

ДЕЙВИД УИНГРОУВ СЧУПЕНОТО КОЛЕЛО

Част 2 от „Чун Куо“

Превод от английски: Силвия Вълкова, —

chitanka.info

УВОД

ЧУН КУО. Думите означават „Средно царство“ и от 221 г. пр.н.е., когато първият император, Чин Ши Хуан Ти, обединява седемте Воюващи страни, „чернокосите“, хан, или китайците наричат така великата си държава. Средното царство — за тях това е целият свят; свят, обкръжен от огромни планински вериги на север и запад, от океана на изток и юг. Отвъд са само пустиня и варварство. И така е в продължение на две хиляди години и шестнайсет велики династии. Чун Куо е Средното царство, самият център на човешкия свят, и неговият император е „Син на небето“, „Първият човек“. Но през осемнайсети век този свят е покорен от младите и агресивни западни сили с по-мощни оръжия и непоклатима вяра в Прогреса. За изненада на хан съперничеството е неравно и китайският мит за върховна сила и самодостатъчност е разбит. В началото на дваисети век Китай — Чун Куо — е болният старец на Изтока: „внимателно балсамирана мумия в херметично затворен ковчег“, както го определя Карл Маркс. Но от опустошителните разрушения на този век израства гигант на нациите, способен да се съревновава със Запада и със собствените си източни съперници, Япония и Корея, от позицията на несравнима сила.

В края на дваисет и втори век Чун Куо, Средното царство, вече означава много повече. За над сто години империята и хан са покорили целия свят, нарасналото до трийсет и шест милиарда земно население се разполага в огромни, подобни на кошери градове от по триста нива, които се разпростират над цели континенти. Съветът на Седмината — перовете на хан, тангове, всеки по-могъщ от най-великия от античните императори — управлява Чун Куо с желязна власт и се хвали, че е приключил с Промяната и е спрял въртенето на Великото колело. Но въпреки че изглеждат като неща от миналото, войната, гладът и политическата нестабилност отмъстително се връщат в Чун Куо.

Ново поколение от могъщи млади бизнесмени — дисперсионисти, произхождащи главно от хун мао, или западниците — предизвикват властта на Седмината, настояват да се сложи край на

Декрета за технологичен контрол, на изначалната стабилност на хан и за връщане към западния идеал за неспъван прогрес. В поредицата от убийства и контраубийства нещо трябва да бъде пожертвано — и разрушаването на звездния кораб на дисперсионистите „Нова надежда“ бележи началото на „Войната, която не беше война“ — кръвосмесителна борба за власт, която се води из нивата на Града. Седмината печелят Войната, но на цена, която трудно могат да си позволят. Изведнъж се оказват слаби — по-слаби откогато и да било в цялата им история — четирима от най-опитните им членове умират за шест години. Новите тангове на тяхно място са млади и неопитни, а старите тангове са загубили увереността, която са притежавали някога.

През дългите години мир преди Войната е изглеждало невъобразимо да предизвикаш Седмината. Но сега...

Войната излиза скъпо и на дисперсионистите. Пет години борба завършват със смъртта на почти всичките им видни лидери и с екзекуцията на над две хиляди техни членове. Сто и осемнайсет от големите им компании спират да търгуват — авоарите и имуществото им е конфискувано от Седмината, — докато още повече народ, стотици хиляди, са свалени „надолу по нивата“, защото са симпатизирали на каузата им. Но Войната е едва първият дребен знак за предстоящите неприятности, защото на най-долните нива на Града, в районите „под Мрежата“, където цари беззаконие, и на претъпканите палуби точно над нея са се събудили нови неспокойни течения — по-тъмни и по-дълбоки от онези, проявили се през Войната. Течения, които, възпламенени от все по-нарастващия товар на растежа и натиска на населението, заплашват да разкъсат на части и самото Чун Куо...

*„Дръж се далеч от остри
мечове,
не приближавай до красива
жена.*

*Остър меч твърде близо ще ти
рани ръката,
женска красота твърде близо
ще ти рани живота.*

*Опасността в пътя не е в
далечината,
десет метра са достатъчно да
счупиш колело.*

*Опасността в любовта не е да
обичаш твърде често —
единствена вечер може да
остави рани по душата.“*

Мен Чао,
„Импromptю“ VIII в. от
н.е.

ГЛАВНИ ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА

Ашър, Емили — Дипломиран икономист, тя се присъединява към революционната партия Пин Тяо в края на века и се превръща в част от определящия политиката ѝ „Съвет на Петимата“. Страстен борец за социална справедливост, тя е и бивша любовница на неофициалния водач на Пин Тяо, Бент Гезел.

Ван Со-леян — Четвърти и най-малък син на Ван Хсиен, танг на Африка; убийството на двамата му най-големи братя го отправя по-близо до центъра на политическите събития. Мислен за безделник, той обаче е хитър и изключително способен политик, който ще се превърне — заради начина на собствената си защита — в проходник на Промяната вътре в Съвета на Седмината.

Де Вор, Хауард — Бивш майор от силите за сигурност на танга, той се превръща във водеща фигура в борбата срещу Седмината. Мъж с огромен интелект и студена логика, той е кукловодът зад сцената, когато великата „Война на двете направления“ взема нов обрат.

Еберт, Ханс — Син на Клаус Еберт и наследник на огромната корпорация „Джен Син“, той е произведен в майор от силите за сигурност, чиито господари го уважават и му се доверяват. Еберт е сложен млад характер: смел и интелигентен офицер, едновременно с това той е себичен, развратен и твърде жесток.

Као Чен — Бивш убиец от Мрежата — най-ниските нива на огромния Град, — Чен се издига над скромния си произход и сега е капитан от силите за сигурност на танга. Като приятел и помощник на Кар той е един от основните стожери на Войната срещу Де Вор.

Кар, Грегор — Майор от силите за сигурност, той е завербуван от генерал Толонен от Мрежата. В младостта си е бил „кръв“ — борец в единоборства до смърт. Огромен исполин, той е „соколът“, който Ли Шай Тун планира да полети срещу противника му Де Вор.

Леман, Шефан — Синът албинос на бившия дисперсионистки лидер Пьотър Леман, той става лейтенант на Де Вор. Студен, неестествено безстрастен, той изглежда като самия архетип на nihilista и има за единствена цел да провали Седмината и огромния им Град.

Ли Шай Тун — Танг на Европа и един от Седмината (Съвета, управляващ Чун Куо), Ли Шай Тун сега е над седемдесетте. Много години е бил опората на Съвета и неофициален говорител на Седмината, но убийството на наследника му, Хан Чин, го съсипва, намалява силната му решимост да предотврати Промяната на всяка цена.

Ли Юан — Втори син на Ли Шай Тун, той е станал наследник на Град Европа след убийството на брат си. С преждевременно състарен ум, хладното му, обмислено държание крие страстна натура, изразена в домогването и брака със съпругата на мъртвия му брат, Фей Йен.

Толонен, Джелка — Дъщеря на маршал Толонен, Джелка е израснала в изцяло мъжко обкръжение и страда от липсата на майчино влияние. Изключителният ѝ интерес към бойни изкуства, оръжия и стратегия прикрива съвсем различна страна на природата ѝ; страна, извикана на живот при страшни обстоятелства.

Толонен, Кнут — Маршал на Съвета на генералите и бивш генерал на Ли Шай Тун, Толонен е огромен мъж със стоманени челюсти и най-верен поддръжник на ценностите и идеалите на Седмината. Има ужасен и безстрашен характер, няма да се спре пред нищо, за да защити господарите си, но след дългите години на война дори неговата вяра в необходимостта от стазис е разклатена.

Уард, Ким — Роден в Глината, тъмната, изгубена земя под огромната формация на Града, Ким има бърз и необичаен ум. Видението му на гигантска паяжина, формираща се в мрака, го отправя към светлината Отгоре. След травмираща битка и дълъг период на личностна реконструкция той се връща към нещата вече не съвсем същия. Или поне така изглежда, защото Ким не е загубил нищо

от остротата, превърнала го в най-обещаващия млад учен в цялото Чун Куо.

Фей Йен — Дъщеря на Ин Цу, един от водачите на „Двайсет и деветте“, низшите аристократични фамилии в Чун Куо. Класическата красота на „Летящата Лястовица“, анулирането на сватбата ѝ с убития принц Ли Хан Чин довежда до брак с брата на Хан, младият принц Ли Юан. На пръв поглед крехка, тя всъщност е страшна и притежава изненадващо силна воля.

Хаавикко, Аксел — Фалшиво обвинен от колегите си офицери, лейтенант Хаавикко прекарва по-голямата част от последните десет години в разврат и самоотричане. По природа обаче е добър и честен и обстоятелствата ще го издигнат от бездната, в която е пропаднал.

Цу Ма — Танг на Западна Азия и един от Седмината (Съвета, управляващ Чун Куо), Цу Ма е изоставил предишния си развратен живот, резултат от смъртта на баща му, и се превръща в един от най-големите поддръжници на Ли Шай Тун в Съвета. Силен, красив мъж, той обаче е слаб по природа: най-важно за него е да не прави нищо.

Шепърд, Бен — Син на Хал Шепърд (главен съветник на танга) и прапраправнук на архитекта на Града Земя. Шепърд е роден и израснал в Имението — идилична долина някъде в югозападна Англия, решен да не следва пътя на баща си и да не става съветник на Ли Юан. Вместо това работи върху артистичната си дарба, развивайки съвсем нова форма на изкуството, Черупката, което евентуално ще има катастрофичен ефект върху обществото в Чун Куо.

СЕДМИНАТА И ФАМИЛИИТЕ

Ан Лян-чу — принц от Низшите фамилии

Ан Шен — глава на фамилията Ан (една от „Двайсет и деветте“ Низши фамилии)

Ван Хсиен — танг на Африка

Ван Со-леян — четвърти син на Ван Хсиен

Ван Та-хун — трети син на Ван Хсиен и наследник на Град Африка

Вей Фен — танг на Източна Азия
Вей Чан Ин — най-голям син на Вей Фен и наследник на Град Източна Азия
Ву Ши — танг на Северна Америка
И Шан-чи — принц от Низшите фамилии
Ин Ву Цай — принцеса от Низшите фамилии и братовчедка на Фей Йен
Ин Фей Йен — „Летящата Лястовица“, принцеса от Низшите фамилии; дъщеря на Ин Цу
Ин Цу — глава на фамилията Ин (една от „Двайсет и деветте“ Низши фамилии)
Ин Чан — принц от Низшите фамилии; син на Ин Цу
Ин Шун — принц от Низшите фамилии; син на Ин Цу
Лай Ши — принцеса от Низшите фамилии
Ли Фен Чан — брат и съветник на Ли Шай Тун
Ли Шай Тун — танг на Европа
Ли Юан — втори син на Ли Шай Тун и наследник на Град Европа
Миен Шан — принцеса от Низшите фамилии Пей Ро-хен — глава на фамилията Пей (една от „Двайсет и деветте“ Низши фамилии)
Фу Ти Чан — принцеса от Низшите фамилии Хсиан Ван — принц от Низшите фамилии Хсиан Кай Фан — принц от Низшите фамилии Хсиан Шао-ер — глава на фамилията Хсиан (една от „Двайсет и деветте“ Низши фамилии) и баща на Хсиан Кай Фан и Хсиан Ван
Ху Тун-по — танг на Южна Америка
Цу Ма — танг на Западна Азия
Чи Хсин — танг на Австралиите
Чун Ву-чи — глава на фамилията Чун (една от „Двайсет и деветте“ Низши фамилии)

ПОДДРЪЖНИЦИ И ВАСАЛИ НА СЕДМИНАТА

Ван Та-хун — шамбелан на Вътрешния дворец на Ли Шай Тун
Ву Мин — прислужник на Ван Та-хун
Еберт, Берта — съпруга на Клаус Еберт
Еберт, Клаус Щефан — шеф на „Джен Син“ („Дженетик синтетик“) и съветник на Ли Шай Тун

Еберт, Ханс — майор от сигурността и наследник на „Джен Син“
Ерки — охрана на Джелка Толонен
Ин Фу — помощник на Сун Ли Хуа
Ин Чай — помощник на Сун Ли Хуа
Као Чен — капитан от сигурността
Кар, Грегор — майор от сигурността
Лаутнер, Волфганг — капитан от персоналната охрана в Бремен
Лун Мей Хо — секретар на Цу Ма
Нан Хо — вътрешен шамбелан на Ли Юан
Нежна Върба — прислужница на Ван Хсиен
Ноченци, Виторио — генерал на сигурността, Град Европа
Одън, Уилям — капитан от сигурността
Паншин, Антон — полковник от сигурността
Перлено Сърце — прислужница на Ли Юан
Рус — капитан от сигурността
Сандерс — капитан от сигурността в арсенала в Хелщат
Скот — капитан от сигурността
Сладка Роза — прислужница на Ли Юан
Сладък Дъжд — прислужница на Ван Хсиен
Сун Ли Хуа — вътрешен шамбелан на Ван Хсиен
Толонен, Джелка — дъщеря на Кнут Толонен
Толонен, Йон — брат на Кнут Толонен
Толонен, Кнут — маршал на Съвета на Седмината и баща на
Джелка Толонен
Толонен, Хелга — леля на Джелка Толонен
Фан Лян-шей — придворен художник на Ли Шай Тун
Фест, Едгар — капитан от сигурността
Фишер, Ото — шеф на личната охрана в палата на Ван Хсиен в
Александрия
Хаавикко, Аксел — лейтенант от сигурността
Хаавикко, Веза — сестра на Аксел Хаавикко
Хен Ю — министър на транспорта за Град Европа
Хофман — майор от сигурността
Хуа — личен хирург на Ли Шай Тун
Хун Миен-ло — съветник на Ван Та-хун; канцлер на Град
Африка
Хун Фен-чан — главен коняр в Тонджиян

Чан Ли — главен хирург на Ли Шай Тун
Чан Ши-сен — личен секретар на Ли Юан
Чин Тао Фан — канцлер на Източна Азия
Чу Та Юн — министър на образованието за Град Европа
Чуан Мин — министър на Ли Шай Тун
Шепърд, Бен — син на Хал Шепърд
Шепърд, Бет — съпруга на Хал Шепърд
Шепърд, Мег — дъщеря на Хал Шепърд
Шепърд, Хал — съветник на Ли Шай Тун и глава на фамилията
Шепърд
Ю — хирург на Ли Юан

ДИСПЕРСИОНИСТИ

Бердичев, Сорен — шеф на „Симфик“ („Симюлейтид фикшънс“) и лидер на дисперсионистите
Виганд, Макс — лейтенант на Де Вор
Де Вор, Хауард — бивш майор от силите за сигурност на Ли Шай Тун
Дъглас, Джон — шеф на компания
Кубини — лейтенант на Де Вор
Леман, Щефан — синът албинос на бившия дисперсионистки лидер Пьотър Леман и лейтенант на Де Вор
Райд, Томас — лейтенант на Де Вор
Черкаски, Щефан — бивш убиец от сигурността и приятел на Де Вор
Шварц — лейтенант на Де Вор

ПИН ТЯО

Ашър, Емили — икономист и член на „Съвета на Петимата“
Гезел, Бент — неофициален водач на *Пин Тяо* и член на „Съвета на Петимата“
Мах, Ян — служител по поддръжката в Министерството за рециклиране на отпадъците и член на „Съвета на Петимата“
Мао Лян — принцеса от Низшите фамилии и член на „Съвета на Петимата“

Шен Лу Чуа — компютърен експерт и член на „Съвета на Петимата“

Юн Чо — лейтенант на Шен Лу Чуа

ДРУГИ ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА

Барич, Иржи — учен, работещ по проекта „Жица в главата“

Бийти, Дъглас — Псевдоним на Де Вор

Боден, Михаил — псевдоним на Де Вор

Волф — студент в Оксфорд и брат на Лоте

Еберт, Луц — полубрат на Клаус Еберт

Елис, Майкъл — асистент на директор Шпац

Енге, Мари — прислужница в чайната „Драконов облак“

Ганц, Йозеф — псевдоним на Де Вор

Златно Сърце — млада проститутка, отведена от Ханс Еберт в домакинството му

Као Ву — синче на Као Чен

Као Чан Хсин — дъщеричка на Као Чен

Кун Вен-фа — старши адвокат от Марс

Лин Хен — помощник на Херик

Ло Вен — личен прислужник на Ханс Еберт

Лоте — студентка в Оксфорд; сестра на Волф

Лу Ван-пей — подозрителен убиец

Лу Као — *ама* (прислужница) на Джелка Толонен

Лу Мин Шао — „Лу Бакенбарда“, бос на Триадата

Лу Нан Йен — „Човекът пещ“

Льор — псевдоним на Де Вор

Лю Чан — съдържател на публичен дом

Ми Фен — „Малка Пчела“, прислужница на Ван Хсиен

Му Чуа — „мадам“ на Дома на деветия екстаз, дом за развлечения или публичен дом

Новачек, Лубош — търговец; баща на Сергей Новачек

Новачек, Сергей — студент в Оксфорд и скулптор

Рейнолдс — псевдоним на Де Вор

Сладка Флейта — *муй цай* на мадам Чуан Лян

Тай Чо — наставник и „охрана“ на Ким Уард

Тарант — шеф на компания

Тисан, Катрин — студентка в Оксфорд

Тон Чу — псевдоним на Као Чен
Тун Тян — старши консултант в клиниката „Мелфи“
Търнър — псевдоним на Де Вор
Уан Ти — съпруга на Као Чен
Уард, Ким — „роден в Глината“ сирак и учен
Хамънд, Джоел — старши техник по проекта „Жица в главата“
Хен Чан-йе — син на Хен Чи-по и племенник на Хен Ю
Херик — специалист по нелегални импланти
Цан И — приятел на Хен Чан-йе
Чан Вен-фу — приятел на Хен Чан-йе
Чуан Лян — съпруга на министър Чуан
Шан Че — инструктор по бойни изкуства на Джелка Толонен
Шенк, Хун-ли — губернатор на колонията на Марс
Шпац, Густав — директор на проекта „Жица в главата“

ПРОЛОГ: ЛЯТОТО НА 2206 Г. ЗВУКЪТ НА НЕФРИТА

*„По изгрев принасяме жертва
на бога Вятър,
когато тъмно-тъмно зората
проблесне в небето.*

*Офицерите следват, конниците
сочат пътя;*

*водят ни извън пустините
отвъд града,*

*където речните мъгли са по-
тежки от дъжд,*

*а огньовете на хълма се издигат
по-високо от звездите.*

*Изведнъж си спомних първите
приеми в двора,*

*когато ти и аз галопирахме из
Пурпурния двор.*

*Докато водехме конете си
нагоре*

*по Пътя на драконовата
опашка,*

се обърнахме и се взряхме

*в зеленината на Южните
хълмове.*

*Откакто се разделихме, и
двамата сме остарели;*

*и умовете ни се дразнят от
много досадни грижи;*

*но и сега дори си представям, че
ушите ми се пълнят*

*със звука на нефрита, пеещ по
твоите юзди.“*

По Чу-И, „То ли
Чиен“ (819 г. от н.е.)

ЗВУКЪТ НА НЕФРИТА

Беше нощ и луната лежеше подобно на сляпо око над сатенения мрак на Нил. От мястото, където стоеше — тераса, намираща се високо над реката, — Ван Хсиен можеше да усети бавното, топло движение на въздуха върху бузата си — като дъх на спяща жена. Той въздъхна, опря ръце на студения каменен парапет и погледна надясно, на север, където в далечината големият фар протягаше своята дълга, плавно движеща се ръка от светлина напъряно през делтата. Загледа се за момент, чувствайки се празен като въздуха, през който се движеше светлината, после отново се обърна и вдигна поглед нагоре към Луната. Нощите тук бяха толкова ясни. Също и звездите. Той потрепери, горчивината го заля отново. Звездите...

Един глас прекъсна мислите му:

— *Чие хсия!* Готов ли сте за нас?

Това беше Сун Ли Хуа, вътрешен шамбелан. Той стоеше на прага с наведена глава, двамата му помощници се намираха на почетно разстояние зад него, техните глави също бяха сведени. Ван Хсиен се обърна и с бегъл жест им показа да започват, после пак се извърна и се загледа в звездите.

Спомни си как през лятото заедно с двамата си най-големи синове — Чан Йе и Ли Цу — бяха на брега на Мозамбик. Беше късна лятна нощ, ярките звезди изпълваха небето над тях. Те тримата седяха около запаления огън, назовавайки звездите и определяйки разположението им, наблюдаваха движението на Голямата и на Малката мечка по черното кадифе на небето, докато от огъня остана само пепел и отново беше настъпил денят. Тогава той за последен път бе прекарал времето си само с тях. Последната им съвместна ваканция.

Но сега те бяха мъртви. И двамата положени в своите ковчези, притихнали и студени под земята. А къде бяха духовете им в този момент? Там горе? Между вечните звезди? Или пък съществуваше само една душа — *хан*, — впримчена и гниеца в земята? Той стисна зъби, борейки се с усещането си за горчивина и загуба. Изграждайки си броня срещу него. Но горчивината си остана. „Дали наистина беше

така? — се питаше той. — Дали духовната душа, *по*, се издига в небето, както казват, или съществува само това тук? Тази земя, това небе и човекът между тях? — Той потръпна. — Най-добре е да не питаш. Най-добре е да държиш подобни мисли надалеч, за да не ти отговори мракът.“

Той потрепери, ръцете му се вкопчиха в камъка. Господи, как му липсваха. Липсваха му повече, отколкото думите можеха да изразят. Запълваше часовете си, като занимаваше съзнанието си с безбройните държавни дела, но дори и така не можеше да спре да мисли за тях. Будувайки, той би попитал: „Къде сте? Къде си ти, Чан Йе, който така сладко се усмихваше? А ти, Ли Цу, моят *йин тао*, моето малко сладко детенце, моят любимец? Къде сте сега?“

„*Убити са* — обади се настойчиво един брутален глас вътре в него. — Остават само пепел и горчицина.“

Той се извърна буйно, ядосан сам на себе си. Сега нямаше да може да спи. Така адски изморен, както беше в момента, щеше да лежи — буден, неподатлив на хилядите горчиново-сладки образи, които щяха да го навестят.

— Сун Ли Хуа! — извика той нетърпеливо, като с една ръка поотмести встрани прозрачната завеса. — Донеси ми нещо за сън. Може би *хо йе* или може би *тон чи*.

— Веднага, *чие хсия*.

Вътрешният шамбелан се поклони ниско и отиде да изпълни онова, което му беше наредено. Ван Хсиен го наблюдаваше как тръгва, после се извърна и погледна към огромното ниско легло, разположено в далечния край на спалнята. Прислугата почти го беше оправила. Копринените чаршафи бяха обърнати, цветята отстрани — сменени, а нощните му роби — извадени и готови за прислужничките.

Лицевата табла на леглото сякаш изпълваше крайната стена; кръгът на *Ю лун*, Лунния дракон, символа на Седмината, се връзваше дълбоко в дървото. Седемте дракона образуваха голямо колело, техните царствени муцуни се събираха в центъра на главината, гъвкавите им, мощни тела изграждаха сплиците, а опашките им — рамката. За момент Ван Хсиен се загледа втренчено в леглото, после кимна, сякаш беше доволен. Но дълбоко в себе си, на равнище, което не би могло да бъде назовано с думи, той чувстваше някакво безпокойство. Войната, убийството на синовете му — тези неща го

бяха направили далеч по-неуверен, отколкото беше някога. Вече не можеше да погледне *Ю лун*, без да се запита какво беше направено в тяхно име през последните пет години.

Бързо и рязко сведе поглед. Пет години. Това ли беше всичко? Само пет кратки години? Така беше. А сякаш бе изминал цял период от шейсет години, откакто „*Нова надежда*“ беше взривена в небесата и бе обявена войната. Спомняйки си за това, той потръпна и вдигна ръка към веждите си. Това беше отвратителна, порочна война. Война на недостатъчно доверие, в която приятел и враг показваха едно и също усмихнато лице. Битката беше изменила природата — най-дълбоката същност — на Чун Куо. Нищо вече нямаше да е същото.

Той изчака, докато слугите си тръгнаха, отстъпвайки назад с дълбок поклон, отвръщайки очи от лицето на господаря си. След това прекоси стаята и застана пред огледалната стена.

— Стар човек си ти, Ван Хсиен — каза си той меко, след като забеляза дълбоките линии около очите и устата си, жълтото като слонова кост в ирисите, отпуснатата и грапава кожа. — Наричат те Лунното лице. Може би е така. Но тази луна е нараствала и намалявала хиляди пъти, а аз все още не мога да виждам по-ясно на светлината ѝ. Кой си ти, Ван Хсиен? Що за човек си?

Той се извърна, стягайки се инстинктивно, след като чу някакъв шум в галерията отвън, после се отпусна и се усмихна.

Трите момичета се поклониха ниско, после влязоха в стаята. Малката Пчела тръгна направо към него, докато Нежната Върба и Сладката Роса си намериха работа някъде другаде из стаята.

Малката Пчела коленичи пред него, след това погледна нагоре, нейната сладка, непресторена усмивка повдигна духа му, вдъхвайки в старото му сърце усещането за младост и веселие.

— Как се чувстваш тази вечер, добри ми татко?

— Добре съм — излъга той, стоплен от вида ѝ. — А ти, Ми Фен?

— Още по-добре от това, че те виждам, господарю мой.

Той кротко се засмя, после се наведе напред и я докосна по главата нежно, с обичлива привързаност. Малката Пчела беше с него вече пет години — от десетия си рожден ден. За него тя беше като дъщеря.

Той се извърна, наслаждавайки се на познатата гледка: неговите момичета се движат из стаята, приготвят му нещата. За момент това

разсея предишното му настроение и го накара да забрави за мрака, който беше съзрял във и вътре в себе си. Позволи на Малката пчела да му съблече *пау-то* и да му помогне да седне гол на един стол. После затвори очи и отметна глава назад, докато тя започна да разтрива с масло гърдите и ръцете му. И както винаги досега, нежният натиск на ръцете ѝ по кожата му го разбуди. Нежната Върба се приближи — държеше бледолилава емайлирана купа, докато Сладката Роса го галеше. Нежните ѝ пръсти с фини костици го милваха, поглаждаха го, докато той се възбуди. След това Малката Пчела го изми, изправи го и обви около тялото му обикновена жълта копринена дреха, докато бъде донесена чистата нощна роба.

Той погледна надолу към миниатюрните ѝ деликатни форми — така, както тя стоеше пред него, докато закопчаваше дрехата му — и почувства през тялото му да преминава лека тръпка. Малката Пчела го погледна загрижено.

— Сигурен ли си, че си добре, татко? Да помоля ли някоя от съпругите ти да дойде при тебе?

— Няма нужда, Ми Фен. Не, няма нужда, тази нощ ще спя сам.

Тя закопча и последното от миниатюрните, създаващи трудности копчета, погледна за момент нагоре към лицето му, после сведе поглед, смръщвайки вежди.

— Тревожа се за тебе, *чие хсия* — каза тя и се извърна, за да вземе една четка от масата до себе си. — Понякога изглеждаш така, сякаш носиш на раменете си всичките световни несгоди.

Той се усмихна и ѝ позволи нежно да го върне отново на стола.

— Аз съм един от Седмината, Ми Фен. Кой друг трябва да изнесе бремето на Чун Куо?

Тя млькна за момент, пръстите ѝ се опитваха да развържат плътно прилепналите му, прихванати с панделки плитки. После се наведе към него и прошепна в ухото му.

— Синът ти — каза тя. — Защо да не направиш Та-хун свой регент?

Той се изсмя кратко, невесело.

— И да направя от този негов приятел, мошеника Хун Миен-ло, танг, едва ли не да му дам и това име?

Погледна я косо.

— Той ли ти е говорил за това?

— Кой да ми е говорил, татко? Мислех единствено за твоето здраве. Имаш нужда от повече време за самия себе си.

Той се засмя, като видя колко далеч е тя от всякакво хитруване.

— Забрави какво казах, Ми Фен. Освен това аз се наслаждавам на задълженията си.

Сега тя четкаше косата му от върха към краищата, миниатюрното ѝ, съвършено оформено тяло се полюляваше нежно, съблазнително близо до него при всяко докосване на четката. Той можеше да я вижда в отсрещното огледало — да вижда копирените ѝ дрехи, едва прикриващи голотата ѝ.

Въздъхна и отново затвори очите си, завладян от странна смесица от чувства. Мислеше си: „Повечето мъже биха ми завидели. И все пак понякога се чувствам прокълнат. Тези момичета... те биха направили каквото пожелае, без да се поколебаят дори и за миг, и все пак тази мисъл не ми донася радост. Синовете ми са мъртви. Как би могла радостта да оцелее в такова разбито сърце?“

Той потръпна и се изправи внезапно, изненадвайки Малката Пчела и карайки другите да се извърнат и да погледнат към тях. Видяха го как отива бързо до огледалото и застава там, сякаш изпитва голяма болка, като прави гримаси срещу стъклото. След това се обърна, лицето му беше пропито с горчивина.

— Та-хун! — произнесе той съсипан и се хвърли обратно на стола. — Бях глупак, че позволих той да се роди!

Дъхът на трите момичета внезапно спря. Не беше обичайно за Ван Хсиен да произнесе такива неща. Малката Пчела погледна към другите и им кимна. След това изчака да си тръгнат, преди да му заговори отново.

Тя коленичи и загрижено вдигна поглед нагоре към лицето му.

— Какво има, Ван Хсиен? Какво те разяжда като отрова?

— Синовете ми! — отговори той в пристъп на внезапна агония. — Синовете ми са мъртви!

— Не всичките ти синове — възрази тя нежно, поемайки ръцете му в своите. — Ван Та-хун е все още жив. Също и Ван Со-леян.

— Един слабак и един развратник! — каза той горчиво, без да я поглежда, втренчен в пространството зад нея. — Имах двама добри, силни синове. Праведни, почтени мъже, притежаващи най-изтънчените качества на майка си. А сега...

Той се разтрепери силно и я погледна, чертите му болезнено се изкривиха, ръцете му здраво се вкопчиха в нейните.

— Тази война ми отне всичко, Ми Фен. Всичко. Понякога си мисля, че тя ме остави кух, изпразнен от онова, което някога съм бил.

— Не... — тя споделяше болката му. — Не, господарю мой, не всичко.

Той пусна ръцете ѝ и отново се изправи, извъръщайки се от нея, с поглед, втренчен във вратата, която извеждаше към терасата.

— Това е най-горчивият урок — изрече той с жар. — Да можеш да завладееш света и пак да нямаш нищо.

Малката Пчела се сви и погледна надолу. Беше виждала господаря си в различни настроения, но никога такъв.

Тя се обърна, съзнавайки, че заедно с тях в спалнята има и някой друг. Това беше Сун Ли Хуа. Той стоеше на прага с приведена глава. В ръцете си държеше светлолилавата емайлирана купа, която Нежната Върба му беше донесла преди минути.

— *Чие хсия?*

Ван Хсиен се обърна внезапно, виждайки новодошлия и явно ядосан от прекъсването. После изглежда се овладя и бавно наведе глава. Погледна към Малката Пчела и я отпрати с принудена усмивка.

— Лека нощ, *чие хсия* — промълви тя нежно, отстъпвайки назад. — Дано Куан Ин те дари с мир.

* * *

Сун Ли Хуа остана там, след като момичето си беше тръгнало, съвсем притихнал, изчаквайки заповедите на господаря си.

— Влез, управителю Сун — нареди Ван Хсиен само след миг. Той се извърна, бавно прекоси стаята и тежко се отпусна на леглото си.

— Добре ли сте, *чие хсия!* — попита Сун Ли Хуа. Остави купата на малката ниска масичка отстрани на леглото и погледна нагоре към господаря си. — Да не би някое от момичетата да е направило нещо, което да ви е разстроило?

Ван Хсиен хвърли бегъл поглед на вътрешния шамбелан, сякаш почти не го разпознаваше, после гневно разтърси глава.

— Какво е това? — попита той, сочейки купата.

— Вашето приспивателно, *чие хсия*. Семена от лотос, смесени със собствения ви еликсир на живота. Трябва да ви помогне да заспите.

Ван Хсиен си пое въздух дълбоко и на пресекулки, след това се пресегна, взе купата с една ръка и отпи. Лотосовите семена *хо йе* придаваха само малко от горчивия вкус — горчивината се засилваше от соления дъх на собствената му есенция „ян“ — неговата сперма. Но тази горчивина не беше неприятна. Той пресуши купата, после погледна Сун Ли Хуа и му я подаде празна.

— Ще ме събудиш в пет часа, нали?

Сун Ли Хуа пое купата и заотстъпва назад, като отново се кланяше:

— Разбира се, *чие хсия*.

Наблюдаваше как старият танг се обръща и пъхва крака между чаршафите, после отпуска глава на възглавницата, издърпва завивката и покрива раменете си. „Две минути — мислеше си той, — добрият доктор Юе каза, че ще трае само толкова.“

Сун Ли Хуа се извърна и спря близо до стаята, изчаквайки на прага, докато чу промяната в дишането на танга. След това остави купата на земята и извади от копринената си дреха ключ, протегна се и отвори някакво табло, вградено високо в рамката на вратата. То изщрака и се отвори, откривайки миниатюрна клавиатура и часовников механизъм. Той бързо набра комбинацията. Часовникът замръзна, две кехлибарни светлини се появиха в горния край на таблото.

Преброи до десет, след това докосна бутона с надпис „изхвърляне“. Изведнъж изскочи тъничка, прозрачна карта и падна върху поставката до клавиатурата. Той пъхна картата в джоба си, в страничното жлебче постави неин заместител и после натисна бутона „вмъкване“.

— Добре — кротко промълви той, затваряйки таблото и пъхвайки ключа обратно в копринената си дреха. След това извади чифт ръкавици от джоба си и пристъпи обратно в спалнята.

* * *

Шест етажа по-надолу, в най-далечния край на двореца, двама военни седяха в тясното помещение, предназначено за охраната, и

разговаряха.

По-младият от тях, лейтенант, се извърна за момент от редицата екрани, запълващи стената пред него, и погледна към своя капитан.

— Какво мислиш, че ще се случи, Ото? Дали ще закрийт всичките компании долу?

Капитан Фишер, командир на личната охрана на танга, погледна към него иззад бюрото си и му се усмихна.

— Волф, твоето предположение е толкова добро, колкото и предположенията на всички останали. Но едно ще ти кажа — каквото и да направят, ще си имаме неприятности.

— Мислиш ли?

— Да, а ти само помисли. Количеството притежавани активи е толкова огромно, че ако Седмината ги замразят, това определено много ще навреди на пазара. Ако обаче преразпределят цялото това богатство под формата на обезщетения, то тогава ще изникне проблемът кой какво ще получи. Много хора ще заревнуват или няма да са удовлетворени. От друга страна, не могат просто да ги върнат. Трябва все пак да има някакво наказание...

Лейтенантът отново се извърна към своите монитори и съвестно ги заизучава.

— Съгласен съм. Но къде ще теглят чертата? Как ще могат да различат тези, които действат активно против тях, от онези, които са чисто и просто безпомощни?

Фишер сви рамене.

— Не знам, Волф. Наистина не знам.

Обсъждаха най-новата вълна на конфискации и изселвания — тема, която напоследък не слизаше от устата на хората. През последните осемнайсет месеца повече от 180 000 семейства от Първо ниво бяха „изпратени долу“, а всичкото им имущество — конфискувано от Седмината като наказание за тъй наречената им „поддривна дейност“. Други 5 000 семейства просто изчезнаха от лицето на Чун Куо — и то, според изискванията на закона, до трето поколение — заради активно предателство спрямо Седмината. Но сега, когато войната беше в последната си фаза и броят на шумните митинги за мир нарастваше ежедневно, конфискацията стана деликатна тема и основната ябълка на раздора между онези, дето настояваха за

възмездие, и другите, които просто искаха да загасят пламъците на омразата и горчивината, които това възмездие би разпалило.

Лейтенантът се извърна и замислено се вгледа в капитана.

— Чух дори да се говори за повторно отваряне на Къщата.

Фишер строго погледна своя младши офицер, гласът му изведнъж стана твърд.

— Най-добре ще направиш, ако забравиш за подобни разговори, лейтенант.

— Слушам, сър — лейтенантът кимна леко, после се обърна към своите монитори.

За момент Фишер се втренчи в гърба на Ран, след това се облегна назад и се прозина. Беше малко след два — часът на Вола. Дворецът беше притихнал, екраните — празни. След един час смяната му щеше да свърши и той можеше да поспи. Усмихна се. Така ще е, ако Лоте го остави да спи.

Почеса се по врата, после отново се облегна напред и се захвана с документацията си. Едва беше започнал, когато вратата от дясната му страна се отвори с трясък. Той моментално скочи с изваден пистолет и се прицели към прага.

— Сун Ли Хуа! Какво става, по дяволите?

Вътрешният шамбелан изглеждаше ужасно. Копринените му дрехи бяха раздрани, косите му — разрошени. Облегна се на рамката на вратата с широко отворени от уплаха очи, с бузи, мокри от сълзи. Протегна силно треперещата си ръка, после поклати глава; устните му се движеха, без да издадат звук. Когато все пак успя да проговори, гласът му беше дрезгав и неестествено висок:

— Тангът...

Фишер бързо погледна към монитора, който показваше спалнята на Ван Хсиен, после — пак към Сун Ли Хуа.

— Какво има, управителю Сун? Какво се е случило?

За момент изглеждаше, че Сун Ли Хуа не е в състояние да говори, след това се свлече на колене. Силно, мъчително ридание разтърси цялото му тяло. После погледна нагоре, очите му бяха диви, обезумели.

— Нашият господар, тангът. Той е... мъртъв.

Фишер го беше разбрал в мига, в който видя Сун Ли Хуа; бе усетил как стомахът му се свива от страх, но не искаше да го узнае —

определено не искаше.

— Как? — чу се да казва. После, като разбра какво означава това, погледна към своя лейтенант — да го обезоръжи предварително, да го спре да не включи главната алармена инсталация, която щеше да разбуди целия дворец.

— Не пипай нищо, Волф. Не и докато не ти наредя. Веднага извикай Курт и Алън.

Обърна се към Сун:

— Управителю Сун, кой друг знае? На кого другиго каза?

— На никого — отговори Сун. Гласът му едва се чуваше. — Дойдох направо тук. Не знаех какво да правя. Те го убиха. Убиха го, докато спеше.

— Кой? Кой го уби? Какво имаш предвид?

— Фу и Чай. Сигурен съм, че са били те. Камата на Фу...

Фишер преглътна ужасен.

— Те са го намушкали? Твоите двама помощници са го намушкали?

Той се обърна към лейтенанта:

— Волф, направи две копия от наблюдателната касета. Изпрати едното на маршал Толонен в Бремен, а другото — на генерал Хелм в Рио.

— Слушам, сър!

Фишер бързо премисляше всичко. Никой нищо не знаеше. Все още не. Само той, Волф и Сун Ли Хуа. И убийците, разбира се, но те не биха казали на никого. Отново се обърна към лейтенанта:

— Пази управителя Сун. Когато дойдат Курт и Алън, задръж ги, докато се върна. И, Волф...

— Сър?

— Не казвай никому нищо. Още не. Разбрано?

* * *

Ван Хсиен лежеше по гръб, лицето му беше спокойно, сякаш спеше, но вече бледо — почти като на хун мао. Фишер се наведе към него и попипа врата му, търсейки пулс. Нищо. Тялото беше студено. Тангът беше мъртъв поне от час.

Фишер потръпна и отстъпи, докато още веднъж оглеждаше тялото. Копринените чаршафи бяха тъмни, лепкави от кръвта на стареца. Малката кама със сребърна дръжка стърчеше от голата гръд на танга, острието беше забито досами дръжката. Той присви очи в размисъл. Беше необходима сила, за да се постъпи така дори и със спящ човек. И не просто сила. Не беше толкова лесно един човек да убие друг. За тази работа трябваше воля.

Би ли могъл Фу да го направи? Или Чай? Фишер поклати глава. Той не можеше да си представи, че го е направил някой от тях. И все пак, ако не бяха те, тогава кой?

Огледа се наоколо, отбелязвайки положението на нещата. После взе решение, обърна се и напусна стаята; знаеше, че има на разположение само няколко минути.

* * *

На масата пред Де Вор лежеше дъска, разчертана на части — деветнайсет на деветнайсет — и шарена от покриващите я черни и бели камъчета. По-голямата част от нея беше празна — само в горния десен ъгъл, в чу, на запад, камъчетата бяха нагъсто. Там беше водена първата фаза на битката, като черните здраво бяха притиснали белите в ъгъла, бавно ги задушаваша и заслепяваха, докато накрая цялата група бе мъртва, а камъчетата — махнати от дъската. Това беше древна игра — една от десетте игри от Западното езеро, играна през 1763 г. от двамата велики владетели на Хай-нин — Фан Си-пин и Су Тин-ан. Той я играеше често по памет, спирайки, както и сега, на петдесет и деветия ход, питайки се какво ли е избрал тогава Фан, играещ с белите. Това беше елегантна, увлекателна игра, двамата господари — с толкова изравнени сили, ходовете им — толкова добре премислени, че той изпитваше тръпка на удоволствие в очакване на това, което щеше да последва. Все едно, не можеше да помогне с нищо, но можеше да търси онези тесни пътечки, по които начинът на игра на всеки един би могъл да се усъвършенства.

Де Вор вдигна очи от дъската и погледна към младия човек, изправен с гръб към него в противоположния ъгъл на стаята. След това

извади от джоба на якето си тънка като вафлена кора брошура от прозрачна хартия, разви я и я изправи.

— Шефан, чувал ли си за тази нова група — *Пин Тяо!*

Леман се извърна с безизразно лице. Приблужи се, взе брошурата и внимателно я разгледа. След това отново погледна Де Вор — студентите му розови очи не казваха нищо.

— Да, чух за тях. Типове от долните нива, нали? Защо се интересуваш от тях?

— Човек трябва да се интересува от много неща — тайнствено отговори Де Вор, навеждайки се напред, за да вземе едно бяло камъче, и го задържа в ръка.

— *Пин Тяо* иска това, което искаме и ние — да унищожим Седмината.

— Да, но те биха унищожили и нас — и то с радост. Те са терористи. Искат *само* да разрушават.

— Зная, но дори и така могат да ни бъдат полезни. За известно време бихме могли да вървим по същия път, не мислиш ли?

— А после?

Де Вор леко се усмихна. Леман го знаеше толкова добре, колкото и той самият. После между тях щеше да има война. Война, която той щеше да спечели. Отново погледна надолу към дъската. Петдесет и деветият ход. Как би играл *той* на мястото на Фан? Усмивката му стана по-широка, по-естествена. Колко пъти го беше премислял. Сто? Хиляда? И винаги, неизбежно би решил да направи хода на Фан — да вземе черното на 4/1, за да си осигури временно свободно за дишане пространство. На това място нещата бяха толкова абсолютно равностойни, че да играе по друг начин — да направи някой от дузината други изкусителни ходове, — би означавало да загуби всичко.

Мъдър човек е бил този Фан Си-пин. Знаел е цената на жертвата — да накараш противниците си здраво да се трудят за своите малки победи, да знаеш, че ако битката в чу, на запад, е загубена, то войната в *шан*, на юг, *пин*, на изток, и *цу*, на север, продължава.

Така стояха нещата в Чун Куо сега. Силите бяха напълно изравнени. И един погрешен ход... Отново погледна към Леман, изучавайки високия млад албинос.

— Питаш ме какво ще стане, в случай че успеем, но пред нас стоят и други, по-належащи въпроси. Достатъчно важни ли са *Пин*

Тяо! Знаеш как медиите преувеличават тези неща. И дали съюзът с тях ще ни навреди или ще ни подсили?

Леман срещна втренчения му поглед.

— Както казах, Пин Тяо е организация от долните нива. Още по-лошо, те са идеалисти. Ще е трудно да се работи с такива хора. Те ще притежават по-малко недостатъци, отколкото ние сме свикнали да преодоляваме.

— И все пак те са хора. Имат си своите нужди, желания.

— Може би е така, но от самото начало те не биха ни се доверили. В техните очи ние сме от Първото ниво, техните естествени врагове. Защо им е да работят с нас?

Де Вор се усмихна, изправи се и заобиколи масата.

— Щефан, това не е въпрос на избор, а на необходимост. Те имат нужда от някой като нас. Помисли си за загубите, които претърпяха.

Възнамеряваше да говори още, с цел да очертае плана си, когато някой настоятелно почука на вратата.

Де Вор хвърли поглед и срещна очите на Леман. Беше наредил на лейтенант Виганд да не го безпокоят, освен за нещо жизненоважно.

— Влез!

Виганд направи две крачки, после застана мирно и наведе глава.

— Има обаждане по кодирания канал, сър. Означено с тройно „А“.

Де Вор присви очи, съзнавайки колко внимателно го наблюдава Леман.

— Кой е?

— Щифел, сър. Казва, че няма много време.

„Щифел“ беше кодовото име на намиращия се в Александрия Ото Фишер. Де Вор се поколеба за момент — умът му бързо пресмяташе възможностите, — после кимна.

— Добре. Свържи ме.

Нямаше картина, гласът на Фишер беше изкуствено модулиран, за да се избегне и най-малката възможност да бъде разпознат.

— И така, Щифел, какво има?

— Луната залезе, сър. Оттогава измина почти час.

Де Вор затаи дъх.

— Как?

— Беше затъмнена.

Де Вор изненадано погледна към Леман. Поколеба се за миг в размисъл, после отново заговори.

— Колко души знаят за това?

— Трима, може би четирима.

— Добре. Задръж така. — Той мислеше бързо. — Кой охранява нашата залязла луна?

— Никой. Една камера...

— Отлично. Слушай сега...

Набързо обясни всичко, което искаше да каже, после прекъсна връзката — знаеше, че Фишер ще направи точно каквото го е помолил.

— Кой е мъртъв?

Де Вор се обърна и отново погледна Леман. Лицето му, както и тонът му, изглеждаха напълно лишени от каквото и да е любопитство, сякаш въпроса си бе задал от чиста учтивост, а отговорът му беше съвсем безразличен.

— Ван Хсиен — отговори Де Вор. — Изглежда, е бил убит в леглото.

Ако беше очаквал албиносът да изрази изненада, би останал разочарован. Но Де Вор познаваше младия мъж добре.

— Разбирам — каза Леман. — Знаеш ли кой го е направил?

— Зная кой е изпълнителят, но не и за кого работи.

Де Вор отново седна зад масата си, после погледна към Леман.

— Бил е Сун Ли Хуа.

— Сигурен ли си в това?

— Не съм сигурен, не. Но бих заложил милион юана на това.

Леман се приближи и застана до ръба на масата.

— И сега какво?

Де Вор срещна погледа му за кратко, после отново наведе очи надолу, към дъската.

— Ще чакаме. Докато пак научим нещо от Щифел. След това започва купонът.

— Купонът?

— Да, купонът. Ще видиш. Сега обаче върви, Щефан. Почини си. Ще ти се обадя, когато имам нужда от тебе.

Той осъзна, че все още държи бялото камъче. То лежеше в дланта му като малка луна — студена, овлажнена от потта му. Разтвори

пръсти и я загледа, след това я повдигна и я избърса. Петдесет и деветият камък.

Играта се бе изменила драстично, везните се бяха наклонили в негова полза. *Луната залезе. Затъмнена.*

Де Вор се усмихна, след това кимна на себе си, внезапно разбрал къде да играе с камъка.

* * *

Мъртвият танг си лежеше необезпокояван там, където го беше оставил — дългите му сиви коси бяха разпилени по възглавницата, ръцете му — отстрани на тялото, дланите — обърнати нагоре. Фишер се спря за момент, погледна към тялото, вдиша дълбоко и се подготви. След това, съзнавайки, че не може да се бави повече, се наведе и сложи ръка зад студения, вдървен тил, повдигна главата и опъна косата зад ухото.

Физически не беше трудно да го направи — плътта лесно се разтваряше пред ножа, кръвта спря почти веднага, след като бе протекла. И все пак съзнаваше дълбоката, почти завладяваща съпротива вътре в себе си. Това беше танг! Син на небето! Потръпна, пусна прорязаната плът, след това обърна главата и направи същото и от другата страна.

Положи главата на възглавницата и отстъпи назад. Беше ужасен. Външно изглеждаше спокоен, почти леден, овладял се, но вътрешно беше разтърсен от необясним, почти религиозен страх от това, което правеше. Пулсът му се ускори, стомахът му се разбунтува и през цялото време част от него му повтаряше: „*Какво правиш, Ото? Какво правиш?*“

Ужасен, той се взря в двете дебели въпросителни от плът, които сега лежах на възглавницата, отделени от главата на притежателя си, после се окопоти и се пресегна да ги вземе. Извади малка чантичка от якето си и ги пусна в нея, после я закопча и я върна в джоба си.

Ван Хсиен си лежеше там, величествен дори и в смъртта си, безучастен към всичко, което правеха с него. Фишер се взря в него за момент хипнотизиран, изпълнен със страхопочитание пред мощта на притихналата фигура. После, осъзнавайки, че губи време, отново се

наведе над тялото, за да приглади косата на мястото ѝ, да прикрие обезобразените части.

Нервността го накара да се разсмее — смях, който бързо потисна. Потрепери и отново се огледа, след това пристъпи към прага. Там се спря, протягайки се отново да включи камерата, сравнявайки изминалото време с показваното от ръчния му часовник, после премести часовника на камерата напред така, че двата вече бяха в синхрон. След като приключи с това, той бързо набра комбинацията. Светлините в горния край се промениха от кехлибарени в зелени — показаха, че камерата отново работи.

Погледна назад, проверявайки стаята за последен път, после, доволен, че нищо не е разместено, излезе заднишком, тихо придърпа вратата; сърцето му биеше силно, устата му беше пресъхнала от страх, затворената торбичка сякаш изгаряше мястото, където се допираше до гърдите му.

* * *

Ван Та-хун се събуди от някакъв шепот в стаята си, седна в леглото и притисна завивките към гърдите си със съзнание, замъглено от страх.

— Кой е? — извика той с треперещ глас. — Куан Ин, защити ме, кой е там?

Един силует се доближи до огромното легло и се поклони.

— Аз съм, ваше височество. Вашият слуга У Мун.

Ван Та-хун, най-големият от оцелелите синове на танга, придърпа завивките плътно до шията си и се вторачи с широко отворени очи в тъмнината зад своя шамбелан.

— Кой е тук, У Мин? На кого шепнеше?

Втори силует излезе от мрака и застана до първия със сведена глава. Той беше висок, здраво сложен, облечен в тъмни копринени дрехи, с брада, сплетена на три малки плитчици, с лице, което той внезапно вдигна и показа, солидно, непонятно. Красиво и все пак безизразно лице.

— Ваше превъзходителство!

— Хун Миен-ло!

Ван Та-хун се обърна и хвърли поглед към богато украсения часовник до леглото си, после отново се извърна към двамата мъже; лицето му потрепваше от тревога.

— Часът е почти един и половина! Какво правите тук? Какво се е случило?

Хун Миен-ло приседна на леглото до изплашения двайсетгодишен младеж и нежно, но решително взе ръцете му в своите.

— Всичко е наред, Та-хун. Моля те, успокой се. Просто имам новини, това е всичко.

Младият принц кимна в отговор, но сякаш все още се намираще във властта на някакъв ужасен сън — очите му бяха все така втренчени, един мускул на дясната му буза подскочаше усилено. Беше в такова състояние вече осемнайсети месец — от деня, когато бе открил двамата си братя мъртви в една от спалните за гости на летния дворец. Голите им тела бяха сиво-сини от отровата, двете момичета, с които се бяха забавлявали, лежаха проснати наблизо — бледите им крайници — опръскани с кръв, очите им — извадени.

Някои казваха, че бледият и с крайно изтощен вид младеж е луд, а други — че е съвсем естествено, имайки предвид предразположеността му към болести, да страда след подобно откритие. Той не беше особено силно момче, но сега...

Хун Миен-ло погали младия мъж по раменете — опитваше се да го успокои и ясно съзнаваше деликатността на онова, което предстои — това, което трябваше да му каже, можеше да го подлуди още повече.

— Става дума за баща ти, Та-хун. Страхувам се, че той е мъртъв.

За момент тези думи не направиха впечатление. Имаше само секунда на неверие, на несигурност. После принцът внезапно се отдръпна, почти се хвърли назад и се удари о лицевата дъска на леглото с очи и уста — широко отворени.

— Как? — отрони той; думите му прозвучаха като тих, уплашен писък. — Как умря той?

Хун Миен-ло не обърна внимание на въпроса. Говореше спокойно, със същия вдъхващ увереност тон като преди:

— Трябва да се облечеш, Та-хун. Трябва да дойдеш и да видиш какво се е случило.

Ван Та-хун се изсмя остро, после зарови глава в ръцете си, разтърсвайки я диво.

— Не-е-е! — плачеше той с глух глас. — Не-е-е! Не, за Бога, не отново!

Хун Миен-ло се извърна и щракна с пръсти. У Мин веднага се засуети, за да приготви нещата. „Да — мислеше си Хун, — поне разбира. Сега, когато старият танг е мъртъв, Та-хун заема мястото му — независимо дали е луд или не. Всъщност колкото по-луд, толкова по-добре. Колкото по-загрижен съм аз за него, толкова повече Та-хун ще разчита на мене, с толкова повече власт ще разполагам.“

Той се засмя и се изправи, виждайки как младият мъж се отдръпва от него и все пак очите му просят помощта му. „Да — мислеше си Хун Миен-ло, — всъщност настъпи и моят час. Часът, който чаках толкова дълго, придружавайки този млад глупак по пътя му. И сега на практика аз съм първият човек в Град Африка. Създателят. Главнокомандващият. Удостояващият с милост.“

Вътре в себе си той усещаше екзалтация, напиреща заслепяваща го радост, която се беше запалила в него от момента, когато му бяха известили за случилото се. Но сега повече от всякога беше време да се носят маски. И той си сложи своята, придавайки на лицето си строгост и сериозност, изражение на дълбока скръб. Доволен от постигнатото, той се приближи до младия принц и го вдигна от леглото, изправяйки го на крака.

— Беше толкова студено — промълви младежът, поглеждайки го в лицето. — Когато докоснах рамото на Чан Йе, ми се стори, че е лежал върху лед. Студенината му сякаш изгаряше ръката ми.

Той се поколеба, после погледна надолу, извъртя ръката си, вдигна дланта си и се взря в нея.

— С това е свършено, Та-хун. Сега трябва да се облечеш и да видиш баща си. Сега ти си най-възрастният, главата на фамилията. Ти трябва да поемеш отговорността за нещата.

Та-хун се втренчи в него, без да разбира:

— Да поема отговорност?

— Не се притеснявай — каза Хун, развърза връзките, после смъкна нощната копринена роба от раменете на принца и го съблече гол. — А аз ще съм до тебе, Та-хун. Ще ти казвам какво да правиш.

У Мин се върна и веднага започна да облича и реше принца. Още не беше привършил, когато Та-хун се откъсна от него и, ридаейки, се хвърли в краката на Миен-ло.

— Страх ме е, Миен-ло! Толкова ме е страх!

Хун погледна към У Мин, после се пресегна и грубо изправи принца.

— Спри! Веднага трябва да спреш това!

Настъпи момент на неловко мълчание, след това младият принц сведе глава в поклон:

— Съжалявам, аз...

— Не! — изкрещя Хун. — Не се извинявай. Не разбираш ли, Та-хун? Сега ти си танг. Един от Седмината. Аз съм този, който трябва да се извинява, а не ти, *чие хсия*.

Чие хсия. За първи път това обръщение, използвано за най-високопоставени особи, беше отправено към младежа и Хун Миен-ло можа веднага да забележи ефекта, който то оказа върху него. Въпреки че Та-хун все още трепереше, въпреки че сълзите все още се стичаха свободно по бузите му, той стоеше там, по-изправен отпреди, малко по-висок, осъзнавайки за първи път в какъв се е превърнал.

— Значи разбираш? Добре. Тогава запомни следното: не позволявай на никого, дори и на един танг, да ти говори така, както аз ти говорих преди малко. Сега ти си танг. Върховен господар. Разбираш ли ме, *чие хсия*?

Когато Та-хун отговори, гласът му беше различен, почти спокоен.

— Разбирам те, Миен-ло. Баща ми е мъртъв и сега аз съм танг.

— Добре. Тогава, с ваше позволение, ще отидем да видим баща ви и да му отдадем дължимото уважение, нали?

Лека тръпка премина по изнемощялото тяло на младия мъж, за секунда на лицето му се появи сянка на отвращение, после той кимна.

— Както кажеш, Миен-ло. Както кажеш.

* * *

Ван Со-леян чу приближаващите им гласове, шумоленето на копринените дрехи и леките стъпки по облицования с плочки коридор, внимателно отвори вратата и се промъкна в полумрака. Много тихо

притвори вратата зад себе си, после се обърна и се озова лице в лице с тях. Те продължиха, бързайки, говорейки през цялото време, докато почти не връхлетяха върху него. Той видя изненадата на лицето на Хун Миен-ло, чу изплашеното ахване на брат си.

Усмихна се и съвсем леко се поклони.

— Чух шумове, Та-хун. Гласове, които тихо, но настоятелно зовяха в тъмнината. Какво става, братко? Защо се лутате по коридорите в този ранен час?

Той видя как Та-хун погледна към приятеля си, изгубил ума и дума, как по лицето му се преплитаха противоречиви чувства и се усмихна вътрешно, наслаждавайки се на безсилието на брат си.

— Страхувам се, че имаме лоша новина, Ван Со-леян — му отговори Миен-ло, кланяйки се ниско, с мрачно лице. — Баща ви е мъртъв.

— Мъртъв? Но как?

Той видя как Хун Миен-ло поглежда към брат му и веднага разбра, че на Та-хун не бяха казали всичко.

— Най-добре би било, ако сам дойдете, ваше височество. Тогава ще ви обясня всичко. Но сега ви моля да ни извините. Трябва да отдадем нашата почит на последния танг.

Той забеляза как Хун Миен-ло внимателно наблегна на последните две думи, как гласът му, макар и привидно учтив, показваше как, според него, са се променили нещата. Ван Со-леян се усмихна леко на Хун, после се поклони на по-големия си брат.

— Веднага ще се облека.

Видя ги как тръгват, после, удовлетворен, внимателно отвори вратата и влезе обратно в стаята си.

Откъм леглото нежно го повика млад женски глас:

— Какво беше това, любов моя?

Той се приближи и, смъквайки робата си, легна гол до нея в чаршафите.

— Нищо — каза той, усмихвайки се на третата съпруга на баща си. — Съвсем нищо.

Ван Та-хун стоеше на прага на бащината си стая, вирайки се навътре; гърлото му се стягаше от страх. Той се извърна и умоляващо погледна Миен-ло.

— Не мога.

— Вие сте танг — отговори му строго Хун. — Вие можете.

Младият мъж преглътна, после отново се обърна, стиснал юмруци.

— Аз съм танг — повтори той. — Танг на Град Африка.

Хун Миен-ло спря за секунда, наблюдавайки го как прави първите няколко колебливи стъпки към вътрешността на стаята, съзнавайки колко важни са следващите минути. Та-хун беше приел факта, че баща му е мъртъв. Сега трябваше да открие как е умрял старецът. На първо място трябва да научи каква е ориса на кралете.

А ако това го подлуди?

Хун Миен-ло се усмихна вътрешно, после пристъпи в стаята. Кралете и преди бяха луди. Освен това какво друго представляваше един крал, ако не просто символ — видимият знак на системата за управление? В случай че Градът е управляван, има ли някакво значение кой издава заповедите?

Той се спря до стола на стареца, наблюдавайки как младият мъж се приближава към леглото. Дали наистина бе забелязал, питаше се той. Все пак Та-хун беше твърде тих, твърде сдържан. В този момент младият танг се обърна и го погледна.

— Знаех си — каза кротко той. — От мига, в който ми го каза, знаех, че е убит.

Хун Миен-ло изпусна дъха си:

— Знаехте ли?

Той погледна надолу. Там, до него, върху възглавницата, лежеше четката за коса на танга. Наведе се и я взе, изучавайки я за кратко, оценявайки великолепно изящество на дръжката ѝ от слонова кост, съвършенството на изработката ѝ. Възнамеряваше да я върне на мястото ѝ, когато забележа няколко кичура от косата на стария танг, оплетени измежду зъбците ѝ — дълги, бели кичури, почти прозрачни в своята белота; после отново погледна към Ван Та-хун.

— Как се чувствате, *чие хсия*? Достатъчно добре ли сте, за да се видите с другите, или да го отложа?

Ван Та-хун го погледна, след това се извърна и се втренчи в баща си. Беше притихнал, неестествено спокоен.

„Вероятно е това — мислеше си Хун. — Вероятно нещо в него се е пречупило и това спокойствие е първият знак.“ Но при Та-хун

нямаше и следа от лудост — само някакво усещане за достойнство и дисциплинираност, изненадващи поради своята неочакваност.

— Нека другите да дойдат — каза той, а в гласа му нямаше и сянка на страх, очите му изпиваха гледката на мъртвия му баща. — Няма смисъл да се отлага.

Хун Миен-ло се поколеба, изпълнен изведнъж с неувереност, после се обърна и се запъти към вратата, каза на пазача да доведе Фишер и Сун Ли Хуа. След това отново се върна в стаята.

Ван Та-хун стоеше до леглото. Беше взел нещо и го душеше. Хун Миен-ло се приближи до него.

— Какво е това? — попита Та-хун, подавайки му една купа.

Беше съвършено изделие от порцелан. Кръглата форма и превъзходният бледолилав емайл доставяха наслада на окото. Хун въртеше купата в ръцете си; на устните му се появи бледа усмивка. Това беше съд от преди много години, вероятно *Кан Хси*... а може би пък не — цветът не пасваше. Но не това искаше да знае Та-хун. Той беше питал за остатъка в него.

Хун го помириша — тежката, мускусна миризма му се стори странно позната. После, като чу гласове, идващи от вратата, се обърна. Бяха Сун Ли Хуа и капитанът.

— Управителю Сун — попита той, — какво имаше в тази купа?

Сун се поклони ниско и влезе в стаята.

— Това беше приспивателно, *чие хсия* — каза той с все още сведена глава, обръщайки се към новия танг. — Доктор Юе го приготви.

— И какво имаше в него? — попита Хун, объркан от отказа на Сун да отговори на него.

Сун Ли Хуа се поколеба за момент.

— Имаше семена *хо ѝе* против безсъние, *чие хсия*.

— *Хо ѝе* и какво още? — настоя Хун, който познаваше специфичния мирис на семената от лотос.

Сун погледна за миг към младия танг, сякаш очакваше подкрепа от него, после отново наведе глава.

— Беше смесено със собствената ян-есенция на танга, *чие хсия*.

— А-ха — кимна той, вече разбирайки.

Остави купата и се извърна, за да огледа стаята — забеляза свежите цветя до леглото, дрехите на танга, закачени на скрина, готови

за сутринта.

Погледна към Фишер.

— Пипано ли е нещо?

— Не... ваше превъзходителство.

Забеляза колебанието му и осъзна, че макар и да знаеха колко важен е станал изведнъж, те всъщност не знаеха как да се обръщат към него. „Трябва да си имам някаква титла — мислеше си той. — Може би «министър». Някой белег, който да изисква уважението им.“

Обърна се, гледайки към отворената врата, която водеше към балкона.

— Оттам ли е влязъл убиецът?

Фишер отговори веднага:

— Не, ваше превъзходителство.

— Сигурен ли сте?

— Определено, ваше превъзходителство.

Хун Миен-ло се обърна изненадан.

— Как така?

Фишер погледна към камерата, после пристъпи напред.

— Всичко е записано, ваше превъзходителство. Помощниците на Сун Ли Хуа, братята Йин Фу и Йин Чай, са убийците. Те са влезли в стаята малко след като управителят Сун е дал лекарството на танга.

— Господи! А хванахте ли ги?

— Все още не, ваше превъзходителство. Но тъй като след убийството никой не е напускал двореца, то те трябва да са някъде тук. Дори и в този момент хората ми претърсват двореца, за да ги открият.

Та-хун наблюдаваше всичко това с удивление, с полуотворени устни и широко разтворени, втречени очи. Хун Миен-ло го погледна за миг, след това отново се обърна към Фишер и кимна леко.

— Добре. Но ги искаме живи. Възможно е да са действали от името на някой друг.

— Естествено, ваше превъзходителство.

Хун Миен-ло се извърна, отиде до отворената врата, дърпайки встрани тънката, прозрачна копринена завеса, и излезе на балкона. Вън беше студено, луната — ниско, от лявата му страна. Отдясно сиянието на далечния фар прорязваше мрака, осветявайки за миг тъмните води в делтата на Нил и понасяйки се из околната пустиня. Остана там за миг,

поставил ръце на парапета, взрян в здрача на реката, течаща някъде там долу.

Така, значи бяха Фу и Чай. Те бяха изпълнителите. Но кой стоеше зад тях? Кой друг освен самия него желаше смъртта на стареца? Сун Ли Хуа? Може би. Освен това Ван Хсиен го беше унижил пред синовете си, когато Сун го бе помолил да повиши братята му, а тангът му отказа. Но това се беше случило много отдавна. Преди почти три години. Ако е бил Сун, то защо сега? И във всеки случай Фишер каза, че Сун е бил като луд, когато е отишъл при него, възбуден и ужасен.

Кой тогава? *Кой?* Напрегна мозъка си, но в съзнанието му не се появи отговор. Ван Со-леян? Той поклати глава. Защо ще му е власт на този пройдоха? Какво би могъл да стори с нея, освен да се изпикае отгоре ѝ, когато я получи? Не, малкият брат на Та-хун беше добър само за креватни авантюри и курви, но не и за интриги. Ако не беше и той, то тогава кой?

От стаята се чу отчаян силен плач. Той веднага го разпозна. Беше Та-хун. Обърна се и бързо влезе вътре.

Та-хун го погледна, когато влезе, лицето му беше като прозорец, отворен пред обхваналия го вътрешен ужас. Той се беше навел над баща си, люлеейки главата на стареца, положена в извивката на лакътя му.

— Погледни! — крещеше той на пресекулки. — Погледни какво са направили с него отвратителните боклуци! Ушите му! Взели са ушите му!

Хун Миен-ло го погледна ужасен, после се извърна към Сун Ли Хуа.

Всички съмнения, които таеше към вътрешния шамбелан, моментално се изпариха. Сун стоеше там със зинала уста и изцъклени от ужас очи.

Хун се извърна, умът му беше съвсем объркан. Ушите му! Защо да вземат ушите му? После, преди да успее да се пресегне и да го хване, Та-хун се свлече от леглото и падна безчувствен на пода.

* * *

— Принц Юан! Събудете се, баща ви е тук!

Ли Юан се претърколи и седна. На прага стоеше Нан Хо с фенер в едната ръка и със сведена глава.

— Баща ми?

Зад Нан Хо се появи втора фигура.

— Да, Юан. Зная, че е късно, но трябва веднага да говоря с тебе.

Нан Хо отстъпи встрани, поклони се ниско, така че тангът да може да мине, после излезе заднишком, затваряйки тихо вратата след себе си.

Ли Шай Тун седна на леглото на сина си, след това се пресегна, за да запали нощната лампа. На ярката светлина на лампата лицето му изглеждаше пепеляво, а около очите му имаше червени кръгове.

Ли Юан се намръщи.

— Какво има, татко?

— Лоши новини. Ван Хсиен е мъртъв. Убит в леглото си. Още по-лошото е, че това вече се е разчуло. Из долните нива започват размирици. Пин Тяо подстрекават масите към бунт.

— А... — Ли Юан почувства, че стомахът му се свива. Беше се случило това, от което те всички тайно се страхуваха. Войната ги беше обезсилила. Дисперсионистите бяха разпръснати и победени, но днес вече имаше нови врагове, други, които искаха да ги смачкат и да застанат на кормилото на държавата.

Срещна погледа на баща си.

— Какво трябва да се направи?

Ли Шай Тун въздъхна, после погледна настрана.

— Вече говорих с Цу Ма и У Ши. Те са на мнение, че не трябва да правим нищо. Че трябва да оставим пламъците да утихнат от само себе си.

Той замълча, след това сви рамене.

— Напрежението се е повишило твърде много. Може би засега ще по-добре да оставим нещата на естествения им ход.

— Може би.

Ли Юан изучаваше баща си и по неговата несигурност разбра, че това е ход, от който той не е щастлив, но който са го уговорили да направи.

Тангът гледаше встрани, впил мрачен поглед в най-отдалечения ъгъл на стаята, след това се извърна към сина си.

— Ван Хсиен беше добър човек, Юан. Силен мъж. Аз бях зависим от него. В Съвета той беше верен съюзник, мъдър съветник. Беше ми като брат. Смъртта на синовете му... много ни сближи.

Той поклати глава, после се извърна, изведнъж ядосан, една сълза се стече по бузата му.

— А сега Ван Та-хун е танг! Та-хун, в името на всички земни създания! Толкова слаб и глупав младеж!

Обърна се към Ли Юан; в очите му проблясваха яд и горчивина.

— Куан Ин да бди над всички ни! Това е лош ден за Седмината.

— И за Чун Куо.

Когато баща му си тръгна, Ли Юан стана и облече робата си, после прекоси стаята и застана до прозореца, гледайки осветената от луната градина. Както каза баща му, с тази смърт Седмината бяха станали много по-слаби. И все пак Ван Хсиен беше стар човек. Много стар. Този или някой друг ден щяха да се изправят лице в лице с последиците от неговата смърт, така че защо не сега? Ван Та-хун беше слаб и глупав, това беше вярно, но имаше още шестима други тангове, които да го водят и направляват. Нали в това беше силата на Седмината? Там, където един падне, ще се изправят Седмината. Така беше. Така щеше да е винаги.

Той се обърна и сведе поглед. Там, на ниската маса до прозореца, лежеше лъкът му, изящните му извивки сребрееха на лунната светлина. Наведе се и го вдигна, допирайки за момент до бузата си хладната замъглена дървена повърхност. След това внезапно го завъртя, лъкът внезапно се озова на кръста му, тетивата бе изпъната, сякаш готова да пусне стрелата.

Той потрепери, после, поглеждайки назад, почувства, че все още расте.

Дълго време не беше мислил за това, но сега мисълта ясно се откри в съзнанието му, паметта му беше като стрела, пусната назад в годините. Той се видя осемгодишен и как седи до Фей Йен на ливадата край езерото. Можеше да усети слабия, сладък мирис на жасмина, да види бледото кремаво на ръкава ѝ, да почувства още веднъж тръпката, която премина през него, когато тя в движение леко докосна коленете му. Срещу тях седеше брат му, Хан Чин, обутите му в ботуши крака напомняха на две млади фиданки, вкоренени в земята, ръцете му уверено почиваха върху коленете му.

Ван Со-леян... Да, сега си спомни. На Фей Йен ѝ бяха разказвали за Ван Со-леян — как го хванали в леглото на баща му. Бил на десет години. Само на десет години, а вече хванат с момиче в леглото на баща си!

Ли Юан се намръщи, после преглътна. Устата му внезапно беше пресъхнала от спомена за това, как Фей Йен се бе смяла — не шокирана, а развеселена от историята. Спомни си как бавно се беше опипала, как бе погледнала в пазвата си, преди да повдигне подканващо вежди и да накара Хан да избухне в смях. Фей Йен. Жената на брат му. А сега — негова годеница. Жената, която ще е негова съпруга само след седмици.

А Ван Со-леян? Да, всичко това имаше някакъв смисъл. Спомни си как Ван Хсиен беше осъдил на заточение най-малкия си син, бе го изпратил в немилост в плаващия си дворец, отдалечен на 100 000 *ли* от Чун Куо. И там момчето беше останало в продължение на една година, като единствената му компания бяха личните телохранители на танга. Една година. Това беше дълго, много дълго време за толкова енергично дете. Сигурно му се е струвало като вечност. Може би достатъчно дълго, за да бъдат прекъснати и последните тънки нишки на обич и синовно уважение. Каква ли горчивина трябва да се е породила у момчето, каква ли омраза към държащите го в плен.

Ли Юан погледна към лъка, който държеше в ръцете си, и силно потрепери. Този ден, прекаран с Фей Йен. Това беше денят, когато беше проведено състезанието по стрелба с лък — денят, когато тя беше позволила на брат му да спечели. И само два дена по-късно Хан Чин бе мъртъв, а тя — вдовица.

Той потръпна, после я видя как се усмихва и наклонява главата си, показвайки малките си, свършени зъби. И се по-чуди.

* * *

Сун Ли Хуа, вътрешният шамбелан, стоеше до вратата и наблюдаваше как лекарите правят оглед на тялото. Той вече бе дал показания, седнал под светлините на камерите на службата за сигурност, докато мониторите изследваха виталното му тяло в търсене на някакви симптоми, показващи вероятни отклонения. Беше

преминал през този тест и сега само едно нещо стоеше между него и успеха.

Видя ги как тихо обсъждат нещо помежду си, после Фишер се обърна и тръгна към него.

— Изследването е готово, управителю Сун — каза той с лек поклон. — *Хо ѝе* е било чисто.

— Не се и съмнявах — отговори Сун, позволявайки в гласа му да се появи нотка на възмущение. — Доктор Юе е доверен служител. Той е служил на танга повече от четирийсет години.

— Разбирам. И все пак хората могат да бъдат купени, нали?

Фишер леко се усмихна, после отново се поклони и веднага напусна стаята.

Сун го наблюдаваше как излиза. *„Какво значение има какви подозрения таи той? — мислеше си Сун. — Не може нищо да докаже.“*

Обърна се и тръгна към лекарите, които бяха заети с работата си. Единият прикрепяше главата на танга, докато вторият внимателно разглеждаше мястото, където бе отрязано ухото. Щяха да направят нови уши от собствения му генетичен материал, тъй като тангът трябваше да бъде погребан цял. Но къде бяха отишли истинските, засега нямаше никаква следа, точно както нямаше следа от Фу или Чай.

Мистерия...

Сун Ли Хуа се вгледа в безизразното лице на стареца и си пое дълбоко въздух, внезапно изпълнен с чувство на зловещо задоволство. *„Да, старче — мислеше си той, — някога ти ме унизи пред синовете си. Отказа да повишиш братята ми. Остави семейството ми в низините. Но сега ти си мъртъв и ние ще се въздигнем въпреки желанието ти. Друг обеща да въздигне семейство Сун, да го направи второ по значимост в Град Африка.“*

Той се извърна и се усмихна под маската си на дълбока печал. Беше толкова лесно. Фу и Чай — какви глупаци бяха те! Замисли се, спомни си как ги беше упоил и ги бе заснел да убиват копието на танга. Но те си нямаха и представа от това, знаеха само, че са търсени за престъпление, което не си спомняха да са извършили.

Доверие. Деликатно нещо. Разруши ли се то, и светът пропада заедно с него. А Ван Хсиен беше разрушил доверието му в себе си

преди няколко години.

Погледна насреща си и видя отражението си в стенното огледало. „Дали изглеждам по-различно? — чудеше се той. — Дали лицето ми издава станалата с мен промяна? Не. Защото аз съм различен от деня, когато той се отнесе към мен презрително. Тогава за първи път забих ножа в него. Тогава. Останалото беше просто осъществяването на онова, което си бях представял.“

Обърна се и видя Фишер да го наблюдава от прага.

— Е, капитане, открихте ли убийците?

— Все още не, управителю Сун, но ще ги открием. Обещавам ти.

Фишер задържа погледа си върху Сун още за секунда, после го отместа. Беше точно така, както бе казал Де Вор. Сун Лу Хуа е убиецът. Докато Сун беше в кабинета му, Фишер накара лейтенанта да му вземе кръвна проба под претекст, че ще му дават успокоително. Пробата показва това, което Де Вор беше казал, че ще покаже — наличие на наркотика СТ-7, който предизвиква симптоми на силна скръб.

Шокът му, непреодолимата му мъка — и двете бяха предизвикани по химичен път. Защо да се симулират такива неща, ако няма причина? Освен това там имаше и камера. Нямахме начин да се докаже, че е била пипана, но по всяка вероятност е била. Освен самия него само Сун Ли Хуа знаеше комбинацията, само Сун бе имал възможността да го стори. Разбира се, не беше изключено да не са видели как Фу и Чай влизат в стаята, но лейтенантът му беше човек на място — бдителен, внимателен. Той не би пропуснал нещо толкова очевидно. Което означаваше, че касетата с убийството е била записана върху оригиналната.

Но кой стоеше зад всичко това? Хун Миен-ло? Възможно е. Освен това той беше този, който щеше да спечели най-много от смъртта на Ван Хсиен. Но все пак той бе видял със собствените си очи колко почтено, колко добросъвестно се беше отнесъл Хун към своята задача. Не бе позволил нещо да бъде пропуснато, отминато по невнимание — като че ли и той също изгаряше от нетърпение да разбере кой бе разпоредил смъртта на танга.

Сякаш се нуждаеше от това. Защото знаеше, че този, който бе убил танга, можеше да убие отново.

Не. Щеше да убие отново.

— Капитан Фишер...

Той се обърна. Беше Ван Та-хун. Фишер се поклони ниско, като в същото време се чудеше къде ли е трябвало да отиде Хун Миен-ло.

— Да, *чие хсия*?

— Открихте ли ги вече?

Той се поколеба. Вече бяха изминали почти трийсет минути, откакто започнаха издирването на двамата помощници на Сун, а от тях все още нямаше и следа.

— Не, *чие хсия*. Страхувам се, че...

Замлъкна удивен. На прага зад Ван Та-хун се беше появил мъж с разрошена коса и разкъсани дрехи. В ръката си държеше окървавен нож.

— Ван Со-леян!

Та-хун рязко се обърна и изкрещя, после направи две неуверени крачки назад, сякаш се страхуваше от нападение. Но Ван Со-леян просто се засмя и хвърли ножа на земята.

— Копелетата! Нещастниците се бяха скрили в моята стая. Единият ме поряза ето тук — той смъкна своето *пау* и показа тънка червена ивица на врата си. — Прободох го заради това. Другият пък се опита да ми вземе ножа, но и той си го получи след малко.

— Божичко! — каза Фишер, гледайки пред себе си. — Къде са те сега?

Ван Со-леян се изпъчи, ядно попипвайки раната си.

— Там, където ги оставих. Не мисля, че ще стигнат далече.

Фишер се обърна и погледна към лекарите.

— Бързо! Елате с мене, *чун цу*! Трябва да спасим тези мъже.

Ван Со-леян се изсмя, странно гледайки брат си, и поклати глава.

— Направете, каквото трябва, капитане. Ще ги намерите там, където ги оставих.

Фишер се обърна и погледна към новия танг.

— *Чие хсия*, вие ще дойдете ли?

Ван Та-хун преглътна, после кимна.

— Разбира се.

Отвън в коридора срещнаха Хун Миен-ло.

— Значи ги открихте?

Фишер се поклони, след това погледна към Ван Со-леян.

— Принцът ги е открил в покоите си. По всичко личи, че ги е извадил от строя.

Хун Миен-ло се взря свирепо във Ван Со-леян, след което се извърна гневно.

— Да вървим тогава. Да видим какво ни е оставил принцът, нали така?

* * *

Ван Со-леян седеше на табуретката в стаята, докато лекарите превързваха раната на врата му. Точно срещу него Фишер се суетеше в банята, разглеждайки внимателно двата трупа.

— Защо? — отново го попита Хун Миен-ло, почти заплашително наведен над него. — Защо ги уби?

Той погледна нагоре, без да обръща внимание на Хун Миен-ло; очите му пронизваха по-големия му брат.

— Те бяха опасни. Убиха баща ни. Какво би ги спряло да убият и мене?

Леко се усмихна, после погледна към банята. Видя Фишер да се изправя, да се обръща и отива към прага. Беше претърсил дрехите на мъртвите, сякаш проверяваше дали не са откраднали нещо.

— Къде са? — попита Фишер, гледайки право в него.

Ван Со-леян се втренчи в него, объркан от дързостта му.

— Кое къде е? — гневно попита той и потрепери, когато докторът пристегна превръзката плътно около раменете му.

— Ушите — отговори Фишер, докато влизаше в стаята.

— Ушите? — късо се изсмя Ван Со-леян.

— Да — каза Фишер, срещайки погледа на принца. — Ушите, господарю. Къде са ушите на великия танг?

Принцът рязко стана от табуретката, блъскайки настрани Хун Миен-ло; широкото му и кръгло като месечина лице беше изпълнено с недоверие. С големи крачки тръгна и застана пред Фишер, взрян заплашително в него. Лицето му беше само на сантиметри от неговото.

— За какво намекваш, капитане?

Фишер коленичи, наведе глава.

— Простете ми, господарю. Не намерих за нищо. Но убийците са взели ушите на баща ви, а от тях няма и следа.

Ван Со-леян замръзна за секунда, напълно озадачен, после се извърна и погледна право в брат си.

— Истина ли е това, Та-хун?

— *Чие хсия...* — напомни му Хун Миен-ло, но Ван Со-леян не му обърна внимание.

— Е, братко? Истина ли е?

Ван Та-хун наведе глава пред буйния и ожесточен поглед на помалкия си брат. Кимна.

— Вярно е.

Ван Со-леян си пое въздух на пресекулки, след това отново се огледа наоколо, изведнъж цялото му държание стана някак си дръзко, очите му предизвикваха всеки един в стаята да му се противопостави.

— Тогава се радвам, че ги убих.

Хун Миен-ло се взря за момент в принца, удивен от избухването му, после се извърна и погледна към Ван Та-хун. Контрастът беше очевиден. Бяха като тигър и агне. И тогава разбра. Ван Со-леян беше решил да бъде убит баща му. Да! Като го наблюдаваше сега, той вече знаеше със сигурност. Сун бе имал достъп до танга и достатъчен мотив, но единствено Ван Со-леян би проявил волята — и истинската смелост — да извърши деянието.

Той си пое дъх. Погледна на принца с нови очи. След това, почти без да се замисля, пристъпи напред и склони глава с уважение, предназначено за него.

— Моля ви, принце, седнете и си починете. Вие нямате никаква вина. Направихте това, което трябваше. Убийците са мъртви. Няма нужда от повече разследвания.

Ван Со-леян се извърна с лице към него, по устните му пробягна усмивка. После погледна към Фишер и лицето му отново придоби каменно изражение.

— Добре. Тогава изнесете отук телата на тези долнопробни животни и ме оставете на мира. Трябва да поспя.

ЧАСТ I: ЛЯТОТО НА 2206 Г. ИЗКУСТВОТО ДА СЕ ВОДИ ВОЙНА

„Дори и врагът да е многоброен, можем да избегнем сражението с него. Планирайте нещата така, че да разкриете намеренията му и вероятността те да успеят. Предизвикайте го и изучете принципа, по който действа или пасува. Принудете го да се разкрие, за да откриете уязвимите му места. Внимателно сравнете противниковата армия със собствената си, така че да узнаете къде силата ѝ с над необходимото и къде — недостатъчна.“

Сун Цу, „Изкуството да се води война“ V в. пр.н.е.

ГЛАВА 1

ПЕТДЕСЕТ И ДЕВЕТИЯТ КАМЪК

На Марс се зазоряваше. В разположената в низината Пустиня на златните полета беше минус 114 градуса и температурата се покачваше. Дебела сянка се простираше на изток като повърхност на бездънно море и очертаваше краищата на огромните укрепления, докато на север и на запад първите лъчи на слънцето осветяваха замръзналите склонове и излъсканите от ветровете древни кратери. През центъра на този пейзаж минаваше масивен тръбопровод, прорязващ равнината от север на юг — гладка жилка полирана белота на фона на кафяво-червения терен.

За известно време равнината беше притихнала и безмълвна. После от юг се чу звук на приближаващ се кораб — притъпеният рев на моторите му слабо се разнасяше сред разредената атмосфера. След миг той се приближи, движейки се по продължение на тръбопровода. Помпената станция на Фен Шу беше там горе, на известно разстояние пред него — малък оазис сред съществуващата от милиарди години стерилност на Марсианската пустиня, забележима дори и при такава отдалеченост по малкия спирално навит облак като синьо-бяло петно върху съвършеното розово на небето.

Рапортът бе пристигнал преди по-малко от час — непотвърдено съобщение, според което един неупълномощен от никого кораб е бил примамен и потопен в Морето на божествените царе на осемдесет ли на северозапад от станцията на Фен Шу. Това беше всичко, но Кар, доверявайки се на инстинктите си, веднага нареди кораб на силите за сигурност да полети на север от град Тян Мен, за да разследва случая.

Кар гледаше през черния филтър на разположения в пилотската кабина екран към простирания се под тях неравен терен и съзнаваше, че след осеммесечното бродене из тази малка планета в търсене на някаква следа от човек той вероятно вече се приближава към края на това дирене.

Отначало си мислеше, че това място е отвратително. Горчивият студ, разредената, неестествена атмосфера, близостта на хоризонта,

всепроникващата червенина. През първите няколко седмици се чувстваше доста зле — въпреки великолепното усещане, породено от намаляването на телесното му тегло с повече от шейсет процента поради по-малката повърхностна гравитация на Марс. Хан, офицерът от службата за сигурност, който беше негов домакин, му бе казал, че е съвсем естествено да се чувства по този начин — аклиматизацията на Марс изискваше известно време. За малко се бе позачудил дали тази студена, негостоприемна планета няма да се превърне в последното му жилище. Сега обаче съжаляваше, че нещата отиват към края си. Беше се научил да обича суровото величие на Марс. Осем месеца. Това беше малко повече от един тукашен сезон.

Когато корабът се приближи, той нареди на пилота да кръжи около станцията на разстояние две *ли* от нея.

Петте огромни коми на атмосферния генератор се извисяваха над малката колония и бълваха също толкова огромни облаци богат на кислород въздух, изпращайки ги в разредената и студена атмосфера. Разпръснатите на големи разстояния една от друга сгради на лежащата под тях колония бяха обвити в зеленина — предимно мъх, който можеше да оцелее при екстремните температури на марсианската нощ. Извън този участък червените пясъци бяха оградени от лед, който образуваше широк, неравномерен бял пръстен, очертаващ края на станцията. Самият генератор се намираше дълбоко под повърхността, неговите разклонения се простираха към ядрото на планетата като корени, черпейки оттам енергия. Подобно на останалите трийсет генератора, пръснати по повърхността на планетата, и този беше изпомпвал кислород в небето на Марс в продължение на повече от сто и петдесет години. Но дори и при тези обстоятелства щяха да минат векове, докато на Марс отново се създаде подходяща атмосфера.

Кар направи пълен кръг над колонията, за да изучи обстановката. Четири кораба бяха разположени на изток от тръбопровода сред открито пространство, намиращо се между няколко ниски сгради. На пръв поглед полуосветени, те сякаш представляваха неделимо цяло — съвкупност от сенки. Когато обаче погледна през военния бинокъл, успя да различи индивидуалната им маркировка. Единият кораб принадлежеше на колонията, другите два — на разположената на север от Кан Куа служба за сигурност. Четвъртият нямаше отличителен знак.

Беше малък, предназначен за екипаж от четирима души кораб с форма, каквато той никога досега не беше виждал на Марс.

Наведе се напред, набра днешния осигурителен код и отново се облегна назад в очакване. След секунда кодът се върна обратно, надлежно коригиран и допълнен.

Кар отдели известно време, за да асимилира и подреди информацията, после кимна.

— Добре. Кацни на разстояние *ли* и половина южно от онези кораби. После си облечи костюма. Искам да си готов за каквато и да е неприятна изненада.

Младият пилот кимна и меко приземи кораба в южния край на колонията. Докато се обличаше, Кар седеше вътре и наблюдаваше колонията, търсейки някакъв знак, който да му покаже дали това не беше капан.

— Готов ли си?

Младежът кимна.

— Добре. Чакай тук. Няма да се бавя.

Кар си пое дъх, след това отвори шлюза. Щом скочи от кораба, системите в екипировката му веднага реагираха на внезапните промени в температурата и налягането. Навън беше студено. Достатъчно студено, за да причини смъртта на човек, оставен без екипировка.

Около кораба имаше пет сгради — трите от тях — с огромни куполи, останалите две — дълги конструкции с плоски покриви. Куполите се намираха от лявата му страна, а плоските покриви — от дясната. Самата помпена станция беше най-голямата от трите куполни сгради и се простираше около тръбопровода като някаква гигантска подутина. Беше една от осемте подобни станции, разположени на интервали от двеста ли една от друга по продължение на тръбопровода, които изпомпваха вода от широко застроения и разположен на юг производствен комплекс Тон Ли Кен по посока на трите големи северни града Хон Хай, Кан Куа и Чи Шан.

Кар тръгна към огромната полусфера на станцията, мъничкият топлинен генератор в костюма му изщрака и се включи, когато той навлезе в сянката на гигантския тръбопровод. Щом се приближи малко повече, една врата се отвори със свистене и разкри стълби. Без да се

колебае, той ги изкачи и влезе вътре, чувайки как вратата зад него се затваря.

Бързо премина през преддверието и влезе в херметичната и отоплена зала на станцията. Двама мъже от охраната го чакаха, застанали мирно и явно изненадани, че той е все още в специален костюм. Погледнаха го с очакване, но той мина покрай тях, без да каже и дума, оставяйки ги сами да решат дали да го последват или не.

На първото кръстовище зави наляво по коридор, който минаваше като мост над тръбопровода. Тогава един офицер, назначен наскоро на служба тук млад хан, забърза по коридора към него.

— Майор Кар, добре дошли във Фен Шу. Капитан Вен би желал...

Без да му обръща внимание, Кар го подмина и пое наляво, спусна се по тясната стълба, водеща към мазето. Охраната го погледна изненадано, щом започна да се приближава по коридора, после бързо застана мирно, забелязвайки отличителния символ на офицер трети ранг, красящ гърдите му.

— Извинете, майор Кар, но капитанът каза, че вие трябва...

Кар се извърна и хвърли гневен поглед към младшия офицер, който го беше последвал, и така го накара да млъкне.

— Моля да кажете на вашия капитан, че като негов старши офицер съм поел отговорността за случилото се. И преди да ме попитате — не, не желая да го видя. Разбрахте ли ме?

Младият военен направи дълбок поклон и се изкачи едно стъпало нагоре.

— Разбира се, майоре. Както кажете.

Кар се обърна и веднага забрави за него. Всички станции бяха едни и същи. Само на едно място затворниците можеха да бъдат наистина добре охранявани. Продължи надолу по тесния полуосветен коридор и спря, щом се натъкна на тежка, квадратна врата. Изчака, докато един от охраната го настигна и извади връзка старовремски метални ключове от кесия от дебел плат. После, когато вратата започна да се отваря навътре, той нетърпеливо изблъска пазача зад себе си.

Бързо и импровизирано малкият склад се бе превърнал в килия. Подът — гола скала, стените — естествен лед, матов и млечнобял като око на слепец. Четиримата мъже бяха завързани за китките и глезените.

Бердичев се беше отпуснал до стената. Сивата му униформа бе прашна и раздърпана, около врата му липсваха копчета, лицето му беше по-слабо и изнемощяло от онова, което бе фиксирано в архивите на службата за сигурност. Не се беше бръснал от седмица и повече и се взря в Кар с уморени очи, обградени от червени кръгове. Кар замислено го изучаваше. Очилата му с рогови рамки — запазената му марка — висяха на тънка сребърна верижка на врата му, стъклата бяха покрити с фини червени песъчинки.

Не беше сигурен. Не и до този момент. Но сега вече знаеше. Бердичев беше негов. След почти петгодишна гонитба най-сетне бе успял да залови водача на дисперсионистите.

Кар още веднъж огледа килията, съзнавайки, че останалите трима го наблюдават внимателно, после кимна доволен. Знаеше как изглежда в очите им. Знаеше колко уголемява размерите му костюмът и как го кара да изглежда огромен, свръхестествен. Вероятно дори се чудеха какво представлява той — дали е машина или човек. Ако е така, би им показал. Вдигна лицевата част на шлема си и видя как очите на останалите се разширяват от изненада. Но не и тези на Бердичев. Той внимателно наблюдаваше Кар.

Кар се обърна, шумно затвори вратата зад себе си, след това отново се извърна и ги погледна.

Знаеше какво очакват. Познаваха законите, които уреждаха всеки арест. Но този случай беше различен. Те бяха съдени в тяхно отсъствие и бяха признати за виновни. Той не беше тук, за да ги арестува.

— Е, майор Кар, срещаме се най-накрая, а?

Бердичев леко повдигна брадичка, докато говореше, но очите му продължаваха да гледат надолу към огромната скала.

— Наистина ли мислите, че ще ме осъдите? Всъщност наистина ли си мислите, че ще напуснете Марс жив?

Ако преди все още имаше някакви съмнения, то сега те напълно се разсеяха. Това беше капан. Бердичев се бе споразумял с капитан Вен. Или може би друг плащаше на Вен — някой приятел на хората на Бердичев. Все едно, това сега нямаше значение. Той отиде към мястото, където се бе проснал Бердичев, и подритна краката му.

— Станете — каза той глухо с глас, прозвучал безплатно и нечовешки през микрофона на костюма му.

Бердичев се изправи бавно, тромаво. Личеше, че е болен. Но дори и при тези обстоятелства в държанието му се усещаше чувство на лично достойнство, поведението му излъчваше превъзходство, което впечатляваше. Дори и победен, той се приемаше за по-добрия и по-силния. Така беше възпитан.

Кар се приближи, погледна Бердичев в лицето, изучавайки за последно чертите му, с нещо напомнящи ястреб. За миг Бердичев отмести очи встрани, но после, съзнавайки, че това беше последното предизвикателство, срещна втренчения поглед на този огромен мъж с непоколебимо и дръзко изражение. Знаеше ли той чий втренчен поглед среща неговия в това необятно пространство? Предполагаше ли чий може да бъде в този сетен миг?

Кар го сграбчи, счупи врата и гръбнака му, после го пусна. Направи го за миг, преди другите да са имали шанса да помръднат или дори да извикат.

Отстъпи назад и застана до вратата, за да наблюдава.

Те се скупчиха около тялото, коленичили, хвърлящи му гневни погледи, неспособни да помогнат на умиращия. Един от тях се изправи наполовина със здраво стиснати юмруци, след това отново се отпусна надолу, съзнавайки, че не може да направи нищо.

Кар се скова, като чу шум от коридора. Капитан Вен и войниците му.

Извади от колана си малко приспособление, като яйце счупи външната му обвивка и хвърли лепкавата му вътрешност към отсрещната стена, където тя се залепи — много нависоко, за да не може да бъде достигната. Той отвори вратата, излезе навън, после я затвори и заключи. Лицевата част на шлема му все още беше вдигната нагоре. Той се усмихна на войниците, които с бързана се приближаваха по коридора, сякаш ги поздравяваше. После стреля два пъти във Вен, преди той да може да произнесе нещо.

Останалите четирима войници се поколебаха, поглеждайки към младшия офицер в очакване на нареждане. Кар се взря в лицето на всеки един от тях — предизвикваше ги да насочат, оръжията си и здраво държеше пред себе си своето. След като преброи до петнайсет, се хвърли на земята.

Стената до него се освети ярко, а след по-малко от секунда вратата се взриви и изхвърча.

Кар стана и бързо прекрачи през раздробения праг, без да обръща внимание на нападалите зад гърба му мъже. Килията беше унищожена, външната стена изобщо липсваше. Късове плът и кости бяха разпръснати навсякъде, без да могат да бъдат дори оприличени на части от живи хора.

Спря се за момент, поглеждайки към термометъра, закрепен на ръкава на костюма му. Температурата в помещението рязко се понижаваше. Трябваше бързо да предупредят за появилия се проблем, в противен случай генераторите, хранващи помпите, щяха да спрат. И не само това — необходимо беше да направят нещо във връзка с намаляването на въздушното налягане в станцията.

Кар тръгна към срещуположния край на помещението и излезе навън сред пясъците. Навсякъде бяха пръснати отломки от взрива. Той се обърна и погледна разрушенията. „Правилно ли беше това? — запита се той наум. — Е, Ли Шай Тун, задоволено ли беше желанието ти за мъст?“ Тангът бе наблюдавал всичко станало до този момент. Беше видял всичко, което виждаше и Кар. Сигналът беше изпратен през пространството на разстояние повече от четиристотин милиона ли.

Сви рамене, после натисна копчетата на ръчния си часовник, осъществявайки връзка с пилота.

— Аз съм сред пясъците на запад от тръбопровода, близо до мястото, където току-що имаше експлозия. Вземете ме веднага.

— Разбрано, майоре.

Той се извърна и даде два предупредителни изстрела в посока към празния праг, след това закрачи през пясъците, после коленичи с лице към станцията.

Една част от него видя издигащия се над огромния тръбопровод и приближаващ към него кораб, докато друга част от него наблюдаваше вратата, изчаквайки евентуално раздвижване. След това вече беше на кораба, който отново се издигаше, и трябваше да премисля други неща. Отстрани на станцията имаше вградена оръдейна кула. Нищо кой знае какво, но оръдието лесно можеше да свали лек двуместен кораб като техния. Когато се издигнаха, той видя как то започна да се извърта. Тогава се наклони към пилота, за да зареди ракетните снаряди на кораба, и изпрати две копринени буби, спускащи се бързо надолу към купола.

Огромно огнено кълбо се издигна в небето, като отново и отново се претъркулваше все по-високо. След миг взривът разтърси и малкия кораб.

— *Куан Ин!!* — изкрещя пилотът. — Какво, по дяволите, правите?

Кар ядосано погледна младия хан.

— Просто продължавай да летиш.

— Но станцията...

Огромният купол беше срутен. Двата най-близки до него купола бяха в пламъци. Хора се стичаха от съседните сгради — шокирани и ужасени от това, което виждаха. Когато Кар се издигна и отдалечи от колонията, видя как краят на прекъснатия тръбопровод се извива и после бавно се вдига във въздуха като гигантски червей. От дузината спукани тръби бликаше вода, бързо охлаждавана от студения въздух.

— *Ай я!* — каза младият пилот с глас, изпълнен с болка и безпокойство. — Това е катастрофа! Какво направихте, майор Кар? Какво направихте?

— Приключих — отговори Кар, ядосан, че момчето вдига толкова шум за нищо. — Сложих край на войната.

* * *

На разстояние четиристотин милиона *ли*, долу в Чун Куо, Де Вор влезе в едно помещение и се огледа. Стаята беше оскъдно мебелирана, неукрасена — изключение правеше само едно знаме, закачено на стената зад масата. На него бяха изобразени белите външни очертания на риба на син фон. Около масата седяха петима души — трима мъже и две жени. Носеха обикновени светлосини униформи, по които нямаше никакви отличия или знаци, удостоверяващи ранга им. Двама от тях — един мъж и една жена — бяха хан. Последният факт изненада Де Вор. До него бяха стигнали слухове, че *Пин Тяо* мразят хан. Но нямаше значение. Те мразеха властта, а това беше достатъчно. Той можеше да ги използва — все едно дали бяха хан или не.

— Какво искате?

Говорител им беше мъжът, седнал в средата: нисък и набит, с тъмни, пронизателни очи, пълни устни и дълъг нос. Веждите му бяха

дълги, а рядката му сива коса капеше. Де Вор знаеше за него от рапорта, който бе получил. Казваше се Гезел. Бент Гезел. Той беше водачът им или поне човекът, от когото тази странна организация на т.нар. равноправни индивиди получаваше нареждания.

Де Вор се усмихна, после кимна към масата, разпознавайки прозрачната координатна мрежа, която лежеше пред Гезел.

— Виждам, че разполагате с картата.

Гезел присви очи, докато за кратко го изучаваше.

— Половината карта, но все едно. Това е ваша работа, нали, *ши* Търнър? Или греша?

Де Вор кимна, последователно погледна всеки един от тях — веднага се виждаше колко подозрително бяха настроени към него. Възнамеряваха да отхвърлят предложението му, каквото и да беше то. Но той го бе очаквал. Не си и беше помислял, че ще е лесно.

— Искам да се договоря с вас. Давам другата половина от тази карта, както и други, подобни на нея, в замяна на вашето сътрудничество в няколко мои плана.

Ноздрите на Гезел се разшириха, очите му добиха сурово изражение.

— Ние не сме престъпници, *ши* Търнър, независимо от това, което говорят за нас в медиите. Ние сме *ко мин!* Революционери!

Де Вор предизвикателно погледна Гезел.

— Нещо друго да съм казал?

— Тогава повтарям: какво искате?

Де Вор се усмихна.

— Искам това, което и вие. Да унищожа Седмината. Да сравня всичко със земята и да започна отново.

Усмивката на Гезел беше неприятна.

— Красива реторика. Но можете ли да подкрепите думите си?

Де Вор се усмихна още по-широко.

— Хората ви взеха от мене един пакет. Заповядайте на един от тях да го донесе.

Гезел се поколеба, после направи знак на стоящия зад Де Вор телохранител. Той се върна след секунда с малък, запечатан пакет, който подаде на Де Вор.

— Ако това е някакъв механизъм... — започна Гезел.

Но Де Вор поклати глава.

— Попитахте ме какво доказателство имам в подкрепа на моите намерения. Е, добре, в този пакет ще намерите човешко ухо. Ухото на последния танг на Африка, Ван Хсиен.

Чу се ахване от страна на седящите около масата, Гезел обаче запази самообладание. Той не докосна пакета.

— Половин карта и едно ухо. Това ли са единствените ви акредитиви, *ши* Търнър? Картата може да е на което и да е място, ухото — от който и да е човек.

„Сега той просто играе — мислеше си Де Вор. — Впечатлява другите с това, колко е мъдър и предпазлив. Защото той най-малко би трябвало да провери картата и така да разбере, че тя е на арсенала на службата по охрана в кантон Хелмщат. Същото е и положението с ухото. Той знае много добре колко лесно се проверява автентичността на кой да е генетичен материал.“

Де Вор реши да окаже натиск.

— Възможно е. Но вие не мислите така. Вероятно ви е интересно как съм се сдобил с тези неща.

Гезел се изсмя.

— Може би вие сте крадец, *ши* Търнър.

Де Вор не обърна внимание на оскърблението, но го запомни. Щеше да си отмъсти за това.

— За ухото е лесно да се обясни. Аз организирах убийството на Ван Хсиен.

Смехът на Гезел стана по-твърд, показва ясно неверието му към тези думи.

— Тогава защо идвате при нас? Ако толкова лесно сте осъществили убийството на един танг, тогава какъв интерес представлява за вас такава — той насмешливо се огледа, — дребна риба като нас, *Пин Тяо*?

Де Вор се усмихна.

— Дойдох тук, защото войната навлезе в нова фаза. И защото мисля, че мога да ви се доверя.

— Да ни се *доверите*? — Гезел го изучаваше внимателно, търсейки сянка от ирония в думите му. — Да. Вероятно можете. Но можем ли ние да ви се доверим, *ши* Търнър? И дали изобщо трябва да си помисляме за такова доверие? Всъщност какви са истинските ви мотиви да дойдете тук днес? Дали наистина е както вие казвате — да

се съюзите с нас, за да разгромим Седмината? Или просто искате да ни използвате?

— Искам да споделя с вас това, което знам. Искам да се боря рамо до рамо с вас. Ако това означава да ви използвам, то тогава — да, искам да ви използвам, *ши* Гезел.

Изненадата на Гезел беше явна.

— Откъде знаете името ми?

Де Вор открито срещна погледа му.

— Пиша си домашните.

— Тогава със сигурност знаете, че не работим с други.

— Обикновено не го правите. Но това време отмина. Вие понесохте съществени загуби. Имате нужда от мене. Точно както и аз имам нужда от вас.

Гезел сви рамене.

— А защо ви е да се нуждаете от нас? Да не би поддръжниците ви Отгоре да са излезли от играта, а, *ши* Търнър?

Той се престори на изненадан, но предварително знаеше, че Гезел ще зачекне този въпрос. Знаеше го, понеже самият той бе подал информацията на връзката си от средите на *Пин Тяо*.

Гезел се изсмя.

— Изяснете се, *ши* Търнър. Кажете ни истинската причина, поради която сте тук.

Де Вор пристъпи напред и изведнъж се обърна към всички тях, а не само към Гезел, знаейки, че по този начин може да постигне целта си.

— Вярно е. Войната ми отне много от онези, чиито средства подкрепяха дейността ми. Но освен това има и нещо друго. Нещата се промениха. Гореще вече няма противоречия между тези, които държат властта, и онези, които искат да разполагат с нея. Конфликтът се разрасна. Както и вие вече знаете. Въпросът вече не е в това, кой трябва да управлява, а дали изобщо трябва да има управляващи.

Гезел отново седна.

— Това е така. Но каква е вашата роля? Вие заявявате, че сте убили един танг.

— Също така и министри и един от синовете на танг... Гезел се изсмя късо.

— Добре де, все едно. Но аз пак ви питам: защо да ви се доверявам?

Де Вор се наведе напред и постави ръцете си на ръба на масата.

— Защото трябва. Ако сме поединично, ще се провалим. *Пин Тяо* ще потъне в неизвестност или в най-добрия случай ще си извоюва бележка под черта в някой исторически документ като поредната малка, фанатизирана групировка. А Седмината... — той въздъхна тежко и се изправи. — Седмината ще управляват вечно Чун Куо.

Той не им даде нищо. Или, иначе казано, нищо реално или съществено. Както Гезел правилно бе подчертал, всичко, с което разполагаха, беше половин карта и едно ухо. Това, както и неприкритата му дързост и безочие да се осмели да почука на вратата им, знаейки, че те са безскрупулни убийци. Но по лицата им можеше да прочете, че почти бе успял да ги убеди.

— Разтворете пакета, *ши* Гезел. Вътре освен ухото ще откриете и нещо друго.

Гезел се поколеба, после постъпи както му каза Де Вор. Остави ухото настрана, разгърна прозрачния лист и го положи до половинката му.

— Разполагам с триста и петдесет тренирани мъже — тихо рече Де Вор. — Ако се присъедините към силите ми, до два дена ще завладеем арсенала на Хелмщат.

Гезел се втренчи в него.

— Изглеждате много сигурен в себе си, *ши* Търнър. Хелмщат е силно охраняван. Има комплексна електронна защита. Как си представяте, че можем да го завладеем?

— Няма да има защитни системи. Не и когато ние нападнем.

Бързо и уверено той изложи плана си, премълчавайки единствено начина, по който бе организирал всичко. Когато приключи, Гезел погледна към колегите си. Той беше запомнил казаното от Де Вор и особено онази част, отнасяща се до високата степен на обществено одобрение, което *Пин Тяо* щеше да си спечели след това нападение — одобрение, което със сигурност щеше да увеличи редиците им с новопостъпили. Това, както и изгледите да си набавят значителни количества усъвършенствано въоръжение, сякаш предопредели решението.

Гезел се обърна към него:

— Оставете ни за момент, за да го обсъдим, *ши* Търнър. Ние сме демократично движение. Трябва да гласуваме.

Де Вор се усмихна вътрешно. „Каква ти демокрация, задник такъв? Става това, което ти искаш. Мисля, че си достатъчно умен, за да разбереш, че нямаш друга възможност, освен да тръгнеш с мене.“

Излезе с лек поклон и седна отвън. Почака само няколко минути, преди вратата да се отвори и да се появи Гезел. Той се изправи лице в лице с водача на *Пин Тяо*.

— Е?

Гезел се вгледа в него за момент, преценявайки го хладно. После се поклати леко, отстъпи назад и протегна ръката си.

— Заповядайте, *ши* Търнър. Трябва да обсъдим плановете.

* * *

Момичето беше мъртво. Хаавикко седеше там смутен, взрян в нея, в кръвта, която покриваше ръцете и гърдите му и нещата наоколо, съзнавайки, че я е убил.

Той леко изви глава и видя ножа там, на пода, където си спомняше, че го беше хвърлил, после потрепери, доповръща му се от отвращение от самия себе си. Какви ли още дълбини, каква ли понататъшна деградация му предстоеше? Той беше преминал през всичко. А сега и това.

Нямаше нищо друго. Това беше краят на пътя, по който бе поел преди десет години.

Той се обърна отново и се вгледа в нея. Лицето на момичето беше бяло, обезкървено. Докато беше жива, лицето ѝ бе толкова красиво — преливаше от смях и усмивки, очите ѝ не бяха загубили блясъка си вследствие на различни преживявания. Той стисна зъби — беше почувствал внезапна болка — и наведе глава, за да я преодолее. Тя не би могла да бъде на повече от четиринайсет години.

Огледа стаята. Там, безгрижно метната на облегалката на стола, беше униформата му. А на пода до него — подносът с празните бутилки и чаши, от които бяха пили, преди това да се случи.

Затвори очи и силно потрепери, виждайки отново всичко — образите се оформяха почти с яснотата на халюцинация, от която

дъхът му спря. Издаде тих, болезнен стон, видя се да я притиска надолу с едната си ръка, докато с другата забиваше ножа като обезумял — веднъж, втори, трети път, разрязвайки гърдите ѝ, стомаха ѝ, докато тя крещеше сърцераздирателно и се опитваше да се изправи.

Скочи на краката си и се изви настрани, закривайки лицето си с ръце.

— Да те опази Куан Ин заради онова, което си сторил, Аксел Хаавикко!

Да, сега го проумяваше. Всичко го бе водило към този момент. Пиенето и развратът, неподчинението и хазартът. Това беше естественият край на нещата. Тази вулгарна постъпка. Беше наблюдавал собственото си падение. От онзи миг в кабинета на генерал Толонен до този... завършек. Не му оставаше нищо друго. Нищо друго, освен да вземе ножа и да свърши със себе си.

Втренчи се в ножа. Гледа го дълго и неумолимо. Видя как кръвта беше засъхнала по острието и дръжката му, напомняща усещането за това, как го бе държал в ръката си. Собствения си нож.

Бавно тръгна натам, коленичи до него и постави ръце от двете му страни. „Сложи край сега — каза си той. — Чисто, бързо, с повече достойнство, отколкото си показал през всичките тези последни десет години.“

Хвана с две ръце дръжката на ножа, след това насочи острието към стомаха си. Ръцете му затрепериха и — за част от секундата — той се зачуди дали му е останала достатъчно смелост, за да продължи докрай. После, вече решен да го стори, затвори очи.

— Лейтенант Хаавикко, дойдох да видя...

Хаавикко рязко се обърна, пускайки ножа. Сводникът Лин Чан едва беше направил три крачки навътре в стаята и спря, поразен от разкриващата се пред него сцена.

— Господи! — каза хан с лице, на което се четеше ужас. Погледна към Хаавикко, изпълнен със страх, и, отстъпвайки назад, се обърна и бързо напусна стаята.

Хаавикко потръпна, после се изви, съзирайки ножа. Не можеше да се изправи. Цялата сила беше напуснала краката му. Нито пък можеше да се пресегне и отново да вземе ножа. Смелостта му се беше стопила. Не му бе останало нищо друго освен срам. Отпусна глава на гърдите си, от очите му потекоха сълзи.

— Прости ми, Веза, не исках...

Веза. Това беше името на любимата му сестра. Ала мъртвото момиче нямаше име. Или поне той не го знаеше.

Чу вратата да се отваря отново и в стаята да отекват стъпки, но не вдигна глава. „Нека ме убият — мислеше си той. — Нека си отмъстят. Няма да е по-малко от онова, което заслужавам.“

Той чакаше примирен, но нищо не се случи. Чу как вдигат момичето и го отнасят, после почувства някой да стои изправен пред него.

Хаавикко бавно повдигна глава и погледна нагоре. Беше Лин Чан.

— Отвращаваш ме — той изричаше думите ядно и злъчно. — Тя беше добро момиче. Мило момиче. Беше ми като дъщеря.

— Съжалявам... — започна Хаавикко със свито гърло. Отпусна глава и се разрида. — Прави с мене каквото искаш. С мене е свършено. Нямам дори пари да ти платя за последната нощ.

Сводникът се изсмя с явно отвращение.

— Разбирам, войниче. Но откакто започна да идваш тук, ти всъщност никога не си си плащал.

Хаавикко го погледна изненадано.

— Не. Хубаво е да имаш приятели. Нали? Добри приятели, които ще те измъкнат, ако си създадеш неприятности. Това е, което ме отвращава най-много у хора като тебе. Вие никога не си плащате. Всичко ви е уредено, нали?

— Не знам какво имате предвид. Аз...

Но Лин Чан избухна в гневен смях, който го накара да млъкне.

— Това. За всичко е платено. Не разбираш ли? Твоите приятелчета уредиха всичко.

Гласът на Хаавикко премина в смаян шепот:

— Всичко...?

— *Всичко.*

Лин Чан се вгледа в него за секунда с все така голяма погнуса в очите, после се наведе и плю в лицето на Хаавикко.

Хаавикко продължи да стои на колене дълго след като Лин Чан си бе отишъл, хрчката върху бузата му беше като символ на срама, който сякаш го изгаряше чак до костите. Беше по-малко, отколкото заслужаваше. Мислеше си за това, което бе казал Лин Чан. Приятели...

Какви приятели? Той нямаше приятели, а само партньори в разврата — а те не биха направили нищо за него.

Облече се и излезе да търси Лин Чан.

— Къде е Лин Чан?

Момичето на рецепцията го изгледа за миг така, сякаш той е нещо нечисто и отвратително, изпълзяло от някаква рибарска мрежа, после му подаде плик.

Хаавикко загърби момичето, след това отвори плика и извади от него един-единствен лист. Беше от Лин Чан.

Лейтенант Хаавикко,

Не мога да изразя с думи отвращението, което изпитвам. Ако имаше начин, бих ви накарал да платите за всичко, което сторихте. Но така, както стоят нещата, просто ще ви помоля никога повече да не се появявате в моя Дом. Дори ако само се приближите, ще предам собствения си пълен запис на събитията на властите, били те „приятели“ или не. Чувствайте се предупреден.

Лин Чан

Натъпка хартията в джоба на куртката си, после се заклати навън, по-объркан от всякога. Вън, в коридора, се огледа и залитайки тръгна към чешмата с питейна вода, която беше вградена в стената на сградата, точно на пресечката. Напръска лицето си, после се изправи.

Приятели. Какви приятели? Бяха ли те изобщо приятели?

Лин Чан знаеше кои са, но той дори не можеше да се приближи до Лин Чан. Кой тогава?

Хаавикко потръпна, после се огледа. Някой знаеше. Някой си беше направил труда те да узнаят. Но кой?

Той отново се замисли за момичето и изстена. „Аз не заслужавам този шанс“ — каза си той. И все пак беше там — свободен, с погасени дългове. Защо? Стисна зъби и докосна засъхналата на бузата му хрчка. Това му даваше повод да продължи. Да разбере кой. И защо.

* * *

Де Вор свали ръкавиците си и ги хвърли на масата, след това се извърна, изправи се лице в лице със своя лейтенант Виганд и наведе глава, за да извади от очите си лещите.

— Ето — той подаде лещите на Виганд, който ги постави внимателно в малката пластмасова кутийка, приготвена предварително. — Изследвайте ги. Искам да разбера кои са другите четирима.

Виганд се поклони и си тръгна.

Де Вор се извърна и срещна погледа на другия мъж, който беше в стаята.

— Мина чудесно. След два дни ще нападнем Хелмщат.

Албиносът кимна, но не каза нищо.

— Какво има, Щефан?

— Лоши новини. Сорен Бердичев е мъртъв.

Де Вор погледна за миг към младия човек, след това се запъти към бюрото си и седна зад него, започна да работи по докладите, които се бяха натрупали, докато го нямаше. Заговори, без да вдига поглед.

— Зная. Чух за това, преди да вляза. Лоша работа, както казват всички, но може да ни бъде от полза. Вероятно здраво е сплотила заселниците на Марс. Сега, след унищожаването на тръбопровода, няма да изпитват особено голяма любов към Седмината.

— Може би... — Леман млъкна за секунда, после се приближи и застана до ръба на бюрото, взирайки се в Де Вор. — Аз го харесвах, както знаеш. Възхищавах му се.

Де Вор вдигна поглед, прикривайки изненадата си. Беше му трудно да повярва, че Щефан Леман изобщо може да харесва някого.

— Е, добре — каза той, — сега обаче е мъртъв. Но животът продължава. Трябва да правим планове за бъдещето. За следващата фаза на войната.

— Затова ли се срещна с тази измет?

Де Вор погледна за миг зад гърба на Леман, към картата на стената. После отново срещна погледа му.

— Имам вести за тебе, Щефан.

Розовите очи придобиха твърд блясък, устните се свиха.

— Вече знам.

— Разбирам. — Де Вор се замисли за момент. — И кой ти каза?

— Виганд.

Де Вор присви очи. Виганд. Разбира се, той беше посветен във всички входящи новини, но бе и строго инструктиран да не ги предава никому, докато самият той, Де Вор, не го упълномощи съответно. Беше извършил сериозно нарушение на заповедта.

— Съжалявам, Щефан. Това утежнява нещата за всички нас.

Съобщението за конфискацията беше дошло едва час преди той да отиде на срещата с *Пин Тяо*, веднага след новината за смъртта на Бердичев. На теория това лишаваше Леман от всичко, което беше наследил от баща си, правеше го абсолютен бедняк, но Де Вор бе предварил това съобщение още преди години, карайки Бердичев да прехвърля огромни средства от имуществото под формата на заеми на измислени, несъществуващи наследници. Тези „заеми“ отдавна бяха изхарчени — най-вече за построяването на още и още укрепени градове, — но Леман не знаеше нищо за това. Сега осъзнаваше, че цялата сума беше загубена.

Леман го наблюдаваше внимателно.

— И как това ще промени нещата?

Де Вор остави листа и се облегна назад.

— Що се отнася до мене, нищо не се променя, Щефан. Така или иначе ние сме лишени от живота си. И какво по-различно може да направи лист хартия, носещ печата на Седмината?

Бледото лице на младежа потрепна съвсем леко.

— Мога да бъда полезен. И ти го знаеш.

— Зная. — *„Добре — помисли си Де Вор. — Той разбира. Добре си е научил урока. В това, което вършим, няма място за сантименталности. Миналото си е минало. Не му дължа обяснение за това, как сме използвали парите му.“*

— Не се притеснявай — каза той, облегна се напред и отново взе листа. — Сега вече си вписан във ведомостта, Щефан. Произвеждам те лейтенант. Имаш еднакъв чин с Виганд.

„Да — помисли си той. — Това ще изтрие усмивката от лицето на Виганд.“

Когато Леман си тръгна, той се изправи и отново се приближи до картата. Участъкът с формата на таран, разположен в долния ѝ ляв ъгъл и обозначаващ швейцарската Пустош, беше нашарен от линии — някои — пунктирни, други — цели. Там, където се пресичаха или свършваха, имаше малки квадратчета, представляващи укрепления.

Бяха общо двайсет и две на брой, но само четиринайсет от тях — затворените в района между Загреб на югоизток и Цюрих на северозапад — бяха запълнени. Само те бяха завършени. Осемте укрепления в западния край оставаха недостроени. Четири от тях трябваше тепърва да бъдат започнати.

Парите. Това беше най-големият му проблем. Пари за заплати, храна и оръжие. Пари за ремонти, за подкупи и всякакви дребни разходи. И преди всичко пари, за да довърши строителната програма — мрежата от тунели и укрепления, които единствени можеха да гарантират успешна кампания срещу Седмината. Конфискациите го бяха лишили от мнозина от най-големите му инвеститори. След по-малко от три часа останалите трябваше да се срещнат с него с цел — по общо мнение — да подновят своите ангажименти към него, но всъщност, според него, да му кажат, че им е дошло до гуша. Затова и Хелмщат беше толкова важен сега.

Хелмщат. Той беше придумал *Пин Тяо*, като им обеща оръжия и обществена известност, но истината беше друга. Разбира се, щеше да има оръжия и известност, достатъчни, за да донесат удовлетворение и на най-самовлюбените терористки водачи, но истинският плод, донесен след набега над арсенала в Хелмщат, щяха да са двата милиарда *юана*, които Де Вор щеше да вземе от трезора. Това бяха пари, предназначени за заплащане на разноските по сто и четирийсетхилядната войска от осемте гарнизона, разположени около Пустошта.

Но *Пин Тяо* нямаше да знаят нищо по този въпрос.

Той се извърна и отново погледна към бюрото си. Съобщението за конфискацията си лежеше там, където го бе оставил. Приблужи се и го взе, зачете го за пореден път. На пръв поглед нищо особено: открито признаване на ситуация, съществуваща на практика от дълго време — средствата на Леман са били замразени в момента, когато Бердичев е предприел полета към Марс, т.е. от три години. Но в документа имаше и скрит подтекст. Той показваше, че Седмината са открили факти, доказващи връзката на бащата на Щефан с убийството на министър Лу Кан, и че в резултат на това биха оправдали предприятиите от Толонен действия, довели до убийството на Леман старши.

Това хвърляше светлина върху начина на мислене на Седмината. За тях войната беше свършила. Те я бяха спечелили.

Но Де Вор беше на друго мнение. Войната дори не бе и започнала. Не и в действителност. Независимо от конфискациите и смъртта на танга всичко станало досега беше просто игра, малко забавление за богатите и отегчените, развлечение, което да запълни часовете на безделие и лентяйство. Но сега всичко щеше да се промени. Той щеше да впрегне силите, движещи се из долните нива. Щеше да ги поеме и да ги направлява. А после?

Засмя се и смачка на топка копието от съобщението. После щеше да дойде промяната. Като ураган, бушуващ из нивата и сравняващ със земята Града.

* * *

Майор Ханс Еберт постави внимателно напитките върху подноса, след това се извърна и, след като си проправи път през тълпата, която изпълваше голямата зала, мина през закритата със завеси врата и влезе в стаята.

Приемът беше в разгара си, но тук, в личните покои на танга, беше спокойно. Ли Шай Тун седеше в голям фотьойл, разположен отляво, а краката му си почиваха, поставени върху табуретка, покрита като черупка на огромна костенурка. През последните дни той изглеждаше по-стар и налегнат от грижи, косата му, някога сива, сега беше чисто бяла — като фини ледени иглици, здраво сплетени отзад на главата. Жълтата официална роба падаше свободно около тънката му старческа фигура, а изящното съвършенство на златната верига около врата му само подчертаваше немощното и болнаво несъвършенство на плътта. Но дори и така в очите му все още имаше сила, в думите и жестовете му можеше да се усети достатъчно мощ, която да разсее всяка породила се мисъл, че той си е изпял песента. Дори и плътта му да отслабваше, духът му изглеждаше непроменен.

Срещу него, вдясно от церемониалния кан, седеше Цу Ма, танг на Западна Азия. Беше се облегал назад, в едната си ръка държеше небрежно дълга и тънка пура. Сред познатите си беше известен като „Коня“ и това име му отиваше. Приличаше на породист жребец, беше в края на трийсетте, с широки гърди и тежки мускули, тъмната му коса беше накъдрена, оформена на елегантни дълги опашчици, в които бяха

сплетени сърма и перли. Враговете му все още го имаха просто за денди, но грешаха. Независимо от външния си вид той беше способен и интелигентен млад човек и след смъртта на баща си се бе проявил като добър управител, гордост за Съвета на Седмината.

Третият човек в помещението беше Хал Шепърд. Той седеше отдясно на Цу Ма, купчина възглавници му помагаше да стои изправен на стола си, лицето му беше изопнато и бледо от болестта. Боледуваше вече две седмици, причината все още не беше ясна. Очите му, обикновено така искрящи и пълни с живот, сега изглеждаха като излезли от орбитите си и сякаш се вираха от дълбините на някакъв вътрешен мрак. До него с наведена глава, прекалено сериозна и сдържана, стоеше млада медицинска сестра хан, числяща се към персонала на танга и очакваща заповедите на болния.

Еберт се поклони, после се приближи до танга и застана пред него, държейки в ръце подноса. Ли Шай Тун пое питието си, без да прекъсва разговора и сякаш без да забелязва младия майор, който се приближи до Цу Ма, за да му подаде и неговото питие.

— Въпросът все още се състои в това, какво да правим с компаниите. Дали изцяло да ги закрием? Да ги ликвидираме и да разпределим техните активи между приятелите ни? Или да направим оферти за тях? Да ги включим в списъка, като по този начин ги лансираме? Или пък ние самите да ги ръководим, назначавайки управители, които да изпълняват заповедите ни, докато усетим, че нещата потръгват?

Цу Ма пое своя прасковен коняк, дарявайки Еберт с кратка усмивка, после се извърна и погледна към своя събрат танг.

— Знаете какво мисля по този въпрос, Шай Тун. Нещата все още са твърде несигурни. Ние вече дадохме на нашите приятели значително възнаграждение. Да сложим край на сто и осемнайсетте компании и просто да им ги предложим като изгодна плячка, би могло да предизвика гняв и омраза сред онези, които не участват в подялбата. Това само ще създаде ново поколение бунтари. Не. Аз бих гласувал за назначаването на управители. Да експлоатираме компаниите десет, може би петнайсет години и после да ги изкараме на пазара и да ги продадем на онзи, който предложи най-висока цена. По този начин ще избегнем омразата и в същото време, налагайки строга дисциплина над

това, което в края на краищата представлява една пета от целия пазар, ще подпомогнем укрепването на Декрета за технологичния контрол.

Еберт, който в този момент държеше таблата пред Хал Шепърд, се опитваше да се преструва на незаинтересован от обсъжданите въпроси, но като наследник на „Джен Син“, втората по големина компания в списъка Хан сен, за него беше изключително трудно да не се почувства органично свързан със съдбата на конфискуваните компании.

— Какво е това?

Еберт повдигна глава и погледна Шепърд.

— Това е *ян сен*, пролетен винен тоник, *ши* Шепърд. Ли Шай Тун ми заповяда да ви донеса чаша от него. Има добър възстановителен ефект.

Шепърд помириша чашата и погледна над Еберт, към стария танг.

— Мирише много силно, Шай Тун. Какво има в него?

— Коняк, *као лян*, мед, женшен, семена от японика и още много други неща, които са полезни за вас, Хал.

— Например?

Цу Ма се засмя и се изви, за да погледне Шепърд.

— Например гущер на червени точки, морско конче и изсушена човешка плацентата. Всичките те са ужасно полезни за вас, приятелю.

Шепърд погледна Цу Ма за момент, после отново обърна поглед към Ли Шай Тун.

— Истина ли е това, Шай Тун?

Старият танг кимна.

— Истина е. Защо, това смущава ли ви, Хал?

Шепърд се засмя, по бледото му лице се появиха бръчки от смеха.

— Не, изобщо.

Той отново надигна чашата и отпи няколко големи глътки, след това потръпна и подаде полупразната чаша на медицинската сестра.

Цу Ма се изсмя изненадано.

— Това трябва просто леко да се посръбва, приятелю Хал. *Ян сен* е силно питие. Преди да стане годно за пиене, отлежава осемнайсет месеца. А това тук е най-доброто, с което разполага Шай Тун. Дванайсетгодишно.

— Да — каза Шепърд дрезгаво, през смях. Очите му бяха широко отворени и насълзени. — Сега разбирам.

Цу Ма погледа още известно време болния, после се обърна към Еберт:

— Е, майоре, как е болният ви баща?

Еберт направи дълбок поклон.

— Добре е, *чие хсия*.

Ли Шай Тун се наведе напред.

— Аз трябва да му благодаря за всичко, което той стори през последните няколко месеца. Както и за щедрия сватбен подарък, който днес направи на сина ми.

Еберт се извърна и отново се поклони.

— Това е голяма чест за него, *чие хсия*.

— Добре. Сега, преди да си тръгнеш, ми кажи нещо. Но честно. *Ти* какво мислиш, че трябва да правим с конфискуваните компании?

Главата на Еберт си остана сведена; не се осмеляваше да срещне погледа на танга даже и когато последният му задаваше такъв директен въпрос. Нито пък се остави да бъде подлъган от изискването за пряк отговор. Той отвърна така, както знаеше, че би желал тангът.

— *Чие хсия*, мисля, че негово превъзходителство Цу Ма има право. Необходимо е да се успокоят онези Горе. Да се излекуват раните и да се премахне горчивината. С назначаването на управители ще се осигури стабилността на пазарите. Нещата ще продължат нормалния си ход и в списъка няма да има раздвижване, каквото продажбата на такива огромни предприятия несъмнено би предизвикала. А що се отнася до печалбата и изгодата, то здравината и сигурността на Седмината със сигурност е достатъчна изгода, нали? Само един дребнав човек би желал нещо повече.

Очите на стария танг се стоплиха от усмивка.

— Благодаря ти, Ханс. Благодарен съм ти за тези думи.

Еберт се поклони и излезе, пристъпвайки заднишком — знаеше, че му е разрешено да се оттегли.

— Свестен млад човек — каза Ли Шай Тун, след като Еберт излезе. — С всеки изминал ден все повече и повече ми напомня на баща си. Същата абсолютна прямота. Дясната ръка на Толонен. Когато навърши необходимата възраст, трябва да стане генерал. Той би направил от сина ми също великолепен генерал, не мислите ли?

— Отличен генерал — отговори Цу Ма, скривайки леките си опасения по отношение на майор Ханс Еберт. Тайните доклади за него му бяха разкрили малко по-различна картинка.

— Сега, след като вече сме сами — продължи Ли Шай Тун, — имам и други новини.

И Цу Ма, и Шепърд веднага заслушаха с внимание.

— И какви са те? — попита Цу Ма, докато гасеше пурата си в порцелановия пепелник, поставен върху кана до него.

— Чух ги от Кар. Бердичев е мъртъв.

Цу Ма се засмя, очите му се разтвориха широко.

— Сигурен ли сте?

— Видях го със собствените си очи. Кар беше свързан с мене така, че да ми се предава всичко, което той вижда и чува.

— Значи всичко свърши.

Ли Шай Тун замълча за миг, гледайки надолу. Когато отново вдигна поглед, в него се четеше загриженост.

— Не мисля така. — Той погледна към Шепърд. — Въпреки всичко Бен беше прав, Хал. Ние убихме хората, но признаците останаха.

Шепърд се усмихна мрачно.

— Не всички хора. Де Вор е все още жив.

Старият танг бавно наведе глава.

— Да. Но Кар ще се справи с него. Както се справи с Бердичев.

Цу Ма се наведе напред.

— Полезен човек е този Кар. Би трябвало да създадем повече такива като него. Дайте патент на стареца Еберт, за да започне работа по тази идея.

Ли Шай Тун се засмя и свали краката си от табуретката-костенурка.

— Може би...

Той се изправи и се протегна.

— Но първо имам друга идея, над която искам да помислите. Нещо, върху което Ли Юан работи през последните няколко месеца. Утре ще я представя в Съвета, но първо исках вие да я чуете.

Цу Ма кимна, после се облегна назад, като държеше в ръка питието си и наблюдаваше как старият танг бавно обикаля из стаята.

— Това е идея, която Ли Юан имаше още преди години, когато беше едва осемгодишен. Бил на лов със соколи заедно с Хан Чин, когато един от соколите излетял високо и отказал да се върне долу при стръвта. Хан Чин изгубил търпение, взел от слугата контролната кутия и убил птицата.

— Използвайки насочващата жичка в главата на птицата?

— Точно така.

Цу Ма отпи, после бавно поклати глава.

— На мене никога не ми се е налагало да правя подобно нещо.

— Нито пък на мене — съгласи се Ли Шай Тун. — И това беше първият подобен случай, за който бях чувал, когато преди шест месеца ми го разказа Ли Юан. До този момент Ли Юан не беше осъзнавал, че птиците са свързани по такъв начин. Това разкритие го накарало да се замисли защо нямаме такъв контрол над хората.

Цу Ма се засмя.

— Хората не са соколи. Те няма да се оставят толкова лесно да бъдат вързани.

— Не, няма. Точно това си помислил и Ли Юан. Но все пак идеята е добра. Затова и той я обсъди с мен. Ако един човек е добър, то той не би се страхувал от това, да има такава жичка в главата си. За него нищо не би се променило. Ако обаче е лош, той би *трябвало* да има такава жичка.

— Това ми харесва. Но дори и така, пак си остава фактът, че хората не са соколи. На тях им харесва илюзията за свобода.

Ли Шай Тун се спря пред Хал Шепърд и се наведе напред, поставяйки ръце върху раменете на своя стар приятел, с тъжна усмивка на лицето си, после отново се изправи пред Цу Ма.

— А ако им дадем тази илюзия? Ако ги накараме да повярват, че те са *искали* да имат такива жички в главите си?

— По-лесно е да се каже, отколкото да се направи.

— Но не е невъзможно. Пък и Ли Юан е готов с план, според който болшинството от хората просто ще го направят.

Цу Ма се облегна назад в размисъл.

— А техническите подробности?

Ли Шай Тун се усмихна.

— Както винаги, Цу Ма, вие ме изпреварвате. Всъщност проблемът се състои в изграждането на такава контролна система.

Човешкият мозък е много по-сложен от този на сокола и обезпечаването на проследяването на четирийсет милиарда отделни индивиди, разпръснати из трите хиляди нива на Града, е много по-трудно, отколкото проследяването на няколко сокола, намиращи се в едно имение. Трябва да подчертая, че Ли Юан постигна малък напредък в това отношение. Не е нужно да се инвестират още време и пари в това изследване.

— Разбирам. Значи това ще поискате утре от Съвета? Разрешение да следвате тази линия на поведение в търсенията си?

Ли Шай Тун леко наклони глава.

— По такъв начин един танг няма да наруши Декрета. Цу Ма се усмихна.

— Така е. Но бъдете сигурен, Шай Тун, за това, както и за други неща имате пълната ми подкрепа в Съвета. — Той изпразни чашата си и я остави. — А другата част от плана ви?

Ли Шай Тун се усмихна.

— Засега това е достатъчно. Но ако ми окажете честта да бъдете мой гост в Тонджиян тази есен, ще можем да поговорим повече. Дотогава нещата ще са се развили повече и освен това, сигурен съм, че за Ли Юан ще е удоволствие и чест да ви изложи плана си.

На лицето на Цу Ма се появи усмивка.

— За мене ще е голяма чест и удоволствие. Но понеже стана дума за Ли Юан — за дълго пренебрегнахме сина ви и новата му съпруга. Трябва да го поздравя за избора му.

Двамата мъже се престориха, че не виждат съмнението, пробягало за миг по лицето на танга.

— А вие, Хал? — Ли Шай Тун погледна към стария си приятел. — Ще дойдете ли?

Шепърд се усмихна.

— Може би по-късно. Сега се чувствам малко уморен. Предполагам, че е от многото *ян сен*.

— Да, вероятно е така.

И тъжно извъръщайки се от него, Ли Шай Тун пое ръката на Цу Ма и го поведе към насъбралото се множество в Голямата зала.

* * *

Кар се наведе над масата и с една ръка вдигна мъжа от стола, на който той седеше, здраво стиснал в юмрука си предницата на светлосинята му туника.

— Какво значи „не може“! Аз тръгвам днес. С първия възможен кораб. И ще взема тези файлове със себе си.

За миг лявата ръка на мъжа се опита да достигне до интеркома на бюрото му, после се отказа. Той вече беше чувал какъв маниак е Кар, но никога не би повярвал, че същият този Кар ще нахлуе в кабинета му и ще го нападне с физическа сила.

— Не знаете ли кой съм аз? — изкрещя той, гласът му обаче беше някак си сподавен. — Аз съм генерал-губернатор на Марс. Не можете да си позволявате това с мене.

Кар измъкна мъжа иззад масата, така че да се окаже очи в очи с него.

— Не сте вие този, който ще ме учи кое може да се прави и кое не, господин губернатор Шенк. Беше ви наредено да ми оказвате пълно съдействие, но откакто се върнах в Тян Мен Ку, вие не бяхте за мен нищо друго освен пречка.

Губернаторът болезнено преглътна.

— Но... разследването... Станцията Фен Шу беше разрушена, а тръбопроводът — сериозно повреден.

— Това си е ваша грижа. Моята е при първа възможност да докладвам на своя танг и да взема със себе си цялата важна и отнасяща се до случая информация. И вие го знаехте. Бяхте получили необходимите заповеди.

— Но...

Кар се изправи, пусна тежко Шенк обратно на стола, после стовари юмрука си върху интеркома.

— Искате война със Седмината ли?

— Какво? — лицето на Шенк се сгърчи.

— Защото точно това ще ви се случи, ако вземете каквито и да е по-нататъшни мерки за моето задържане тук. Аз бях упълномощен със специален декрет на Седмината да направя всичко, което сметна за необходимо, за да бъде наказан справедливо изменникът Бердичев, както и да използвам всички архиви и документи, отнасящи се до това лице. Така и направих. Значи, кажете ми сега, *ши* Шенк, какво общо има с мене вашето разследване?

— Аз... — започна той, после видя отворената врата зад Кар.

Кар светкавично се обърна.

— Донеси файловете за Бердичев. Веднага.

Подчиненият се обърна към губернатора Шенк, пренебрегвайки Кар.

— Ваше превъзходителство?

Кар отново погледна Шенк.

— Е? Ще се изправите ли срещу Седмината, подписвайки по този начин смъртната си присъда, или ще направите каквото аз предлагам?

Шенк отново преглътна, после наведе глава.

— Прави каквото казва той. Пригответи и разрешителното на майор Кар за *Тиенцин*. Той тръгва този следобед.

— Веднага, ваше превъзходителство.

— Добре — каза Кар и разположи огромното си тяло в мъничкия стол. — Кажете ми сега, господин губернатор, кой ви нареди да ме задържите тук?

* * *

Долу в Чун Куо Де Вор вдигна поглед от папките и строго се втренчи в лейтенанта.

— Това ли е всичко?

Виганд наведе глава.

— Засега да, ваше превъзходителство. Но хората, с които поддържаме връзка, обещаха да получим повече. Ще знаете за тази паплач всичко, което бихте искали да знаете още преди да се срещнете отново с тях.

— Добре. Защото искам да знам кой в какво е добър и кой за какво отговаря. Искам да знам откъде идват и какво искат да постигнат. И не искам предположения. Искам факти.

— Разбира се, ваше превъзходителство. Веднага ще се заема с това.

Виганд се поклони дълбоко, после се обърна и напусна стаята. „Свестен човек — мислеше си Де Вор, докато го наблюдаваше как се

оттегля. — Интелигентен и надежден въпреки онази неприятност с Леман и съобщението.“

Той се изправи и заобиколи масата, после се спря пред огромната увеличена снимка на петимата водачи на *Пин Тяо*, която Виганд беше закачил на стената.

Образите върху черно-бялата фотография бяха ясни и контрастни, лицата на петимата терористи, увеличени до естествен размер, се открояваха отлично. В центъра беше Гезел. Снимката бе направена десет или петнайсет секунди след началото на срещата, миниатюрните оптични камери се бяха активирали, когато той кимна, за да обърне внимание върху половината карта, лежаща на масата пред Гезел. Намерението му беше чисто и просто да запечата образите на другите четирима водачи на *Пин Тяо*, така че по-нататък те да бъдат проследени от службите за сигурност. Обаче това, което снимката най-ясно бе уловила, беше силното им, почти безумно подозрение. Де Вор се усмихна. И тогава беше почувствал нещо подобно, но бе твърде погълнат от собствените си планове и игри, за да му обърне достатъчно внимание. Сега, като го видя толкова ясно изразено, толкова осезаемо, той осъзна, че е пропуснал нещо наистина важно.

Те се страхуваха — да, но имаше и нещо повече от това. Те бягаха. Цялото им перчене беше просто фасада. Шумът, който вдигаше Гезел, прикриваше основния му страх, че някой ще се появи и просто ще ги изтрие от лицето на земята. Тях и всичко, за което се борят. Те бяха изтърпели твърде много поражения, твърде много предателства от собствените си среди. Бяха се превърнали в параноици, страхуващи се от собствената си сянка.

Но това беше добре. Той можеше да го използва. Така щеше да има преимущество, когато отново се срещне с тях след два дена.

Той прехвърли през ума си фактите, които вече му бяха известни. Мъжът хан най-вляво на снимката беше Шен Лу Чуа, компютърен експерт, дипломиран математик. Беше в средата на трийсетте, имаше продълговато и изпито гладко избръснато лице. До него седеше доста красива на външен вид жена с фино изваяни черти — истинска хун мао, въпреки че тъмната ѝ хубава коса беше подстригана като на хан. Тя се казваше Емили Ашър и беше икономист. По-интересен за Де Вор обаче беше фактът, че тя е любовница на Гезел. От другата страна на Гезел, втора отдясно наляво, седеше жената хан — Мао Лян. Тя беше

доста интересна. Четвъртата дъщеря в доста известна Низша фамилия, тя беше отгледана и образована на първо ниво. Като тийнейджърка обаче се бе разбунтувала срещу своите възпитатели и след едногодишни пререкания в дома си внезапно бе изчезнала някъде из долните нива, появявайки се едва сега, след пет години, като член на *Пин Тяо*.

Последният от петимата — най-вдясно на снимката, беше Ян Мах. Той беше висок, трийсет и тригодишен мъж с широки рамене, със стигаща до тях дълга, сплетена коса и гъсто набола брада. Работеше като служител по поддръжката към Министерството за рециклиране на отпадъците. Това беше подходяща работа за член на *Пин Тяо*, тъй като му позволяваше бързото и напълно законно движение между различните нива. Освен това обаче Мах имаше преимущество да бъде и доброволец в запасния корпус към службите по охрана с разрешително за носене на огнестрелно оръжие. В средите, в които той се движеше и работеше, това представляваше идеално прикритие за неговите *ко мин* дейности.

Мах беше единственият от петимата на снимката, който не гледаше Де Вор. Беше свел поглед към една подложка за писане на масата. Върху нея бяха оформени пиктограми, които доста ясно можеха да бъдат разчетени: „*Йен то чу луан лун то чу хан*.“ Твърде многото хора създават хаос, прекалено многото дракони причиняват недоимък.

Тази подробност беше интересна. Ако Гезел бе водачът, то Мах беше скритата сила. Той наблюдаваше, въздействаше, направляваше групата в идеологическо отношение.

Някой рязко почука на вратата.

— Влез!

На прага застана Леман.

— Гостите ни са вече тук, сър.

Де Вор се позабави — отбеляза си колко добре изглежда албиносът в униформа — после кимна.

— Добре. Слизам след секунда. Заведи ги в трапезарията и се погрижи да бъдат обслужени както трябва.

Леман се поклони и излезе.

Де Вор се извърна и хвърли още един кратък поглед към уголемените до естествените си размери лица на петимата терористи.

— Когато една врата се затваря, друга се отваря.

Той се засмя, след това се запъти към бюрото си и набра кода, с който се свързваше с площадката за кацане. Кубини, неговият човек там, отговори веднага.

— Владеем ли положението?

— Всичко е както наредихте, ваше превъзходителство.

— Добре. Не желая погрешни стъпки. Разбрано?

Прекъсна връзката, преди Кубини да може да му отговори, после се пресегна и извади папка от чекмеджето. Поспря за миг, огледа кабинета си, осъзнавайки значимостта на момента. След това даде израз на удоволствието си — изсмя се рязко — затвори шумно чекмеджето и излезе.

„Новите насоки — каза си той, докато енергично крачеше по коридора към асансьора. — *Мъдрият човек винаги следва новите насоки.*“

Когато влезе в стаята, те се обърнаха. Бяха седмина. Бизнесмени от първото ниво, облечени в копринени *пау* в светли тонове.

— Господа — съзнателно каза той с нотка на ирония, вместо да използва обичайното за *хан* обръщение „чун цу“. — Колко е хубаво, че ви виждам отново.

Веднага забеляза колко напрегнати бяха те и как се споглеждаха, търсейки подкрепа един от друг. Страхуваха се от него. Страхуваха се от това, как ще реагира на новините, които му бяха донесли. Мислеха си, че не подозира какви са тези новини. Но той забеляза и колко бяха примирени. Силата им беше изчерпана. Седмината ги бяха разгромили напълно. Конфискациите, арестите, екзекуциите — всичко това ги беше разтърсило из основи. Сега вече виждаха истинската цена, която трябваше да платят за своето обвързване.

„Да, така е — мислеше си той. — *Времето ви изтече.*“

Тръгна сред тях — ръкуваше се, заговаряше ги. Това беше неговият начин да ги накара да се почувстват като у дома си. Чак накрая стигна до Дъглас, стисна здраво и топло ръката на стария човек, за миг положи своята на рамото му, сякаш поздравяваше най-добрия си приятел. Сега, след като Бердичев беше мъртъв, Дъглас беше новият водач на дисперсионистите. Лидер на една разпаднала се партия, която вече нямаше желание да изрече името си на всеослушание. Новината за смъртта на Бердичев се беше разнесла едва преди два часа. Докато

се бяха събирали — без съмнение за да обобщят какво точно да му кажат този следобед. Сега бяха шокирани. Можеше да го прочете в очите на Дъглас.

— Тъжна история — каза той, изпреварвайки Дъглас. — Изпитвам единствено уважение и почит към Сорен Бердичев. Той беше великолепен човек.

Дъглас наведе глава. Новините му се бяха отразили зле. Гласът му беше изпълнен с горчивина и яд, но и някак си пресекнал.

— Убиха го — изрече той. — Като обикновен престъпник. Казаха ми, че го е направил един от техните получовеци полуживотни. Някакъв жесток „Джен Син“. Пречупил му гръбнака като вейка. Без съд и присъда. Просто така. — Той вдигна очи и отново срещна погледа на Де Вор. — Никога не съм си представял...

— Нито пък аз — каза Де Вор и сложи ръка на рамото му. — Но все едно. Елате... Да хапнем. Сигурен съм, че всички сте гладни след полета. После ще седнем и ще поговорим.

Дъглас леко наведе глава, на устните му се появи тъжна усмивка, която смекчи гнева и обидата в погледа му.

— Вие сте добър човек, Хауард.

Докато се хранеха, почти не говориха, но след това, когато чиниите бяха вдигнати и започнаха да сервират разхладителните напитки, Дъглас подхвана темата.

— Войната свърши, Хауард. Седмината спечелиха. Трябва да се подготвим за дълготраен мир.

Външните капаци на прозорците бяха отворени и през дебелото прозрачно стъкло, заемащо цялата стена, се виждаха огряната от слънце долина и обвитите в облаци планини. Светлината на късния следобед създаваше необичайно меланхолична атмосфера в помещението. Де Вор седеше начело на масата, обърнат към тях с лице, части от което бяха в сянка.

— *Ай мо та ю хсин су.*

Дъглас кимна в знак на съгласие.

— Така е. Нищо не ни опечалява повече от смъртта на сърцето. Така се чувстваме ние, Хауард. Уморени. С разбити сърца. И още повече сега, когато Сорен вече не е сред нас.

— И?

Де Вор местеше поглед от един към друг, забелязвайки колко им е трудно да срещнат очите му в този миг на капитулация. Те се срамуваха. Изпитваха дълбок и горчив срам. Но от какво? От неуспеха си в опита да бъдат свалени Седмината? Или от предателството си спрямо него? Гледаше го само Дъглас.

В настъпилото мълчание Де Вор се изправи, обърна се с гръб към тях и се загледа в планините отвън.

— Разочарован съм — каза той. — Безсилен съм срещу разочарованието си. Имах по-високо мнение за вас. Мислех си, че сте по... — той се обърна и ги погледна. — *По-силни.*

— Загубихме — рече Дъглас, облегна се назад и изведнъж пое защитата. — Неприятен факт, но факт. Нещата драстично се промениха, особено през последните няколко месеца. Ще е самоубийство да продължаваме.

— Разбирам — Де Вор изглеждаше изненадан. Той леко се извърна, сякаш размишляваше над нещо, неочаквано за него.

— Със сигурност сте мислили за това, нали, Хауард? Видели сте как стоят нещата. Видели сте арестите. Конфискациите. Седмината се целят нависоко. Всеки, който покаже дори и следа от някакво настроение против тях, бива смазан. И няма половинчати мерки. — Той направи пауза, оглеждайки се в търсене на подкрепа. — Така стоят нещата. Аз не мога да ги променя, Хауард. Никой от нас не може. Провалихме се. Сега е моментът да определим деня.

— И всички ли се чувствате по този начин?

Около масата се разнесе шепот, изразяващ съгласие.

Де Вор въздъхна тежко.

— Мислех си, напреднали сме дотам, че...

Гледаха го. Чудеха се какво ли ще направи.

Де Вор, внезапно оживен, почука шумно по папката, в гласа му нямаше и следа от гняв.

— Аз имам планове. Проекти за нови компании. Пътища, по които да довършим успешно започнатото.

— Успешно? — Дъглас се изсмя остро. — Съжалявам, Хауард, но грешите. Ние загубихме. И загубата е тежка. Бердичев, Леман и Уайът. Дучек, Вайс и Бароу. Всички те са мъртви. Както и още две хиляди други, по-нискостоящи членове на нашата „революция“. Сто и осемнайсет компании прекратиха дейността си — техните активи и

имущество бяха конфискувани от Седмината. А Седмината са все още тук, по-силни от всякога, по-властни от всякога.

— Не. Грешите. Седмината сега са слаби. По-слаби, отколкото някога изобщо са били. През последните шест години Съветът загуби четирима от най-опитните си членове. Новите тангове са млади и неопитни. И не само това, но и по-възрастните тангове загубиха увереността, спокойствието, което някога имаха. Някога беше немислимо да бъдат предизвикани Седмината. Сега обаче...

— Сега разбираме защо е било така.

Де Вор поклати глава. После седна отново, примирен.

Дъглас го погледна за миг, след това сведе очи.

— Съжалявам, Хауард. Зная как се чувствате. Вие бяхте по-вътре в нещата, отколкото ние. Укрепленията. Акциите. Това бяха все ваши проекти — ваши деца, ако предпочитате. Сигурно е трудно да се откажете от тях. Всичко свърши. Продължим ли да подкрепяме всичко това, то ще е пилеене на пари на вятъра.

Де Вор вдигна глава, после се усмихна и сви рамене. Гласът му прозвуча по-меко, по-смирено.

— Е, добре, както кажете, стари приятелю. Но все пак вие грешите. Ние разклатихме дървото. Не виждате ли? То почти падна.

Дъглас отмести поглед встрани, изразявайки с този жест несъгласието си.

— Какво ще правите?

Де Вор погледна към двете папки, сякаш още не беше решил.

— Не зная. Ще унищожа всичко това, предполагам.

— А после?

Де Вор все още гледаше папките, прегърбените рамене и наведената му глава показваха разочарованието му.

— Може би ще отида на Марс.

— На Марс?

Той вдигна глава.

— Казват, че там е бъдещето. Там Седмината нямат много стабилна власт.

— А... — Дъглас се поколеба за момент, след това се огледа още веднъж. — Е, Хауард, мисля, че си казахме всичко, за което бяхме дошли. Сега е най-добре да си тръгваме.

Де Вор се изправи.

— Разбира се. Приятно ми беше да видя всички ви заедно за последен път. Желая ви успех в начинанията ви. И благодаря ви, джентълмени. За всичко, което направихте. Справихте се добре.

Когато се тръгнаха, той прегърна всеки един от тях, после се приближи до прозореца и се загледа в назъбения пейзаж от скали, лед и сняг. Все още беше там, взрян в природата, когато десет минути покъсно корабът им се издигна и бавно се отправи надясно. За секунда сянката му премина по отсрещната отвесна скала, след това избухна изведнъж, изригвайки ярка светлина. Въздушният удар, причинен от експлозията, връхлетя след секунда и накара празните чаши по масата да задрънчат.

Той видя как огненото кълбо се издигна в небето, търкалящо се все по-нагоре и по-нагоре, чу как тътенът от експлозията се понесе като мощно буботене надолу към долината и след миг се върна обратно. Милион миниатюрни нажежени до бяло частички обсипаха склона на планината, топяха снега върху листата, където падаха, свистяха и искряха пред прозореца само на една ръка разстояние от лицето му.

Де Вор се обърна. На прага стоеше Леман.

— Какво е това, Щефан?

За момент погледът на Леман премина през него, сякаш той си припомняше отново онова, което току-що беше видял. После пристъпи напред, подавайки на Де Вор някаква бележка. Беше от Дъглас. Писана на ръка. Де Вор я отвори и прочете.

Скъпи Хауард,

Съжалявам, че не се получи. Опитвахме. Наистина опитахме, нали? Но животът продължава. Пиша ти просто за да ти кажа, че ако някога имаш нужда от нещо — от каквото и да е, — просто трябва да ми кажеш.

С дълбоко уважение, Джон Дъглас

Де Вор погледа бележката още миг, после я смачка на топка и я хвърли. „Каквото и да е...“ Думите бяха лишени от смисъл. Този мъж се беше отказал, предал. Е, сега беше време да се заработи по-надълбоко, по-ниско, да се изгради и възпита нова класа бунтовници.

Отново да се разклати дървото на държавата. Да се клати и клати, и клати. Докато падне.

* * *

Офицерският клуб в Бремен беше просторно и богато украсено място. Прислугата беше от облечени в тъмни костюми хан, обръснатите им глави бяха постоянно сведени. Те се движеха безшумно между огромните кръгли маси, които лежах като острови в океан от синьо-зелени килими. Високи пилони бележеха ръбовете на големия централен шестоъгълник, проправяйки по този начин пространство за преминаване между масите като галерия със сводове в дърен манастир. На петдесет *чи* нагоре шестоъгълната ламперия на тавана представляваше мозайка, изобразяваща известни битки, в които победители бяха хан.

Беше късен следобед и повечето от масите бяха празни, но в далечния десен край, на половината разстояние между огромната двойна врата и бара, около една маса се бяха събрали осмина офицери, които разговаряха доста шумно. Начинът, по който говореха, както и разхвърляните по масата празни бутилки създаваха впечатлението, че те твърде бяха попрекалили с пиенето. Тъй като обаче никой от тях не беше с по-долен чин от капитан, дежурните офицери се усмихваха и се извърщаха настрани, като им позволяваха поведение, което не биха толерирали при офицери с по-нисък чин.

Център на групата беше младият майор Ханс Еберт, героят от Хамерсфест, който ги беше забавлявал с истории, свързани с приема, на който бе присъствал този следобед. Сега обаче разговорът вече се беше изместил на други теми и приглушеният одобрителен смях носеше оттенъка на мрачно задоволство.

Одън, като видя как разговорът се пренася просто от тема на тема, го насочи отново обратно към основната от тях. Това беше и задачата му — по всяко време да осигурява централното място на своя господар. За разлика от останалите този следобед той едва се беше докоснал до питието си, но тъй като това щеше да направи впечатление, той симулираше, че често-често надига чаша към устните

си и я пълни от бутилката. За разлика от останалите обаче говореше все така ясно и прецизно.

— А ти, Ханс? Как ти се стори дамата, с която се видях?

Еберт погледна встрани и се усмихна някак покварено.

— Коя от всичките дами, Уил?

Одън се наведе напред, за да загаси пурата си в пепелника, после отново се облегна назад.

— Знаеш коя. Съпругата на министъра.

Чу се въздишка на изненада и възхищение. Съпругата на министъра! Тук ставаше опасно. А те всички знаеха, че опасността възбужда.

— Да, Ханс, разкажи ни — подкани го Скот с очи, пълни с интерес.

Еберт спокойно отпи от чашата си, след това погледна кръга от нетърпеливи, наблюдаващи го лица.

— Тя е моя робиня — невъзмутимо каза той. — Мога да я накарам да направи всичко, което си пожелаеш. Абсолютно всичко. Да вземем например днешния ден. Накарах две момичета да я съблекат и да я държат, докато я бия с пръчка. След това тя гледаше, докато аз бях с прислужничките й. После ме молеше да го направя и с нея. Но аз поклатих глава. Казах й: „Трябва да си го заслужиш. Искам да ми покажеш колко много обичаш прислужничките си.“

— *Не!* — обади се Паншин, доста солиден на вид генерал. — И тя направи ли го?

Еберт отпи отново.

— Аз не казах ли, че тя е моя робиня? — той се усмихна.

— Точно в краката ми тя легна на пода заедно с прислужничките си и трите се потъркаляха повече от двамадесет минути, докато всичките вече бяха вън от себе си и ме умоляваха да се присъединя към тях.

Фест отваряше очи все по-широко.

— И ти после й удари една?

Еберт остави чашата си и бавно поклати глава.

— Не е толкова просто. Нали разбирате, имам си ритуал.

— Ритуал? — Скот глътна коняка си на екс, като бързо отметна глава назад, после стовари празната си чаша върху масата. — Какъв ритуал?

— Накарах ги и трите да коленичат пред мене голи, с наведени глави. След това една по една ги извиквах да се приближат към мен, да коленичат пред моя бог и да целунат главичката му. След като го направиха, трябваше да повторят няколко думи. Знаете ги този род неща: „Обещавам да бъда вярна и да се покорявам на бога и на неговите желания.“ Такива работи.

— *Куан Ин!* — възкликна друг капитан на име Рус. — Само не ми казвайте, че ги оправихте и трите наведнъж!

Еберт се засмя и допи питието си.

— Страхувам се, че не. Едва-що беше дошъл редът на горкото старо момиче, когато забелязах колко е часът. Казах ѝ: „Съжалявам, не бях обърнал внимание на времето. Трябва да вървя. Тангът ме очаква.“

— За Бога! — едва успя да изломоти Скот и поклати глава. — Нали не се майтапиш с нас, Ханс? Това действително ли се случи?

— Преди по-малко от шест часа.

— И какво каза тя?

Еберт се изсмя.

— Какво можеше да каже? Никой не бива да кара танга да чака.

— А обещанието ти? — попита Рус. — Ти си обещал, че ще я чукаш, ако ти покаже колко много обича прислужничките си.

Еберт се пресегна и наля още вино в чашата си.

— Аз държа на думата си, капитан Рус. И ти го знаеш. Щом като свършим тук, ще се върна, за да изпълня обещанието си.

— Ами съпругът ѝ? — попита Скот. — Къде беше той по време на всичко това?

— В кабинета си. Четеше *Аналекта*.

След тези думи избухна гръмък смях и сега главите на седящите по съседните маси се извърнаха към тях.

— Силата. Това е всичко, около което се въртят нещата — каза Еберт. Очите му бяха притворени, на устните му имаше лека усмивка, говореща за разпуснати нрави. — Това е ключът към секса. Силата. Това е нещото, на което тази нощ ще се научи младият Ли Юан. Овладей сексуалността си и светът е твой. Покори ѝ се и... — той сви рамене. — Е... погледнете например Фест!

Смехът отново избухна — тъмен, неприличен.

В този момент на прага на огромната врата на клуба се спря един доста мрачен на външен вид, почти грозен мъж хан, очите му се

насочиха веднага в посока към смеха, идващ от намиращата се вдясно от него маса. Той се различаваше от останалите *хан* в клуба по това, че носеше светлосинята униформа на офицер от службата за охрана, а отличителните знаци на гърдите му показваха, че е капитан. Но независимо от това той си беше хан и когато пристъпи през прага, дежурният офицер се приближи до него и му препречи пътя.

— Извинете ме, сър, но може ли да погледна паспорта ви?

Као Чен се спря, след това се обърна с лице към мъжа, овладявайки чувствата си. Освен това човекът беше в правото си. Затова се поклони леко, извади от горния джоб на куртката разрешителното си и го подаде на офицера. Докато последният го изучаваше със сериозен вид, Чен забеляза как останалите офицери, които не бяха *хан*, минаваха покрай тях, без някой да им създава затруднения — дори и гостите от други сили за сигурност влизаха и излизаха необезпокоявани. Той почти го беше очаквал. Цветът на кожата, формата на очите му — и двете не бяха на мястото си тук. Почти всички офицери от службите за сигурност бяха *хун мао*, останали от наемните войски, които се бяха били в името на Седмината срещу тиранина Цао Чин. Тук *хан* бяха втора ръка хора, слуги, а не управляващи. Но той беше офицер и при това жаден. Имаше право да поседне тук и да изпие една бира. Така щеше и да направи.

Офицерът му върна обратно паспорта, после му отдаде кратко, почти немарливо чест. По ранг Чен стоеше над него, но пък не беше *хун мао*, така че чинът му не означаваше почти нищо.

— Благодаря ви, лейтенант — каза той, след това си проправи път и заслиза по покритите с плочи стълби, които водеха към основната част на клуба.

Беше изминал половината от коридора, преди да разбере към кого се приближава. Очите на Еберт бяха широко отворени — беше го разпознал. Реши бързо да премине покрай него, но не му се отдаде. След като вече бе подминал с две-три крачки масата, го извикаха:

— Ей ти! *Хан*! Ела тук!

Чен се извърна бавно, после се върна и се изправи пред Еберт с наведена глава.

— Майор Еберт!

Еберт арогантно се отпусна назад в стола си, на лицето му се появи подигравателна усмивка.

— Какво си мислиш, че правиш, по дяволите, хан!

Чен почувства как се смразява от яд, после си спомни, че е *куай*. Това бяха само думи. А думите не могат да го наранят. Само ножът можеше да нарани един *куай*. Той отговори на Еберт спокойно и вежливо:

— Просто дойдох тук след работа. Беше ми горещо и бях жаден. Мислех да изпия една-две бири в бара.

— Помисли си още веднъж. Тук си има правила. Никакви жени и никакви хан.

— Никакви хан?

В момента, в който го каза, разбра, че е направил грешка. Би трябвало да се поклони, след това да се обърне и да си тръгне. Сега вече ставаше въпрос за достойнство. Думите му, достатъчно коректни и безвредни сами по себе си, бяха предизвикали Еберт да се защити. Нямахше значение, че той, Као Чен, имаше право да посещава клуба. Въпросът вече не беше в това.

Еберт леко се приведе напред, гласът му стана твърд:

— Чу ли ме, хан!

Чен се поколеба, после леко наведе глава — страхуваше се да не бъде видян гневът в погледа му.

— Извинете ме, майоре, но аз съм офицер на служба при танга. Със сигурност...

Еберт се наведе напред и плисна питието си в лицето на Чен.

— Ти глупак ли си или какво? Не ме ли разбираш?

Чен замълча, после отново се поклони.

— Съжалявам, майоре. Вината беше моя. Може ли да ви купя друго питие, преди да си тръгна?

Еберт го погледна с дълбоко отвращение.

— Просто си върви, малък хан. Веднага. Преди да съм те смазал от бой.

Чен се поклони дълбоко и отстъпи заднишком, овладявайки болката си; буря от чувства се отразяваше в очите му, но лицето му беше напълно под контрол. Обаче вътре в себе си той кипеше. На врата се обърна, чул смеха им, който се разнасяше от масата и го следваше.

„Насмей се сега — мислеше си той, — насмей се дълго и здраво, Ханс Еберт, защото аз няма да се спра, докато гордостта ми не бъде възстановена и ти не легнеш смирено в краката ми.“

Очите на всички, седнали около масата, отново се обърнаха към Еберт.

— Някои от тях имат кураж — каза той, докато за пореден път пълнеше чашата си. — Но няма значение. Та докъде бяхме стигнали? А, да... — той се изправи и вдигна чашата си. — За Ли Юан и неговата невеста! Нека тази вечер да им донесе облаци и дъжд!

Ревът в отговор беше оглушителен.

— За Ли Юан! Облаци и дъжд!

* * *

Церемонията беше свършила; и последните гости си бяха тръгнали; вратите на вътрешния дворец вече бяха заключени и охранявани. Останаха само те двамата.

Ли Юан се обърна и погледна към нея. Фей Йен седеше в срещуположния край на стаята на стол с висока облегалка, който беше поставен като трон върху подиум. Около малката ѝ и крехка фигура се диплеше *чи пао* в брилянтено-червен цвят, а в тъмната ѝ коса бяха вплетени нежни нанизки от скъпоценности. Фин плат, обагрен в червено и златно, обвиваше като воал чертите ѝ — *древен кай ту*, какъвто бяха носили съпругите на императорите Чин в продължение на почти три века. Сега бяха сами. Тя повдигна воала си и му позволи да види лицето ѝ.

Беше красива. По-красива от всякога. Дъхът му спря, когато я погледна, знаейки, че е негова. Сега знаеше как трябва да се е чувствал брат му, изживявайки своите последни мигове, и вече не скърбеше толкова за него. Би било прекрасно да умре сега, без да знае нещо повече от това.

Тръгна към нея неуверен, усещаш върху си погледа ѝ, който го следеше.

Спря в основата на стълбите и погледна към нея. Огромният трон я правеше да изглежда съвсем дребничка. Приличаше на дете, седнало на стола на баща си. Три стъпала водеха до подиума, но така,

както беше застанал, лицето му беше на едно равнище с това на Фей Йен. Изучаваше я, съзнавайки, че през годините, откакто я познаваше, тя беше израснала до истинската пълнота на женствеността си.

Очите му се свиха от болка, като видя колко тъмни са нейните очи. Колко дълбоки и красиви. Колко изящни — клепките ѝ. Колко фино очертани — извивките на кожата ѝ около очните ябълки. Очите ѝ бяха толкова тъмни, толкова безкрайни, че той усещаше, че може да потъне и да се изгуби в дълбините им.

— Е? — Фей Йен се наведе напред. Усмихна му се, протегна ръка. — Какво ще заповяда съпругът ми?

Той почувства как през него премина тръпка на удоволствие, студена и гореща едновременно, остра и болезнена. Беше прикован от очите ѝ, които го накараха да се пресегне и да я хване за ръка.

Сведе поглед към ръката ѝ. Беше толкова малка и така изящна. Топлината ѝ сякаш противоречеше на порцелановия ѝ вид, силата ѝ опровергаваше привидната ѝ крехкост. Ръката ѝ в неговата го притегли нагоре по стълбите до мястото, където седеше тя. Той коленичи, положи главата си в скута ѝ, ръцете ѝ галеха врата му. За момент това беше достатъчно. След това тя повдигна главата му, хванала я между дланите си, и го накара да отстъпи назад.

Стояха лице в лице.

Ръката ѝ се насочи към украсената с рубини тока на рамото ѝ и я разкопча. Бавно, с тихо копринено шумолене разхлабената дреха се свлече от тялото ѝ.

Тя стоеше там гола, само по вплетени в косата скъпоценности и златни верижки около глезените и около врата. Кожата ѝ беше бяла като лебедови пера, гърдите ѝ — малки, съвършено оформени, с изпъкнали тъмни зърна. Хипнотизиран, той гледеше извивките на плътта ѝ, малкия, тъмен триъгълник на пола ѝ и чувстваше как желанието го завладява така бурно, мощно и неудържимо, че му се искаше да изкрещи.

Плахо протегна ръка, погали хълбоците ѝ, после — гърдите ѝ, нежно докосна тъмнокафявите зърна, сякаш това беше най-крехкото и нежно нещо, което някога бе докосвал. Тя го наблюдаваше. Усмивката ѝ беше нежна, почти болезнена. После тя леко постави ръцете си на бедрата му и приближи лицето си.

Той се доближи със затворени очи и олекнало тяло. Ръцете му галеха раменете ѝ, които му се струваха толкова гладки и топли, като че ли не бяха реални. Устните ѝ, срещнали неговите, бяха меки, влажни и горещи като самото желание; сладостта им го заслепяваше.

Тя посегна надолу, разкопча го, после го притегли върху себе си. Веднага след като влезе в нея, той изля семето си. Извика, почувствал тръпката ѝ. Когато отново я погледна, видя колко променени са очите ѝ, колко различна — устата ѝ — само болезнено желание той да е в нея.

Това, което видя, го възпламени, доведе го до нов прилив на желание и след това той все още лежеше върху нея.

Продължиха да лежат така известно време, после, все още едно цяло, се раздвижиха, забелязвайки колко неловко беше да лежат там с тела, проснати върху стълбите.

Той се изправи и прибра члена си в панталоните, сам осъзнавайки колко нелепо е такова действие, след това се наведе и ѝ подаде ръка, помогна ѝ да стане, неспособен да отмести поглед от тялото ѝ.

Без да каже нищо, тя го поведе към брачната стая. Съблече го и го отведе в банята, изми го, без да обръща внимание на възбудата му — отблъскваше го, докато и тя самата не беше готова. След това най-сетне те лежах на ниското и широко легло, гледаха се един друг, устните им се срещаха, разменяха си леки и кратки целувки, ръцете им нежно галеха тялото на другия.

— Кога разбра? — попита тя, без да откъсва очи от неговите.

— Когато бях осемгодишен — отговори той и кротко се засмя, сякаш знаеше, че това е лудост. Той я беше обичал повече от половината си кратък живот. И ето я сега — негова съпруга и любовница. С осем, почти девет години по-голяма от него. С почти половин живот по-възрастна от него.

Тя притихна за секунда, наблюдаваше го е присвити очи. Най-накрая проговори:

— Странно. Аз би трябвало да го зная.

Усмихна се, след това се премести по-близо и го целуна.

„Да“ — мислеше си той, след като я освободи от прегръдката си и се взираше в нея, виждаше леките движения на миглите ѝ, кожата над очите ѝ, линията на устните ѝ. В очите ѝ се носеха облаци,

костиците на лицето ѝ приемаха ту една, ту друга форма. Постоянно. Той беше очарован от нея. Хипнотизиран. Чувстваше, че може да остане да живее там завинаги, никога да не напусне тази стая, тази интимност.

Отново правиха любов — този път бавно, Фей Йен го направляваше, напътстваше, изглеждаше, сякаш го води към връх, по-прекрасен от последния, но и по-болезнен в своята интензивност.

След това той лежеше, гледаше мрака, покрил лицето ѝ, цвета, ненадейно избил по бузите и врата ѝ, и знаеше, че винаги ще я желае.

— Обичам те — каза накрая той, бавно поклащайки глава, сякаш не можеше да повярва. Толкова често бе произнасял тези думи в себе си. Беше си представял как ѝ ги казва. А сега...

— Зная — каза тя и отново го целуна. После приседна до него, отпусна глава върху сгъвката на ръката му, а бузата ѝ — мека и топла — се притисна до гърдите му.

ГЛАВА 2

ПРОТИВОРЕЧИВИ ГЛАСОВЕ

Ли Юан се събуди рано и, като се стараше да не я обезпокои, отиде до бюрото си в далечната част на стаята, седна зад него в малкия кръг от светлината на лампата и се загледа в нея. За известно време не можа да направи нищо, сякаш в транс от видението на заспалото ѝ тяло, после се раздвижи, извади лист хартия от чекмеджето, смеси вода и мастило в мастилницата и започна да пише думи със сръчна, непоколебима ръка надолу по страницата и отдясно наляво.

*Гореци крила с дъх на канела
се бият над мен, черни в безлунната нощ.
Чух прекрасния ти вик сред тишината
и знаех: фениксът се храни с моето сърце.*

Отново натопи четката, след това погледна през стаята и видя, че тя го наблюдава.

— Какво правиш, любов моя?

Той усети лек трепет, тръпка на чисто удоволствие да преминава през него при думите ѝ. „Любов моя...“ Колко често беше мечтал тя да каже това. Усмихна се, после остави четката.

— Нищо, единствена скъпа моя. Сега спи. Ще те събудя, когато му дойде времето.

Взе дребното, оформено като глава на дракон съдче и посипа пясък върху хартията, за да изсуши мастилото, след това вдигна листа и издуха пясъчинките.

— Да не би да работиш?

Той я погледна пак и се усмихна. Беше се поизправила на лакът и гледаше към него, тъмната ѝ коса падаше свободно по коприната на раменете ѝ.

Ли Юан сгъна листа на две и после още на две, след това го пхна в джоба на халата си. За момент погледна настрани, към

градината. Отвън беше тъмно; черно като море от мастило, притиснато към стъклото.

После отново я погледна с усмивка.

— Не.

— Тогава ела в леглото, любов моя. Тук е топло.

Той се засмя меко.

— Да, но трябва да се приготвям.

Имаше среща на Съвета този следобед и преди това трябваше да се свършат много неща. Трябваше да започне още сега. Но дори при това положение се поколеба, като я видя такава. Беше първото им утро заедно. Дали баща му би разбрал това?

Тя го гледаше мълчаливо и остави тъмнината в очите ѝ, коприненото съвършенство на голите ѝ рамене да го доведат при нея. Той се изправи, после прекоси стаята и седна до нея на леглото.

Тя се наведе напред, лявата ѝ ръка се плъзна между гънките на халата да докосне и да погали гърдите му. Докато го правеше, завивките се плъзнаха надолу, разкривайки врата ѝ, мекото съвършенство на горната част на тялото ѝ, великолепието на гърдите ѝ. Той погледна надолу към тях, след това пак вдигна поглед към лицето ѝ.

— Фей Йен...

Устните ѝ малко се поотвориха, очите ѝ се разшириха в усмивка.

— Съпруже?

Той пак се засмя — кратък изблик на удоволствие.

— „Съпруже...“ Звучи толкова различно от твоите уста.

— Различно?

Той потръпна, после се наведе напред, за да целуне устните ѝ нежно. После я освободи от прегръдките си и пак седна, отново взрян в нея.

— Да... като нещо подчиняващо.

Устата ѝ слабо се раздвижи, после тя се засмя.

— Имам подарък за тебе.

— Подарък.

— Да. Чакай тук...

Ли Юан протегна ръка и нежно хвана нейната, за да я спре.

— Почакай, любов моя. Виж се! — Очите му проследиха тялото ѝ. — За какво са ми необходими подаръци?

— Но този е различен, Юан. Нещо, което сама ти избрах.

— Ах... — той я пусна, после я загледа, сърцето биеше в гърдите му, докато тя се извърна от него, отметна чаршафите и разкри тънката извивка на гърба си. Пропълзя през огромното легло, след това се върна с малко пакетче в ръка.

— Заповядай...

Той го взе, но очите му бяха навсякъде другаде, изпиващи красотата ѝ.

— Е? — попита тя, засмя се нежно, наслаждавайки се на начина, по който я гледаше. — Отвори го.

Той се поколеба, после сведе поглед, дръпна възела и освободи панделката, след това махна опаковката. Беше книга. Разтвори страниците, изчерви се и вдигна поглед.

— Какво е това? — попита тихо.

— Чун хуа — отговори тя, приближи се до него, обвивайки с топлината си раменете и тялото му. — Записки под възглавката. Нещо, което да ни възбужда, когато сме тук и сами.

Той бавно, неохотно прелистваше страниците, преструваше се, че никога не е виждал нещо подобно, странно ужасен от графичната оголеност на сексуалните си фантазии.

— Фей Йен... ние нямаме нужда от това. Защо? Необходимо ми е само да те погледна...

— Знам — произнесе тя, нежно завъртя главата му с ръцете си и меко го целуна по бузата. — Но това ще задържи любовта ни винаги нова и силна; ще ни издигне до нови висини.

Той потръпна, затвори очи, напълно покорен от чувството за топлината ѝ, за целувките ѝ по плътта му. Можеше да усети по кожата ѝ аромата от правенето на любов. Можеше да го усети и по езика си.

— Трябва да се приготвям — каза почти нечуто. — Съветът...

В отговор тя отново го дръпна надолу, целувките ѝ го лишиха от мислите му, възпламенявайки го още веднъж.

* * *

Обърнал гръб на канцлера на брат си, принц Ван Со-леян стоеше на терасата към стаята на мъртвия си баща, ръцете му леко почиваха

на балюстрадата. Широката делта на Нил лежеше под него, оживяваща празния пейзаж, повърхността на реката проблясваше на утринната светлина. Той беше облечен с дълга копринена нощна роба в цвят лавандула, украсена с пеперуди, хлабаво вързана около кръста му. Краката му бяха боси, косата му — дълга, несплетена. Известно време мълчаливо наблюдаваше бавния, въртелив полет на птиците над главата си, но сега сведе поглед, най-сетне осъзнал присъствието на чакащия.

— Поздравления, Хун Миен-ло. Как е брат ми в тази прекрасна сутрин?

Хун Миен-ло сведе глава. Беше облечен официално, трите тънки плитчици на брадата му бяха стегнато преплетени със сребърна нишка, тъмната коприна, която носеше, контрастираше с цинобърната дограма на кабинета.

— Тангът е зле, ваше превъзходителство. Не беше добре с нервите и не можа да спи. Помоли вие да действате като негов регент на днешния Съвет. Тук нося съответния документ, подписан и подпечатан.

Принцът пъкна ръка в една от дупките на балюстрадата пред себе си, пръсна шепа месо върху голата земя, после се взря в лешоядите, втурнали се към хапките, в които умело беше скрита отрова.

— Добре. Ами шпионите ни? Какво са докладвали?

Хун Миен-ло повдигна глава, изучавайки гърба на принца.

— Че Ли Шай Тун има план. Нещо, предложено от сина му, Юан. Чух се с някои от приятелите ни.

— И?

Приятелите бяха смесица от бизнесмени и представители от Първо ниво, държавни служители и избрани членове на Низшите фамилии — всички с известно влияние извън тесния кръг на Седмината.

— Смятат, че ще бъде най-добре да се противопоставим на такъв план.

— Ясно. — Той се обърна и за първи път погледна канцлера. — Този план... какво включва?

— Искат да вградят устройство в главата на всеки гражданин — нещо като излъчвател за проследяване. Вярват, че това ще позволи

провеждането на по-ефективна политика в Чун Куо.

Ван Со-леян се извърна. Идеята не беше лоша, но не за това идеше реч. Целта му беше да намали влиянието на Ли Шай Тун в Съвета, а какъв по-добър начин от противопоставянето на сина му? Ако по същото време можеше да спечели подкрепата на определени влиятелни членове, то още по-добре. Когато собствените му планове дадяха резултат, щеше да им припомни за противопоставянето си на плана.

Обърна се и погледна свирепо към Хун Миен-ло.

— Това е чудовищно. Да се слагат разни неща в главите на хората. Защо? Това едва ли ще ги направи по-различни от машини.

— Наистина, ваше превъзходителство. А хората не трябва да са машини, които да бъдат манипулирани, нали?

Двамата мъже се засмяха.

— Разбираш ме добре, канцлер Хун. Може би даже твърде добре. И мога да те използвам.

Хун Миен-ло се поклони ниско.

— Както обича ваше превъзходителство.

— Добре — Ван Со-леян се усмихна, обърна се и се взря през делтата към далечната куличка на къщата от светлина. — Тогава значи разбираш последната стъпка, която трябва да предприемем, ти и аз?

Хун остана наведен, но думите му се чуха ясно, непреклонно, дори изречени с почти арогантен тон.

— Разбирам... *чие хсия*.

* * *

След като канцлерът си тръгна, Ван Со-леян остана там, наблюдавайки птиците. В началото те изглеждаха незасегнати от отровата, но после първо една, а след нея останалите започнаха да залитат несигурно. Една несръчно плесна с криле в опита си да полети, издигна се на десетина, може би петнайсет чи във въздуха, преди пак да падне тежко на земята. Той се усмихна. Шест птици бяха погълнали отровата. Наблюдаваше ги как известно време се клатушкат, преди да паднат и да замрат. Още птици се събираха над главата му,

правеха бавни кръгове в безоблачното небе. След малко те също щяха да се спуснат. И после...

Обърна се, вече уморен от играта — знаеше резултата предварително — и отново влезе вътре.

— Сун! — извика нетърпеливо. — Сун! Къде си?

Сун Ли Хуа, вътрешен шамбелан, пъргаво се появи на вратата с наведена глава.

— Да, ваше превъзходителство?

— Изпрати момичетата. Веднага! Искам да ме облекат.

Сун се поклони и се отправи към изхода, но Ван Со-леян пак го извика.

— Не... Изпрати само една. Знаеш... Ми Фен.

— Както обичате, ваше превъзходителство. Подсмръкна силно, после прекоси стаята до заемащото цялата стена драконово огледало и застана там, вгледан в себе си. Значи брат му не беше добре. Хубаво. Щеше да се почувства много по-зле, преди да мине денят.

Ван Со-леян се усмихна и прокара пръсти през косата си, отмятайки я назад от челото си. После, почти несръчно, извърна глава, показвайки едното си ухо. Тази загадка — загадката кой беше отрязал ушите на баща му — остана неразрешена. Накара Хун Миен-ло да направи внимателно разследване, но то остана безрезултатно. Бяха изчезнали, сякаш никога не са съществували.

Мисълта докара усмивка на устните му. Той се обърна, все още ухилен, и видя момичето.

Ми Фен беше коленичила точно пред вратата с глава, склонена почти до скута ѝ, в очакване на разрешението му.

— Влизай — остро каза той, извърна се от нея и се отправи към огромните гардероби, заемащи едната стена на стаята. — Искам да ме облечеш, момиче.

Тя беше прислужница на брат му, наследена от баща им. В огледалата на гардероба видя колебанието ѝ и пак я погледна.

— Е, момиче? Какво чакаш? Чу ме, нали?

Забеляза объркването ѝ; видя как за момент лицето ѝ се помрачи, преди да наведе глава и да тръгне към него.

Рязко се извърна:

— Как е жилото ти, Малка Пчела? Добре ли служеше на баща ми?

Отново забеляза движението на лицето ѝ; несигурност, може би дори намек за неодобрение. Е, коя си мислеше, че е тя? Беше слугиня, която е тук, за да го обслужва, а не дъщеря на танг.

Тя навлажни устни и проговори с ниско наведена глава и отвърнати очи:

— Какво желаете да облечете, господарю?

„Бяло — почти ѝ отговори той. — Бяло за траур.“

— Ти какво ще предложиш? — попита, докато я изучаваше по-внимателно; забеляза колко добре е оформена, колко крехка е фигурата ѝ. — Какво обличаше баща ми за Съвета?

Тя вдигна поглед към него, после бързо извърна очи, очевидно удивена от това, което ставаше.

— Простете ми, принц Со-леян, но аз съм прислужница на танга. Сигурно...

Той ѝ изкрещя — това я накара да подскочи.

— Млъкни, момиче! Ще правиш каквото ти кажа или изобщо няма да правиш нищо, разбра ли ме?

Тя преглътна, после кимна с глава.

— Добре. Тогава ми отговори. Какво обличаше баща ми за Съвета?

Тя се поклони, след това мина покрай него — главата ѝ продължаваше да е наведена. След малко се обърна с дълга роба през едната си ръка.

— Сложи я на леглото да мога да я разгледам.

Наблюдаваше я как прекоси стаята, за да направи каквото ѝ беше наредено, после се усмихна. Да, старецът бе случил с тази. Можеше да си представи как момичето е пропълзвявало пътя, докато го вдигне на дъртия. Много нощи бе топила леглото му, той беше сигурен в това.

Тя се извърна от него, за да простре тежката официална роба. Той се приближи иззад нея, после се наведе и вдигна дрехата ѝ за подгъва, разкривайки задника и долната част на гърба ѝ. Тя замръзна.

— Преди не ми отговори — каза той. — Попитах те...

— Чух ви, ваше превъзходителство.

Тонът ѝ беше по-остър, отколкото трябваше. Нахален. Той почувства как го залива внезапен пристъп на гняв.

— Протегни ръце — заповяда той с внезапно изстинал глас. — Наведи се напред и протри ръце пред себе си.

Тя бавно изпълни нареждането.

— Добре — рече той. — Сега стой така.

За момент излезе на балкона, после се върна, носейки пръчка, която беше отчупил от бамбука. Беше дълга колкото ръката му и дебела като средния му пръст. Замахна във въздуха веднъж, после втори път, доволен от звука, който тя издаваше, после се обърна и погледна към нея.

— Аз не съм баща ми, Ми Фен. Нито пък брат ми, ако става дума. Те бяха слаби мъже. Имаха слаби идеи. Но аз не съм такъв. По-силен съм от тях. Много по-силен. И няма да търпя нахалството на онези под мене.

Приблужи се, измервайки разстоянието между себе си и момичето, после силно стовари пръчката върху задника ѝ.

Тя извика несъзнателно, под удара цялото ѝ тяло се напрегна.

— Е? — обади се той, сякаш имаше нещо, което тя трябва да каже — някакво извинение или дума, която да го смекчи. Но Малка Пчела мълчеше, тялото ѝ се извиваше срещу него, предизвикателно очакващо. Той потрепери, вбесен от мълчанието ѝ, и заудря — отново и отново — като стоварваше пръчката диво, нетърпеливо, докато с тръпка я хвърли настрани.

— Стани — безизразно каза той. — Стани. Искам да бъда облечен.

* * *

Фей Йен лежеше, главата на Юан почиваше между гърдите ѝ, ръцете ѝ бяха леко отпуснати върху гърба му, докато пръстите ѝ едва докосваха тялото му. Той спеше, изтощен от последния пристъп на любов, мекото му издишване топлеше кожата ѝ. Беше почти обяд и спалнята беше изпълнена със светлината, идваща от градината. Ако извърнеше глава, тя можеше да види клена до пътеката, по която толкова отдавна се бяха разхождали.

Тя въздъхна и се обърна, за да разгледа добре оформената му глава. Изминалата нощ беше сладка; много по-сладка, отколкото някога си бе представляла. Мислеше си за това, което бяха правили, и кръвта ѝ се сгорещи. Беше си се представляла като известната наложница Ян

Куей Фей, отпусната в прегръдките на великия танг император Мин Хуан и в момента на облаците и дъжда се беше отнесла. „Син — бе се молила на небето — нека семето му да порасте в мене и да му родя син.“ И радостта от възможността я беше изпълнила, карайки я да крещи под него от удоволствие.

Син! Бъдещ танг! Щеше да го роди от тези слабини. И той щеше да стане император. Син на небето.

Тя потръпна, изпълнена от тази мисъл, след това го усети как се притиска към нея.

— Какво има? — попита той сънливо.

Ръцете ѝ галеха гърба му, милваха шията му.

— Мисля си колко беше тежко преди миналата нощ. Колко е трудно да бъдеш сама.

Той леко повдигна глава, после отново се отпусна назад.

— Да — думите му бяха по-малко сънливи отпреди. — Мога да го разбера.

За момент замълча, тялото му бе съвсем леко до нейното, после се надигна на ръце и погледна към нея със сериозно лице.

— Как беше? Всички онези години преди миналата нощ. Колко тежко беше?

Тя гледаше настрана.

— Беше като смърт. Сякаш не Хан, а аз бях умряла през онзи ден. — Вдигна глава към него — страшна, почти предизвикателна. — Аз съм жена, Юан, с женски апетити. — Преглътна. — О, ти просто не знаеш... — За още един момент лицето ѝ се втвърди от миналата горчилка, после омекна и на устните и в очите ѝ се настани усмивка. — Но сега пак съм жива. И ти ме върна обратно към живота. Моят принц. Моята любов...

Опита се отново да го придърпа надолу, но той се отдръпна, коленичил между краката ѝ с наведена глава.

— Прости ми, любов моя, но съм изчерпан. Наистина. — Той се засмя извинително, после отново срещна погледа ѝ. — Довечера, обещавам ти, отново ще бъда тигър. Но сега трябва да се обличам. Съветът...

Извърна се да погледна таймера до леглото, след това рязко седна изправен.

— Божове! И ти ме остави да спя! — Отдръпна се от нея и стъпи на голия под — гол, оглеждащ се уплашено. — Ще закъснея! Къде е Нан Хо? Защо не ме е събудил?

Тя се засмя и се протегна, после посегна надолу и придърпа чаршафите до врата си.

— Аз го отпратих. Ако закъснееш, поне този път ще те извинят. Освен това имаше нужда от сън.

— Но, Фей Йен... — после се засмя, неспособен да ѝ се разсърди. Беше красива и да, той имаше нужда от сън. И още нещо: поне този път щяха да му простят. Дори при това положение...

Обърна ѝ гръб.

— Добре. Но сега трябва да се облека.

Беше на половината път към вратата, когато тя го повика.

— Ли Юан! Моля те! Не разбираш! Аз ще те облека!

Той се извърна. Тя бе слязла от леглото и идваше към него.

— Ти? — той поклати глава. — Не, любов моя. Такава работа не отговаря на положението ти. Нека да извикам прислужничките.

Тя се засмя, после обви врата му с ръце.

— Няма да направиш такова нещо, принце мой. *Искам* аз да те облека. *Искам* да ти служа. Както една съпруга *трябва* да служи на господаря си.

При тези думи той усети през него да пробягва слаба тръпка.

— Но аз... — Целувката ѝ го укроти. Той слабо склони глава. — Както желаеш.

Тя се усмихна.

— Хубаво. Но първо трябва да те изкъпя. В края на краищата не можеш да отидеш в Съвета, миришейки като дом на удоволствията.

Той се засмя несигурно, после, като видя как му се усмихва и тя, усети несигурността да пада от него. Беше невъзможно да ѝ се сърди дори когато думите бяха грешно подбрани, защото и това беше част от чара ѝ — острото удоволствие. Тя изглеждаше като порцелан, но в мрака беше огън; черни крила от огън, плющящи диво над него.

* * *

Когато той излезе, тя се огледа из стаята.

Беше странно женствена стая, не приличаше на стаите на братята ѝ. Нямаше седла, нито холограми на бойни оръжия. На тяхно място стояха красиви керамични съдове, в които растяха най-изключителните миниатюрни дървета и храсти. А вместо тежки мъжки цветове всичко беше в по-меки тонове, деликатно подбрани, за да допълнят цветовете на градината отвън. Погледна и себе си, доволна от това, което вижда, после прекоси стаята и седна зад бюрото.

Положи лявата си ръка върху широката му повърхност, след това я вдигна изненадана. Близна малките песъчинки, залепнали по дланта ѝ, и разбра. Естествено. Той беше писал.

Стана, после се върна при леглото и взе спалния му халат. Хрумна ѝ да го облече, напъха ръце в ръкавите и завърза тънкия колан около кръста си. Беше ѝ твърде голям, но въпреки това се почувства някак си в правото си да го носи. Засмя се, след това седна на леглото и бръкна в джоба, за да извади сгънатия лист хартия.

Прочете го. Два пъти, после — и още веднъж.

Стихотворение. За нея? Така трябваше да е. Тя потръпна, след това грижливо прокара върха на езика си по горните си зъби.

Да. Сега можеше да го види: щеше да бъде всичко за него. Крайно необходима. Негова съпруга. Във всичко негова съпруга.

Онова, което бе казала, беше вярно. Или почти вярно. Той я беше върнал от смъртта. От смъртта на всичките ѝ надежди и мечти. Беше ѝ върнал това, което винаги бе искала.

А в замяна?

Усмихна се и още повече пристегна халата около себе си. В замяна щеше да бъде негова жена. И това преди всичко. Помощничка и съветник. Негов първенец и главен адвокат. Негова любовница и когато той имаше нужда — майка.

Да, точно това беше ключът към Ли Юан. Беше го разбрала, когато той бе положил глава между гърдите ѝ; тогава осъзна, че онова, което той иска, е майка. Или поне някой, който да бъде майката, която никога не беше имал. Е, щеше да му бъде майка — наред с всичко останало. А след време...

Тя потръпна и пъкна стихотворението обратно в джоба на халата.

След време щеше да има собствени синове. Седмина синове. И всеки от тях — танг. Засмя се и се изправи, оставяйки халатът да се

свлече от нея, докато стоеше там гола, предизвикателно вдигнала ръце. Там! Това беше мечтата ѝ. Мечта, която не бе споделяла с никого.

Изглеждаше невъзможно, но сега го виждаше ясно. Така щеше да стане. Да, но първо трябваше да бъде практична. Първо трябваше да стане всичко за него. Щеше да го помоли тази вечер, след като ще са правили любов. Щеше да го изкъпе и да измие косата му и после, когато е най-отпуснат, щеше да падне на колене пред него, молейки го да ѝ позволи да му служи по този начин.

И той щеше да се съгласи. Естествено, че щеше. А след това тя щеше да го моли пак. „Прислужничките — щеше да каже, — трябва да ги отпратиш.“ И той щеше да го стори. И после щеше да бъде неин. Напълно, безпрекословно неин.

* * *

Нежна Върба и Сладък Дъжд разговаряха помежду си и се смееха, когато влязоха в стаята, но като видяха Малка Пчела, просната на леглото си по корем, замълчаха.

— Какво има? — попита Сладък Дъжд, докато се приближаваше. — Какво се е случило?

Ми Фен вдигна поглед — очите ѝ бяха зачервени, страните — мокри от сълзи — и поклати глава.

— Какво направи той? — попита Нежна Върба, минавайки покрай сестра си.

Ми Фен преглътна, после главата ѝ отново падна надолу, а тялото ѝ се разтресе от мощно ридание.

Двете момичета седнаха на леглото, по едно от всяка страна, и я прегърнаха, за да я успокоят. Но когато Нежна Върба се отпусна назад и случайно докосна задните ѝ части, Ми Фен трепна и издаде слаб стон.

Двете момичета се спогледаха, после кимнаха. Внимателно повдигнаха робата на Ми Фен, забелязвайки как тя се напрегна.

— *Куан Ин...* — меко произнесе Сладък Дъжд с болка в гласа. — С какво го направи?

— С пръчка — чу се шепот. — С бамбукова пръчка.

За момент Нежна Върба се взря в следите от ударите ужасена, след това потръпна.

— Как *си позволява!* — тя звучеше оскърбена. — Кой си мисли, че е той? Ти си прислужница на танга, не негова. Не бива да му позволяват да постъпва така.

Ми Фен поклати глава. От нея се изтръгна тежка мъчителна въздишка, след това тя заговори отново — по-спокойно, по-ясно отпреди:

— Грещиш, сестро. Той може да прави каквото си иска. Той е принц в края на краищата. А аз коя съм? Само прислужница. Вещ, която да се използва или изхвърли. Това го научих днес, Нежна Върба. Набиха ми го. А тангът... — тя се изсмя студено, после преглътна, през нея премина нова тръпка. — ... Тангът няма да направи нищо.

Нежна Върба срещна погледа ѝ за момент, после отвърна очи — почувства, че ѝ се гади. Може би беше вярно. Тангът *нямаше* да направи нищо. Но това беше твърде много. Този път принцът бе стигнал твърде далеч. Прислужница или не, *вещ* или не, тя нямаше да позволи на сестра ѝ да се случват подобни неща.

— Имам мазила — нежно произнесе тя, отново погледна към сестра си и протегна ръка да докосне и да погали челото ѝ. — Мехлемите ще омекотят раните и ще им помогнат да оздравеят. Не мърдай, Малка Пчела, сега ще ги донеса. И не се безпокой. Всичко ще бъде наред.

* * *

Слугата се поклони ниско и се отдръпна, изпълнил задачата си. Цу Ма си позволи слаба усмивка, после се обърна с поздрав към новодошлия.

— Закъсняваш, Ли Юан! — той го каза строго и достатъчно високо, за да го чуят и останалите, след това твърдото изражение на лицето му се стопи в приветлива гримаса. Метна ръка около рамото на младежа. — Трудно ли ти беше да станеш тази сутрин?

— Не... — невинно започна Ли Юан, след което се изчерви силно, разбрал словесния капан и дочувайки силния взрив от смях от страната на останалите от мъжете на огромната, широка тераса. Огледа

се и видя, че на всички лица, дори и това на баща му, се чете толерантен, добронамерен хумор. На всички с изключение на едно. Млад мъж с кръгло лице стоеше сам до орнаментирания парапет, извън двете малки групи мъже. Студено се взираше в Ли Юан, сякаш подразнен от пристигането му. Първоначално Ли Юан не го позна. После разбра кой е той и намръщено сведе поглед. Ван Со-леян...

Цу Ма стисна рамото му леко, след това понижи глас.

— Както и да е, Юан, ела. Второто заседание няма да започне рано от половин час. Има време да поговорим и да се освежим преди това.

Той се обърна и измъкна Ли Юан от сенките под топлатата, следобедна слънчева светлина, после започна церемонията по представянето му на танговете и на онези от синовете им, които присъстваха.

Ли Юан лично познаваше всички. Всички без последния.

— Изненадан съм да ви видя тук, Ван Со-леян — каза той, докато вдигаше глава.

— Изненадан? — погледът на Ван Со-леян мина покрай рамото на Ли Юан, на бледото му кръгло лице се четеше презрително изражение. — Преди пет години може би. Но тъй като нещата стоят... — той се засмя; в смеха му нямаше топлина. — Е, брат ми не е добре. Нервите му...

Хвърли кратък поглед към Ли Юан, след това сякаш забрави за него, концентрирайки цялото си внимание върху Цу Ма.

— Оповестихте ли на останалите тангове предложението ми, Цу Ма?

Цу Ма се усмихна приятно, прикривайки мислите си — каквито и да бяха те.

— И?

Цу Ма меко се засмя.

— Е, трудно е, братовчеде. Ако ги беше предупредил по-отрано. Ако бяха имали просто малко повече време да обмислят всички възможни посоки на предложението ти...

Ван Со-леян го прекъсна грубо.

— Това, което искаш да кажеш, е: не, те няма да го обсъждат.

Цу Ма сви рамене едва-едва, но усмивката му остана на устните.

— Стори им се, че ще бъде... как да го кажа?... *незряло* нещата да се насилват без обмисляне. Но ако регентът на танга би желал, нека да подготви нещо за следващата среща.

Ван Со-леян гневно се наведе към Цу Ма и студено просъска думите:

— Чак след четири месеца! Това е твърде далече! Защо не днес? Защо толкова се страхуват да изслушат нови идеи?

Към тях се бяха извърнали глави, но Цу Ма оставаше напълно безстрастен. Усмихна се; цялото му поведение беше спокойно и учтиво.

— Разбирам нетърпението ти, Ван Со...

— *Нетърпение?* Обиждаш ме, Цу Ма! Три часа слушах търпеливо речите на останалите. Придържах се към схемите им. А сега, когато моля за своя ред да говоря, те ми отказват. Това ли е нетърпение?

Ли Юан видя движението на мускулите по бузите на Цу Ма. Ако не беше танг, Цу Ма би извел младия принц навън и би го извикал на дуел. Сега обаче контролът върху лицето му при такава провокация беше превъзходен.

Цу Ма се усмихна.

— Извинявай, Ван Со-леян. Думите ми не бяха уместно подбрани. Но дори и така, тук не става въпрос нито за валидността на възгледите ти, нито... новаторството на идеите ти. Просто такъв е нашият начин. Всичко, което казваме тук, всичко, което решаваме, има огромен ефект върху живота на онези, които управляваме. И не може да мине без най-сериозно обсъждане. Необмислените промени не са от полза за никого.

— Да не ми четеш лекция, Цу Ма?

— Съвсем не. Просто бих искал да обясня позицията на другарите ми тангове. Тези неща са въпрос на време. Така вършим работата си.

— Тогава това трябва да се промени.

Цу Ма се засмя.

— Може да е така. Може би принц-регентът ще изложи идеята си за обсъждане пред следващия Съвет.

Ван Со-леян леко повдигна брадичка.

— Може би... — За момент очите му се спряха върху Ли Юан, после отново погледна към Цу Ма и едва-едва наклони глава. — Благодаря ти за положените усилия, Цу Ма. Ако поведението ми е рязко, прости ми. Това е *моят* начин. Но не прави грешка по отношение на мене. И на мен са ми присърце най-добрите интереси на Чун Куо.

Ли Юан видя как Ван Со-леян пресича помещението, за да поздрави младия танг на Южна Африка, Ху Тун-по, после пак се обърна към Цу Ма.

— Е? Какво му беше предложението?

Цу Ма се усмихна.

— Не тук — каза тихо. После, като отново го прегърна през рамо, дръпна Ли Юан настрани; усмивката му стана по-широка, поестествена.

— Така... кажи ми, братовчеде. Как е онази красива твоя невеста?

* * *

Хелмщатският арсенал беше масивна шестоъгълна сграда на триста нива, от всяка страна изолирана с широки петдесет *чи* заграждения. През дълбокия две *ли* ров на четири отделни нива бяха прехвърлени три широки, свързващи моста; всеки мост завършваше с огромна двойна врата, заключена срещу нашественици. От всяка страна цяла оръжейна батарея — изключително оборудване, контролирано от дежурната стая — покриваше тези входни точки към комплекса.

Хелмщат се приемаше от създателите си за неуязвим: втората по големина след Бремен крепост. Но след по-малко от трийсет секунди, ако всичко вървеше по плана, три от вратите щяха да бъдат отворени, а входовете — неохранявани.

Де Вор се движеше между хората си в един страничен коридор от страната на Града, като поглеждаше към комуникатора на ръката си и наблюдаваше как хората му напредват към вратата през охранителните камери на комплекса. Неговият човек беше лейтенант в резервните сили на арсенала, вдигнати по тревога, след като

половината от редовния гарнизон на арсенала беше изпратен да помага за потушаването на бунтовете в Брауншвайг, на трийсет *ли* отгук.

Лейтенантът стигна до вратата, застана пред камерата и вдигна паспорта си за проверка. Две от оръдията над главата му се извъртяха и се насочиха към него, но после, след разпознавателния сигнал на компютъра, се върнаха обратно, отново фокусирани върху коридора отзад.

Той пристъпи напред, постави око на идентификатора, вграден във вратата, след това отстъпи назад. Минаха три секунди, после на височината на гърдите му изскочи панел и разкри клавиатура. Лейтенантът вкара картата си, след това изписа кодовия сигнал.

Изведнъж вратите започнаха да се отварят.

Навсякъде другаде, при вратата в далечния край на заграждението и при другата петдесет нива по-надолу, се случваше същото. Сега всичко зависеше от разчитането на времето. Ако само една от вратите останеше неосигурена, тогава съдбата щеше да се обърне против тях.

Де Вор чакаше — напрегнат, броящ. При „трийсет“ екранът на ръчния му комуникатор остана празен и той даде сигнала. Хората му незабавно се измъкнаха от коридора и започнаха да преминават моста. Ако неговият човек вътре се беше провалил, веднага щяха да се окажат отрязани. Но оръжията мълчаха. Отвъд тях, в далечната страна на моста, огромните врати останаха отворени.

Де Вор бързо превключи каналите на ръчното си устройство, за да е сигурен. Всичките три бяха изключени, трансмисионните сигнали — мъртви. Усмихна се, прибра комуникатора в гащеризона си и последва хората си по моста.

Вътре откри нещата доста напреднали. Нивото беше запечатано и всичките четири големи транзитни асансьора — осигурени. От едната страна на пода лежеше по лице редица пленници със завързани ръце и крака. Повечето от затворниците бяха само отчасти облечени, а двама — дори съвсем голи. Единствено петимата от дежурния взвод бяха напълно облечени, но дори и те се бяха оказали твърде изненадани, за да открият огън. Под тях хората му се придвижваха през нивата, осигуряваха всички основни входни точки към арсенала, изолираха всички останали защитници, разпръснали се из тези най-горни нива.

Сега много зависеше от това, как се справят *Пин Тяо* петдесет нива по-надолу. Ако те успееш да запечатат бараките и да задържат вратите им, всичко щеше да бъде наред. Но дори и да не успееш, загубите щяха да са по-скоро техни, отколкото негови. Той се нуждаеше от оръжията, вярно беше, но тук имаше нещо много по-важно. Нещо, което не си бе направил труда да спомене на срещата.

Обърна се и извика при себе си лейтенанта.

— Кой от тези е дежурният капитан?

Лейтенантът премина покрай редицата, после спря и се наведе да докосне гърба на един от полуоблечените мъже.

— Добре. Отведете го в дежурната стая.

Докато двама от хората му повдигаха капитана под мишниците и го влачеха навън, Де Вор се обърна към Леман. От всички тях той изглеждаше най-добре в простите дрехи на *Пин Тяо*, които носеха.

— Щефан... Ела тук.

Леман прекоси залата, после го последва в дежурната стая.

Капитанът беше оставен да седне на един стол с гръб към тях. Един от мъжете усърдно го връзваше през гърдите и краката.

— Кой сте вие? — поиска да узнае той, докато Де Вор влезе. — Не сте от *Пин Тяо*. Мога да го видя въпреки дрехите ви и онези символи с риби на вратовете ви. Твърде сте пробивни, твърде добре организирани. Онази измет не би знаела как да проникне и в склад за храна.

— Твърде сте прав, капитане — каза Де Вор, заобиколи, седна на ръба на масата и го погледна.

Очите на мъжа се разшириха.

— Де Вор!

Де Вор се засмя меко, после даде знак на двамата мъже да излязат. Когато вече ги нямаше, той погледна покрай мъжа към Леман, който кимна и се обърна, за да заключи вратата.

— Добре — усмихна се Де Вор. — Сега на работа.

Капитанът го погледна предизвикателно.

— Каква работа? Нямам работа с вас. Де Вор.

— Нямате? — Де Вор бръкна в джоба на гърдите на гащеризона си и измъкна нещо малко, плоско и кръгло с бяло калъфче като на дамска пудра. Погледна към капитана и се усмихна. — Имате хубаво

семейство, капитан Сандърс. Красива жена, двама великолепни синове и момиченце. Е, малката е божествена. Прекрасно малко нещо.

Ужасен, Сандърс наблюдаваше как Де Вор отваря калъфчето и активира холограмата вътре.

— Хванали сте ги? — Сандърс вдигна поглед към Де Вор, преглътна сухо, после пак погледна малката холограма на семейството си: забеляза измъченото изражение на лицето на жена си, начина, по който момчетата се гушеха в нея.

Де Вор се усмихна.

— Както казах. На работа.

— Какво искате.

— Шест цифри и пет букви.

Сандърс разбра веднага.

— Асансьорът...

— Да.

Беше секретен асансьор за един човек, който слизаше надолу от това ниво до равнището на загражденията. Беше го виждал веднъж, когато инспектираше Хелмщат, преди единайсет години. Сега щеше да използва онова, което знаеше.

Сандърс се поколеба, втренчил се в холограмата.

— И ако аз го направя... те ще бъдат свободни?

— Естествено. — Де Вор затвори калъфчето и го плъзна обратно в джоба на гащеризона си. — Може да ме смятате за предател, капитан Сандърс, но аз все още съм човек, който си държи на думата.

Сандърс изучаваше Де Вор малко по-дълго — в очите му съмнението се примесваше със страх — после кимна.

— Добре. Но няма да ви помогне.

— Няма? — Де Вор се понаведе малко напред. — Е, ще видим, нали? Просто ми дайте кода. Аз ще свърша останалото.

* * *

На пет хиляди *ли* на изток, в обширния дворец в Астрахан на брега на огромното вътрешно море, Седмината провеждаха съвет. Както обикновено не седяха около грамадна маса, а на ниски, удобни столове, подредени в кръг в единия край на помещението.

Поведението им изглеждаше непринудено, сякаш бяха приятели, срещнали се да пийнат и да поговорят за старите времена — въпреки че тук в такива случаи се взимаха всички важни политически решения. Зад танговете на обикновени столове седяха онези синове, които присъстваха — всичко четирима, включително синът на Ли Шай Тун, Ли Юан — а на бюро зад Цу Ма имаше двама писари. На това второ за деня заседание най-сетне бяха стигнали до основния въпрос: проблема с конфискациите. Цу Ма тъкмо привършваше речта си, наведен напред в своя стол, думите му — като силно ехо от онези на Ли Шай Тун.

— ... но това ще е глупаво. Няма по-добър начин да се сложи край на цялата тази горчивина и съперничество. С един удар можем да стабилизираме пазара и да успокоим онези, които иначе може да се почувстват засегнати от щедростта ни към другите, които бяха на наша страна.

Цу Ма спря и погледна кръга от другарите си тангове самоуверено, на устата и в очите му се появяваше усмивка.

— Ето защо нямам колебания да подкрепя предложението на Ли Шай Тун. Системата с управителите ще доведе до края, който търсим.

От страна на по-възрастните тангове се чу одобрително мърморене, но дори и когато Цу Ма се отпусна назад, Ван Со-леян се наведе напред, кръглото му лице — изпънато от гняв, очите му — твърди. Заговори горчиво, оглеждайки се ядно, предизвикателно.

— Мога ли да повярвам на това, което чувам? Не водихме ли току-що война? Война, която с помощта на небето спечелихме. Ако това е така, защо трябва да се страхуваме от горчивината на враговете ни? Защо трябва да търсим начин да ги успокоим? Те биха ли направили същото? Не! Биха ни унищожили. И после какво? Какво биха ни предложили? Нищо! Нито дори честта за достойно погребение. А сега вие седите тук и се притеснявате за враговете ни и за техните чувства. Е, аз казвам: забравете ги! Трябва да възнаградим приятелите си! Публично, за да могат всички да видят. Какъв по-добър начин да увеличим подкрепата за Седмината?

Вей Фен седеше на крайчеца на стола си, лицето му беше мрачно, ръцете му — протегнати в жест, който издаваше отчаянието му от думите на Ван.

— Това са глупави приказки, Ван Со-леян! Лоялността не може да се купи. Тя е като дърво. Дълги години трябва, за да порасне.

Според вашата схема ние би трябвало да *си* купуваме приятелите. — Той се изсмя презрително. — Това би редуцирало приятелствата ни просто до бизнес, делата ни — до пазар.

Ван Со-леян се взря във Ву Фен, очите му се присвиха.

— Че какво не е наред в пазара? Не е ли същият този пазар, който ни дава властта? Сега да бъдем честни — каква е истината? Любовта на поданиците ни ли ни подкрепя или е властта, която упражняваме? Има ли някой тук, който да не се страхува от ножа на убиеца? Има ли сред нас поне един-единствен, който би се разходил без охрана из най-долните нива? — Ван се изсмя презрително и се огледа наоколо. — Е, тогава питам пак: какво не е наред с пазара? Вей Фен казва, че говоря глупости. Моите уважения, братовчедо Вей, но мислите му не са безполезни. Прав сте да говорите за лоялността като за дърво. Така беше. Но Войната повали горите. Не можем да чакаме дузина, дори петнадесет години да израснат новите семена? — Той поклати глава. — Ние тук сме реалисти. Знаем как стоят нещата. Няма време такава лоялност да порасте отново. Времената са се променили. Жалко е, но...

Той спря и протегна ръце.

— Така. Нека да попитам пак. Какво е лошото на това, да наградим приятелите си? Ако това ще доведе до край, ако ще отгледа вид лоялност — защо се питаме какво е онова, което кара човек да остане лоялен? Любов, страх, пари... накрая е само силата, с която управляваме.

След като той приключи, настъпи миг на тишина. Ли Шай Тун беше гледал надолу към ръцете си, докато Ван говореше. Сега вдигна очи и след като хвърли поглед към Цу Ма и Ву Ши, се обърна към Съвета:

— Чух какво каза моят братовчед Ван. Обаче по този въпрос трябва да вземем решение. Трябва да определим политиката си тук и сега. Предлагам този въпрос да бъде поставен на гласуване.

Ван Со-леян се взря в него за момент, после погледна надолу. Тогава значи нямаше да има отлагане? Нито по-нататъшен дебат? Сега щяха да искат гласа му? Е, в такъв случай щеше да им го даде.

Цу Ма се облегна напред и извади малка пура от кутийка в сребърно и слонова кост, поставена на облегалката на стола му. Небрежно вдигна поглед.

— Значи сме съгласни, братовчеди?

Ван Со-леян погледна към него, видя как другарите му тангове вдигат ръце и после отново ги свалят.

— Добре — обяви Цу Ма, — тогава нека бързо да вървим към...

Ван заговори, прекъсвайки Цу Ма.

— Извинете ме, братовчедо, но дали не забравихте нещо?

Цу Ма срещна погледа му, видимо озадачен.

— Моля?

— Гласуването. Не попитахте кой е „против“.

Цу Ма се засмя неловко.

— Моля...?

— Вдигнаха се шест ръце. Обаче тук са седем, нали?

Ван Со-леян се огледа наоколо си, за да види какъв ефект са произвели думите му върху другарите му тангове. Като толкова много други неща, те не бяха очаквали това. Всички решения на Съвета бяха единодушни. Така беше в продължение на сто двадесет и шест години. До днес.

Тишината наруши Ли Шай Тун.

— Искате да кажете, че желаете да гласувате „против“? След всичко, което казахме?

Вей Фен, седнал до него, поклати глава.

— Не е правено — тихо каза той. — Просто не е нашият начин...

— Защо не? — попита Ван, като предизвикателно се вгледа в него. — Ние сме Седмина, а не един, нали? Защо гласът ни трябва да е единствен?

— Вие не разбирате... — започна Цу Ма, но Ван отново го срязва.

— Съвсем правилно разбирам. Мое право е да гласувам „против“, нали? Да протоколирам противопоставянето си на тази част от политиката?

Цу Ма се поколеба, след това кимна едва-едва в съгласие.

— Добре. Тогава това е всичко, което искам да направя. Да регистрирам несъгласието си с избора от нас курс.

На бюрото зад Цу Ма секретарят, Лун Мей Хо, беше записал всичко, което се каза, за официалния протокол, натопената му в мастило четка се движеше бързо надолу по страницата. Помощникът му до него вършеше същото, дублирането осигуряваше точността на

протокола. Сега и двамата бяха спрели и вдигнали погледи с удивление.

— Но това вече беше сторено, братовчеде Ван. Всяка дума, изговорена тук, се записва. Вашето несъгласие... — Цу Ма се намръщи, опитвайки се да разбере. — Искате да кажете, че наистина *желаете* да гласувате „против“?

— Толкова ли е трудно да се разбере, Цу Ма? — Ван погледна покрай танга към писарите, гласът му изведнъж се втвърди. — Защо не записвате, *ши* Лун? Казал ли е някой „стига“ на тези речи?

Лун погледна в гърба на господаря си, след това наведе глава, за да запише набързо думите на Ван. До него помощникът му правеше същото.

Доволен, Ван Со-леян седна назад, забелязвайки как другарите му тангове го гледат сега или се споглеждат помежду си, несигурни как да действат. Жестът му, безрезултатен сам по себе си, все пак ги беше шокирал. Както бе казал Вей Фен, такова нещо не бе правено. Не и в миналото. Но миналото беше мъртво. Това беше нов свят, с нови правила. Още не ги бяха усвоили. Въпреки всичко Войната не бе ги научила на нищо. Е, той щеше да промени това. Щеше да притисне носовете им към глупавата им реалност.

— Още нещо — каза тихо.

Цу Ма вдигна очи и срещна погледа му.

— Какво има, братовчеде Ван?

Остротата в гласа на Цу Ма го накара да се усмихне вътрешно. Беше ги разклатил — дори обичайно непоклатимия Цу Ма. Е, сега щеше да ги разтърси много добре.

— Просто дреболия. Процедурен въпрос.

— Давайте...

— Просто това. Принцовете трябва да напуснат. Сега. Преди да обсъждаме по-нататъшните дела.

Видя израза на ужас на лицето на Цу Ма; видя го, отразен от всяко лице в този свободен кръг. После стаята избухна в гневни, противоречиви гласове.

* * *

Де Вор се беше подпрял, докато асансьорът падаше бързо — с едната ръка се държеше за дръжката от месинг и кожа над главата си, а с другата люлееше отрязаната глава срещу бедрото си. Веднага бяха замразили врата, за да спрат кръвотечението по униформата му, и бяха отстранили клепачите. След време ретиналният модел щеше да се унищожи, но засега беше достатъчно добър да излъже камерите.

Когато асансьорът забави, той се приготви, като повдигна главата пред лицето си. Когато спря, постави дясното око срещу идентификатора в стената пред него, после го отмести и вкара кода. Три секунди, след това вратата се заотваря със съскане. Пъхна главата под мишница и измъкна оръжието си.

— Какво става горе?

Охраната на бюрото се обръщаше към него с усмивка, очаквайки Сандърс. Едва бе произнесъл думите, когато Де Вор откри огън и го изхвърли от мястото му. Вторият от охраната излизаше от странична стая, като в ръцете си балансираше поднос с три чаши ча. Хвърли подноса настрана и посегна към оръжието на кръста си, но Де Вор беше твърде бърз. Той залитна назад, после падна и замря.

Де Вор пресече стаята до бюрото и остави главата върху него, след това се огледа наоколо си. Нищо не се беше променило. Всичко беше, както го помнеше. За единайсет години дори не бяха помислили да променят процедурите. Бяха творения на навика, хора на традицията. Де Вор се изсмя презрително. Това беше най-голямата им слабост и причината, поради която щеше да спечели той.

Отиде до сейфа. Имаше високосекретен дизайн със специално подсилена форма от лед в стените си и празна предна част, която можеше да бъде отворена само след изпращането на точните светлинни импулси върху съответните светочувствителни панели. И това не се беше променило. „*Няма да ви помогне*“ — това бе казал Сандърс. Е, Сандърс и подобните му не мислеха по начина, по който мислеше той. Те се втурваха към нещата с главата напред. Но той...

Де Вор се засмя, после измъкна четири тънки пакета от туниката си и като извади съдържанието им, ги прикрепил към леда от всяка страна на правоъгълната форма на сейфа. Приличаха на малки обръчи — като змии, които сами изяждат опашките си. Четири подобни обръча — много по-големи, с разрушителна мощност, хилядократно надвишаваща тази на тези дребни, пръстеноподобни версии — бяха

започнали всичко това преди десет години, когато бяха пръснали на парчета Имперския солариум, убивайки министъра на танга, Лу Кан, и съветниците му. Сега по-малките им братя щяха да го снабдят със средства да продължи тази Война.

Усмихна се, после влезе в една от страничните стаи и легна на пода. След миг експлозията разтърси помещението над него. Изчака няколко секунди, след това се изправи и отново се върна вътре. В дежурната стая цареше хаос. Прах изпълваше въздуха; машинария и парчета човешка плът и кости покриваха стените и пода. Там, където бе стоял сейфът, стената беше разрушена, докато самият сейф, незасегнат от експлозията, се бе катурнал напред и сега лежеше в средата на стаята, покрит с останки.

Свали туниката си и я уви около сейфа, после го повлече бавно по пода и към асансьора. Погледна назад към стаята, след това се протегна и активира асансьора. Този път нямаше нужда от главата — не се проверяваха нито онези, които напускаха стаята, нито които използваха асансьора, за да се качат нагоре. И това също беше пропуск в мисленето им. Той би го уредил иначе: би направил по-лесно влизането, по-трудно — излизането. По този начин човек би хванал в капан противника си, би го обкръжил. Както в *уей чи*.

Горе го чакаше Леман с чиста туника под мишница.

— Как вървят нещата? — попита Де Вор, докато бързо се събличаше и се напъхваше в тъмнозеления гащеризон.

Леман се взря в сейфа.

— *Пин Тяо* са задържали сектора си. Започнахме да разтоварваме амунициите през най-горната източна врата. Виганд докладва, че каналите на сигурността са претоварени с новини за атаката. Оттук нататък всеки момент трябва да очакваме контраатака.

Де Вор погледна рязко нагоре.

— Тогава най-добре бързо да се омитаме оттук, нали?

— Наредих четири човека да чакат отвън и на още двама — да задържат западния транзитен асансьор. Казах на *Пин Тяо*, че не работи.

— Отлично. Нещо друго?

— Добри новини. Бунтът в Брауншвайг се е разпрострял и в съседния *ксиен*. Изглежда приятелите ни бяха прави. Там се е превърнало в барутен погреб.

— Може би... — Де Вор се замисли за момент, после кимна. — Добре. Повикай онези мъже тук. Искам това да е навън, преди Пин Тяо да открият какво сме направили. След това ще взривим мостовете.

* * *

Ли Юан стана веднага, без да изчака танговете да разрешат спора си. Излезе на широката тераса и застана до балюстрадата, взирайки се през синята необятност на Каспийско море към далечния бряг. Миг покъсно към него се присъедини синът на Вей Фен, Вей Чан Ин, треперещ от гняв.

Никой от тях не проговори за известно време, после Вей Чан Ин повдигна брадичка. Гласът му беше студен и ясен — гласът на самото основание.

— Проблемът е, че Ван Со-леян е прав. Не сме се адаптирали към времето.

Ли Юан изви глава, взря се в профила на по-възрастния мъж.

— Може би е така. Но има начини подобни неща да се кажат.

Вей Чан Ин малко се поотпусна, след това слабо се усмихна.

— Маниерите му са ужасни, нали? Може би това има нещо общо с факта, че като дете е бил заточен.

Очите им се срещнаха и двамата се разсмяха.

Ли Юан се обърна с лице към Вей Чан Ин. Най-големият син на Вей Фен беше трийсет и шестгодишен; висок, добре сложен мъж с високо чело и красиви черти. Очите му се усмихваха, макар че на моменти можеха да бъдат пронизателни, дори ужасяващи във втречеността си. Ли Юан го познаваше от рождението си и винаги му се беше възхищавал, но сега вече бяха равни по сила. Разликата във възрастта не означаваше нищо покрай ролята им на бъдещи тангове.

— Какво иска, как мислиш?

— Баща ми мисли, че той създава проблеми.

— Но ти не смяташ така.

— Аз мисля, че той е умен млад мъж. По-студен, с много посилен контрол, отколкото изглежда. Онова представление там вътре — смятам, че той играеше.

Ли Юан се усмихна. Точно това си бе помислил и самият той. Обаче пък беше възхитително. Беше видял гнева по лицата на баща си и на по-старите тангове. Ако целта на Ван Со-леян беше само да ги ядоса, той бе успял напълно. Но защо? Какво можеше да цели с такава тактика?

— Съгласен съм. Но въпросът ми остава. Какво иска той?

— Промяна.

Ли Юан се поколеба, очакваше Вей Чан Ин да продължи. Но Чан Ин беше приключил.

— Промяна? — смехът на Ли Юан изразяваше неверие. След това със слаба тръпка на отвращение разбра какво съдържаша думите на братовчед му. — Искаш да кажеш...

Изречението остана недовършено, но Вей Чан Ин кимна. Говореха за убийството на Ван Хсиен. Гласът на Чан Ин се снижи до шепот.

— Общеизвестно е, че той мразеше баща си. Ще има смисъл, ако омразата му се разпростре върху всичко онова, което е било скъпо за баща му.

— Седмината?

— И самото Чун Куо.

Ли Юан бавно поклати глава. Беше ли възможно? Ако е така... Преглътна, после погледна настрани ужасен.

— Тогава той никога не трябва да стане танг.

Вей Чан Ин се засмя кисело.

— Де да беше толкова лесно, братовчедо. Но внимавай какво говориш. Младият Ван има уши на неочаквани места. Между нас няма тайни, но дори и сред нас има неколцина, които не знаят кога да говорят и кога да мълчат.

Отново нямаше нужда да се казва нещо повече. Ли Юан разбра веднага за кого говореше Вей Чан Ин. Ху Тун-по, младият танг на Южна Америка, напоследък беше прекарал много време с Ван Со-леян в имението му.

Отново потръпна, сякаш слънчевата светлина внезапно се беше лишила от силата си да го стопли, после се протегна и положи длан върху ръката на Вей Чан Ин.

— Баща ми беше прав. Това са лоши времена. Още сме Седмина. Дори някой да се окаже слаб, ако по-голямата част останат силни...

Вей покри ръката на Ли Юан със своята.

— Както кажеш, добри ми братовчедо. Но аз трябва да вървя. Има много работа за вършене.

Ли Юан се усмихна.

— Бизнесът на баща ти?

— Естествено. Ние сме ръцете на бащите си, не е ли така?

Ли Юан го наблюдаваше как се оттегля, после се извърна обратно и се облегна на балюстрадата, взирайки се навън. Но този път мислите му се върнаха към деня, когато баща му го беше извикал и го бе представил на служителя с острото лице, Су Лу Шан. Онзи следобед беше променил живота му, защото тогава бе научил за Голямата измама и за министерството, което беше създадено да я администрира.

Историята разказва, че великата флота на Пан Чао акостира тук, на бреговете на Астрахан, през 98 г. от н.е. Той хваща в капан гарнизона на Та Цин между морските си сили и втора огромна сухопътна армия и след продължила три дена битка забива жълтото драконово знаме на императора над стените на стария град. Но историята лъже. Пан Чао наистина е прекосил Каспийско море, за да се срещне с представители на Та Цин — консули на могъщия римски император Траян. Но никаква огромна армия от хан никога не е слизала на този пустинен бряг, никой хан не е прекосявал огромната верига на Урал и не е влизал в Европа като нашественик. Никой, докато не е дошъл великият диктатор Цао Чун.

Ли Юан потръпна, после се извърна, ядосан на себе си. Лъжи или не, но това беше светът, който бяха наследили; нямаше полза подробно да се спират на алтернативите. Доста време бе постъпвал така и това почти го беше унищожило. Сега бе стигнал до края: беше установил мир със света на проявленията. Обаче понякога — както сега — булото се плъзваше и той се оказваше изпълнен с желание то да може да се разлети на части, а той да може да каже: „Това е истината за нещата.“ Но беше невъзможно. Самото небе щеше да се срути, преди думите да успеят да напуснат устните му. Отново се втрени в вратата, гневът му се фокусира още веднъж върху онова парвеню, Ван Со-леян.

Промяна... Беше ли прав принц Вей? Промяна ли искаше Ван Со-леян? Умираще ли да види как Великото колело се завърта още

веднъж — на каквато и да е цена? Ако да, трябва да действат, за да го спрат. Защото Промяната беше невъзможна. Немислима.

Или пък беше?

Ли Юан се поколеба. Не, помисли си той, не и немислима. Не и сега. Дори и така, не можеше да стане. Не можеха да го допуснат. Баща му беше прав: Промяната беше големият разрушител; въртящото се Колело премазваше всичко под себе си — без да прави разлика. Винаги е било така. Ако имаше една-единствена причина за съществуването на Седмината, то тя беше тази — да предпази Колелото от завъртане.

С нова тръпка се обърна обратно, тръгна, ролята му в нещата изведнъж му стана ясна. Да, той щеше да бъде спирачката, блокировката, която ще предпази Колелото от завъртане.

* * *

Де Вор спря на завоя и се прилепи към стената на коридора, заслушвайки се. Четиримата мъже зад него спряха да починат, поеха си въздух; сейфът лежеше в мрежата между тях. Отпред се чуваха шумове — стъпки, приглушен звук от гласове. Но чии? Предполагаше се тези нива да са празни, а пътят към моста — чист.

Де Вор се обърна и посочи вратата вдясно. Без да е необходимо да им се казва, те прекосиха пространството и влязоха вътре. Доволен, Де Вор се придвижи наляво, тръгна надолу по коридора бързо, тихо, наясно, че гласовете се усилват, докато се приближава към кръстовището. Преди да завие, спря и се промъкна в странична стая, после изчака с ухо, долепено до вратата. След като бяха отминали, той отново се плъзна навън, зави надясно и ги последва.

Пин Тяо. Беше сигурен. Но защо бяха тук? И какво правеха?

Десет човека. Може би повече. Освен...

Нямаше причина за подозренията му, но той знаеше, че дори и да имаше, щеше да е прав. Те бяха от *Пин Тяо*. Но не всички. Бяха взели пленници. Може би офицери от сигурността с високи чинове. Но защо? За откуп? Или имаше друга причина?

Намръщи се и затича тихо, знаейки, че трябва още да се приближи до тях, да се увери, че е прав, защото ако бяха взели пленници, имаше нещо, което той трябваше да знае. Нещо, което

можеше да използва. Предварително се беше споразумял с Гезел, че няма да има пленници, но на Гезел не можеше да се има доверие.

Мостът беше отпред, коридорът в далечната му страна — прочистен от хората му по-рано. Но как го бяха разбрали? Не беше казал нищо на Гезел. Което означаваше, че имат човек вътре в организацията му. Или бяха платили на някой негов приближен за информацията. Дори и така, не знаеха за сейфа. Само той знаеше за него.

Сега бяха много по-близо. Сега ясно можеше да ги чува. Три — не, четири — гласа. Бяха забавили темпото, когато се приближиха до моста, сега бяха внимателни, подозрителни за някой капан. Следващият завой беше само на двайсет *чи* пред тях. Оттук щеше да е в състояние да ги вижда ясно. Но беше рисковано. Ако те го видеха...

Де Вор забави крачка, после спря точно преди кръстовището, наведе се надолу, заслуша се пак. Бяха спрели може би за да изпратят някой от хората си пред тях през моста. Изчака, след това, когато чу викът да се връща, все още ниско наведен, подаде глава иззад ъгъла, където не биха очаквали да видят някого.

Схвана всичко с един поглед, после бързо се дръпна назад. Петима от *Пин Тяо* и осем завързани пленници. Както си бе помислил. Не бяха в униформа, но по мустаците им и по начина, по който бяха вързали косите си, можеше да прецени, че са офицери. Подобни неща бяха знак за чина — толкова непогрешим, колкото и знаците на гърдите на униформите им.

Така. Гезел взимаше пленници. Щеше да разбере защо, после да изправи човека пред фактите. Щеше да бъде забавно да чуе какво обяснение ще даде. Междувременно човекът му в далечния край на моста можеше да ги проследи; да открие къде отвеждат пленниците си.

Усмихна се и беше на път да завие, когато чу стъпки да се връщат към него.

— Давайте през моста! — извика глас много по-близо отпреди. — Сега бързо! Ще се срещнем по-късно!

Де Вор си пое дълбоко въздух, после измъкна оръжието си. Погледа го за момент, след това го плъзна обратно в кобура му. Не. Трябваше да бъде тих. Все пак ножът беше също толкова ефикасен, ако ставаше въпрос да се убие човек.

Бързо му хвърли поглед, чудейки се дали трябва да се скрие, и остави мъжа да мине покрай него, след това реши обратното. Беше почти сигурен, че не го бяха видели, така че елементът на изненадата щеше да е на негова страна.

Когато стъпките се приближиха, той се прилепи към стената. После, когато мъжът зави зад ъгъла, се протегна и го дръпна към себе си, като го завъртя и го притисна през гърдите — дясната му ръка стискаше мъжа за гърлото, острието на ножа беше плътно притиснато под брадичката му.

— Извикаш ли, си мъртъв — меко каза в ухото му.

— Търнър!... — Шепотът беше изненадан.

— Шен Лу Чуа — отговори тихо той, стягайки хватката си около хана. — Каква изненада да те срещна тук.

Водачът на *Пин Тяо* преглътна мъчително, но продължи да държи главата си гордо вдигната, без да показва и следа от страх.

— Какво правиш тук?

Де Вор меко се засмя.

— Забравяш кой държи ножа, Шен Лу Чуа. Защо Гезел взема пленници?

— Видя?... Естествено.

— Е?

— Мислиш, че ще ти кажа? — изсумтя Шен.

— Няма значение. Знам какви са намеренията на Гезел.

Подигравателният смях на Шен го потвърди. Идеята беше *негова*. И Гезел не знаеше нищо за това. Което само по себе си беше интересно. Означаваше, че в редиците им има разцепление — разделение, което можеше да вкара в сметките. Но, защо да е изненадан? В края на краищата и те бяха хора.

— Не знаеш нищо...

Но Де Вор беше спрял да слуша. Притискайки Шен по-здраво, той вкара върха на ножа през гърлото на хана в устната му кухина, след това го пусна да падне. За момент се загледа как Шен лежи там, борещ се да измъкне острието, от разкъсания му ларинкс излизаха къси клокоचेци звуци, после пристъпи напред и като коленичи над мъжа, рязко завъртя главата му назад и му счупи врата.

* * *

Хун Миен-ло седеше зад бюрото в кабинета си; малък, прикрепен към плота екран пред него се изпълваше с фигури. Пред него с наведена глава стоеше Сун Ли Хуа, вътрешният шамбелан.

— Викали сте ме, канцлер Хун?

Хун Миен-ло погледна към Сун, след това продължи да командва фигурите от клавиатурата.

— Забави се, майстор Сун.

Главата на Сун продължаваше да е сведена.

— Аз съм зает човек. Трябва да се организират много неща за господаря ми.

Хун изсумтя.

— И кой е този господар, Сун?

Сун едва се усмихна.

— Същият господар, на когото и двамата служим.

Хун Миен-ло вдигна глава и се взря в Сун, после се засмя и като се протегна, извъртя екрана така, че мъжът да може да го види.

— Разпознаваш ли тези фигури, майстор Сун?

Сун вдигна глава за първи път, изучавайки екрана. После пак погледна към Хун, изражението му не се бе променило.

— Изглеждат като сметките за домакинството, канцлер.

— И са точно това. Но са сгрешени. Били са подправени. И то не веднъж, а постоянно, доколкото мога да разбера. — Изключи екрана, после седна назад с усмивка. — Някой е източвал от тях доста значителни суми през последните четири години.

Сун открито срещна погледа му.

— И?

Хун кимна, възхитен от самообладанието на мъжа.

— И има само трима души, които са могли да го направят. Разпитах другите двама и стана ясно, че те са невинни. Което означава, че оставаш само ти, майстор Сун. Просперитетът на семейството ти през тези изминали четири години е огромен.

— Обвинявате ме в незаконно присвояване, канцлер Хун? Хун Миен-ло се усмихна.

— Да.

Сун отново се взира в него известно време, после се засмя.

— И това ли е всичко? Защо, ако всеки служител, който е бъркал в касата, трябва да бъде арестуван, Седмината бързо ще се озоват съвсем лишени от слуги.

— Може би да. Но *тебе* те хванаха, майстор Сун. Имам достатъчно доказателства, за да бъдеш изпратен в Мрежата.

Сун го погледна пак необезпокоен, усмивката му — непомръднала. Разпознаваше големия изнудвач в момента, в който го видеше.

— Какво искате, канцлер? Каква е истинската причина за тази среща?

— Мислиш, че имам задни цели, така ли е, майстор Сун?

Кръглото лице на Сун се раздвижи, после той седна без покана, чертите му имаха по-сериозно изражение.

— Ние сме реалисти, вие и аз. Знаем откъде духа вятърът.

— Какво искаш да кажеш?

Сун се отпусна назад, лицето му се изпълни с внезапно сметкаджийство.

— Имахме късмет, вие и аз. Събитията упорито се развиваха в наша полза през последната година. Ние се издигнахме, докато останалите отпаднаха. Семействата ни са силни, родовете ни — могъщи.

— Е, и?

Сега устните на Сун се усмихваха, но очите му бяха все още студени и остри.

— Ето какво имам предвид. Трябва да бъдем съюзници, Хун Миен-ло. Съюзници, не врагове.

Хун Миен-ло се наведе към него, изражението му изведнъж стана твърдо, безкомпромисно.

— Ами ако кажа „не“?

За първи път през лицето на Сун Ли Хуа премина тръпка на несигурност. После той се взе в ръце и се разсмя.

— Нямахте да разговаряте с мен, ако вече бяхте взели решение. Щяхте да наредите да ме арестуват. Но това не е вашата цел, нали? Искате нещо от мен.

Но Хун се взираше в него, вече ядосан.

— Нямах ли уши, човече? Не разбираш ли ситуацията, в която се намираш? — Той поклати глава удивен. — Позволяваш си да поставяш ултиматум, Сун Ли Хуа. Ти уби танга. И дори и най-слабият шепот в нечий уши, че си замесен, ще доведе до сигурната ти смърт.

— Нямате доказателства... — започна Сун, после разбра, че онова, което Хун казва, е вярно. За такова нещо нямаше нужда от доказателства: достатъчно беше, че подозрението съществува. И тогава му стана ясно към какво се стремеше Хун Миен-ло — защо бе повдигнал въпроса за подправените сметки. Хвърлянето в Мрежата щеше да го направи уязвим. Щеше да го постави извън протекцията на закон и род. За момент сериозно се втренчи в ръцете си. Нищо не можеше да направи. Хун Миен-ло държеше *всички* козове.

Наведе глава.

— Какво желаете?

За момент, докато се наслаждаваше на победата си, Хун Миен-ло изгледа Сун Ли Хуа. Преди известно време искаше да го унижи. Днес, принуден от принца да действа, беше поел риска: бе заложил на това, че предположението му за Сун и за стария танг е вярно. И бе спечелил. Но това беше само началото. Следващата стъпка значително повдигаше мизата. Този път той рискуваше собствения си живот.

Дотук ръцете му бяха останали чисти. Дотук други бяха изпълнявали всичко, което той бе пожелавал, сякаш само за да му помогнат. Но сега...

Пое си дълбоко въздух — изучаваше мъжа, искаше сам да се убеди, че точно това е, което иска. После спокойно, с овладян глас, отговори на Сун:

— Ще ти кажа какво искам. Искам да убиеш пак. Искам да убиеш новия танг, Ван Та-хун.

* * *

Лицето на Емили Ашър беше потъмняло от гняв, ноздрите й потрепваха, разширените й очи се взираха в Гезел. Стоеше с лице към него, с ръце на кръста, с предизвикателно навирена брадичка.

— Давай! Изправи го пред това! Обзалагам се, че копелето ще го отрече!

Гърдите на Гезел се повдигаха и спускаха тежко. Новината за смъртта на Шен го беше разтърсила силно. А нещата вървяха толкова добре...

— Сигурна ли си?

Тя издаде остър, горчив звук на отвращение.

— Беше неговият нож. Острие с перлена дръжка. Този, който му конфискувахме, когато дойде да се срещне с нас онзи път.

— Ясно...

Тя се приближи, гласът ѝ се снижи до шепот.

— Ще го убиеш, нали? Както каза, че ще направиш, ако ни измами?

Гезел потръпна неволно, после кимна.

— Ако е вярно — меко каза той. — Но той ще го отрече.

— Ала ти *знаеш*, че е вярно.

— Да... — той се обърна и погледна към мястото, където стоеше албиносът и ги наблюдаваше как разговарят. — Къде е той? — поиска да знае, гласът му се повиши за първи път, откакто се бяха изкачили с асансьора.

— Ще дойде тук — студено отговори Леман.

— А ако не дойде? — меко му каза Ашър.

— Тогава ще умрем тук — рече Гезел; не погледна към нея, а върна студения поглед на албиноса.

В далечината се чу заекването на слаб оръжеен огън, след това приглушена експлозия накара пода под краката им да потрепери. Амунициите бяха изнесени навън преди повече от петнайсет минути. Беше време да се измъкват. Но не можеха. Не и преди Търнър да дойде тук.

Гезел се изплю, после се извърна и бавно закрачи нагоре и надолу, оглеждайки се наоколо, докато мъжете и жените се събираха в близките коридори.

— Какво го задържа? — ядно промърмори той. Можеше да види колко напрегнати са хората му; колко бързо прихванаха настроението му. Под нос псуваше Търнър. Емили беше права. Изобщо не трябваше да се оставят да бъдат въввлечени в това.

След това го видя, когато се обърна.

— Е — каза тихо, вгледан в Ашър. — Сега той е тук.

Де Вор набързо размени реплики с албиноса, после дойде при тях.

— Готови ли сте?

Гезел поклати глава.

— Не още. Искам някои отговори.

— За Шен Лу Чуа?

Гезел се изсмя късо, изненадан от дързостта му.

— Много сте самоуверен, Търнър. Какво се случи?

Де Вор се взираше в него, цялото му поведение беше откровено, открито.

— Аз го убих. Трябваше. Той ме нападна.

— Защо?

— Не знам. Опитах се да му обясня защо съм там, но той не ми даде възможност.

— Не... — Гезел погледна към Ашър, след това — отново към Де Вор. — Познавах Шен. Той не би направил такова нещо.

— Познавахте го? — Де Вор се разсмя. — Тогава, предполагам, знаехте, че той тайно отвеждаше осмина пленници? Старши офицери от сигурността.

Гезел усети Ашър да докосва лакътя му.

— Той лъже...

Де Вор поклати глава.

— Не. Накарайте вашия човек, Мах, да провери. Приятелчето на Шен, Юн Чо, ги е отвел в някакъв апартамент в Огерслебен. Ниво трийсет и четири. Мисля, че познавате това място.

Гезел се напрегна. Може би Търнър *блъфираше*, печелейки време. Но това нямаше смисъл. Както той каза, за Мах беше лесно да провери. Във всеки случай го притесняваше нещо друго. Нещо, което Търнър още не беше обяснил.

— Казаха ми, че са намерили тялото долу, на ниво едно-двайсет. Дори да е така, както казвате, и Шен да ни е мамил, защо *вие* сте били там долу?

Рязко отстъпи назад, когато Де Вор бръкна в униформеното си яке. Но не извади оръжие от вътрешния си джоб. А карта. Друга карта. Де Вор му я подаде.

— Беше твърде добра възможност, за да я пропусна. Знаех, че е там долу. Разбирате ли, виждал съм я. Преди години.

Гезел го погледна отново, устата му се отвори изненадано.

— Бремен... Богове! Охранителна диаграма на Бремен.

— Част от нея. Останалото вече съм изпратил.

— Изпратил? — щеше да попита какво искаше да каже Търнър, когато една от свръзките му си проби път през претъпкания коридор зад него и стигна до него почти бездиханен. Накара човека да повтори съобщението, после се извърна с лице към Търнър.

— Има проблем.

— Проблем? — Де Вор вдигна вежди.

— Изглежда сме в капан. Последният от мостовете е бил взривен.

— Знам. Аз заповядах.

— Вие какво?

— Чухте. Няма да се измъкнем по този път. Точно това чакат те, не виждате ли? Вече ще са изчислили какво сме направили и ще седят там и ще чакат да ни хванат в страничните коридори от другата страна на моста. Но аз не смятам да им дам тази възможност. Наредих на покрива да ни чака самолет. — Де Вор погледна таймера, имплантиран в китката му. — Обаче имаме по-малко от пет минути, така че е най-добре да тръгваме.

Гезел се взря в картата, след това — отново в Де Вор; беше удивен, забравил историята с Шен.

— Имате транспортъори?

— Точно това казах. Но да вървим. Преди да изчислят какво смятаме да правим.

— Но къде? Къде отиваме?

Де Вор се усмихна.

— На юг. Към планините.

ГЛАВА 3

ВРЪЗКИ

Ван Со-леян стоеше пред заемащото цяла стена драконово огледало в стаята на мъртвия си баща, докато прислужничките на брат му го обличаха. Взираше се в собственото си отражение.

— Трябваше да ги видиш! Няма да повярваш колко бяха засегнати! — Той оголи зъби. — Беше великолепно! Такива са лицемери! Такива лъжци и интриганти! А пък си въобразяват, че са искрени и чисти! — Той се обърна и погледна към канцлера, устата му се изкриви презрително. — Богове, гади ми се от тях!

Хун Миен-ло стоеше, там с наведена глава. Беше необичайно мълчалив, поведението му — смирено, но Ван Со-леян едва го забелязваше; беше преизпълнен с триумфа си в Съвета онзи следобед. Освободи прислужничките, прекоси стаята до масата и вдигна чаша, отправяйки тост към себе си.

— Знам как мислят. Те са като призраци, движат се само по прави линии. Но аз не съм като тях. Следващия път ще трябва да се подготвят, да очакват аз отново да съм груб — да потъпча прецизния им етикет. Ще се срещнат предварително, за да изработят стратегия как да се справят с „директността“ ми. На бас, че ще го направят. Но аз пак ще ги объркам. Ще бъда толкова хрисим, така отстъпчив и учтив, че ще се зачудят дали не съм изпратил своя двойник.

Той се засмя.

— Да, и през цялото време ще играя тяхната игра. Ще ги изнервям. Ще предлагам дребни промени, които ще изискват понататъшен дебат. Ще отлагам и отклонявам. Ще оспорвам и квалифицирам. Докато загубят търпение. И тогава...

Спря и за първи път забеляза как Хун Миен-ло стои там.

— Какво има, канцлер Хун?

Хун Миен-ло държеше главата си сведена.

— Става въпрос за брат ви, ваше превъзходителство. Той е мъртъв.

— Мъртъв? Как?

— Той... се самоуби. Този следобед. Един час преди да се върнете.

Ван Со-леян постави чашата обратно на масата и седна, главата му почиваше почти лениво на облегалката на високия стол.

— Колко удобно от негова страна.

Хун Миен-ло вдигна поглед, после бързо се взря пак надолу.

— И не само това, но и арсеналът на Ли Шай Тун в Хелмщат е бил атакуван този следобед. От *Пин Тяо*. Отнесли са голямо количество оръжия.

Ван Со-леян огледа сгънатото в поклон тяло на канцлера, очите му се присвиха.

— Добре. Тогава искам среща с тях. Канцлерът рязко погледна нагоре.

— С *Пин Тяо*? Но това е невъзможно, *чие хсия*...

Ван Со-леян се взря студено в него.

— Невъзможно?

Когато отново проговори, гласът на Хун беше по-тих, по-покорен отпреди.

— Ще бъде... трудно. Но ще се опитам, *чие хсия*.

Ван Со-леян се наведе напред и отново вдигна чашата си.

— Гледай да го направиш, Хун Миен-ло, защото има и други, точно толкова жадни за власт, колкото си и ти. Може би не толкова талантиливи, но пък какво е талантът, ако човек е мъртъв?

Хун Миен-ло вдигна поглед, за миг очите му срещнаха тези на новия танг — там видя твърд, студен проблясък на задоволство. След това се поклони ниско и се оттегли.

* * *

Као Чен стоеше в коридора пред временната морга, челото му беше притиснато към стената, подпираше се на лявата си ръка. Не беше си помислял, че още може да бъде засегнат — бе си мислил, че е привикнал с най-лошото, което човекът може да стори на себеподобните си — но гледката на осакатените трупове дълбоко го беше разстроила. Особено по-младите.

— Копелетата... — тихо произнесе той. Нямаше нужда. Можеха да ги вържат и да ги оставят. Със сигурност са взели онова, което им е било необходимо. Но да убият всичките си пленници. Той потръпна. Приличаше на другата история със заложници — младото семейство на капитан Сандърс. И тях нямаше нужда да ги убиват.

Усети втора вълна от гадене да се надига от тъмнината вътре в него и стисна зъби срещу болката и гнева, който изпитваше.

— Добре ли сте, сър?

Сержантът му, с десет години по-възрастен от Чен хун мао, стоеше на разстояние няколко крачки с леко наведена глава, загрижен, но и объркан от поведението на офицера си. Бяха го прикрепили към Као Чен само преди десет дни и това беше първият път, когато бяха излезли заедно на операция.

— Видяхте ли ги? Сержантът се намръщи.

— Сър?

— Мъртвите. Повечето от тях кадети. Едва излезли от юношеството. Продължих да мисля за сина си.

Мъжът кимна.

— Пин Тяо са боклуци, сър. Измет.

— Да... — Чен си пое въздух, после се изправи. — Е... да тръгваме. Искам да погледна и техните мъртъвци, преди да докладвам.

— Сър.

Чен остави сержанта си да води, но беше видял съмнението в очите на човека. Това оглеждане на мъртвите му беше много странно — без съмнение предишните му офицери не се бяха затруднявали с подобни неща — но Чен знаеше какво прави. Толонен беше завербувал Кар и него, защото те понасяха подобна болка. Забелязваха онова, което другите пропускаха. Особено Кар. А той се бе учил от Кар. Беше научен да вижда дребния детайл — онази улика, която променяше цялата картина на събитията.

— Ето тук, сър.

Сержантът застана мирно пред вратата с наведена глава. Чен влезе вътре. Тук нещата бяха различни, по-подредени, труповете лежах в четири прави редици върху подпреди на магарета маси. И за разлика от другото място тук телата бяха цели. Тези хора бяха загинали в битка: не бяха връзвани и кълцани.

Мина покрай първата редица, спираше се тук и там, за да смъкне покриващите телата чаршафи и да погледне лице, ръка; сега се мръщеше на себе си, чувството му за „грешка“ растеше с всеки изминал момент. Накрая, в началото на редицата, спря до едно от телата и се взря в него. В мъртвеца имаше нещо странно — нещо, което не можеше точно да определи.

Поклати глава. Не, представяше си го. Но после, когато тръгна да се отдалечава, осъзна какво е. Косата. Приблужи се и вдигна главата между дланите си, за да я разгледа. Да, в това нямаше съмнение, косата на мъртвия беше подстригана като на войник. Бързо премина по редицата, проверявайки и другите тела. Повечето от тях носеха обичайната къса коса — подстрижки, характерни за долните нива, — но имаше петима със същата военна подстрижка — коса, скъсена почти брутално зад ушите и на тила.

— Сержант!

Мъжът веднага се появи на вратата.

— Донеси ми комуникатор. С визуална връзка.

— Сър!

Докато чакаше, премина отново покрай редицата и разгледа мъжете, които беше отвил. Като се вглеждаше сега, откри и други различия. Ноктите им бяха поддържани, ръцете — меки, незагрубели. Всички, естествено, бяха хун мао, но определен тип. Всички имаха онези сиво-сини очи и изсечени черти, характерни за хората, вербувани от сигурността. Да, колкото повече се вглеждаше в тях, толкова по-добре можеше да си ги представи в униформа. Но беше ли прав? И ако да, какво означаваше това? Бяха ли започнали *Пин Тяо* да привличат подобни типове или пък беше нещо по-лошо от това?

Сержантът се върна, подаде му комуникатора, после застана встрани и се загледа, докато Чен повдигаше клепачите на един труп с палеца си и нагласяше лещите на машината над окото, препредавайки искане за идентификация към Централните архиви.

Получи отговора си почти веднага. Имаше шест „подобия“, които приблизително съвпадаха с ретината, но само едно от пълните физически описания подхождаше на мъртвеца. Беше, както си бе помислил Чен: бивш служител от сигурността.

Чен премина по редицата и провери останалите. Историята беше същата: всичките петима бяха служили в силите за сигурност по едно

и също време. И никого от тях не бяха виждали от няколко години. Което означаваше, че или са били долу в Мрежата, или — извън Града. Но какво означаваше това? Чен натисна бутона да запише индивидуалните номера на досиетата им, после остави комуникатора настрана и се замисли, облегнал се на едно от магаретата.

— Какво има, сър?

Чен вдигна поглед.

— О, в края на краищата нищо. Помислих си, че познавам този мъж, но съм сбъркал. Все пак тук приключихме. Ако приключат тук, тогава ми рапортувайте в четири часа. Генералът ще иска пълен доклад преди края на деня.

— Сър!

Отново сам, Чен бавно премина покрай редиците и хвърли по един последен поглед към всеки от петимата мъже. Като останалите мъртъвци и те носеха символа на *Пин Тяо* — стилизирана риба — около врата си и бяха облечени в простите дрехи на *Пин Тяо*. Но тези не бяха обикновени терористи.

Ето защо беше излъгал сержанта. Защото ако нещата стояха така, както си мислеше, не можеше да има доверие на никого.

Не. За известно време щеше да го запази само за себе си, а междуременно щеше да научи всичко, което може, за мъртвите: да открие къде, в кой гарнизон са били и под чие командване са служили.

Като че ли вече не знаеше. Сякаш не можеше да предположи чие име щеше да изплува на повърхността, след като погледнеше досиетата им.

* * *

Нан Хо, вътрешният шамбелан на Ли Юан, слезе от носилката и, след като се поклони на Великия майстор на палата, се изкачи по античните каменни стъпала, които водеха към входа на летния дворец.

Най-горе спря и се обърна, за да погледне през руините към стария град Чин Тао. Зад него заливът Чао Чу представляваше дълбок син кобалт, неясната сиво-зелена форма на Лао Шан пробиваше небето на три *ли* височина. На хиляда *ли* на изток се намираше Корея, а зад нея — необитаемите японски острови.

Беше минала година, откакто за последно беше идвал на това място — година и два дена, за да бъдем точни — но оттам, където стоеше, не виждаше нещо да се е променило. За момичетата му обаче тази година се бе оказала дълга и трудна: година на изгнание от Тонджиян и от принца, когото обичаха.

Въздъхна и се обърна обратно, за да последва Великия майстор. Този беше най-малкият от летните дворци на танга и бе останал неизползван от дните на прапрадядото. Сега го пазеха само по стар навик; прислугата, състояща се от петдесет и шест човека, беше незасегната от нуждите на господарите си.

Такъв срам, помисли си той, докато си проправяше път през приятно засенчените коридори към вътрешността. Сега разбра защо. Тук беше опасно. Мястото беше твърде открито, твърде трудно да се защитава срещу атака. Докато Тонджиян...

Засмя се. Самата идея да се атакува Тонджиян!

Великият майстор забави крачка и се обърна с нисък поклон.

— Има ли нещо, майстор Нан?

— Нищо — отговори Нан Хо, като върна поклона. — Просто си мислех за последния път, когато бях тук. За щурците в градината.

— А... — Великият майстор вдигна поглед, клепачите веднага се спуснаха, след това се обърна и продължи бавно да се тътри.

Двете момичета чакаха в Голямата оранжерия, коленичили на плочките до басейна с наведени глави.

Той освободи Великия майстор, преди да забърза и да помогне на момичетата да се изправят, обгърнал всяко с една ръка, притискайки ги плътно към себе си, забравил разликата в положението им, която ги разделяше.

— Скъпите ми! — едва произнесе той с преизпълнено сърце. — Красавиците ми! Как живяхте?

Перлено Сърце отговори и за двете:

— О, майстор Нан... толкова е хубаво, че ви виждаме! Бяхме толкова самотни тук!

Той въздъхна дълбоко.

— Тихо, котенцата ми. Сега тихо, спрете да плачете. Имам новини за вас. Добри новини. Напускате това място. След две седмици.

Те го погледнаха с радостни лица, после отново бързо извърнаха очи. Да, бяха се променили, той веднага успя да разбере. Какво им

беше направил Великият майстор, за да станат такива? Жесток ли е бил? Или имаше и по-лоши неща от това? Е, той щеше да разбере. И ако старецът не се беше държал добре, щеше да си загуби главата заради това.

Сладка Роза вдигна поглед към него с надежда.

— Ли Юан е поискал да се върнем?

Усети сърцето му да се свива, защото трябваше да я разочарова.

— Не, малката ми — и погали ръката ѝ. — Но иска да ви види. — „За последен път“ — довърши изречението в главата си. — И има подарък за вас двете. Специален подарък... — Той потръпна. — Ала това ще ви го каже той. Аз дойдох само като посланик, за да ви помогна да се пригответе.

Перлено Сърце отново гледаше надолу.

— Значи тя не ни иска — каза тихо.

Той я притисна към себе си.

— Няма да бъде правилно. Това го знаеш. Още откакто говорихме за последен път, когато заедно бяхме тук.

Спомняше си случая твърде добре. Как ги беше довел тук в тъмнината на нощта и как бяха плакали, когато им бе обяснил защо не трябва да виждат пак любимия си принц. Преглътна, мислейки за онова време. И за Ли Юан беше трудно. Но по странен начин и достойно за уважение. Спомни си как се караха с Ли Юан — как му противоречеше до момента, когато принцът му се беше ядосал. После бе свил рамене и излязъл, за да изпълни онова, за което го бяха помолили. Но това не беше нормално. Още го усещаше дълбоко в себе си. Един мъж — особено принц — имаше нужда от женска компания. Да се откаже за цяла година само заради предстояща сватба! Поклати глава. Е, беше като да се ожениш за съпругата на своя мъртъв брат: нечувано.

Но Ли Юан беше настоял. Искаше да бъде „чист“ за Фей Йен. Сякаш една година абстиненция можеше да направи човека „чист“! Не продължаваше ли още да тече кръвта, да нарастват жизнените сокове? Много обичаше господаря си, но не можеше да се лъже и да каже, че Ли Юан е прав.

Сведе поглед към лицата на момичетата и там прочете разочарованието им. Една година не ги беше излекувала от любовта им. Не, нито пък щеше да ги излекува целият им живот, доколкото

добре ги познаваше. Само глупак би разсъждавал иначе. Обаче Ли Юан беше принц и думата му беше окончателна. И въпреки че в това отношение се оказа глупак, поне не беше жесток. Подаръкът, който планираше да им даде — подаръкът, за който Нан Хо бе казал, че не може да говори — щеше да е свободата им. Нещо повече, двете сестри щяха да получат зестра — хубава сума, достатъчна да им осигури добър брак, да им запази луксовете на Първото ниво.

Не, не беше жестоко. Но и не беше мило.

Нан Хо поклати глава и се усмихна.

— Все пак... дайте да продължим. Ще си вземем малко вино и ще се почувстваме по-добре — каза той, като за момент ги притисна още по-силно към себе си. — И после можете да ми разкажете всичко за лошия Велик майстор и какво се е опитвал да прави с вас.

* * *

Чуан Лян, съпруга на министър Чуан, лежеше сред копринените възглавници на леглото си, лениво си вееше с ветрило и наблюдаваше през полупритворените си очи как младият офицер влиза в стаята ѝ, спира да вдигне и да разгледа малка статуйка или да хвърли поглед навън, към градината. Бледокремавата нощна роба, която носеше, се беше разтворила, разкривайки малките ѝ гърди, но тя се държеше така, сякаш не знаеше, и се наслаждаваше на начина, по който очите му продължаваха да се връщат към нея.

Тя беше четирийсет и петгодишна — щеше да навърши четирийсет и шест след малко повече от месец — и се гордееше с гърдите си. Беше чувала как се отпускат гърдите на другите жени — или от небрежност, или заради омразното задължение да се кърмят бебета — но тя беше късметлийка. Съпругът ѝ беше богат — и могъщ — и бе наел кърмачки да отгледат отрочето му. А тя беше запазила здравето и фигурата си. Всяка сутрин след упражненията се разглеждаше в огледалото и благодареше на Куан Ин, че я е благословил с единственото нещо, което в този свят на мъже даваше на жената власт над тях.

Навремето беше красива. В собствените си очи все още беше красива. Но сега съпругът ѝ беше старец, а тя — все още жена с

женски нужди. Кой тогава можеше да я обвини, че си има любовник, който да изпълни празните ѝ дни с малко радост? Така че за жена в нейното положение, омъжена за човек с трийсет години по-възрастен от нея, все пак беше необходимо да е дискретна — да открие точния мъж за леглото си. Млад и потентен, определено, но и добре възпитан, от добро потекло. А какво по-добро от този млад офицер?

Той се обърна, погледна право в нея и се усмихна.

— Къде е министърът днес?

Чуан Лян извърна очи, ветрилото ѝ спря напред бавния си ход, след това се раздвижи отново с капризно трептене, сякаш обозначаващо някакво вътрешно напрежение. Това беше стара игра и тя се наслаждаваше на преструвката; не можеше да сбърка начина, по който пулсът ѝ се ускоряваше, когато той я погледнеше така. Беше хищен поглед. А очите му — бяха толкова сини. Когато я погледнеше, сякаш самото небе се вираше през тези очи. Тя потръпна. Беше толкова различен от съпруга ѝ. Толкова жив. Толкова силен.

Погледна го пак.

— Чуан Мин е в кабинета си. Къде другаде би могъл да бъде в този час?

— Помислих си, че може би ще е тук. Ако аз бях на негово място...

Очите му завършиха изречението вместо него. Тя забеляза как той се вира в гърдите ѝ, в бледата им плът, подаваща се измежду пластовете коприна, и усети лека тръпка надолу по гърба си. Той я желаше. Сега го знаеше. Но нямаше да му позволи да я има веднага. Играта трябваше да се играе — в това беше половината от удоволствието.

Отпусна се на лакът, остави настрана ветрилото си, после се протегна да докосне единствената орхидея в косата си.

— Чуан Мин е истински *лао куан*, „велик чиновник“. Но в леглото... — Тя се засмя меко и пак извърна очи към него. — Е, да кажем, че е *хсяо джен*, а? Дребосък.

Когато той се засмя, се показаха зъбите му. Такива силни, бели, съвършени зъби.

Приблужи се, след това седна на ръба на леглото, а ръката му нежно се отпусна върху глезена ѝ.

— А ти си уморена от дребосъци?

За момент тя се взря в ръката му, докосването му я прониза, после пак вдигна очи към него, а дъхът ѝ неочаквано заседна в гърлото ѝ. Не ставаше така, както го бе планирала.

— Аз... — Но топлият му смях, малките движения на пръстите му по крака ѝ я разсейваха. След малко и тя си позволи да се разсмее, след това се наведе напред и покри ръката му със своята. Изглеждаше толкова малка и деликатна до неговата, тъмномаслинената ѝ кожа силно контрастираше с белотата му.

Преплете пръсти с неговите и срещна погледа му.

— Имам подарък за теб.

— Подарък?

— Подарък за първата среща.

Той се засмя.

— Но ние сме се срещали често, *фу джен* Чуан.

— Лян... — меко каза тя — мразеше формалността на неговото „мадам“, дори и когато очите му издаваха, че я дразни. — Тук трябва да ме наричаш Лян.

Неочаквано той я дръпна по-близо до себе си, дясната му ръка се уви нежно, но твърдо около врата ѝ, после се наведе напред, целувайки веждите ѝ, носа ѝ.

— Както желаяш, мой малък лотос...

Очите ѝ се вдигнаха към него — широки, уплашени за миг от силата в него — след това тя се загледа настрани, засмя се, за да прикрие моментната грешка; надяваше се той да е успял да види през нея, в нея.

— Сладка Флейта! — извика тя тихо, погледът ѝ мина покрай него, след това пак се върна върху му и тя отново се усмихна. — Донеси подаръка на *чун цу*.

Леко опря ръка о гърдите му, после се изправи, мина покрай него, но остави ръката си да мине през косата му и след това да се отпусне на рамото му, поддържайки контакта помежду им, усещайки слаба вътрешна тръпка, когато той положи ръка върху малкия ѝ гръб.

Сладка Флейта беше нейна *муй цай*, млада петнайсетгодишна красавица, която съпругът ѝ бе подарил за последния ѝ рожден ден. Сега тя смирено се приближи към тях със сведена глава, като носеше подаръка пред себе си.

Чуан Лян усети как младият офицер се премества на леглото зад нея, очевидно заинтересуван от това, което му е купила, после, след като освободи момичето, се обърна с лице към него и коленичи, за да му поднесе подаръка с наведена глава.

Усмивката му разкри какво удоволствие му доставя раболепната ѝ поза. След това, едва-едва кимнал с глава, той започна да разопакова подаръка. Остави светлочервената панделка да падне, после я погледна.

— Какво е това?

— Е, не е една от Петте класики...

Седна до него на леглото и разгърна първата страница, след това го погледна в лицето, за да види още веднъж колко е доволен.

— Богове... — каза той тихо, после се засмя. Тих, но зъл смях.
— Какво е това?

Тя се наведе към него и след като го целуна по тила, прошепна в ухото му:

— Това е *Чин пин мей*, „Златният лотос“. Помислих си, че може да ти хареса.

Видя пръстите му да проследяват очертанията на античната илюстрация, да спират там, където двете тела се срещат в най-интимната от прегръдките. После бавно извърна глава и я погледна.

— А аз не съм ти донесъл нищо...

— Не — каза тя, затвори книгата, а после го придърпа над себе си, робата ѝ се разтвори. — Грещиш, Ханс Еберт. Донесъл си ми себе си.

* * *

Звучеше осмата камбана, когато се събраха в кабинета на Ноченци на върха на Бременската крепост. Освен Ноченци присъстваха тринайсет от членовете на Генералния щаб, всеки — с чин от капитан нагоре. Еберт беше сред първите пристигнали, известен от своя капитан, Одън, че нещо се е раздвижило.

Лицето на Ноченци беше мрачно. Срещата започна и той незабавно се насочи към основното.

— Чун цу, събрах ви тук набързо, защото тази вечер в или около шест часа известен брой от старшите глави на компании — всичко двайсет и шестима — са били убити без очевидни причини — или поне още не можем да си ги изясним.

Чу се тихо изненадано мърморене. Ноченци кимна мрачно, после продължи:

— Наложих строго ембарго на новините в медиите за четирийсет и осем часа, за да се опитам да ни спечеля малко време, но всички знаем колко невъзможно е да се спре разпространението на слухове, а пък насилствената смърт на толкова много видни и уважавани членове на търговската общност *ще* бъде забелязана. Още повече, че толкова скоро след атаката над Хелмщатския арсенал сме загрижени новините да не продължат да дестабилизируют вече потенциално взривоопасната ситуация. Не е необходимо да ви казвам, следователно, колко е спешно да разкрием и причината за тези убийства, и самоличността на онези, които са ги извършили.

Един от мъжете, седнали в предната част на стаята, най-близо до Ноченци, вдигна ръка.

— Да, капитан Скот?

— Простете ми, сър, но откъде знаем, че тези убийства са свързани?

— Не знаем. Всъщност една от загадките е, че всички те са толкова различни — засега жертвите им не изглеждат свързани по никакъв начин. Но самият факт, че двайсет и шест отделни убийства са се извършили в рамките на десетина минути до около час, много ясно насочва към изключително точна оркестрация на събитията, не бихте ли казали така?

Вдигна се друга ръка. Ноченци се обърна с лице към задаващия въпроса.

— Да, майор Хофман?

— Може ли това да е операция на Триадата? От известно време се носеха слухове, че някои от големите босове искат да разширят операциите си на най-високите нива.

— Така е. Но не. Поне аз не мисля така. Веднага стана ясно, че големите гангстерски босове са също толкова изненадани от това, колкото сме и ние. В два от инцидентите са замесени дребни гангстери, като че ли принадлежащи към Триадата — отпаднали

елементи, вероятно опитващи се да си създадат име — но още не сме разкрили дали са работили за себе си или са били платени от други.

Еберт вдигна ръка, заинтересуван въпреки желанието си от това ново развитие. С много по-голямо удоволствие все още би се намирал между краката на министершата, но ако службата го зовеше, какво по-добро от това?

— Да, майор Еберт?

— Има ли някакъв общ модел в тези убийства? Искам да кажа, всички ли са били *хун мао*, например, или пък убийствата може би са ограничени в определена част на Града?

Ноченци се усмихна едва-едва.

— Това е най-неясното в тази история. Вижте, жертвите са смесени. *Хан* и *хун мао*. Млади и стари. А местопрестъпленията, както виждате — той посочи картата, която се бе появила на екрана зад него, — са разпръснати почти случайно. Така човек трябва да си помисли, че изборът на жертвите може да е бил случаен. Може би това цели да създаде атмосфера на страх.

— *Пин Тяо*? — попита Еберт, изразявайки онова, което всички си мислеха. Преди атаката на Хелмцат това щеше да бъде немислимо — смехотворно заключение — но сега...

— Не.

Увереността на Ноченци изненада всички.

— Ако са *Пин Тяо*, тогава закъсняват с поемането на отговорност. А и при всички предишни атаки *Пин Тяо* винаги са оставяли визитната си картичка.

Беше вярно. *Пин Тяо* бяха изключително съвестни в оставянето на знака си — рисунка на риба — върху всичките си жертви.

— Тук има множество възможности — продължи Ноченци, — и искам да насоча всеки от вас към разследването на някой аспект от това дело. Е ли това инфилтрация на Триадата? Началото на някакъв вид убийствена търговска война? Продължение на дейността на дисперсионистите в кое да е отношение? Просто тероризъм? Или, колкото и да е необичайно, чисто съвпадение?

Капитан Ръс се засмя, но Ноченци поклати глава.

— Не, не е съвсем невъзможно. Необичайно — да, дори невероятно, но не невъзможно. Голям брой от убийствата имат възможни мотиви. Комарджийски дългове, кръвни вражди между

компании, прелюбодеяния. Но колкото и необичайно да изглежда, трябва да разследваме и тази възможност.

Еберт пак вдигна ръка.

— Кой ще координира това, сър?

— Искате ли работата, Ханс?

Разнесе се тих добронамерен смях, включително и от страна на самия Еберт.

Ноченци се усмихна.

— Тогава е ваша.

Еберт склони глава, доволен, че му се дава шанс най-сетне да се заеме с нещо толкова голямо като това.

— Благодаря ви, сър.

Ноченци тъкмо смяташе пак да заговори, когато вратите в далечния край на стаята се разтвориха и вътре с широки крачки влезе маршал Толонен. Офицерите се изправиха като един и застанаха мирно с наведени глави.

— *Чун цу!* — каза Толонен, хвърли униформената си фуражка върху бюрото и се обърна с лице към тях, докато в същото време сваляше ръкавиците си. — Моля, седнете.

Ноченци се дръпна настрана, когато маршалът пристъпи напред.

— Идвам от танга. Той е известен за ситуацията и нарежда през следващите дни да превърнем това дело в наша първостепенна задача. — Почука по китката си, за да включи малкия екран, имплантиран в плътта му. — Слушах какво се говори на съвещанието ви и съм доволен, че разбирате сериозността на ситуацията. Но ако искаме да се справим с това, трябва да действваме бързо. Ето защо реших да командвам аз вместо генерал Ноченци и да възложа на всеки от вас разследването на двама от убитите.

Хофман вдигна ръка.

— Защо тази промяна, сър?

— Защото ако зад нещата има някаква повторяемост, тя може да бъде разкрита, като се разследват фактите около две съвсем различни убийства. И след като вие тринайсетимата ще се занимавате със случая, би трябвало да стигнем до *нещо* твърде бързо, не мислите ли?

Хофман сведе глава.

— Добре. И, Ханс... благодаря ви за проникателността. Не съм и очаквал по-малко от вас. Но се страхувам, че по някакъв начин трябва

да ви вържа ръцете. Не че, да кажем, няма да бъдете координатор, но искам в този случай да работите плътно с мене. Тангът иска отговори и му обещах, че ще ги има преди края на седмицата. Така че не ме подвеждайте.

Еберт срещна погледа на маршала и наведе глава, приел решението на стария човек, но дълбоко разочарован вътре в себе си. Значи отново щеше да бъде вързан с въжета за полите на стареца! Пое си дълбоко въздух, за да се успокои, след това се усмихна, като изведнъж си спомни как Чуан Лян бе поела пениса му между малките си, деликатни ходила и го бе галила, сякаш го държеше в ръце. Толкова сладък малък номер. А после там беше и нейната *муй цай*... как ѝ беше името?... Сладка Флейта. А, да, как би искал да си поиграе и с тази!

Вдигна очи и погледна към Толонен, когато генерал Ноченци започна да разпределя досиетата по случая. Добре, хубаво, може би формално щеше да „командва“ маршалът, но това не означаваше, че той ще ръководи нещата. Ръс, Скот, Фест, Одън — те бяха *негови* хора. Трябваше само да им каже...

Тази мисъл го накара да се усмихне. А Толонен, погледнал към него за момент, видя усмивката му и на свой ред му се усмихна широко.

* * *

Беше доста след десет, когато Чен се върна в апартамента. Уан Ти и децата бяха в леглото и спяха. Той ги погледа, широко усмихнат, когато видя как и четиримата са се свили в едно и също легло, двегодишният Чан Хсин — сгушен на гърдите на Уан Ти, косата ѝ — покриваща малкото ѝ лице с форма на слива, двете момчета — от дясната ѝ страна, малкият Ву — плътно притиснат към гърба на по-големия си брат.

Постоя там за миг, разчувстван както винаги от гледката, която те представляваха, после се върна в кухнята и си приготви малка *чун* с *ча*.

Денят беше дълъг, но все още имаше много работа, преди да може да си почине. Занесе порцелановата *чун* в дневната и седна на масата, после приближи лампата, като насочи светлината ѝ така, че да осветява само малък кръг около вдигащата пара чаша. Известно време

се оглежда наоколо, намръщи се, след това отиде при полиците и затърси, докато намери старата лакирана кутия, където държеше четките си и блокче мастило.

Остави кутията до чун, после излезе в коридора и измъкна папките изпод туниката си от тясната масичка до вратата.

Спря, след това се върна да закачи туниката на закачалката и се усмихна, защото знаеше, че ако забрави, Уан Ти пак ще го гълчи сутринта.

Изключи главното осветление, върна се до масата и си придърпа стол. Остави папките от дясната си страна, за момент се отпусна назад, прозина се, протегна ръце настрани — чувстваше се уморен. Меко се засмя, после пак се наведе напред и взе чун. Махна капачето и отпи дълга глътка от горещия ча.

— Хммм... хубаво — произнесе тихо, кимайки на себе си. Беше от онези на Кар. Подарък, който той бе донесъл последния път, когато беше идвал на вечеря. „*Е приятелю* — помисли си Чен, — *сега и аз имам подарък за тебе.*“

Протегна се и придърпа кутията по-близо, разкопча двете малки закопчалки, след което бутна капака назад.

— По дяволите... — изруга той и тръгна да се изправя, разбрал, че е забравил водата, която да смеси с мастилото, но след това пак взе чун и намокри пръста си, използвайки горещия ча за заместител. Беше чувал да се говори, че великият поет Ли Бо е използвал вино за смесване с мастилото, така че защо той да не използва ча! Особено толкова хубав като този.

Усмихна се и след като изтри пръста си в ръкава, се протегна и придърпа по-близо първата от папките.

Днес се беше обадил на всеки, който му дължеше услуга; беше вадил душата и на приятели, и на познати, докато получи каквото иска. И ето ги тук. Лични досиета. Справки за доходи. Сведения за преминалото обучение. Пълни досиета на всеки от петимата мъже, загинали в Хелмщат. Така наречените *Пин Тяо*, които трябваше да провери. Техните досиета плюс още две.

Беше отишъл до Централните архиви, нервния център на личния състав на сигурността в Бремен. Там, в „Справки за персонала“, се бе обадил на Волфганг Лаутнер, един от четиримата старши офицери, отговарящи за отдела. Той беше стар приятел. Заедно бяха преминали

обучението за офицери и бяха произведени в капитани един след друг с разлика от един месец. Навремето Чен беше помагал на няколко пъти на Лаутнер — най-вече във връзка с комарджийски дългове.

Лаутнер беше доволен, че може да помогне на Чен и му осигури достъп до досиетата — дори до няколко, които, строго погледнато, бяха „извън пълномощията“ му. Всичко вървеше добре, докато Чен, проверявайки персонален номер, появил се в няколко от досиетата, се озова срещу компютърен блок.

Дори и сега можеше да ги види — думите, пулсиращи в червено на черния екран.

ИНФОРМАЦИЯТА ОТКАЗАНА. НЕОБХОДИМ КОД ЗА ДОСТЪП „А“.

Като не знаеше какво друго да направи, отнесе питането си направо към Лаутнер. Седя до него в кабинета му, докато той въвеждаше кода за достъп „А“. Спомни си как Лаутнер бе погледнал с усмивка към него и бе вдигнал въпросително вежди, преди да се обърне с лице към екрана.

— По дяволите... — Лаутнер се наведе напред, изчисти екрана, след това рязко се извърна и ядно погледна към Чен — цялото му поведение беше напълно променено. — Какво, майната ти, правиш, Као Чен?

— Не знаех... — беше започнал Чен, също толкова изненадан, колкото и приятелят му, от лицето, появило се на екрана, но Лаутнер бързо го бе изтрил.

— Не знаеше? И очакваш да ти повярвам? Куан Ин да ни пази! Не бих искал да разбере, че съм се ровил в досието му. Ще ни свие топките!

Чен преглътна и си спомни. Да, все още можеше да усети плюнката на Еберт върху бузата си, изгаряща го там като клеймо на срама. И после изведнъж се появи той, лице върху екрана, личен кодиран номер върху досиетата на трима мъртви бивши служители от сигурността. Беше твърде много, за да е съвпадение.

Чен придърпа чун по-близо, почувства се добре от топлината между дланите си. Все още можеше да си спомни какво му беше казал Еберт онзи път, когато бяха нападнали дома на надзирателя — онзи път, когато бе умрял младият Павел. Живо можеше да си спомни как

Еберт стоеше там, загледан на запад, където гореше гарнизонът в Лодз, и казваше колко много се възхищава от Де Вор.

Да, сега всичко имаше смисъл. Но знанието му беше струвало дружбата с Лаутнер.

Вдигна капачето на чун и отпи дълго, сякаш за да измие горчивия вкус, който се беше надигнал в устата му.

Ако беше прав, тогава Еберт беше вътрешният човек на Де Вор. Това определено би обяснило как *Пин Тяо* се бяха промъкнали в арсенала в Хелмщат и изнесли оборудване на стойност един милиард юана. Но трябваше да докаже това и то да го докаже убедително. А засега беше просто съвпадение.

Отново започна да работи по досиетата — проверяваше подробностите до изтощение, страница по страница, търсеше нещо — каквото и да е — което да го насочи в правилната посока.

Почти беше приключил, когато чу движение в далечния край на стаята. Вдигна поглед и видя младия Ву сред мрака на вратата. Изправи се с усмивка и прекоси помещението, вдигна петгодишния си син и го притисна към гърдите си.

— Не можеш ли да спиш, Као Ву?

Ву се сгуши в ръцете на баща си.

— Жаден съм — каза той сънливо, очите му вече се затваряха.

— Ела... Ще ти направя нещо за пиене.

Понесе го внимателно, затъмни светлината в кухнята. След това с една ръка измъкна чаша от шкафа и изстиска сок в нея.

— Заповядай... — каза той и я повдигна до устните на детето.

Ву отпи две глътки, след това пак се сгуши. След малко пак беше заспал и дишаше умерено, спокойно.

Чен остави чашата и се усмихна. Топлата тежест на сина му до рамото му предизвикваше приятно, много успокоително усещане. Отново се върна в хола и се загледа към мястото, където беше работил. Папките лежаха в кръга от светлина до празната чун.

Беше се надявал да го избегне, но това беше единственият начин. Щеше да рискува да направи директно запитване към досието на Еберт.

Погледна надолу — започваше да разбира опасността, в която се намираше. Пък и не само той. Ако Еберт беше човек на Де Вор, тогава никой от тях не беше в безопасност. Нито тук, нито никъде. Нито пък

ако Еберт разбере какво прави той. Но какъв избор имаше? Да не прави нищо? Да забрави унижението си и мълчаливата си клетва да си отмъсти? Не. Беше непоносимо като си помислеше, че може да загуби всичко това. Потръпна, притисна Као Ву по-силно, ръката му нежно галеше тила на заспалото момче.

Ами ако Лаутнер беше предприел нещо, за да се прикрие? Ако вече беше отишъл при Еберт?

Не. Доколкото познаваше Лаутнер, той нямаше да направи нищо. И щеше да приеме, че и Чен няма да прави нищо.

„Ах — горчиво си помисли Чен, — *наистина не ме познаваш, нали?*“

Отнесе Ву до леглото му, после влезе в другата спалня. Уан Ти беше будна, гледаше към него, докато дребната фигурка на Чан Хсин се гушеше край нея.

— Късно е, Чен — меко каза тя. — Трябва малко да поспиш.

Той ѝ се усмихна и кимна.

— Ще поспя, но има нещо, което трябва да направя.

— По това време?

Той кимна отново.

— Вярвай ми. Ще се оправя.

Нещо в начина, по който го произнесе, я накара да се поизправи на лакът.

— Какво има, Чен? В какво си се забъркал?

Той се поколеба, след това поклати глава.

— В нищо. Наистина, Уан Ти. Сега заспивай. Ще се върна преди утрото.

Тя присви очи, после пак се отпусна назад с прозявка.

— Добре, съпруге мой. Но ще внимаваш, нали?

Той се усмихна, изпълнен с топлината на любовта си към нея, след това се обърна, изведнъж решен.

Беше време да сглоби частите на мозайката. Да открие дали Де Вор плаща на Еберт.

* * *

Вън беше тъмно, вечерта — студена, но в конюшните на Тонджиян беше топло под светлината на фенерите. В дългия, висок хамбар се разнасяше силна миризма на сено и животинска пот, а мекото пръхтене на животните в яслите им беше единственият звук, който нарушаваше вечерната тишина. Ли Юан стоеше в крайната клетка и хранеше арабския жребец от ръка.

— Ваше превъзходителство...

Ли Юан се обърна с усмивка, толкова спокоен тук с любимите си коне.

— А... майстор Нан. Как мина? Добре ли са моите момичета?

Преди да се осмели да излезе навън, Нан Хо бе наметнал раменете си с плащ. Дори и така, пак се свиваше, треперейки от студ.

— Добре са, господарю. Уредих всичко, както наредихте.

Ли Юан се вгледа в него за момент, осъзнал колебанието си.

— Добре. — Погледът му се върна към коня, усмихна се, протегна се да погали широката му черна муцуна, пръстите му решеха прекрасната тъмна грива. — Може би ще е най-добре, ако запазим това в тайна, майстор Нан. Няма да е добре да безпокоим лейди Фей. Разбираш ли?

Отново погледна към Нан Хо.

— Може би когато излезе да язди, а?

— Естествено, господарю.

— И, Нан Хо...

— Да, господарю?

— Знам какво си мислиш. Намираш, че съм безчувствен. Дори неестествен. Но не е така. Обичам Фей Йен. Разбираш ли това? — Ли Юан се наведе и измъкна поредната шепа ечемик от торбата до себе си, после я протегна на арабския жребец, който доволно захрупа. — И ако онова е неестествено, то тогава и това е такова...

Сведе поглед към ръката си — муцуната на коня беше плътно притисната към дланта му, топла и влажна — после се засмя.

— Нали знаеш, баща ми винаги е казвал, че доброто конярство е като доброто управление. А доброто управление е като добрия брак. Ти какво мислиш, Нан Хо?

Майстор Нан се засмя.

— Какво разбирам аз от това, господарю? Аз съм само малка частичка от огромния хамут на Държавата. Обикновено стреме.

— Толкова много? — Ли Юан изтри ръка о крачола на панталона си, след което сърдечно се разсмя. — Не, шегувам се с тебе, майстор Нан. Сам по себе си ти си цяло седло. И не забравяй, че аз го казах. — Гласът му притихна. — Аз не съм неблагодарен. Никога не си мисли това, майстор Нан. Ще дойде денят...

Нан Хо се поклони ниско.

— Господарю...

Когато Нан Хо си отиде, Ли Юан излезе навън в студения вечерен въздух и остана там, взрян в тъмнината над главата си. Луната беше ниско, светла и студена. Бледо сияние — като клепач на мрака.

„И после?“

Двете думи прозвучаха в него силно и ясно, като два пламъка в тъмнината. Глупави думи. Но сега значителни по някакъв начин. Но какво означаваха? Изведнъж се озова изпълнен с внезапни съмнения. Мислеше си за онова, което беше казал за конярството и се чудеше дали наистина е така. Можеше ли човек да е господар на емоциите си така, както управлява кон? Беше ли толкова лесно? Обичаше Фей Йен — беше сигурен в това — но обичаше и Перлено Сърце и сестра й, Сладка Роза. *Можеше* ли просто да забрави това, което чувстваше към тях, сякаш никога не е било?

„И после?“

Тръгна по моста и остана там, здраво стиснал перилото, изведнъж абсурдно обсебен от думите, които му бяха хрумнали неканени. И после? И после?

Потръпна. *И какво после?* Стисна зъби срещу болката, която изведнъж изпита.

— Не! — произнесе остро, а дъхът му изскочи от него. Не. Нямаше да го победят. Щеше да надмогне болката, която чувстваше. Щеше да отрече тази своя част. Заради Фей Йен. Защото я обичаше. Защото...

Луната беше клепач на мрака. Ако затвореше очи, щеше да я види — тъмна на фона на мрака в главата му.

Но болката остана. И тогава разбра. Липсваха му. Ужасно му липсваха. Никога преди не го беше признавал, но сега знаеше. Сякаш беше убил част от себе си, за да има Фей Йен.

Потрепери, след това се дръпна назад, отдалечи се от перилото, ядосан на себе си.

— Ти си принц. *Принц!*

Но нямаше значение. Болката остана. Остра, горчива като образа на луната срещу вътрешния му клепач — тъмнина срещу светлината там.

* * *

Чен седеше там, наведен над екрана, пулсът му се ускоряваше, докато чакаше да разбере дали ще мине кодът за достъп.

Дотук беше лесно. Беше задал данни, че разследва незаконни връзки на Триадата. Един младши офицер го бе отвел до екрана, после го беше оставил там необезпокояван. В края на краищата беше късно и едва ли някой използваше оборудването на „Справки за персонала“ по това време. Чен беше почти единствената фигура в големия кръг от бюра, който се простираше от централния подиум.

Екранът се изпълни. Лицето на Еберт в естествен размер се втрени в него за момент, после се смали четирикратно и се премести в горния десен ъгъл на екрана. Чен издаде слаба въздишка на облекчение. Работеше!

Започна досието: страница след страница с подробни служебни записи.

Чен премина през него и с изненада установи колко високо е ценен Еберт от началниците си. Знаеше ли какво мислят за него? Имаше ли достъп до този файл? Вероятно, доколкото познаваше Еберт. Нямаше нищо странно. Нищо, което да го свързва с Де Вор. Не, ако имаше нещо, то беше образцово завоалирано. Може би беше просто съвпадение, че Еберт беше служил с трима от мъртвите. Но инстинктът на Чен реши този проблем. Той прескочи в края на файла, след това поиска достъп до сметките на Еберт.

След няколко минути се отпусна назад, клатейки глава. Нищо. Въздъхна и зададе достъп до последния от подфайловете: разходите на Еберт. Прегледа го бързо, не забеляза нищо необичайно, после спря.

Естествено! Това беше сметката с *разходите*. Какво правеше тук тази месечна вноска? Сумата бе различна, но датата беше една и съща всеки месец. Петнайсети. Фактурата не беше като онези, които се срещаха в другата сметка на Еберт. А имаше и номер, отбелязан срещу

всяко плащане. Сервизният номер на силите за сигурност — освен ако не грешеше.

Чен се върна назад, за да провери дали не е сгрешил, след това прехвърли номерата. Да, тук беше, това е връзката. Затвори файла и се отпусна назад, взрян в централното бюро. Там беше тихо. Добре. Тогава щеше да направи това последно запитване.

Зададе сервизния номер, после изписа кода за достъп. За момент екранът остана празен и Чен се зачуди дали ще се появи надпис като преди — ИНФОРМАЦИЯТА ОТКАЗАНА. НЕОБХОДИМ КОД ЗА ДОСТЪП „А“. Но след това се появи лице.

Чен се взря в него за момент, после се намръщи. По някаква причина беше очаквал да го разпознае, но се оказа просто лице — като лицето на всеки друг млад офицер; гладко избръснат и красив по онзи странен начин на *хун мао*.

Известно време преглежда файла, но там нямаше нищо. Само че Еберт беше служил с този мъж преди няколко години — към щаба на Толонен, когато и двамата са били кадети. Беше трудно да разбере какво го теглеше към това лице, а беше на съвсем първата страница от досието. Беше номер. Отпратката, кодираща старшия офицер, на когото бе докладвал младият кадет, докато е бил на гарнизон в Бремен преди десет години. Чен рязко си пое въздух.

Де Вор!

Затвори екрана и се изправи, като сега се чувстваше почти главозамаян, че беше направил връзката. „Сега те пипнах, Ханс Еберт — помисли си той. — Да, и ще те накарам да си платиш за обидата.“

Чен си събра документите и ги върна в джоба си, после пак погледна към централното бюро, спомняйки си как беше реагирал приятелят му Лаутнер — споменът помрачи триумфа му. След като преглътна горчивината си, поклати глава. В този свят беше така. Нямаше смисъл да очаква друго.

Усмихна се мрачно, несъзнателно изтривайки бузата си, след това се върна и започна да си проправя път обратно през мрежата от проходи към изхода.

„Да — мислеше си. — Сега те пипнах, копеле. Ще прикова топките ти към шибания под заради онова, което си направил. Но първо ти, Аксел Хаавикко. Първо ти.“

ГЛАВА 4

ТЪСТО ЛИЦЕ — ЧЕРНО СЪРЦЕ

Де Вор беше в планината, безжизнените тела на двете алпийски лисици висяха на кожени ремъци на гърба му, козината им беше изцапана с кръв. В лявата си ръка той държеше лъка, с който ги беше убил, а в дясната — двете покрити с кръв стрели, които бе измъкнал от плътта им.

Беше изминал един час след зазоряване и планините под него бяха обвити в мъгла. Стоеше високо, много над линията на снега. От лявата му страна, под него, планината беше плътно залесена, високи борове покриваха повечето от ниските склонове, простиращи се надолу в мъглата. Засмя се, наслаждавайки се на свежестта на утрото, дъхът му се виеше пред него. Нямаше по-красива гледка от планините в разгара на лятото. Огледа се наоколо си и след като плъзна стрелите в дълбокия джоб на кожената си дреха, започна да си проправя път надолу, към руините на замъка.

Беше изминал половината път, когато спря, разтревожен изведнъж. Там долу, сред руините, нещо се движеше. Бързо се придвижи надясно, ръката му се протегна за една от стрелите, намести я бързо на лъка и опъна тетивата.

Промъкна се зад някакви ниски скали и коленичи с насочен надолу към склоновете лък. По това време там не трябваше да има никой. Дори собствените му патрули...

Напрегна се. Една фигура се беше измъкнала и сега стоеше с ръка на очите си, претърсвайки планинския склон. Висока, слаба фигура със странно позната ъгловата форма. После се извърна, плъзна поглед нагоре по склона, хищните ѝ очи се спряха на скалите, зад които се свиваше Де Вор.

„Леман...“ Де Вор наведе лъка и се изправи, после се спусна надолу по склона и спря на десетина-петнайсет *чи* от албиноса; лъкът небрежно висеше на лявата му ръка.

— Щефан! Какво, в името на боговете, правиш тук?

Леман за миг се взря покрай него, после извърна поглед и срещна очите му.

— Приятелите ни стават неспокойни. Чудят се къде си.

Де Вор се засмя.

— Вече са готови, нали? — Приблужи се и подаде лисиците на албиноса. — Заповядай... подръж ми ги.

Леман ги пое, едва поглеждайки към мъртвите животни.

— Чудех се къде ходиш сутрин. Красиво е, нали?

Де Вор се обърна изненадан, но ако се бе надявал да открие някакво изражение на учудване по лицето на албиноса, беше разочарован. Бледите му розови очи се вираха студено в хълмовете, в далечните върхове, сякаш красотата беше само във формата на думите — също толкова безсмислени, колкото и останалите.

— Да — отговори той. — Красиво е. И най-вече в тази част от денонощието. Чувствам се така, сякаш съм последният човек на Земята. Най-последният. И това е хубаво усещане. Чисто, искрено усещане.

Леман кимна.

— Най-добре да се връщаме.

Де Вор се засмя студено.

— Нека да почакаат малко по-дълго. Ще се отрази добре на онова копеле Гезел.

Леман замълча за момент, студените му очи наблюдаваха бавните, реещи се движения на кръжащ орел високо-високо над един от най-близките върхове. За миг изглеждаше погълнат от гледката, после извърна глава и пронизателно се втренчи в Де Вор.

— Помислих си, че ще те убие заради онази история с Шен Лу Чуа.

Де Вор му върна погледа изненадан.

— Така ли? — Изглежда го обмисляше за момент, след това поклати глава. — Не. Гезел е много по-предпазлив. Знаеш ли какво казват хан: „пен че луан цу куо чао“?

Леман поклати глава.

Де Вор се засмя.

— Е, нека просто да кажем, че е от този тип хора, които си държат топките, когато пресичат мост.

— А-ха...

За момент Де Вор се вгледа в албиноса, чудейки се какво ли би могло да проникне зад тази студена външност и да предизвика усмивка, гневна гримаса, сълза. Погледна надолу. Може би нищо. Може би той *беше* толкова лишен от емоции, колкото изглеждаше. Не можеше да бъде. В края на краищата той беше човек. Трябваше да има нещо, което иска. Нещо, което да му попречи да се хвърли от канарата върху скалите долу.

Но какво?

Де Вор се усмихна слабо и вдигна поглед — установи, че Леман все още се вира в него. Позволи на усмивката си да се разшири, сякаш за да установи връзка с нещо зад — далеч-далеч зад — неусмихващата се повърхност на това неестествено бледо лице.

След като поклати глава, се обърна и се отправи към кулата и тунелите под нея.

* * *

Водачите на *Пин Тяо* чакаха в конферентната зала, където огромен прозорец-стена разкриваше ясна гледка към склоновете. Отвън светлината беше жива и прозрачна, пласт от мъгла покриваше най-горните била. Дори и така гледката беше впечатляваща. Човек имаше чувството, че огромни каменни стени се опират в небето.

Де Вор застана за момент на вратата и погледна вътре. Шестима от тях се бяха събрали в далечния ляв ъгъл на залата, седнали около голяма маса — колкото е възможно по-далеч от прозореца. Усмихна се, после се обърна и погледна в другия край. Само един от тях стоеше до прозореца и гледаше навън. Беше жената — любовницата на Гезел — Емили Ашър.

Той влезе вътре.

Като го забелязаха, двама от мъжете се опитаха да станат на крака, но Гезел протегна ръце от двете си страни и ги докосна по раменете. Те седнаха пак, колебливо поглеждайки от Гезел към Де Вор.

— Търнър... — Гезел грубо поздрави Де Вор, цялото му поведение изведнъж стана оживено, делово.

— Гезел... — едва-едва кимна за поздрав, след това отиде до прозореца и погледна навън, сякаш не забелязваше жената, застанала

до него. После се обърна с усмивка. — Е?

Докато беше отсъствал, лейтенантът му, Виганд, ги бе развел из базата, беше им показал маскировката — повърхностната инсталация, прикриваща съществуването на лабиринта от тунели, разположен отдолу.

Гезел погледна към Мах, след това — отново към Де Вор, а на устните му играеше тънка презрителна усмивчица.

— Искате да ви кажа колко съм впечатлен — така ли е, *ши* Търнър?

— Да съм казал такова нещо?

Гезел се облегна напред, преплел пръсти.

— Не. Но вие сте продукт на нивото си. А на вашето ниво обичат да впечатляват всички онези отдолу с грандиозността на творенията си.

— Съвсем вярно. И впечатлен ли сте? Достатъчно грандиозни ли са творенията ми за вас?

Де Вор се стараеше думите му да са достатъчно предизвикателни, като по този начин прикриваше отвращението си от този мъж. Арогантно дребно копеле. Мислеше си, че знае всичко. Сега беше полезен, но щеше да бъде отстранен.

Почака Гезел да отговори, но вместо него му отвърна Мах:

— Много е хубаво, *ши* Търнър, но за какво е всичко това? Врагът е там вътре, в Града, не е тук сред Пустошта. Не виждам смисъл да се строи нещо такова.

Де Вор погледна към Мах, после кимна. „Колко си хитър — помисли си той. — Колко си умен — да прозреш толкова навътре само с един поглед. Но изобщо не си видял всичко. Не си видял огромните хангари, ракетните силози, тренировъчните зали. И защото не си го видял, нямаш представа какво е това в действителност. На тебе ти изглежда само сянка на Бремен — огромна крепост, строена с една-единствена мисъл: да се защитава от нападение. Но това е различно. Целта ми не е да защитавам позицията си тук, а да атакувам враговете си. Да отрежа връзките им и да проникна на територията им.“

— Значи мислите, че всичко това е загуба на време?

Видя как Мах погледна към Гезел, после леко наведе глава и остави Гезел отново да поеме отговорността. Тази отстъпка беше поредното потвърждение на онова, което той вече подозираше. Идеите,

думите, които *Пин Тяо* използваша — те бяха дело на Мах. Но властта беше у Гезел. Гезел, от когото Мах се разграничаваше, когато думите му трябваше да се превърнат в действия.

Гезел се облегна напред.

— Загуба — да. Но не пълна загуба. Тук изглеждате извън досега на Седмината и това е добре. А и видях как се бият хората ви. Те са добре обучени, много дисциплинирани. В това отношение можем да се поучим от вас, но...

Де Вор прикри изненадата си от откровеността на Гезел.

— Но?

Гезел се засмя и погледна над него.

— Е, погледнете това място! Толкова е отрязано от реалността на онова, което става. Толкова *изолирано*. Искам да кажа, как можете да знаете какво става — какво наистина става по нивата на Града — след като сте толкова далече от всичко?

Де Вор се усмихваше.

— Така ли мислите?

Щракна с пръсти. Над главите им се плъзна панел и в стаята се подаде цяла редица екрани: екрани, които показваха сцени от дузина различни нива на Града. Като се обърна, Де Вор видя колко впечатлени бяха въпреки желанието си.

— Какво искате да видите? — попита той. — Къде бихте искали да отидете в Града? Камерите ми са навсякъде. Очите и ушите ми. Наблюдават, слушат и докладват. Напипват пулса на нещата.

Докато говореше, образите се променяха, местеха се от място на място. Когато втори път щракна с пръсти, замръзнаха и всичките дванайсет екрана показваха една и съща картина.

— Но това е човекът на Шен Лу Чуа, Юн Чо... — започна Гезел, разпознал фигурата.

— Отерслебен — обади се тихо Мах. — Ниво трийсет и четири. Трябва да го е заснел по-преди.

Де Вор ги наблюдаваше; видя как Мах поглежда надолу, сякаш разсъждава какво означава това, после пак вдига поглед и изучава дузината, водещи щурмови отряди на *Пин Тяо* в рейда срещу апартамента на своя другар, Юн Чо. До него Гезел се беше облегнал напред, омагьосан от развитието на акцията. Видя кратката схватка; видя Юн Чо да пада смъртоносно ранен и след това — как извеждат в

коридора осмината заложници — осмината офицери от сигурността, които Де Вор им беше казал, че ще са там. Когато всичко свърши, Гезел погледна към Де Вор и едва се усмихна.

— Това беше много умно от ваша страна, Търнър. Хубав трик. Но *наистина* не означава много, нали?

— Искате да кажете като ухото на танга или картата на Хелмщат? — засмя се Де Вор, после се приближи. — Трудно е да ви убеди човек, *ши* Гезел. Какво трябва да направя, за да сте доволен?

Чертите на Гезел се втвърдиха.

— Дайте ми другите карти. Картите на Бремен.

— А вие какво ще ми дадете?

Но преди Гезел да успее да отговори, прекъсна го жената, Ашър.

— Тук си говорите за сделки, но на мен нещо не ми е ясно, *ши* Търнър. Ако сте толкова могъщ, ако можете да сторите толкова много, тогава защо имате нужда от нас? Тази база, която сте построили, нападението над Хелмщат, убийството на Ван Хсиен — всяко от тези неща е далеч извън онова, което може организацията ни. Защо в такъв случай ние?

Гезел я погледна ядно, Де Вор се взря за момент във водача на *Пин Тяо*, след това, полуобърнат, извърна поглед към жената.

— Защото онова, което аз мога, е ограничено.

Тя се засмя студено, върна му погледа с неприкрита омраза.

— Ограничено от какво?

— От средства. От възможности.

— А пък ние ги имаме, така ли?

— Не. Но имате нещо много по-ценно. Организацията ви има потенциал. Огромен потенциал. А всичко това — всичко, което търпеливо съм градил през последните осем години — е, както *ши* Мах толкова точно отбеляза, неподвижно. Вашата организация е различна. Тя е нещо като организъм, способен на растеж. Но е необходимо да създадете най-добрия климат за този растеж. Онова, което направихме вчера, беше началото. То едновременно и издигна обществения ви имидж, и ви даде значителна огнева мощ. И двете неща сериозно ви подсилват. Без мене обаче нямаше да се доберете до тях.

Прекъсна го Гезел.

— Грешите. Вие имате нужда от нас.

Де Вор се обърна.

— Съвсем не. Можех сам да превзема Хелмщат. Видяхте хората ми, *ши* Гезел. Дори отбелязахте колко добри са обучението и дисциплината им. Е, имам още хиляда там, откъдето дойдоха тези. И още хиляда зад тях. Не, поисках вчера да се присъедините към мене, защото този тип отношения, които е необходимо да установим, трябва да са реципрочни. Трябва да се дава и да се взема. Аз ви дадох Хелмщат. Както след време ще ви дам Бремен. Но и вие трябва да ми дадете нещо в замяна. Не кой знае какво. Още не съм ви го поискал. По-скоро нещо дребно, което да укрепи партньорството ни. Нещо, което може би ще ми бъде трудно да извърша сам.

— Дреболия? — Гезел го гледаше подозрително.

— Да. Искам да убиете някого вместо мене. Дете.

— Дете?

Де Вор щракна с пръсти. Образите на екраните се промениха; показаха дузина различни портрети на тийнейджърка с пепеляворуса, дълга до раменете коса, хлабаво сплетена на няколко плитки, вързани една за друга. Кокалестата ѝ тънка фигура беше хваната в дузина различни пози; облечена беше или във всекидневни дрехи, или елегантно по последната мода на Първо ниво.

— Но това е...

— Да — Де Вор вдигна поглед към екраните. — Това е Джелка Толонен. Дъщерята на маршал Толонен.

* * *

Тренировката на Джелка тъкмо беше свършила, когато в тренировъчната зала влезе баща ѝ. Като го видя, инструкторът ѝ, Шан Че, се поклони, после се оттегли и се зае с нещо в далечния край на гимнастическия салон.

Чула различни стъпки, тя се обърна, след което се засмя; младото ѝ лице се превърна в огромна ослепителна усмивка.

— Татко! Върнал си се рано! — Прекоси залата и протегна ръце да го прегърне. — Какво има? Не те очаквах преди края на седмицата?

— Нищо — каза той, като се усмихна и се наведе да я целуне по челото. — Почти бях забравил...

— Какво си забравил?

Толонен положи ръка на рамото ѝ.

— Не тук. Хайде да излезем. Ще поговорим веднага след като се преоблечеш, нали?

Стоеше и се оглеждаше из стаята ѝ, докато тя си вземаше душ. Не беше типичната стая на младо момиче. По никой начин. В кутия в един от ъглите имаше бухалки и полицейски палки, тренировъчни мечове и тояги, а близо до него високо на стената висеше портрет в ярки цветове на Му-Лан, известната героиня от войната, облечена в пълно бойно снаряжение, с плашещо изражение и предизвикателна поза. Стари карти и схеми покриваха предните стени на вградените гардероби отляво, докато по-голямата част от стените вдясно бяха изпълнени с творения от собствената ръка на Джелка — машинария и оръжия, чиято грозна цел някак си контрастираше с изящната елегантност на перото ѝ.

Стар фотьойл, отрупан с многоцветни копринени възглавнички, до едната стена, внасяше малко лукс, но леглото ѝ беше спартанско, покрито с обикновен тъмносин чаршаф. До него, под високото половин ръст огледало, се намираше бюрото ѝ — с дъска за *уей чи* вдясно, с книги и документи, подредени спретнато в левия му край. Прекоси стаята и ги заразглежда — беше му интересно да види какво чете тя.

Най-отпред на бюрото, с лицето надолу до комуникатора ѝ, имаше екземпляр от книгата на Сун Дзъ „*Изкуството на войната*“, *Пин Фа*. Той я вдигна и прочете абзаца, който тя беше подчертала:

„Ако не е в интерес на държавата, не действай. Ако не можеш да успееш, не използвай войски. Ако не си в опасност, не се бий.“

Усмихна се. По темата бяха написани десетки хиляди книги, откакто Сун Цу първи е написал трактата си преди две хиляди години, но никой не беше стигнал толкова близо до схващането за същността на въоръжената борба, както в *Пин Фа*. Пак остави книгата с лице надолу, след това за момент огледа дъската за *уей чи* — забеляза как голям хребет от черни камъни се е вклинил между два района на

бялата територия и ги е разделил. Имаше и други книги, струпани върху бюрото — *Сан Куо Ян И*, „Романът за трите царства“, *Ву Чин Цун Яо* на *Цен Кунлян*, „Същност на бойната класика“ и между тях — *Мен Ке* — но онова, което привлече вниманието на маршала, беше малко невзрачно томче в оранжева подвързия, сбутано в края на бюрото. Протегна се и го измъкна от купчината.

Беше много старо, краищата на корицата се бяха извили, а хартията вътре — доста пожълтяла. Но не това му беше хванало окото, а думите на корицата. Или по-скоро една дума в частност. *Китай*.

За известно време се взира в корицата намръщен. Не беше чувал това понятие — нито пък го бе виждал написано — повече от четирийсет години. Китай. Името, което Чун Куо, Средното царство, е имало преди Цао Чун. Или поне името, с което са го наричали на Запад. Прелисти книгата, зачитайки случайни абзаци, после я затвори — пулсът му се беше ускорил. Ислям и комунизъм. Америка и Русия. Съвети и империалисти. Това бяха празни понятия. Понятия от друга ера. Забравена, забранена ера. Загледа се за малко по-дълго в корицата, след това кимна на себе си — знаеше какво трябва да направи.

Обърна се, след като я чу да си пее тихо в съседната стая, докато се облича, после се принуди да се отпусне, да накара яда и напрежението да паднат от него. Почти сигурно беше грешка. Щеше да открие кой й беше дал това и да го накара да си плати.

— Е? — попита тя, застанала на вратата; усмихваше му се. — Сега ми кажи. Какво има?

Видя го как гледа надолу към книгата в ръцете си.

— Момент. Първо, откъде взе това?

— Това? Беше в твоята библиотека. Защо, не трябваше ли да я вземам?

— В моята библиотека?

— Да. В онази кутия с разни неща, която докара преди три седмици. Моята *ама*, Лу Као, ги разопакова и ги подреди тук-там. Не забеляза ли?

— Не е трябвало да го прави — започна той раздражен. — Това бяха неща, които ми беше изпратил генерал Ноченци. Неща, които бяхме изровили по време на конфискациите. Специални неща...

— Съжалявам, татко. Ще й кажа. Ала тя не е можела да знае.

— Не... — тонът му се смекчи, след това той се засмя, успокоен, че е било само това. — Прочете ли нещо от това?

— Оттук-оттам — усмихна се тя, вглеждайки се в себе си за момент. — Но е странно. Поднесено е като факти, а прилича на художествена измислица. Всички твърдения са погрешни. Почти всички. Пък и онази карта в началото...

— Да — за момент той претегли книгата на ръка, после я погледна отново. — Е, предполагам, че не е станало нищо лошо. Но чуй. Това е забранена книга. Ако някой разбере, че си прочела дори и най-малката част от нея... — Той поклати глава. — Е, нали разбираш?

Тя сведе глава.

— Както желаш, татко.

— Добре. Тогава по онзи, другия въпрос... — Той се поколеба, след това късо се изсмя. — Е, знаеш от колко отдавна сме приятели с Ханс Еберт. Колко близки са били винаги нашите семейства.

Тя се засмя.

— *Ши* Еберт ми е като чичо.

Усмивката на баща ѝ веднага се разшири.

— Да. Но аз отдавна желая нещо повече от това. По-здрава, по-близка връзка между семействата ни.

— По-близка... — тя се вторачи в него, без да разбира.

— Да — изрече той и я погледна нежно. — Отдавна си мечтая един ден да се омъжиш за сина на стария ми приятел.

— За Ханс? Ханс Еберт? — Сега очите ѝ се бяха присвили и го наблюдаваха.

— Да. — Той извърна поглед с усмивка. — Но е повече от мечта. Виж сега, Клаус Еберт и аз стигнахме до споразумение.

Тя усети, че изстива.

— Споразумение?

— Да. Клаус беше много щедър. Зестрата ти ще е значителна.

Тя се изсмя нервно.

— Не разбирам. Зестра? Каква зестра?

Той се усмихна.

— Извинявай. Трябваше да поговорим с тебе за всичко това още преди, но нямах време.

Обля я вълна от гняв. Поклати предизвикателно глава.

— Но ти не можеш...

— Мога — каза той. — Всъщност изобщо не става въпрос за това, Джелка. Всичко е уредено още преди десет години.

— Преди десет години? — тя разтърси удивено глава. — Ама аз бях на четири...

— Знам. Но тези неща трябва да се направят. Такъв е нашият начин. В края на краищата Ханс е наследник на огромна финансова империя. Няма смисъл по тези въпроси да цари несигурност. Пазарите...

Тя погледна надолу, думите му я заливаха, без да ги чува. Дъхът ѝ се беше спрял в гърлото ѝ. Баща ѝ я беше продал на сина на най-добрия си приятел. О, тя беше чувала за такива случаи. Всъщност някои от съученичките ѝ бяха сгодени по този начин. Но тук ставаше въпрос за самата нея.

Вдигна поглед към него, потърси в очите му някакъв знак, че той разбира как се чувства тя, но нямаше нищо; само решимостта му да свърже двете семейства.

Гласът ѝ беше тих, изпълнен с укор.

— Татко... как можа?

Той се засмя, но сега смехът му беше твърд, а когато проговори, думите му съдържаха известно недоволство:

— Как можах какво?

„Да ме продадеш“ — помисли си тя, но не можа да изрече думите. Преглътна и наведе глава.

— Трябваше да ми кажеш.

— Знам. Но си помислих... е, помислих си, че ще ти е приятно. В края на краищата Ханс е красив млад мъж. Повече от половината момичета Отгоре са влюбени в него. А ти... е, само ти ще станеш негова съпруга. Съпруга на генерал. Съпруга на глава на компания. И не на коя да е компания, а на „Джен Син“.

Беше вярно. Трябваше да е доволна. Приятелките ѝ от училище щяха да ѝ завиждат. Да позеленеят от завист. Но мисълта за това някак си бледнееше в сравнение с предателството на баща ѝ. Той не я бе попитал. Не беше взел под внимание чувствата ѝ. Би ли постъпил така, ако майка ѝ беше жива?

Потръпна, след това го погледна отново.

— Значи *трябва* да се омъжа за него?

Той кимна напрегнато със сериозно лице.

— Уредено е.

За момент пак се взря в него, изненадана от твърдата нотка в гласа му, след това сведе глава.

— Много добре. Тогава ще постъпя, както казваш.

— Хубаво — той се усмихна сковано, после наведе поглед към таймера на китката си. — Тогава най-добре повикай твоята *ама* и я накарай да те облече. Вече минава единайсет, а казах, че ще сме там в един.

Тя се вторачи в него с удивление.

— Този следобед?

Той ѝ върна погледа и се намръщи, сякаш изненадан от въпроса ѝ.

— Разбира се. Побързай сега, любов моя. Побързай, за да не закъснеем.

Джелка се поколеба загледана в него малко по-дълго — видя как беше свел поглед към книгата в ръцете си, сякаш там имаше загадка, която трябва да разреши, — след това се обърна и отиде в другата стая, за да потърси Лу Као.

* * *

— Е, какво има?

Одън отведе Еберт настрана, там, където двамата от охраната не можеха да ги чуят.

— Мисля, че може да сме се натъкнали на нещо.

Еберт се усмихна.

— На какво нещо?

— На връзка. Възможно обяснение за станалото миналата нощ.

Усмивката на Еберт се разшири.

— Колко сериозна връзка? Достатъчно сериозна, за да ме накара да закъснея за среща с жената на министъра?

Одън му върна усмивката.

— Така мисля.

Излязоха навън. Затворникът беше *хан*. Млад мъж в края на двайсетте години. Беше добре облечен и доста чист, макар да се потеше обилно.

— Кой е тоя? — попита Еберт, сякаш мъжът нямаше живот, нямаше идентичност, различна от тази, която той или Одън щяха да му дадат.

— Близък роднина на един от убитите. Жертвата е търговец, Лу Тун. Този е негов трети братовчед, Лу Ван-пей. Изглежда, е зависел финансово от Лу Тун. За да си плаща комарджийските дългове и такива работи.

Лу Ван-пей бе навел глава при споменаването на името му, ала никой от офицерите не му обърна и най-малко внимание. Очите му ги последваха, докато те се движеха из помещението, но иначе беше съвсем притихнал. Нямаше никакъв избор, защото беше здраво вързан за стола.

Еберт се огледа из оскъдно мебелираната стая.

— И какво сте открили?

— Съдебните улики сочат, че бомбата е била скрита в пакет — подарък, донесен в апартамента на Лу Тан само минути преди експлозията. Изглежда, че нашият човек е доставил този пакет.

— Ясно. Значи в този случай имаме нашия убиец?

— И да, и не. Ван-пей е нямал представа какво е онова, което доставя. Това не означава, че, да кажем, не е виновен в някаква малка степен, защото се е съгласил да го донесе.

— Вместо някого другиго?

Одън се усмихна.

— Точно така. Вместо трима мъже. Бизнес съперници на Лу Тун, така казали. Изглежда са купили комарджийските дългове на нашия приятел, после му предложили да изчистят всичко, ако им направи малка услуга.

— Пакетът.

— Точно така. Казали му, че искат да изплашат братовчед му. Малко да го поразтърсят.

Еберт се разсмя.

— Е... И така и направили!

— Да — за момент Одън погледна надолу. — И с това щяло да се свърши, ако не беше фактът, че Ван-пей тук не се доверил на новите си приятели. Скрил камера в себе си, когато отишъл да вземе пакета. Ето...

Подаде на Еберт триизмерна снимка, след това видя как първоначалното му озадачение се сменя с облекчена усмивка.

— Де Вор...

Одън кимна.

— Да. Но Ван-пей е имал работа с другите двама отпред. Те са водили всички разговори.

— И кои са те?

— Единият е бивш служител от сигурността. Макс Виганд. Изглежда добър. Има отлично служебно досие.

— А другият?

— Не можахме да го идентифицираме. Но погледнете бледата му кожа. Изглежда албинос. Ако е така, може би носи контактни лещи, за да прикрие цвета на очите си.

— Хммм... — Еберт му върна снимката. — А какво знае нашият човек тук?

— Нищо повече. Мисля, че говори истината. Проверих за комарджийските дългове. Предполагам, че е станало точно както ни каза.

Еберт кимна, после се обърна и за първи път, откакто беше влязъл в помещението, погледна право към хана.

— Добре. Остави ни сами за момент. Ще видя дали няма да мога да науча още нещо.

Когато Одън излезе, той прекоси стаята, изправи се точно пред хана и презрително се загледа надолу към него.

— Доколкото става въпрос за мене, *ши* Лу, и скапано лайно не давам, дори и вие, *хан*, да се изколите един друг, докато коридорите почервенят. Ако това беше всичко, за което става въпрос тук, щях да те пусна да си вървиш. Но не е. Ти направи грешка. За мене — съдбовна грешка. Но за тебе...

Злонамерено шибна с камшика и удари хана по носа. Ван-пей дръпна глава назад, изохка, очите му се разшириха от шока. От носа му обилно потече кръв.

— Каж ми истината. Каква е връзката ти с тези мъже? Кога започна да работиш за тях?

Ван-пей се опита да поклати глава, но Еберт го удари отново; жилещ удар през ухото, който го накара да извика; лицето му се изкриви от болка.

— Никога не съм ги виждал преди... — започна той. — Както казах...

Третият удар го блъсна назад; столът под него се катурна. Еберт веднага се приближи и го зарита — веднъж, втори, трети път — в стомаха. Силни, злобни удари, които накараха хана да се свие надве, едва поемайки си дъх.

— Не знаеш нищо, а? Нищо! Шибаняк! Скапан шибан жълтур! Разбира се, че не знаеш нищо!

Риташе отново и отново, този път — по-ниско. Ханът започна да повръща. Еберт се извърна отворен. Естествено, че оня не знаеше нищо. Де Вор не беше такъв глупак. Този път *се беше* подхлъзнал. Трябваше да се държи далеч от това. Трябваше да остави двамата си главорези да му свършат мръсната работа.

Вратата зад него се отвори.

— Добре ли сте...?

Погледна към Одън с усмивка.

— Добре съм. Но той е мъртъв.

Одън се втренчи в него за момент, след това кимна.

— А охраната?

Еберт отново погледна към хана, усмивката му се разшири.

— Не са видели нищо? Нали? Оправи се с тях, Уил. Ще ти се реванширам.

Ханът лежеше там, борейки се да си поеме въздух, уплашените му очи се взираха в тях умолително.

Одън кимна.

— Слушам. Но защо? В края на краищата имаме връзката.

— Да. И ще я запазим, разбираш ли? *Искам* Де Вор. Искам да го прикова. Но искам да го направя аз. Аз. Разбираш ли? Не някое друго копеле.

Одън гледаше надолу със замислено изражение.

— Разбрано.

— Добре. Тогава ще те оставя да оправиш нещата. Вече накарах жената на министъра да чака твърде дълго.

* * *

Когато Хаавикко излезе от офицерската столова, Чен го чакаше. Прикри се; внимаваше младият хун мао да не го забележи, макар че беше повече от пиян. Усмихна се горчиво. Да, беше написано в досието му — наред с цялото скандалджийство, ходенето по курви, хазарта и всички останали гафове в службата.

Но това не беше нищо в сравнение с предателството му. Чен усети гневна тръпка да преминава през него и ръката му веднага се озова върху дръжката на ножа. Е, ако трябваше, можеше да изтръгне признание от него — парченце по парченце. Чен се придвижи настрана и спря. Хаавикко също беше спрял и се бе облегал на стената несигурно, сякаш готов да си изповръща червата. Но когато в него се блъсна колега офицер, се обърна бързо и изрече ругатня. Офицерът протегна ръце пред себе си за извинение, отдръпна се, после се обърна и се отдалечи, като клатеше глава.

Чен усети раздражението да се надига отново в него. Хаавикко беше позор. Като си помислиш какви перспективи е имал... А да се съсипе така... Поклати глава, след това отново започна да се движи, като продължаваше да наблюдава мъжа.

Бе видял как Хаавикко се бори с комбинацията на вратата си, как после се блъска в стената, докато три пъти се опитва да уцели с окото си идентификатора. Тогава Чен се задвижи бързо, затича се през последните няколко чи, докато вратата започваше да се затваря.

Когато Чен влезе в стаята, Хаавикко се олюляваше насам-натам, кръвясалите му очи бяха полузатворени, куртката — вече съблечена.

— Какво, по дяволите...?

Чен бе измъкнал ножа си. Голям нож със зловецко извито острие, което проблясваше остро като бръснач на светлината от потона.

— Хаавикко? Аксел Хаавикко?

Видя искрите на ужас в очите на младия мъж, когато той заотстъпва назад и почти се строполи на леглото.

— Какво... какво искаш? — Думите бяха почти неразчленими.

— Мисля, че знаеш... — започна Чен и се приближи. Но Хаавикко вече не беше несръчен. След нападението на мъжа Чен се озова хвърлен по гръб, а ножът му — избит от ръката му с жилец удар. Но преди Хаавикко да успее да продължи, Чен се претърколи настрана и отново скочи на крака, с тяло, извито в защитна стойка.

Хаавикко беше с лице към него, приведен, с широко отворени очи, наблюдаваше всяко движение на Чен, вече не изглеждаше пиян. Олюля се леко, сякаш се готвеше да нападне, но на Чен му беше ясно, че не това е намерението на Хаавикко. Чакаше Чен да се протегне за ножа си, който лежеше точно зад него до вратата. Именно това би направил самият той. Чен кимна едва-едва, изведнъж изпълнил се с уважение към способностите на мъжа. Никой, нито дори Кар, никога не бе успявал толкова бързо да избие ножа от ръката му.

— Е? — попита Хаавикко, този път ясно; думата се оформи като капка киселина. — Какво искаш?

Чен предизвикателно вдигна брадичка.

— Ще ти кажа какво искам. Искам отговори.

Хаавикко се изсмя горчиво.

— Отговори? Какво искаш да кажеш? — Но в очите му затрептя слабо колебание, едва забележима следа от страх.

— Мисля, че знаеш повече, отколкото изглежда. Мисля, че си извършил едно или две неща, от които се срамуваш. Неща, които ги няма дори в досието ти.

Чен видя как той пребледня при тези думи, как кожата около очите му се изпъна.

— Кой те изпраца? Да не е Лю Чан?

— Лю Чан? Кой пък е тоя?

Хаавикко изсумтя отвратен.

— Знаеш дяволски добре какво искам да кажа. Лю Чан, съдържателят на вертепа. От Западния остров. Той ли те изпрати? Или е някой друг?

Чен поклати глава.

— Нещо бъркаш, лейтенант. Аз съм войник, не съм биячът на някой сводник. Забравяш къде сме. Това е Бремен. Как може един бияч да се озове тук?

Сега поклати глава Хаавикко.

— Издължих му се за всичко. Доста е нечестен, не мислиш ли?

„Кой?“ — зачуди се той, но каза:

— Аз съм Чен... капитан Као Чен.

Хаавикко се изсмя кисело, после разтресе глава.

— Откога произвеждат в капитани хан? Ръката на Чен бавно се плъзна към куртката му.

— Опитай нещо и ще ти счупя врата.

Чен погледна към него, студено срещна очите му, пръстите продължаваха да ровят в джоба и след малко се появи с паспорта му. Хвърли го към Хаавикко, който го хвана сръчно; изобщо не изпускате от поглед лицето на Чен.

— Отстъпи назад... Две крачки.

Чен се отдръпна и се огледа из стаята. Беше гола — легло, гардероб, един-единствен стол. Снимка на момиче в рамка върху малката нощна масичка. Униформената туника на Хаавикко висеше смачкана върху вратата на гардероба — там, където я беше захвърлил.

Хаавикко разгледа паспорта, повъртя го в ръце, след това го хвърли обратно на Чен с ново изражение в очите — озадачение, може би любопитство.

Чен прибра паспорта в джоба си.

— Имаш проблеми, нали, Хаавикко? Като изключим дълговете ти.

— Не знам какво искаш да кажеш.

— О, мисля, че знаеш. Този път приятелите ти са те хвърлили на кучетата. Оставили са те ти да го отнесеш.

Хаавикко се засмя язвително.

— Приятели? Нямам приятели, капитан Као. Ако си чел досието ми, трябва да знаеш поне това.

— Може би. А може би това е просто друга поза — като преструвката, че си пиан, която ми сервира по-рано.

Хаавикко дишаше дълбоко, неравно.

— Видях те преди, когато влязох в столовата. Като забелязах, че си кротуваш на същото място, когато излязох, знаех, че ме преследваш.

— С кого се срещна?

— С никого не съм се срещал. Отидох там да разбере нещо.

Чен присви очи.

— Тогава значи не си се срещнал с Фест? Забелязах го да влиза в столовата точно преди тебе. Служил си с него, нали?

За момент Хаавикко замълча, след това поклати глава.

— Не съм се срещал с Фест. Но да, служил съм с него. Под командването на генерал Толонен.

— И на майор Де Вор.

— Бях прикрепен към Де Вор за един месец, да.

— По времето на убийството на министър Лу.

— Точно така.

Чен кимна.

— И трябва да вярвам на тези глупости?

Устните на Хаавикко се изкривиха презрително.

— Вярвай на каквото си искаш, но не съм се срещал с Фест. Ако искаш да знаеш, отидох там, за да се опитам да подслушам какво казва той.

— Да не би да го изнудваш?

Хаавикко се наежи.

— Слушай, какво *искаш*? За кого работиш, капитан Као?

Чен веднага забеляза предизвикателството в очите му, след това отново се огледа из стаята. Нещо постоянно го човъркаше. Нещо, което не беше осъзнал, докато не забеляза лейтенантския знак върху туниката, висяща от вратата на шкафа. Разбира се! Хаавикко беше останал със същия чин през последните осем години. Но защо? В края на краищата, ако *работеше* за Еберт...

Отново погледна към Хаавикко, клатейки глава, след това тихо се разсмя.

Хаавикко бе напрегнат, очите му — присвити, подозрителни.

— Какво има?

Но сега Чен се смееше по-силно, цялото му поведение изведнъж се беше променило. Седна на леглото и вдигна поглед към Хаавикко.

— Точно така е, сгреших с тебе. Съвсем сгреших — и той разтресе глава. — Помислих си, че работиш за Еберт.

— Еберт! Това копеле! — После на Хаавикко изведнъж му просветна; беше разбрал. — Тогава... — Изсмя се кратко.

— Богове! А аз си помислих...

За момент двамата мъже се втренчиха един в друг, успокоението им — внезапното им просветление — се помрачи от сянката на Еберт.

— Какво е направил? — попита Чен, докато се изправяше, със сериозно лице и очи, изпълнени със симпатия. — Какво е направил, Аксел Хаавикко, за да те накара да се самоунищожиш?

Хаавикко сведе поглед, потрепервайки, след това пак срещна очите на Чен.

— Значи го няма в досието ми?

Чен поклати глава.

— Не. Предполагам, че не би и могло. Той би го видял, нали? —
За момент замълча, взирайки се със симпатия в Чен.

— А ти, Као Чен? На тебе какво ти е направил, за да го мразиш
толкова силно?

Чен едва-едва се усмихна.

— О, това е дреболия. Въпрос на раса. — Но си мислеше за
приятеля си Павел и за смъртта му по време на атаката срещу къщата
на надзирателя. Беше дело на Ханс Еберт.

— Е... И сега какво, Као Чен? Ще вървим ли всеки по пътя си
или омразата ни към него е достатъчно силна, за да ни обедини?

Чен се поколеба, после се усмихна и кимна.

— Така да бъде.

* * *

Останалите водачи на *Пин Тяо* се бяха отправили право към
крузъра, очевидно изнервени, че се намират навън, на открито, но
жената, Ашър, изостана, спря до парапета, за да огледа разкриващия се
планински пейзаж. Де Вор се присъедини към нея до перилата, като
известно време правеше онова, което и тя — опиваше се от
абсолютната грандиозност на гледката.

— Планините. Толкова са различни...

Де Вор обърна глава и я погледна. Имаше толкова фини черти; по
тях нямаше нищо излишно. Той се усмихна — това, което видя, му
харесваше. В нея нямаше нищо грубо, нито меко: строгата ѝ, почти
скулптурна красота се подчертаваше от елегантната подстрижка на
хубавата ѝ, наситеночерна коса, от малкото ѝ, стегнато и с добре
оформени мускули тяло. Беше толкова силно, гъвкаво създание и с
толкова остър ум. Жалко. Хабеше се с Гезел.

— По какъв начин различни?

Тя продължи да се взира напред, сякаш без да разбира, че той я
гледа.

— Не знам. Предполагам по-строги. По-сурови. Много по-
могъщи и по-дивни, отколкото изглеждат на екрана. Като живи са...

— Истински са, ето защо.

— Да... — Тя леко завъртя глава, дъхът ѝ се виеше в студения въздух.

Той кимна с глава в посока на крузъра.

— И вие... вие също сте различна. Истинска сте. Не като тях. Например планините. Нещо във вас им отговаря. В това отношение сте като мене. Те могат да стигнат до вас.

Погледът ѝ несигурно се втвърди, след това тя отново извърна очи.

— Грешите. Ние нямаме нищо общо, Търнър. Нито дори това. Виждаме го през различни очи. Искаме различни неща. — Тя потръпна, след това пак го погледна. — Вие сте различен. Служили сте *им*, не помните ли? Аз никога не бих могла да сторя това. Да направя такъв компромис със себе си, независимо какъв ще е краят.

— Така ли мислите?

— Знам го.

Той се усмихна.

— Тогава да бъде по вашему. Но си спомнете това, когато си тръгнете отгук, Емили Ашър. Познавам ви. Мога да виждам през вас — като през лед.

Тя задържа погледа си върху него — горда, предизвикателна — след това пак се взря в планините със слаба усмивка на устните си.

— Вие виждате само отражения. Ваши отражения във всичко. Но по такъв начин мисли целият ви вид. И не сте виновен вие. Мислите, че светът е оформен така, както го виждате. Ала има цяло измерение, за което сте слепи.

— Искате да кажете любовта? Човешкото разбиране? Добротата? — той се изсмя късо, след това поклати глава. — Тези неща не съществуват. Не и наистина. Те са илюзии. Маски на реалността. А пък реалността е като тези върхове — красива, но и сурова, безкомпромисна и студена като безвъздушните пространства между звездите.

Тя остана мълчалива за момент, сякаш обмисляше онова, което беше казал. След това се обърна към него.

— Трябва да вървя. Но ви благодаря, че ми позволихте да видя това.

Де Вор се усмихна.

— Заповядайте пак. По всяко време, когато пожелаете. Ще ви изпратя крузъра си.

Той я гледаше как се качва по стълбите и влиза вътре. След малко чу включването на големите двигатели на крузъра.

Обърна се и се взря в покрития със сняг метален купол. Леман стоеше до входа — гологлава, висока, мършава фигура дори под огромните кожи. Де Вор се отправи натам, докато зад него големият кораб се издигаше над хангара и бавно завиваше на север.

— Какво има? — попита.

— Успех — безстрастно отговори Леман. — Открихме комбинацията.

За миг положи ръка върху рамото на Леман, обърна се да види как крузърът бавно се издига в синевата, после пак се извърна с усмивка и кимна на себе си.

— Добре. Да вървим тогава да видим с какво сме се сдобили.

След минути стоеше пред отворения сейф, свел поглед към съдържанието му, разпръснато на пода в краката му. Сейфът имаше три отделения. Най-горното съдържаше над двеста кредитоносителя — „чипове“ от лед, всеки на стойност между петдесет и двеста хиляди юана. Във второто, по-малко отделение, в средата имаше няколко бижута. Третото, маскирано като луковица в пространството на сейфа, съдържаше малка колекция от съкровища на изкуството: свитъци, печати и антични съдове.

Де Вор се наведе и вдигна едно от нещицата, за да го разгледа за момент. След това се обърна и го подаде на Леман. Беше малка, изключителна скулптура на кон. Бял кон с кобалтовосиньо седло и стремена и светлокафява муцуна и опашка.

— Защо това? — попита Леман и го погледна.

Де Вор си взе фигурката, пак я разгледа, после вдигна поглед към Леман.

— Колко ли е старо?

Леман му върна погледа.

— Знам какво е. От династията Тан — отпреди хиляда и петстотин години. Но не това имах предвид. Защо е тук, в този сейф? Мислех, че днес само Фамилиите притежават подобни неща.

Де Вор се усмихна.

— Сигурността трябва да върши всякакви работи. Онова, което е скъпо Горе, невинаги има стойност долу. Някои босове от Триадата предпочитат нещо по-... *материално*, да кажем, от парите.

Леман поклати глава.

— И пак не е това, което имах предвид. Кредитоносителите — те са платежно средство, нали? Неофициални разходи за осемте гарнизона, заобикалящи Пустошта.

Усмивката на Де Вор избледня бавно. После той се изсмя късо.

— Откъде знаеш?

— Има смисъл. Сигурността трябва да върши много неща, които е по-добре да не станат обществено достояние. Подобни дела са ценни именно защото са толкова секретни. Какъв по-добър начин да се финансират, освен чрез отпускането на средства за несъществуващо въоръжение и после тези средства да се превърнат в кредитоносителите?

Де Вор кимна. Действаше се точно по този начин.

— С бижутата е същото. Вероятно са били иззети по време на конфискациите. Мога да си представя, че са били оставени настрана по заповед на някого от най-високо място — да кажем, Ноченци — така че да не се появят в официалните описи. По документи те никога не са съществували, следователно, никой не трябва да се отчита за тях. Но дори и така, те са истински и могат да бъдат продадени. И това пак ще финансира огромна част от секретната дейност. Но конят...

Де Вор се усмихна, внезапно изненадан от прозорливостта на младия мъж. Кредитоносителите и бижутата: в най-добрия случай струваха два милиарда *юана* на черния пазар. Достатъчно, за да се движат нещата цяла година. Дългосрочно погледнато обаче, бяха печално неадекватни. Имаше нужда от четири, може би пет пъти по толкова, просто за да довърши мрежата от крепости. В това отношение конят и двете други фигурки — малкият Буда с лице като луна и бялата нефритова скулптура на Куан Ин — бяха като подарък от боговете. Всяка от тях струваше толкова, колкото (а потенциално и много повече от това) останалите части от съдържанието на сейфа, взети заедно.

Но Леман беше прав. Какво *правеха* те тук? Какво беше накарало Ли Шай Тун да предаде три толкова безценни съкровища? Какво планираше да извърши? Какво бе това, което се нуждаеше от такова разточително плащане?

Срещна погледа на албиноса и се усмихна.

— Не знам, Шефан. Още не.

Остави коня, вдигна деликатната богиня с кожа от нефрит и я завъртя в ръцете си. Беше съвършена. Меките гънки на робата ѝ, ведрото изражение на лицето ѝ, нежният начин, по който държеше детето на гърдите си: всеки отделен елемент беше майсторски изработен сам по себе си.

— Какво ще правиш с тях?

— Ще ги продам. Две от тях със сигурност.

„Да — помисли си той, — старецът Левер ще ми намери купувач. Някой, който много повече се интересува от тях, отколкото от стойността, която биха имали.“

— А другата?

Де Вор сведе поглед към малката скулптурна богиня.

— Тази ще задържа. Поне засега. Докато намеря нейното предназначение.

Пак я остави долу, до коня, после се усмихна. Двете фигури бяха толкова реалистични, толкова съвършени във всеки детайл, че за момент изглеждаше, сякаш се нуждаят само от една негова дума, за да оживеят. Задиша дълбоко, след това кимна на себе си. Не беше случайност, че се бе натъкнал на тези неща. Не беше инстинкт това, че се канеше да задържи богинята. Не! Зад всичко това стоеше сила, която придаваше форма на събитията, преминаваше като тъмен вятър на фона на всичко.

Вдигна поглед към Леман и видя как той го наблюдава.

„А какво би направил ти с това, мой ултрарационални приятелю? Или ти, Емили Ашър, с едностранния си поглед към мене? Би ли си помислила, че съм омекнал? Би ли мислила за слабост в мене? Ако да, ще сгресиш. Защото тук е моята сила: в онова усещане да си движен от мрака.“

В най-чистата си същност — в онези малко и редки моменти, когато булото се вдигаше и той виждаше нещата ясно — усещаше всичко човешко да пада от него; всички чувства, целият смисъл на „аза“ се изтриваха моментално от тъмното и мълчаливо налягане в най-дълбоките му бездни. В такива моменти ставаше като камък — чист бял камък — оставен върху дъската; просто пионка, управлявана от някой по-велик от него в игра, чийто мащаб дребният му човешки мозък едва ли можеше да разбере.

Игра на тъмнина и светлина. На слънца и луни. На самото пространство и време. Игра толкова огромна, толкова сложна...

Погледна надолу, дълбоко разтърсен от мисълта: от студената, кристалночиста абстракция на такава огромна и универсална игра.

— Добре ли си? — в гласа на Леман липсваше каквато и да е симпатия; беше като механична реакция.

Де Вор се усмихна, мислите му бяха далеч от тази стая, от това конкретно място и време.

— Извинявай, Щефан. Мислех си...

— Да?

Вдигна поглед.

— Искам да проследиш жената заради мене. Да откриеш каквото можеш за нея. Разбери дали е вярно онова, което казват за нея и Гезел.

— И?

Отново погледна надолу към богинята с кожа от нефрит.

— И нищо. Просто го направи за мен.

* * *

Беше мълчала, докато се върнаха в апартамента на Гезел. Там, когато останаха насаме, се обърна гневно към него — избликна цялото й съдържано досега разочарование.

— Защо, за бога, работим с това копеле?

Той се засмя сконфузено, отблъснат от избухването й.

— Има смисъл... — започна той. Опитваше се да бъде разумен, — но тя го срязва ядно.

— *Смисъл?* Това е лудост, ето какво е! Най-сигурният възможен начин да прережем собствените си гърла! Всичките тези простотии, с които ни тъпчеше, за неподвижността му и нашия потенциал за растеж. Това са глупости! Той *ни* използва! Не можеш ли да го видиш?

Погледна я със сковано лице.

— Мислиш, че не знам какъв е? Със сигурност се опитва да ни използва, но от това можем да спечелим. А онова, което говори, е далеч от глупостите. Истина е, Ем. Видя базата му. Той *има* нужда от нас.

Тя бавно поклати глава, като че ли разочарована от него.

— За известно време — може би. Но след като ни употреби, ще ни захвърли. Ще ни извие с една ръка и ще ни изхвърли на боклука. А що се отнася до „слабостта“ му, до „неподвижността“ му — видяхме само онова, което той искаше да видим. Залагам живота си, че в онази база има повече, отколкото се вижда с просто око. Много повече. Онази „откритост“, която ни предложи, е просто пълна глупост. Прикритие — като всичко, свързано с нашия приятел.

Гезел дълбоко си пое въздух.

— Не съм толкова сигурен. Но дори и да е така, все още можем да спечелим от съюза с него. Ще опитаме да разберем кой е той. И ще бъдем нащрек.

Тя се изсмя кисело.

— Ти си наивник, Бент Гезел, ето какъв си. Мислиш си, че можеш да яздиш тигъра.

Едва се въздържа да не ѝ се тросне, после се овладя, клатейки глава.

— Не, Ем. Аз съм *реалист*. Достатъчно реалист, за да зная, че не можем да продължаваме по пътя, по който вървахме през последните няколко години. Говориш за прерязване на собствените ни гърла... Със сигурност ще стигнем до там, ако не работим с някого като Търнър. Вземи например нападението над Хелмщат. По дяволите, Емили, той беше *прав*! Кога *иначе* бихме имали възможността да атакуваме място като Хелмщат?

— Бихме го направили. Ако ни се дадеше време.

Той грубо се изсмя.

— Ако ни се дадеше време...

— Не, Бент, не си прав. И още по-лошо, нетърпелив си, а нетърпението замъглява преценката ти. Тук става дума за нещо повече от това, ще се разрастваме ли като движение или не. Въпросът е какъв *тип* движение сме. Можеш да се самозалъгваш, колкото си искаш, но съвместната дейност с някого като Търнър не ни прави по-добри от него. Нито по-добри от Седмината.

Той изсумтя.

— Това са глупости и ти го знаеш! Какви компромиси трябваше да направим? Никакви! Нито пък ще се наложи. Забравяш, че ако има нещо, което не искаме да направим, просто не го правим.

— Като например да убием Джелка Толонен?

Той раздражено разтърси глава.

— Това е доста разумно и ти го знаеш.

— *Защо?* Мислех, че установената ни политика е да се целим само в онези, които са корумпирани или брутално несправедливи?

— И е точно така. Какво е Толонен, ако не самият символ на системата, срещу която се борим.

— *Ами дъщеря му...?*

Той отхвърли възражението ѝ.

— Това е война, Емили. И ако работата с Търнър ни дава малко повече сила, аз съм „за“. Няма да изпълняваме всичко, което той поиска. Далеч съм от тази мисъл. Но докато това служи на каузата ни, каква вреда може да има от него?

— *Каква вреда...?*

— Освен това, ако си против, защо не повдигна въпроса на съвета, когато имаше тази възможност? Защо само пред мене? В края на краищата решението беше единодушно.

Тя кисело се изсмя.

— Наистина ли *беше*? Доколкото си спомням, дори не го гласувахме. Но да оставим това настрана. Можех да си представя какво си мислите вие, останалите — дори Мах. Успях да видя начина, по който ви светнаха очите при мисълта да нападнете Хелмщат. При мисълта да сложите ръка върху всичките онези оръжия.

— И сега ги имаме. Това определено говори само за себе си! А Търнър беше прав и за публичността. Оттук нататък вербуването няма да бъде проблем. Ще идват на тълпи.

Тя поклати глава.

— Пропускаш основното. Аз...

Би казала още нещо, но точно в този момент на вратата се почука силно. След малко в стаята влезе Мах. Спря, премести поглед от единия към другия, усетил напрежението във въздуха помежду им, след което се обърна с лице към Гезел и заговори с нисък и настойчив глас:

— Трябва да говоря с тебе, Бент. Изникна нещо. Нещо странно. То е... — Погледна към Емили. — Хайде, ела. Ще ти покажа.

Тя схвана начина, по който я изключиха, и усети стомахът ѝ да се свива от гняв, *Пин Тяо* трябваше да е братство — *братство!* — при тази дума вътрешно се разсмя — от равни, но въпреки всичките хубави

слова за равенство между половете, когато възникнеше проблем, връх вземаше възпитанието им; а те бяха възпитани от онази шибана, ужасна система, където мъжете са богове, а жените — нищо.

Видя ги как излизат, после се обърна и гневът ѝ се превърна в горчивина. Може би вече беше твърде късно. Може би, доколкото това засягаше Бент Гезел, Търнър вече си бе свършил работата; микробът на мисълта му вече се намираше в кръвта на Гезел, развращаваше мисленето му, задръстваше силния някога поток на идеализма му, болестта се разпространяваше по фибрите на морала му, трансформираше го, щеше да се превърне в бледа сянка на Търнър. Тя не хранеше надежди. Но въпреки всичко искаше да се надява, че ще се случи друго, макар в най-големите дълбини на сърцето си да знаеше, че се е започнало. И нищо — нито тя, нито онова, което би могъл да стори кой да е от тях — не би го предотвратило. Нищо — освен ако не направи нещо точно сега; ако откаже да пристъпи още една крачка надолу по този самоубийствен път. Но дори и тогава вероятно щеше да е твърде късно. Вредата вече беше нанесена. Да се каже „не“ на Търнър сега — това просто щеше да го изправи срещу тях.

Потръпна, след това влезе в банята и напълни умивалника с топла вода. Докато си миеше лицето, прекара нещата през главата си, опитвайки се да разбере как беше стигнала дотук.

За нея всичко беше започнало от баща ѝ. Микаил Ашър беше човек на Системата: младши кредитен агент втора степен във финансовото министерство на танга, *Ху Пу*. Роден Долу, бе работил упорито, държеше изпити, бавно се изкачваше по нивата, докато в средата на трийсетте си години се установи в Горните средни нива и си взе оттам и съпруга. Там беше родена и Емили — в свят на ред и стабилност. Когато и да си помислеше за баща си, можеше да го види такъв, какъвто беше, преди да се случи всичко — облечен в барутно-сините си коприни, на гърдите му — голямата квадратна значка за заслуги към офиса, гладко избръснатото му лице, тъмната му коса — сплетена по модата на *хан*. Далечен, предпазлив, консервативен мъж, беше ѝ приличал на парадигма на онова, върху което се крепеше светът им; на самия архетип на реда. Последователен неоконфуцианец, той я бе възпитал в ценности, на които все още — и също и днес — продължаваше да бъде вярна. Ценности, които светът беше отхвърлил много преди той да се появи в него.

Тя се отдръпна от мивката, потънала в спомени. Беше деветгодишна.

Тогава, преди Войната, търговията беше редовна, а курсът на кредита — относително стабилен, но винаги имаше слабо вариране — в размер на десетки, дори стотни части от процента. Едно от тези дребни варираня — колебание, по-малко от 0.05 от процента — се предполагаше, че баща ѝ е „пропуснал да забележи“. Изглеждаше ѝ такава дреболия, когато той се опита да ѝ го обясни. Едва много покъсно, когато беше научила общата сума, за която ставаше въпрос, и бе изчислила колко бе струвало това на Ху Пу, разбра врявата, която се беше вдигнала. Старшият кредитен агент, отговарящ за секцията на баща ѝ бе пропуснал да отбележи промяната в курса и за да спаси собственото си положение, беше посочил баща ѝ с пръст, прибавяйки и фалшива, написана на ръка бележка, за да подкрепи обвинението си. Баща ѝ настоя да го изслушат в съда, но старшият агент — *хан* с важни фамилни връзки — бе хвърлил мрежите си и изслушването се оказва в негова полза. Баща ѝ се върна къщи в шоково състояние. Бяха го уволнили от *Ху Пу*.

Добре си спомняше онзи ден; и днес виждаше ясно колко смутена беше майка ѝ, колко объркан — баща ѝ. Онзи ден светът му се бе разпаднал на части. Приятелите го изоставяха, отказвайки да отговарят на обажданията му. Кредитът им в банката беше блокиран. На следващия ден изплащането на апартамента им бе отменено поради „потенциално невявяване“. Те пропадаха.

Баща ѝ никога не дойде на себе си от удара. Почина след шест месеца — само сянка на предишното си „аз“. Междувременно се бяха оказали деградирани до долните нива. Надолу и надолу, падаха сякаш безспирно, докато един ден тя се събуди и се озова в разделен апартамент на Петдесет и осмо ниво. От другата страна на тънката завеса пицеше дете, смрадта от претопленото предната вечер, соево свинско я накара да повърне.

Не беше тяхна вината. Да, но не това си беше мислила тогава. Все още можеше да си спомни отвращението, с което се бе изправила лице в лице с новото си обкръжение, очебийната си антипатия към хората, сред които се озова. Бяха толкова груби. Толкова мръсни в навиците си.

Тя никога не дойде на себе си от това пропадане. То я деформира. И дори когато отвращението ѝ се бе превърнало в съжаление, а съжалението — в огромно негодувание, тя все още усещаше тъмният пожар от това падане да изгаря гърдта ѝ отвътре.

Майка ѝ беше изтънчена жена, слаба, в много отношения, напълно неприспособима към суетнята Долу, но правеше всичко, което можеше, а през последвалите години се беше опитвала по всякакъв възможен начин да запази стандартите, които веднъж вече нейният съпруг бе установил. Несвикнала да работи, беше скъсала с житейските си навици и тръгна да си търси работа. Намери я случайно: работеше на една сергия на оживената главна улица, където живееха. Работата контузи тежко меката и чувствителна жена от Средните нива, но тя успя да се справи.

При спомена Емили потръпна.

— *Защо го правиш?* — бе питала майка си, когато се връщаше изтощена и с очи, пълни със сълзи, след прекаран на сергията ден, а отговорът винаги беше един и същ:

— *Заради тебе. За да те измъкна от този жив ад.*

Усилената ѝ работа издържаше Емили в колежа; решимостта ѝ, въпреки жестоката съдба, беше дала на Емили шанс. Но за какво? Отново да се изкачва по нивата? Да участва в същата шарада, която беше унищожила баща ѝ? Не. Тя се бе противопоставила на този път. Тайно — защото знаеше, че само ако го спомене, дълбоко ще нарани майка си.

Бе се присъединила към *Пин Тяо* преди осем години, в първите дни на организацията, точно преди Войната. Тогава много се говореше за неотменни цели и за запазване на погледа чист. Но осем години са много време, за да се опази пламъкът на идеализма; особено когато трябваше да се изправят срещу неща, по-големи от всекидневните им разочарования. А през цялото това време беше жената на Бент; запалена от ентузиазма му, погледът му към нещата — такива, каквито могат да бъдат. Но сега те се бяха променили. Сега беше трудно да се каже дали онези идеали още ги изгаряха или по някакъв ужасен начин те се бяха превърнали именно в онези неща, които навремето претендираха, че мразят.

Взря се в отражението си в огледалото и се опита, както често се опитваше, да проникне отвъд повърхността на всяко око и да се види

цяла и чиста. Беше толкова трудно да го направи. Толкова трудно. Отново сведе поглед, клатейки глава. Нямаше съмнение. Падението ѝ беше отворило очите за злото в света; свят, в който добрите мъже и жени бяха оставени да гният в пълните с лайна дупки из долните нива, докато корумпираните и безскрупулните тънеха в незаслужен лукс високо над тях. Свят, непригоден за свестните същества. Не, тя никога нямаше да се усети спокойна в света, докато съществуваха такива морални несъответствия.

Въздъхна и се извърна от умивалника, за да изсуши лицето и ръцете си. Може би Бент беше прав. Може би тя беше просто глупачка по отношение на момичето на Толонен. Може би това *щеше* да помогне на изгнилата грамада да се срине. Но пак не се чувстваше добре. Нима Джелка Толонен беше виновна, че се е родила в този свят на нива. Докато нямаше доказателства, че момичето е нещо друго, а не пионка на обстоятелствата, нямаше да се почувства щастлива, поемайки подобна задача.

Освен това какъв беше мотивът му? Защо искаше дъщерята на генерала да е мъртва? Дали беше както каза — да отслаби генерала и така да подкопае силите за сигурност на танга? Или имаше нещо лично? Някоя обида, която беше изтърпял от генерала?

Отново потръпна, като си припомни как Търнър застана до нея в планината. Сети се как той си бе помислил, че те имат нещо — *нещо!* — общо! Засмя се и усети как смехът ѝ става кисел при спомена за думите му:

— *Искате да кажете любовта? Човешкото разбиране? Добротата?... Тези неща не съществуват. Не и наистина. Те са илюзии. Маски на реалността. А пък реалността е като тези върхове — красива, но и сурова, безкомпромисна и студена като безвъздушните пространства между звездите.*

Е, може би той го виждаше по този начин, но истината беше друга. На него му липсваше едно измерение; липсваха му основните човешки чувства. За поведението на такива хора *хан* казваха: *Ху лян, хей хсин.* „Тлъсто лице — черно сърце“ и това никога не е било по-вярно от случая с Търнър. Но при него „*тлъсто лице — черно сърце*“ беше достигнало до своя краен предел, където лицето е толкова тлъсто, че става безформено, сърцето е толкова черно, че става безцветно. Нихилизмът му беше чист, недокоснат от каквато и да е следа от

жалост. И ето защо те не трябваше да работят с него; защото макар и за известно време пътищата им да се пресичаха, целите им бяха диаметрално противоположни.

След време щеше да е необходимо да се преборят с този мъж. Така щеше да е, ако междувременно той не им отнемеше волята да се борят.

* * *

Муй цай се поклони ниско, след което се дръпна две крачки назад, като му държеше вратата отворена.

— Майор Еберт! Моля влезте. Моята господарка ви поднася своите извинения. Страхува се, че ще закъснее.

Момичето държеше главата си наведена ниско — сякаш от учтивост, но червенината по шията и бузите издаваше объркването ѝ, че е насаме с младия майор.

— О! Надявам се да няма лоши новини.

— Не вярвам, ваше превъзходителство, но я повикаха внезапно. Тя знаеше, че ще разберете.

Еберт мина бавно покрай нея и се обърна да я погледне. Да, беше млада и хубава. Шестнайсет, най-много седемнайсетгодишна. Успя да забележи формата на гърдите ѝ под тънката коприна на дрехата, която носеше, пълните ѝ устни. Беше праскова. Апетитна зряла праскова.

— Колко време ще отсъства господарката ти?

Обърна се с лице към него, но с извърнати очи.

— Каза, че няма да е задълго, ваше превъзходителство. Петнайсет минути може би. Най-много двацет. Съпругът ѝ...

Замълча, изненадано вдигна поглед към него. Еберт се беше приближил, хвана лявата ѝ ръка със своята, докато с другата опипваше гърдите ѝ.

— Хубаво — усмихна се той. — Тогава ела. Има време за други неща, нали?

Следващата стая беше дрешник; малко стайче с широки чекмеджета и редици копринени *чи пао*, дълги до земята елегантни официални рокли, строени в дъга от изумителни цветове. Беше го

забелязал при предишното си посещение: бе видял покрития с възглавници под и си помисли колко хубаво би било...

Бутна момичето долу, върху възглавничките, като леко се смееше и се наслаждаваше на начина, по който го погледна тя — със странна разпуснатост в тъмните ѝ очи.

След това лежах там, мекото съскане на дъха им беше единственият звук в тишината. Мирисът на секс деликатно се смесваше с изветрялите парфюми от дрехите, подредени над тях от всяка страна: сладка, мускусна миризма, която заедно с голото ѝ тяло под него го възбуди.

Тя се засмя меко, после изви глава, за да го погледне.

— Това беше хубаво...

— Да... — Той изпусна слаб, трептящ дъх. Може би щеше да предложи да я купи от Чуан Лян...

Усети я да се напряга, след това да се отдръпва от него и отвори очи. Тогава чу звука. Идваше от другата стая. Звукът на шумоляща коприна.

— Богове... — уплашено прошепна момичето и затърси дрехата си. Но Еберт се усмихна. Толкова ли дълго го бяха правили, а? Или пък съпругата на министъра се беше върнала по-рано от очакваното? Придърпа панталоните си над коленете, после се изправи на крака и започна да се закопчава.

Момичето беше напъхало глава в дрехата си и се бореше със закопчалките. Еберт се обърна към нея, сложил пръст на устните си, след което се протегна покрай нея за колана си, бутна я обратно в дрешника и затвори вратата.

Закопча последното копче и с колан в ръка влезе в съседната стая.

— Лян, любов моя...

Тя се обърна — очевидно не го очакваше — за момент объркана от полуоблечения си вид. После със смях остави дрехата да се свлече от нея, гърдите ѝ се оголиха и тя разтвори ръце да го посрещне.

— Бързо — и го дръпна надолу към леглото, ръцете ѝ се пипкаха с копчетата на панталоните му. — Богове, липсваше ми... — Вдигна поглед към него с очи, пълни с неестествена възбуда.

— Бавно — каза той и я бутна надолу — странната внезапност на действията ѝ го забавляваше. — Какво има, скъпа моя? Защо си

толкова напрегната?

Тя спря, след което извърна очи, потръпвайки от отвращение.

— През цялото това време... — Отново погледна към него, несигурна какво да каже, после пак сведе поглед, подсмръкна, ръцете ѝ се протегнаха да уловят неговите. — Беше съпругът ми. Не изпраща да ме викат често, но когато го стори...

Еберт се разсмя.

— Значи старецът още те чука, а?

Видя мигновения проблясък на гняв в очите ѝ. След това тя омекна и се засмя.

— Опитва се. Но е като да се опитваш да чукаш златна рибка...

— Хммм... — Мислеше си за момичето, свито тихо в дрешника, и усети слаба тръпка на желание да преминава през него. — А ти искаш щука...?

Очите им се срещнаха, всички преструвки изведнъж паднаха от тях. Но единственото, което той успя да види, беше колко е набръчкана, колко *стара*; как се бяха отпуснали гърдите ѝ, как се нагъваше плътта ѝ по шията и на стомаха. Потръпна — мислеше си за *муй цай*, за стегнатата копринена повърхност на младата ѝ кожа — след това се приближи, зацелува бузите и шията на жената, затворил очи, опитващ се да си представи, че тази, която целува, е Сладка Флейта. Но миризмата ѝ беше различна — стара и изветряла като плътта ѝ; пудрата ѝ — гадно сладникава като вонята на труп.

Отдръпна се разтреперан, цялото желание изведнъж беше умряло. Тя тъкмо се връщаше от съпруга си: не се беше изкъпала след слабите опипвания на стареца. Мисълта за това накара стомаха му да се свие. Виждаше я под него, сбръчканият, изтощен задник на дъртака се стяга, докато той се празни.

А сега той да заеме мястото му? Да е мъжът, който съпругът ѝ очевидно не можеше да бъде?

— Какво има? — попита тя, очите ѝ се свиха, цялото ѝ тяло се напрегна изведнъж.

— Аз... — той поклати глава. — Изморен съм, това е всичко. Аз... — Трескаво търсеше извинение, после си спомни за *хана*, когото беше пребил. — Бях дежурен трийсет часа. Изникна нещо спешно и трябваше да се занимавам с него. Голям брой старши служители в компаниите са били убити...

Тя преглътна и сведе поглед.

— Чух...

Той я погледна, внезапно отвратен — не само от нея, но и от това, че се е забъркал с нея. А когато тя се протегна да го докосне и прегърне, той рязко се отместил назад.

Видя я да отдръпва ръката си, след което със сгърчено лице я вдигна към носа си. Устата ѝ остана отворена, после вирна глава, взря се в него с очи, почернели от гняв.

— Какво е това? Това ли искаш да кажеш с „дежурство“? — Усилено заклати глава. — О, сега разбирам. Чукал си моята *муй цай*, нали? Забавлявал си се тук, докато аз стоях на колене пред мъжа си...

Той се засмя, очарован от представата, която се появи в главата му.

— На колене, мадам Чуан?

В очите ѝ избухна тъмен гневен огън, след това наведе глава към него и се опита да го удари по лицето, но той лесно хвана ръката ѝ и я хвърли обратно на леглото. О, сега можеше да я чука. Можеше да го направи от яд. Да я унижи. Но имаше ли желание?

— И какво, ако съм? — подигра ѝ се той. — Какво, ако ти кажа, че твоята *муй цай* се чука вълшебно? Че е десет пъти повече жена от тебе, а?

Тя стисна зъби.

— Ти си лъжец. Тя е още момиче...

Той издаде презрителен звук.

— Мислиш, че те бива, а? Така ли? Мислиш, че може да ми стане само като си мисля какво ми правиш, а? Е, нека да ти кажа, мадам Чуан... не си толкова добра. Имал съм много по-добри под Мрежата. Изхабени стари курви, които го правят за един-единствен *юан*! — Видя как тя се накани да му отговори и брутално затвори устата ѝ с ръка. — Не... беше просто мисълта да чукам съпруга на министър. Да осера гнезденцето му. Това ме *забавляваше*. Но сега ми е досадно. Писна ми, дърто. Мършавата ти древна плът ме отегчава.

Докато се закопчаваше, се изправи, сложи си колана; през цялото време я гледаше, а в очите му гореше презрение. Сега можеше да види колко е слаба, колко е ранима под крехката си защита. Мислеше се за толкова твърда, толкова сложна, но беше само развратено малко момиче, което е пораснало. Досадно пораснало.

— Ще те закопая... — тихо произнесе тя; почти изсъска думите през зъби. — Сега можеш да се усмихваш, но ще те унищожа, Ханс Еберт. Името ти ще е станало на лайна, когато свърша с тебе.

Той се разсмя разпуснато.

— Ами твоето? Каква стойност ще има името ти, мадам Чуан, ако истината излезе наяве? Как би държала главата си изправена в компания, ако се разбере какви апетити криеш в този твой дърт, съсухрен череп?

— Ти, копеле... — тя потръпна и придърпа завивката над гърдите си. — Ще те пипна, Ханс Еберт. Само гледай как ще го направя.

Той се отправи към вратата, после се обърна, погледна я, свита там, на леглото.

— Ще ме пипнеш? — сведе поглед със смях, след това отново се взря в нея с внезапно втвърдено лице, безкомпромисен. — *Ти ще ме пипнеш?* — Поклати глава, после се разсмя — жесток, презрителен смях. — Върви да го духаш на мъжа си!

* * *

Два часа по-късно Клаус Щефан Еберт, шеф на „Джен Син“ стоеше на парадното стълбище на фамилното си имение с протегнатата широка ръка към стария си приятел Толонен. За над петдесетте години, откакто Еберт го познаваше, маршалът се беше превърнал в сивокос старец със сковани маниери, униформата му бе станала негова втора кожа, но си оставаше приятелят от неговото юношество.

Двамата мъже се прегърнаха, топлината на поздрава им преодоля официалността на случая. Това беше повече от политика. Усмихнаха се един на друг и се затупаха по гърба.

— Радвам се — каза Толонен; в очите му напиреха сълзи.

— И аз — отговори Еберт, все още хванал ръката му, с широка усмивка на лицето. — Това е ден, който ще се запомни, Кнут. Наистина ще се запомни.

Джелка стоеше в подножието на стълбите, високо, стройно като върба четиринайсетгодишно момиче с дълга, права, пепеляворуса коса и красиви сини очи. Вече не беше дете. Превръщаше се в жена.

Еберт се усмихна и кимна. Тя щеше да е идеалната съпруга за сина му.

Синът му, Ханс, стоеше зад него на върха на стълбището, висок, двайсет и осемгодишен, с широки рамене, но гъвкав в тялото. Онези, които диктуваха вкуса Горе, го смятаха за изключително красив, а като наследник на огромната империя „Джен Син“ се котираше като най-привлекателния свободен мъж в Град Европа.

Ханс едва погледна към бъдещата си съпруга. За това имаше достатъчно време. Стоеше там отпуснат, униформата му — безупречна, късата му руса коса — фризирана модно на двойна опашка. Наблюдаваше прегръдката на двамата мъже и разпознаваше значението на всичко това, ролята си в него. Маршалът му беше като втори баща, негов командващ офицер.

Беше идеалният брак. Стратегически това трябваше да се направи, и когато баща му го бе предложил преди десет години, той веднага се съгласи.

Докато стоеше там, си представяше властта, която един ден ще притежава; не само като син на баща си, но и като командир на силите на танга. Имаше мечти. Мечти, които не можеше да сподели. И те започваха отгук.

Погледна към предопределената му — дете. Тя го изучаваше: гледаше го с критични очи, сякаш за да го отблъсне. Хвърли ѝ поглед, после се отпусна.

Огледа я отгоре до долу. Имаше неоформената фигура на момиче. Достатъчно хубаво, но не жена. Не и тълпата жени, които познаваше, във всеки случай.

Усмихна се и извърна поглед. Все още можеше да уреди нещата. Да направи живота си приятен. В края на краищата една съпруга не беше тъмничар.

Влязоха вътре, Джелка беше свела глава, бузите ѝ пламтяха, докато договорите бяха представени и парафирани от всички страни.

Той въздъхна, после се поизправи и погледна през масата към нея. След три години щеше да бъде неин съпруг. Три години. Но кой знаеше какво щеше да се случи до тогава? Ами момичето? След три години щеше да е на седемнайсет. Отново се усмихна, спомняйки си муй цай. „А ти, малката ми? — зачуди се, докато поглеждаше към дъщерята на маршала. — Каква ще бъдеш през първата ни брачна

нощ? Фригиден, нервен тип ли си или в слабините ти има огън?“ Усмивката му се разшири, видя как тя отвърна очи, червенината по шията ѝ се засили. „Да, добре, ще видим. И дори да се окажеш разочарование, ще има други — много други — да подслаждат нощите ми.“

А междувременно може би щеше да купи *муй цай*. В края на краищата не всяка жена можеше да прави любов по такъв начин. Обърна се, пое предложената от маршала ръка, усмихна се буйно на двамата мъже. Да, щеше да купи *муй цай*. И след това, когато страстите ѝ се охладят, ще отиде отново да види мадам Чуан и да възстанови връзката си с нея.

* * *

Джелка седеше до баща си, отпиваше от чашата *ча* и осъзнаваше душното изобилие в стаята. Огледа се, усети се несигурна — това нямаше нищо общо със собственото ѝ положение.

Потръпна и сведе поглед. Семейство Еберт парадираха със състоянието си — демонстрация, която намираще за твърде безвкусна. Претрупани вази Мин стояха върху ужасни поставки: тежки, брутални неща в ярки цветове. По стените на странно оформената стая висяха огромни платна в тежки позлатени рамки, картините бяха тъмни, намекваха за кръв.

Отсреща ѝ двете сестри на Ханс се бяха вторачили в нея, по-младата — с година и нещо по-стара от Джелка, по-възрастната — в началото на двайсетте. Опита се да не гледа към тях — знаеше, че в нея виждат само съперница. По-объркващо беше създаването, което им сервираше: приличащо на коза творение, израсло във ваните на „Джен Син“. Потръпна, когато розовият поглед срещна собствения ѝ и с дълбок, но безчувствен глас попита дали би желала още *ча*. Погледна към карикатурната трипръста ръка и поклати глава, забелязвайки фината коприна на маншетите, стилната кройка на панталоните.

Имаше най-странното усещане — сякаш се намираще в сън, нереалност се наслаждаваше над нереалност. Но това беше истинско. Реалността на властта. Погледна към бъдещия си съпруг и го видя с яснота, която почти я погълна. Беше висок млад мъж, по-висок от баща

й, и красив. Но в красотата му имаше жестокост, арогантност, която я накара да потрепери. Можеше да види гордостта му, преднамереното внушение за значимостта му; видя ги в начина, по който държеше главата си, в студеното безразличие на очите му.

Дори и така, това още не я беше достигнало; не я бе докоснало или развълнувало. Три години бяха много време. Не можеше да си представи как ще се чувства след три години. Всичко това — този ритуал с договорите, с обети и колебливи обещания — изглеждаше дреболия, която трябва да се направи, за да е доволен баща й.

Усмихна се, погледна към баща си — усещаше гордостта му от нея. Както винаги, това й беше приятно и тя се протегна да докосне и да хване ръката му. Видя как старият Еберт се усмихна на това: нежна, разбираща усмивка. Беше замесен от друго тесто в сравнение с останалата част от семейството. До него съпругата му, Берта, изглеждаше далечна, дистанцирана от всичко около себе си, лицето й — маска на тоталното безразличие към цялата процедура. Висока, елегантна жена със студена, строга красота. Рядка, нечовешка красота.

Със същата яснота, с която беше разгледала сина, Джелка видя как Берта Еберт бе оформила децата си в отсъствието на баща им. Как студената им самовлюбеност беше отражение на нейната.

Хвана ръката на баща си, усети топлотата й, твърдата й сила и от този контакт се усети удобно. Той я обичаше. Със сигурност не би позволил нищо да я нарани.

По пътя насам беше разговарял с нея за причините за този брак. За нуждата да се изградят здрави връзки между Седмината и най-могъщите от новите, търговските семейства. Такъв беше предстоящият път и съюзът й с Ханс щеше да циментира мира, който упорито се бяха борили да извоюват. „Джен Син“ бяха останали неизменно верни на Седмината през последната Война и Ли Шай Тун ги бе възнаградил за лоялността. Клаус Еберт беше получил договори за експлоатация на мини на Марс и луните на Уран, както и големи холдинги в три от малките комуникационни компании. Бракът й щеше да превърне този абстрактен, търговски договор в нещо лично. В нещо от плът и кръв.

Тя го разбираше. Дори и така, пак й изглеждаше много далечно. Преди това трябваше да завърши училище, да изживее остатъка от детството си. Безчувствено погледна към Ханс Еберт, сякаш изучаваше непознат.

Размърда се на мястото си — чашата ѝ беше празна — за да повика слугата. Той дойде при нея без думи, сякаш предугадил желанието ѝ, и се наведе, докато пълнеше чашата ѝ. Преди да се върне сред сенките в стаята, вдигна поглед към нея, за втори път срещна очите ѝ и за момент ги задържа с тъмното си, интимно познаване на нещата, които тя не знаеше.

Джелка извърна глава, погледна покрай баща си, срещна погледа на бъдещия си съпруг. Сини очи, не розови. Плашещо сини. Постудени, по-твърди. Различни...

Потръпна и сведе поглед. И все пак същите. По някакъв любопитен начин същите.

* * *

Ван Со-леян вдигна копринената кърпичка към лицето си и избърса очите си. Добре оформеното му тяло леко потреперваше, смехът все още избиваше на устните му, после се изправи и силно подсмръкна, оглеждайки се наоколо си.

Гробницата зад него беше запечатана отново, плочата от палисандрово дърво — отнесена. Слугите бяха заети с метенето на мръсната пътека, докато в едната страна в плътен кръг стояха шестимата неоконфуцианци и тихо разговаряха помежду си.

— Това е странно, Хун, не мислиш ли? — попита Ван с лице към канцлера си, като пренебрегна неодобрителните погледи на другарите си тангове. — Имах видение как брат ми се изправя от ковчега, за да накаже бедните просяци!

— Господарю... — лицето на Хун беше самото слисване. Огледа се към насъбралите се тангове, след което сведе глава.

— Стана случайно...

— Случайно! — смехът на Ван избликна отново. — Защо, това можеше да се случи само на Та-хун! Кой друг освен брат ми можеше да се окаже хвърлен в собствената си гробница! — При последните думи Ван Со-леян показа с жест как ковчегът се плъзга в гробницата.

Беше станало случайно. На върха на стълбището един от носачите се бе спънал, равновесието на ковчега веднага се наруши и останалите носачи го изпуснаха. Цялото съоръжение се прекатури

надолу по стълбите и почти изхвърли обитателя си. Съвсем близо зад него, Ван Со-леян бе застанал пред входа на гробницата и се превиваше от смях. Още не беше спрял да се смее. Бе се кискал по време на церемонията, забравил за удивените погледи на гостите.

Сега обаче другарите му тангове се споглеждаха помежду си, отвратени от поведението му. След малко най-старият от тях, Вей Фен, пристъпи напред.

— Какво е това, Ван Со-леян? Да не би да не чувстваш нищо към мъртвия си брат? Днес дойдохме да го почетем — да отдадем дължимото на душата му, докато пътува. А този смях е неподходящ. Забравил ли си обредите, Ван Со-леян? Твой дълг е...

— Дръж си езика зад зъбите, Вей Фен. Знам дълга си. Но е забавно. Изключително забавно. Ако вече не беше умрял, това последно падане би го убило! — За момент Ван Со-леян се вгледа в останалите тангове, после отвърна поглед. — Обаче... простете ми, братовчеди. Изглежда само аз видях хумора в този момент.

Вей Фен сведе поглед — едва сдържаше гнева си. Никога в живота си не беше виждал нещо подобно.

— Има време за хумор...

Отвратеното изражение на Ван беше очевидно неуважително. Мина покрай Вей Фен, сякаш старецът изобщо не беше там, и се изправи пред останалите тангове.

— Ако брат ми беше мъж, достоен за уважение, щях да му засвидетелствам известно уважение, но брат ми беше глупав и слаб. Никога нямаше да стане танг, ако не беше смъртта на най-големите ми братя. — Ван се огледа, клатейки глава. — Да, знам, че това се отнася и за мене, но, братовчеди, разберете ме. Няма да си играя на лъжи с никого. Ще говоря каквото чувствам. Какъвто съм, а не какъвто вие бихте искали да изглеждам. Така ще ме разберете, ако кажа, че не харесвах брат си. Не се радвам на смъртта му. Не, няма да стигна толкова далече, защото дори глупакът заслужава да диша. Но няма да бъда лицемерен. Няма да лея фалшиви сълзи за него. Ще ги спестя за хората, които наистина обичам. Както и ще запазя уважението си за онези, които заслужават уважение.

Цу Ма се бе загледал покрай Ван, докато той говореше. Сега вече го погледна с безизразно лице, очите му оглеждаха Ван Со-леян от горе до долу в цял ръст, сякаш за да го измерят.

— Но все пак брат ти беше танг, Ван Со-леян. Един танг определено заслужава уважение?

— Ако дрехите правеха човека...

— А него не, така ли?

Ван Со-леян млъкна, внезапно осъзнал на какъв опасен капан се е натъкнал. После се засмя успокоен и погледна към Цу Ма.

— Не ми приписвай чужди мисли, Цу Ма. Говоря само за брат си. Познавах го добре. В цялата дълга история на Седмината не е имало друг като него. Той не беше достоен да носи императорското жълто. Вгледайте се в сърцата си, всички вие, и ми кажете, че греша. Съвсем честно казано, имаше ли поне един от вас, който, научил за смъртта на баща ми, да прие, че Та-хун е танг?

Огледа ги и видя на всяко лице неохотното потвърждение.

— Е, да запазим уважението си за онези, които го заслужават, а? Аз лично ще се поклоня на всеки от братовчедите ми тук. Вие сте хора, доказали стойността си. Вие наистина сте тангове.

Видя как това ги умилостиви и вътрешно се засмя. Всички бяха толкова суетни, толкова се гордееха с титлата си. А и лицемери, защото истината беше известна: на тях им пукаше за Та-хун толкова малко, колкото и на него. Не, те го бяха нападнали не заради неуважението към брат му, а заради скритата подигравка в титлата на брата, защото можеше да се заключи, че това е подигравка и към тях. А що се отнася до него...

Мина между тях, покрай редиците им, и докато преминаваше, се поклати на всеки от тях, след това ги съпроводи по пътеката и нагоре по широките мраморни стълби към античния дворец.

Що се отнася до него, не му и пукаше за капаните на титлата. Беше видял достатъчно от хората и от начина им на живот, за да знае колко празна може да бъде самата титла. Не, онова, което ценеше, не беше титлата „танг“, а реалната власт, която тя му даваше; възможността да говори и да върши онова, което винаги бе мечтал да говори и да върши. Властта да напада, ако желае да нападне. Да е танг и да не притежава това беше все едно да бъде нищо — все едно да е актьор в досадна пиеса, произнасящ чужди думи, окован с веригите на ритуали и традиции.

Но той нямаше да бъде такъв.

Докато слугите си проправяха път между гостите му и предлагаша вино и сладкиши, той пак се огледа наоколо и на устните му се появи слаба усмивка при спомена за мига на влизането в гробницата.

„Да — помисли си, — не ти беше писано да си танг, Та-хун. Предназначението ти беше друго, не за царуване. Но все пак стана танг.“

Ван се усмихна и взе чаша вино от слугата, след това се извърна и се загледа през прозореца към оградената със стени градина и огромния мраморен масив на гробницата в центъра ѝ.

Беше случайно. Не че не харесваше брат си. Може би го презираше — въпреки че дори и това беше твърде силна дума за слабото чувство на раздразнение, което бе усещал — но не го мразеше, както бе мразил баща си и двамата си най-големи братя. Обаче Та-хун имаше нещастieto да се роди преди него. Като по-малък брат нямаше да бъде заплаха, но като танг се оказа пречка — нещо, което трябва да се отстрани.

Отпи от виното и завъртя глава, за да погледне към канцлера си. Хун Миен-ло разговаряше с Цу Ма, главата му беше сведена, за да се открий разликата. Без съмнение изглаждаше нещата. Ван сведе поглед с усмивка, доволен от свършената сутринта работа.

Вярно, беше намерил инцидента за изключително забавен, но веднага бе разбрал, че това е идеалният претекст да подразни останалите тангове — идеалният дразнител — и да преувеличи реакцията си. Беше видял как отпуснаха юздите срещу непочтителността му. И това после му бе дало възможност да блъфира, да се прави на честен човек. Да извади чувствата си на показ и да парадира с тях пред гостите. Пое си дълбоко дъх, след това отново вдигна поглед и забеляза как очите им постоянно се връщат върху му. „Да — помисли си. — Сега ме мразят, но и неохотно ми се възхищават. Мислят ме за груб, но честен. Е, нека си грешат и в двата случая. Нека да приемат повърхностното проявление за същност, защото това ще улесни нещата в бъдеще.“

Отново се обърна и погледна към гробницата. Бяха мъртви — всеки един от тях, присъствал в стаята в деня, когато го заточиха. Всички — баща и майка, братя и чичовци. Мъртви. И той ги беше убил — всички, един по един.

„И сега тангът съм аз и спя в леглото на баща ми с жените и прислужниците на баща ми.“

Пресуши чашата си, през него премина слаба тръпка на удоволствие. Да. Беше затворил устите им и склопил очите им. И никой никога нямаше вече да му казва какво може или не може да прави.

Никой.

* * *

Два часа по-късно Ван Со-леян седеше в стаята на баща си, в големия стол с висока облегалка, с лице към огледалото и с гръб към вратата.

Чу вратата да се отваря и меки стъпки да прекосяват плочките.

— Ти ли си, Сладък Дъжд?

Чу, че стъпките спряха, и си представи как момичето се навежда ниско, докато се покланя. Млада хубавица; може би най-хубавата от прислужниците на баща му.

— *Чие хсия?*

Обърна се наполовина, отпуснат от виното, което беше изпил, и протегна ръка.

— Донесе ли лавандуловата купа?

Първо — слабо колебание, после:

— Да, *чие хсия.*

— Добре. Е, тогава ела. Искам да се погрижиш за мене, както си се грижила за баща ми.

И отново имаше слабо колебание, преди тя да започне да действа. После заобиколи, ниско наведена, и коленичи пред него, като леко държеше купата с дългите, тънки пръсти на лявата си ръка.

Беше гледал записа на последната вечер на баща си: бе видял как Сладък Дъжд беше свещенодействала с него, за да го накара да се изпразни в лавандуловата купа. Е, сега щеше да стори същото с него. Но този път никой нямаше да гледа. Беше изключил камерите. Никой освен него нямаше да знае какво прави в личното си пространство, оградено от стените на спалнята му.

Отметна халата от скута си, излагайки голотата си. Пенисът му все още беше съвсем отпуснат.

— Е, момиче, какво чакаш?

Главата му се отпусна назад и той затвори очи в очакване. Чу се слабото шумолене на коприна, докато тя се приближи, след това усети пръстите ѝ да се движат по плътта му. Потръпна, после кимна на себе си — усещаше пенисът му да се втвърдява под пръстите ѝ. Такова деликатно докосване — като коприна — пръстите ѝ бавно, дразнещо го галеха по цялата му дължина, караха дъха му да спира в гърлото му.

Отвори очи и погледна надолу към нея. Главата ѝ беше сведена, насочена към онова, което вършеше, тъмнината на косата ѝ се задържаше от една-единствена бяла нефритова игла.

— Така ли докосваше баща ми?

Тя вдигна поглед.

— Не, *чие хсия*. Но си помислих...

А пръстите ѝ все още работеха по него, събираха цялата му същност в онази малка връзка на насладата там, между краката му.

— Помисли си какво? — каза той след малко; думите едва се чуваха.

Тя се поколеба, след това пак вдигна поглед към него — този път открито.

— Всички мъже са различни, *чие хсия*. Както и техните нужди...

Той бавно кимна. Богове, какво удоволствие. Никога не беше и сънувал, че ръцете на жена могат да са толкова мощен инструмент на насладата.

Очите ѝ отново срещнаха неговите.

— Ако тангът би предпочел, бих могла... да го целуна там.

Той потрепери. Думата „целуна“ обещаваще наслади отвъд въображението. Едва кимна.

— Да. Бих искал.

Чу я да оставя купата на пода; главата му падна назад, очите бяха затворени, после усети да го повдига към устните си. Отново потръпна — беше излязъл извън себе си. След това за известно време сякаш не беше на себе си, превърнал се в едничка нишка от свършена наслада, свързана с топлата влага на устата ѝ; наслада, която растеше и растеше...

Не чу вратата да се отваря. Нито чу стъпките по плочките, но движението на момичето пред него го накара изведнъж да отвори очи и да вдигне поглед, вперен в огледалото.

Нежна Върба беше почти над него, ножът вече бе вдигнат в дясната ѝ ръка. Веднага ритна с десния си крак, отблъсна Сладък Дъжд от себе си и от мястото си се хвърли напред.

И съвсем навреме. Ножът на Нежна Върба пропусна рамото му на косъм, разкъса копринената тапицерия на стола и се заби в дървената облегалка. Ван се извърна бързо с лице към нея — два пъти по-тежък и с цяло *чи* по-висок — но момичето продължаваше да напада, лицето ѝ беше изпълнено с омраза и отвращение.

Когато за втори път насочи ножа към него, той се хвърли напред, блъсна ръката ѝ встрани, след което я сграбчи брутално за врата и размаза главата ѝ в облегалката на стола — веднъж, после втори път. Тя падна и замря.

За момент остана там, дъхът му излизаше с остро съскане от гърлото му, след това се обърна и отново ритна Сладък Дъжд — уцели я в стомаха, така че тя се преви о две и въздухът ѝ излезе. Сега лицето му беше тъмно, изкривено от ярост.

— Вие, лисици... — тихо произнесе той, гласът му трепереше. — Вие, глупави малки кучки...

Ритна отново — удари падналото момиче точно в главата; тогава се извърна и се изплю върху другата.

— Мъртви сте. И двете.

Огледа се, забеляза счупената купа и до нея една бяла нефритова игла, след това се наведе и вдигна ножа от пода. Изправи се, потръпвайки леко, после отиде до вратата, отвори я и повика охраната.

ЧАСТ II: ЕСЕНТА НА 2206 Г. МИДЕНИ ЧЕРУПКИ

„Между ретината и висшите центрове в мозъчната кора невъзвратимо се загубва невинността на зрението — то се подлага на въздействието на цяла поредица от скрити увещания.“

Артур Кьостлер,
„Творческият акт“

„Онова, което изживяваме в съня си, ако го изживяваме често, е също толкова част от целостта на душата ни, както и всичко, което изживяваме «наистина»: то ни прави по-богати или по-бедни.“

Фридрих Ницше,
„Отвъд доброто и злото“

ГЛАВА 5

НЕВИННОСТТА НА ЗРЕНИЕТО

Бен се изкачи до къщата по пътеката, която се извиваше от залива нагоре по стръмния склон. Щом стигна до долната порта, се обърна и погледна към залива. По далечния бряг беше избуяла нова растителност, която скриваше следите от пожара, бушувал там преди пет години. На билото на хълма, там, където преди беше старата къща, новата растителност свършваше. Там земята беше лъскава и черна.

Високото седемнайсетгодишно момче поклати глава и се обърна към къщата. „Ландскот“ бе дълъг, нисък силует на фона на хълма; старите каменни зидове бяха прясно белосани, покривът — сламен. Пред къщата се простираше градина с цветя — ярки пръски край гладката зеленина на ливадата. Над нея и покрай нея по хълма се виждаха и други къщи — необитавани, но идеално поддържани. Черупки — това бяха те. Част от голямата илюзия. Очите му се плъзнаха по тях бързо-бързо — бяха свикнали с гледката.

Погледна лявата си ръка, облежната на стълба на портата, и усети дълбок, нетърпим сърбеж на мястото, където се съединяваха китката и новата ръка. И нямаше как да се почеше — сърбеше го вътре, под кожата. Възпалението вече беше минало, дланта вече не висеше като тежест, с която още не беше свикнал, както беше през първата година. Но въпреки всичко имаше някакво остатъчно чувство за неудобство.

Белегът беше почти изчезнал — останала беше само малка механична резка между неговата и присадената му плът. Самата ръка изглеждаше съвсем естествена, но това беше само илюзия. Виждал бе какво има под кожния слой от влакна. Беше много по-силна от дясната му ръка, а в някои отношения — дори много по-добра — реагираше на всичко много по-бързо. Започна да я раздвижва, после се усмихна на себе си. Ако искаше, можеше и да му я подсилят: можеше да я трансформира във всякакъв нужен му инструмент.

Отпусна я и продължи да се изкачва по полегатия хълм през горната градина. В средата на ливадата забави крачка, след това спря изненадано — от къщата се чуваше музика. Някой свиреше на пиано.

Наклони леко глава и се заслуша — чудеше се кой ли свири. Фразата отначало беше колеблива, акордите — несигурни. После, миг покъсно, същите акорди се повториха — този път уверено; цялата колебливост беше изчезнала.

Загложди го любопитство — прекоси ливадата и влезе вътре. Музиката идваше от всекидневната. Стигна до вратата и погледна вътре. В дъното на стаята зад пианото, с гръб към него, седеше майка му. Ръцете ѝ бяха леко отпуснати върху клавишите.

— Мамо? — Бен се намръщи. Не разбираше. Повторението на фразата беше уверено, почти професионално, сякаш не свиреше майка му.

Тя се обърна изненадано и по бузите ѝ изби слаба червенина.

— Аз... — засмя се и махна с ръка. — Да, аз бях. Ела. Ще ти покажа.

Той се приближи и седна до нея на малката пейка пред пианото.

— Ново е — погледна той пианото. И несприинудено добави: — Не знаех, че свириш.

— Много време не съм свирила — съгласи се тя, но въпреки това започна да свири: дълъг въвеждащ пасаж, по-сложен от фразата, която бе изсвирила преди това — бързо, страстно парче, изсвилено с увереност и умение, които липсваха предния път. С учудване и радост наблюдаваше как ръцете ѝ се движат по клавиатурата.

— Прекрасно е! — възкликна той, щом тя свърши. — Какво беше това?

— Шопен. От „Прелюдиите“ — тя се засмя, после се обърна и го погледна. Очите му светеха от възторг.

— Но аз продължавам да не разбирам. Това беше чудесно!

— О, не бих казала — тя се облегна назад и се загледа в клавиатурата. — Доста съм схваната. Отдавна не съм свирила.

— Защо не си свирила досега?

— Защото това те обсебва целия.

Каза го, без да го погледне, сякаш това обясняваше всичко. Той върна погледа си върху ръцете ѝ; видя как изписват форми над клавишите.

— Трябваше да мисля за тебе и за Мег. Нали разбираш — не можеше и двете. Не можех и да свиря, и да се грижа за вас. А исках сама да ви отгледам. Не можех да се доверя на никой друг.

— И се отказа от *това*?!

Вече съвсем нищо не разбираше. Да имаш такава дарба — и да не я използваш. Не беше възможно.

— О, знаеш ли колко пъти ми се е искало да свиря! Копнеех да свиря. Все едно отвиквах от някакъв наркотик. Силен наркотик, който създава зависимост. И като се лиших от тази част от себе си, сякаш се чувствах по-малко човек. Но нямах избор. Исках да ви бъда майка, а не просто някакво присъствие, което се мярка в живота ви.

Той се намръщи — не можеше да схване. Това го накара да осъзнае колко малко всъщност знае за майка си. Тя беше нещо прекалено близко, прекалено познато; никога не се беше сетнал да я разпита за самата нея, за живота ѝ, преди да срещне баща му.

— Нали разбираш — майка ми и баща ми вечно ги нямаше... — ръцете ѝ оформиха мажорен акорд, след него — два бързи минора. Звучеше познато и въпреки това — също както при Шопен — не можеше да се сети.

— Бях решена да не постъпвам с вас така. Спомням си колко самотна се чувствах. Колко необичана — тя се усмихна, протегна ръка, хвана дясната му длан — човешката — и я стисна.

— Разбирам.

Онова, което тя беше направила заради тях, го изпълваше с благоговение. Той си припомни музиката, която бе изсвирила — пасажите, които подчертаваше, които забавяше. Почти усещаше музиката. Почти.

— И какво е да го можеш?

Тя продължително си пое дъх — изведнъж сякаш се отдалечи, като че ли гледаше през него, почти недоловима усмивка играеше по устните и в очите ѝ. След това разтърси глава.

— Не, не мога да ти го обясня. Нямам думи за това. Чувствам се особено. Въодушевена, предполагам. Променена. Някак си различна. Но не мога да ти кажа точно какво е.

За първи път в живота си Бен усети нещо като завист, докато се взираше в лицето ѝ. Не ревнива и злобна завист, а силно желание за съревнование.

— Но сега... защо?

— Не се ли сети? — тя се разсмя и постави дясната му длан върху клавишите. — Обикновено се досещаш бързо!

— Ще ме учиш да свиря?

— И двама ви ще уча. — Тя се изправи и застана зад него така, че да може да движи ръцете и дланите си. — Мег ме помоли. А не иска да се учи, ако не се учиш и ти.

Той се замисли, след това кимна.

— Какво беше онова, което свиреше, когато влязох? Първия път звучеше така, сякаш сега го учиш, а се оказа, че го знаеш отлично.

Тя се наведе, топлината ѝ лъхна раменете му, дългата ѝ тъмна коса докосна бузата му.

— Защото не е написано за пиано, затова. Писано е за струнната и духовата секция на оркестър. От Григ. „Сватбен ден в Тродлхауген“.

— Тя постави ръцете си от двете страни на неговите и повтори фразата, която беше чул, после изсвири и втора подобна.

— Хубаво е — обади се той. Простотата на музиката му допаднаше.

— Върна се доста рано — рече тя. — Какво става? Не искаш ли да отидеш до града?

Той се обърна и срещна погледа ѝ.

— Татко се обади. Тангът го е помолил да поостане няколко дена.

На лицето ѝ се мярна мимолетно огорчение. Не беше виждала Хал от три месеца.

— Още няколко дена — повтори тихо тя. — Е, добре, бързо ще минат. — След това се усмихна и опря ръка на рамото му. — Може да си устроим пикник. Ти, аз и Мег. Като едно време. Какво ще кажеш?

Бен я погледна отново — виждаше я в нова светлина. Лека усмивка играеше на устните и в очите му.

— Ще бъде хубаво — отговори той. Но мислите му вече тичаха напред, съзнанието му прехвърляше възможностите, които му даваше клавиатурата. Все по-напред. — Да — добави той, стана и се приближи до нея. — Също като едно време.

* * *

Следващата сутрин завари Бен в тъмната всекидневна, приклепнал, вперил напрегнат поглед в екрана, който наполовина

изпълваше отсрещната стена. Гледаше един от специалните репортажи на службите за сигурност, подготвен за баща му преди месеци, след убийството на танга на Африка. Документът беше интересен, защото показваше неща, смятани за твърде противоречиви — твърде подстрекателски, за да се показват на публичен екран.

Седмината се бяха задействали бързо след смъртта на Ван Хсиен и бяха арестували последните малобройни останки от опозицията на Първо ниво, като по този начин бяха предотвратили ново пламване на Войната между фракциите Горе — но дори и те бяха изненадани от размерите на бунта долу в Града. И преди имаше бунтове, разбира се, но никога в такъв широк мащаб, нито пък с такива отвратителни последици. Служители на Седмината, сред тях — и палубни магистрати, бяха бити и убити. Бяха унищожени постове на службите за сигурност, а на места на силите на реда се бе наложило да се изтеглят, за да спасят живота си. Бавно, много бавно нещата се бяха уталожили, пожарите — догорели, а в някои части на Града — в Източна Азия и Северна Америка по-специално — силите за сигурност само след дни бяха минали в настъпление и потушили последните няколко огнища на съпротива. Редът беше възстановен. Но докога?

Знаеше, че това е предупреждение. Знак за онова, което идва. Но щяха ли Седмината да се вслушат в него? Или щяха да продължат да пренебрегват проблемите, които тормозят живеещите по най-ниските нива на Града, и да хвърлят вината за смутовете върху групи като *Пин Тяо*?

Бен замислено потърка брадичка. За почтеното гражданство от Средните нива *Пин Тяо* бяха плашила — символ на унищожителните сили, които Войната беше отприщила. Но истината беше друга.

Пин Тяо се бяха появили в новините за първи път преди осемнайсет месеца, когато трима членове от тяхната фракция бяха отвлели и убили един администратор от Средните нива. Бяха издали брошура, в която твърдяха, че администраторът бил корумпиран и брутален тип, злоупотребявал с положението си и заслужавал такава съдба. Това беше истина, но властите веднага се бяха противопоставили и бяха представили мъртвия чиновник като уважаван семеен човек, жертва на група луди. Луди, искащи едно-единствено нещо — да разрушат Града и да унищожат самото Чун Куо.

Седмиците минаваха, а постоянно имаше безчинства на *Пин Тяо*. Медиите подхващаха шумна кампания срещу групата, свързвайки името ѝ с всеки изблик на насилие или граждански вълнения. В официалните твърдения имаше известна доза истина, защото тактиката на *Пин Тяо* беше вандалска, а привидно случайната природа на мишените им целеше максимално разрушение. Както и да е, мащабът на дейността на *Пин Тяо* беше страшно преувеличен. Създаваше се впечатлението, че ако бъдат унищожени *Пин Тяо*, проблемите ще изчезнат заедно с тях.

Кампанията имаше ефект. Или поне имаше ефект в Средните нива. По-надолу обаче, по порутените, претърпкани нива в дъното на Града, виждаха в *Пин Тяо* нещо по-различно. Там те бяха герои, каузата им — мощно и истинско изражение на отколешни недоволства. Поддръжниците на терористите се увеличаваха. И щяха да продължават да се увеличават, ако не беше трагичният инцидент в детските ясли на Средните нива.

По-късно поверителни източници от горните нива дадоха съвсем ясно да се разбере, че *Пин Тяо* нямат нищо общо с така нареченото „Масово клане в кантона Лион“, но медиите имаха страхотен ден — непрекъснато нападаха *Пин Тяо* за, както се изразяваха, „варварство и безчовечност, проявени от страхливци“.

Ефектът беше незабавен. Само за една нощ вълната на общественото мнение се обърна срещу *Пин Тяо*, а последвалата операция на силите за сигурност доведе до залавянето и екзекуцията на над осемстотин членове на фракцията — повечето от тях идентифицирани от дотогава симпатизирали им приятели и съседни.

За *Пин Тяо* тези две седмици бяха кошмарни. Бяха потънали в неизвестност. Но от няколко дни бяха загърбили всичко това. Рибата — символът на *Пин Тяо* — можеше да се види навсякъде по всички нива, изрисувана по стени или изписана с кръв върху лицата на техните жертви.

В отговор властите бяха ударили здраво. В „Мид Текст“ бяха наблегнали сериозно на старите страхове. Сегашните беди, твърдяха те, били резултат от заговор между *Пин Тяо* и малка фракция Горе, която финансирала злодействата им.

Бен спря кадъра и се замисли над онова, което му беше казал Ли Шай Тун онази вечер преди пет години — за това, какво означава да

познаваш врага си. Тогава Ли Шай Тун говореше тъкмо на това ниво, като приемаше на доверие самоизмамните и полуистинните, които предлагаше „Мид Текст“. Но тези хора — и терористите, и военните — бяха просто нищо: пяната по повърхността на кладенеца. А кладенецът беше дълбок. Много по-дълбок, отколкото Седмината смееха да си представят.

Пусна отново записа. Бърборенето започна веднага, екранът отново се изпълни с картини на бунт и грабежи.

Огромни тълпи щурмуваха долните нива, унищожаваша охранителни постове и бариери, чупеха витрини и отмъкваша каквото докопат. Чиновници, извадили лош късмет, бяха пребивани до смърт пред камерите или връзвани и потапяни в петрохимикали, преди да бъдат подпалени. Бен видя как тълпата се скупчи около една такава жертва, ревейки одобрително, докато кълцаха магистрат с крехко телосложение и сива брадица. Забеляза грозната бруталност на всички лица и кимна. После образът се смени — на екрана се появи друга тълпа, този път по-организирана. Навсякъде издигаха набързо стъкмени лозунги с настоявания за увеличаване на хранителните дажби, на държавните помощи за безработни и за отмяна на ограниченията за пътуване.

— *Пиен хуа!* — викаха стотиците хиляди гърла. — *Пиен хуа!*

Промяна!

По много от лицата пламтеше гняв; по други — страшна, необузdana нужда. Някои размахваха дълги ножове или бухалки и оголваха зъби в свирепи, животински усмивки; в очите им проблясваше дива радост от това, че са отхвърлили всички ограничения. Мнозина за първи път вкусваха такава свобода и танцуваха френетично в ритъма на скандиранията, опиянени от лудостта, бушуваща от всички страни.

ПИЕН ХУА! ПИЕН ХУА! ПИЕН ХУА! ПИЕН ХУА!

Бен гледаше как образите трепкат и се сменят на екрана. Съзнаваше огромната мощ, тъмната сила, която извираше от тях. Беше първично. Като някакво огромно раздвижване на земята. И все пак толкова слабо направлявано, толкова разпиляно. „Промяна“ — настояваша те. Но към какво?

Никой не знаеше. Като че ли никой не беше способен да си представи какво може да донесе Промяната. С времето може би някой

щеше да намери отговор на този въпрос — щеше да привлече към себе си масите и да насочи тъмния порой на недоволството. Но дотогава Седмината имаха право, като бяха оставили бурята да бушува, водите да прииждат: защото знаеха, че водите ще спаднат, че бурята ще утихне. Ако се опитаха да овладеят този огромен изблик на чувства или да го потиснат, това само щеше да влоши положението.

Бен изключи екрана, изправи се и се замисли над онова, което беше видял. Смъртта на Ван Хсиен може би беше катализаторът, но истинските причини за масовото насилие се кореняха много по-дълбоко. Всъщност те бяха стари колкото самия Човек. Защото той, истинският Човек, беше такъв под крехката черупка на културата. И не само онези, които бе видял на екрана — лудостта, танцуваща в очите им — но и цялото Човечество беше такава. Дълго-дълго се бяха опитвали да се самозалъгват, да се преструват, че са нещо друго — нещо по-изящно, по-одухотворено; нещо по-богоподобно и по-малко животинско, отколкото бяха всъщност. Но сега капакът на кладенеца беше махнат и мракът отново бе изплувал на повърхността.

— Бен?

Обърна се. Мег го гледаше, застанала на вратата. Утринната светлина очертаваше лицето и фигурата ѝ, които оставаха в сянка. Толкова приличаше на майка им, че в първия миг Бен ги беше объркал. После разбра грешката си и се разсмя.

— Какво има? — попита тя. Гласът ѝ беше нисък и плътен.

— Нищо — отговори той. — Готово ли е?

Тя кимна, след това влезе в стаята.

— Какво гледаше?

Той погледна празния екран.

— Преглеждах записите на татко. От бунтовете.

Тя извърна поглед.

— Мислех, че не те интересува.

Очите им се срещнаха.

— Не, не ме интересува. Или поне не ме интересуват самите събития. Но значението, което се крие под всичко това... то ме омагьосва! Лицата им — те са като прозорци към душите им! Всичките им страхове и надежди се виждат като оголени. Но за да се видят, е нужно нещо като това... нещо голямо и страшно. А после маската пада и животното наднича през очите.

„И Пин Тяо — помисли си той. — Те също са ми интересни. Защото са нещо ново. Нещо, което досега е липсвало на Града. Риба, която да напълни празното езеро.“

— Е... ще излизаме ли?

Тя се усмихна.

— Добре. Първо ти.

На поляната край цветните лехи майка им беше подредила трапеза върху голяма карирана покривка в бяло и червено. Щом Бен излезе навън, тя го погледна и се усмихна. На слънцето майка им изглеждаше много по-млада; приличаше по-скоро на по-голяма сестра на Мег, отколкото на нейна майка. Той се приближи и седна до нея — усещаше съненото жужене на пчелите, тежкия аромат на цветята, който потискаше острия солен дъх на залива. Беше прекрасен ден. Синьото над тях беше осеяно тук-там с големи, бавно носещи се пашкули.

Бен погледна наредената трапеза. Всичко изглеждаше като току-що сътворено. Огромна кошница с ябълки беше поставена в средата на покривката, а съвършената им закръгленост подсказваше за вътрешната хрупкавост на плода. Вляво яркото жълто на маслото в кръглото бяло порцеланово блюдо и до него по-наситеното, почти меденожълто на кашкавала примамваха окото. Имаше голяма чиния с дебело нарязана шунка — месото беше нежнорозово, кожата — снежнобяла, а до нея — току-що изпечена пита; бяха отрязани три филии и сложени малко по-напред: виждаше се пухкавата белота на хляба. Яркочервени домати с водни капки по тях споделяха едно и също блюдо с мекото зелено на кичести измити марули, а в други по-малки купички имаше по-дребни репички и лук, обелени моркови, грозде и целина, френско грозде и кресон.

— Хубаво е — той погледна майка си.

Зарадвана, тя му подаде чиния. Миг по-късно Мег се появи отново, понесла поднос с три високи чаши и кана току-що изцедена лимонада с лед. Той се засмя.

— Какво има? — попита Мег и остави таблата на покривката.

— Това — той посочи трапезата.

Усмивката на Мег бавно угасна.

— Какво има? Не ти ли харесва?

— Не, прекрасно е! — увери я той тихо. После се усмихна, наведе се и започна да си сипва в чинията.

Мег се поколеба, след това му наля лимонада и му подаде студената, запотена чаша.

— Заповядай.

Той остави чинията си, пое чашата и отпи.

— Хммм... — измънка одобрително и ѝ се усмихна с очи. — Върховно е!

Майка му до него се бе заела да пълни чинията на Мег. Заговори му, без да го погледне:

— Мег ми разправя, че четеш Ницше.

Той погледна сестра си. Тя беше забила поглед в земята, бузите ѝ леко се бяха изчервили.

— Вярно е — той отново отпи и впери поглед в чашата си.

Майка му обърна глава към него.

— Мислех, че вече си чел Ницше.

— Четох го. На осем години.

— Тогава не разбирам. Нали разправяше, че не можеш да прочетеш едно нещо два пъти?

Той я погледна в очите.

— Така си мислех. Но май не съм бил прав.

Тя помълча замислено, след това го погледна отново.

— Значи, в края на краищата *можеш* да забравяш?

Той поклати глава.

— Не става въпрос за забравяне. Просто... нещата се запечатват.

— Запечатват се?

Той се умълча, после остави чашата си — налагаше се да обясни.

— Разбрах го преди месеци, когато татко ми цитира нещо от Ницше. Две изречения от „Ессе homo“. Трябваше веднага да си ги спомня ясно, но не беше така. О, беше си съвсем ясно в едно отношение — спомнях си съвсем ясно думите. Дори ги виждах на страницата и си спомнях къде ги прочетох. Но нали разбираш — само толкова. Точно това имам предвид, като казвам, че нещата се запечатват. Когато татко събуди в мен точно този спомен, той се появи *в контекст*, заобиколен от цялата маса притеснения, които съм имал на осем години.

Бен протегна ръка, взе един домати от купата, отри го о ръкава си, след това пак погледна майка си със сериозен, почти намръщен израз.

— Нали разбираш, цитатът от Ницше се преплиташе с какво ли още не. С откъслечи от музика — Малер, Шонберг, Шостакович, с абстрактните картини на Кандински и Клее, с поезията на Рилке, Дън и Башо и Бог знае с какво още. Хиляди сложно преплетени нишки. Прекалено много, за да можеш да ги възприемеш наведнъж. Но не ставаше въпрос само за асоциация по съпоставка — открих, че моето четене, самото ми разбиране за Ницше е оцветено от всички тези неща. И колкото и да се опитвам, не мога да отхвърля тези впечатления и да възприема думите му сами по себе си. Налага се да ги отделям физически.

— Какво искаш да кажеш? — попита Бет и откъсна зърно грозде от чепката.

— Искам да кажа, че трябваше да се върна към текста. Да прочета думите отново направо от страницата. Свободни от всички онези стари асоциации.

— И? — беше Мег. Леко се бе навела напред и го гледаше като омагьосана.

Той погледна надолу и отхапа от домата. Подъвка, преглътна и отново вдигна поглед.

— И стана! Освободих думите от стария им контекст.

Набута останалата част от домата в устата си и известно време мълча замислено. Двете жени го гледаха, поглъщаха го с очи, както винаги го поставяха в самия център на нещата. След като преглътна домата, той отпи продължително от лимоната. Едва тогава заговори отново:

— Сякаш съзнанието ми се състои от различни слоеве. Всичко е вътре — вкаменено, ако щете, и винаги на разположение, ако поискам да се задълбая в него — но паметта ми, макар и свършена, едновременно с това е и избирателна.

Бен се разсмя и пак погледна към сестра си.

— Спомняш ли си онзи разказ на Борхес, Мег? „Фунес Паметливия“ — за онова момче със свършена памет, приковано към леглото си в клопката на свършенството — съкрушителната дейност на миналите моменти. Е, не е така. Никога не би могло да бъде така, макар тази история да е много забавна. Нали разбирате, съзнанието

приписва на определени неща далеч по-голямо значение от други. И си има основателна причина за това. Подсъзнанието разпознава онова, което съзнателният разум често недоглежда. Съществува йерархията на опита. Някои неща имат по-голямо значение за най-вътрешното ни „аз“ от други. И съзнанието ни се завръща по-силно от тях. То ги хвърля към нас, както бихме могли да кажем, в сънищата и в спокойни моменти, когато най-малко подозираме присъствието им.

— Защо така?

Бен леко сви рамене.

— Не съм съвсем сигурен. — Той взе ябълка от кошницата и я поднесе към устата си. — Но може би е свързано с нещо, програмирано в нас на генетично равнище. Код. Ключ към въпроса защо сме тук — също като цифрите в дневника на Огъстъс.

Щом Бен отхапа от ябълката, Мег погледна към майка си и забеляза как тя отклони поглед при споменаването на Огъстъс и дневника.

— Но защо Ницше? — попита след малко Мег. Не разбираше с какво толкова го е очаровал този германски философ от XIX век. За нея този човек беше просто екстремист, фанатик. Не разбираше нищо от всички онези чисто човешки неща, които обединяват обществото — любов, желание или саможертва. За нейния ум начинът му на мислене беше фатално погрешен. Това беше мислене на отшелник, на мизантроп. Но Човекът беше обществено животно: той не можеше да съществува отделно от своите събрата, нито пък би могъл да съществува по-дълго от един човешки живот. И всяка човешка култура беше продукт на безброй поколения. Тя тайно се беше борила с трудната, бодлива проза на този човек, опитваше се да разбере какво толкова намира в него Бен, но само се бе уверила в собствената си неприязън към неговото мислене.

Бен сдъвка парчето ябълка, после се усмихна и преглътна.

— В неговото мислене има една почти халюцинаторна яснота, която ми харесва. А също и безстрашие. Той не се страхува да обижда. Няма нищо, което да се страхува да погледне и да изследва в дълбочина, а това е рядко в нашата култура. Много рядко.

— И? — подкани го Мег, щом забеляза как майка им наблюдаваше Бен с напрегнато любопитство.

Той погледна ябълката, след което сви рамене и отхапа.

Бет прекъсна дългото си мълчание.

— Работиш ли над нещо ново?

Бен отклони поглед. Значи беше вярно. Беше започнал нещо ново. Да, трябваше да се досети. Той вечно беше такъв, когато започнеше нещо ново — трескав, потаен, обзет от постоянноменящи се настроения.

Двете жени го гледаха как дояжда ябълката — изяде дори сърцевината, не остави нищо.

Избърса ръцете си в покривката, после вдигна очи и срещна погледа на Мег.

— Защо по-късно не слезем до заливчето да събираме мидени черупки?

Тя погледна встрани — едва прикри изненадата си. Съвсем неотдавна бяха слизали там — защо го беше предложил току-що? Може би просто за да ѝ угоди, тя обичаше мидените черупки — но, според нея, не беше така. При Бен винаги имаше и нещо повече. Щеше да е весело, Бен щеше да обърне всичко на някаква игра, но щеше да си има и причина за тази игра. Бен винаги имаше причина.

Бен се разсмя, протегна ръка и си взе една малка репичка.

— А утре ще ти покажа с какво съм се захванал.

* * *

Уорфлийт^[1] беше малко заливче близо до устието на реката. От стария град към него водеше път, който рязко свършваше сред разхвърляните скали; сянката на Стената очертаваше рязка начупена линия по камъните и хълмовете отвъд. Отляво склонът се спускаше към реката, окъпана в ярка слънчева светлина. През гъстия храсталак — боровинки и къпини, диви цветя и високи треви — надолу минаваше пътека и излизаше в началото на заливчето.

Бен стъпи на плоския камък и пусна раницата си долу. Под него скалата се спускаше стръмно от двете страни и оформяше мъничкото, вклиняващо се острие на заливчето. Краищата му бяха поръбени с тънък пласт чакъл. В момента имаше отлив, макар че яркото слънце се отразяваше в няколко локви сред камъчетата. И от двете страни заливчето бе оградено с ниски скали, които стесняваха канала. Това

беше древно, примитивно място, непроменено от изминалите векове, и беше лесно да си представиш малката флота на Хенри Плантагенет, закотвена тук през 1147 г. в очакване да отплава към Йерусалим, за да се бие с неверниците във Втория кръстоносен поход. По-нататък се възправяше замъкът, поставен от Хенри Тюдор, Хенри VII, чийто син беше скъсал с папата. Бен вдъхна дълбоко и се усмихна. Това беше историческо място. От самия този град бащите пилигрими са отплавали през август 1620 г. към новите земи в Америка, а през юни 1944 г. оттук е тръгнала част от голямата нашественическа флота — петстотин кораба, потеглили към Нормандия да освобождават Европа от Хитлер и нацистите.

„Всичко това е минало“ — помисли си той огорчено, обърна се и погледна сестра си. Всичко бе отминало и забравено — погребано под леда на Града на хан.

— Хайде — подкани я той. — Отлив е. Ще отидем при скалите в северния край. Там няма как да не намерим нещо.

Мег кимна и тръгна подире му. Щом пътят станеше стръмен, тя хващаше ръката му. Спряха в другия край на чакълестата ивица, събуха обувките си и ги оставиха на камъните. Бен тръгна по пясъка, после спря, обърна се и посочи надолу и назад, описвайки линия.

— Виж!

Тя погледна нататък. Слънцето беше стоплило пясъка, но там, където бяха стъпвали, стъпалата им бяха оставили мокри отпечатъци, които тъмнееха на фона на почти белия плътен пясък. Докато ги гледаха, те избледняха — първо най-далечният, последен — най-близкият.

— Също като историята — обади се той, извърна се и тръгна към водата.

„Или като паметта“ — помисли си Мег и погледна в краката си. Направи крачка, след това спря и загледа как отчетливата яснота на отпечатъка помръква бавно като образ, изпратен от някакво много далечно разстояние: отначало по ръба, после — с внезапно втурване — към самия център; и как се разпада на две мънички отделни кръгчета, преди да изчезне. Сякаш всичко потъваше в дълбините под пясъка и сега се пазеше в самата скала.

— Виж тук! — извика той тържествуващо. Тя изтича при него — беше клекнал досами водата — и се наведе.

Черупката беше забита две трети в пясъка. Но въпреки това не можеше да се сбъркат формата и цветовете ѝ. Беше розова раковина. Тя плесна радостно с ръце.

— Внимавай, като я вадиш, Бен. Да не повредиш шиповете.

Знаеше го, разбира се — но не каза нищо, просто кимна, придърпа раницата си и отвори капака.

Тя го наблюдаваше как копае в кръг около раковината, после как оставя малката лопатка и се заема да дълбае плътния мокър пясък с пръсти. Щом я освободи, я вдигна внимателно и я занесе при една локвичка, за да я измие.

Тя го изчака да се върне. Той коленичи пред нея, разтвори дясната ѝ длан и постави върху нея бледорозова черупка. Измита, тя беше още по-красива. Прекрасен образец с елегантни извивки — като странна риба-вкаменелост.

— Морски таралеж — обади се той, загледан в черупката. — Колко извивки виждаш?

Това беше стара игра. Тя вдигна черупката, втренчи се във върха — „носа“ — и започна да брой мъничките възелчета, отбелязващи всеки нов стадий на възходящата спирала.

— Шестнайсет — и тя му подаде черупката обратно.

Той я разгледа внимателно.

— По-скоро са трийсет и четири — погледна я, след това леко докосна черупката. — В първия половин сантиметър са поне осемнайсет.

— Но те не се броят! — възрази тя. — Много са малки!

— Може да са малки, но се броят. Всяка отбелязва етап в развитието на молюска още от безкрайно мъничък. Ако я разгледаш на рентген, ще го видиш. Същата форма се повтаря отново и отново, всеки път — по-голяма и по-голяма, мидата е запечатала всяка част от черупката — „израснала“ я е, ако щещ. Дори и след като мидата умре, черупката продължава да расте. Никога не свършва. Спиралата остава незавършена.

— Като всички спирали.

Той се разсмя и ѝ подаде черупката.

— Да. Предполагам, че по самата си природа е незавършена. Освен ако не е двойна.

Мег се втренчи в него.

— Бен? Какво правим тук *ние*?

Тъмозелените му очи проблеснаха палаво.

— Събираме миди. Това е.

Той се изправи и се отдалечи — оглеждаше внимателно пясъка за нови черупки. Мег се обърна и го проследи с напрегнат поглед — знаеше, че е много по-сложно, отколкото твърдеше той; след това стана и се включи в търсенето.

Два часа по-късно решиха да си починат. Слънцето беше минало зад тях и сега далечният край на заливчето тънеше в сянка. Приливът бе започнал преди час и морето вече заливаше пясъка между скалите в устието. В раницата Бен беше донесъл сандвичи и те си ги поделиха, изтегнати върху ниските скали. Грееха се на следобедното слънце. Бяха наредили черупките върху една зелена кърпа от страни.

Бяха повече от дузина и най-различни — „прилепово крило“ и туритела, „орхидея паяк“ и „език на фламинго“, „златен шлем“ и „раирано боне“, „пеликански крак“, седефена „змийска глава“ и още няколко — всичките измити, блестящи под слънцето. С най-различни форми, размери, цветове — и нито една от тях не обитаваше студените сиви води на южния английски бряг.

Но Мег изобщо не го знаеше.

Беше започнало, когато Мег беше само на четири години. На стената в коридора имаше стъклен аквариум и щом забеляза какво удоволствие е за Мег да разглежда формата и цвета на черупките, Хал Шепърд беше купил нови видове от Града и ги бе донесъл в Имението. Беше ги разпръснал саморъчно из заливчето по време на отлив и на другия ден беше завел Мег да ги „намери“. Бен, по това време седемгодишен, беше разбрал веднага, но си бе замълчал — не искаше да разваля радостта на Мег от играта. И когато баща му му предложи да пренапише книгата на пращядо си за мидите така, че да подкрепя заблудата, Бен веднага се беше хванал за тази възможност. Сега томчето седеше на полицата вместо оригинала — хитра, фина пародия. Сега той на свой ред продължаваше играта, започната от баща му. Черупките, наредени днес върху кърпата, той беше разпръснал само преди два дена.

Чайките лениво подвикваха високо над тях. Той вдигна поглед нагоре, закрил очи срещу слънцето, после пак погледна към Мег. Очите ѝ бяха затворени, тялото ѝ — изтегнато върху скалите като

млада лъвица. И лицето, и тялото ѝ бяха много почернели — почти кафяви на фона на чисто белите шорти и фланелка. Тъмната ѝ коса беше разпиляна — гъсти, дълги къдрици — върху избелялата от слънцето скала. Очите му обаче непрекъснато бяха притегляни от пълните ѝ гърди под плата, от подканващата извивка на бедрото, хълбока и слабините, прекрасните закръглени рамене, копринената гладкост на шията, странната голота на стъпалата ѝ. Той трепна и отмести поглед, разтревожен от внезапния обрат на мислите си.

Беше толкова позната — и изведнъж толкова непозната.

— За какво мислиш? — попита го тя тихо, почти сънливо.

Вятърът полъхна леко — мек и топъл — по ръката и бузата му, после утихна. Известно време се вслушва в тихия плисък на вълните, които се разбиваха в далечния край на голямата скала.

Мег се облегна на лакът и го погледна. Усмиваше се — както винаги.

— Е? Котка ли ти е отхапала езика?

Той ѝ върна усмивката.

— Забравяш, че вече няма котки.

Тя поклати глава.

— Грещиш. Татко ми обеща, като си дойде, да ми донесе.

— А... — той кимна, но не огласи мислите си. Пак игра. Разширяване на илюзията. Ако баща им донесеше коте, и то щеше да е копие — най-вероятно „Джен Син“, — защото хан отдавна бяха избили всички истински котки.

— Как ще го кръстиш? Тя го погледна закачливо.

— Мислех си... за Заратустра.

Не захапа примамката. Заратустра беше поетът-философ на Ницше; унищожително озлобеният самотник, слязъл от убежището си в планината, за да съобщи на света, че Бог е мъртъв.

— Хубаво име. Особено за котка. Разправят, че били много самостоятелни.

Тя го гледаше очаквателно. Той го забеляза и се разсмя.

— Ще трябва да почакаш, Мег. Утре, обещавам ти. Утре ще ти разкрия всичко.

Тя нацупи устни — така, както винаги беше правило малкото момиче, което бе познавал цял живот; но това днес изглеждаше някак си по-различно. Преобразено и странно, изненадващо еротично.

— Черупки... — той се опитваше да не мисли за нея. — Идвало ли ти е някога наум колко много приличат на паметта?

— Никога! — тя се разсмя и за миг му се стори, че е забелязала нещо по лицето му.

Погледна я предизвикателно в очите.

— Не. Помисли си, Мег. Не запечатват ли повечето хора миналото зад себе си по същия начин, етап по етап, също както молюскът израства от черупката си и я запечатва зад себе си?

Тя му се усмихна, след това отново се отпусна върху камъка и затвори очи.

— Но не и ти. Нали сам го каза. Твоите спомени са си там. Имаш достъп до тях. Само трябва да откъртиш камъка — и споменът е там, загнезден.

— Да, но въпреки всичко си приличат. Онова чувство за запечатване, за което ти говорих. Разбираш ли — части от моето минало са запечатани. Помня какво има вътре, но някак си не мога да се завърна към тях. Не мога да почувствам какъв съм бил тогава.

Тя лениво отвори едно око.

— А искаш, така ли?

Той я загледа напрегнато.

— Да. Повече от всичко. Искам да уловя как е било. Да го спася по някакъв начин.

— Хммм... — тя пак затвори око.

— Това е, разбираш ли ме? Искам да се промъкна навътре в черупката. Да усетя какво е да си там, преди всичко това да е било запечатано. Разбираш ли ме?

— Звучи като чиста носталгия.

Той се разсмя, но смехът му прозвуча малко по-остро, отколкото трябваше.

— Може би... но, според мене, не е така.

Сега тя изглеждаше съвсем отпусната, сякаш заспала. Гърдите ѝ бавно се издигаха и спускаха. Известно време я наблюдава — отново разтревожен от силата на онова, което чувстваше. После се отпусна и последва примера ѝ — затвори очи и задряма под топлото слънце.

Когато се събуди, слънцето беше слязло още по-ниско. Сянката на Стената бе стигнала до подножието на скалите под тях, а приливът почти беше изпълнил мъничкото заливче и ги беше отрязал от сушата.

Трябваше да прецапат на връщане. Една вълна се разби тежко о скалите отзад и той рязко се извърна. Щом се обърна, една чайка изкряска съвсем близо и го стресна. И тогава забеляза. Мег я нямаше.

Скочи нервно на крака.

— Мег! Къде си?!

Тя отговори веднага — гласът ѝ идваше изпод голямата скала и се мъчеше да надвика грохота на друга вълна.

— Тук съм!

Той се изкатери до върха на скалите. Мег беше долу под него, вляво — приклепнала върху камък, който се подаваше само на трийсетина сантиметра над водата. Беше се навела напред и правеше нещо.

— Мег! Върни се! Опасно е!

Започна да слиза надолу. Тя се извърна и се изправи.

— Всичко е наред. Аз само...

Видя я как се подхлъзна на мокрия камък. Видя я как размаха ръце, за да запази равновесие. И тогава връхлетя вълната.

Беше по-голяма от всички вълни досега и се издигна високо над скалите. Водата кипеше и се пенеше, хвърляше нагоре тънки пръски като стъкло, разбиващо се под някакъв могъщ чук. Първо удари голямата скала с форма на зъб отдясно, после се разля по брега с рев, обливайки скалите с бяла пъна.

В един миг Мег беше там, в следващия я нямаше. Бен видя как огромната вълна я запрати към скалите, след това тя изчезна под водата. Когато водата се отдръпна назад, от Мег нямаше и следа.

— Мег!!!

Бен натисна копчето за спешно повикване до врата си, после се промъкна надолу и застана на ръба. Без да обръща внимание на по-малката вълна, която се разби в краката му, той се вгледа надолу във водата, търсейки някакъв знак, който да му покаже къде е тя. Лицето му беше маска на страданието.

Отначало нищо. Съвсем нищо. После... там! Той се хвърли във водата и се запромъква към нея през студения мрак. След това зарита към повърхността, здраво обгърнал Мег с една ръка.

Изскочи над водата на около седем метра от скалите и се отпусна по гръб, прегърнал Мег — с лице нагоре, допряла глава о врата му.

Отначало вълните му помагаха — носеха го към скалите, но след това осъзна колко беше опасно. Обърна се и погледна. Щом вълната се отдръпна, отдолу се показа остра, назъбена скала. Ако оставеше вълните да ги носят, можеха да се разбият. Но имаха ли друга възможност? Ако се опиташе да заобиколи скалите с плуване и да навлезе в залива, щеше да плува срещу течението и щяха да изгубят много време. А имаше съвсем малко време, ако искаше да спаси Мег. Трябваше да рискува.

Отпусна се във водата — опитваше се да прецени как вълните се надигат и спускат — след това зарита с крака. Първата вълна го отнесе на половината разстояние от скалите. Втората ги издигна рязко нагоре и ги отнесе почти там.

Почти. Вълната беше започнала да се оттегля — той протегна ръка и се вкопчи в издатината. Водата се отдръпна. Остра болка проряза ръката му и го накара да изкрещи. И пропадна надолу — тялото му се сгърчи и болезнено се блъсна о скалата.

За миг сякаш дланта се изтръгна от ръката му, но той се задържа — чакаше водата да се върне отново. Изкуствените му пръсти се вдълбаваха в скалата. И щом вълната плисна, той зарита яростно, изкачи се върху камъка и запълзя назад, като отчаяно се отгласкваше с крака от скалата далеч от водата. Мег беше отпусната върху него като труп.

Пренебрегна болката в ръката си, отнесе Мег върху една издатина над скалата и я положи там — страхът правеше движенията му нервни. Устните ѝ и мекото на ушите ѝ бяха леко посинели.

Наклони главата ѝ назад, вдигна брадичката ѝ и затисна носа ѝ с лявата си ръка. Наведе се над нея, прилепи устни към разтворената ѝ уста и бързо издиша четири пъти с пълни гърди.

Отдръпна глава и провери пулса на шията ѝ. Сърцето ѝ продължаваше да бие. Гърдите ѝ се отпуснаха, той отново се наведе напред и вдъхна в устата ѝ, после, след три секунди, още веднъж.

Мег потръпна и започна да повръща. Той бързо изви главата ѝ настрана и тя изплю морската вода и полусмления сандвич, който бе изяла само преди час. Почисти устата ѝ с пръсти, отново наведе главата ѝ назад и отново дъхна в нея, след това пак изви главата ѝ и тя повърна още веднъж. Но вече дишаше. Гърдите ѝ се издигнаха, спуснаха се, пак се издигнаха. Клепачите ѝ трепнаха.

Внимателно я преобърна по корем, изви ръката и крака ѝ така, че да поддържат долната част на тялото, след това вдигна брадичката ѝ, за да държи отворени дихателните пътища. Сега дишането ѝ стана по-нормално, устните ѝ порозовяха.

Бен се отпусна на пети и дълбоко си пое дъх. За малко да умре. Неговата скъпа Мег за малко не бе загинала. Разтрепери се, после усети как през него преминава слаба тръпка — последствие от шока. Божове! Затвори очи за миг — усети странно замайване, — после отново ги отвори и се подпря на ръце.

Под него нова вълна се разби тежко о скалите, издигнаха се пръски. Приливът продължаваше да приижда. Скоро щяха да бъдат напълно отрязани от земята. Бен се огледа и по дължината на сенките разбра колко късно е станало. Бяха спали твърде дълго. Трябваше да я пренесе до брега и то веднага.

Пое дълбоко дъх, обгърна я с ръце и я вдигна; преобърна я, гушна я и опря главата ѝ на рамото си. После започна да се изкачва, като внимателно подбираше пътя си надолу към сенките между струпаните скали.

Водата му стигаше почти до кръста и първите седем-осем метра държеше Мег над нея; боеше се студът да не я обгърне отново. След това я пренесе през кълба от пяна, които му стигаха малко до над коляното, и я изнесе на каменистия бряг.

Положи я близо до мястото, където бяха оставили сандалите си. Все още беше в безсъзнание, но сега бузите ѝ бяха поруменели, дишането ѝ — равно, което го успокояваше. Огледа се, но нямаше с какво да я завие, нямаше нищо, с което да помогне на тялото ѝ да се справи с шока, който му предстоеше.

Поколеба се за миг и после, тъй като знаеше, че не му остава нищо друго, докато дойде помощ, легна до нея на брега, притисна я до себе си и остави тялото си да я стопли.

* * *

Мег се събуди призори — цялото ѝ тяло беше напрегнато. Затрепери, щом си спомни станалото. Лежеше, дишаше дълбоко, опитваше се да се успокои и се взираше през мрака към отсрещната

стена, където стоеше аквариумът с колекцията ѝ от миди. Не виждаше нищо, но знаеше, че са там — най-различни раковини — плоски и остри, наutilus и петнист Вавилон, червена митра и гигантска чирагра — всяка една ценена и позната и все пак сега по-различна; те вече не бяха толкова важни за нея. Спомни си какво беше казал Бен за черупките и паметта, за запечатаните камери и растежа и разбра, че е пропуснала нещо. Той се опитваше да ѝ каже нещо, да посея някаква идея в ума ѝ. Но каква?

Протегна ръка и плахо докосна подутината на главата си, после започна да я опипва. Мястото все още беше нежно, но вече не я болеше. Раната беше повърхностна и вече бе хванала коричка. Имаше късмет. Голям късмет.

Надигна се, прозя се и замря неподвижно. Чу се леко хрущене, после — звук от отварящ се прозорец откъм стаята на Бен. Известно време тя се ослушва. След това стана, навлече халата си и тихо тръгна по коридора към стаята на брат си. Бен беше застанал до прозореца — гол, надвесен над перваза. Взираше се в тъмнината.

Мег се приближи и застана до него; прегърна го през кръста. Взря се в тъмнината — опитваше се да различи какво гледа той. Но виждаше само мрак. Погледът ѝ се разсея — не виждаше нищо.

Усети го как потръпна, извърна глава и го погледна в очите. Той се усмихваше, очите му светеха от някакво познание, от което тя беше лишена.

— Свързано е някак си с това... — каза той тихо. — С мрака и светлината и с простото взаимодействие между тях. Със слънчевите лъчи и отсъствието им. Толкова е просто, че почти никога не сме го забелязвали. То е там, в Тао, разбира се, но е нещо повече от философия — повече от прост начин да гледаш на нещата — то е самата тъкан на реалността.

Той трепна и ѝ се усмихна.

— Както и да е... ти как си?

— Добре съм — прошепна тя.

Изведнъж го усети. Не думите му, не съвсем простото нещо, което беше казал, а присъствието му там, до нея. Ръката ѝ все още беше върху твърдата, топла плът на гърба му и леко, почти незабележимо натискаше кожата му. Усещаше живия му пулс.

Той продължаваше да я гледа с учудени очи — беше забелязал нещо странно в лицето ѝ. Тя погледна дланта си, отпусната върху гърба му, и усети някакво странно свързващо течение, по-силно от докосване. Усещаше го там, до себе си, и как я гледа; усещаше напрежението, стегнатите мускули на тялото му.

Никога досега не се беше чувствала така. Толкова странно, толкова силно усещаше собственото си физическо съществуване там, съвсем близо до него. Голотата му я тревожеше и привличаше; тя си пое дъх бавно, продължително, сякаш изведнъж ѝ беше станало трудно да диша.

Той се обърна към нея, ръката ѝ се плъзна по гърба му и се отпусна на хълбока му. Тя потръпна — гледаше лицето му, очите му, изненадана от копнежа, изписан по тях.

Затвори очи и почувства как пръстите му докоснаха шията ѝ и се плъзнаха нежно по раменете ѝ. За миг почувства, че губи съзнание, после се стегна. Пръстите ѝ докоснаха гладките улеи на слабините му. Острите косми гъделичкаха ставите на палците ѝ.

Погледна надолу и видя колко яростно и гордо се беше надигнал за нея. Без да мисли, отпусна ръка надолу и докосна члена му.

— Мег... — гласът му беше нисък, пълен с желание. Ръцете му се плъзнаха по тялото ѝ, повдигнаха нощницата ѝ до кръста и обхванаха голите ѝ хълбоци; пръстите ѝ леко галеха меката му гладка кожа. Затвори пак очи — искаше той да продължи, да посегне надолу и да я докосне там, където тя копнееше за него.

— Мег...?

Тя отвори очи и веднага забеляза странната смесица от страх и болка, объркване и желание в неговите.

— Няма нищо... — прошепна тя и го притегли към себе си. Заведе го до леглото, легна и го остави да свали дрехата ѝ.

Заболя я. Въпреки цялата му нежност и загриженост я заболя, когато го пое в себе си. А после болката утихна и тя усети, че плаче и повтаря името му отново и отново — тихо, без дъх, докато той се притиска към нея. Откликна му пламенно, притискаше се към него пак и пак, докато движенията му не ѝ подсказаха, че свършва. Треперейки, тя го прегърна здраво, притегли го навътре в себе си — ръцете ѝ стискаха хълбоците му, искаше той да излее семето си в нея. После цялото му тяло се разтърси и тя изохка. Обля я вълна от чисто, почти

болезнено удоволствие. Тя загуби съзнание, след това потръпна леко и отново отвори очи.

Лежах там — брат и сестра, голи върху окървавеното легло, прегърнати. Бен спеше — гърдите му бавно се повдигаха и спускаха. Тя не откъсваше очи от него. Погледна лицето му, тъмните му дълги мигли, изящния му прав нос и твърдите, пълни устни. Лице, огледален образ на нейното. Нарцистично проследи формата на устните му с пръсти, после отпусна длан върху врата му и усети пулса.

Видът му ѝ напомняше нещо от Ницше, от онази глава на „Тъй рече Заратустра“, която се казваше „Танцова песен“. Произнесе думите тихо, нежно, почти шепнешком:

— „Наистина аз съм гора и нощ от тъмни дървеса: ала който не се плаши от моя мрак, той ще намери и розариуми под моите кипариси.

Също и малкия бог ще открие той, любимеца на младите момичета: ето там до извора лежи той, безмълвно, със затворени очи.“^[2]

Потръпна и зараглежда телата им, разликите, които полът създаваше между тях. Нейните гърди и хълбоци — закръглени, неговите — стройни. Странността на пениса му, толкова различен сега, когато беше отпуснат, толкова сладък и безобиден; цялата жестокост, цялата му прекрасна сила бяха изчезнали.

Усети как в нея се надига топлина, болезнено сладка нежност, докато го гледаше и виждаше колко уязвим беше така, заспал. Беззащитен и открит. Съвсем различен от онзи, който беше буден. Искаше да го целуне там и да събуди тази мъничка пъпка, да я накара отново да разцъфти във великолепието си.

Мег затвори очи и потръпна. Знаеше какво са направили. Но вътрешно не усещаше нито срам, нито съжаление.

Тя го обичаше. Беше съвсем просто. Сестрите трябва да обичат братята си. Но любовта ѝ към него беше по-различна. Беше нещо повече от проста сестринска обич. Отдавна го обичаше така: изцяло, без всякакви бариери.

А сега той го знаеше.

Тя стана — внимаваше да не го събуди — и облече нощницата си. Остана още миг там, загледана в спящото му съвършено тяло, после го остави и се върна в стаята си.

И докато лежеше там със затворени очи и се унасяше в сън, лявата ѝ длан леко притискаше слабините ѝ, сякаш бяха неговите.

* * *

— Как е моята пострадала?

Бет Шепърд остави подноса на пода, приближи се до прозореца и дръпна пердетата. Лятното слънце заля стаята.

Мег бавно отвори очи и се усмихна.

— Добре съм. Наистина.

Бет седна на леглото до дъщеря си, разтвори косата ѝ и огледа раната.

— Хммм... Изглежда наред. Хубава чистичка раничка — задържа длан върху челото на Мег, след което доволна, че няма треска, се усмихна и започна да я гали по косата.

— Съжалявам... — заговори Мег, но майка ѝ поклати глава.

— Бен ми разказа. Било е злополука, това е. В бъдеще ще внимаваш повече, нали?

Мег кимна.

— Ако го нямаше Бен...

Пръстите на Бет се поколебаха, после продължиха да разресват гъстата тъмна коса на Мег.

— Бих казала, че сега сте квит, нали? Живот за живот.

Мег я погледна, след това отмести поглед.

— Не. Беше по-различно. Съвсем различно. Той рискува живота си. Можеше да умре.

— Може би. Но ти не би ли направила същото?

Мег се поколеба, после тихо отговори:

— Сигурно бих... — Потръпна и погледна към аквариума с раковините. — Знаеш ли, не мога да си представя какво ще е тук без Бен!

Бет се усмихна.

— Нито пък аз. Но както и да е — изяж си закуската. Ако ти се яде, разбира се.

Мег се разсмя.

— Умирам от глад, а и как хубаво мирише!

Бет помогна на Мег да седне и подпъхна под нея възглавници, след това взе подноса и го постави в скута ѝ. Имаше грейпфрут и палачинки, пресен портокал и кафе, две дебели препечени филии с масло и малко бурканче мед.

Мег нагъваше, а майка ѝ я гледаше. Когато свърши, Бет плесна с ръце и се засмя:

— Боже, Мег! Би трябвало да падаш по-честичко във водата, ако това ти отваря такъв апетит!

Мег въздъхна, облегна се назад на възглавниците и остави майка ѝ да вземе подноса и да го премести.

Бет се обърна и ѝ се усмихна.

— Е? Ще си лежиш ли или искаш да станеш?

Мег погледна надолу — личеше си, че ѝ е неловко.

— Искам да поговорим...

— Добре. За какво?

— За тебе и татко. Как сте се запознали и сте се влюбили...

Бет изненадано се разсмя.

— Боже мой! Откъде пък се сети за това?

Мег леко се изчерви.

— А, нищо, просто така. Сетих се, че всъщност не знам...

— Е... ами добре, ще ти разкажа. — Тя дълбоко си пое въздух и подхвана: — Ето как беше. На осемнайсет години бях пианистка. Свирах в големите зали по света пред най-висшите кръгове на обществото на Първо ниво — Божествените, както сами се наричат. А после един ден ме поканиха да свиря пред танга и неговия двор.

— Сигурно е било вълнуващо.

— Много — тя хвана ръката на дъщеря си и я стисна леко. — Както и да е, същата вечер след концерта всички ми обясняваха колко добре съм свирила, но аз бях страшно недоволна от себе си. Бях свирила лошо. Не некадърно, но според собствените ми стандарти се бях представила зле. И то пред танга и пред всички онези хора. Сякаш само баща ти усети, че нещо не е наред. По-късно разбрах, че всъщност той бил уредил всичко това с концерта. Слушал ме бил и преди и знаел на какво съм способна.

Е... след приема той ме отведе настрана и ме попита дали съм била нервна. Разбира се, бях. Не всеки ден викат осемнайсетгодишни момичета да свирят пред някой от Седмината. Но това не беше

оправдание. Казах му колко се срамувам, че съм разочаровала танга, и — за моя изненада и огорчение — той се съгласи с мене. И направо ме заведе в личните покои на танга, помоли Ли Шай Тун да му прости за натрапничеството и ме накара да седна на пианото и да свиря.

„Този път така, както можеш, Елизабет! — насърчи ме той. — Покажи на танга защо толкова съм те хвалил!“

И аз засвирих; и този път, когато ме слушаха само тангът и баща ти, свирих по-добре от всякога през целия ми живот.

— Какво свири? Спомняш ли си?

Майка й се усмихна и се загледа в далечината.

— Да. Соната във фа минор от Бетовен — „Апасионата“. Чак след като свърших, осъзнах, че току-що съм извършила углавно престъпление.

Мег зяпна.

— Богове! Естествено! Това произведение е забранено, нали? Както всички произведения на Бетовен! И какво направи тангът?

Бет погледна дъщеря си и я разроши.

— Ръкопляска ми. Стана на крака и ми ръкопляска. После се обърна към баща ти и каза: „Не знам какво беше това, Хал, и не искам и да знам, но ти си прав, че доведе тук момичето. Тя сама по себе си е класа.“

— И?

— И после една година — нищо. Мислех си, че баща ти ме е забравил, въпреки че често се сецах за него и за онова, което направи за мене онази вечер. Но след това съвсем изневиделица получих от него покана да посетя Имението.

Мег развълнувано се наведе напред.

— И тогава ли стана всичко?

Бег поклати глава.

— Не. Съвсем не. Бях поласкана, естествено, но беше невъзможно да приема такава молба. Бях само на деветнайсет. Щях да стана пълнолетна чак след шест години, а и баща ми и майка ми щяха да ми забранят да отида, дори и да ги бях попитала.

— И какво направи ти?

Бет се засмя.

— Единственото, което можех да направя. Изпратих му покана за следващия си концерт.

— И той дойде ли?

— Не. Но последва нещо много странно. Баща ми ми се обади. Не бях го виждала от шест месеца и тогава, точно на следващия ден, след като бях изпратила поканата на Хал, цъфва баща ми важен-важен и ми обяснява, че ми бил намерил съпруг!

Мег пак зяпна от изумление.

— Съпруг?!

— Да. Синът на някакъв негов по-възрастен приятел. Някакъв богат младок, неинтелигентен и лишен от таланти.

Мег се вкопчи в ръката на майка си.

— И ти си отказала. Казала си на баща ти, че си влюбена в Хал Шепърд и искаш да се ожениш за него. Така ли?

Бет се разсмя.

— О, богове, не. Аз изобщо нямах думата. Пък и освен това още не бях влюбена в баща ти. Само го харесвах. Беше хубав, интелигентен и чувствах... че някак ме привлича. Но само толкова. Поне тогава. Онова, което не бях разбрала обаче, беше, че баща ти се е влюбил в мене. Вероятно бе прекарал цялата тази година, като се е опитвал да ме забрави, но после чул за годежа ми, направо полудял и извикал моя кандидат на дуел.

Мег примигна.

— Той... какво?!

— Да — засмя се радостно Бет. — На старомоден дуел с мечове.

— И? — очите на Мег бяха станали големи и кръгли.

— Ами... Естествено, баща ми изпаднал в ужас. Годеникът ми искал да се бие, но пък на Хал му се носела славата на добър фехтовач и баща ми бил сигурен, че той ще убие бъдещия ми съпруг. И помолил Хал да му се обади, за да се помъчат да се разберат.

— И се разбрали?

Бет се наведе.

— Не веднага. Макар че баща ми не го разказва така. Разбираш ли... аз подслушвах тайно от съседната стая. Отначало баща ми беше много ядосан. „Тя не може да бъде твоя! — каза му той. — Ако убиеш този младеж, ще уредя брак с друг!“ „Тогава ще убия и него!“ — закани се Хал. Баща ми се слича. „Аз пък ще й намеря друг кандидат. Не можеш да ги избиеш всичките!“ Но Хал беше твърдо решен. Гласът

му прокълтя дръзко: „Ако се наложи, ще избия до крак всички мъже в Чун Куо! Не разбирате ли? *Искам дъщеря ви!*“

Бет се разсмя, след това се отпусна назад, лицето ѝ изведнъж беше станало по-замислено, очите се взираха назад във времето. После продължи по-тихо:

— Богове, Мег. Не знаеш каква тръпка е да те искат толкова.

Мег се вгледа в майка си по-продължително, след което сведе поглед и слабо потръпна.

— Да... И баща ти се предаде пред Хал?

— Богове, не. Той беше упорит човек. А и користолюбив. Виждаш ли, разбрал беше какво е състоянието на Хал по онова време. Всичко това беше нещо като игра, разбираш ли, за да се вдигне цената.

Мег се намръщи — не разбираше.

— Той искаше откуп. Искаше да ме платят.

Мег издаде слаб удивен звук.

— Да. И го получи. Заплашваше да попречи на Хал да се ожени за мене, преди да навърши дваисет и пет, ако не му плати каквото иска.

— И той го направи?

— Да. Всъщност плати двойно повече, отколкото искаше баща ми.

— Защо?

Усмивката на Бет се разшири.

— Защото, каза Хал, баща ми не знаел цената и на половината от онова, на което е дал живот.

За момент Мег остана мълчалива, обмисляше. После отново вдигна поглед към майка си.

— Мразеше ли баща си?

Бет се поколеба, на лицето ѝ се изписа тъга.

— Не го познавах достатъчно добре, за да го мразя, Мег. Но каквото знаех за него, не ми харесваше. При целия си талант беше малък човек. Не като Хал. — Тя леко поклати глава, слаба усмивка се върна в ъгълчетата на устата ѝ. — Не, изобщо не е като баща ти.

— Къде е Бен? — попита Мег, прекъсвайки мечтите ѝ.

— Долу. Часове наред беше на горния етаж, работеше. Изнесе много оборудване от мазето и го подреди в дневната.

Мег се намръщи.

— С какво се занимава?

Бет поклати глава.

— Не знам. Изпълнявал обещание, така каза. Каза, че би го разбрала.

— А... — „Черупки — помисли си тя. — Трябва да има нещо общо с раковините.“

И с паметта.

* * *

Бен седеше в нещо като доспехи на пианото. Чучелото бе зад него, позата му имитираше стойката му. Една-единствена тънка корда го свързваше с имитацията. В отсрещната страна на стаята се свиваше триног „паяк“, чиято програма търсеше несъответствия в движението на Бен и имитацията. Мег седна до „паяка“ — мълчалива, наблюдаваща.

Прозрачен калъф покриваше задната част от главата на Бен, свързан с тясната подковообразна яка около врата му. Под паяжина от фини реснички в калъфа русата коса на Бен изглеждаше като посипана със сребро. Това бяха директни импланти — общо повече от шейсет — следящи мозъчната дейност.

Още две корди, по-тънки и от свързващата, тръгнаха от краищата на яката към ръцете на Бен и бяха прилепени към тях на всеки няколко сантиметра. Тънки като косъм жички покриваха полуголото тяло на Бен, но погледа привличаха най-вече ръцете.

Тънки, подвижни връзки от лед оформяха кристални ръкавици, които прилепваха към ръцете му като втора кожа. Сензори по вътрешната им повърхност регистрираха мускулните движения и температурните промени.

Малки датчици бяха разположени по цялото тяло на Бен — измерваха отговорите му и връщаха информацията обратно към яката.

Когато се обърна с лице към Мег, се обърна и имитацията — безлика, но все пак позната в жестовете си, лявата ѝ ръка, също като на Бен, на бедрото, пръстите — малко поизкривени.

Мег откри, че двойствеността я плаши — дълбоко я плаши — но не каза нищо. Клавиатурата на пианото, отбеляза тя, беше обикновена освен в едно отношение. Всички клавиши си приличаха.

— Извикай мама, Мег. Би й харесало да чуе това.

Копието беше безлично, нямо, но в прозрачна кутия в краката му имаше отделна лицева единица — нищо повече от безпльтен намек за лице, вместо мускулатура — фини жички. Докато Бен говореше, полуоформеното лице извършваше призрачни движения, имитиращи реч, устните и очите му — идеално копие на тези на Бен.

Мег направи каквото й казаха, като доведе майка си от осветената от слънцето кухня в сенките на дневната. Бет Шепърд седна до дъщеря си, изтри ръце в престилката си, насочи цялото си внимание към сина си.

Той започна.

Ръцете му проблясваха над клавиатурата с пръсти като живи скъпоценни камъни и извличаха странна, копнежна, сложна музика от античния инструмент. Нов звук от стара клавиатура.

Когато свърши, настъпи момент на напрегната тишина, после майка му се изправи и отиде при него.

— Какво беше това, Бен? Никога не съм чувала нещо подобно. Беше... — тя се засмя — невярваща, очарована. — А мислех, че аз бих могла да *те* науча на нещо!

— Аз го написах — просто отговори той. — Нощес, докато всички вие спяхте.

Бен затвори очи и позволи на дисонансите отново да се оформят в паметта му. Дълги акордови структури от комплексни дисонанси, припокриващи се и повтарящи се, извиващи се една около друга като сложни нишки на живота, дълги вериги от ДНК. Не ла, до и сол минор, а аденин, цитозин и гуанин. Сложна, жива структура.

Идеална мимикрия на живота.

Копието се беше отпуснало назад, почиваше си след положените усилия, гърдта му се издигаше и спускаше, ръцете му лежаха на коленете. В кутията очите на лицето бяха затворени, устните — едва разделени, само лекото потрепване на ноздрите даваше признаци на живот.

Мег потръпна. Никога не беше чувала нещо толкова красиво, нито пък беше виждала нещо толкова ужасно. Сякаш Бен си беше поиграл. Пред клавиатурата копието не изглеждаше само пасивен получател на инструкции. Странна сила се излъчваше от безжизненото нещо и караше контрола на Бен над случилото се внезапно да изглежда

илюзорен: играта на някое по-велико, по-мощно същество, стоящо невидимо зад нарисуваните подпори.

Значи над това беше работил Бен. През нея премина тръпка на отвращение. Но все пак красотата — странната, покоряваща красота на всичко това. Поклати неразбиращо глава, след това се изправи и отиде в кухнята, уплашена от него.

* * *

Бен я откри в розовата градина — беше с гръб към него, взираше се през залива. Отиде и застана близо до нея, усещайки по-добре от всеки друг път голите ѝ форми под меката рокля от газ, която носеше. Около нея се носеше слаб аромат на лавандула.

— Какво има? — попита нежно. — Не ти ли хареса?

Тя извърна глава и сковано се усмихна, после пак се загледа през залива. Този отговор беше достатъчен. По някакъв начин я беше разкрил.

Той премина бавно покрай нея, след това спря с гръб към нея, лявата му ръка — опряна на бедрото му, дясната — на врата му, главата му — леко наклонена наляво; цялото му тяло имитираше позата ѝ.

— Какво не ти хареса?

Обикновено би се разсмяла, знаейки, че я дразни, но този път беше различно. Чу я да въздиша и да се извъръца и за момент се зачуди дали това има нещо общо със случилото се през нощта.

Тя направи стъпка встрани, после се обърна. Бен се завъртя и я последва. Сега стояха там лице в лице; разделяше ги един човешки бой разстояние.

— Беше... — примигна с очи, сякаш объркана.

Той задържа дъха си, възбуден от гледката, която тя представляваше. Можеше да е умряла. И тогава той никога нямаше да узнае. Заговори меко, подканващо; по начина, по който тя му говореше толкова често, за да го придума:

— Беше какво?

Тя срещна погледа му.

— Беше плашещо. — Видя я да потръпва. — Почувствах... — поколеба се, сякаш достигнала до ръба на онова, което свободно би

могла да му каже. При нея това мълчание беше нещо ново и неочаквано, резултат от промяната в отношенията им. Като нещо физическо във въздуха между тях.

— Да се поразходим? Покрай брега?

Тя се поколеба, после се усмихна едва-едва.

— Добре.

Той вдигна поглед. Небето се заоблачаваше.

— Ела. Да си вземем ботушите и връхните дрехи. Изглежда ще завали.

След час бяха долу до линията на водата, тежките им ботуши потъваха в калта, небето тъмнееше над тях, потокът и далечните влажни ливади оставаха вляво. Беше отлив и калта се простираше до централния канал, който се виеше като открита вена, срязана на тъмна буза, и блестеше като масло, когато слънцето успяваше да пробие облаците.

Известно време вървяха в мълчание, хванати за ръка, осъзнаващи новите си отношения. Усецаха се странно — почти сякаш се будеше самосъзнанието им. Преди между тях цареше интимност, почти единичност — несмущавана продължителност на споделен опит. Бяха една клетка, неделима. Но сега? Сега беше различно. Сякаш тази нова, чисто физическа интимност беше разцепила клетката, започнала някакъв дървен, неумолим процес на деление.

Може би беше неминуемо. Може би бяха обречени да стигнат до това. И сега...

Остана неизказано, но и двамата усещаха остро чувство на загуба. Беше там, неизречено в тишината, във въздишките, които всеки издаваше, докато вървяха по брега.

Когато плажът се стесни, спряха и седнаха на нисък, плавно спускащ се масив от сива скала, един до друг, с лица към селцето. Плоската експанзия на калта сега им беше отдысно, докато отляво на не повече от десет крачки стръмната, отгъпкана земя се издигаше над тях, дебелите преплетени клони на висящите дървета превръщаха подножието на брега в плътна сянка. Оттам, където седяха, не можеше да се види, но насам брегът беше отчасти покрит с тухли, гниещите греди на стара конструкция се подаваха тук и там от наводнената повърхност. Преди четири века военнопленници французи от Наполеоновите войни бяха завършили дните си тук — някои — в

заблатените гъсталаци, други — на набързо скованите бесилки, издигали се от тази страна на потока.

Сега Бен си мислеше за тези мъже. Умори се да си представя страданията им, носталгията, която трябва да са изпитвали, захвърлени в чужда страна. Но имаше нещо, заради което му беше трудно да се постави на тяхно място. Не знаеше как е да бъдеш далече от дома. В тази липса на знание почиваше слабостта на изкуството му.

Беше започнало много преди миналата нощ. Много преди Мег да дойде при него. Обаче миналата нощ се оказа катализатор — изясняване на всичко, което беше чувствал.

Мислеше си за думите, които баща му му беше цитирал и за които знаеше, че са верни:

Със сигурност никой не може да извлече от нещата, включително от книгите, повече от онова, което вече знае. Това, до което човек няма достъп чрез опита си, не може и да чуе.

Така беше. Поне за него онова, което казваше Ницше, беше вярно. И той нямаше достъп. Не тук.

Беше неспокоен. Неспкоен през последните дванайсет месеца. Сега го осъзнаваше. Беше имал нужда от нещо подобно, за да може да го фокусира. Но сега знаеше. Трябваше да се измъкне.

Дори и преди миналата нощ си беше мислил да отиде в колеж в Града. Може би в Оксфорд или в Техническото училище в кантон Страсбург. Но го беше обмислял само като естествен път за такъв като него; просто като продължение на образованието му. Сега обаче знаеше, че е нещо повече от това. Имаше нужда да види живота. Да изживее живота напълно, на всичките му равнища. Тук беше доста напреднал, но долината му бе станала твърде тясна, твърде ограничаваща. Имаше нужда от нещо повече — от нещо *различно*.

— Ако бях... — започна той с лице към Мег, после замълча, защото в същото време тя беше обърнала глава и бе започнала да му говори.

Засмяха се объркани. Никога не се беше случвало преди. Винаги бяха знаели инстинктивно кога другият смята да заговори. Но това... беше, сякаш са непознати.

Мег потръпна, после леко наведе глава, даде сигнал, че той трябва да говори; страхуваше се да не се повтори онзи несръчен момент.

За миг Бен се вгледа в нея. Изправи се рязко и се отдалечи на три крачки, след това се обърна и се втренчи в нея. Тя го гледаше изпод тъмния водопад на косата си.

— Трябва да си тръгна отгук, Мег.

Изведнъж видя колко се изненада тя; колко много означаваше това за нея. За момент очите ѝ се разшириха, устните ѝ едва-едва се разтвориха, после наведе глава.

— А...

Той мълчеше и я гледаше. Но когато пак понечи да заговори, тя изведнъж вдигна поглед с неочаквана болка и гняв в очите.

— Защо? Заради миналата нощ?

Той въздъхна и поклати глава.

— Няма нищо общо с нас, Мег. А с мене. Чувствам се напрегнат тук. Хванат в капан. Чувствам се така, сякаш съм надраснал това място. Изхабил съм го.

Докато говореше, отмести поглед от нея към потока, околните хълмове, малките, боядисани в бяло къщички, разпръснати между дърветата. Над главите им небето беше похлупак от пепелявосиво.

— А аз *трябва* да раста. Такъв съм — погледна я страстно, предизвикателно. — Ще умра, ако остана тук по-дълго, Мег. Не можеш ли да го видиш?

Тя поклати глава, гласът ѝ преливаше от несъгласие.

— Не е така, Бен. Каза, че е заради тебе. Тук вътре светът е по-малък. Говориш, че се чувстваш в капан. Но грешиш. Ние сме извън всичко това. Свободни от него.

Той се изсмя странно, после се извърна.

— Може би. Но това трябва да го открия. Сам. — Погледна я отново. — Прилича на онази работа с паметта. Мислех си, че зная всичко, но не знаех. Грешах, Мег. Бях приел твърде много неща. Така че сега трябва да открия. Сега. Докато все още мога.

Очите ѝ следяха всяко движение по лицето му, отбелязваха напрегнатото неспокойствие там. Сега се загледаха надолу, далече от неговите.

— Тогава не те разбирам, Бен. Не е необходимо да бързаш. Със сигурност не е?

— Напротив, необходимо е.

Навреме вдигна поглед, за да го види да потръпва и да се извързва, взрян през калта към Града.

Градът. Той беше константа в живота им. Накъдето и да погледнеха, тази плоска, лишена от черти белота определяше границите на техния свят като рамка на картина или края на някакъв огромен, нахлуващ ледник. Бяха се учили да не го виждат. Но днес с небето, притиснато ниско и неизразително над тях, беше трудно да не го видят, както го видя Бен — като кутия, която те обитаваха.

— Може би... — каза тя под нос. Но самата мисъл той да си тръгне я смрази до костите.

Той се обърна и я погледна.

— Какво търсеше?

Тя се намръщи.

— Не следвам мисълта ти.

— Преди вълната да удари. Щеше да ми кажеш нещо. Беше видяла нещо, нали?

Тя усети внезапен хлад върху opakото на дланта си и се вгледа. Беше капка дъжд. Избърса я, след това пак погледна към брат си.

— Беше раковина. Такава, каквато никога преди не бях виждала. Беше прилепена към скалата, но не можах да я освободя с пръсти. Сякаш беше залепена там. Странна, грозно изглеждаща раковина, твърда и назъбена, с форма на номадска палатка.

Паднаха още дъждовни капки, отделни и тежки. Бен насочи поглед към небето, после — към нея.

— Най-добре да се връщаме. Ще се изсипе порой.

Тя отиде до него и хвана ръката му.

— Тръгвай — каза тя. — Но не още. Не точно сега.

Той се наведе напред, целуна челото ѝ, след това се отдръпна, загледан в нея, тъмнозелените му очи не виждаха нищо друго освен нея.

— Обичам те, Мег. Разбери го. Но не мога да не съм това, което съм. Трябва да вървя. Ако не го направя...

Тя кимна едва-едва.

— Знам. Наистина. Разбирам.

— Добре. — Този път устните му нежно докоснаха нейните, после се отдръпнаха.

Тя потръпна и се наведе напред — искаше пак да го целуне — но точно тогава облаците над главите им се разтвориха и дъждът започна да се стича надолу тежко, шареше калта около краката им с белези, за секунди намокри косите и лицата им.

— Христe! — извика той, издигнал глас срещу твърдия барабанен звук на дъжда. За момент никой от тях не помръдна, след това Мег се обърна и сочейки към брега, му извика в отговор:

— Там! Под дърветата!

Бен поклати глава.

— Не. Ела! Тук вали по половин ден. Да се връщаме!

Хвана ръцете ѝ, привлече я към себе си, после се обърна, остави ръцете ѝ да се изплъзнат от неговите и започна да тича по брега към селцето. Тя се хвана на играта му и се затича към него; сега се смееше, споделяше удоволствието му от изливащия се порой. Знаеше — изведнъж го разбра без съмнение — че той трябва да замине, но ще се върне. След време. Когато е открил онова, което е търсил.

Изведнъж Бен спря и със смях издигна ръце към небето.

— Красиво е! — извика той. — Дяволски е красиво!

— Знам! — отговори тя, погледна покрай него към залива: покритите с дървета склонове на хълмовете се замъгляваха от пороя, къщичките по наклона пред тях изглеждаха строги.

„Да — помисли си тя. — Това ще ти липсва в Града. Там никога няма да завали. Поне през следващите десет хиляди години.“

[1] Warfleet (букв. от англ.) — „военна флота“ — бел.пр. ↑

[2] Прев. Жана Николова-Гъльбова ↑

ГЛАВА 6

ПРИНУДИ

Тази нощ той сънува.

Носеше се над пустиня, високо над нея. Смолисточерните магмени пясъци се простираха чак до хоризонта във всяка посока. Високи прашни спирали се движеха бавно през огромната равнина като набраздени колони, свързващи небето и земята. Духаше студен вятър. Над всичко висеше черно слънце като хлътнало око сред небе в кървавочервено.

Беше дошъл тук от мъртви земи, от пустинни земи, където храмове на забравени богове лежах в руини, отворени към небето; бе се носил над огромни планински вериги с върхове в еднообразно черно — най-чистото черно, което някога беше виждал — недокоснато от сняг или лед; бе се плъзгал над равнини от тъмно, разтопено стъкло, където образът на малкото му, цялостно същество летеше като двойник под него, стремящо се да се срещне с него, когато той падне — когато падне по време на издигането си. И сега беше тук, в тази пуста земя, където цветовете свършваха, а тишината беше като стена в черепа.

Времето минаваше. Тогава с гигантска, почти животинска тръпка, която разтърси въздуха около него, пясъците отдолу се разделиха, огромните дюни се отдръпнаха и разкриха идеално гладко езеро — нюансираните му в червено води бяха като огледало.

Падна. Преобръщайки се във въздуха, се превърна в стрела, разделила тъмната мазна повърхност. Слизаше надолу, въгленовочерната течност — мека, несъпротивляваща се — се виеше около тялото му като студен огън.

Слизаше надълбоко, толкова дълбоко, че тъпанчетата му се спускаха и закървиха. Дробовете му разцъфнаха като цветове в бялата клетка на гърдите му, изпълниха вътрешността му с ужасна топлина. За миг чернотата влезе вътре, процеждаше се в него през всяка пора; бариера, през която трябваше да премине. И тогава премина; освободен от обичайното си човешко същество. Все още потъваше

като желязно копие надолу в тъмнината, докато там, на петнайсетина километра под повърхността, дълбините се багреха от светлина.

Дъното на езерото беше бяло като кост; чисто, полирано и плоско като дело на човешка ръка. Блестеше меко изотдолу, сякаш друга земя — чудесна и пълна, толкова светла, колкото тази беше тъмна — лежеше от далечната страна на твърдата му, неотстъпчива бариера.

Завъртя очи, привлечен от нещо вляво. Заплува към него.

Беше камък. Тъмен, идеален каменен кръг, по-голям от дланта му. Имаше мека, почти прашна повърхност. Докосна го, намери го студен и твърд. След това, докато го гледаше, той изглежда се топеше, горната му повърхност ставаше плоска, тънкият ръб се гънеше. Сега беше раковина, мида с периферия, пресечена от тънка, неравна линия мрак.

Ръката му посегна към кръста му и измъкна скалпел от малкия калъф, след което плъзна острието между двете черупки. Разделиха се бавно, неохотно, както крилата на молец се разтварят срещу слънцето.

Вътре имаше перла от тъмнина — дребно яйчице, толкова тъмно, толкова наситено черно, че изглежда привличаше цялата светлина в себе си. Пресегна се да го вземе, но дори когато сви лявата си ръка около перлата, усещаше студът ѝ да изгаря плътта му и после падна — като капка небесен огън — върху дъното долу.

Удивен, вдигна ръка пред лицето си и видя идеалната дупка, пробита от перлата. Завъртя ръката. Точно през нея. Перлата беше минала точно през нея.

Потръпна. И после се върна болката — съвсем различна от всичко, което някога беше изпитвал.

Бен се събуди и седна изправен, облян в пот, лявата му ръка беше здраво вкопчена в дясната, болката в нея — доста реална. Взря се в нея в очакване да види малка дупка, прогорена в нея отгоре до долу, но нямаше видим знак, че нещо не е наред. Присви го отново и това го накара да извика — болката беше невероятна — по-лоша от най-лошата рана, която някога бе имал.

— По дяволите! — каза си под нос, недоволен от слабостта си. „Контролирай болката — помисли си. — Учи се от нея.“ Стисна зъби и погледна към таймера на стената до леглото му. Беше малко след пет.

Трябва да си е увредил ръката, докато измъкваше Мег от водата.

Когато болката намаля, стана, прокара ръка по гърдите си и започна да се облича. Беше по-трудно, отколкото си бе представял, защото и най-слабото движение на ръката щеше отново да го накара да се присвие от болка и да спре дъха му. Но успя да се справи успешно, излезе тихо и тръгна надолу по коридора.

Вратата на стаята на Мег беше отворена. Внимателно, за да не я събуди, той погледна вътре. Леглото ѝ беше вляво до далечната стена, прозорецът — точно над главата ѝ. Тя лежеше по гръб, косата ѝ покриваше лицето ѝ, раменете ѝ бяха голи в сянката, дясната ѝ ръка — извита над завивките. Завесите бяха спуснати, стаята тънеше в частична тъмнина, но малка пролука високо горе пропускаше малко от ранното сутрешно слънце — тясна лента от златна светлина. Тя оставяше контурна следа по завивките и нагоре по стената, разкривайки горната част на ръката ѝ. За момент той се взря в нея, забравил за тъпата болка в своята ръка — на тази светлина плътта ѝ изглеждаше толкова нежна.

За момент се поколеба, чудейки се дали трябва да я буди.

И ако го направеше!

Потръпна при спомена как беше дошла при него през нощта и усети същия силен изблик на желание. Въпреки че това го притесняваше, не можеше да се самозалъгва. Искаше я. И сега повече отпреди. Искаше да целуне мекотата на шията ѝ, да я види как се обръща, топла и усмихната, и да я вземе в прегръдките си.

Тръпката, която пробяга по гърба му, беше като чувството, когато слушаше някое изключително музикално парче или за първи път виждаше съвършено произведение на изкуството. Но как така? — зачуди се. Или цялото изкуство почиваше върху желанието?

Пръстите на увредената му ръка се свиха отново. Остро си пое въздух въпреки болката и облегна рамо на касата на вратата. Сега беше най-зле и това го караше да се чувства студен и слаб, челото му се къпеше в пот. Днес щеше да се изправи срещу му. Тази сутрин, ако е възможно. Но първо имаше нещо, което трябваше да се свърши.

Тръгна надолу и отвори вратата, водеща към градината. Отвън въздухът беше остър, свеж, небето — ясно след дъжда. Дълги сенки лежаха върху проблясващата, напоена с вода трева, преувеличаваха всяка издатина и падина и караха земята да изглежда набраздена и

неравна. Розите се къпеха във влага, подпряната на магарета маса беше тъмна и мокра.

За момент остана неподвижен, заслушан в призива на птиците от стряхата над главата му и в шума на дърветата. Странно как този звук винаги звучеше така, сякаш не нарушава, а засилва тишината под него.

Болката пак се върна — този път по-поносима. Изправи се срещу нея и после, когато тя затихваше, вдигна наранената ръка към лицето си. Едва-едва се носеше миризма на изгоряло. Сладка, доста приятна миризма. Притисна я към бузата си. Беше топла. Неестествено топла.

Притискайки ръка към гърдите си, се загледа през поляната към потъналия в сянка залив. Беше прилив. Слънчева светлина се криеше в дърветата от далечната страна на водата и бавно пълзеше към очертаната от нея линия.

Усмихна се. Точно това никога не се променяше: всеки ден идваше нов; светлина се излъчваше от всичко.

Тръгна надолу през поляната и после по тясната чакълеста пътека, която водеше през стара, разнебитена портичка към ливадите. Тук тревата беше до коляно, некосена, откакто баща му беше тръгнал преди три месеца, високите стръкове — яркозелени и гъсти. Навлезе в това море от трева, пренебрегнал пътеката — тя свиваше надолу към виещия се поток и се отправяше към Стената.

Спря в подножието на Стената, балансирайки на ръба на дълга каменна канара, която се издаваше над околните блата. Стената тук представляваше свръхмогъщо присъствие, неизразителна белота, висока две *ли* и завиваща под идеален геометричен ъгъл от сто и двайсет градуса на югоизток. Изглеждаше, сякаш се намира в ъгъла на гигантска кутия за играчки; сянката на Стената беше толкова дълбока, че като че ли беше нощ. Дори и така, доста ясно можа да си представи великанския кръг на Печата там, в долния край на Стената, не подалече от трийсет стъпки.

Бен клекна и се огледа. Тук паметта беше плътна. Образи се тълпяха около него като неспокойни духове. Трябваше само да затвори очи, за да ги повика обратно. От лявата си страна можеше да види мъртвия заек, потънал сред тревата. А там, точно зад него, баща му преди по-малко от година гледаше към него, но сочеше Печата и обясняваше как новата политика на Седмината се е изправила, за да спре набезите откъм Глината. Завъртя глава. Отдясно можеше да види

Мег — стотици, не, хиляди пъти — усмихната или замислена, изправена и седнала, с лице към него или извърната, тичаща през тревата или просто застанала до потока, взряна в далечните хълмове. Мег като дете, момиче, жена. И за какво? Защо такова безкрайно повторение на събитията?

Потръпна, след това се обърна, поглеждайки към селцето, замислен за това, колко безвременно изглежда на тази ранна утринна светлина. Сведе поглед, после потърка и замасажира дланта на лявата си ръка с дясната. Сега се почувства по-добре, по-спокоен, което го накара да помисли дали това не е някакъв вид схващане. Но можеха ли машините да се схващат?

Пое си дълбоко дъх и се разсмя. „Ами ако всички ние сме машини? Ако просто сме програмирани да мислим другояче?“

Тогаво отговорът ще е „да, машините се схващат“.

Беше странно — това чувство на принуда, чувство, че е длъжен да дойде тук. То беше по-силно от него — като желанието му към Мег. Плашеше го. И дори когато се прочисти от него, чувстваше, че контролира себе си по-слабо отвсякога. Част от това, разбира се, бяха лекарствата — или липсата им. За последен път ги беше вземал преди повече от седмица. Но имаше и нещо друго. Той се променяше. Усещаше го в себе си. Но към какво? И защо?

Още известно време втренчено гледа Печата, после отмести поглед разтревожен. Беше също като в съня му. Дъното на езерото: това беше Стената. Беше потънал в мрака, за да се сблъска със Стената.

И?

Потръпна. Не, още не го разбираше. Може би такъв, какъвто беше — шизофреник — той *не можеше* да го разбере. Не и там, където се намираше. Не отвътре. Но ако преминеше оттатък?

Втренчи се в Стената, след това сведе поглед. Ами ако баща му кажеше „не“? Ако баща му кажеше, че не може да отиде в колеж?

Бен стана и обърна гръб на Стената. Ако Хал кажеше „не“, щеше да се възпротиви. Щеше да го направи — при всички положения.

* * *

— Хайде пак, Мег. И този път се опитай да се отпуснеш малко. Много си стягаш пръстите. Леко ги отпусни. Нека *почувстват* нотите. На този етап точността е по-малко важна от чувството. Точността ще дойде, но чувството трябва да е там от самото начало.

Мег седеше пред пианото до майка си. Упражняваха се повече от час, но тя беше решена да овладее фразата — да има какво да покаже на Бен, когато той се върне.

Започна отново. Този път като че ли вървеше по-добре. Изпусна две ноти, а единият от акордите не беше добре оформен, но въпреки всички грешки много повече приличаше по звучене на фразата, която майка ѝ беше изсвирила преди това. Обърна се и забеляза, че Бет се усмихва.

— Добре, Мег. Много по-добре. Опитай пак. Този път малко по-бавно.

Направи каквото ѝ казаха, приведена над клавишите. Този път не пропусна нито една нота и се облегна назад доволна от себе си, изпълнена с истинското чувство, че е успяла да постигне нещо. Беше нещо съвсем дребно, разбира се — не като онова, което бе постигнал Бен — и все пак беше някакво начало: първата стъпка в нейния опит да го настигне.

Огледа се пак. Майка ѝ я наблюдаваше със странен поглед.

— Какво има?

Бет я хвана за ръката.

— Ти си добро дете, Мег. Знаеш ли? Нищо не ти се удава лесно. Не си като Бен. Но работиш над всичко. Работиш здраво. И никога не се обезкуражаваш. Наблюдавала съм те как се трудиш над нещо седмици наред, а после Бен идва и го овладява за няколко секунди. И винаги — абсолютно винаги — ти си се радвала за него. Не си му завиждала, както би могла. Нито си се ядосвала. А това е... — тя се разсмя. — Ами това е забележително! И аз те обичам заради това.

Мег сведе очи.

— Той има нужда от някого.

— Да, нали?

— Искам да кажа... — Мег леко отпусна свободната си длан върху клавишите, без да натиска. — Сигурно на него му е много трудно такъв. Толкова сам...

— Сам ли? Не те разбирам, Мег.

— Също като Заратустра горе, в планинската пещера. Там горе, където въздухът е разреден и малцина дръзват да се качат. Само че при Бен планината, пещерата е вътре в главата му.

Бет кимна замислено.

— Различен е, няма съмнение.

— Точно това искам да кажа. Точно тази разлика го прави сам. Дори ако тук, в Имението, имаше 100 000 души, той щеше да е разделен от всички. Отрязан от тях заради това, което е. Тъкмо затова аз трябва да полагам усилия. Да го достигна там, където се намира. Да се опитам да разбера кой е и от какво има нужда.

Бет погледна изумено дъщеря си.

— Защо?

— Защото той е Бен. И защото го обичам.

Бет протегна ръка и погали бузата на Мег.

— Това е хубаво. Но няма защо да се тревожиш. Дай му време. Ще си намери някоя.

Мег отмести поглед. Майка ѝ не разбираше. Нямаше *никоя* друга за Бен. Никой не би могъл да го разбере дори и една десета толкова добре, колкото го разбираше тя. Нито една в цялото Чун Куо.

— Искаш ли да свириш още?

Мег поклати глава.

— Не сега. Може би следобед.

— Добре. Какво ще кажеш тогава да закусим?

Мег се усмихна.

— Да. Защо не?

* * *

Седяха в кухнята на голямата рендосана борова маса. Бяха привършили закуската си, когато по плочите отвън се разнесоха стъпки. Резето изскърца, после вратата се отвори. На вратата застана Бен и надникна вътре. Лявата му ръка висеше странно.

— Хубаво мирише.

Майка му стана.

— Седни, ще ти приготвя нещо.

— Благодаря. Обаче не сега. — Той погледна към Мег. — Свободна ли си, Мег? Трябва да поговорим.

Мег погледна майка си. Възнамеряваше да ѝ помогне с миенето на чиниите.

— Може ли?

Бет се усмихна и кимна.

— Върви. Аз ще се оправя.

Мег стана, отнесе чинията си до мивката и се обърна към Бен.

— Къде си ходил? — и млъкна. Беше забелязала как крепи лявата си ръка. — Бен? Какво си направил?

Той се вгледа в нея, след това — и в майка си.

— Повредих си ръката. Сигурно е станало на скалите — той протегна ръката си към нея. — Почти не мога да я използвам. Щом се опитам, се схваща.

Бет избърса ръцете си и се приближи до него. Внимателно хвана ръката и я заразглежда. Мег беше застанала до нея с угрижено лице.

— Е, няма никакви външни признаци за повреда. А вчера си беше съвсем наред.

Бен кимна.

— Да. Обаче урокът по пиано надали ѝ е помогнал много.

— Боли ли? — попита Мег. Очите ѝ се бяха разширили.

— Болеше, когато се събудих. Но вече се научих как да се справям. Преструвам се, че проблемът е по-нагоре. Тук — той потупа лявото рамо с дясната си ръка. — Преструвам се, че цялата ръка е схваната. Така не се изкушавам да я използвам.

Бет пусна ръката му, след това се обърна и затърси нещо из шкафовете.

— Уведоми ли някого?

Той кимна.

— Да, преди два часа. Като се върнах от ливадите. Следобед ще изпратят човек.

Тя се обърна — държеше бяла триъгълна кърпа.

— Добре. Е, засега ще ти направя превръзка през врата. Ще можеш да я разнасяш по-лесно насам-натам.

Той седна и майка му се зае с него. Междувременно Мег беше застанала до него и нежно бе опряла длан на рамото му.

— Защо клавишите бяха черни? Искам да кажа... само черни?

Той се обърна и я погледна.

— Защо ме питаш?

Мег сви рамене.

— Ами просто ми се върти постоянно в ума. Струва ми се... странно. Ненужно.

Бет коленичи пред него, стегна превръзката около рамото му и погледна нагоре — беше й интересно какво ще каже.

Той отмести поглед.

— Просто старият тип клавиатура ме разсейва. Поставя на мисълта предварителни условия; заставя съзнанието да работи по стари модели. Но тази изцяло черна клавиатура е само преходен етап. Начин да се освободим от старите асоциации. Всъщност аз искам да разработя съвсем нов тип клавиатура — подходяща за онова, което правя.

— Готово! — Бет стегна възела и се изправи. — Но какво *правиш!*

Бен открито срещна погледа й.

— Още не знам. Или поне нямам пълна представа. — Изправи се и леко помръдна рамо. — Благодаря. Така е много по-лесно. — Погледна към Мег. — Готова ли си?

Тя се поколеба — за миг се зачуди дали не би могла да го убеди да изслуша музикалната фраза, която беше научила същата сутрин, после се усмихна и каза тихо:

— Да. Хайде да вървим.

* * *

Беше ранен предобед, слънцето беше високо горе в небето, въздухът — прозрачен и свеж. Седяха под дърветата на склона над залива. Процеждащите се през клонките лъчи изпъстряха тревата около тях и проблясваха долу по водата. Над тях, близо до върха на хълма, скрит от малка горичка, беше разрушеният хамбар, запазен такъв, какъвто е бил и по времето, когато техният пра-прапрапрадядо Еймъс е бил малък.

Два часа бяха обсъждали причините Бен да замине или да остане. До този момент дискусиата беше сравнително дружелюбна,

ведра, но нещата се промениха. Сега Мег бе извърнала ядно глава настрани.

— Ама и ти си един магарешки инат! Знаеш ли го, Бен? Инат и толкова! Не му е времето. *Не сега.*

Той ѝ отговори тихо — знаеше, че я е наранил:

— Ами кога? Трябва да го направя! *Чувствам*, че трябва! А останалото... аз просто рационализирам това чувство. Доверявам се на чувството — на инстинкта.

Тя се обърна към него — очите ѝ горяха.

— Инстинкт! Не казваше ли, че инстинктът бил усмирителна риза — начинът на Великия създател да ни покаже, че той натиска копчетата?

Той се разсмя, но тя извърна глава. Един път да поговорят за нещо различно от това, какво иска *той*. Това беше свързано с Мег: с *нейните* нужди.

— Не усложнявай всичко, Мег. Моля те, недей.

Тя потръпна и впери поглед в далечината, над водите. Очите ѝ горяха. Вирна дръзко брадичка.

— Защо ме питаш? И без това ще направиш каквото искаш. Защо ме измъчваш така, когато вече си решил какво ще правиш?

Гледаше я, възхищаваше ѝ се, искаше да се наведе и да целуне шията ѝ, рамото ѝ. Беше облечена в дълга, лешникова на цвят памучна рокля, рязана под гърдите и закопчана догоре. Беше вдигнала полата над коленете си и отдолу се показваха загорелите ѝ голи прасци. Погледна надолу, към стъпалата ѝ, забеляза деликатните ѝ пръстчета, изящно закръглените нокти. Беше красива. Дори и стъпалата ѝ бяха красиви. Но не можеше да го задържи тук. Нищо не можеше да го задържи. Трябваше да намери сам себе си. Може би след това щеше да се върне. Но засега...

— Не ме оковавай, Мег. Помогни ми да стана сам себе си. Само това искам от тебе.

Тя гневно се обърна и сякаш понечи да каже нещо, после рязко сведе поглед. Объркване и обида бяха ясно изписани на лицето ѝ.

— Искам да ти помогна, Бен. Просто...

Той се стегна, опита се да потисне инстинктивната си жалост към нея. Тя беше негова сестра. Негова любима. Нямаше никой по-близък от нея на света и му беше болно да я наранява така, но

трябваше, иначе щеше да изгуби от поглед онова, което самият той трябваше да стане. С времето тя щеше да го разбере, но засега любовта я заслепяваше и тя не можеше да види най-доброто. И то не само за него, а и за тях двамата.

— Ако ме задържиш тук, Мег, то ще умре в мен. Ще се обърне навътре и ще загние. Знаеш го. И ще обвинявам тебе за това. Дълбоко в себе си ще започна да те мразя, защото ме държиш тук. А аз не искам да те намразя! Никога!

Тя срещна погледа му — очите ѝ плуваха в непролети сълзи. После се обърна, наведе се към него, прегърна го, като внимаваше да не го заболи повредената ръка, и меко, топло положи глава на дясното му рамо.

— Е? — обади се той след малко. — Ще ме подкрепиш ли срещу татко?

Забеляза, че дишането ѝ леко се промени. След това тя се отдръпна и се втренчи в него, сякаш се мъчеше да прочете нещо по лицето му.

— Според тебе, той ще се опита да те спре, така ли?

Бен кимна.

— Ще си намери оправдания. Несигурното днешно време. Възрастта ми.

— Ами ако е прав, Бен? Ако е твърде опасно? Ако *наистина* си твърде млад?

— Твърде млад? Аз съм на седемнайсет години, Мег. На седемнайсет! А като не броим онова посещение в Тонджиян, никога не съм виждал нищо друго освен това; никога не съм ходил никъде другаде.

— Това толкова лошо ли е?

— Да. Защото животът е нещо много повече. Много, много повече! Там вътре има цял един нов свят! Свят, за който нямам никакви реални познания! Имам нужда да го опозная. Не от втора ръка, от екран, а отблизо.

Тя сведе поглед.

— Онова, което каза за мене, Бен — че съм те окувала... Никога няма да направя такова нещо! Знаеш го! И *мога* да те освободя. Но не там вътре. Не в Града! — Тя вдигна очи. — Тук е нашият дом. Точно тук, в Имението. За това и сме създадени. Също като

липсващите парчета в пъзел — тя млъкна, после продължи с по-сериозен тон: — Ние не сме като тях, Бен. Различни сме. *Природата ни* е различна. За тях ние сме като извънземни. И ти ще го откриеш.

— И всичко това е част от великия експеримент на Еймъс, а?

— Може би... — но не това имаше предвид тя. Не мислеше толкова за генетични таблици, колкото за нещо дълбоко присъщо на природата им — някакво чувство за връзка със земята, което те притежаваха, а на другите — отрязани от стените и нивата на Града — им липсваше. Сякаш бяха едновременно по-развити и по-недоразвити като човешки същества: по-примитивни, ала и по-извисени духовно. Те бяха мостът между небето и земята, връзката между далечното минало и далечното бъдеще. Ето защо Градът беше нещо чуждо за тях — погрешна посока, в която бе тръгнал Човекът — и беше просто глупаво от страна на Бен да поема по него; щеше да пропилее ценното си време и талант.

Освен това тя имаше нужда от него. Имаше нужда от него толкова — макар и още да не го разбираше — колкото и той — от нея. Ако си отидеше, сърцето ѝ щеше да се къса.

— Това ли е всичко? — попита той. Усещаше, че има още нещо да му каже.

Отговори му тихо, без да го поглежда:

— Не. Има и още нещо. Безпокоя се за тебе. Всички тези неща с формите, с мимикрията... Страх ме е! Не знам къде ще те отведе това.

— А... — той се усмихна, откъсна тревичка и я лапна. — Знаеш ли, Мег, в миналото е имало една мисловна школа, свързваща хората на изкуството със Сатаната. Те твърдели, че цялото изкуство е богохулство — отхвърляне на ролята на Създателя. Твърдели, че всички хора на изкуството се поставяли на мястото на Бог и си изграждали мънички сатанински дворци — пандемониуми — имитирайки вечния Град на Господа. Грешали, разбира се, но в определен смисъл това е вярно. Цялото изкуство е вид мимикрия; опит да се приближиш до значението на нещата.

Някои от така наречените хора на изкуството по-малко се интересуват от това, защо нещата са такива, каквито са, отколкото от идеята за собствения си егоизъм, но общо взето истинското изкуство — онова, което те *пронизва* — се създава от желанието да разбереш, да не замениш. На това равнище мимикрията е форма на благоговение.

Тя се засмя тихо.

— Мислех си, че не вярваш в Бога.

— Не вярвам. Но вярвам в реалността на всичко, което ни заобикаля. Вярвам в естествените процеси. В смъртта на звездите и в кръговрата на сезоните. В избухването на пролетта и неизбежната тленност на плътта. В мрака и в светлината.

— И в Града, така ли?

Той се усмихна.

— Това също е процес, част от естественото течение на нещата, колкото и „неестествен“ да изглежда. Градът е израз на човешкия разум, който в края на краищата е нещо естествено. Твърде лесно е да приемем неговата изкуственост като антитеза на природата, докато той всъщност е всичко на всичко опит да се опрости света и по този начин да се разбере сложността на естествените процеси.

— И да се контролират тези процеси.

— Да, но съществуват равнища на контрола. Например, кое е онова, което ни контролира *нас* и ни кара да искаме да контролираме другите неща? Всичко само генетика ли е? И дори и да е така — поради каква причина? Задаваме си този въпрос още откакто ДНК е изолирана за първи път и все още не сме се доближили до отговора.

Тя рязко извърна глава, сякаш внезапно разговорът ѝ беше омръзнал.

— Не знам, Бен. Но всичко това изведнъж ми се стори толкова мрачно. Толкова черно.

Той отново я разбра погрешно: обърка повърхностното съдържание на думите ѝ с по-дълбокото им значение.

— Да — загледа се във водата. — Но какво е мракът? Само пространство, което чака да го изпълним? Или си има цел? Нещо по-различно от простия контраст?

— Бен...

Той я погледна отново, изненадан от колебливия ѝ тон. Тя го гледаше странно.

— Ами ние? Къде е мястото ни в тези процеси?

— Ние сме фокус, филтър...

Но тя вече клатеше глава.

— Не. Нямах предвид това. Искях да кажа „*ние*“. Ти и аз. Това просто процес ли е? Просто функция на Вселената? Онова, което

чувствам към тебе, просто поредният факт ли е, вписващ се в голямата картина? Или има и нещо повече? Има ли и такива части, които просто не се вписват?

Огорчението в гласа ѝ отново го изненада. Беше си мислил, че всичко между тях е изяснено, но сега разбра: никога нямаше да бъде изяснено докрай, докато той не си отидеше оттук.

— Три години — обади се той. — Толкова ми трябват. Ти ще бъдеш на... на колко?... на седемнайсет — на колкото съм аз сега — когато се върна. Не е много, Мег. Наистина не е.

Тя се изправи, отдръпна се, след това застана в края на горичката с гръб към него.

— Казваш, че ако останеш, ще умреш. Но ако си отидеш, ще умра аз. Не го ли разбираш, Бен? Без тебе тук аз все едно ще съм мъртва — тя се обърна към него. Широко отворените ѝ очи бяха пълни с болка и обида. — Ти си моите очи, моите уши, съживяващата сила зад всеки миг от моя ден. Без тебе аз не съществувам!

Той се изсмя, учуден от нейния плам.

— Но това е глупаво, Мег! Разбира се, че съществуваш. Освен това тук е мама...

— Богове! Ти *наистина* не разбираш, нали?

На лицето ѝ отново трепна онова странно, неразгадаемо движение, после тя се обърна рязко и се заизкачва по склона.

Бен стана неловко и тръгна след нея между дърветата, като се опитваше да не удари безполезната си ръка, но тя вече тичаше; цялото ѝ тяло беше приведено към хълма; бореше се да избяга от него.

В края на горичката той спря. Внезапната болка в ръката разкриви лицето му.

— Мег! Спри! Спри, моля те!

Тя забави крачка и спря — точно под плевнята, с гръб към него, с наведена глава. Чакаше.

Той се приближи, заобиколи я и повдигна лицето ѝ със здравата си ръка. Тя плачеше.

— Мег... — сърцето му се късаше. — Моля те, не плачи. Няма защо да плачеш. Наистина няма.

Тя преглътна и се извърна. За миг приличаше на обидено четиригодишно дете. После отново го погледна в очите — по-дръзко — и избърса сълзите си с ръка.

— Обичам те — каза той. — Знаеш го.

— Тогава ме люби пак!

Той се засмя, но очите му бяха сериозни.

— Какво, тук?!

Тя го изгледа предизвикателно.

— Защо не?

Той леко я обърна. От мястото, на което бяха застанали, къщата се виждаше ясно долу.

Извърна се. Взря се напрегнато в лицето му.

— Добре. Там горе. В плевнята.

Той се обърна и кимна. По гръбнака му премина тръпка.

Мег се протегна, хвана здравата му ръка и го поведе нагоре по склона. На вратата на плевнята се обърна, притегли го и обви ръце около врата му. Беше дълга, страстна целувка и когато го пусна, очите ѝ бяха по-други. По-стари, отколкото ги помнеше, по-знаещи. Очи на непознатата.

Обърна се и го поведе. Вътре плевнята беше изпълнена със сенки. Светли черти, някои по-широки, други — тесни, се спускаха от процепите между гредите, от които бяха направени стените, и изтъкаваха скъсани воали от светлина отляво надясно.

— Бързо! — поведе го навътре. — Преди мама да ни извика за обяд!

Той се усмихна и се остави да го води. Дори само притискането на дланта ѝ о неговата го караше да тръгне.

— Тук — каза тя и се огледа. Една бариера от дървени греди оформяше ясла в далечния ляв ъгъл — колкото малка стая — и беше пълна със старо сено, високо до кръста. Топлият, спарен мирис на сеното беше силен, ала приятен. Светлината, която се процеждаше през две дупчици по-нагоре, бродираше сенките с тънки златни нишки. Мег се обърна и му се усмихна.

— Легни. Аз ще легна върху тебе.

Той седна и се отпусна. Усети как сеното хлътва под него, след това отчетна глава. Внимаваше да не удари ръката си. Лежеше там, гледаше я, а ръката му все още беше в превръзката. Стана му смешно.

— Сигурна ли си, че идеята е добра?

Усмивката ѝ, странна, в началото енигматична, се разшири. Тя бавно разкопча копчетата на роклята си и я изсули през раменете си.

Под роклята беше гола.

Бен усети как дъхът му секва.

— Мег...

Наведе се над него, измъкна ръката му от превръзката, после го възседна — мека и топла — притискаше се към него и започна да разкопчава ризата му.

Лицето на Мег беше съвсем близо до неговото, устните ѝ — леко притворени; през тях надничаше връхчето на езика ѝ, погледът ѝ — съсредоточен върху пръстите. Но погледа на Бен мамеха гърдите ѝ, твърдите ѝ, провокиращо щръкнали зърна.

Той протегна ръка и хвана лявата ѝ гърда, усети гладката ѝ топлина, след това се надигна и устните му докоснаха подобното на пъпка зърно.

Мег потръпна; за миг пръстите ѝ се сепнаха. Бен леко се отдръпна и отново я погледна в лицето. Устните ѝ бяха полуотворени; напомняха му смътно за някоя от древните картини, изобразяващи религиозен екстаз. Потръпна и се наведе пак напред, отново докосна гърдата ѝ с устните си, мокрият му език заопипва твърдата кафява малина на зърното; започна да го дразни със зъби, устни, език — с всяко леко движение усещаше как Мег се притиска надолу към него.

Отпусна се отново назад, пренебрегвайки тъпата болка в пробудилия се отново пулс в ръката му; видя как очите ѝ бавно се отвориха и му се усмихнаха.

Известно време лежа неподвижен, докато тя го събличаше. След това бутна дрехите му встрани и отново легна върху него. Гладката топлина на плътта ѝ, която се притискаше към неговата, го караше да трепери от очакване.

— Затвори очи...

Лежеше там, а тя го любеше — отначало бавно, а после, когато древният ритъм я обзе, диво, настоятелно. Ръцете ѝ се вкопчиха в раменете му, лицето ѝ се промени, стана неузнаваемо — стиснала яростно зъби, втренчила див поглед в него. Това сякаш отразяваше агонията в повредената му ръка. Ръката лежеше до него и трепереше, пръстите бяха здраво стиснати, сковани в продължителен спазъм. Тя се движеше все по-бързо, все по-трескаво, докато с тръпка, предизвикала собствения му оргазъм, тя изви гръб назад и извика, притискайки се о

него, сякаш искаше да го прекърши; сякаш искаше да пробие плътта, която ги разделяше, и да се слее с него.

После той лежа неподвижно, а болката в ръката му бавно утихваше. Мег беше легнала напреки през него и сияеше; тъмната ѝ коса беше разпръсната по гърдите му. Две тесни ивици светлина пресичаха потъналите им в сенки тела като златни панделки, съединяващи плътта им, преминаваха контурите на изтощеното им сладострастие.

Бен погледна надолу към телата им и се загледа в играта на сянка в сянка; забелязваше къде плътта сякаш се сливаше с плът. Мирисът на любовта им изпълваше тясното пространство и се смесваше с мириса на старо сено. Той сякаш беше част от сенките, от лъчите светлина, в които танцуваха пращинки.

Затвори очи и се замисли. Какво всъщност искаше да му покаже с това? Да му покаже любовта си? Желанието си? Може би. Но желанията бяха различни. Не беше права преди. Макар сега да си го мислеше, нямаше да умре, защото той ѝ липсва. Трябваше да чака, както чакаше винаги, и да знае, че той ще се върне. Но той — *той* трябваше да си отиде оттук. Щеше да полудее — буквално да полудее — ако не се махнеше. С всеки изминал ден ставаше все по-зле. С всеки изминал ден чувството в него нарастваше, подхранваше безпокойството му, огъня на неудовлетворението, който бушуваше вътре в него.

Навън. Трябваше да се измъкне навън. Или „вътре“, както предпочиташе да казва тя. Както и да беше — той трябваше да се махне оттук. Далеч оттук. Далеч дори от онези, които обичаше.

— Бен...! Мег...!

Виковете бяха приглушени, далечни, идваха от склона над плевнята. Мег се размърда, бавно надигна глава и се обърна.

— Какво е това?

Той се усмихна, наведе се и я целуна по носа.

— Всичко е наред. Просто мама ни вика. Сигурно е време за обяд.

— А... — тя понечи да се отпусне назад, след това подскочи рязко. Изведнъж се беше събудила. — Просто мама!

— Внимавай... — болката се стрелна по ръката му; беше я побутнала.

Лицето ѝ стана загрижено.

— О, Бен, съжалявам...

После се засмяха и се прегърнаха — Бен държеше ръката си настрана. А навън, далече-далече, този път отдалечавайки се от тях, отново се разнесе викът:

— Бен...! Мег...!

* * *

Бет стоеше на портата в дъното на долната градина, отпусната; престилката ѝ беше препасана свободно над роклята. Чакаше ги. Беше пуснала косата си и се усмихваше.

— Къде бяхте? — попита ги, щом те се приближиха. — Навсякъде ви търсих! Не чухте ли, че викам?

Мег извърна глава, но Бен погледна майка си право в очите.

— Бяхме в плевнята — каза той небрежно. — Вътре беше топло, плесенясало... Говорихме, после заспахме. Сигурно не сме те чули.

— Разбирам — усмихна се тя и разроши косата му.

— Извинявай — той тръгна до нея, а Мег избърза напред. — Сигурно обядът вече е изстинал...

Бет се усмихна и поклати глава.

— Не ви виках за обяд. Заради баща ви ви виках. Дойде си.

Мег се обърна.

— Татко...

След това, без да каже и дума повече, хукна нагоре по хълма и изчезна в къщата.

Бен хвана майка си за ръката.

— Добре ли е той?

— Какво искаш да кажеш?

Бен спря и я погледна. Гласът ѝ му се беше сторил странен, тонът ѝ — твърде защитаващ се. Беше задал въпроса от учтивост, но тя го беше взела за нещо по-многозначително.

— Какво му е? — попита той.

Бет се извърна.

— Не знам. Изглежда много остарял. Уморен... — тя сви рамене.

— Може би е от преумора. Там вътре нещата вървяха твърде зле.

— Да... — тя се усмихна замислено. — Сигурно е това.

Продължиха. Горе, от къщата, се разнесоха радостните писъци на Мег. След това тя се появи, гушнала нещо, което приличаше на мъничка оживяла кожена шапка. Тя тикна вързопа под носа на Бен.

— Не е ли възхитително?

Бен вдигна котенцето към лицето си и срещна странния му, отчужден поглед.

— Здравсти, Мег. Аз съм Бен.

Мег веднага сграбчи пак котенцето.

— Да не му направиш нещо! А и той не е Мег. Той е Заратустра.

— Разбира се — Бен протегна ръка и погали котенцето между ушите, после се размина с Мег на вратата.

Баща му седеше вътре, в гъстия сумрак на коридора. Щом видя Бен, се усмихна.

— Бен! Как си, момчето ми?

— Добре съм — отговори Бен и тръгна навътре. Усети ръката на майка си на рамото си. — Ами ти, татко?

— Имах много работа. Сега съм като парцал, би могло да се каже. През последните няколко дена успях да подредя целия свят.

Хал Шепърд се облегна назад на стола с висока облегалка, разперил широко ръце. Едновременният огън продължаваше да гори в очите му, но Бен веднага забеляза, че е болен. Забеляза бръчките от умора и напрежение, червенината в ъгълчетата на очите, начина, по който се издуваха мускулите на шията му, когато говореше, и разбра, че е нещо повече от проста умора.

— Котенцето е много хубаво! Какво е? „Джен Син“?

Хал поклати глава.

— Не, Бен. Истинско коте е. Конфискувахме родителите му от мадам Мур същия ден, когато беше подписана заповедта за арестуване на съпруга ѝ. Явно няколко котки са останали в Пустошта. Мур сигурно ѝ я е донесъл оттам, като я е пренесъл контрабандно.

— Или пък е бутнал рушвет на някого.

— По-скоро да... — Хал си пое дълбоко въздух — неловко, помисли си Бен — и пак се усмихна. — И на тебе съм донесъл нещо, Бен.

— Куче?

Хал се разсмя — за миг сякаш стана също толкова жизнен, колкото беше преди.

— Е, това *щеше* да е нещо, нали? Но се боя, че не е така. Макар да имам чувството, че що се отнася до тебе, това ще ти е много по-интересно от едно куче.

— Какво е?

Хал продължаваше да се усмихва, взрян в сина си — сякаш това беше гледка, която той не очакваше да види пак. След това хвърли поглед към Бет и каза:

— На долния етаж е. В работилницата на мазето. Извадил съм един и съм го подготвил да го опиташ.

Бен се намръщи — опитваше се да схване какво иска да каже баща му. После разбра.

— *Пай ни!* Донесъл си ми *пай ни!*

— Не е едно, Бен. Осем са.

— Осем! — Бен се разсмя смаяно. — Исусе! Къде ги намери? Мислех си, че са били унищожени още преди време! Нали са забранени вече от повече от шейсет години?

— Точно така. Но там, Горе, има колекционери. Хора, които тайно притежават забранена техника. Тези ги намерихме в колекцията на един служител на Първо ниво.

Бен разбра веднага.

— Конфискациите...

— Точно така. Човекът беше дисперсионист. Смятахме да ги унищожим, но когато съобщих на Ли Шай Тун за твоя интерес към тях, той подписа специална заповед, с която ми разрешаваше да ги изкарам извън Града. Нали разбираш, тук, в Имението, Едиктът не важи. Ние, Шепърд, правим каквото си искаме.

— Мога ли още сега да пробвам?

Бет отговори вместо съпруга си — ръката ѝ все още беше на рамото на Бен:

— Разбира се. Докато вие сте долу, ние с Мег ще приготвим обяда.

Мег, която тъкмо влизаше, възрази:

— Не е честно! Защо да не отида с тях и аз?

Хал се разсмя.

— Ами... Бен може да се притесни.

— Какво искаш да кажеш? — Мег притисна бореццото се коте под брадичката си.

— Ами просто в преживяването участва цялото тяло. Бен трябва да е гол.

Мег се разсмя.

— Това ли било? — тя се извърна; бузите ѝ леко се изчервиха. — Когато работеше с формата, той си беше практически гол!

Хал погледна сина си и присви очи.

— Използвал си формата, Бен? За какво?

— Ще ти кажа — Бен задържа поглед върху Мег, изненадан от бунтовното ѝ настроение. — Но по-късно. След като пробвам *пай пи*.

* * *

Мазетата под къщата бяха построени по времето на прапрапрадядо му, но едва през последното десетилетие баща му беше направил студио в едно от просторните помещения с нисък таван. Под рязкото изкуствено осветление две трети от пространството бе запълнено от електроника; тесен коридор между етажерките водеше към очукано бюро до стената в дъното. Отляво на бюрото завеса преграждаше стаята и скриваше част от празното пространство.

Бен се приближи. Осемте *пай пи* бяха там, на бюрото — малки черни правоъгълни кутийки, достатъчно малки, за да се поберат в дланта му. Вдигна ги една по една, изненадан от това, колко бяха тежки. Изглеждаха като кутийки с бонбончета или като печатите, с които чиновниците подпечатваха официалните документи. На всяка беше щампован знака на компанията производител. Пай пи — името буквално означаваше „стоте писалки“ — осигуряваха пълни телесни преживявания — среда, процъфтяла за кратко време през първите дни на Града като забавление за много богатите. Самите „касети“ бяха само софтуерът, инструкциите за експлоатация; хардуерът беше отстрани.

Хал дръпна завесата.

— Виж! Какво ще кажеш?

Сама по себе си кушетката беше произведение на изкуството — извитите ѝ, подобни на лодка страни бяха инкрустирани с перли и слонова кост, тъмният прозрачен купол имаше формата на капак на

древен саркофаг. В момента капакът бе отметнат като крило на гигантско насекомо и се виждаше тапицираната вътрешност. Тъмносиня коприна — цветът беше същият синьо-черен цвят, какъвто придобива небето, преди да се стъмни — маскираше вътрешната работа на машината, а сред коприната грубо се очертаваше човешки силует. Подобно на инструментите на някакъв фин механизъм за мъчения, тънки нишки се протягаха от всички части на вдлъбнатия силует; подобните на конци нишки бяха особено нагъсто разположени около главата. Това — „стоте писалки“, от които тази форма на изкуството беше получила името си — бяха входящите точки, които, когато машината работеше, захранваха с информация всички основни нервни окончания в тялото на реципиента.

— Прекрасна е! — Бен се приближи и прокара пръст по кушетката. Наведе се и подуши леко прашасалата вътрешност. — Чудя се често ли я е използвал?

Беше измамно прост уред. Малък дворец на мечтите за един човек. Лягаш и те свързват; после капакът се спуска и започваш да сънуваш. Сънища, които трябваше да бъдат също толкова реални, колкото и събуждането.

Обърна се отново към баща си:

— Ти изпробва ли я?

— Един от техниците я изпробва. С разрешение, естествено.

— И?

Хал се усмихна.

— Защо не влезеш? Опитай сам!

Той се поколеба, след което започна да се съблича. Почти не усещаше погледа на баща си — машината сякаш го беше омагьосала. Вече гол, пак се обърна към баща си:

— Ами сега?

Хал се приближи до него — движенията му бяха бавни и тежки — после се наведе до машината и спусна една стълба.

— Качи се вътре, Бен. Аз ще те затворя.

Петнайсет минути по-късно беше готов, нишките бяха прикрепени, капакът — спуснат. Всичко започна неочаквано рязко.

Разхождаше се из някакъв парк; отвсякъде го обкръжаваха дървета и сгради. Небето над главата му изглеждаше странно. След това разбра — намираше се вътре в Града и небето беше таван на

петдесет *чи* над него. Осъзнаваше призрачното чувство за движение в ръцете и краката си, мъглявото присъствие на други хора около него, но нищо ясно. Всичко изглеждаше схематично, неточно. Но въпреки това цялостната илюзия за разходка в парка беше много силна.

Една фигура се приближи до него — с приближаването ставаше все по-ясна, сякаш се оформяше като призрак от мъглата на нищото? Младеж с кисел вид, който държеше нож.

Устата на младежа се размърда. Бен чу думите, които проехтяха в пространството между тях:

— Парите или ще те заколя!

Усети как тялото му се напряга, устата му се раздвижва и изговаря думи. Те излязоха от него, несвързани с нищо от онова, което мислеше.

— Опитай се да си ги вземеш, боклук!

Времето сякаш забави ход. Усети как се дръпва назад, щом младежът се метна с ножа към него. Извърна се, сграбчи ръката на младежа, изви я и ножът падна от нея. През него премина тръпка на възбуда. Мигът изглеждаше толкова реален, ръката — толкова твърда и истинска. После младежът залитна и се плъосна на земята. Той скочи към него, кракът му изхвърча и яростно го изрита в хълбока.

Почувства как две ребра се строшиха под крака му; звукът — прекалено силен, за да се подсили ефектът — сякаш изпълни целия парк. Отмести се — вече отново с нормална скорост — и чу как младежът стене, а след това изплю кръв — хрчката беше наситено, крепящо червена.

Усети настоятелен подтик да го изрита отново, но тялото му се дръпна назад, обърна се и го обля вълна от изкуствено доволство.

След това — също толкова рязко, колкото беше и започнало — всичко свърши.

През тъмното стъкло на капака видя как тъмният силует на баща му се наведе и извади касетата от гнездото. Миг по-късно закопчалките на капака изсъскаха и куполът започна да се издига нагоре.

— Е? Какво ще кажеш?

— Не знам — замислено отговори Бен. — В някои отношения е много силно. За секунда-две илюзията наистина беше ме обсебила напълно. Но само за секунди.

— А какво, според тебе, му липсва?

Бен се опита да се надигне, но усети, че е вързан.

— Чакай, аз ще ти помогна.

Отпусна се назад, а баща му се захвана да отлепя малките вендузи от тила и врата му.

— Е... — започна Бен и се разсмя. — За начало е доста грубичко.

Хал се разсмя заедно с него.

— А ти какво очакваше, Бен? Съвършенство? Това е сложен уред. Помисли си само колко функции са включени тук.

— Помислих си го. И тъкмо това искам да ти кажа. Липсва му изкусност. Нещо повече — опре ли се до физически усещания, свършва.

— Какво искаш да кажеш?

— Ей тези... — той отлепи малките вендузи от ръцете си. — Те осигуряват само смътно чувство за движение. Само сянката на онова, което е в действителност. Ако по някакъв начин са свързани директно с нервите, с мускулите, илюзията щеше да бъде по-пълна. По същия начин — и връзката с главата. Защо не се включват директно в мозъка?

— Опитвали са, Бен. И открили, че това предизвиква какви ли не проблеми.

— Какви проблеми?

— Мускулна атрофия. Схващания. Каталепсия.

Бен се намръщи.

— Не разбирам защо. Човек престоява вътре не повече от три минути...

— В този случай — да. Но е имало и по-дълги записи. По половин час. Постоянната им употреба е предизвиквала тези симптоми.

— Продължавам да не разбирам. В крайна сметка тук имаме само усещане за движение.

— Една от причините да ги забранят е била, че се пристрастяваш към това невероятно лесно. Особено по-твърдите продукции — секс и насилие, например. Нали разбираш, след известно време тялото започва да откликва на илюзията: устните започват да изговарят думите, мускулите — да извършват движенията. Тъкмо тази несъзнателна мимикрия предизвиква уврежданията. Тя води до загуба

на контрол над моторната дейност, а в няколко случая е довела и до смърт.

Бен махна останалите нишки от тялото си и се измъкна от кушетката.

— Защо записите са били толкова кратки?

— Това отново се дължи на сложността на уреда. Помисли си, Бен. Това не е само въпрос на създаване на визуален фон — а и на синхронизиране на мускулните движения така, че да се вписват в този фон.

— Но един свестен компютър би се справил, нали така?

— Може би. Но само ако някой е достатъчно сръчен, за да го програмира така, че да върши тази работа.

Бен се захвана да се облича, после спря и поклати глава.

— Има и други неща, които не са както трябва. Например, капакът. Не трябва да е такъв. Аз през цялото време усещах света извън машината, въпреки всичко. И не само това, но чувах и леко жужене — вибрации — под всичко онова. И двете неща ме отдалечаваха от илюзията. Напомняха ми — макар и само на дълбоко, подсъзнателно равнище — че се намирам *вътре* в машина. Че всичко това е фикция.

Хал се приближи до бюрото и седна. По лицето му личеше, че е уморен от това, че дълго е стоял прав.

— Това толкова ли е лошо, Бен? Без съмнение то е присъщо на всяка художествена форма. Ти знаеш, че книгата в ръцете ти представлява мастило и хартия, филмът, който гледаш, е ефект на светлината върху целулоида, картината — резултат от полагане на бои върху двуизмерно платно. Със сигурност винаги е имало среда, нали?

— Да. Но не е задължително да е така. Не и в този случай. Тъкмо това е толкова вълнуващо. За първи път можеш да се разделиш с чувството за „среда“ и да съпреживяваш директно, без преживяването да минава през филтър.

— Не схващам, Бен. Няма съмнение, винаги ще усещаш, че се намиращ вътре в машина, без значение колко добра е фикцията.

— Защо? — Бен закопча ризата си, надяна гащетата и панталоните си и се приближи до баща си. Наведе се над него. Очите му горяха. — Ами ако можеш да се освободиш от *всичко*, което те разсейва? Няма ли това да промени самата природа на фикцията, която

създаваш? Само си го представи! Ще изглежда също толкова реално, колкото и това сега — както сега ти говоря тук, ти си седнал, аз съм прав, топлият мирис на масло и машини ни обкръжава, светлината — съвсем същата, температурата — съвсем същата. Всичко такова, каквото си е. Истинско. Или поне толкова истинско, колкото е истинска реалността.

— Не е възможно — възрази му тихо Хал и отмести поглед. — Никога не би могъл да направиш нещо толкова добро.

— Защо не? — Бен се извърна за миг. Цялото му тяло изведнъж беше пламнало от внезапен ентузиазъм. — Какво би ми попречило? Нищо. Нищо освен собствената ми воля.

Хал сви рамене и погледна сина си. Неуловима възхитена усмивка освети лицето му за миг.

— Може би. Но не е толкова лесно, Бен. Този малък отрязък, който преживя... колко дълго мислиш, че продължи?

Бен се замисли.

— Две минути. Може би малко по-дълго.

Хал се засмя, после стана сериозен.

— Беше две минути и четиринайсет секунди и все пак за да бъде подготвен, е бил необходим екип от осем човека, които са работили повече от три седмици. Това е програма, Бен. Постоянно ти го повтарям. За да се направи онова, за което ми говориш, ще трябва огромен екип, който да работи години наред.

Бен се обърна към баща си. Изведнъж лицето му беше станало напълно неподвижно.

Или един-единствен човек, който да работи цял живот?

Хал присви очи.

— Какво искаш да кажеш?

— Говоря за себе си. За моето призвание. Вече месеци наред експериментирам с формата. Опитвам се да уловя определени неща. Да ги имитирам, да ги възпроизвеждам на запис. Но това... тези *пай пи*... те са съвсем същото. Хранилища на преживявания. Черупки, запълнени със самата сърцевина на съществуването. Или поне такива биха могли да бъдат.

— Черупки... Това ми хареса. Добро име.

Бен се усмихна със странна усмивка.

— Да. Точно това са, нали? Черупки.

Хал задържа още за миг поглед върху сина си, след това наведе очи.

— Имам си и друга причина да ти покажа това. Нещо, което засяга мене.

— Тебе?

— Да. Нещо, за което искам да ми помогнеш.

— А...

Колебанието, което се изписа на лицето на Бен, го изненада.

— Първо има нещо, за което трябва да те попитам — припряно избърбори Бен.

Хал леко се облегна назад. Значи Бет беше права. Бен *наистина* се чувстваше тук като в капан. Да, сега го виждаше.

— Искаш да се махнеш оттук. Това ли е?

Бен кимна.

— Можеш. Но не веднага. Все още не.

— А кога?

Твърдостта в гласа на Бен отново беше неочаквана. През последните няколко месеца се бе променил много. Беше пораснал, беше станал господар сам на себе си.

— Три месеца. Много ли ти се виждат?

Бен постоя за миг замислено, после поклати глава.

— Не, смятам, че не. Ще ме запишеш ли в Оксфорд?

— Където искаш, там ще те запиша. Вече говорих с танга.

Очите на Бен се разшириха от изненада.

Хал се наведе напред, прикривайки задоволството си, и погледна сина си в очите.

— Мислиш, че не знам какво е ли? — той се разсмя. — Забравяш. И аз съм роден тук. И аз съм бил някога на седемнайсет години — ако щеш ми вярвай. Знам какво е това чувство, че си пропускаш живота. Прекалено добре ми е известно. Но искам в замяна нещо от тебе. Искам да ми помогнеш.

Бен си пое дъх, след това кимна.

— Добре. Но как?

Хал се поколеба, после извърна лице.

— Искам да направиш *пай пи*... Черупка. За майка ти. Нещо, което тя да запази.

Бен се намръщи.

— Не разбирам. Защо? И що за черупка?

Хал бавно вдигна очи. Изведнъж сякаш му беше станало страшно неловко.

— Да запишеш мен. Но това ще е изненада. Подарък. За рождения ѝ ден.

Бен се загледа в баща си, след това се обърна и отново заоглежда украсения калъф на машината.

— В такъв случай трябва да променим малко това нещо, не смяташ ли? Прилича на ковчег.

Хал потръпна.

— Знам...

— Ще докараме работници... — подхвана Бен, но млъкна, щом забеляза как баща му се беше втренчил в дланите си. Трепереха като ръцете на много, много стар човек.

Бен пак заговори — вече почти шепнешком:

— Какво има?

Видя как баща му кръстоса ръце, после вдигна очи. Пресилена усмивка беше прикрила страха, изписал се за миг на лицето му.

— Няма нищо. Аз...

Спря и се обърна. Мег беше застанала зад него. Беше влязла безшумно.

— Човекът дойде — каза тя колебливо.

— Човекът ли?

Мег премести поглед от единия към другия, обезпокоена от странното напрежение, което цареше в стаята. Усети, че е прекъснала нещо.

— Човекът от „Прос Тек“. Дошъл е да види ръката на Бен.

— Ръката на Бен? — Хал се обърна и погледна към Бен, след това се разсмя. Къс, безцветен смях. — Разбира се. Майка ти ми каза.

Очите на Бен не се откъсваха от баща му.

— Благодаря. Кажи на мама, че веднага се качвам.

Тя се поколеба — искаше ѝ се да попита какво става, но по погледа му разбра, че не трябва да се намесва.

— Бен?

Той отново не я погледна.

— Върви. Казах ти, качвам се.

Тя се забави още миг, учудена и обидена от внезапното му тросване. След това се въртна ядосана и се втурна между рафтовете към стълбите.

В края на стълбището се спря, за да се успокои. Хал беше отказал на Бен. Това е! А сега Бен ѝ беше ядосан, защото и тя не искаше той да си отиде оттук. Мег потръпна — гневът ѝ изведнъж беше изчезнал; после се разсмя тихичко, радостно, отвори вратата и продължи.

* * *

Ръката лежеше на масата — от прецизно отрязаната китка се протягаха нишки като тънки косми. Не беше като другата ръка. Тази блестеше със сребристо сияние на светлината, повърхността ѝ беше мека и течна като живак. И все пак формата ѝ намекваше за сила и тежест.

Мег се взираше в нея от другия край на стаята — представяше си съществуването, от което беше отрязана тази ръка: високо същество без лице, с крайници, по които слънчевата светлина блести като течен огън. Виждаше го как се разхожда сред тревата под къщата. Виждаше как дървото на вратата се пръска на трески като кибритена клечка под юмрука му.

Потръпна, обърна се и погледна човека, коленичил до Бен. Щом го погледна, той вдигна очи и се усмихна: приятна, учтива усмивка. Беше хан. Казваше се Лин Хоу Ин. Дребен, крехък човечец на шейсет и нещо, с ръце, толкова малки, че приличаха на детски. Ръце, толкова кукленски и деликатни, че тя го беше попитала истински ли са.

— Ръцете ми ли? — беше ги протегнал към нея, сякаш за да ги оцени. После се бе засмял. — Мои са си. Роден съм с тях. Но що се отнася до това, кое е истинско...

Вече почти беше отстранил повредената ръка. Докато го гледаше, той се наведе, отпусна натиска на менгемето, в което беше поставена ръката, наведе се и извади от кутията на пода, до коляното си, мъничък инструмент. Известно време приведен се занимава с ръката и накрая я отдели окончателно.

— Готово — каза той най-накрая, изправи се назад и погледна към Бен. — Как е?

Бен вдигна лявата си ръка към лицето си и взе да я върти и да оглежда чистата линия на чуканчето.

— Странно е — обади се той след малко. — Болката изчезна. И все пак имам чувството, че ръката си е там. Мога да свия пръстите си и те не ме болят.

Лин Хоу Ин се усмихна.

— Добре! Това е сигурен признак, че е повредена само механичната част. Ако я бяхте навехнали или повредили нервните окончания, щеше да е по-трудно. А сега мога да ви сложа временна протеза, докато оправят старата.

— Онова там ли? Лин погледна нататък.

— Да. Съжалявам, че е толкова грозна.

— Не. Изобщо не е грозна. Според мене е красива.

Мег се разсмя притеснено.

— Не. *Ши* Лин е прав. Грозна е. Груба е.

— Това е просто машина — отговори ѝ Бен, изненадан от разпалеността, от гнева в тона ѝ. — В нея няма друг живот освен онзи, който ѝ даваме ние.

— Ужасна е! — не се предаде тя. — Също като формата. Като всичките подобни неща!

Бен сви рамене и отново погледна към Лин Хоу Ин.

— Като другата ли функционира?

Дребничкият човечец разглеждаше ръката в менгемето и я боцваше тук-таме с мъничкия скалпел. Усмихна му се.

— В някои отношения — да, но в други е много по-добре от този модел тук. За последните пет години нещата се промениха много. Сред тях — и протезите. Сега времето за реакция е много по-кратко. А е и по-силна. Пък точно в този модел — той посочи ръката на масата с деликатно кимване, — има и дистанционно.

Бен я заразглежда, после отново погледна Лин Хоу Ин.

— Защо?

Лин се изправи и се приближи до калъфа, оставен на пода до масата. Преди това беше извадил ръката оттам.

— Вижте — той извади нещо отвътре. — Ето ви останалата част от устройството.

Беше цяла ръка. Сребърна ръка. Бен се разсмя.

— Да не би да имате цяло тяло на части?

Лин се засмя и му занесе ръката. В другата си ръка държеше устройство за управление.

— Някои от клиентите ни са загубили много повече от вас, *ши* Шепърд. Ръката е прост механизъм. Конструира се лесно. Но дланта... е, дланта е сложно нещо. Помислете си на какви разнообразни движения е способна една длан. Вместо да си хабим усилията и да правим цяло устройство — ръка и длан — ние отдавна решихме да се специализираме — да се съсредоточим върху дланите. А това — той подаде на Бен контролното устройство, — управлява дланта.

— Може ли?

Лин кимна леко.

— Както желаете, *ши* Шепърд.

Известно време Бен експериментира — караше пръстите да се свиват и разпускат, дланта — да се свива в юмрук и да се отпуска. После я обърна и я накара да запълзи бавно и непохватно като пострадал рак по повърхността на масата.

Бен отстрани устройството.

— Мога ли да го задържа?

Лин се поклони.

— Разбира се. А ръката?

Бен се засмя. Погледна Мег и забеляза как го гледа. Сведе поглед.

— Не. Вземете ръката.

Точно тогава вратата в дъното на стаята се отвори и влезе майка му с малък поднос. Зад нея ситнеше котето Заратустра.

— Нещо за освежаване, *ши* Лин?

Дребничкият се поклони ниско.

— За мене е чест, *ну ши*.

Бет посегна да остави подноса до сребърната длан, но точно в този миг котето скочи на стола до нея и рипна на масата.

— Хей...

Мег понечи да се втурне напред, но Бен я спря.

— Не. Остави го. Той само си играе.

Майка му се обърна и го погледна.

— Ей там — той посочи малка масичка до страничната стена.

Гледаше я как оставя подноса там, а след това пак погледна котето. То подуши пръстите на ръката и вдигна въпросително глава.

— Недей... — прошепна Мег.

Той се полуизвърна към нея.

— Няма да му направя нищо лошо.

— Не! — тя отметна ръката му, грабна котето и го гушна. — Той е истински. Разбра ли? Това не ти е играчка!

Той задържа поглед върху нея, после погледна контролната кутия в скута си.

„Детинско — помисли си той. — Но колко истинско е истинското? Ами ако аз съм чисто и просто машина от плът и кръв, от нерви и кости — каква е моята функция? Колко истински съм аз самият?“

Машина от плът. Фразата отекна в главата му. След това се разсмя. Студен, далечен смях.

— Какво има, Бен?

Той вдигна очи и срещна погледа на майка си.

— Нищо.

Замълча, после се обърна и погледна към хана.

— Починете си, *ши* Лин. Трябва да намеря баща си. Трябва да го питам за нещо.

* * *

Откри Хал в трапезарията — пердетата бяха спуснати, вратата към кухнята — затворена. В левия ъгъл на стаята имаше ниска маса, на която стоеше миниатюрно ябълково дърво, подарено от танга на семейство Шепърд преди пет години. Преплетените дървета бяха символ на брачно щастие, ябълката — поличба за мир, но и за болест.

Баща му беше коленичил в тъмната стая с гръб към Бен, протегнал ръце от двете страни на дървото върху ниската масичка, склонил глава. Не помръдваше, сякаш спеше или медитираше, но Бен, който беше застанал тихо до вратата, веднага позна, че баща му плаче.

— Какво има? — попита тихо той.

Раменете на Хал се напрегнаха; той бавно вдигна глава. Изправи се и се обърна към сина си. Избърса сълзите припряно. Погледът му

беше яростен и горд.

— Затвори вратата. Не искам да чуе майка ти. Нито пък Мег.

Бен затвори вратата зад себе си и се обърна — забеляза колко напрегнато го гледаше баща му — сякаш се опитваше да запази всичко в паметта си. Усмихна се леко. „Да — помисли си той, — в тебе има много повече от мене, отколкото някога си си представял. Да, ние сме братя — сега го знам със сигурност.“

— Е? — подкани го той пак със странно нежен глас. Често беше поставял под въпрос собствената си способност да обича и се чудеше дали онова, което чувства, не е просто някаква друга форма на самозалъгване и все пак сега, като гледаше баща си — навел глава, сломен там, до малкото дръвче — той без никакви съмнения чувстваше, че го обича.

Гърдите на Хал се надигаха и спускаха тежко, на пресекулки.

— Умирам, Бен. Болен съм от рак.

— Рак? — Бен се разсмя невярващо. — Но това е невъзможно! Ракът се лекува, нали?

Хал се усмихна мрачно.

— Обикновено — да. Но този е нов вид — изкуствен карцином и, както изглежда, е разработен специално за мене. Така че да разбие постепенно, част по част, цялата ми имунна система. Прощален дар от *ши* Бердичев.

Бен преглътна. Баща му умираше. Не. Не беше възможно! Бавно заклати глава.

— Съжалявам, Бен, но е вярно. Знам го от два месеца. Могат да забавят ефекта, но не много. Лекарите на танга ми дават две години. Може би и по-малко. Така че разбираш — нямам много време. Нямам време да направя всичко онова, което вече трябваше да съм направил.

— Какво?

— Например Черупката.

За миг умът на Бен залитна. Черупки... помисли си за Мег, за плажа и видя как огромната вълна се разбива в остриите, прилични на зъби скали, връхлита върху нея, повлича я под разпенените води... После се чу да крещи „Мег!!!“ там, на високата скала, безпомощен...

Потръпна и отмести поглед — изведнъж се беше почувствал адски не на място. Черупки... Като камъка от онзи сън — черната перла, търкулнала се като мъничка, горяща звезда от нищо по дланта

му. За миг невярващо се втренчи там, където трябваше да бъде ръката му, след това разбра.

— Какво има, Бен?

Той вдигна очи.

— Не знам. Никога не съм...

Млъкна. Сякаш го беше заляла вълна от чист мрак. Черна канара от празнота бе изтрила всичките му мисли, цялото му съществуване. Залитна, аха-аха да се строполи, после отново дойде на себе си. Ръцете на баща му стискаха здраво раменете му, прорязаното му от бръчки лице беше съвсем близо до неговото, тъмнозелените очи — изпълнени със загриженост и страх.

— Бен? Бен? Какво има?

— Мрак — прошепна той. — Беше като...

Като какво? Тялото му се разтресе. А след това пак се сети. Черупки... *Пай ни*. Това имаше предвид баща му. И затова трябваше да изработят едно *пай ни* — защото умираше. Да. Сега всичко се връзваше.

— Като какво? — попита баща му, сякаш прочете мисълта му.

— Нищо — отговори той поуспокоен. — За Черупката. Сега разбрах.

— Добре. Ще ми помогнеш ли тогава да направя скица за екипа?

Бен се намръщи.

— Екип ли? Какъв екип?

Натискът на ръцете на Хал върху раменете на Бен беше намален, но той продължаваше да го държи.

— Уредих тук да дойде технически екип и да работи с нас по Черупката. Мислех, че можем да направим скица на материала.

Бен сведе очи. Дълго време мълча замислено. После вдигна глава.

— Но защо? Защо ние да не се справим сами?

Хал се разсмя.

— Не ставай глупав, Бен.

— Не, говоря ти сериозно. Защо да не се справим сами?

— Ти не ме ли чу какво ти казах? Ще отнеме цели векове! А аз не разполагам с векове. Освен това си мислех, че искаш да се махнеш оттук. Да заминеш за Оксфорд...

— Искам. Но това... — той дълбоко си пое въздух, след това се усмихна и докосна лицето на баща си със здравата си ръка. — Обичам те. Довери ми се. Три месеца. Стигат ми, обещавам ти.

Забеляза движението по лицето на баща си. Мъчеше се да се владее: гордост, любов, свиреп гняв от това, че за да стигнат до тази откровеност, се беше наложило да се случи точно така. После кимна с насълзени очи.

— Ти си луд, Бен, но... добре. Защо не? Тангът може да ме пощади.

— Луд... — Бен замря за миг неподвижно, след което се разсмя и притисна баща си към себе си. — Да. Но какъде щях да съм без моята лудост?

* * *

Бен се извърна от отворения прозорец на кухнята. Зад него луната сияеше от ясното черно небе, осеяно със звезди. Очите му бяха тъмни, широко отворени — като локви, в които се отразяваше безкрайността, която беше загърбил.

— Какво е онова, което прави всичко истинско?

Майка му се спря — държеше черпака над тенджерата; мирисът на димящата заешка яхния изпълваше кухнята. Погледна сина си, после приближи черпака към чинията и го изсипа до картофите и зеления фасул. Разсмя се и му я подаде.

— Заповядай.

Беше умна жена. Достатъчно умна, за да се сети, че е родила нещо съвсем различно от онова, което беше очаквала. Странно, почти извънземно същество. Наблюдаваше как синът ѝ взе чинията; забеляза как очите му поемаха всичко, сякаш за да го запазят завинаги в паметта му. Очите му поглъщаха света. Усмихна се и наведе глава. В него имаше някаква трескавост — интелектуален глад, достатъчен за цяла дузина души.

Бен остави чинията си, седна и придърпа стола по-близо до масата.

— Не ти подхвърлям ефектни приказки. Това е въпрос. Честен и пряк въпрос.

Тя се засмя.

— Не знам. Струва ми се почти нахално да питам.

— Защо?

Тя сви рамене. Едва ли това беше най-лесният въпрос, който можеше да се повдигне на масата. Със същия успех той можеше да попита:

— *Кой е създал Вселената?* — Или: — *Защо съществува животът!*

Какъв ли беше отговорът?

Заешка яхния, например. Тя се разсмя.

Бен се беше умълчал и напрегнато се озърташе. Жив микроскоп, треперещ от желание.

— Две неща ми идват наум — обади се тя и пусна черпака в тенджерата. — И те като че ли се сблъскват помежду си. Първото е чувството, че всичко ще стане точно така, както сме очаквали. Как би го нарекъл ти? Чувство за непрекъснатост може би. Но не е само това. Има го също и чувството, че всичко *ще* продължи, както си е било винаги, а няма изведнъж да замре.

— А второто? — беше Мег. Бе застанала на вратата и ги наблюдаваше.

Бет се усмихна и се зае да ѝ сипва яхния.

— Второто е напълно противоположно на първото. То е нашата способност да се шокираме, изненадваме, да се ужасяваме от нещата, които ни предстоят. Като смъртта например... — гласът ѝ заглъхна.

— Парадокс — обади се Бен, свел поглед. Хвана лъжица и взе да бърка из ястието, сякаш беше супа. После спря и кимна. — Да. Но от каква полза ми е това знание?

Тук я хвана. Тя никога не се беше замисляла над това.

Бет се обърна към Мег и ѝ подаде чинията.

— Къде е татко?

— Ще слезе. Каза, че имал някаква работа.

Наблюдаваше как Мег сяда, след това сипа яхния в още една чиния. Хал нямаше навика да закъснява. Но Хал се беше променил. Нещо се бе случило. Нещо, което все още не се осмеляваше да ѝ каже.

— Съжалявам, че те задържах, Бет — Хал беше застанал на вратата и криеше нещо дребно зад гърба си. Усмихна се, след което се приближи и ѝ го подаде.

— Какво е това? — тя избърса ръце в престилката си и пое мъничкия подарък.

Той седна, облегна се назад и разпери ръце. В очите му все още гореше старият огън, но тя забелязваше, че той не се чувства добре.

Трепна и погледна малкия пакет, после му се усмихна и се зае да го разопакова.

Беше кутийка. Малка кутийка за бижута. Отвори я, след това го погледна изненадано.

— Хал... прекрасен е!

Извади го. Беше сребърен пръстен. А в пръстена беше инкрустирана малка перла с формата на капка. Перла с цвета на нощ.

Мег се наведе развълнувано напред.

— Прекрасен е! Но аз мислех, че всички перли са бели...

— Повечето са. Обикновено ги избират по чистотата на блясъка и цвета — всички перли с лош цвят се изхвърлят. Но в този случай перлата е била толкова безцветна, че е придобила един вид своя собствена чистота.

Бет разгледа зарадвана перлата, след това пак вдигна очи. И едва тогава забеляза Бен, който беше пуснал лъжицата и гледаше зяпнал.

— Бен?

Видя го как потръпна, после протегна ръка и прикри студената си, сребриста лява длан с дясната — топла, от плът и кръв. Странен, тревожен жест.

— Сънувах нещо — очите му не се откъсваха от пръстена. — И перлата сънувах.

Мег се разсмя.

— Не го слушай. Дразни те.

— Не — той бе обърнал сребърната длан нагоре и я търкаше с другата, сякаш го сърбеше. — Наистина я сънувах. Перла, черна като самия мрак. Взех я и тя ми прогори дланта. И тогава се събудих. И разбрах, че съм си повредил ръката.

Хал угрижено гледаше сина си.

— Колко странно. Искам да кажа, Толонен ми я донесе чак тази сутрин, като тръгнах. Знаеше, че търся нещо особено. Нещо необикновено. Значи сънят ти я е предшествал — той се разсмя със странен смях. — Може би ти си я повикал тук.

Бен се поколеба, след това поклати глава.

— Не. Любопитна случайност, това е. Съвпадение. Съдбата е странна, но...

— Но категорична — обади се Мег. — Съвпадение. Така стават нещата, нали? Отчасти и заради това са истински.

Бет забеляза как светнаха очите на Бен при тези думи. Той се опитваше да осмисли нещата — но сега Мег беше изяснила всичко. Бе го *позволила*. Но беше странно. Много странно. Намек, че в живота има много повече от онова, което възприемат чрез сетивата си.

Тя си сложи пръстена, приближи се до Хал, коленичи и го целуна.

— Благодаря ти, любов моя. Прекрасен е.

— Като тебе... — за миг очите му светнаха.

Тя се разсмя и се изправи.

— Е... Хайде да вечеряме, а? Преди вечерята да е изстинала.

Хал кимна и придърпа стола си към масата.

— Добре. Между другото, Бен, имам новини.

Бен го погледна и пак хвана лъжицата.

— За екипа ли?

— Не. За другото. Уредих го.

— А... — Бен погледна Мег, после леко наведе глава и загреба с лъжицата.

— Кое друго? — попита Мег и погледна Бен. Лицето ѝ изведнъж стана сурово.

Бен заби поглед в чинията си.

— Нали знаеш. Оксфорд. Татко каза, че мога да замина.

Последва тишина, след това Мег рязко блъсна чинията си и се изправи.

— Значи *заминаваш*!

Той се обърна и я погледна със странна дързост в очите.

— Да.

Тя остана на мястото си още малко, после се въртна и хукна надолу по стълбите. Чуваха я как тропа. Миг по-късно се затръшна врата. И тогава всичко утихна.

Бен вдигна очи и срещна погледа на майка си.

— Няма как да не ѝ е трудно.

Бет погледна сина си, после — отворения прозорец.

— Е... — рече тя. — Предполагам, че не може да останеш тук цял живот — тя наведе глава и сипа на себе си. — Кога смяташ да заминеш?

— След три месеца — отговори Хал вместо него. — Преди това Бен ще изработи нещо за мене. Нещо ново.

Тя се обърна и изненадано погледна Хал.

— Значи ще останеш?

Но преди Хал да успее да отвърне, Бен бутна стола си и стана.

— Най-добре да отида при нея. Да проверя дали е добре.

— Няма нужда... — започна Бет, но Бен вече беше излязъл. Спусна се по стълбите и се отдалечи през трапезарията, като я остави насаме с Хал.

— Ти си болен — каза тя и най-после позволи на загрижеността ѝ да проличи.

— Да — отвърна той. — Болен съм.

* * *

Вратата беше открената; стаята отатък — затъмнена. През прозореца в дъното светеше луната — студена, бяла и далечна. Мег седеше на леглото си, обърната с гръб към него. Лунната светлина проблясваше в косите ѝ.

— Мег... — прошепна той. — Мег, трябва да поговорим.

Тя не помръдна, не отговори нищо. Той мина покрай нея и се загледа към залива. Забелязваше как и ливадите, и водата, и дърветата на далечния бряг — всичките са поръбени от ясната, неестествена светлина. Гола, отразена светлина — в нея нямаше жизнена сила. Нищо не растеше под тази светлина. Нищо освен мрака.

Погледна надолу. На нощната масичка до матовата му сребриста длан имаше книга. Вдигна я и я погледна. Беше „Тъй рече Заратустра“ на Ницше със старата гравюра на хан на корицата. От древната хартиена корица Ницше се вираше към света със свиреп поглед изпод рунтавите си вежди, с безкомпромисна ярост в погледа. И той щеше да стане такъв. И той щеше да се вира така в света, с честно презрение към фалшивите му ценности. Отвори книгата там, където беше пъхнат коженият разделител, и прочете подчертаното: „Наистина аз съм гора и

нощ от тъмни дървеса...“ В полето тя беше изписала „Бен“. Усети как по гръбнака му премина лека тръпка, след това остави книгата и пак я погледна.

— Сърдиш ли ми се?

Тя изхълца с отвращение. Той се поколеба, после се протегна и нежно повдигна брадичката ѝ със здравата си ръка. Обърна лицето ѝ към светлината. Бузите ѝ бяха мокри, очите ѝ — насълзени, ала гневни.

— Искаш всичко да имаш, нали?

— Защо не? Щом мога?

— И изобщо не те е грижа кого нараняваш?

— Не можеш да дишаш свеж въздух, без да нараниш някого. Хората се обвързват взаимно със задължения. Слагат си пранги. Задушават се един друг в стария, спарен въздух. Мислех си, че го разбираш, Мег. Мислех си, че се разбираме...

— О, да! — огорчено каза тя. — Страшно се разбираме! Ти ми казваш какво ще стане и какъв избор трябва да направя. Или — или. Аз нямам думата по въпроса.

— А си искала да я имаш, така ли?

Тя се поколеба, след това се дръпна и наведе глава.

— Не знам... Просто се чувствам... обидена от всичко това. Сякаш ме отхвърляш. Зарязваш ме.

Отново протегна ръка — този път другата ръка, без да мисли. Тя потръпна и я отблъсна. А когато вдигна очи, забеляза, че погледът ѝ беше пълен с отвращение.

— В тебе има нещо, което прилича на тази ръка, Бен. Студено. Грубо. Механично. Не си изцяло такъв. Все още не. Но онова, което правиш — което си намислил... И преди съм го казвала, но е вярно. Страх ме е за тебе. Страх ме е, че *онова* — тя посочи ръката, — ще те завладее — клетка по клетка — като някаква ужасна, потайна болест и ще те превърне в такъв, каквото е то. На повърхността няма да си личи, разбира се, но аз ще го знам. Ще го видя в очите ти, ще го позная по студенината на докосването ти. От това се боя. От това ме боли. Не от това, че си отиваш, а от това, защо си отиваш.

Той се умълча, после седна до нея.

— Разбирам.

Тя го гледаше — сега ядът бе изчезнал от очите ѝ. Беше го казала. Беше изкарала на повърхността онова, което я мъчеше. Протегна се и леко хвана ръката му — човешката му ръка.

— Какво искаш, Бен?

Отговори без колебание — сякаш почти без да мисли:

— Съвършенство. Изчистена, съвършена форма.

Тя потръпна и се извърна. Съвършенство. Също като ръката. Или като лунната светлина. Нещо мъртво.

— Обичаш ли ме?

Чу го как въздъхна; усети, че го изнервя.

— Знаеш, че те обичам.

Тя се извърна леко към него и го погледна — сега се усмихваше тъжно, примирено. Пусна ръката му, изправи се и свали роклята през главата си, след това легна гола до него и го притегли.

— Люби ме тогава.

Наблюдаваше го как се измъква от дрехите си и знаеше, че въпреки всички думи поне това беше истинско — нуждата му от нея.

„Попита ме какво е истинско — помисли си тя. — Това... Това е единственото истинско нещо. Това помежду ни. Този неизказан мрак, в който се срещаме и сливаме. Това и само това. Докато умрем.“

— Обичам те — прошепна той, загледан в нея. — Знаеш го.

— Да — тя затвори очи и потръпна, когато той влезе в нея. —
Знам...

И все пак това не стигаше. Никога нямаше да му стига.

ЧАСТ III: ЕСЕНТА НА 2206 Г. ЕДИН ПРЪСТ ПЕПЕЛ

*Източният вятър въздъхва,
идват прекрасните дъждове:
над езерото с водни лилии —
приглушен гръм.*

*Жаба гризе ключалката.
Отвори я, запали благовонията.*

*Нефритов тигър дръпва
въжето.*

*Извади вода от кладенеца и
бягай.*

*Дъщерята на Чиа надникна
иззад паравана, когато
чиновникът Хан беше млад,
богинята на реката заряза
възглавницата си*

заради великия княз на Вей.

*Никога не оставяй сърцето си
да се отвори с пролетните
цветя:*

*един пръст любов — един пръст
пепел.*

Ли Шан-Ин, без
заглавие IX в. от н.е.

ГЛАВА 7

РАЗРУШЕНИЕТ ШАДРАВАН

Прислужниците се спуснаха да хванат конете и да ги отведат в обора. Фей Йен беше зачервена и въодушевена от ездата, очите ѝ светеха от радост. Ли Юан я погледна, засмя се и я докосна по ръката.

— Отива ти, любов моя. Трябва по-често да яздиш.

Цу Ма се приближи, застана помежду им и обгърна раменете и на двамата.

— Хубаво беше, приятели. А това... — той извърна глава; голямата му глава се извъртя, за да обхване с поглед огромното имение — двореца, езерото, овощните градини, гледката на планините в далечината, — е прекрасно. Древните императори биха ви завидели, казвам ви.

Очите на Цу Ма заискриха, а чистите му бели зъби — силни, квадратни, добре оформени — проблеснаха в усмивка.

— Винаги си добре дошъл тук, Цу Ма — отвърна му Ли Юан. — Нашите обори са и твои.

— Благодаря ти, Ли Юан — Цу Ма се поклони леко, след това се обърна и погледна към Фей Йен. — Добре яздите, лейди Фей. Къде сте се учили?

Тя отмести поглед. Бузите ѝ леко се изчервиха.

— Яздя още от малка. Баща ми имаше два коня. — Тя се извърна. Високо вдигнатата ѝ глава свидетелстваше за огромна гордост. В свят, в който животните бяха рядкост, да притежаваш два коня беше въпрос на известен престиж. Само за Седмината подобно нещо беше в реда на нещата.

Цу Ма се вгледа в нея за миг, после кимна.

— Хубаво. Но нека влезем. Баща ви ни очаква.

Ли Шай Тун беше седнал в лятната къща с малък комуникатор в скута. Малки триизмерни холограми се оформяха и се стопяваха във въздуха над апарата и всяка докладваше накратко, преди да изчезне. Цу Ма седна до стареца мълчаливо, а Ли Юан отиде да донесе питиетата. Фей Йен беше застанала до прозореца и съзерцаваше

стръмния склон към терасата и живописното езеро. От време на време хвърляше поглед през рамо и очите ѝ се спираха върху седящия в непринудена поза Цу Ма.

Той беше хубав мъж с широки рамене. Докато яздеха, бе забелязала колко изправен седи на седлото, колко спокоен беше, докато превеждаше коня си през бързотечен поток, колко лесно го накара да прескочи стена — сякаш той и ездитното му животно бяха едно цяло. И все пак изглеждаше безупречно: косата му беше сресана и в нея бяха вплетени рубини; туниката му беше в болезнено сладък нюанс на розово, почти бяло, поръбена с черно; панталоните му — в синьо, което ѝ напомняше за лятното небе на нейната младост. Беше забелязала колко здраво бедрата му стискат хълбоците на дорестия кон, колко властен вид има.

Ли Шай Тун приключи, остави комуникатора на пода и се усмихна в безмълвен поздрав на Цу Ма, а после и на снаха си. Ли Юан се върна от барчето с поднос с напитки. Тук, в тази стая, домакинът беше той.

Фей Йен пое питието си и седна до своя съпруг с лице към другите двама мъже. Усещаше с какъв поглед я наблюдава Цу Ма. Така открито. И все пак не невъзпитано.

— Добре изглеждаш — Ли Шай Тун огледа Фей Йен. — Трябва по-честичко да яздиш.

Ли Юан се наведе напред.

— Тя беше великолепна, татко! Родена ездачка! Трябваше да видиш как прескочи портата на ливадата! — щом го каза, очите му светнаха и той погледна към жена си с нескрито възхищение. Цу Ма забеляза това и леко отметна глава назад, сякаш го стягаше яката. Бръкна във вътрешния джоб на туниката си и извади изящна сребърна табакера.

— Може ли да запаля? — той протегна табакерата и Ли Юан кимна, поглеждайки към баща си. Старецът не каза нищо, само се усмихна.

Цу Ма извади тънка като молив пура и я запали, след това бавно пое дима и сякаш се отпусна в стола си. Беше оставил сребърната табакера на облегалката.

Наблюдаваше как димът се вие във въздуха — тънка, крехка нишка от гореща пепел.

— Дълга ти благодарност, Ли Юан. Днес беше прекрасен ден — очите му се спряха на лицето на младежа и не откриха там нищо друго освен откровена дружба, може би дори и известно възхищение. Беше свикнал — възприемаше го като дължимо. Но погледът на Фей Йен беше нещо съвсем друго. И него разчете, но го задържа за себе си. Вдигна чаша в мълчалив тост за домакина и домакинята — с ведра, искрена усмивка.

Ли Шай Тун наблюдаваше всичко това и леко кимна. Изглеждаше доволен. Усмихна се за първи път от месеци насам. Цу Ма забеляза и го попита защо се усмихва.

— Ще ти кажа. Насае.

Тангът не беше и погледнал Фей Йен и забележката му прозвуча съвсем безобидно, но тя знаеше какъв традиционалист е свекър й. Той не беше като баща й — не говореше за работа в присъствието на жени. Тя остави питието си недокоснато, изправи се, като докосна Ли Юан по ръката, а след това се обърна и се поклони ниско на двамата тангове.

— Извинете ме, *чие хсия*, трябва да отида и да се преоблека. Ездата ме умори.

Не беше вярно. Никога не се беше чувствала по-жизнена. Очите й сияеха с едва сдържано вълнение. Но тя сведе поглед и излезе тихо от стаята — само на вратата леко се обърна и забеляза, както и се надяваше, че Цу Ма я гледа.

— Е? — обади се Цу Ма, щом тя излезе. Сякаш нищо не се беше променило в държанието му, но думата прозвуча някак си по-студено и по-мъжествено отпреди.

— Добри новини. И Ву Ши, и Вей Фен се съгласиха с нашия малък план.

Цу Ма сведе поглед. Това беше неочакван ход.

— Дали това е умно?

— Според мене, да — Ли Шай Тун забеляза колебанието му и продължи: — При сегашните обстоятелства, според мене, е... по-сигурно... по-голямата част от Съвета да знае за плановете ми. Не е редно да изключваме най-старите ми приятели.

Цу Ма си дръпна пак, после вдигна очи и срещна погледа на танга.

— Не. Но аз не исках да кажа точно това. Всичкото това скрито-покрито... Без съмнение то е в разрез с духа на Съвета. Щом не можем да се държим открито един с друг...

— А можем ли? — тонът на Ли Юан беше горчив, яден, но щом баща му го погледна, сведе глава и прехапа език.

— Разбирам чувствата ти, Ли Юан — отговори му Цу Ма и се усмихна на стария танг, за да покаже, че не е обиден, задето синът му го е прекъснал. — Но със сигурност не бива да се позволява на Ван Со-леян да възтържествува. А така изглежда, сякаш той ни дърпа конците.

Ли Шай Тун го наблюдаваше напрегнато.

— Значи няма да дадеш съгласието си?

Усмивката на Цу Ма стана още по-широка.

— Не съм казал нищо подобно. Просто изтъкнах подмолната логика на този курс. Каквото и да решиш, ще се съглася с него — ти си най-старият приятел на баща ми. И не само заради уважението ми към моя баща. Знам, че не би следвал такъв курс, ако имаше друг начин.

Ли Шай Тун се усмихна, а после погледна към скута си.

— Ако това би те убедило, Цу Ма, ще ти кажа онова, което вече казах и на Ву Ши, и на Вей Фен. Не искам да разстройвам Съвета по този начин. Това е просто въпрос на проучване. Издирване на факти, преди да представя случая пред Съвета. Целта на Проекта ще е само да се установи изпълнимостта на това, дали е възможно да се поставят пластини в главите на цялото население на Чун Куо. Далеч не става дума за провеждане на преки опити. В края на краищата би ли подобавало на мене, на един танг, да престъпвам Декрета?

Цу Ма се разсмя.

— Не, наистина. Но кажи ми... ти кого си си наумил да назначиш за отговорник по Проекта? Това е чувствителен план. Охраната трябва да е непробиваема.

— Съгласен съм. Тъкмо затова я възлагам на маршал Толонен.

— Толонен? — Цу Ма се замисли за миг, след това се усмихна. — Ами да, защо не, разбирам, че това е много добър избор.

Очите му срещнаха очите на стария танг и двамата си размениха разбиращи погледи, които убегнаха на младия принц. Защото Толонен вероятно щеше да се възпротиви на плана.

— Но виж сега, вече говорих достатъчно, а ти знаеш толкова малко за самия план! Нека сега Ли Юан говори вместо мене. Нека той бъде моят глас по този въпрос.

Цу Ма погледна заинтригуван към младежа. Тъкмо затова беше дошъл — да изслуша в подробности предложението на Ли Юан.

— Говори — обади се той и протегна напред лявата си ръка с отворена длан. Широка длан с дълги пръсти, обсипани с тежки пръстени. Изпод дланта нагоре се виеше пушек.

Ли Юан се поколеба, след това се стегна и заговори, описвайки откритията, които бяха направили в различните централи на „Сим Фик“: открития, престъпващи Декрета. Неща, замислени във вреда със Седмината, но сега впрегнати да работят в тяхна полза.

Цу Ма го слушаше, като от време на време подръпваше от пурата си, и усмивката му ставаше все по-широка. Най-накрая се засмя и се плесна по бедрото.

— Отлично! Дума да няма, това е отлично! — той стана, приближи се до прозореца и се загледа надолу по склона. — Имаш съгласието ми, Ли Шай Тун. Този план ми харесва. Много ми харесва.

Цу Ма се обърна и отново погледна младежа. Ли Юан се усмихваше широко, доволен от себе си, горд с плана си и зарадван от одобрението на Цу Ма. Цу Ма му върна усмивката, кимна и отново се извърна към прозореца.

В полите на хълма, по терасата над живописното езеро се разхождаше жена и гледаше към къщата. Беше облечена в дрехи за езда, а дългата ѝ черна коса покриваше раменете ѝ — току-що я бе разпуснала. Беше дребничка и крехка — като богиня, направена от най-фин порцелан. Цу Ма се усмихна и отмести поглед; после се извърна към двамата мъже в стаята.

— Да — каза той, като продължаваше да се усмихва. — Планът е прекрасен, Юан. Просто прекрасен.

* * *

— Кой е той?

Де Вор се обърна към Леман и се усмихна.

— Името му е Хун Миен-ло. Бил е канцлер на Ван Та-хун до неотдавнашната му смърт.

Леман се вгледа в екрана още за миг, а после му обърна гръб и се втренчи в Де Вор.

— И какво прави той там?

Филмът беше заснет тайно от човека на Де Вор сред *Пин Тяо*. Показваше среща на Ян Мах от тази сутрин. Среща, която Мах неистово желаше да запази в тайна от другите лидери на *Пин Тяо*.

— Не знам. Но съм сигурен в едно: той нямаше да е там, ако Ван Со-леян не е искал да е там. Така че действителният въпрос е: какво иска Ван Со-леян от *Пин Тяо*?

— Значи сега Хун е човек на новия танг?

— Май така излиза. Моят човек в Александрия, Фишер, смята, че Ван Со-леян не е отговорен за смъртта на брат си, но имаме основателна причина да мислим, че от известно време Хун Миен-ло е негов човек.

— Ами Мах? Защо не се е посъветвал с другите?

— Мах си е такъв. Не му хареса, когато отидох направо при Гезел. Ако зависеше от него, щеше да ме провери предварително, но аз го поставих пред свършен факт. Той не обича така. Побеснява. Обича да контролира нещата.

— Но смяташ ли, че ще се договори с Хун Миен-ло?

Де Вор кимна.

— Има смисъл. И аз на негово място бих сторил същото. Ще измъкне от танга каквото иска. И ще го използва, за да ни държи на разстояние. Да направи *Пин Тяо* по-малко зависими от нас. И обратно: ще използва съюза с нас, за да държи танга на разстояние. Това ще означава, че *Пин Тяо* няма да позволят някой от нас да им нарежда какво да правят. Ще им дава възможност от време на време да казват „не“. Мах ще се опита да държи сделката с нас в тайна от танга и обратно. Ще се опита да изкара нещата така, сякаш промяната — засилването на позициите им — идва отвътре в *Пин Тяо*.

Известно време Леман мълча замислено.

— Тогава защо не убием Хун Миен-ло и не попречим на Мах да осъществи сделката?

Де Вор се усмихна, доволен от младия си лейтенант. Винаги му беше приятно да обсъжда мислите си с него.

— Имаме причина да не го правим. Нали разбираш, планът на Мах ще сработи само при положение че за нас ролята на танга в ставащото е неизвестна. Ако се оставим да ни забаламоса с приказки за голямото възраждане на *Пин Тяо*. О, акциите им са се дигнали след Хелмщат, няма съмнение, но една сделка с танга би им дала нещо, което им липсва. Нещо, което не са получили от Хелмщат. Пари.

— И ти го *искаш*?! Искаш да получават пари независимо от нас?

— Не. Не и ако работата беше само и единствено в това. Но нямам намерение да им позволявам да се пазарят с мене. При първия признак за нещо подобно ще ги заплаша, че въобще ще се отдръпна. Това би ги оставило в по-лошо положение, отколкото когато започнаха, защото тангът може да им предложи само пари и нищо повече. Ще изгубят нашите контакти, знанията на нашите специалисти, опита ни в битките. И останалата част от картата на Бремен...

— Разбирам. Остава въпросът какво иска да постигне Ван Солеян?

— Точно така. Той няма да рискува да се свърже с *Пин Тяо*, освен ако си няма нещо наум. Танг-нетанг, ако останалите членове на Съвета на Седмината чуват за това, край с него.

Леман погледна към екрана.

— Тази мисъл си я бива...

— Да. Ако играта наистина загубее, ще се наложи да отклоним вниманието на Седмината с нещо.

— И какво смяташ да правиш?

Де Вор се наведе напред и натисна клавиша, за да изчисти екрана. Лампите веднага светнаха.

— Засега — нищо. Мах пак ще се срещне с Хун Миен-ло. След две седмици в Александрия. Моят човек ще заснеме срещата. Сигурно ще е интересно, не мислиш ли? И... кой знае. Току-виж Мах върнал на танга ухото на баща му!

* * *

Нощта беше черна и ясна, луната — остър полумесец в небето на северозапад, високо горе над далечните очертания на планините. Топла нощ. Смехът се носеше над водата, докато дългата лодка с високи

бордове прекосяваше езерото. И на носа, и на кърмата леко се поклащаха фенери.

Цу Ма бе настоял да гребе той. Водеше леката лодка по водата без никакво усилие, красивата му уста беше извита в усмивка, гърбът му — изправен, мускулите на плещите му играеха под коприната като хълбоци на галопиращ кон. Ли Юан беше седнал зад Цу Ма в задната част и гледаше иззад него към Фей Йен и братовчедка й Ин Ву Цай.

Двете момичета бяха доближили глави и се кикотеха зад ветрилата си. Идеята да си направят среднощен пикник беше на Фей Йен и Цу Ма се бе зарадвал много, когато двете момичета бяха дошли при тях, понесли одеяла и кошница, и бяха прекъснали разговора им. Двамата мъже се усмихнаха, засмяха се и се оставиха да ги поведат към езерото.

Ли Юан се усмихна широко — беше му хубаво. На разноцветната светлина на фенерите Фей Йен изглеждаше прекрасна като някакво мистично създание, изникнало от богатите легенди на неговия народ. Трепкащите отражения на светлината правеха лицето й безплътно; сякаш беше нещо, което би могъл да мернеш в съня си, но приближиш ли се до него, осветиш ли го с ясна светлина, за да го разгледаш по-добре, то ще се стопи или пък ще възвърне истинската си форма. Усмихна се на тази засукана мисъл, после дъхът му секна, щом забеляза как блеснаха очите й, когато братовчедка й й прошепна нещо на ухо. След това тя го погледна — тъмните й очи се усмихваха и кръвта във вените му сякаш се възпламени.

Той потръпна, изпълнен с образа й. Тя беше негова. *Негова.*

Фей Йен се извърна и се загледа назад, после пак се обърна напред и се наведе към Цу Ма.

— Към острова, Цу Ма. Към острова...

Цу Ма склони глава.

— Както кажете, госпожо.

Лодката започна да завива. Зад храма върху малкото възвишение брегът на езерото се извиваше като лястовиче крило. Там, близо до върха на крилото, имаше малък остров, до който се стигаше по дървен мост с три дъги. Прислужниците вече бяха подготвили всичко. Щом заобиколиха носа, вече ги виждаха ясно — моста и мъничката двуетажна пагода, осветена от разноцветни фенери.

Ли Юан се загледа блажено над водата, след това отново погледна към Фей Йен.

— Красиво е, умнице моя. Кога успя да замислиш всичко това?

Фей Йен се разсмя и сведе поглед — похвалата му очевидно я зарадва.

— Днес следобед. След като яздихме. Направих го... направих го за госта ни, съпруже мой.

Цу Ма забави греблата за миг и се поклони на Фей Йен.

— Трогнат съм, госпожо. Оказвате ми голяма чест.

Ли Юан ги наблюдаваше — гърдите му се изпълваха с гордост от съпругата му. Колко беше умна! Всичко беше както трябва. Съвършеният завършек на един съвършен ден. Нещо, което човек би помнил до края на живота си. Да, още сега можеше да си го представи — изминали са вече четирийсет години, той и Цу Ма стоят на терасата над езерото и гледат...

Беше се сетила дори и да осигури придружителка на танга. Умна и хубава жена, чиято компания със сигурност би била удоволствие за Цу Ма. И наистина — ако Фей Йен не беше в лодката, той би си позволил да отсъди, че Ву Цай сама по себе си също е много красива.

Известно време оглежда двете жени, като ги сравняваше. Ву Цай беше по-висока от Фей Йен, лицето ѝ, също като тялото ѝ, беше по-дълго и някак си по-пълно, носът ѝ — по-широк, устните ѝ — по-плътни, скулите ѝ — по-малко изящни, вратът ѝ — по-як, гърдите ѝ — по-внушително изпъкващи под копринения ѝ жакет. И все пак тези неща се забелязваха само в сравнение с Фей Йен: сякаш Фей Йен беше самият архетип на красотата на хан, а всичко останало, колкото и изящно да беше само по себе си, бе само изкривено копие на това съвършенство.

Островът се приближи. Ли Юан се наведе напред, за да обясни на Цу Ма къде да спре. После привързаха лодката, а Цу Ма подаде на момичетата ръка и им помогна да се качат на дървеното кейче. Тихото шумолене на копринените им дрехи, докато се изкачваха, в този кратък миг като че ли се сля с копринения мрак на нощта и сладкия ѝ аромат.

Настаниха се на терасата. Фей Йен се зае да подрежда трапезата, а Ву Цай седеше и забавляваше Цу Ма с приятен разговор. Ли Юан се беше облегал на парапета и съзерцаваше тъмното езеро. Чувството на лекота, на вътрешен покой го приспиваше и известно време сякаш

долавяше само приглушения шум от гласове зад гърба си и тихия плясък на водата покрай дървените подпори на кея. После усети как една ръка леко го докосва по рамото. Обърна се и видя Фей Йен, която му се усмихваше.

— Моля те, съпруже, заповядай и седни с нас.

Обгърна я с ръце и сведе лице, за да достигне устните ѝ, след това се приближи и седна. Фей Йен застана отстрани на малка масичка и наля вино от порцеланова кана; първо предложи чаша на танга, после — на съпруга си и най-накрая — на братовчедка си. Едва тогава леко се поклони, наля си вино и коленичи до съпруга си.

Известно време Цу Ма оглежда и двамата, след което вдигна чаша.

— Късметлия си ти, Ли Юан, че имаш такава съпруга. Да бъде благословен бракът ви с много синове!

Ли Юан наведе глава, неизразимо доволен. Но това просто беше истината. Той наистина имаше късмет. Погледна коленичилата до него жена и усети, че гърдите му ще се пръснат от любов. *Негова*. От сватбата бяха изминали вече три дена, а той все не можеше да я погледне, без да си помисли: *негова*. От всички мъже в Чун Куо само нему беше позволено да докосва това богатство, тази мяра за съвършенство. Той потръпна, вдигна чаша и погледна Цу Ма.

— За приятелството! — предложи и го погледна в очите. — За нас четиримата, които сме тук тази вечер, и за вечната ни дружба!

Цу Ма се наведе напред. Зъбите му блеснаха в усмивка.

— Да, за приятелството! — той чукна чаша о чашата на Ли Юан, после я вдигна за тост: първо към Ву Цай и после — и към Фей Йен.

Фей Йен гледаше изпод сведените си мигли — позата ѝ изразяваше смирена женственост. При тоста на Цу Ма обаче тя рязко сведе поглед, сякаш смутена. Но не смущението я бе накарало да извърне очи — беше по-дълбоко, по-силно чувство. Чувство, което се опитваше да скрие не само от наблюдателния танг, но и от самата себе си. Извърна глава и погледна Ли Юан.

— Би ли желал съпругът ми още вино?

Ли Юан ѝ върна усмивката. Беше красив по свой начин, а и любвеобилен — добър човек въпреки привидната си студенина — и въпреки това кръвта ѝ не кипваше, щом я докосне, нито пък сърцето ѝ

започваше да бие учестено така, както биеше сега, в присъствието на Цу Ма.

— След малко, любов моя — отвърна ѝ той. — Но първо се погрижи за госта. Чашата на Цу Ма е почти празна.

Тя сведе глава, остави чашата си и отиде да донесе каната с вино. Цу Ма се понамести на стола си и сега седеше, разкрачил обутите си в ботуши крака, притиснал коляното си с едната ръка и с чаша в другата. Щом се обърна и го видя така, дъхът на Фей Йен секна. Толкова приличаше на Хан Чин — и той обичаше да седи така, нахално разкрачен, опрял големите си длани на коленете си. Тя се поклони ниско, прикривайки внезапно обзелия я смут, и протегна каната напред.

— Е...? — подкани я Ли Юан. Тя се стресна и виното се разля.

Цу Ма се размия — мек, щедър смях, който я накара да вдигне очи и да срещне погледа му. Да, нямаше съмнение — той се досещаше за какво си мисли тя. Знаеше как ѝ въздейства.

Наля вино и се дръпна назад със сведена глава — гърлото ѝ внезапно беше пресъхнало, сърцето ѝ туптеше лудо. Остави каната и отново коленичи до съпруга си, но сега едва забелязваше Ли Юан. Целият свят внезапно се бе преобърнал с краката нагоре. Тя стоеше там, коленичила, със сведена глава, и се мъчеше да успокои внезапното треперене на ръцете си, лудото туптене на сърцето си, но обутите в ботуши крака на Цу Ма приковаваха погледа ѝ под масата. Тя не откъсваше очи от тях, беше като омагьосана, а гласът му действаше на сетивата ѝ като наркотик и ги караше да немеят.

Бу Цай флиртуваше с Цу Ма — привеждаше се към него, посланието на думите и жестовете ѝ не можеше да бъде сбъркано, — но Фей Йен усещаше колко далече е тангът от нейните игри. Той се навеждаше към Бу Цай, смееше се, усмихваше се, играеше древната игра с чар и лекота, но вниманието му беше насочено към самата нея. Усещаше как тялото му леко се извъръца към нейното; как уж съвсем небрежно той се стареа да я включва във всичко казано. Ами Ли Юан? Той нищичко не забелязваше. Горкото дете сякаш беше заспало, оплетено в мрежите на своята мечта за свършената любов.

Отмести поглед — внезапно я заболя от всичко това, което си мислеше. Ли Юан беше неин съпруг и един ден щеше да бъде танг. Той заслужаваше нейната вярност — телом и духом. И все пак...

Тя стана тихо и влезе в пагодата. Миг по-късно се върна с *пи па* — древна лютня с четири струни с формата на огромна сълза.

— Какво е това? — извърна се към нея Ли Юан.

Тя продължи да стои със сведена глава.

— Мислех си, че малко музика би ни била приятна.

Ли Юан се обърна и погледна към Цу Ма, който се усмихна и едва-едва кимна с глава. Но вместо да подаде лютнята на братовчедка си, както очакваше Ли Юан, Фей Йен седна, постави я в скута си и засвири.

Ли Юан седеше, омагьосан от майсторската ѝ свирня, от бързината и увереността на пръстите ѝ, от страстното леко потрепване на главата ѝ, докато извайваше мелодията от нищото. Той позна песента. Беше *Кан Хуа Хуй*, „Прекрасното цвете“ — сладка, игрива мелодия, която изискваше значително майсторство, за да бъде изсвирена. Щом свърши, той леко се засмя и сведе глава. Понечи да каже нещо, да я похвали, но тя отново засвири — този път по-тиха, по-замислена мелодия.

Беше *Юе Ер Као*, „Луната е високо“.

Ли Юан потръпна, загледан в мрака, обгърнал езерото. Сърцето му изведнъж се бе качило в гърлото. Беше красиво — сякаш нотите бяха мънички сребърни рибки, които плуваха в тъмнината. Щом свирнята се ускори и стана по-сложна, лицето ѝ отново притегли погледа му и той забеляза, че очите ѝ бяха притворени, цялото ѝ същество изведнъж се беше съсредоточило в песента, в движението на пръстите ѝ по струните. Напомни му за онзи миг преди години, когато се бе прицелила и бе опънала лъка. Как цялото ѝ тяло сякаш се беше сляло с лъка и как, щом пусна стрелата, сякаш и част от нея полетя във въздуха към далечната мишена.

Вдъхна бавно, разтворил устни в почуда. А Хан беше мъртъв... и тя беше негова. И Великото колело продължаваше да се върти...

Мелодията свърши. Известно време никой не каза нито дума. После Ву Цай се наведе напред, вдигна чашата си, усмихна се и погледна Цу Ма.

— Братовчедка ми е много надарена — заговори тя. — В нашето семейство казваме, че когато се е родила Фей Йен, боговете са сбъркали — те са поискали на Ин Цу да му се роди още един син. Но нещо се объркало и тя получила душа на мъж, но тяло на жена.

Фей Йен вдигна очи за миг и веднага ги сведе отново, но усмивката ѝ ясно говореше, че преди често беше чувала това и няма нищо против. Но Цу Ма се обърна с лице към Ву Цай и се притече да защити Фей Йен.

— От това, което видях, ако боговете са сбъркали в нещо, то е само в едно-единствено отношение. Че Фей Йен не е съвсем съвършена...

Фей Йен срещна погледа му за миг, откликвайки на закачливия му тон.

— Не съвсем ли, *чие хсия?*

— Не... — той протегна празната си чаша. — Защото е трябвало боговете да направят близначки. Едната да ми пълни чашата, другата да свири.

Разнесе се дружен смях. Но когато Фей Йен стана да му налее вино, Цу Ма пое каната и сам напълни чашите.

— Ето! — той седна отново. — А сега мога да продължа да слушам.

Фей Йен прие намека, изправи пи па в скута си и след миг на съсредоточаване засвири. Този път беше песен, която никой от тях не бе чувал досега. Странна, меланхолична мелодия. Докато свиреше, тя пееше с нисък контралт:

*Красива двойка бели гъски —
двама, двама, далеч от пращия хаос;
крилете се прегръщат, играят в ярките лъчи,
шиите се гаят и скитат сред сините облаци.
Уловен в мрежа, поразен от стрела —
призори разделиха него от нея.
Тъжно ехо се носи по завоите на реката,
самотен плач отеква по бреговете.
— Не че не копнея за моя другар,
но заради тебе няма да настигна свойто ято!
Капка по капка сълзи лее тя.
— Хиляда левги^[1] аз тебе ще чакам!
Какво щастие е да се влюбиш,
колко е тъжна раздялата за цял живот.*

*Нека се вкопчим за дадените ни сто години,
нека преследваме всеки миг
като трева на хълм самотен,
която знае, че ще повехне и умре.*

Ли Юан не откъсваше очи от нея. Усети, че е омагьосан от песента, пронизан от болката, изписана на лицето ѝ и смаян от това, че никога досега не беше чувал да пее — дори не се беше и досещал, че притежава такъв талант. Когато свърши и лютнята замлъкна, той погледна към Цу Ма и забеляза, че тангът седеше, свел глава, здраво вкопчил длани една в друга, сякаш обзет от голяма скръб.

Цу Ма вдигна поглед — сълзи замъгляваха очите му, гласът му беше тих.

— Беше прекрасно, лейди Фей. Може би най-прекрасното нещо, което някога съм чувал.

Фей Йен гледаше надолу, опряла леко *ни па* на гърдите си; цялото ѝ тяло беше приведено напред, сякаш с песента бе изляла всичко от себе си. Леко кимна с глава в знак на благодарност, после се изправи, поклони се на Цу Ма и на съпруга си, извърна се и отново влезе в пагодата.

— Е... — обади се Цу Ма, вперил поглед в Ли Юан. — Какво да кажа, приятелю? Тази вечер ми оказахте голяма чест. Говоря сериозно.

— И аз, Цу Ма. Ще запомним тази вечер. Цу Ма се облегна назад.

— Вярно е. — Той потръпна, после като че ли отново дойде на себе си и се усмихна. — Но хайде, аз пренебрегвам госпожица Ву! — той се обърна към Ву Цай и усмивката му се разшири. — А вие свирите ли на нещо, прекрасна госпожице?

Ли Юан се усмихна — разбра, че Цу Ма му намеква да отиде при жена си. Поклони се на гостите и се отправи към пагодата. Но Фей Йен я нямаше вътре. Той постоя известно време в празната зала намръщен — чуваше се само смехът от терасата. После я чу — викаше го тихичко от дъното на пагодата.

* * *

Отправиха се към мостчето — ръката му обгръщаше шията ѝ, мъничкото ѝ телце се притискаше топло и силно към него. Нощта ги обгръщаше — мека, тъмна и успокояваща — но на терасата нямаше никого, в пагодата — също. Ли Юан се огледа озадачено, после замря — нещо изпляска във водата наблизо.

Той приклезна, за да посрещне опасността.

— Мини зад мене, Фей Йен! — прошепна той тихо, но настоятелно и измъкна кинжал от ботуша си.

В мрака току пред тях се разнесе гръмовен смях — плътен, дълбок, пълен с топлина. Ли Юан се отпусна. Беше Цу Ма.

— Богове! Какво правиш?!

Цу Ма се приближи и фенерите го осветиха. Водата му стигаше до гърдите, от челото му се спускаха мокри кичури.

— Плувам — отвърна той. — Прекрасно е. Водата е много топла, отколкото си мислех.

— Ами госпожица Ву? Да не би да се е прибрала?

В отговор отляво се разнесе плисък и последва нов взрив от смях.

— Ей, вие двамата, идвайте и вие! — извика тя. — Великолепно е!

Ли Юан се огледа озадачено.

Цу Ма го забеляза и се разсмя.

— Ако търсиш дрехите ни — в лодката са. Беше идея на госпожица Ву. Тя ми каза, че в езерото има риба, и аз реших сам да проверя.

— И има ли? — беше Фей Йен. Бе застанала до Ли Юан и гледаше към Цу Ма. Той се изправи във водата — широката му мокра гръд блестеше на разноцветната светлина.

— Само една змиорка — отговори Ву Цай и се приближи. Голите ѝ рамене изпъкваха над водата. — Една доста вдървена малка змиорка...

— Ву Цай! — запротестира Фей Йен, но дори и Ли Юан вече се смееше.

— Казват, че богът Кун-Кун, донесъл Големия потоп, е бил змиорка — обади се Цу Ма и плисна вода по гърдите и ръцете си, сякаш се миеше. — Огромна змиорка. Но вижте, вие двамата, ако няма

да идвате при нас, то може би ние трябва да дойдем при вас. Ли Юан... би ли се извърнал, докато госпожица Ву излезе и си намери дрехите?

— Разбира се... — Ли Юан се извърна и дочу кикота, който се разнесе зад гърба му, щом Фей Йен отиде да помогне на братовчедка си.

— Готово — обади се след малко Ву Цай. — Вече можете да се обърнете, принц Юан.

Той се обърна. Ву Цай беше коленичила в лодката и закопчаваше копирените си дрехи. Погледна го и се усмихна.

— Наистина, трябваше да дойдете и вие.

Той се поколеба — притесняваше го присъствието на Цу Ма, гол във водата съвсем наблизко, и на Фей Йен, която го наблюдаваше, приклепнала до лодката.

— Нямахте да е редно...

Ву Цай сви рамене и се изкачи на брега.

— Мислех си, че вдигнахме тост — очите ѝ палаво проблеснаха. — Нали се сещате, вечно приятелство и тям подобни...

Цу Ма се беше приближил във водата и сега бе застанал току до брега. Опря длани о каменните плочи, обграждащи езерото, и заговори:

— Принц Юан е прав, госпожице Ву. Простете ми, не помислих. Би било крайно... неподходящо.

Ву Цай махна провокативно към Ли Юан, след това отново погледна Фей Йен и се усмихна.

— Просто си мислех, че би било забавно, това е. Нещо малко по-различно.

Ли Юан се обърна ядосано и ѝ хвърли гневен поглед, а после прехапа устната си, за да спре резкия отговор, дошъл му наум, и на свой ред погледна Фей Йен.

Тя стоеше изправена, с наведена глава, цялата ѝ фигура излъчваше покорство.

Той пристъпи към нея, умолително вдигнал ръка.

— Ти сигурно разбираш колко неуместно би било?

Тя вдигна очи и послушният ѝ поглед срещна неговия.

— Разбира се, съпруже мой.

Той успокои дишането си, след което се обърна и погледна към танга.

— А ти, Цу Ма? Как би желал? Ще се оттеглиш ли в пагодата, докато се преобличаш?

Цу Ма се разсмя. Тялото му във водата изглеждаше тъмно и мощно.

— О, богове, Юан, не. Прекалено си любезен. Мисля, че ще преплувам обратно. Ще поплувам по гръб и ще погледам звездите.

Юан наведе глава.

— Разбира се. Както желаеш. Но какво ще правиш, като стигнеш до отсрещния бряг?

Цу Ма обаче вече беше заплувал към по-дълбокото. Щом се плъзна в тъмното, му извика в отговор:

— Как какво? Ще изляза от водата, Юан! Че какво друго да правя?

* * *

В единайсет часа на следващата сутрин Толонен беше застанал на западния прозорец в Стаята на петте посоки в Източния дворец в Тонджиян и гледаше към езерото зад градината. Беше извикан по спешност на тази среща. Това само по себе си не беше необичайно; но този път не му бяха казали нищо за повода за срещата. Тъкмо това — това чувство за неподготвеност — го караше да нервничаш; караше го току да се обръща и да крачи нетърпеливо из стаята.

Беше спрял пред голямото огледало в дъното на стаята и оправяше яката на униформата си, когато вратата зад него се отвори. Обърна се — очакваше да види Ли Шай Тун, но влезият беше принцът, Ли Юан.

— Принц Юан — поклони се той.

Ли Юан се приближи и с жест предложи стол на маршала.

— Благодаря ти, че се отзова, Кнут. Баща ми ще дойде по-късно.

Толонен се поклони пак, след това седна и упорито се втрени в папката в скута на Ли Юан.

Ли Юан се усмихна. Радваше се на откровеността на стареца, която ставаше все по-изразителна с всяка изминала година.

— Баща ми ме помоли да ти поговоря за нещо. Когато свърша, той ще дойде и сам ще разговаря с тебе. Но онова, което имам да ти

казвам, се ползва с пълното му одобрение. Можеш да насочваш всякакви въпроси — или възражения — към мене, все едно че говориш с баща ми.

— Възражения ли? — Толонен вирна брадичка. — Щом Ли Шай Тун го е одобрил, защо да имам възражения? Значи той има работа за мене, така ли?

— Да речем задача. Нещо, което според него трябва да се повери на тебе.

Толонен кимна.

— Разбирам. И каква е тази задача?

Ли Юан се поколеба.

— Искаш ли нещо разхладително, докато говорим?

Толонен се усмихна.

— Благодаря ти, Юан, но не искам. Освен ако баща ти не пожелае да ме задържи, след три часа трябва да съм в Нанкин, за да се срещна с майор Кар.

— Разбира се. Тогава ще ускорим нещата. Може би ще е най-добре да ме оставиш да свърша и тогава да питаш. Доста сложни неща ще трябва да ти обяснявам. И ако искаш, си записвай.

Толонен сведе глава, после обърна нагоре дясната си длан и бързо набра командата върху клавиатурата от мънички мазолчета с телесен цвят на китката му. След това се облегна назад и остави младия принц да говори.

Докато говореше, Ли Юан наблюдаваше маршала. Поглеждаше в папката в скута си — само за да извади отвътре някоя диаграма и да я подаде на Толонен. Наблюдаваше го внимателно, забелязваше всяка бръчка, всеки озадачен поглед, всяко предателско примигване или потрепване по лицето на стареца — жадуваше да си изясни дълбочината на чувствата му.

По време на пространното обяснение Толонен не се беше усмихнал нито веднъж. Седеше там с мрачно лице, лявата му ръка стискаше облегалката на стола. Но щом Юан свърши, погледна надолу и тежко-тежко въздъхна.

— Може ли сега да говоря аз, Юан? — обади се той. Очите му бяха изпълнени с болка, лицето му — сериозно.

— Разбира се. Както ти казах, можеш да говориш с мене все едно с баща ми. Открито. Така, както го чувстваш.

Макар и да беше подготвен, Ли Юан усети изведнъж, че стомахът му се свива. Много уважаваше маршал Толонен; беше израсъл в сянката на стареца, но знаеше, че по този въпрос ще са на различни мнения.

За известно време Толонен остана втренчен, после кимна — стискаше здраво устни, сериозните му сиви очи гледаха от лице, сякаш издялано от гранит. След това заговори с дълбока въздишка — знак, че достатъчно дълго е обмислял нещата:

— Помоли ме да говоря открито. Ала аз не мога да говоря открито, без да те обидя, Ли Юан. Както схващам, това е твоя идея?

Ли Юан усети как огромната тежест на авторитета на маршала се стовари отгоре му, но се стегна и се принуди да му се противопостави.

— Да.

— Разбирам. И все пак ти ми заповядваш, говорейки от името на баща си, да ти отговоря. Открито. Направо — той въздъхна. — Добре тогава. Ще ти кажа какво мисля. Смятам този твой план за отвратителен.

Ли Юан потрепери, но успя да запази лицето си безстрастно.

— И аз, маршал Толонен. И аз. Това е нещо, което не искам да правя.

— Тогава защо?

— Защото няма друг начин. Такъв, който не би довел в резултат до още по-голямо насилие и по-големи кръвопролития от онези, на които вече сме свидетели.

Толонен сведе поглед. Отново въздъхна дълбоко. После пак вдигна очи и поклати глава.

— Не. Дори и най-лошото да предстои, не трябва да поемаме по този път. Да слагаме жици в главите на хората. Да се отнасяме към тях като към машини. Ах... — той се наведе напред и изведнъж, неочаквано лицето му доби странен израз. — Аз знам кой съм, Ли Юан. Знам какво съм длъжен да правя в служба на моя танг. И понякога трудно заспивам. Но това... това е нещо съвсем различно. Това ще открадне свободата на хората.

— Или илюзията за свобода?

Толонен нервно махна с ръка.

— Не е илюзия, принц Юан. Свободата да избираш — добро или зло — тя е истинска. И Мандатът на небето — моралните критерии, по

които се преценява дали един танг е добър или лош владетел — той също е истински. Отнеми ги — и няма да имаме нищо. Или поне нищо, което да си струва да пазим.

Ли Юан се премести напред.

— Не съм съгласен. Ако един човек е лош, без съмнение да му се сложи пластина в главата не е лошо нещо — нали ще можем да ограничим въздействието на лошотията му? А ако е добър...

Толонен го прекъсна:

— Ти, аз, баща ти — ние сме добри хора. Действаме, защото сме длъжни — за доброто на всички. И все пак, ще напуснем тази земя — и после какво? Какви гаранции можем да дадем, че онези, които ще управляват Чун Куо след нас, ще са добри? Как да гарантираме *техните* мотиви? Така че разбираш защо ти отговарям така, принце мой. Няма значение дали човекът с пластина в главата е добър или лош. Онова, което има значение, е моралът на човека, който дърпа конците като десет хиляди милиона струни. Ще накара ли марионетките да затанцуват? Или ще ги остави на мира?

Ли Юан бавно се отпусна назад, клатейки глава.

— Говориш за диктатура, маршал Толонен. А ние сме Седмина.

Толонен извърна глава — странно огорчение изпълваше очите му.

— Говоря ти за онова, което предстои — независимо дали ще стане след десет или след десет хиляди години. — Той погледна отново към Ли Юан и сивите му очи се изпълниха с тъга. — Каквото и да ни се иска — и на тебе, и на мене — историята ни учи, че нищо не е вечно. Нещата се променят.

— Някога мислеше по друг начин. Чувал съм те сам да го казваш, Кнут. Не беше ли ти този, който каза, че трябва да построим здрав бент срещу потопа на Промяната?

Толонен кимна, изведнъж замислен, устните му се извиха в тъжна усмивка.

— Да... но *такова нещо!*

Остана да седи там и след като принцът си отиде, вторачил поглед в ръцете си. Щеше да го направи. Разбира се, щеше да се подчини. Не го ли беше помолил неговият танг да се заеме с това? Но въпреки всичко му тежеше на сърцето. Дали мечтата не беше мъртва? Великото видение на мирен свят — свят, в който човек може да намери

нивото си и да отгледа децата си, без да изпитва нужда или грижи. И беше ли това първият знак за идващия кошмар? На огромния, всепоглъщащ мрак.

Продължаваше да си мисли за Джелка и за внуците, които щеше да има някой ден. В какъв свят ще живеят? Би ли понесъл да ги види с пластини в главите — податливи и на най-дребната прищявка на своите управници и господари?

Заскърца със зъби, жегнат от мисълта. Толкова ли се беше променило всичко, че дори и той — крайъгълният камък — беше започнал да се съмнява в курса?

— Кнут?

Вдигна глава и припряно скочи на крака. Толкова беше погълнат от мислите си, че не бе чул кога е влязъл тангът.

— *Чие хсия!* — той сведе глава в пресилен поклон.

Ли Шай Тун седна на същото място, където преди малко седеше синът му, и мълчаливо се вгледа в своя маршал. После едва-едва кимна с глава, сякаш доволен от видяното, и се наведе към Толонен.

— Разбрах как е минала срещата със сина ми.

— Да, *чие хсия*.

— И съм ти благодарен за откровеността.

Толонен срещна погледа му, без да трепне.

— Беше мой дълг, Ли Шай Тун. Нищо повече.

— Да. Но си имаше причина да оставя Юан да говори с тебе пръв. Нали разбираш, моят син е по свой начин доста мъдър, но освен това е и млад. Може би прекалено млад, за да разбира същността на нещата: мястото на *ли* и *чи* в този наш огромен свят, финото равновесие, което съществува между огромната сила и пасивното вещество.

Толонен набърчи чело и леко наклони глава.

— Боя се, че не ви разбирам докрай, *чие хсия*.

Тангът се усмихна.

— Добре, Кнут, ще ти го обясня просто и ще те помоля да го пазиш в тайна от сина ми. Одобрил съм неговия план, но това не означава, че той някога ще се осъществи. Разбираш ли ме?

— Не напълно, господарю. Искате да кажете, че просто угаждате на Ли Юан?

Ли Шай Тун се поколеба.

— В известен смисъл — да. Предполагам, че ти би казал точно това. Но тази идея е дълбоко вкоренена в Юан. Наблюдавал съм я как израства от семето, докато най-накрая изцяло завладя съзнанието му. Той вярва, че може да реформира света според своите схващания — че този план ще даде отговор на всички въпроси.

— А, според вас, той не е прав?

— Да.

— Тогава защо го насърчавате? Защо сте дали позволение за тази лудост?

— Защото Юан един ден ще стане танг. Ако сега му се противопоставя, той просто ще се върне към този план след смъртта ми. И това ще доведе до ужасни неща. Ще го вкара в конфликт не само с останалите тангове, но и с широките маси Горе. Тогава не е ли най-добре да го оставя да прочисти кръвта си от него още докато е принц, а? Сам да открие, че не е прав.

— Може би... — Толонен дълбоко си пое дъх. — Но ако ми простите, *чие хсия*, това продължава да ми изглежда рисковано. Ами ако това „лечение“ просто го тласне още по-далече? Не е ли възможно?

— Да. И тъкмо затова те повиках, Кнут. Тъкмо затова исках да надзираваш Проекта. Да действаш като спирачка за амбициите на сина ми и да задържаш нещата в определени граници... И да убиеш Проекта, ако е необходимо.

Толонен гледаше своя танг и по лицето му бавно се изписваше разбиране. После се разсмя.

— Разбрах, *чие хсия*... Схванах!

— Хубаво. Тогава, когато Цу Ма се върне от езда, ще му кажа, че си се заел с въпроса, става ли?

Толонен сведе глава — изведнъж му беше олекнало на сърцето.

— За мене е чест, *чие хсия*. Висока чест.

* * *

На петнайсет *ли* от Тонджиян, на границата на огромното имение на танга, се намираха развалините на древен будистки манастир от великата династия Сун. Бяха в полите на Та Па Шан — три равнища от цинобърночервени сгради, които се изкачваха по склона; изящните

извивки на покритите им със сиви плочки покриви бяха хлътнали като разбити устни, тухлите им се ронеха, портите им бяха буренясали, зидарията се разпадаше. Развалините съществуваха от цели двеста и четирийсет години — жертва на чистките *ко мин* през шейсетте години на двайсети век — част от обкръжаващия ги мрачен, меланхоличен пейзаж.

На склона под сградите се възправяха руините на древна, покрита с мъх кула — тромавата ѝ, тежка основа се цепеше и ронеше, стъпалата, издълбани във фасадата, бяха напукани и срутени на места. Беше нещо огромно, издуто като гърне; стройният ѝ връх приличаше на късно хрумнала мисъл, която се влачеше нестройно подир другите, гладката извивка на централната ѝ повърхност беше нащърбена там, където хоросанът се бе изронил на места и тухлите се бяха показали отдолу.

В сянката ѝ в квадрат от оранжеви тухли, отчасти скрити от избуялата трева, имаше кръгъл шадраван. Някога той бил кладенец и служел на манастира, но когато дошла Червената гвардия, го напълнила с отломки от статуи и сега водата — докарвана от хълмовете от един планински поток — преливаше през ръба му. Напролет, когато се топяха снеговете или когато над Та Па Шан валяха проливни дъждове, кладенецът преливаше и на югозапад образуваше малко блато. Сега обаче земята беше суха, шадраванчето — съвършено огледало, а мъхът, който покриваше отломките долу, му придаваше дълбок зелен цвят като патиниран бронз.

Небето горе имаше студен, металносин цвят, а на север над планините се събираха буреносни облаци — гъсти и черни. Те хвърляха плътна сянка над най-далечните върхове.

На юг земята се спускаше надолу — отначало плавно, после рязко. Стръмна пътека водеше към тясна, силно ерозираща долина, през която преминаваше бистър поток — бърз, ала плитък — стичащ се надолу към равнините.

В южния край на долината, там, където небето беше по-светло, се появи конник. Черният му кон рязко метна глава встрани, забави ход и спря. Миг по-късно на ръба на скалата се яви втори ездач и спря до първия. За момент се приведоха един към друг, а после отново поеха напред бавно, като се оглеждаха. Първият посочи развалините на манастира.

— Какво е това? — попита Фей Йен, щом погледна, накъдето ѝ сочеше Цу Ма. — Изглежда древно.

— Ли Юан ми разказа вчера за това място. Навремето тук са живели двеста монаси.

— Монаси ли?

Той се разсмя, извърна се на седлото и я погледна.

— Да, монаси. Но хайде, елате. Нека се изкачим горе. Като стигнем, ще ви обясня.

Тя погледна надолу, усмихна се, след което пришпори коня си и го последва — наблюдаваше го как започна да се катери нагоре по стръмната пътека, която прорязваше скалите, а конят му се напрегна, за да преодолее наклона.

Беше трудно изкачване. Ако земята беше мокра, щеше да е невъзможно да се изкачат с коне — но Цу Ма успяваше. Той скочи от коня си, върна се назад, застана в началото на пътеката и погледна надолу към нея.

— Слезте от коня и ще ви подам ръка. Или, ако искате, оставете коня си там. Няма къде да отиде.

В отговор тя отново пришпори коня си и го подкара по пътеката. Щом се приближи, Цу Ма внезапно отстъпи назад.

— На място! — изкомандва тя и рязко дръпна юздите, после протегна ръка и погали коня по шията. — Не беше чак толкова трудно...

Забеляза как я гледаше той — възхищението му беше помрачено от грижа — и бързо отмести поглед. Напрежението между тях се усещаше цяла сутрин — чувство за нещо неизказано, за жестове, които все още не бяха направили. Долавяше се зад скованата официалност на разговорите като огън под леда и от време на време изплуваше на повърхността в някой поглед, миг на колебание, плаха усмивка.

— Трябва да бъдете по-внимателна — той се приближи към нея, пръстите му се протегнаха да погалият хълбока на коня само на педя от коляното ѝ. — Добра ездачка сте, лейди Фей, но това е номер, който не ви препоръчвам да изпълнявате и друг път.

Тя му хвърли дързък поглед.

— Защото съм жена, така ли?

Той ѝ се усмихна — в погледа му се долавяше странна твърдост — след това поклати глава.

— Не. Защото не сте *твърде* добър ездач. И защото аз отговарям за вас. Какво ще каже съпругът ви, ако ви върна цялата потрошена?

Фей Йен мълчеше.

— Е, какво ще каже *той*!

Тя се усмихна.

— Добре. За в бъдеще ще се държа прилично.

Тя слезе от коня си — внезапно беше осъзнала колко близо е той до нея, по-близо, отколкото я бе доближавал сутринта, и щом се обърна, откри, че я гледа със странен израз. За миг замря на място в мълчаливо очакване — не знаеше какво ще направи Цу Ма. Мигът като че ли се проточи до безкрайност — взорът му пътуваше по лицето ѝ, по шията ѝ, по рамото ѝ, после се върна на очите ѝ. След това той се засмя тихичко, извърна се и тя най-после успя отново да си поеме дъх.

— Елате! — повика я той отсечено и се заизкачва нагоре по хълма, по-далече от нея. — Да огледаме мястото!

Тя се наведе и изтупа праха от дрехите си, после се изправи и го проследи с очи.

— Нали ме попитахте какво е това „монаси“... — той се обърна и я изчака да го настигне. — Трудно е обаче да се обясни. Сега не съществува нищо подобно на тях. Не и откакто Цао Чун ги е унищожил всичките. Донякъде приличат на неоконфуцианските служители, разбира се — обличали са се по същия начин, в шафранови роби, и са имали подобни ритуали и церемонии, но в други отношения са били съвсем различни.

Тя го настигна.

— В какви?

Той се усмихна и отново се заизкачва по склона — бавно, като през цялото време се оглеждаше. Погледът му обгръщаше развалините, далечните, увенчани с облаци планини, двата коня, които пасяха долу.

— Е, да речем, поддържали са някои странни вярвания. И са оставяли тези вярвания да диктуват живота им — сякаш собственият им живот е нямал никаква стойност.

Бяха стигнали до шадравана. Цу Ма се приближи и спря до него, подпрял единия си крак на покрития с плочки перваз, и се загледа на юг, към долината. Фей Йен се поколеба, после се приближи, спря до него и го погледна.

— И какви са били тези вярвания?

— О... — той сведе поглед и се загледа в отражението ѝ в шадравана; забелязваше смътните, покрити с мъх силуети под образа ѝ на повърхността. — Ами че всеки от нас след смъртта си се връща под друга форма. Например като пеперуда или кон.

— Или като мъж?

— Да... — той я погледна с усмивка. — Представете си го! Безкраен цикъл на прераждане. Всяка новородена форма отразява какъв си бил в предишните си животи. Ако си бил лош — връщаш се като насекомо.

— А ако си бил добър — като танг?

Той се разсмя.

— Може би... но може би не. Те са смятали такива неща като власт и управление за маловажни. Вярвали са най-вече в чистотата. Най-важното за тях е било да очистят духа си от всички земни слабости. И заради това — заради това, че всеки нов живот е бил нова възможност да живееш в чистота — са вярвали, че всеки живот е свещен.

От мястото, където бяха застанали, тръгваше пътека — каменните ѝ плочи бяха изтрити и счупени. На места беше скрита от плевели и мъх. Тръгнаха по нея и стигнаха до първата от порутените сгради. И от двете страни сред високата трева лежаха огромни късове зидария, размесени с парчета от счупени статуи.

Щом стигнаха до портата, тя спря и го погледна.

— Мисля, че са били много свестни хора. Защо Цао Чун ги е изтребил?

Той въздъхна, после се промъкна през портата и навлезе в дълбокия сумрак вътре.

— Това не е лесен въпрос, лейди. За да разберете, трябва да знаете какво е представлявал светът преди Цао Чун. Колко е бил разделен. Колко различни религии са съществували — и всяка от тях е имала претенциите за „единствената истина“.

Тя не помръдваше и не сваляше поглед от него.

— Познавам историята. Чела съм за века на бунтовете.

— Да... — той я погледна отново, после се извърна и огледа безредието по пода, почернелите от сажди стени, порутения таван на помещението, в която се намираха. Навсякъде се усещаше усойна,

кисела миризма, миризма на гниене и на дълбока древност. Тук сякаш беше много по-студено, отколкото навън.

— Повърхностно погледнато, будистите са изглеждали най-добрата от всички религиозни групи. Били са мирни. Не са водели големи свещени войни в името на своя бог. Нито пък са преследвали онези, които не са били съгласни с тях. Но в крайна сметка са били точно толкова лоши, колкото и всички останали.

— Защо? Щом не са били заплаха за никого...

— Да, ама са били. Самото им съществуване е било заплаха. Това място... то е било един от хилядите подобни манастири из цялото Чун Куо. При това малък манастир. В някои манастири са живеели по десет-двайсет хиляди монаси, като мнозина са доживявали до деветдесет-сто години. Представете си ги всички тези хора, които презират и държави, и князе, а консумират блага — те са яли, пили, издигали са храмове и статуи, писали са книги и са изработвали молитвените си знаменца — *и не връщат нищо в замяна!* Тъкмо затова са били заплаха. Всичко е изглеждало мирно и безобидно, ала в действителност е било коварно — изтощителна болест е осакатявала обществения организъм и задушавала живота му като рак.

Цу Ма се огледа — изведнъж го бе обзел гняв. Очите му обхващаха безполезността на всичко. Дълги векове безполезност.

— Можели са да направят толкова много! За болните, за бедните, за бездомните — но те просто не са ги забелязвали. Да се пречистят от земните желания — това е била единствената им грижа. Болка и страдание — какво ли е било за тях страданието освен път към чистотата?

— Значи, според вас, Цао Чун е бил прав, като ги е избил?

— Прав? — той се приближи до нея. — Да, според мене е бил прав. Не всичко, което е направил, е било правилно. Но това... да. По-добре е масите да бъдат хранени, обличани и да им се осигурява покрив над главата, а не да бъдат оставяни да гният. По-добре е да им се осигури добър живот тук, отколкото да бъдат оставени да страдат с неясната надежда за някакъв по-добър задгробен живот.

Той опря десница о един кръгъл камък на стената, наведе се и докато говореше, се взираше в нея с яростен поглед, по-страстен, отколкото някога досега го беше виждала.

— А вие в какво вярвате? — попита го тихо тя. — Че имаме само този живот? И нищо повече?

— Не вярваме ли всички ние в това? Дълбоко в себе си?

Тя потръпна, после вдигна очи и срещна погледа му.

— Един-единствен живот?

Той се поколеба, присви очи, след това протегна ръка и я погали по бузата и шията.

— Цу Ма...

— Простете, аз... — той се взря в нея. В очите му се четеше смут и болка. — Помислих си, че... — сведе поглед и поклати глава, после рязко се втурна покрай нея.

Небето навън беше помрачняло. Духаше вятър — разкъсваше тревата, набърчваше повърхността на шадравана. Цу Ма коленичи до ръба му — гърдите му се повдигаха тежко, в мислите му бушуваше буря. „Един-единствен живот...“ Какво друго искаше да каже тя с това, ако не... Какво искаше от него?

Чу стъпките ѝ и се обърна.

— Съжалявам... — заговори тя, но той поклати глава.

— Беше грешка, това е. Ние сме това, което сме, нали?

Тя се взря в него, жегната от внезапната суровост на думите му. Не беше искала да го нарани.

— Ако бях свободна...

Той поклати глава — лицето му внезапно беше погрозняло, очите му — изпълнени с горест.

— Но не сте. А принцът ми е приятел...

Тя извърна лице и се отдалечи. Всеки момент щеше да се извие буря. Плътна, кълбяща се мъгла се стелеше над хълмовете зад развалините, а във вятъра едва-едва се долавяше мирисът на прииждания порой. Небето с всеки миг притъмняваше все повече.

— Най-добре е да се връщаме — обърна се тя към него. Но Цу Ма сякаш не забелязваше прииждания мрак. Очите му не виждаха нищо освен нея. Тя потръпна. Беше ли влюбен в нея? Това ли беше? А тя си бе помислила, че...

Той се изправи бавно — мощното му, силно тяло сякаш се пробуждаше от сън. После извърна очи от нея и пое надолу по хълма към конете.

* * *

Докато летеше към Нанкин, Толонен прослуша записа — думите ясно отекваха в главата му. Слушаше собствения си глас и усещаше в него напрегнатостта и горчивината... Тогава се зачуди какво ли си бе помислил Ли Юан. Принц Юан беше умен, нямаше никакво съмнение, и може би се беше сетил защо тангът е назначил да надзирава Проекта точно Толонен. Може би тъкмо затова бе оставил нещата нерешени докрай, а разговора им — в задънена улица. Но беше ли се сетил и за останалото? Знаеше ли колко дълбоко се противопоставя на всичко това баща му?

Въздъхна, после се усмихна, щом мислите му се насочиха към предстоящата среща. Не беше виждал Кар повече от три години. Не и откакто се бяха срещнали в Нанкин през ноември 03-та. А сега Кар се връщаше триумфално — успехът му в проследяването и ликвидирането на Бердичев беше пълна реабилитация на вярата им в него.

Толонен се наведе напред и се загледа през илюминатора. Космодрумът беше далеч пред него — гигантска вдлъбнатина сред огромното ледниково плато. Краят на Града се издигаше по външния му периметър — огромна стена. Дори и от това разстояние виждаше ширналото се поле с ями — места за приземяване с диаметър двайсет ли. Най-южният му край излизаше към езерото Хсуан Ву, а извивката на древната Яндзъ оформяше на североизток естествена бариера — като гигантски ров, широк две ли. В самия център на този огромен вдлъбнат кръг като огромна и все пак стройна игла с връх, забоден в земята, се издигаше контролната кула. При тази гледка смесени чувства обзеха Толонен. Последния път, когато бе идвал да посрещне някого, който се връщаше от Марс, това беше Де Вор. Преди да е разбрал всичко. Преди синът на танга, Хан Чин, да умре и всичко да се промени.

Но този път идваше заради Кар. А Кар беше ястребът, който той щеше да изпрати подир плячката. Така че може би беше уместно всичко да започне тук, в Нанкин, където Де Вор за първи път се бе изплъзнал от мрежата.

След десет минути вече беше долу и седеше срещу младия дежурен капитан, докато пътуваха по бързата връзка, съединяваща Града с космодрума. Тук нещата бяха здраво затегнати. По-затегнати, отколкото си ги спомняше. Бяха забранили всякакви транзитни полети през космодрума. Във въздушното му пространство се позволяваше да влизат само излитащите и приземяващите се кораби. Всеки друг щеше да бъде унищожен незабавно и без предупреждение. Така че можеше да се влезе само по един-единствен път — подземния.

Корабът на Кар тъкмо се приземяваше, когато Толонен излезе със запечатаната кола на площадката за кацане. Шумът беше оглушителен. Усещаше вибрациите в костите си; те тресяха люлката, към която бе привързан, и за миг му мина през ума, че от трептенията мъничката кола ще се разпадне. После спряха и шумът утихна. Една врата се вдигна със съскане пред него и колата се плъзна през нея в огромна вдлъбната яма, в чийто център се бе изправил нисък кръгъл междупланетен кораб.

Виждаше „Тиенцин“ съвсем ясно през прозрачните стени на колата — долната му част сияеше, огромни кълбета мъгла се виеха в студения въздух над него. Пътят рязко зави и колата заобиколи кораба, а после забави ход и спря. Стражите се спуснаха да го посрещнат, помогнаха му да излезе, а след това отстъпиха назад с наведени глави. Той изпъна крака и се огледа.

Погледна кораба и се усмихна. Идваше чак от Марс. Като огромен черен камък, стоварен върху необятната дъска за *уей чи* на Чун Куо. Кар. Дори и сега здравенякът сякаш беше пред очите му — бе хванал Бердичев и му видял сметката. Беше приключил бързо и ясно. Толонен подсмръкна. Да, по това си приличаха с Кар. Разбираха как работят нещата на това равнище. С враговете човек трябваше да се справя така както с приятелите си. Нямахме смисъл да се играе по правила, които някой постоянно нарушава. Във войната се налагаше да бъдеш напълно безскрупулен. Да не отстъпваш в нищо — освен ако отстъпката не беше път към победата.

Докато гледаше, към кораба по релсите си се придвижи Г-образен портален подежник и се прикрепил към изхода на най-горната му палуба. Той се приближи — навикът го караше да се оглежда, сякаш очакваше нападение.

Кар беше в първия асансьор заедно с още двайсет-трийсет души. Щом клетката се спусна, Толонен вдигна ръка за поздрав, но остана на място точно до другите, които чакаха — ремонтен отряд, митничарите и охраната. Кар носеше малко куфарче, дръжката му беше привързана с верижка към китката му. На бариерата се нареди пръв на опашката, протегнал напред своя идентификатор с тройно „А“ за проверка. Но въпреки това преминаването му отне три-четири минути.

Двамата мъже се поздравиха сърдечно. Толонен притисна здравеняка в прегръдките си.

— Радвам се да те видя, Грегор! Добре се справи там. Гордея се с тебе!

— Благодаря, сър. И вие изглеждате добре.

Толонен кимна, после посочи куфарчето.

— Ами това какво е? Не ти ли плащаме достатъчно, че си се захванал и с куриерски услуги?

Кар се наведе по-близо до него и снижи глас:

— Подарък за танга. Не исках да издавам нищо, преди да съм се върнал. Знаете как е.

Толонен въздъхна.

— Знам и още как! Но кажи ми какво е!

Кар се усмихна.

— Файловете на Бердичев. Личното му досие. Кодирано, разбира се, но съм сигурен, че ще успеем да го разшифроваме. Ако е онова, което си мисля, можем завинаги да изтрием дисперсионистите от лицето на земята.

— Освен ако вече някой не го е направил.

Кар присви очи.

— Искате да кажете поръчковите убийства?

— Да. Това е една от моите теории, върху които работим. Ето защо исках ти да поемеш разследването от младия Еберт. Ти си човекът за тази работа.

— Хммм... — Кар погледна надолу. — Четох документите.

— И?

— Няма смисъл. Няма никакъв реален модел. Добри хора, лоши хора... Изглежда сякаш са убивали наслуки. Само времето...

— Да. Но трябва да има някаква връзка.

— Може би... — лицето на Кар помръкна за миг, после отново се проясни. — Но как е онази сладурана, дъщеря ви? Беше като малко тигърче!

Лицето на Толонен светна.

— Богове! Ще я видиш, Грегор. Същинска Му Лан. Малка принцеса-воин, откъдето и да я погледнеш. Да... Трябва някой път да дойдеш да потренираш с нас!

Кар се поклони ниско.

— За мене ще бъде голяма чест.

— Добре. Хайде тогава да...

Толонен млъкна. Един мъж беше застанал точно от дясната страна на Кар. Кар се обърна, реагирайки на движението на очите на Толонен, след което изведнъж се отпусна и се усмихна.

— Първи адвокат Кун! — Кар леко се поклони и протегна ръка да стисне неговата. — Надявам се, че за вас всичко върви добре!

— Благодаря, майоре. А вашите начинания... предполагам, че ще завършат успешно.

Адвокатът се поколеба и погледна към Толонен. Кар се досети защо се колебае и бързо ги представи един на друг.

— Простете, първи адвокат Кун, това е маршал Толонен, командващ Съвета на генералите.

Толонен прие поклона на адвоката с напрегната усмивка. Познаваше тази игра твърде добре, за да се остави да го уловят в мрежите на задължението.

— Удоволствие е да се запозная с вас, маршал Толонен — Кун отново се поклони. После се обърна и щракна с пръсти. Прислужникът му веднага изникна и му подаде малък пакет. — Но всъщност исках да видя вас, майор Кар. Много съм ви благодарен за гостоприемството, което ми оказахте на борда на кораба, и бих искал да ви връча нещо дребно в знак за моята благодарност.

Толонен се усмихна вътрешно. След това щеше да инструктира Кар накратко как да избягва подобни ситуации, защото иначе оттук нататък първият адвокат Кун имаше да го тормози за разни услуги чак до деня на Страшния съд.

— Благодаря ви, адвокате, но...

Кар видя как пакетът пада, а Кун насочва към маршала автомат, и веднага реагира — заслони Толонен и го бутна надолу. Не беше

избързал нито за миг. Изстрелът от големия старомоден автомат беше оглушителен. Но той вече поклащаше пакета пред лицето на адвоката. Усети, че онзи се подвоуми, и изрита адвоката в стомаха. Кун падна и замря неподвижен.

Около тях крещяха. Прислужникът беше паднал на колене, притиснал чело о пода, а цялото му тяло се тресеше така, че се виждаше отдалеч. Беше ясно, че няма нищо общо с опита за убийство. Кар се обърна и се огледа за още убийци, след което, доволен, че няма други, погледна надолу към Толонен. Маршалът беше седнал и дишаше тежко, притиснал длан към ребрата си.

Кар се отпусна на коляно.

— Простете, маршале, аз...

Толонен махна с ръка. Думите излизаха от гърлото му със свистене.

— Ти... ми спаси... живота.

— Направо не мога да повярвам. Той беше старши адвокат на Марс. Високоуважаван човек!

— Майоре! — някой извика иззад гърба му. Обърна се. Беше един от капитаните от охраната на космодрума.

— Какво има? — той се изправи и погледна към капитана, коленичил над поваления мъж.

— Няма пулс!

Кар се приближи, коленичи до Кун и провери сам. Вярно беше. Адвокат Кун беше мъртъв, а раните в главата и стомаха му бяха съвсем малки. Ако беше *искал* да го убие...

— Мамка му! — процеди той, обърна се да погледне Толонен и се намръщи. — Какво има, сър?

Очите на Толонен бяха широко отворени; беше се втренчил в трупа. Щом Кар го повика, старецът потрепери.

— Богове... — прошепна той. — От *тях* е!

Кар задържа погледа си върху него още за миг, а после очите му се разшириха — беше разбрал.

— Копие...

Обърна се и погледна прислужника. Бяха го изправили насила на крака и сега двама от охраната го държаха. Навел бе засрамено глава, а ръцете му трепереха от страх.

— *Tu!* — ревна към него Кар, изправи се и го приближи. — Казвай и то бързо — забеляза ли в господаря си нещо по-различно? Нещо необичайно?!

Мъжът поклати отрицателно глава.

— Нищо, почитаеми господине. Повярвайте ми. Не знаех нищо за намеренията му.

Кар се вгледа в него още за миг, след това махна на охраната.

— Отведете го и го разпитайте. Каквото и да ви струва. Искам от него истината.

Отново се обърна към маршала. Толонен тъкмо се изправяше на крака, подпомаган от един страж.

Старецът се обърна и се усмихна с благодарност, после протегна ръка.

— Дай ми ножа си, сержант.

Стражът се подчини, след което отстъпи назад и загледа как Толонен бавно куцука към трупа.

Погледът му срещна този на Кар.

— Ако е като другите...

Кар кимна. И двамата си спомняха деня, когато беше убит Хан Чин. Спомняха си и групата човеци-копия, дошли от Марс да го убият. Втора вълна може би. Толонен коленичи до трупа и остави ножа на земята до себе си.

— Дайте — Кар коленичи от другата страна. — Аз ще го направя.

Ако беше като другите, щеше да има метална пластина, вградена в гръдния му кош. Сигурно бяха убили истинския Кун още преди месеци.

Толонен подаде ножа на Кар, после коленичи отново и започна да разтрива ребрата си. Моментна болка изкриви лицето му.

— Добре. Сега да видим.

Кар разряза туниката на адвоката и разголи гърдите му, след това се наведе над тялото, заби острието дълбоко в плътта и разряза гръдния кош.

Бликна кръв и потече свободно по трупа. Не бяха го очаквали. Но там имаше нещо. Не пластина, както и двамата очакваха, а нещо много по-дребно и меко. Кар пхна ножа под него и го измъкна навън. Кесия.

Малка черна кесия, не по-голяма от детска длан. Намръщи се, след това я подаде на генерала.

Толонен я избърса в ръкава си, после взе да я върти из ръцете си и да я оглежда. Приличаше на съвсем обикновена кесия — като тези за тютюн. За миг се поколеба. Ами ако беше бомба? Трябваше да я предаде на експертите. Но нямаше търпение да разбере, защото този човек — а това беше *човек*, сега вече нямаше съмнение — искаше да го убие. Отървал се беше на косъм.

Внимателно притисна двата ръба на кесията един към друг. Тя се отвори. Бръкна вътре с два пръста и извади онова, което беше в нея.

Известно време го гледа втренчено, след това го подаде на Кар. Беше познал. В мига преди да отвори кесията, се беше сетил какво има вътре. Камък. Един-единствен бял камък от *уей чи*. Като визитна картичка. За да разбере тангът кой е убиецът.

Толонен срещна погледа на Кар и горчиво се усмихна.

— Де Вор. Това е работа на Де Вор.

Кар погледна надолу.

— Да — и като разбере, ще се разочарова. Много ще се разочарова.

Известно време Толонен не каза нищо — беше се замислил. После отново погледна към Кар.

— Нещо не е наред, Грегор. Инстинктът ми подсказва, че е намислил нещо. Докато сме тук и се разсейваме, той си върши работата. Трябва да се върна. Веднага. Джелка...

Кар докосна ръката му.

— Веднага тръгваме.

* * *

Де Вор се обърна на стола си и погледна лейтенанта.

— Какво има, Виганд?

— Мислех си, че трябва да го знаете, сър. Онзи *хан* се е провалил. Маршал Толонен все още е жив.

— А... — той се извърна и пак се загледа през продълговатия прозорец; лейтенантът беше свободен да се оттегли. Известно време седя така, без да помръдне, загледан в бавно движещите се над

далечните върхове облаци; тънките пръски мъгла приличаха на изящни снежни пера на фона на наситеносиньото небе. След това отново се извърна.

Усмихна се. Също като Виганд всички щяха да си мислят, че се е опитал да убие Толонен, но той не искаше това. Ако го беше убил, щеше само да го превърне в мъченик. И да укрепи позициите на Седмината. Не, онова, което искаше, беше да унищожи Толонен. Ден след ден. Капка по капка.

Да. Толонен сигурно беше намерил камъка. И бе разбрал, че всичко това е негова работа.

В стаята му имаше таен асансьор — зад една от таблиците, покриващи стените от тавана до пода. Използва го, за да слезе в центъра на зайчарника. Еднопосочно огледало в дъното му откриваше гледка към коридора отвън. Провери дали е чисто и излезе. Стаята беше вляво, на петдесет *чи* надолу по коридора, в края на задъненото разклонение, издълбано в скалата.

На вратата спря и извади от джоба си малко фенерче. После прегледа и двете ключалки. Като че ли не ги беше докосвал никой. Набра комбинациите доволен и доближи око до идентификатора. Вратата се отвори със съскане.

Момичето спеше. Лежеше там, забила лице в пръчките на леглото. Дългата ѝ пепеляворуса коса се бе разпръснала по голите ѝ рамене.

Беше я открил в едно от околните села. Физическата прилика веднага го бе поразила. Не че би успял да праметне някого, ако я бе оставил в първоначалния ѝ вид, но осемнайсет месеца добро хранене и експертна хирургия я бяха преобразили така, че хилядата *юана*, които беше платил за нея, му се струваха жълти стотинки. Сега сигурно струваше милион.

Затвори вратата, приближи се и бавно я отви, като внимаваше да не я събуди, разголи закръгления ѝ задник, изящния ѝ гръб. Известно време я разглежда, след което разтресе леко рамото ѝ, докато тя се събуди, обърна се и го погледна.

Толкова много си приличаха. Толкова много, че и „баща ѝ“ едва ли би я отличил лесно от истинската.

Де Вор се усмихна и протегна ръка. Погали лицето ѝ с опакото на дланта си и тя се отри благодарно о нея. Да. Вече беше почти

готова.

— Коя си ти? — попита я той нежно. — Кажи ми как се казваш.

Тя се поколеба, след това отново вдигна глава и го погледна в очите.

— Джелка. Казвам се Джелка Толонен.

* * *

Джелка замахваше с крак към гърлото на Шан точно когато стената в дъното се взриви и в тренировъчната зала нахлуха отломки и дим.

Ударната вълна я отхвърли назад, но тя се претърколи, скочи мигом на крака и се обърна в посока на експлозията. Мярна Шан — беше мъртъв, от гърба му стърчаха огромни отломъци.

Идваха насам през дима, бързаха — трима души в черни трика; дихателни маски скриваха лицата им, главите им се въртяха насам-натам, дулата на пушките им душеха наоколо.

Убийците от *Пин Тяо*. Позна ги веднага. И незабавно се задейства...

Хвърли се назад, после сграбчи с една ръка тренировъчното въже, докато другата търсеше пречките на шведската стена.

Убиецът в средата стреля и тя се сниши. Точно до нея се разхвърчаха трески. Трябваше да оцелее само минута, докато дойде помощта.

Минута. Беше твърде много време. Налагаше са да нападне.

Клекна, плъзна се по корем, после внезапно скочи високо — високо като никога досега. Тялото ѝ се сви в стегнато кълбо. Сега стреляха и тримата, но гъстият дим ги объркваше; през маските не виждаха както трябва.

Отново се сниши зад Шан, пое си дъх за миг, скочи и изхвърли крака напред.

Един от мъжете се строполи със счупен крак. Чу го да пици и кръвта ѝ замръзна в жилите. Другите двама се обърнаха и отново започнаха да стрелят. Тялото на Шан заподскача, сякаш танцуваше на място. Но Джелка се бе придвижила напред — обикаляше около тях,

без да спира и за миг, постоянно сменяше посоката, като приклякваше да си поеме дъх.

След миг щяха да осъзнаят какво прави и да започнат да стрелят само долу в ниското. И тя щеше да умре.

Освен ако преди това не ги убиеше.

Фактът, че бяха двама, ги затрудняваше. Не можеха да стрелят без прекъсване, защото се страхуваха да не се убият един друг. Когато се обръщаше, трябваше да се мъчат да я следват, но бързината на движенията ѝ, непредсказуемостта на посоката, в която постоянно отскачаше, объркваше крачките им. Видя, че единият се спъна, и се възползва от шанса — докато той се изправяше залитайки, тя връхлетя и се вкопчи под брадичката му с втвърдени пръсти. Усети как костта поддаде и бързо отскочи. Кашляше — димът най-накрая беше стигнал и до нея.

Петнайсет секунди. Само още петнайсет секунди.

Изведнъж от далечния край на залата, там, където преди беше стената, се разнесе стрелба. Тя се строполи на пода и видя как и последният от убийците се преви, а тялото му подскочи във въздуха веднъж, два пъти — с всеки забил се в него изстрел.

И миг преди да изгуби съзнание, видя баща си — портативното му оръдие беше опряно на хълбока му и от дебелото дуло се виеше дим.

[1] Една земна левга е равна на 4.83 км — Бел.пр. ↑

ГЛАВА 8

СЕНКИ

Толонен седеше до леглото на дъщеря си. Очите му бяха пълни със сълзи.

— Всичко беше ужасна грешка, миличката ми. Мене са искали да убият.

Джелка поклати глава, но щом се сети за станалото, огромна буца заседна в гърлото ѝ.

Беше прекарала последните десет дни на легло — бе се разболяла от шока. Реакцията ѝ беше бурна, плашеща. Сякаш направо полудяваше. Баща ѝ бе седял до нея по цели ноци, държеше ѝ ръцете, утешаваше я, крадеше от съня си, за да бъде с нея и да ѝ помогне да мине през най-лошото.

Сега тя беше по-добре, но все още му се струваше, че всичко се беше променило. Внезапно и ужасно светът се бе превърнал в маска — тънък като хартия воал, зад който се простираше друг, кошмарен свят. Стените вече не бяха толкова здрави, колкото изглеждаха, а във всеки слуга с бели дрехи сякаш се криеше облечен в черно убиец.

Светът се беше преобърнал в ума ѝ. Сега той беше нещо, което я заплашваше — назъбен пейзаж, таящ скрита заплаха.

Това, че са искали да убият баща ѝ, не подобряваше особено положението. Не, само още повече го влошаваше. Много повече. Защото сънуваше ярки сънища — сънища, в които той беше мъртъв, а тя отиваше да го види в Голямата зала на танга, положен в средата ѝ и облечен от главата до петите в белите одежди на смъртта.

Вгледа се в него, очите ѝ леко се присвиха, сякаш погледът ѝ проникваше през плътта до самата кост. Той дори не трепна под погледа ѝ, но нещо дълбоко вътре в него се затърчи и се опита да изскочи навън.

Пин Тяо. Специално обучен отряд. Но не чак толкова добре обучен, колкото охраната, слава на боговете.

Погледна надолу към ръцете си, които стискаха ръцете на дъщеря му. Наглостта на *Пин Тяо*, дошли да го убият, караше ръцете

му да треперят. Те знаеха, че опасността е много голяма. Войната беше отприщила нови потоци на недоволство: по-черни и по-смъртоносни потоци. Трудно щеше да бъде да ги вкарат в определен канал.

Собствените му разследвания не бяха стигнали доникъде. Не знаеше откъде познават така добре домакинството му. Шан? Възможно беше, но сега той беше мъртъв и нямаше как да се разбере. А ако не беше Шан, то тогава кой?

Това го изнервяше — нервност, която беше предал на Ли Шай Тун в разговор насаме.

— Трябва да внимавате, *чие хсия* — беше го предупредил той. — Трябва да наблюдавате онези, които ви обкръжават непосредствено. Има нова заплаха. Каква, още не знам точно. Все още не знам. Но тя съществува. Истинска е.

Бомби и картечници.

Сега жънеше онова, което беше посял. Всички те жънеха. Но какъв друг избор имаха?

Да легнат и да умрат. Единствената друга възможност.

Толонен погледна дъщеря си, която спеше, и усети как цялата яростна топлина на любовта към нея отново се надига вътре в него. Мощен прилив на чувства. А с него се надигна и също толкова яростна гордост от нея. Как великолепно се беше справила! Беше гледал записа от камерите на охраната и бе видял с очите си колко бързо, светкавично и смъртоносно беше действала.

Той пусна дланта й, изправи се и протегна уморените си мускули.

Пак щяха да се върнат. Знаеше го със сигурност. Нямаше да спрат, докато не изтръгнат и последния му дъх. Инстинктът му го подсказваше. И макар че не беше склонен да чака пасивно да му се случи това или онова, в този случай се чувстваше безпомощен, неспособен да действа. Те бяха като сенки. Опитах ли се да се бориш с тях, изчезваха. Или оставяха след себе си труп, което беше още по-зле.

Не, те нямаха център. Нищо, за което би могъл да се залови и да се бори срещу него. Само една идея. Нихилистична концепция. При тази мисъл усети как гневът му се надига отново, подклаждан от нарастващото чувство на безсилие.

Ако можеше, би ги смазал. Един по един. Като буболечки под петата му. Но как да смажеш сянка?

* * *

Фей Йен скочи от коня си, остави прислужника да го отведе и се обърна към вестоносеца.

— Е? Вкъщи ли е той?

Вестоносецът се поклонил ниско и ѝ подаде запечатан свитък. Фей Йен го грабна нетърпеливо, профуча покрай него, сякаш го нямаше там, и се спусна към двореца. Докато вървеше, счупи печата и разгъна листа. Както и очакваше, беше от Ли Юан. Забави крачка, докато четеше, после се спря и оголи зъби в усмивка. Щеше да се върне по обяд — нямаше го от четири дена, беше заминал по някаква работа на баща си. Тя вдигна очи към свежото утро, след това се разсмя, разпусна стегнатия кок, в който беше прибрала косата си за ездата, и разтърси глава. Щеше да се приготви за него. Да се изкъпе, да облече чисти дрехи. Може би новите коприни, които ѝ беше пратил миналата седмица.

Побърза развълнувана — радостта от ездата в ранното утро и радостта от неговото завръщане се вихреха в кръвта ѝ като потоци.

Точно завиваше към покоите си и чу някакъв шум, който идваше по-надолу по коридора, от личните покои на Юан. Намръщи се. В тази част на Източния дворец не трябваше да влиза никой, когато го няма Ли Юан. Направи две крачки надолу по коридора, после се спря успокоена. Беше просто Нан Хо. Вероятно подготвяше покоите за завръщането на господаря си. Понечи да тръгне обратно — не ѝ се искаше да безпокои вътрешния шамбелан — когато осъзна какво ѝ се беше сторило странно. Беше чула гласове...

Тръгна към него. Бе изминала половината коридор, когато той се обърна.

— Лейди Фей...

Веднага забеляза, че не я очакваше. Но не беше само това. Изненадата от присъствието ѝ не беше преминала в облекчение, както би станало при нормални обстоятелства. Все едно криеше нещо.

— Нали знаете, че принц Юан пристига след два часа, майстор Нан?

Той се поклони ниско.

— Изпрати ми вест, господарке. Тъкмо подготвих покоите за него.

— Мъжът ми е с късмет, че има такъв отличен слуга като вас, майстор Нан. Мога ли да видя как върви подготовката?

Той продължаваше да стои със сведена глава, но тя забеляза колебанието му и разбра, че е права в догадките си.

— Искате да видите, господарке?

— Ако позволите, майстор Нан. Обещавам да не ви създавам безпокойство. Разбирам, че съпругът ми си има определени навици, и не бих желала да усложнявам работата ви.

— Това са просто стаи, господарке...

— Но стаите са като дрехите. Те изразяват същността на човека. Моля ви, майстор Нан, утолете любопитството ми. Бих искала да видя как принц Юан обича да бъде подредена стаята му. Това би ми помогнало като негова съпруга.

Нан Хо вдигна глава и срещна погледа ѝ.

— Господарке, аз...

Тя се усмихна.

— Някаква тайна ли има, майстор Нан? Нещо, което не трябва да разбере?

Той наведе глава, после отстъпи назад — ясно си личеше, че нейната настоятелност го е притеснила.

— Моля, господарке. Последвайте ме. Но помнете — аз съм просто ръцете на принца и действам по негова заповед.

Тя се поколеба — за миг любопитството ѝ беше пронизано от опасение. Какво би могло да притесни обикновено невъзмутимия Нан Хо? Нещо ужасно? Някаква страна на Ли Юан, която той искаше да запази в тайна от нея? Или точно обратното — някаква изненада, подарък за нея? Нещо, което, ако тя настоява да го види, би провалило плановете на Юан?

За миг се зачуди дали да не се оттегли. Още не беше късно. Ли Юан страшно щеше да се разстрои, ако тя развали изненадата му. Но любопитството ѝ надделя. Последва майстор Нан, изчака го да отключи двойната врата и да я отвори.

Влезе и застина на място. Челюстта ѝ увисна от изненада.

— *Bue!*

Двете момичета станаха от кушетката, щом тя влезе. Сега стояха там с наведени глави и с ръце, скръстени в скута.

Обърна се. Лицето ѝ беше потъмняло от гняв.

— Какво означава това, майстор Нан? Какво правят тук тези... същества?!

Нан Хо продължаваше да стои с наведена глава. Опитваше се да запази самообладание. Но въпреки това яростта в думите ѝ го стресна. Той преглътна и без да вдига глава, погледна към момичетата.

— Господарят ми нареди да ги доведе тук тази сутрин. Трябваше да...

Писъкът ѝ го прекъсна:

— Очакваш да ти повярвам, Нан Хо?! Че в утрото на своето завръщане съпругът ми ще очаква да му доведат две такива... долнопробни жени?! — Тя потрепери, разтърси глава и оголи зъби. — Не... Не зная какви ги кроиш, майстор Нан, но едно знам — не мога да ти се доверявам повече при сегашното положение.

Той вдигна рязко глава, но преди да успее да каже и дума в своя защита, Фей Йен се беше въртнала и бе връхлетяла върху двете момичета.

— А вие! — кресна тя. — Знам ви аз! Костенурки, които ядат ечемик — това сте вие! За нищо не ви бива! Надявате се да се издигнете, лежейки по гръб, *така ли?*!

Последните думи Фей Йен изплю злостно. Но още далеч не беше приключила.

— Ти! Перлено Сърце... така ти беше името, нали?

Стресната от яростната атака, Перлено Сърце едва успя да помръдне с глава. Гърлото ѝ беше пресъхнало, ръцете ѝ трепереха.

— Знам какво търсиш тук. Не си мисли, че съм сляпа. Но игричките свършиха моето момиче. И за тебе, и за вашия *сводник* тук! — Фей Йен потръпна. Всяка нейна дума тегнеше от болка и гняв. — Знам, че сте спали със съпруга ми!

Перлено Сърце вдигна объркан поглед, после бързо отпусна глава, уплашена от погледа на Фей Йен.

— Е? Признайте си!

— Вярно е, господарке... — започна тя. Искаше да обясни, но шамарът на Фей Йен я повали по гръб на кушетката. Тя се надигна, вперила широко отворени очи във Фей Йен, в състояние на шок. Сладка Роза ридаеше — цялото й тяло се тресеше.

Гласът на Фей Йен засъска заплашително:

— Махайте се... всичките... *махайте се!*

Перлено Сърце с мъка се изправи на крака, пристъпи напред, препъна се, хвана за ръка сестра си и почти я повлече през стаята. Сълзите се стичаха свободно по бузите й, изпитваше непоносим срам. Ли Юан... как копнееше сърцето й да го види сега, той да я прегърне и да я утеши. Но всичко беше свършило. Свършило завинаги. И не ги очакваше нищо друго освен мрак.

* * *

Щом се върна в стаята си, Фей Йен се изправи в средата й. Оглеждаше се сляпо наоколо; мракът бушуваше в главата й като буря в котловина между високи планини. После се замята — беше онемяла от мъка, втурваше се лудо ту насам, ту натам, буташе, чупеше, насъбралият се гняв се изливаше в нея на тъгнеци, виещи порои. След това се успокои и приседна на ръба на огромното легло. Дишането й се успокои, пулсът й стана по-равномерен. Отново се огледа — този път с виждащи очи, смаяна изпочупените предмети, осеяли цялата стая.

Искаше й се да му причини болка. Ужасна болка, каквато той й беше причинил. Но някаква част от нея знаеше, че не е това начинът. Трябваше да бъде великодушна. Трябваше да преглътне болката си и да му върне в замяна любов и доброта. Нейното отмъщение щеше да е в това, да го пороби. Да го накара да се нуждае от нея повече от всичко в цялото Чун Куо. Повече от самия живот.

Разтрепери се, после скръцна със зъби, опитвайки се да потуши болката. Щеше да бъде силна. Както когато умря Хан. Щеше да се отрече от чувствата си и да си наложи да бъде щастлива. В името на синовете си.

Застана пред огледалото и се заразглежда втренчено. Лицето й беше на петна, очите — подути от плач. Извърна се и се огледа, изведнъж ядосана от бъркотията, която сама беше причинила. Но

можеше да оправи всичко, не беше чак толкова страшно. Бързо отиде в съседната стая и миг по-късно се върна с малка ленена кошничка. След това коленичи на четири крака и методично запълзя по пода, докато събра и последното парченце керамика или стъкло, което намери. Отне ѝ повече време, отколкото беше очаквала, но това имаше смисъл. Когато свърши, вече си представяше съвсем ясно какво ще направи.

Отнесе кошничката в стаята за преобличане и метна отгоре ѝ някаква покривка, после започна да се съблича. Сви дрехите си на топка и ги метна в един от огромните вградени шкафове, наредени покрай стените. След което се упъти гола към банята и започна да пълни огромната вдлъбната вана.

Беше решила да не облича новите коприни. Реши да се облече възможно най-просто. Само по яркочервен халат. Същият халат, който беше облякла на сутринта след първата брачна нощ.

Докато водата пълнеше ваната и над нея се вдигаше пара, тя обикаляше около дългата тоалетка под огледалото, отваряше различните бурканчета и ги миришеше, докато най-накрая намери онова, което търсеше. Да... щеше да сложи този парфюм и никой друг. Неговият любим парфюм. *Мей хуа*. Сливов цвят.

Огледа отражението си в цял ръст в огледалото. Вдигна брадичка. Очите ѝ вече не бяха толкова червени, петната бяха поизбледнели. Усмихна се — отначало колебливо, после — по-уверено. Що за глупост — да ревнува така! И хиляда прислужници не биха могли да се сравнят с нея.

Решително кимна на отражението си. Ръцете ѝ погалиха хълбоците, бавно се придвижиха нагоре, стигнаха до гърдите ѝ. Зърната ѝ се втвърдиха и накрая щръкнаха. Щеше да го омагьоса така, че накрая да не му остане нищо освен нея. Спомни си как я гледаше — със страхопочитание, с окръглени очи — и се разсмя, щом си го представи. Той щеше да е неин. Изцяло и докрай неин.

Но въпреки това щеше да си отмъсти на момичетата. И на онзи сводник, Нан Хо. За болката, която ѝ бяха причинили.

Усмивката ѝ се смекчи. А след като се налюбежа, щеше да му стотви. По рецептата на баба ѝ. Да, докато спеше, щеше да му стотви. Като добра съпруга.

* * *

Ли Юан се прозина и се протегна, щом корабът се спусна надолу, а после погледна напред. Личният му секретар, Чан Ши-сен, събираше документите и тихичко си тананикаше под нос.

— Много работа свършихме през последните четири дена, Чан — усмихна се той. — Май никога досега не съм работил толкова много.

Чан му се усмихна в отговор и леко склони глава.

— Да се работи много е хубаво, господарю.

— Да... — Ли Юан се разсмя и усети как корабът докосва земята. — Обаче днес почиваме, нали така? Очаквам да се видим чак утре сутринта.

Чан се поклони ниско, зарадван от щедростта на господаря си.

— Както желае принцът.

Той се обърна и погледна през изхода към хангара. Комитет по посрещането от четирима прислужници, предвождани от Нан Хо, чакаше отстрани, а екипът на хангара се суетеше около кораба. Чан беше прав. Чувстваше се добре въпреки умората. Беше прекарал повече от осемдесет часа в преглеждане на папки и в разговори и сега в Проекта бяха останали само две незаети места. Ако баща му се съгласеше, можеше да тръгне след седмица.

Обаче щеше да си даде един ден почивка от всичко това. Щеше да отхвърли всички грижи и да се посвети на Фей Йен.

Погледна надолу и мисълта за нея го накара да се усмихне. Животът беше хубав. Да имаш важни дела за вършене и такава жена, при която да се връщаш: та какво повече да иска човек?

И синове... Но и това щеше да дойде по реда си. Така, както лятото идва след пролетта.

Чу как люкът се отваря със съскане и отново погледна Чан Ши-сен.

— Върви, Чан. Остави документите в кабинета ми. Утре ще се оправим с тях.

Чан наведе глава и се обърна. Ли Юан поседя там още малко — мислеше за удовлетворението, което беше получил през последните няколко дена, спомняше си за великото чувство на *ки*, чистата енергия,

което бе изпитал, докато работеше. Никога досега не беше изпитвал нищо подобно. То го караше да разбира нещата по-добре. Караше го да разбира защо мъжете се трудят до изтощение, вместо да си седят вкъщи в топлите прегръдки на жените си. И все пак беше хубаво да се завръщаш у дома. Хубаво беше да чакаш този миг с нетърпение.

— Равновесие... — тихо прошепна той, после се разсмя, стана от креслото и се отправи надолу по късия проход. Премина покрай тримата прислужници, ниско свели глави.

Щом стигна до последното стъпало, Нан Хо пристъпи напред, коленичи и докосна пода с чело.

— Добре дошли у дома, господарю.

— Благодаря ти, майстор Нан. Но кажи ми: къде е Фей Йен?

Нан Хо леко повдигна глава.

— В покоите си е, принц Юан. Даде заповед никой да не я безпокои. Дори и нейните *ама*.

Ли Юан се усмихна.

— А-ха...

— Господарю...

Но Ли Юан вече беше тръгнал напред.

— Не сега, майстор Нан. Трябва да отида при нея.

Нан Хо се обърна, но принцът не забелязваше крайното му вълнение.

— Но, господарю...

— По-късно, Нан Хо... — извика през рамо Ли Юан и започна да подтичва по застлания с каменни плочи път, който водеше от хангара към Северния дворец.

Притича през двореца покрай кланящите се слуги и отвори вратите на покоите й.

Тя го чакаше, седнала на огромното легло, подгънала крака под себе си. Яркочервеният халат, който беше носила и в утрото след първата им брачна нощ, я обгръщаше. Главата й беше покорно сведена, но на черешовите й устни играеше лека усмивка. Той се спря на вратата, за да си поеме дъх. Изпиваше я с поглед.

— Господарю? — тя вдигна очи, черни като нощта. Гласът й беше топъл и радостен.

— Любов моя... — едва прошепна думите. Ароматът на сливов цвят, витаещ във въздуха, го опияняваше. След това затвори плътно

вратата след себе си, превъртя големия ключ, приближи се, седна до нея на огромното легло и я притегли към себе си.

Отдръпна се, за да я погледне пак, и веднага забеляза отражението на своята любов там, в очите ѝ.

— Липсваше ми...

В отговор тя отметна тънкия копринен халат от раменете си, после притегли главата му към меката възглавничка на гърдите си и го обви с нозе.

— Люби ме, господарю мой, умолявам те, люби ме.

След това той се излегна до нея и я загледа учудено.

— Любов моя. Милата ми малка лястовичка...

Тя се засмя, после притегли лицето му и го целуна леко, нежно.

— Сега знаеш колко ми липсваше...

— И ти на мене...

Тя го отгласна и седна.

— Но ти си изморен, съпруге мой. Защо не поспиш малко? А като се събудиш, ястието ще е готово...

— Но, любов моя, няма нужда да...

Тя докосна устните му с пръст.

— Аз го искам. Освен това нали съм ти жена!

Той се опита да протестира пак, но тя поклати глава. Той се засмя, отпусна се отново на леглото и затвори очи. След минута вече беше заспал.

Известно време тя го гледа, положила ръка на гърдите му. Усецаше как леко диша. После нежно покри меката гънка на укротената му мъжественост. Потръпна. Той все още беше едно момченце.

Отиде в малкия бокс и се засуети, за да приготви съставките, които беше донесла от кухнята само преди час. Яденето щеше да е готово чак след два часа. Достатъчно време, за да се изкъпе и отново да се преоблече.

Дълго лежа отпусната във ваната, през отворената врата го гледаше как спи. Всъщност никак не ѝ беше неприятен. Такова сладко момче беше. И все пак...

Докато лежеше във водата, усети, че си спомня за плувация Цу Ма — голата му гръд, пригладената му назад коса; ботушите му, така

здроаво стъпили на земята под масата; плътните топли вибрации на гласа му.

Цу Ма...

Отново отвори очи. Момченцето още спеше. Момченцето, неин съпруг. Тя потръпна, след което се размърда във водата. Време беше да се облече и да се погрижи за ястието.

* * *

Щом се събуди, той откри, че тя е седнала до него и го гледа. Извърна се, погледна таймера си и се прозя. Беше спал повече от два часа.

Надигна се и дълбоко си пое въздух.

— Какво е това? Как вкусно мирише!

Тя се усмихна и стана. Миг по-късно се върна с купа и пръчици. Той ги пое, помириса храната, после бодна с пръчиците, държейки купата близо до устата си. Примлясна доволно.

— Чудесно е! Какво е това?

Тя беше коленичила до леглото и го гледаше.

— По рецепта на баба ми е. Вълчи ягоди, задушени с говеждо. Тоник за енергията *ян...* — Щом забеляза намръщеното му чело, тя се засмя. — Афродизиак, съпруге мой. Подсилва мощта и издръжливостта.

Той кимна въодушевено.

— *Хубаво* е. Баба ти е била умна жена, а ти, любов моя, си прекрасна готвачка.

Тя сведе поглед и се усмихна.

— Съпругът ми е твърде любезен.

За миг той остана неподвижен — само я гледаше, за стотен път смаян от крехката ѝ красота — а после отново се захвана да яде, осъзнавайки със смях колко е огладнял.

— Трябва ли ти още нещо, съпруге? Нещо, което да направя за тебе?

Той отпусна купата и се усмихна.

— Не, но тъкмо ми напомни. Има нещо, което трябва да свърша. Дреболия — и след това съм свободен до края на деня. Можем да

пояздим, ако искаш.

Тя го погледна със светнали очи.

— Много бих искала!

— Добре. Тогава ще повикам Нан Хо...

Тя го прекъсна — нещо, което нямаше обичая да прави:

— Прости ми, съпруже, но това е невъзможно.

— Невъзможно ли? — Ли Юан се намръщи, после се засмя. —

Не те разбирам.

Тя сведе глава — малка, покорна.

— Боя се, че се наложи да уволня майстор Нан. Той...

— Да го уволниш?! — Ли Юан остави купата, изправи се и я погледна. — Добре ли чух, Фей Йен? Уволнила си моя вътрешен шамбелан?

— Наложил се, господарю...

Той поклати глава, след което отмести поглед от нея.

— Кажете: защо го уволниш?! Какво е направил?

Тя вдигна очи към него, после отново сведе глава.

— Господарят ми ще ми се разгневи...

Той отново я погледна.

— Значи, имам причина да ти се разгневя?

Тя вдигна глава и го погледна в очите. Нейните бяха оросени от сълзи. Опита се да се стегне; но въпреки това продължаваше да се вълнува. Никога не я беше виждал по-красива, отколкото в този миг.

— Аз съм твоя съпруга, принце мой. Нямах ли основателна причина да се ядосам на този човек?

Той се разсмя — вече беше съвсем объркан.

— Фей Йен... говори по-разумно. Нищо не мога да разбера.

Тя сведе поглед и преглътна. Внезапно лицето ѝ така помрачня, че сърцето му се късаше.

— Момичетата... Нан Хо беше довел момичета... — тя потръпна. — Момичета за твоето легло...

Той продължително си пое дъх. Значи... беше го разбрала погрешно.

— Прости ми, любов моя, но нямаш причини да се ядосваш на Нан Хо. Идеята не е била негова. Аз го помолих да доведе тук тези момичета. Трябваше сам да ги доведе.

— И това оправя нещата?! — гласът ѝ беше сломен, изпълнен с болка. — Как можа, Юан? Не съм ли ти добра съпруга? Лишавам ли те от нещо? — тя вдигна поглед към него. Беше почти непоносимо да гледа болката в очите ѝ. Когато отново заговори, гласът ѝ беше преминал в шепот. — Или вече съм ти омръзнала?

Той поклати глава.

— Не... ти никога няма да ми омръзнеш! Но си ме разбрала грешно...

— Грешно? — внезапен гняв се разгоря в очите ѝ. — Водиш тук тези момичета — момичета, споделяли леглото ти — и твърдиш, че съм те разбрала грешно?!

— Фей Йен...

— Тогава го отречи! Погледни ме в очите, съпруге, и отречи, че си ги *притежавал*!

Той потрепери.

— Не е така, както си го мислиш. Аз...

Но колебанието му ѝ беше достатъчно. Тя горчиво оброни глава. Ръцете ѝ нервно подръпваха роклята в скута ѝ. После гневно се изправи.

— Фей Йен! Трябва да ми повярваш...

Тя му хвърли яден поглед.

— Да ти *повярвам*!? На *тебе*!?

Той настръхна — изведнъж го обзе гняв. Как можеше тя да мисли такива неща за него — след всичко, което беше направил, за да се очисти за нея! Не беше ли отпратил прислужниците? Не се ли беше лишил от удоволствията на компанията им през цялата последна година? Потръпна.

— Не е твоя работа да уволняваш майстор Нан! Кой влиза и кой излиза от тези покои си е *моя* работа, не твоя!

Тя се извърна и внезапно притихна неподвижна. И гласът ѝ се промени — беше по-слаб и все пак по-твърд отпреди:

— Тогава докарай тук хиляда леки момичета. Нека *те* да бъдат твои съпруги! Но не и Фей Йен...

Той се приближи до нея и леко обгърна раменете ѝ — искаше въпреки гнева си да се помирят — но тя го отблъсна и рязко се обърна срещу него. Ядът, който гореше в очите ѝ, го накара да отстъпи крачка назад.

— За каква жена ме мислиш, Ли Юан?! Да не би да си мислиш, че трябва да ги харесвам? Наистина ли смяташ, че нямам никаква гордост?! — тя изправи гръб. — Не съм ли аз съпруга на велик принц?

— Знаеш каква си, Фей Йен!

— Не. Знам само каква би искал да бъда.

Той понечи да ѝ отговори, но тя презрително поклати глава. Очите ѝ се впиваха в него.

— Много упорствах, Ли Юан. Опитах се да разсея съмненията си и сама да се убедя, че е бил Нан Хо. Опитах се да бъда твоя любяща съпруга. Добра съпруга във всяко едно отношение. И как ми се отплащаш? Като ме мамиш! Като довеждаш тук тези *курви* зад гърба ми...

Той усети как нещо в него се скъса. Това вече беше прекалено. Да нарече неговите момичета „курви“. Но въпреки всичко ѝ отговори с тих глас:

— Внимавай какво говориш, Фей Йен. Тези момичета бяха мои прислужници. Грижиха се за мене добре, докато бях дете. Аз съм много привързан към тях.

Тя презрително се изсмя.

— Курви...

Гневният му рев я накара да подскочи.

— Дръж си езика зад зъбите, жено!

Беше застанал в заповедна поза — изведнъж се беше променил съвсем; всичко детско, цялата му отстъпчивост бяха изчезнали. Сега крещеше:

— Не е твоя работа да *ме* критикуваш! Нищо лошо не съм направил! Разбра ли?! Нищо! Но ти... — той потръпна от гняв. — Що за наглост — да уволниш майстор Нан... Коя си мислиш, че си, по дяволите?!

Тя не отговори. Но очите ѝ отново светнаха и погледът ѝ беше див и страшен.

— Нан Хо остава, разбра ли?! И ще виждам момичетата, когато си искам!

Забеляза как я обля вълна от гняв и усети как вътрешно го обзема хлад. Лицето ѝ изведнъж беше погрозняло — устните ѝ бяха изтънели, носът ѝ беше станал твърде остър, свършеното ѝ чело — покрито с

гневни бръчки. Сякаш изведнъж някой я беше омагьосал. Изплю думите към него през маската на омразата:

— Щом искаш, нека да бъде така. Но не ме чакай в леглото си, принц Юан. Не и тази нощ. Не и някоя друга нощ.

Смехът му беше дрезгав — горчив, сломен звук, самата противоположност на смеха.

— Така да е.

Той се извърна, изхвърча от стаята и тресна вратата след себе си. Отдалечаващите се стъпки безмилостно отекнаха по мраморните плочи.

* * *

Де Вор беше притиснат до стената. Гезел бе опрял ножа о гърлото му.

— Посочи ми една основателна причина да не те убивам!

Де Вор се втренчи в Гезел — в погледа му се долавяше смътно, почти лениво отвращение.

— Например тази, че не знам за какво говориш.

— Лъжеш, копеле! Ти уби онези двамата. Ти трябва да си бил! Ти беше единственият извън Централния комитет, който знаеше какво правят те. Само ти знаеше какво решително значение имат те за нашите планове.

Зад Гезел нещо се раздвижи.

— Не беше единствен...

Гезел се извърна. Мах беше влязъл безшумно. Бе застанал зад тях и ги гледаше. Ашър се приближи и застана срещу него — ако нещо се набиваше повече на очи освен Гезел, то това беше нейният гняв.

— Аз казах, че ще го убием! Той ни предаде! Плю на нас!

Мах поклати глава.

— Той не е направил нищо. Пуснете го.

— *Не!* — Гезел се вкопчи още по-здраво в яката на Де Вор. — Емили е права. След всичко това не можем да му имаме доверие.

Мах блъсна жената встрани.

— В името на всички богове, пусни го, Бент. Не разбираш ли?!
Аз ги убих!

Гезел се разсмя колебливо.

— *Tu?!!*

Мах взе ножа от ръката на Гезел и го прибра в ножницата, после отстрани ръката му от ръката на Де Вор. Едва тогава се обърна и погледна Де Вор. Леко наклони глава встрани.

— Поднасям извиненията си, *ши* Търнър. Моля ви да извините моя брат. Той не знаеше.

— Разбира се — Де Вор леко поразкърши врат.

Гезел се нахвърли върху Мах.

— Е?! Какво става тук, по дяволите?!

— Съжалявам, Бент. Нямах време да те предупредя. Освен това не бях съвсем сигурен. Не и преди да проверя.

— Сигурен в какво?

Лекото присвиване на клепачите на Де Вор беше единственият знак, че изпитва интерес, но никой в стаята не го забеляза — нито пък забелязаха как чеше китката си, сякаш там го сърби; бяха вперили очи в Мах, ужасени от този нов обрат на събитията.

— Охраната... — изсъска Гезел през зъби. — О, богове...

— Има и други. Още трима. В две отделни килии.

— Проверил си, така ли?

Мах кимна.

— Залепил съм им опашка. Ще разберат какво е станало. Искам да видя какво ще направят. Дали ще си седят мирно или ще побегнат. Ако побегнат — искам ги. По възможност живи. Искам да разбера какво са намислили.

Ашър клатеше глава.

— Никак не се връзва. Щом са вкарали техни хора в нашата организация, защо не предприеха нищо в Хелмщат?

Мах погледна към Де Вор — съзнаваше колко много неща издава само като говори пред него, но нямаше избор. Ако Гезел беше убил Де Вор, пак щяха да се върнат в квадратче 1. Или още по-зле: щяха да се окажат въввлечени във война от типа „на ти си куклите — дай си ми парцалите“ с лейтенантите на Де Вор. Беше почти сигурно, че им е дал заповед, преди да дойде тук, повикан от Гезел.

Обърна се с лице към Ашър.

— И за това съм мислил. Но понякога е така. Имат заповед да си траят, докато не стане нещо достатъчно голямо и достатъчно зряло, за

да се задействат. Очевидно са решили, че си струва да се жертва Хелмщат.

— Или че вие няма да успеете... — намеси се Де Вор.

Мах отново го погледна.

— Може би...

Тримата бяха членове на ударния отряд — обучени техници. Работата им беше да установят местонахождението на комуникационните нервни центрове около Бремен. Това беше деликатна, чувствителна работа — от нея зависеше успехът или провалът на цялата атака. Идеята беше те да поставят специални приспособления на тези места — приспособления, които тамошният ремонтен екип би сметнал за незначителни части на сложните и деликатни устройства. Тези приспособления щяха да си стоят там в бездействие месеци наред, чак до деня, в който *Пин Тяо* атакуват. Тогава те щяха да бъдат задействани и Бремен щеше да пострада от масово комуникационно затъмнение.

Такъв беше планът. Но сега всичко бе потънало в хаос.

Гезел сведе поглед.

— Според тебе, те предали ли са нататък онова, което са научили?

Мах сви рамене — по лицето му се четеше огорчение. Дори и убийствата не бяха усмирили гнева му.

— Не знам. Надявах се да хвана един жив, за да го разпитаме, но те се биха много упорито. Сякаш имаха заповед да не се дават живи.

— Така е — намеси се отново в разговора Де Вор. Приблужи се. — Трябва да плените някой от тях сега, преди още да са разбрали.

Ашър кимна.

— Според мене, той е прав. Ами ако погълнат отрова или нещо такова?

Мах потрепери, после наведе глава.

— Добре. Ще ги хванем веднага. Но ако ще е като с другите, хич няма да е лесно.

Де Вор присви очи и се вгледа в Мах. Уважението му към този човек беше пораснало неимоверно. Матън и Тъкър бяха едни от най-добрите му хора — не само бяха изпълнили добре задачата си да се инфилтрират в *Пин Тяо*, но бяха и добри бойци. Съжаляваше, че ги загуби. Съжаляваше и че неговата мрежа от шпиони е разкрита, окото

му сред *Пин Тяо* — ослепено. Сега щеше да се наложи да разчита на по-груби средства — подкуп и изнудване. Неудовлетворителни средства.

— Съсредоточи се само върху един — каза той и погледна Мах в очите. — Плени го сам. После го завържи здраво — така, че да няма възможност сам да си навреди. После карай бавно. Време — само това ти трябва. Времето може да пречупи духа на всекиго. И тогава ще научиш онова, което ти трябва.

Мах беше вперил немигащ поглед в него.

— Ти правил ли си го?

Де Вор кимна.

— Много пъти.

— Тогава ще направя както казваш.

Де Вор се усмихна.

— Това е добре.

Но щеше да бъде твърде късно. Веднага щом Мах бе разкрил какво е направил, Де Вор беше натиснал миниатюрното копче на китката си и беше отворил канала, който препредаваше всяка казана от него дума директно в главите на оцелелите му трима агенти. Тези мъже вече бяха чули думите му и бяха предприели съответните действия.

— Ами ако не открием нищо? — попита Гезел, вперил поглед в Де Вор.

— Тогава продължаваме. Сега трябва да приемем, че те знаят за плана ни да нападнем Бремен, но не знаят нито кога, нито къде ще нападнем. Нито точно как. Междувременно ще ни бъде от полза привидно да променим плановете си. Да търсим други мишени. И те да го разберат...

Мах отново вдигна поглед и за първи път, откакто беше влязъл в стаята, се усмихна.

— Това ми харесва. Отвличане на вниманието...

Де Вор кимна и също му се усмихна.

— Какво казва Сун Цу? „Основното във военните операции е в преструването, че се приспособяваш към плановете на врага.“ Е, ние привидно ще се оттеглим, сякаш са ни разкрили, но в действителност продължаваме по плана. Ако те не знаят за нашите планове, значи днес

не са успели да ни навредят с нищо. А дори и да знаят, след случилото се не биха очаквали да следваме плана си, нали така?

Известно време Мах се визира замислено в него, след това кимна.

— Да. Но трябва да тръгвам. Преди да са чули...

* * *

Хаавикко затвори вратата зад себе си и леко потрепери, щом се взря в малката пластмасова пластинка, която държеше. Старшият офицер беше одобрил с преголямо удоволствие новото му назначение. Сигурно от гледна точка на майор Ериксон да се отърве от него си беше жива благословия. За майора той не беше нищо друго освен човек, който му създава проблеми. Но сега той беше човек на Кар, част от неговия отряд на специална служба. Все още лейтенант — но с бъдеще. Освен това имаше приятел.

След два часа имаше среща с Као Чен, но първо трябваше да се справи с още нещо. Със сестра си, Веза.

Веза живееше в малък апартамент на Средните нива, откакто леля им беше починала преди година. Увит в пашкула на собствената си поквара, той до съвсем скоро нямаше представа в какво тежко положение е изпаднала. Но сега можеше да предприеме нещо. Работата с Кар вървеше заедно с лично жилище в Бремен: четири стаи, включително и лукса да разполага със своя собствена лична баня.

— Но няма да се навърташ там особено често — беше го предупредил Кар. — Защо не настаниш там сестра си?

Веза беше подскочила от радост, щом ѝ подхвърли идеята. Беше се хвърлила на врата му и се бе разридала. Едва тогава той осъзна колко самотна е била, как я е пренебрегвал — и също се бе разплакал и я бе прегърнал здраво.

— Всичко е наред — беше ѝ прошепнал той, след което я целуна по шията. — Всичко ще бъде наред.

Пъхна документа за прехвърлянето си в туниката и забърза по коридорите. Напъха се в претъпкан асансьор и слезе надолу, към квартирите в сърцето на огромната, съставена от множество модули крепост.

Тя го чакаше в апартамента. Щом влезе, Веза стана от кушетката и го прегърна. Очите ѝ светеха от вълнение.

— Това е прекрасно, Аксел! Тук ще бъдем щастливи, знам го!

Той се усмихна, притисна я до себе си и се огледа из стаята. Апартаментът, в който живееше, представляваше една-единствена стая — спартански обзаведена също като неговата собствена — и ѝ се налагаше да ползва общи баня и тоалетна. Той заскърца със зъби от срам при мисълта за това, което беше позволил да стане с нея, после отново я погледна в очите и се усмихна.

— Ще сложим това-онова... да поразведрим малко обстановката. Да изглежда по-лично. По-наше_.

Тя също се усмихна.

— Ще бъде много хубаво.

Той я пусна, а след това се изправи там и я загледа как шета из стаята. Обзе го безпокойство от мислите, спомените, които настоятелно се връщаха в нейно присъствие. Продължаваше да мисли за онова момиче в „Домът на деветия екстаз“ на Му Чуо — проститутката, Бяла Орхидея, която толкова много приличаше на Веза. Примижа. Но всичко това вече беше минало.

— Тъкмо си мислех — дали да не ти сготвя нещо...

Той се приближи до нея.

— Веза, виж... Извинявай, но тази вечер съм зает. Имам много спешна работа.

Тя се обърна и го погледна — разочарованието явно ѝ личеше.

— Но аз си мислех...

— Знам. Съжалявам, аз...

— Новата ти работа ли?

Той преглътна.

— Да... — мразеше да я лъже дори и за такива невинни неща, но беше много важно тя да не се замесва по никакъв начин. Да притиснат Еберт щеше да е много опасно, а той не искаше да я подлага на никакъв риск. Нито дори и за миг.

Тя се приближи и го хвана за ръцете.

— Няма нищо. Тогава утре вечер, става ли? Ще го отпразнуваме. Аз ще сготвя нещо по-така — тя се поколеба и се вгледа в лицето му, после се усмихна. Гласът ѝ стана по-мек. — Знаеш ли, Аксел, гордея

се с тебе. Винаги съм се гордяла. За мене ти винаги си бил нещо повече от по-големия ми брат. Ти беше по-скоро...

— *Недей* — прекъсна я той тихо. Думите ѝ го бяха наранили. Но въпреки това не можеше да ѝ отнеме илюзиите, да ѝ разкаже колко надълбоко беше затънал. Някой ден може би — но не сега.

Може би когато ковне Еберт и истината излезе наяве, тогава можеше да ѝ разкаже всичко. Но не по-рано.

— Трябва да тръгвам — той я целуна по челото и се обърна. Мина през стаята си и взе сака, който беше приготвил по-рано, след това отиде до малкото бюро в ъгъла и извади от чекмеджето бележниче.

— Тази твоя нова работа... опасна ли е? — попита тя. Беше застанала на вратата и го гледаше.

И той я погледна.

— Може и да бъде.

— Тогава по-добре вземи това.

Напъха нещо в лявата му ръка. Беше медальон на верижка. Кръгче от бял и черен нефрит, сключващо се в S-образна дъга. *Тай чи*, символът на абсолюта — Ин и Ян в равновесие. Загледа се в него, после погледна и нея.

— Беше на татко — отговори тя на неизречения му въпрос. — Той го остави на мене. Но сега е твой. Ще те пази.

Той остави сака на пода и нахлузи верижката на врата си, като за миг задържа нефритовото кръгче между пръстите си, усети хладната гладкост на леко изпъкналата му повърхност, а след това го пъкна в деколтето на туниката си.

Наведе се и я целуна.

— Благодаря ти... много ще го пазя.

— Аксел?

Той се наведе и вдигна чантата си.

— Да?

— Благодаря ти... за всичко.

Той се усмихна. „Да — помисли си. — Но трябваше да го направя още преди години.“

* * *

Клаус Еберт наля бренди от голямата гарафа в две чаши, обърна се и подаде едната на сина си.

— Вземи.

Ханс надигна чашата си.

— За твое здраве, татко!

Клаус се усмихна и също вдигна чашата си. Загледа се в сина си — усмивката не напускаше устните му — после кимна.

— Има нещо, за което исках да си поговорим, Ханс. Тема, която не исках да повдигам по-рано, докато майка ти беше тук.

Ханс повдигна вежди, след това отпи голяма глътка.

— С компанията всичко е наред, нали?

Баща му се разсмя.

— Не четеш ли докладите, Ханс? Никога не сме били по-силни! За пет години сме се разраснали двойно! Ако продължава така...

Ханс се протегна и докосна баща си по ръката.

— Чета ги, татко. Но не това исках да кажа. Чух някакви слухове за проблеми в минните колонии.

— Да... — Клаус погледна сина си с уважение. Сам беше получил докладите едва предната вечер. — Но всичко вече е овладяно. Не за това обаче исках да говорим. Нещо много по-лично е.

Ханс се засмя и оголи хубавите си бели зъби.

— Мислех, че сме се разбрали за това. Дъщерята на маршала, струва ми се, е прекрасна млада жена. Гордея се с това, как успя да се справи с онези убийци. От нея ще излезе добра съпруга, не мислиш ли?

Клаус кимна — изведнъж се беше почувствал неловко.

— Да... Тъкмо за това ми се искаше да поговоря с тебе, Ханс. Виждаш ли, министър Чуан се обърна към мене...

Озадаченият поглед на Ханс го стопли, вдъхна му увереност. Веднага беше разбрал, че това е само злобна мътва. Немислимо беше синът му да се забърка в нещо толкова недостойно.

— Видях се с министъра тази сутрин — продължи той. — Той настоя да дойде и лично да се срещне с мен. Беше... много притеснен. Нали разбираш, жена му...

Той се поколеба — може би трябваше да изостави темата. По лицето на Ханс се виждаше, че той нищо не знае за тези обвинения.

Синът поклати глава.

— Не схващам, татко. Да не би жена му да е болна?

— Познаваш ли я?

— Разбира се. Тя е доста популярна личност в обществото. Срещал съм я... колко? Към дузина пъти, може би петнайсетина...

— И какво мислиш за нея?

Ханс се разсмя.

— Ама защо...

После се намръщи, сякаш изведнъж беше направил връзката. Остави чашата си. Очите му се изпълниха с гняв.

— Какво искаш да кажеш?! Че министърът намеква за нещо между мене и жена му?

Клаус кимна едва-едва, благодарен на сина си, че сам го каза; доволен от гнева, изписан на лицето му.

— Е, проклет да е, да му се не види! — продължи Ханс. — Да въртя любов с жена му! Така ли ми се отплащат за верността — с клевети и обвинения?!

Клаус протегна ръка и стисна сина си за рамото.

— Разбирам гнева ти, Ханс. И аз се ядосах. Казах на министъра, че намирам обвиненията му за невероятни. Казах му, че отказвам да повярвам, че моят син би могъл да направи нещо подобно! — той потръпна от негодувание. — Нещо повече, казах му или да представи някакво основателно доказателство за обвиненията си, или да е готов да бъде съден за клевета!

Ханс се беше вторачил в баща си с широко отворени очи.

— И какво ти каза министърът?

Клаус отново потръпна, след това се изсмя.

— Беше много разочарован. Каза, че жена му настоявала, че било вярно.

— Богове... чудя се защо ли. Мислиш ли, че...

— Какво да мисля?

Ханс въздъхна презрително.

— Може да съм я обидил с нещо. Искам да кажа, неволно... Тя вечно се обкръжава със здрави младоци. Може пък да е просто, защото никога не съм я свалял, нито пък съм я ласкал. Може пък да съм наранил гордостта ѝ с това... Министърът каза ли ти по какъв начин или по какъв повод му е съобщила тази невероятна новина? Струва ми се твърде необичайно.

Клаус поклати глава.

— Изобщо не се и сетих да го питам. Така се бях ядосал...

— Разбира се. Сигурно министърът се е скарал с жена си и за да го нарани, тя му е изтърсила, че има връзка с мене. В края на краищата никой не би очаквал от една жена да спомене някой от истинските си любовници, нали така?

Клаус сви рамене.

— Не, предполагам...

— И все пак... що за *наглост*! Да ме забърка в нейните мръсни игрички! Имам намерение да се видя с нея и с мъжа ѝ лице в лице и да се изясним!

Пръстите на Клаус се вкопчиха още по-здраво в рамото на сина му.

— Не, Ханс. Бих предпочел да не го правиш. Според мене е най-добре да държим министъра и жена му на разстояние.

— Но, татко...

— Не. Трябваше да ти го кажа, но нека да спрем дотук. Става ли? Ханс наведе глава.

— Както желае баща ми.

— Добре. Нека сега да поговорим за по-приятни неща. Чувам, че утре ще изпратят младата Джелка у дома. Може би трябва да я посетиш, Ханс. Да ѝ занесеш малък подарък...

Клаус кимна на себе си, после пресуши чашата си. Да, сигурно беше така, както твърдеше Ханс: избухнала е караница и жената на Чуан е използвала името на Ханс, за да ядоса съпруга си. Министър Чуан не беше виновен. Беше реагирал, както би реагирал всеки мъж. Не, жената явно беше виновна за всичко. При тези обстоятелства не би било уместно да се позволява от такива сенки да покълват лоши чувства. Още по-лошо щеше да бъде министърът да им стане враг. Утре щеше да му изпрати подарък — вероятно някое същество от новите серии — за да изглади нещата.

Погледна отново към сина си и доволно се усмихна. Не би могъл да изработи по-съвършени същества дори във ваните. Ханс беше като шедьовър на генетиката — крайният продукт на два века подбор. Беше като бог. Цар сред мъжете.

Усмивката му се смекчи. Беше така, както казваха Седмината — хората се подреждаха по нива, а Ханс, синът му, беше на върха.

Гледаше го как пресуши чашата си, а след това му се усмихна.

— Трябва да се връщам. Знаеш как е... — Ханс се поколеба, после се приближи и целуна баща си по бузата. — Но ти благодаря.

Клаус се усмихна.

— За какво? Аз съм ти баща, Ханс. Че кой, ако не аз, трябва да те защитава от подобни клевети? И освен това кой те познава по-добре от мен?

Ханс отстъпи назад и леко му се поклони.

— И все пак...

Клаус вирна брадичка.

— Върви, момче. Дългът те зове.

Ханс се усмихна и се обърна. Щом излезе, Клаус се пресегна към гарафата и си наля още едно. В тези времена беше късметлия, че има такъв син. Син, с когото човек може да се гордее. Цар. Усмихна се и вдигна чашата в мълчалива наздравица за отсъстващия си син, след което я пресуши на една-единствена дивашка глътка. Да, цар сред мъжете.

* * *

Хаавикко седеше в кухнята на Уан Ти, а двегодишната дъщеря на Као Чен, Чиан Хсин, се гушеше в скута му. Срещу него Чен се суетеше около жена си и ѝ помагаше да приготви вечерята. В краката им петгодишният им син, Ву, водеше свирепа битка между две армии от миниатюрни дракони. Мъничките им батерии ги караха да се държат почти като живи.

Огледа се — трудно му беше да си представи нещо, толкова различно от света, който бе обитавал през последните десет години: свят, толкова далечен от този прост домашен уют, колкото и смъртта — от живота. Мисълта го накара да потрепери. Свят на кълбящ се дим и смеещи се духове.

Уан Ти се обърна към него и изтри ръцете си в една кърпа.

— Ами сестра ти, Аксел? Как е тя?

Той се усмихна.

— Много е добре, Уан Ти. Никога не е била по-щастлива.

Тя се вгледа в него, сякаш за да проумее какво иска да каже, после се разсмя.

— Това е добре. Но на тебе ти трябва жена, Аксел Хаавикко. Съпруга.

Чен се засмя и го погледна през рамо.

— Остави горкото момче на мира, Уан Ти. Ако иска жена, ще си намери и то доста бързо. В края на краищата е млад и хубав. А щом такъв грозник като мене успя да си намери жена...

Уан Ти поклати глава.

— Грозен е, който постъпва грозно. Никога не го забравяй, мъжо. Освен това ако затворя очи, ти си най-красивият мъж!

Двамата се разсмяха. В смеха им се долавяше истинска топлина и силна самоирония.

— Както и да е — добави Чен след малко. — Бракът невинаги е нещо чак толкова добро. Например, чувам, че ще женят нашето приятелче Еберт за щерката на маршала.

Хаавикко сведе поглед — щом споменаха Еберт, настроението му веднага се понижи.

— Горкото момиче! Тоя е отвратително копеле. Нищо не го интересува освен собствените му желания! Питай който щещ негов колега. Всичките ще ти кажат едно и също...

Чен за миг се спогледа с Уан Ти, докато тя подреждаше купичките на масата, след това кимна.

— Или биха казали, ако не се страхуваха да не го ядосат.

Хаавикко кимна.

— Истина е. Вече от няколко седмици го наблюдавам — шпионирам го, би казал ти — и го виждам как се заобикаля с приятелчетата. По дузина и повече понякога. Урежда им сметките за храна и им купува скъпи подаръци. В отплата те му ближат подметките и се вкопчват за всяка негова дума, смеят се на приказките му. Знаеш ги такива хора. Да ти се доповръща. Наричат го „героят от Хамърфест“, но той е просто едно лайно и нищо повече.

Чен избърса ръцете си и седна на масата срещу Аксел. На широкото му лице се изписа замислен израз.

— Знам. И аз съм го виждал. Но го разбирам — ти не го ли разбираш? В края на краищата в очите на света той е влиятелен човек — много влиятелен човек — а онези, които му се лепят, са просто

дребосъци, *хсияо джен*. В обществото без него те са нищо. Но се надяват да се издигнат чрез връзките си с него. Да се издигнат върху пешовете на фрака му.

Уан Ти ги наблюдаваше, изненадана от промяната в настроението им. Леко, като внимаваше да не събуди детето, тя вдигна Чиан Хсин от скута на Хаавикко, после се обърна с лице към мъжа си, гушнала момиченцето.

— Защо си му толкова обиден, мъжо? Какво ти е направил?

— Нищо... — отвърна Чен, като само за миг я погледна в очите.

Хаавикко премести поглед от единия към другия и забеляза колко странно Чен се мъчеше да избегне погледа ѝ. Знаеше, че това означава нещо. След това отново се наведе напред.

— Има един особено гаден екземпляр, който се мотае с него. На име Фест. Служехме заедно в школата, а после постъпи с мене и Еберт под командването на Толонен. Сега, разбира се, е вече капитан. Но тогава... — Аксел потръпна и продължи: — Е, той беше частично виновен за моето падение.

Чен отмести поглед от Аксел и вдигна брадичка — намекваше на Уан Ти, че трябва да изчака в другата стая — след което отново погледна Аксел. Лицето му беше загрижено, гласът му изведнъж бе станал по-мек, по-съчувствен.

— Какво се случи тогава?

Хаавикко се поколеба, после горчиво се разсмя.

— Тогава беше друго. Сега го разбирам. Искам да кажа, светът... беше устроен по-различно. Не само в мислите ми, а и въобще. Можеше да се довериш повече на това, как изглеждат нещата. Но дори и тогава имаше някои — и Еберт беше сред тях — ... да речем, изкривени. *Изкривени*. И в тяхната природа е да преоформят другите според собствената си изкривена форма.

Той вдигна поглед и леко потрепери — суровата болка в очите му беше такава, че на Чен му секна дъхът.

— Когато стана това, бяхме слезли долу в Мрежата — Еберт, Фест и аз. Преследвахме убийците на министъра на танга, Лу Кан, и ни бяха казали, че трябва да чакаме някой от Триадата да се свърже с нас. Е, аз не знаех, че Еберт е уредил да изчакаме в един публичен дом. И там се почна. Той ме дрогира и аз... е, събудих се в леглото с едно от момичетата. Това беше началото. Сега, като си го спомням, не

изглежда кой знае какво, но... ами все едно, че преди бях чист: бях друг човек, незамърсен, недокоснат от всичките онези тъмни сили, които ме завладяха после.

— И това ли беше?

Хаавикко се разсмя горчиво.

— Не. Но тогава се започна. Сега го разбирам. Не можеш да отделиш едното от другото. Това и онова, което последва. Били са етапи от един и същи процес. Част от изкривяването, тръгнало от този човек.

— От Еберт ли?

Хаавикко кимна.

— Както и да е... Случи се по-късно същия ден. След като намерихме труповете на убийците. След като ходиха в Ямата и гледаха как Кар се би и уби майстора, Хуа. После Еберт ни накара да отидем в съблекалнята. Искаше да заведе Кар на вечеря и да сподели победата му. Нали разбираш — това беше нещо, което не беше негово и той искаше да го купи. Само че Кар изобщо не му се върза. След това пристигна Толонен и прие услугите на Кар като водач. О, всичко е свързано. Сега съвсем ясно го виждам. Но тогава... е, ами тогава си мислех, че просто стават разни неща. Нали знаеш поговорката: *мей фа цу*, съдба. Но във всичко имаше някакъв план. Някаква форма.

Хаавикко млъкна, за да си поеме дъх — дълбоко, накъсано — и продължи:

— И като се връцахме от апартамента на убиеца... Бяхме в купето — Еберт, Фест и аз. Еберт нещо се пенеше — първо по адрес на Кар, после — на генерала. Казваше неща, които никога не би дръзнал да каже в лицето на генерала. Когато го упрекнах, се намеси Фест. Той ми нареди да забравя какво е казал Еберт. Но аз не можах да забравя...

Хаавикко пак млъкна и се втренчи в дланите си. Когато отново вдигна очи, те бяха изпълнени със странна тъга.

— Не съжалявам за онова, което направих. Дори и сега си мисля, че не бих действал по никакъв друг начин. Беше просто... е, нека ти го разкажа. Срецнах се с генерала насаме и помолих да бъда преместен. Нали разбираш — чувствах се омърсен. Разбира се, генералът ме попита по какви причини го моля за това. Но когато се опитах да ги посоча, той ми заповяда да му обясня какво става. И аз му обясних. Казах му какво се говореше в купето.

Чен най-последно издиша.

— Разбирам...

— Да. Можеш да си го представиш. Толонен побесня. Веднага извика Фест и Еберт. Аз не го исках, дори и тогава смятах, че няма да е правилно да изхвърлят Еберт от армията заради нещо, което е казал в някой разгорещен момент. Но всичко вече се беше изплъзнало от ръцете ми. И тогава...

— Фест подкрепи Еберт?

Хаавикко кимна.

— Не можех да повярвам. И двамата бяха толкова убедителни. Толкова, че после месеци наред сам се питах дали аз не съм сбъркал. Дали не съм си измислил всичко. Дали тяхната версия не беше всъщност истинската. Все едно бях сънувал лош сън. Само дето не можех да се събудя от него. И тогава се започна всичко. На този ден преди десет години.

От сенките до вратата отзад долетя глас:

— Добре си го спомнят този ден.

Двамата изненадано извърнаха глави. На вратата беше застанал някой — мъж-планина; главата му опираше о гредата, широките му рамене изпълваха рамката. Кар.

Чен веднага скочи от стола си. Спусна се и прегърна здравеняка, усмихнат до уши.

— Грегор! Да се беше обадил, че ще дойдеш!

Кар стисна раменете на приятеля си, усмихна му се, а след това погледна Аксел.

— Да. Добре те помня, Аксел Хаавикко. Спомням си как дойде да ме гледаш на арената. Но чак днес разбирам защо така изведнъж изчезна. Има защо да мразиш майор Еберт.

Хаавикко смутено сведе очи.

— Ако съм казал нещо неуместно, майор Кар...

Кар се разсмя. Фамилиарно беше обгърнал с ръка раменете на Чен, както баща прегръща сина си.

— Тук, у Као Чен, сме се разбрали за нещо и ти също трябва да го приемеш, Аксел. Тук, в този дом, няма чиновове, няма официалности — разбра ли ме? Тук сме просто приятели. Така настоява Као Чен, а аз... — усмивката му стана още по-широка. — Е, тъй като съм по-старши по чин от тебе, и аз настоявам. Тук Чен е Чен, а аз съм Грегор.

Кар протегна ръка. Хаавикко бавно се изправи — гледаше протегнатата ръка и се колебаеше какво да направи. Но щом погледна Чен, забеляза как той го насърчава с поглед да я поеме.

Преглътна сухо.

— Благодарен съм ви. Но преди да ме приемете сред вас, трябва да научите още нещо за мене. — Погледна единия, после — другия. — Вие сте добри хора и не искам да имам тайни от вас. Трябва да знаете кой съм. И какво съм направил.

— Давай — насърчи го Кар с все още протегнатата ръка.

Хаавикко се вгледа в сивите очи на Кар — срещна погледа му, без да трепне.

— Чухте ме да казвам, че сякаш сънувам лош сън и не мога да се събудя. Е, десет години живях в този кошмар — ден и нощ. Но преди около месец се събудих. Пак се намерих в някакво легло в публичен дом, а до мене отново лежеше непознато момиче. Но този път то беше мъртво и знаех, че аз съм я убил.

Кар присви очи.

— *Знаел си?*

Хаавикко потръпна.

— Да. Съвсем ясно си го спомням.

Кар и Чен се спогледаха и размениха някакъв знак на разбирателство. После Кар отново погледна Хаавикко. Ръката му дори не беше трепнала — все още си стоеше така, протегната.

— Всички сме вършили неща, от които се срамуваме, Аксел Хаавикко. Дори и това, което казваш, че си сторил... дори и това не те прави лош човек. Виж например Чен. Той е добър човек, не мислиш ли?

Хаавикко погледна към Чен.

— Бих заложил и живота си за това!

— Значи сигурно ще се изненадаш, като научиш, че Као Чен е единият от двамата убийци, които си преследвал преди десет години.

Хаавикко поклати глава.

— Не. Не може да бъде. Те са мъртви — и двамата. Видях с очите си тялото на онзи *куай*.

Кар се усмихна.

— Не. Това беше друг човек. Човек, на когото Чен беше платил, за да се прави на него. Това не е нещо, с което той се гордее. А нещо,

което би желал да не се е случило. Но въпреки това то не го прави лош човек.

Хаавикко сега гледаше Чен смаяно.

— Разбира се... белегът — той се наведе и прокара пръст по белега над лявото ухо на Чен. — Сега те познах. Ти беше онзи от филма. Заедно с твоя приятел — онзи, дребния. На главната на Ниво единайсет.

Чен се разсмя изненадано.

— На филм ли ни бяхте заснели?

— Да... — Хаавикко се намръщи. — Но аз все пак не разбирам. Щом си бил единият от убийците...

Кар отговори вместо Чен:

— Ли Шай Тун опрости Као Чен. И той забеляза онова, което аз забелязах веднага. Че Чен е добър човек. Честен човек — когато му се даде възможност да бъде такъв. Такива са мъжете — освен ако нуждата не ги оформи по друг начин.

— Или пък раждането... — добави Хаавикко. Отново се беше сетил за Еберт.

— Е? — Кар продължаваше да държи ръката си протегната. — С нас ли си, Аксел? Или ще оставиш миналото да налага отпечатъка си върху тебе?

Хаавикко погледна първо единия, после другия и след това, усмихнат чак до уши — от ъгълчетата на очите му аха-аха да потекат сълзи — протегна ръка и пое ръката на Кар.

— Чудесно — обади се Уан Ти от вратата. Тя премина покрай тях и се усмихна на Аксел, сякаш за първи път го посрещаше с „добре дошъл“. — Пък и тъкмо навреме. Хайде, идвайте и тримата и седайте на масата, че яденето ще изстине.

* * *

Докато вечеряха, Кар нахвърли какво се е случило, откакто се беше завърнал от Марс. Единственият им ключ към масовите убийства ги бе отвел до малка клетка на *Пин Тяо* на Средните нива, на петдесет ли южно от Бремени. Хората му наблюдаваха кой влиза и кой излиза при терористите. Имаха строга заповед да не позволяват на *Пин Тяо* да

разберат, че са под наблюдение, но това не беше нещо, което биха могли да вършат безкрай.

— Довечера ще вкарам там един отряд — Кар се облегна назад и избърса уста с опакото на дланта си. — По малките часове. Искам да заловя възможно най-много членове на *Пин Тяо*, така че трябва да сме нащрек!

Чен кимна. Устата му беше пълна. Предъвка и преглътна.

— Ще бъде трудно. Организацията им е много стегната и някой постоянно бди на пост. А като им излезеш насреща, се стопяват като сенки. Ще ти се наложи да ги притиснеш някак си в ъгъла. Но дори и да успееш, те по-скоро ще умрат, отколкото да се оставят да ги хванат.

— Да... но така биха направили и повечето хора, ако нямат друга възможност. Сун Цу е прав: остави на човека само един изход за бягство и неговата решителност да се бие до смърт ще бъде изцяло подкопана. Той ще осъзнае колко е сладък животът и ще се вкопчи в него. Така ще е и тази нощ. Ще им предложи път обратно към живота. Ако успея да хвана и само един от тях, може би ще се доберем до дъното на тази работа.

Хаавикко се усмихна. Този мъж изглеждаше и дори ядеше като варварин, но мислеше като генерал. Толонен не беше сгрешил преди всичките тези години, когато бе забелязал това в Кар. Хаавикко остави пръчиците и бутна купичката си, после бръкна в джоба си и извади бележника.

— Какво е това? — вдигна глава Кар.

Хаавикко му го подаде през масата.

— Виж сам.

Той наблюдаваше как едрият прелиства бележника. Отначало Кар просто се намръщи неразбиращо, след това започна бавно да кима, а на устните му заигра лека усмивка.

— Сам ли си направил всичко това?

— Да.

Чен бутна встрани купичката си и се наведе заинтересован напред.

— Какво е това?

Кар го погледна замислено.

— Анализ на официалното разследване на убийството на министър Лу Кан. И ако не греша, тук вътре има редица неща, които

никога не са фигурирали сред откритията на комитета на танга.

Кар подаде бележника на Чен, след което погледна Хаавикко.

— Мога ли да запитам защо си го правил, Аксел?

— Имах заповед.

Кар се разсмя.

— Заповед?

— Да, от генерал Толонен, малко преди да ме уволни от служба.

Помоли ме да съставя списък на заподозрените, колкото и невероятни кандидатури да включва той. Хора, които биха могли да стоят зад убийците. Беше пряка заповед; той никога не я е отменял.

Кар смаяно се втренчи в Хаавикко.

— Разбирам. Но тогава без съмнение Толонен би трябвало да разполага с него?

Хаавикко се поколеба, после наведе очи и поклати отрицателно глава.

— Разбирам — обади се след малко Кар. — А и може би си прав. След случилото се той е нямал причини да ти се доверява, нали? Маршалът би видял в това само опит да се захванеш пак с Еберт. Щял е да сметне, че си си измислил всичко това, за да дискредитираш враговете си.

Хаавикко кимна, след това отново вдигна очи — сега те горяха свирепо.

— Но вие познавате Еберт! Знаете какво представлява! И може би това — той посочи бележника в ръцете на Чен, — колкото и непълно да е, ще ни помогне да закопчам това копеле!

Чен вдигна поглед.

— Прав е, Грегор. Доста интересно четиво...

— Интересно — да, но не и убедително.

Чен кимна замислено и отново се усмихна на Кар.

— Точно така. Но все е някакво начало. Нещо, върху което да се работи.

— Да...

Хаавикко забеляза как двамата си размениха знаещи усмивки и усети внезапна топлина, която го изпълни — чувство за принадлежност към нещо, към някого. Вече не беше сам. Сега бяха трима и заедно щяха да съкрушат Еберт, да разобличат кухата черупка, която той представлява.

Кар отново го погледна.

— Това единственото копие ли е?

— Не. Има и второ сред нещата, които съм завещал на сестра си Веза.

— Добре. — Кар се обърна към Чен: — В такъв случай ти се заеми с това копие, Чен. Давам ти две седмици платен отпуск. Започва от утре. Искам да проследиш накъде водят някои от тези нишки. Особено такива, свързани с хора, известни като приятели или бизнес партньори на семейство Еберт.

— Ами ако открия нещо?

Някой затропа силно по външната врата на апартамента. Тримата се обърнаха с лице нататък. Као Чен скочи на крака. Чуха се гласове; миг по-късно Уан Ти се появи на вратата.

— Съобщение за вас, майор Кар — рече тя. Това, че използва чина на Кар, им подсказа, че мъжът е в съседната стая и ги чува.

— Идвам — обади се Кар, но го нямаше съвсем малко време. Когато се върна, лицето му беше сгърчено от гняв.

— Не мога да повярвам! Мъртви са!

— Кой? — разтревожено попита Чен.

— Цялата група на *Пин Тяо*! Всичките осем души! — едрото тяло на Кар потръпна от гняв. След това той притвори очи и кимна. — Някой е знаел. Някой ни е изпреварил.

* * *

Еберт стоеше заедно със своя капитан Одън и се смееше, отметнал глава назад, когато пристигна Кар. По всичко си личеше, че тук е имало жестока престрелка. От едната страна на голямото кръстовище бяха наредени чували с трупове, а коридорите, които тръгваха от него, бяха осеяни с отломки.

Кар огледа труповете, после се обърна с лице към Еберт.

— Кой беше?!

— Кой е бил ли? — с троснат, почти войнствен тон подхвърли Еберт.

— Де Вор ли беше?

Еберт се изсмя студено.

— За какво говорите, майор Кар? Бяха *Пин Тяо*. Но сега са мъртви. Осем копелета по-малко от онези, които ни притесняват.

Кар замря на място — внезапно се беше досетил какво е станало.

— Ти ли ги уби?

Еберт отново погледна Одън и леката усмивка пак цъфна на лицето му.

— До крак.

Кар стисна юмруци, за да може да се овладее.

— Можем ли да поговорим някъде? — процеди той. — Насаме?

Одън посочи една стая встрани.

— Ще сложа пост.

— Няма нужда — отказа Кар. — Няма да се бавим много. Когато вратата зад тях се затвори, Кар се нахвърли върху Еберт.

— Тъпо копеле такова! Защо не докладва какво смяташ да правиш?! Кой ти е разрешил да действаш, без да ме уведомиш?

Очите на Еберт пламнаха.

— Не ми трябва *твое* разрешение, Кар...

Кар се надвеси ядосано над него.

— Но в този случай ти трябваше! Маршал Толонен ми възложи да отговарям за това разследване и докато то продължава, ще ми докладваш на мене, разбра ли ме, майор Еберт? Прибързаната ти акция успя прекрасно да оплеска всичко! Бях поставил тази клетка под наблюдение!

Еберт погледна дръзко едрия и изплю отговора насреща му:

— Е, аз просто ти спестих труда, не е ли така?

Кар ядно разтресе глава.

— Нагло копеле! Не разбираш ли? Мъртви не ми трябват! Тази нощ щяхме да нахлуем! Исках поне един да хвана жив. А сега всичките отиват в земята, мамицата им, и само боговете знаят кога пак ще ни падне такъв шанс!

Еберт го гледаше кръвнишки, ръцете му трепереха от гняв.

— Не ми го тропосвай това на мене, Кар. Ти си я оплескал, не съм аз. Аз просто си вършех работата. Въз основа на получените доказателства. Щом не можеш да информираш своевременно колегите си офицери...

Кар вдигна ръка — пръстите му бяха напрегнати, сякаш се готвеше да фрасне Еберт по лицето, — после бавно я отпусна. С

насилие нищо нямаше да постигне.

— Пострадал ли е някой от нашите?

Лицето на Еберт се изкриви. Той отмести поглед встрани.

— Неколцина... — гласът му беше приглушен.

— Колко „неколцина“?

Еберт се поколеба, след това отново вдигна поглед.

— Четирима мъртви, шестима ранени.

— Четирима мъртви! Ай-я! Какво си смятал да правиш, мамицата ти мръсна? — Кар поклати глава и се извърна отворатен. — Ти си лайно, Еберт — случайно да го знаеш? Как можа да прахосаш цели четирима души?! Трябваше само да изчакаш! Те щяха да излязат срещу тебе!

Еберт впи в гърба на едрия поглед, изпълнен с чиста омраза.

— Не беше толкова просто...

Кар се извърна.

— Всичко прееба!

Еберт отмести поглед, после отново го върна върху Кар. Изведнъж беше придобил по-заплашително излъчване.

— Според мен говори достатъчно, Кар. Разбра ли ме? Не съм от онези хора, с които е добре да си враг!

Кар се разсмя саркастично.

— Повтарям ти, майор Еберт. Или си забравил първата ни среща? — той се наведе напред и се изплю между краката на Еберт. — Ето! Току-виж това ти освежило паметта. И тогава беше лайно, и сега си си лайно.

— Не ме е страх от тебе, Кар.

— Не... — кимна Кар. — Не, ти не си страхливец, това ти го признавам. Но пак си си позор за униформата на танга и ако успея, ще те смажа.

Еберт се изсмя презрително.

— Само се опитай!

— Да, ще се опитам. Да знаеш само как ще се опитам, мамицата ти! Но не ме подценявай, Ханс Еберт. Спомни си само какво направих с майстор Хуа онзи път в ямата. Той ме подцени и сега е мъртъв.

— Това да не би да е заплаха?

— Приеми го както искаш. Но да се разберем като мъже, ако ме разбираш какво ти говоря. Само да си казал нещо на маршала, ще

отричам до последно! Като тебе някога, преди десет години.

Еберт присви очи.

— Онзи офицер с тебе... Хаавикко беше, нали? Познах го това малко лайненце!

Кар се втренчи в Еберт — сега вече беше сигурен, че Хаавикко му е казал истината. После кимна.

— Да, Хаавикко. Но да не ти е хрумвало да се опитваш да му навредиш. Ако само си охлузи кутрето без основателна причина, идвам. И дори и хиляда от твоите приятелчета няма да ме спрат!

* * *

Цу Ма стоеше в двора на конюшните в Тонджиян и чакаше слугата да доведе арабската кобила. Огледа се — чувстваше се странно притеснен, разстроен от това, че тя не го е изчакала.

Беше се опитвал да я изхвърли от ума си, да прогони от сърцето си магията, с която тя го бе омагьосала, но нямаше никаква полза. Беше влюбен в нея.

Влюбен. Разсмя се — чудеше се на себе си. Никога досега не му се беше случвало. Никога досега за трийсет и седем години живот.

Трябваше само да затвори очи и нейният образ изникваше и караше дъха му да секне. После си спомняше онази вечер — там, на острова, под светлината на фенерите; как я бе гледал, докато тя изливаше душата си в песента; как гласът ѝ сякаш беше гласът на неговия дух, който пееше, свободен като птичка сред нощния мрак. И по-късно, когато той беше във водата, бе видял как тя застана зад съпруга си и го наблюдаваше с любопитни очи, а погледът ѝ трептеше по голите му гърди.

„Един живот? — беше попитала тя на вратата на разрушения храм. — *Един живот!*“ — сякаш той бе искал да каже нещо особено. Сякаш това го подканваше да я докосне. Но след като се бе навел да я погали по бузата, по шията, тя се бе дръпнала назад, сякаш той беше престъпник.

Дали не бъркаше? Дали не я беше преценил погрешно? Май така излизаше. И все пак тя му беше изпратила вест. Тайно. Мъничка ръкописна бележка, с която го молеше да ѝ прости унилостта и пак да

излезе с нея на езда. Дали това беше просто знак на учтивост — заради съпруга ѝ — или в това имаше нещо повече?

Все още чуваше думите ѝ: „Ако бях свободна...“

Дори и да мисли за подобна връзка беше лудост. Това би могло само да създаде вражда между клана Ли и него самия и да разклати вековните връзки между техните две семейства. И все пак само мисълта за нея го караше веднага да забрави всякакъв дълг. Тя го беше омагьосала, бе откраднала сетивата му. И това знаеше. Но и това беше нищо в сравнение с порива, който го тласкаше да я види пак. Да рискува всичко просто за да бъде с нея.

Чу, че прислужникът води арабската кобила, и се обърна.

— *Чи*е хсия — поклони се момчето и му подаде юздите.

Цу Ма се усмихна и ги пое. После здраво сложи единия си крак на стремето и се метна на гърба на кобилата. Тя се втурна плашливо, но той я обузда с шпорите. Това беше конят на Ли Юан — конят, който бе яздил при последното си гостуване. Бавно обърна кобилата — свикваше с нея отново — после я пришпори и препусна въвн от двора и на север, към хълмовете.

Знаеше къде ще я намери: там, до рѣба на шадравана в храма, където бяха говорили за последен път. Тя беше там, извърнала глава; цялата ѝ поза беше страшно безутешна. Лицето ѝ беше бледо, много по-бледо, отколкото си го спомняше — сякаш беше болна. Намръщи се — нещо го беше разтревожило. После разпозна шокиран дрехите, с които бе облечена: туниката ѝ за езда беше бледорозова, почти бяла, поръбена с черно, панталоните — лазурносини. А косата ѝ... в косата ѝ бяха вплетени рубини.

Тихо се разсмя учуден. Същите цветове... същите накити, които беше носила на първата им среща. Но какво ли означаваха те?

Щом се приближи, тя вдигна поглед — очите ѝ бяха пълни с болка, устните — стиснати, устата ѝ — странно твърда. Беше плакала.

— Не знаех дали ще дойдете.

Той се поколеба, след това се приближи и застана до нея.

— Не трябва да яздите толкова далече сама...

— Така ли?

Гневът в гласа ѝ го смути. Той бръкна в туниката си и извади кърпичка.

— Ето... какво има?

Гледаше я как бърше бузите си, после — очите си. Тя потрепери леко и сякаш някой изтръгна сърцето му. Искаше да протегне ръце и да я прегърне, да я притисне здраво и да я утеши, но и преди беше бъркал.

— Боли ме, като те гледам да плачеш...

Тя го погледна, след това започна да мачка кърпичката.

— Не, не си виновен ти, Цу Ма...

Той навлажни устни и пак заговори:

— Къде е съпругът ти?

Тя се разсмя горчиво и се втренчи неподвижно във вкопчените си длани.

— Съпрузи! Какво е един съпруг — тиранин!

Гневът, който се изписа на лицето ѝ, отново го изненада. Тя се обърна, вдигна глава и се взря в него с широко отворени очи.

— Той спи с прислужниците си! Видях го!

— А... — той се загледа във водата, в нейното отражение там, долу. — Може би защото е мъж...

— Мъж! — тя се разсмя саркастично. В огледалото на шадравана очите ѝ срещнаха неговите — предизвикваха го. — Но мъжете са различни, нали? Дали имат различни апетити, различни нужди? — тя отново погледна към него, истинския, а не към отражението, принуждавайки го отново да вдигне очи и да срещне погледа ѝ. — Говориш също като братята ми, Цу Ма. Те си мислят, че само заради пола си ме превъзхождат, а всеки глупак би могъл да види, че...

Тя млъкна, след което го погледна и се разсмя.

— Нали виждаш, дори и езикът ме предава. Бих могла да кажа, че съм „мъж на място“.

Той кимна — за първи път я разбра.

— И все пак нещата стоят така — каза той тихо. — Без това...

— Знам — прекъсна го тя нервно, после повтори по-кратко и с усмивка: — Знам...

Той се загледа в нея. Спомни си какво беше казала братовчедка ѝ, Ин Ву Цай: „Фей Йен е била родена с тяло на жена, ала с душа на мъж“. Вярно беше. Изглеждаше толкова крехка, така чуплива и все пак в самата ѝ сърцевина имаше нещо силно, нещо твърдо и безкомпромисно. Може би точно това го караше да я обича — несигурното равновесие на природата ѝ. Това чувство, което му

внушаваше — за огън под леда. За земност под повърхностната глазура.

— Ти не си като другите жени.

Каза го тихо, с възхищение и видя как очите ѝ трепнаха, чертите ѝ омекнаха.

— А ти? Като другите мъже ли си?

„Дали съм като другите мъже? — запита се той наум. — Или съм просто онова, което другите очакват от мене да бъда?“ Докато я гледаше, откри, че не може да си отговори. Ако да бъдеш танг означаваше най-свидното ти желание никога да не се сбъдне, то какъв беше смисълът да бъдеш танг? По-добре никога да не беше живял.

— Мисля, че да — отговори най-сетне той. — Моите чувства, желаниа, мисли са същите като на другите мъже.

Тя го гледаше напрегнато, сякаш се опитваше да разгадае някаква гатанка, която сама си беше задала. След това отмести очи от него и сведе поглед. На устните ѝ играеше едва забележима усмивка.

— Да... но равновесието между тези неща прави от мъжа това, което е — не си ли съгласен, Цу Ма?

Той се разсмя.

— И, според тебе, при мене те са... в различно равновесие?

Тя го погледна дръзко.

— А, според тебе, не е ли така? — Тя вдигна гордо брадичка, черните ѝ очи бяха широко отворени. — Всъщност аз не те познавам, Цу Ма, но това поне знам — знам, че ти би дръзнал да се изправиш срещу целия свят, за да получиш онова, което искаш.

Усети как целият замръзна. Значи и тя беше разбрала какъв е. Но се сдържа — спомни си как беше сгрешил предишния път. Да го отблъсне втори път би било немислимо, непоносимо. Преглътна и наведе глава.

— Не знам. Аз...

Тя се изправи рязко, приковавайки изненадания му поглед.

— Много говорим! — тя гледаше към конете, които пасяха малко по-нататък. — Това е нездравословно. Неестествено. — Погледна го отново. — Не смяташ ли?

Той бавно се изправи, очарован от това, как се менеше тя с всеки миг, от непостоянството на настроенията ѝ.

— Какво предлагаш?

Тя се усмихна — изведнъж пак беше същата, каквато я бе срещнал първия път, весела и самоуверена; дълбочината ѝ, крехкостта ѝ — всичко това беше изчезнало.

— Сетих се — обади се тя. — Хайде да се надбягваме. До сигналната кула. Знаеш ли я?

Той присви очи.

— Минахме покрай нея на десет ли оттук, нали?

— Точно така — усмивката ѝ стана още по-широка. — Е? Навит ли си?

— Да — разсмя се той. — Защо не? И по стръмнината, нали? Без да задържаме юздите?

— Разбира се — погледът ѝ пресрещна неговия. — Без да задържаме юздите.

* * *

Фей Йен дръпна юздите, обърна се и погледна към стръмния склон под кулата. Цу Ма я следваше на около петдесет чи — конят му се напрягаше, бореше се да прескочи всяко следващо чи земя.

Очите ѝ сияеха, гърдите ѝ бързо се надигаха и спускаха. Чувстваше възбуда. Щеше да си спомня това надбягване.

Цу Ма дръпна юздите и спря до нея. Конят му изпружи шия, превъзбуден от преследването, и той се наведе да го погали по дългата муцуна. После погледна Фей Йен. Върху суровото му лице се изписа усмивка на удоволствие.

— Хубаво беше. От години не съм изпитвал подобна радост!

Той се засмя — дълбок, плътен смях, от който я побиха тръпки. След това протегна ръка и отметна кичура коса, паднал върху челото ѝ. Ръката му се спря на бузата ѝ.

За първи път я докосваше.

Той отдръпна ръката си, извърна се, изправи гръб и се заоглежда из долината. Намираха се в най-високата точка на разстояние двайсет ли. Зад гърбовете им в долината се издигаха възвишенията на Та Па Шан, но пред тях се простираше само равнината.

Или онова, което някога е било равнина. По времето на дядо му Градът се простираше едва до Чун Чин. Сега покриваше всички

низини на Съчуан. Лъщеше в бяло на светлината на следобедното слънце — кристален шубрак, издигащ се на дузина *ли* от тях. От това място не го виждаше в пълния му мащаб, но знаеше, че изпълва басейна на Чан Чиан на осемстотин *ли* южно от планините, хиляда *ли* от изток на запад. Огромно плато от лед.

Приведе се на седлото, след това се обърна и я погледна. Тя беше вперила угрижен поглед в него. Така жената гледа мъжа си. Тази мисъл го накара да се усмихне и да си спомни защо беше дошъл.

Скочи от коня и се приближи до нея.

— Ела! — той ѝ подаде ръка да слезе. Но този път не я остави. Този път я обърна с лице към себе си и я обгърна с ръце.

Тя го погледна с очакване — устните ѝ бяха разтворени, долната беше леко издадена в почти брутален намек. Очите ѝ го пронизваха — така свирепо настояваха. А тялото ѝ — там, където го беше притиснал — сякаш искаше да се вдълбае в неговото.

Не беше сбъркал.

Целуна я — устните му смазаха нейните; отговори на нуждата ѝ със своята нужда. Всеки се бореше с дрехите на другия — късаха връзките, освобождаваха се и после той я повдигна нагоре и проникна дълбоко в нея. Краката ѝ обвиха гърба му, тазът ѝ трескаво се устреми срещу неговия.

— Любов моя... — прошепна тя. Широко отворените ѝ очи горяха, изящните ѝ малки длани галеха врата му. — О, любов моя, господарю мой...

ГЛАВА 9

СВЕТЛИНА ПОД ВОАЛА

Ли Юан и баща му бяха застанали в центъра на кръглата панорамна площадка и наблюдаваха огромното кълбо на Чун Куо на сто и шейсет хиляди *ли* под тях. Там долу беше нощ. Осветена отвътре, огромната, разпростряла се над целия континент маса на Град Европа сияеше с мека, почти перлена бяла светлина, поръбена по всички краища с дълбок черен мрак. На юг, зад тъмнината на Чун Хай — древното Средиземно море, блестеше Град Африка — обширната му продълговата форма се извиваше и се скриваше от погледа, а на изток, разделен от Град Европа от тъмната бариера на Източноевропейските плантации, започваше Град Азия — огромен ледник, прострял се до студеното сърце на огромната земна маса.

Стаята, в която се намираха, беше осветена със сумрачна светлина; двойните врати в горния край на стъпалата, извеждащи към личните покои на танга, бяха затворени. В стаята беше топло, но както винаги надделяваше илюзията за студ.

— Какво реши, татко?

Тангът се обърна към сина си, погледна го замислено и се усмихна.

— Ще изчакам да изслушаме маршала. Тази сутрин той е видял момчето.

— А... — Ли Юан хвърли поглед към тънката папка, която беше мушнал под мишница. В нея се намираха копия от досиетата, които Кар беше донесъл от Марс: личният архив на Бердичев, изваден от трупа на личния му секретар три дена преди Кар да хване самия Бердичев.

Трябваша им две седмици, докато разгадаят сложния шифър, но си струваше. Освен че им даде достъп до редица секретни файлове на „Сим Фик“ — файлове, посочващи местонахождението на няколко специални проекта, с които се бе захванал Бердичев — архивът съдържаше и други интересни сведения.

Първото беше детайлно описание на събитията, довели до убийството на министъра на Едикта, Лу Кан, преди десет години. В много отношения то приличаше на документа, представен на Ли Шай Тун от Толонен скоро след събитието и съставен от майор Де Вор. Този документ и мрежата от влияния и връзки, които описваше, беше достатъчен, за да обвинят дисперсиониста Едмънд Уайът и да го осъдят на смърт за предателство. Макар Уайът да беше против Седмината, той нямаше никакъв пръст в убийството на министър Лу. Не, то беше организирано от другарите му по конспирация. Но почти толкова сигурно, колкото и унищожаването на космическия кораб „Нова надежда“, й смъртта на Уайът беше повод да избухне войната.

Ли Юан погледна баща си и забеляза колко много е остарял за последните десет години. Войната го беше опустошила; бе го лишила от всичките му илюзии. Преди пет години той нямаше дори да погледне проекта „Жица в главата“. Но времената се бяха променили. Бяха необходими нови решения. Вторият файл го потвърждаваше.

— Файлът „Аристотел“, татко... знаем ли дали съществуват и други копия?

Ли Шай Тун погледна надолу, към синьо-белия кръг на Чун Куо.

— Все още нищо не сме открили, Юан. Може пък и да имаме късмет. Може да не са успели да го разпространят.

— Може би... — но и двамата знаеха, че файлът „Аристотел“ е прекалено важен — съдържаше твърде голяма потенциална вреда за Седмината — и затова Бердичев едва ли го бе задържал за себе си: в него се съдържаше ни повече, ни по-малко истинската история на Чун Куо: онази версия на събитията, която тиранинът Цао Чун беше погребал под своята собствена.

Ли Юан потрепери, щом си спомни деня, в който бе открил истината за този свят; изведнъж си спомни съня, който беше сънувал — образа на огромната планина от кости, изпълнила равнината от хоризонт до хоризонт. Основата на този свят.

— Знаеш ли, Юан, стоях точно тук онази нощ, когато ти се роди. Беше късно и гледах надолу, към Чун Куо, и се чудех какво ли ни чака занапред. Бях сънувал...

Вдигна очи и срещна погледа на сина си.

— Сънувал си, татко?

Тангът се поколеба, после леко поклати глава.

— Няма значение... просто всичко това много ме учуди, толкова е странно. Това момче... и изобщо...

Знаеше какво иска да каже баща му.

Третият файл се отнасяше до някакво момче, от което Бердичев се бе заинтересувал лично: дете, родено в Глината, изтеглено от Проекта за възстановяване, за което Бердичев беше платил необичайната сума от десет милиона юана.

Част от файла съдържаеше генотипно изследване — сравнение на генетичния материал на детето с този на мъж, за когото се предполагаше, че е негов баща. Резултатът беше убедителен. Мъжът беше баща на детето. А името на този мъж? Едмънд Уайът — човекът, погрешно обвинен в организирането на убийството на министър Лу Кан.

Това си беше достатъчно странно, но още по-странна беше бележката в края на файла, която разкриваше, че файлът „Аристотел“ далеч не е дело на Сорен Бердичев, както се твърдеше в самия файл, а всъщност е бил съставен и написан от момчето.

Но онзи факт, който бе поразил и двамата, беше датата, която се посочваше в генотипното изследване като време за зачеване на момчето: тя съвпаднаше с посещението на Уайът, Бердичев и Леман в публичен дом в Глината.

На същата дата беше роден Ли Юан. На същата дата майка му, Ли Юа, бе умряла при преждевременното му раждане.

Сякаш боговете си играеха с тях. Вземаха, даваха и никога не обясняваха защо. Но какво беше момчето — дар или проклетие? Файлът „Аристотел“ доказваше, че то вероятно — поне потенциално — е проклетие, но ако на сведенията за него можеше да се вярва, то можеше да се окаже и най-голямата придобивка на Седмината. Въпросът, с който се бяха сблъскали — въпрос, на който днес трябваше да си отговорят — беше прост: да се опитат ли да обуздаят таланта му или да го унищожат?

Някой затропа по огромната врата в дъното на стаята.

— Влез! — тангът се обърна към новодошлия.

Беше Толонен. Влезе с решителна крачка, след това спря на три крачки от танга, удари токове и наведе глава.

— *Чиe хсия.*

— Е, Кнут? Видял си момчето. Какво мислиш?

Толонен вдигна глава — изненадан, че тангът беше поставил въпроса толкова направо. Нямаше този навик. Маршалът се обърна към Ли Юан, поклони се лекичко и отново се обърна към Ли Шай Тун. На устните му се заизписва усмивка.

— Момчето ми хареса, *чие хсия*. Много ми хареса. Но вие не ме питате за това, нали? Питате ме дали, според мене, можем да му имаме доверие. Дали можем да рискуваме да го използваме в една толкова деликатна изследователска област.

— И?

Толонен сви рамене.

— Все още не съм напълно сигурен, *чие хсия*. Инстинктът ми е склонен да потвърди написаното във файла. Той е верен. Връзката между него и учителя му, Тай Чо, например, е много силна. Мисля, че това е в природата му. Но трябва да имаме предвид и битката с онова момче, Янко, и цялата онази работа с реконструирането на личността, която е последвала. Той вече не е същият човек. Трябва да се запитаме по какъв начин го е засегнало всичко това. Дали го е направило по-покорен и, следователно, по-лесен за контролиране или го е дестабилизирано? Нямам отговор на това, боя се, че наистина нямам.

Тангът се замисли за момент, след това усмихнато кимна на маршала.

— Благодаря ти, Кнут. Твоите страхове са огледало на моите. Вече подписах смъртната му присъда. Просто чаках да чуя ти какво ще кажеш.

— Но, татко... — Ли Юан се втурна напред, после отстъпи назад и сведе глава. — Прости ми, аз...

Ли Шай Тун се вгледа в сина си, изненадан от тази намеса, след което се намръщи.

— Е, Юан?

— Хиляди извинения, татко. Забравих се.

— Искаше да кажеш нещо ли?

Ли Юан се поклони.

— Аз... просто исках да те предупредя, че не трябва да прибързваме, що се отнася до това.

— Да прибързваме ли? — старият танг се засмя и погледна към Толонен. — Какво ли не са ми казвали в този живот, но че действам прибързано... Какво искаш да кажеш, Ли Юан? Изясни се!

— Това момче... — Ли Юан погледна баща си в очите. — Ако онова, което пише за него, е вярно — ако то е поне малко толкова талантливо, колкото се твърди... е, ами ако го убием, това ще е страшна загуба.

Ли Шай Тун се вгледа внимателно в сина си.

— Забравяш защо се бихме в тази Война, Ли Юан. За да възпрем Промяната, не да я подхранваме. Това момче, Ким... виж какви пакости е успяло да стори досега с този свой „талант“. Виж файла, който е написал. Какво можем да направим, за да не ни причини още неприятности?

Ли Юан преглътна — усещаше, че всичко зависи от онова, което ще каже в следващите няколко мига; че дори и в този момент баща му все още не е взел твърдо решение.

— При цялото ми уважение, татко — нещата са се променили. Всички го знаем. Сега враговете ни са по-различни — действат по-внимателно и по-коварно от когато и да било. А и средствата, които използват, са се променили. Докато ние продължаваме да пренебрегваме възможностите на технологиите, те правят всичко възможно, за да ги подчинят на себе си — и да ги използват срещу нас. — Ли Юан погледна надолу. — И сега сякаш боговете ни дават дар, който да използваме срещу своите врагове. Трябва просто да го следим изкъсо.

— И преди са се опитвали да го следят. Забравяш колко умно е това момче.

Ли Юан кимна.

— Разбирам го, татко. Но въпреки всичко мисля, че ни е по силите.

Тангът се позамисли, после отново се обърна към Толонен:

— Е, Кнут? *Ти* какво мислиш?

Толонен се поклони.

— Мисля, че е възможно, *чие хсия*. Пък и би ли ни навредило да почакаме, преди да вземем крайното решение?

Тангът се разсмя.

— Две към едно. Печелите.

Толонен му се усмихна.

— Вашето „едно“ е по-голямо от нашите „две“, *чие хсия*.

— Така е. Но аз не съм глупав. Нито пък инат — и той отново се обърна към сина си: — Добре, Юан. Засега оставям това в твои ръце. Уреди въпроса за охраната с маршал Толонен. Но за момчето ще отговаряш пряко ти, разбра ли ме? То ще живее, защото ти си пожелал така. Нека смъртната присъда остане у тебе — използвай я при нужда.

Юан се усмихна и ниско се поклони.

— Както желае баща ми.

— О, и още нещо, Юан. Най-добре ще е сам да се срещнеш с момчето — той се усмихна. — Чух, че имаш още две свободни места в проекта „Жица в главата“.

— Аз... пазех ги за всеки случай...

— Така си и помислих. Върви тогава. Още сега виж момчето. И ако мнението ти за него съвпада с това на маршала, ще направим както казваш ти. Но внимавай, Юан. Знанието е меч с две остриета.

Когато синът му излезе, тангът се обърна към своя маршал:

— Дръж ме постоянно в течение, Кнут. Ли Юан няма да знае, но аз искам през цялото време да знаем къде се намира Ким. Може би Юан е прав за него. Но онова, което ние можем да използваме, със същия успех може да бъде използвано и от враговете ни. Аз се отвращавам при мисълта, какво ще стане, ако това момче отново попадне в ръцете им. Разбираш ли ме ясно, Кнут?

— Разбирам, *чие хсия*.

— Добре тогава. Нека да си поговорим за друго. Дъщеря ти, Джелка — как е?

Погледът на Толонен светна.

— Много по-добре, *чие хсия*. Вече си е вкъщи.

Ли Шай Тун се намръщи.

— Дали това е умно, Кнут? Искам да кажа... да се върне там, където са я нападнали?

— Лекарите решиха, че така ще е най-добре. А аз... откакто се случи това, си мисля, че там тя ще е в най-голяма безопасност.

— Ясно. Но както разбирам, тя не е съвсем същата като преди.

Толонен сведе глава — в погледа му се четеше притеснение.

— Не е съвсем същата, *чие хсия*.

— И аз така си мислех... Е, виж какво, Кнут. Знам колко зает беше напоследък. Хрумна ми една идея — защо не вземеш да си починеш и да оставиш и Джелка да преодолее случилото се?

— *Чие хсия!*

— Спомняш ли си онзи остров, собственост на семейството ти? До финландския бряг?

— Край Якобстад? — Толонен се разсмя. — Как да го забравя? Прекарах там един месец с Джени скоро след като се оженихме.

— Да... — двамата се умълчаха, споделяйки сладката тъга на спомена. — Е... — с по-бодър глас продължи Ли Шай Тун, — ... защо не заведеш там Джелка за някоя и друга седмица?

Толонен грейна в усмивка.

— Но да! Разбира се! — После се умърлуши. — Но вие казвате, че имам твърде много работа, *чие хсия*. Кой ще се грижи за нея? Пък и въпросът с пропуските...

Тангът докосна маршала по рамото. Такъв си беше Толонен — не би престъпил Закона за пропуските, не би раздавал разрешения на роднини и приятели. През всичките тези години, откакто го познаваше, не беше чул Толонен и веднъж да се е възползвал от положението си.

— Не се безпокой, Кнут. Вече съм уредил всичко. Пропуски, припаси, дори и специален отряд, който да я охранява — той се усмихна широко, наслаждавайки се на изненаданото изражение на Толонен. — Брат ти Джон и жена му се съгласиха да останат с нея, докато тя е там.

Толонен се разсмя смаяно.

— Джон?! — после поклати глава, трогнат до дъно. — Дълбоко съм ви благодарен, *чие хсия*. Това е отлично. Тъкмо това й трябва. Страшно ще й хареса, знам.

— Добре тогава. Значи утре ще я заведеш сам. След като оправим тази работа с момчето. И, Кнут...

— Да, *чие хсия*?

— Не бързай да се връщаш. Остани с нея една вечер. Да видиш като как е, а?

— Това заповед ли е, *чие хсия*?

Тангът се усмихна и кимна.

— Да, скъпи приятелю. Това е заповед.

* * *

След като Толонен си тръгна, Ли Шай Тун се отправи към покоите си. Изкъпа се, облече вечерните си копринени дрехи и седна на стола до шадравана с шарани. Вдигна книгата на Хун Лу Мен, „Сънят на червените имена“, от мястото, където я беше зарязал. Известно време се опитва да чете, да потъне отново в щастието на младия Пао-ю и любимата му братовчедка Тай-ю, но не му се удаваше — умът му непрекъснато се връщаше към файла „Аристотел“ и към въпроса, какво би могъл да означава той за Чун Куо.

Неговият син, Ли Юан, го беше прочел преди пет години, в първите дни, след като бе посветен в тайната на техния свят — Голямата лъжа, върху която беше съградено всичко. Спомняше си как онази нощ Юан бе дошъл при него блед и уплашен. Беше се събудил от ужасен сън.

— *Защо крием истината от тях?* — бе поискал да разбере Юан. — *От какво се боим? Че тя ще ги накара да мислят по-различно, а не така, както ние искаме? Че могат да изберат нещо друго, а не онова, което ние искаме да изберат?*

Тогава той беше спорил със сина си, бе се противопоставил на настояването на Юан, че те са затворнически надзиратели на Града на Цао Чун, наследници на система, която ги води към зло.

— *Ние сами сме си господари* — беше казал тогава. Но така ли беше всъщност? Дали те контролираха всичко? Или ги командваха невидими сили?

Винаги беше твърдял, че прави всичко в името на най-доброто — не заради самия себе си, а за всички: така, както според великия мъдрец Конфуций би трябвало да действа един владетел. И винаги беше вярвал в това. Но сега, в последните си години, бе започнал да поставя под въпрос направеното в негово име.

Дали наистина имаше някаква разлика между това, да скриеш истината от някого, и това, да му сложиш жица в главата?

Навремето може би щеше да отговори другояче — да каже, че тези две неща сами по себе си са много различни — но сега не беше чак толкова сигурен. Петте години война го бяха променили, бяха го направили по-мрачен.

Въздъхна, погледна страницата и затвори книгата.

— Прав си бил, Пао-ю. Всички ручей са замърсени. Нищо не е чин... нищо не е чисто.

Беше го предвидил — преди шестнайсет години, през онази ужасна вечер, когато неговата мила Лин Юа бе умряла при раждането на втория му син, Ли Юан. Онази нощ и него го беше събудил лош сън. Сън за Града, потънал в бездната на хаоса; за мъртви скъпи приятели и деца, за мрака, който настъпваше.

Такива сънища криеха смисъл. Те бяха гласове на скрита част от същността му, която притежаваше познания, гласове, които не трябва да пренебрегваш, защото иначе загиваш. И все пак те ги бяха пренебрегнали. Бяха оставили Системата и Града да отричат силата на сънищата, пълни с илюзии и смътни образи, сякаш за да убият вътрешните гласове и да накарат мрака дълбоко вътре в тях да млъкне.

Но не можеш да унищожиш онова, което е вътре в човека. И може би Юан е прав. Може би е най-добре да контролираш всичко. Сега, преди да е станало твърде късно. Защото не беше ли по-добре мир — дори на такава цена — отколкото хаос?

Той се извърна, ядосан на себе си, загубил търпение, че не идва ясен отговор.

Вгледа се в дълбините на шадравана с шарани — търсеше сигурността на миналото — след това поклати глава.

— Не знам... — въздъхна той. — Просто вече не знам.

Един шаран се издигна бавно, лениво към повърхността и потъна пак надолу. Ли Шай Тун гледаше вълните, които се разбягаха, после докосна сплетената си на плитки брада и я подръпна замислено.

Ами Юан, синът му? Дали Юан беше толкова уверен, колкото изглеждаше? Беше чул, че нещо между него и Фей Йен не е наред. Бяха му съобщили, че принцът, неговият син, няколко дена не е посещавал спалнята на съпругата си и то не поради умора от работата. Беше заедно с нея в двореца в Тонджиян и въпреки всичко не посещаваше спалнята ѝ. Това не беше на добре. Щом една двойка започва толкова рано да се кара, това не е никак обещаващо за бъдещето им. Беше се страхувал от това — *знаеше*, че са неподходяща двойка, но бе пренебрегнал вътрешния си глас. Беше оставил нещата да вървят по течението като ездач, пуснал юздите.

Шаранът отново се надигна, този път по-бързо, сякаш за да захапне въздуха. Щом устата му се показа над водата, се чу лек плисък, след това отново потъна надолу и се сля с мрака на дълбините.

Ли Шай Тун вплете пръсти в брадата си, после кимна. Щеше да остави нещата да си вървят. Да ги наблюдава отблизо и да следи как се развиват. Но пресечната точка се приближаваше. Беше казал на Толонен друго, но не бе чак толкова сигурен, че Ли Юан греши. Може би беше време да се сложат юзди на масите — да бъдат обуздани, преди всичко да рухне и да ги смаже.

Едно проучване нямаше да навреди. А ако това момче, Ким, можеше да им помогне да намерят начин...

Тангът се извърна, после се наведе и вдигна книгата — познаваше я много добре и това му вдъхваше странна увереност. Избърса корицата — съжаляваше, че се бе отнесъл така пренебрежително с нея. Като млад беше чел тази книга дузина пъти и всеки път я разбираше все по-добре и ѝ се наслаждаваше все повече. Нещата се променяха — след като дълго го беше отричал, сега го знаеше, ала определени неща — съществени неща — си оставаха постоянни за всички хора във всички времена. И всеки човек изживяваше живота си при редуване на промяна и статичност.

И за онези, които управляваха, не беше по-различно. Но на тях им тежеше и допълнително бреме. На тях беше поверена задачата да оформят матрицата на обществото, в което съществуваха обикновените хора. На тях беше поверена свещената задача да намират равновесие. Защото без равновесие нямаше нищо.

Нищо освен хаос.

* * *

Беше късен следобед, когато Ли Юан най-после пристигна в Бремен. Генерал Ноченци беше предоставил канцеларията си на младия принц. Точно там, на горния етаж на огромната тристаетажна крепост, той смяташе да се срещне с момчето.

Ким чакаше долу. Чакаше там от срещата с Толонен рано тази сутрин и не подозираше как междуременно съдбата му беше висяла на косъм. Но Ли Юан не го извика веднага. Вместо това се възползва от възможността отново да прочете файловете и да прегледа извадките от визуалните архиви — филми, заснети през осемте години, прекарани от Ким в Проекта за възстановяване.

Нарекоха момчето Уард не защото така му беше името — малко от момчетата, появили се от Глината, въобще имаха представа какво е фамилно име — а защото всички, излезли от Проекта, се казваха така. Нещо повече, изписваха го, както изписваха имената на *хун мао* — по онзи странен начин: първо малкото име и чак тогава фамилното.

Ли Юан се усмихна. Дори и този мъничък детайл беше равен на цели томове информация за разликата между културите. Защото хан винаги поставяха на първо място рода. Преди индивида.

Той спря последния кадър, после затвори комуникатора, наведе се и докосна интеркома на бюрото. Личният секретар на Ноченци веднага се появи на вратата.

— Принц Юан?

— Нека доведат момчето. Разбрах, че го придружава и служител от Проекта на име Тай Чо. Да дойде и той.

— Разбира се, ваше височество.

Той стана от бюрото и се приближи до прозореца. Когато влязоха, все още беше там, с гръб към тях.

Тай Чо се прокашля.

— Ваше височество...

Ли Юан се обърна. Бяха застанали близо до вратата, момчето — на крачка зад служителя. Тай Чо беше висок мъж — повече от пет *чи*; миниатюрните размери на детето от Глината караха височината му да изпъква още повече. Ли Юан ги оглежда известно време. Опитваше се да се добере до ключа към тяхната връзка, до нещо повече от онова, което беше прочел в обобщенията във файла; след това се върна на бюрото и седна. Те останаха прави.

От другата страна на бюрото нямаше столове. Забеляза как го гледаше Тай Чо. После пристъпи напред.

— Ваше височество... — започна той, но Ли Юан с жест го накара да млъкне. Беше забелязал как очите на момчето постоянно се отклоняват към големия прозорец отзад.

— Кажи ми, Ким, какво виждаш там?

Момчето беше толкова дребничко! Повече приличаше на осемгодишно дете, отколкото на петнайсетгодишен юноша.

То поклати глава, но продължи да се взира с широко отворени очи, като че ли беше уплашено.

— Е? — настоя Ли Юан. — Какво виждаш?

— Навън — тихо отговори момчето. — Виждам навън. Кулите. Покривът на Града. А там — то посочи над рамото на принца, — слънцето.

Млъкна и поклати глава, сякаш не е в състояние да обясни. Ли Юан се обърна, за да види какво сочеше, като че там виждаше някакво чудо. Но видя само познатите стражеви зидове, тъпия край на стената на Града, залязващото слънце. След това разбра. Това не беше страх, беше благоговение.

Ли Юан се обърна намръщен, после се довери на инстинкта си и подхвана направо:

— Извиках те, защото си млад, Ким, и умът ти е гъвкав. Моите хора казват, че си гений. Това е хубаво. Би ми било от полза. Но те избрах отчасти и защото ти не си част от вътрешната научна организация тук. Това означава, че имаш много по-ясен поглед върху нещата от повечето хора, незамърсен от амбиции и административна политика. Но не разбирам неохотата ти да си имаш работа с мене и да ми дадеш онова, което искам.

Той преплете пръсти и се облегна назад.

— Искам да се присъединиш към един научен екип. Екип, чиято задача е да разработи и изпита нов тип система за забавление.

Ким присви очи — беше му интересно, но и беше нащрек.

— Както и да е, това не е всичко, което искам от тебе. Искам да направиш за мене и нещо друго — нещо, което трябва да се пази в тайна от всички останали членове на екипа, дори и от маршал Толонен.

Момчето се поколеба, след това кимна.

— Добре — той заоглежда момчето. Усещаше как възпитателят не го изпуска от очи. — Нека тогава ти обясня накратко какво ще искам от тебе. Тук имам един файл с проекти, иззет от покойния директор на „Сим Фик“, предателя Бердичев. Някои разработки са доста напреднали, други не са нищо повече от хипотези. Онова, което искам от тебе, е да ги прегледаш и да прецениш дали биха могли да влязат в работа или не. Даже нещо повече. Искам да откриеш за какво биха могли да бъдат използвани.

Забеляза, че момчето се намръщи, и обясни:

— Не се доверявам на етикетите, лепнати от Бердичев на тези проекти. Онова, което той твърди, че са, и онова, което всъщност са

представлявали са две съвсем различни неща.

Момчето кимна отново. След това заговори:

— Но защо точно аз? И защо да държим тези неща в тайна от маршала?

Ли Юан се усмихна. Беше точно както му бяха казали: момчето имаше пъргав ум.

— Що се отнася до маршал Толонен, за него тези неща не съществуват. Ако той знаеше за тях, веднага щеше да нареди да се унищожат, а аз не искам да стане така.

— Но без съмнение вашият баща ви подкрепя в това?

Принцът се поколеба, после погледна строго служителя и отговори:

— Баща ми не знае нищо за това. Той си мисли, че тези файлове са вече унищожени.

Тай Чо преглътна и наведе глава.

— Простете, ваше височество, но...

— Да? — гласът на Ли Юан беше студен, заповеднически.

— Както казах, простете, но... — мъжът отново преглътна. Знаеше колко много рискува с това, че въобще е заговорил. — Ами... загрижен съм за безопасността на моя подопечен.

— И аз съм също толкова загрижен, колкото сте и вие, ши Тай. Но това трябва да се направи. И нека да отговоря и на другия въпрос на Ким — според мен той е единственият, който може да го направи.

Тай Чо отново сведе глава.

— Но, ваше височество...

Ли Юан се изправи ядосано.

— Забравяте се, Тай Чо! — Пое си дъх, за да се успокои, после заговори пак — този път по-спокойно: — Както казах, аз съм твърде загрижен за безопасността на Ким. Ето защо днес, точно в този миг взех решението да запазя живота му.

Той вдигна присъдата и я подаде на Тай Чо. Наблюдаваше как озадачението му отстъпва пред объркан ужас. Лицето му остана без капчица кръв. Тай Чо сведе ниско глава и му подаде обратно листа с трепереща ръка.

— И вие сте отменили това, ваше височество?

— Не, не съм го отменил. Отложих го. Ким е жив, защото аз искам той да живее. Баща ми го постави под моя отговорност. Но аз

съм справедлив човек. Ако Ким направи онова, което желая — ако ми даде исканите от мене отговори — то аз ще скъсам този документ. Разбра ли, Тай Чо?

Тай Чо продължаваше да стои със сведена глава.

— Разбрах, ваше височество.

* * *

Когато влезе, Фей Йен спеше. Той застава над нея в сумрака, вгледа се в чертите ѝ, след това се извърна и забеляза дрехите ѝ за езда, разхвърляни на пода до леглото. Съблече се и се плъзна в леглото до нея. Тялото ѝ беше топло и голо под хладните чаршафи. Притисна се към нея и отпусна ръка върху извивката на бедрото ѝ.

Усмихна се в тъмното — беше доволен, че лежи там, до нея. Беше твърде изпълнен с най-различни мисли, за да заспи, ала продължаваше да лежи тихо и да размишлява, успокояван от топлината ѝ, от присъствието ѝ.

Сега разбираше. Съвсем естествено беше тя да ревнува. Възможно беше дори по някакъв странен, женски инстинкт да е „разбрала“ за по-раншните му отношения с момичетата.

Затвори очи и се вслуша в лекото ѝ дишане. Наслаждаваше се на сладкия ѝ мирис, на копринената мекота на кожата ѝ под пръстите си.

След малко се отдръпна от нея и остана да лежи по гръб, взрян през пластове мрак в смътните извивки на драконовите тела от мозайката на тавана. Мислеше за момчето. Ким беше обещаващ — много обещаващ — и той щеше да осигури момчето да получава всичко необходимо за работата си. А ако в края на годината резултатите бяха добри, щеше да го възнагради както подобава.

Беше научил от баща си един урок. Талант като Ким би трябвало да бъде обуздан; такива хора трябваше да бъдат добре награждавани или унищожавани, иначе щяха да унищожат всичко. Контрол — това беше ключът. Насочен интерес.

Протегна се и се прозина. Отдавна не се беше чувствал толкова добре. Сякаш изведнъж нещата се бяха изяснили. Разсмя се тихичко. Всичко това го караше да се чувства чудесно — и страшно благосклонен.

Устните му, се извиха в усмивка, щом се сети какво беше купил на Фей Йен същата тази вечер след срещата с момчето. Чистокръвен расов жребец: арабски жребец, потомък на поредица шампиони. Чисто белите му хълбоци, изящните му силни крака, гордата му аристократична муцуна — всичко това се съчетаваше в животно толкова прекрасно, че веднага щом го погледна, той разбра, че тя би искала да бъде нейно.

Беше го купил веднага и веднага бе наредил да го докарат в конюшните му тук, в Тонджиян. Утре сутринта щеше да я заведе да го види.

Усмихна се, щом си представи радостното ѝ лице. До него Фей Йен се размърда и се обърна по гръб.

Той седна в леглото, после се извърна и я погледна. Бавно, внимателно издърпа чаршафа и го остави да се плъзне и да разкрие голотата ѝ. Отначало просто гледаше, проследявайки нежните извивки на тялото ѝ — пръстите му почти не докосваха плътта ѝ. Беше толкова крехка. Толкова красива. Съвършена скулптура от жива плът.

„Събуди се! — помисли си той. — Събуди се, любов моя!“

Но желанието му остана неизпълнено. Фей Йен продължаваше да спи.

Остана да лежи още малко — не можеше да се отпусна. След това стана и навлече халата си. Желанието му беше минало онази точка, когато можеше да продължи да си лежи и да го забрави. Влезе в мраморната баня и застана под душа. Остави се на студените и твърди струи да го пречистят.

Остана там, наслаждавайки се неосъзнато на стичащата се по крайниците му вода. Сега тя беше хладка, но все пак ободряваща като дъждец. Прочистваше ума му. Стоеше там, отпуснал ръце покрай тялото си, когато тя се появи на вратата.

— Юан...?

Той бавно вдигна поглед, смътно осъзнавайки присъствието ѝ, и се усмихна.

— Будна ли си?

Усмихна му се и тя.

— Разбира се. Чаках те.

Тя се изплъзна от халата си, приближи се, застана до него под душа и лекичко изписка.

— Ама, Юан! Ще замръзна!

Отстъпи назад със смях.

И той се засмя, после врътна кранчето. Погледна я — кожата ѝ беше осеяна с мънички капчици като с мъниста.

— Също като бисери... — той пристъпи напред.

Тя се пресегна и взе кърпа, след това коленичи до него и започна да го бърше, да се грижи послушно за него, както беше длъжна една съпруга. Той погледна надолу — усещаше смътно желание, но беше приспал предишната си ярост.

Тя се изправи, за да подсуши раменете и косата му. Тялото ѝ се отърка о неговото, гърдите и бедрата ѝ го докосваха леко, докато го обикаляше. Отиде до шкафа и миг по-късно се върна с пудри и мехлеми.

— Малко удоволствие — тя застана пред него, като с пръсти галеше гърдите му. — Но хайде да се заемем.

Засмя се и го обърна с гръб към себе си. Смяхът ѝ беше гърлен, странно сексуален — досега не я беше чувал да се смее така. Този смях го накара да се извърне и да я погледне, сякаш очакваше да я види преобразена. Но не, беше си тя, Фей Йен.

— Липсваше ми — изрече тя и започна да натрива с масло раменете му, врата му, гърба му. — Много ми липсваше — пръстите ѝ се спуснаха надолу по гръбнака му и той потръпна. Думите ѝ отекнаха в главата му. — Като самия въздух, съпруге. Като самия въздух...

* * *

Шест часа по-късно и половин свят по-нататък, на Средните нива в кантон Данциг, маршал Толонен стоеше наред главната канцелария на новосформирания проект „Жица в главата“. Сам се беше убедил в напредъка, постигнат за трите изминали дена, откакто за последен път бе посетил лабораторията. Тогава тук нямаше нищо — нищо освен голи стаи: сега си личеше, че се работи, макар и по-голямата част от оборудването да се намираше все още в сандъците и да чакаше да го разопаковат.

Толонен се обърна — администратор Шпац беше влязъл с припряна стъпка в стаята. Той му се поклони ниско — личеше си, че е

объркан от пристигането на маршала, който не го беше предупредил.

— Маршал Толонен, моля ви, простете. Не ви очаквах.

Толонен се усмихна наум. „*Не* — помисли си той, — *не си ме очаквал. И за в бъдеще ще ми стане навик да пристигам тук без предупреждение.*“

Той изпъна рамене.

— Дойдох да ви дам съвет относно последните двама души, назначени в екипа.

Забеляза как Шпац се поколеба, преди да кимне. Зачуди се защо ли, после изтика тази мисъл от ума си, завъртя се и щракна с пръсти. Ординарецът моментално му подаде две папки.

— Ето, вижте ги — Толонен ги подаде на мъжа. — Моля, седнете, докато ги преглеждате.

Шпац се поклони, след това се върна зад бюрото си, отвори първата папка, прокара пръст по наглед празната страница. Топлината на докосването му бързо изведе характеристиките върху специално обработената хартия. Само след минута вдигна поглед и се намръщи.

— Простете, маршале, но мислех, че на последните две свободни места ще назначат действащи учени.

— Тъкмо такава е и намерението.

Шпац отмести поглед, после отново погледна маршала. Заговори, като внимателно подбираше думите си:

— И все пак... Например този човек, Тай Чо — че той няма никаква научна подготовка. Той е възпитател! Квалификацията му...

Толонен кимна.

— Разбирам загрижеността ви, *ши* Шпац, но бихте ли погледнали другата папка?

Шпац кимна все още колебливо, след това остави първата папка и отвори втората. Отново прокара пръст по страницата. Този път обаче преглеждането му отне повече време — методично запрелиства страниците една след друга, като от време на време кимаше удовлетворено и изсумтяваше от удоволствие или от изненада. Щом свърши, вдигна поглед и пусна широка усмивка.

— Да, изключително! Изненадан съм, че досега не съм чувал за този човек. От някой от другите Градове ли е?

Толонен беше вперил поглед зад гърба на Шпац — оглеждаше съсредоточено таблиците, които покриваха стената.

— Би могло да се каже.

Шпац кимна разбиращо.

— И кога пристига?

Толонен го погледна.

— Веднага, ако искате.

Шпац вдигна поглед.

— Наистина ли? — поколеба се, после кимна отново. — Добре. Сега остана да уточним още само една дреболия. Тук на първа страница има една грешка — той пак прокара пръст по горния край на страницата, след това вдигна очи. Усмиваше се объркано. — Датата на раждане...

Толонен извърна поглед и щракна с пръсти. Миг по-късно ординарецът се върна — този път не сам.

Толонен отново се обърна напред.

— Няма никаква грешка.

Шпац гледаше смаяно.

— Искате да кажете... Уард... това е Уард?!

Толонен погледна момчето — опитваше се да го види през очите на Шпац; така, както сам той го беше видял за първи път, преди да гледа филмите, които демонстрираха способностите му. На пръв поглед изглеждаше почти невъзможно това хилаво тъмнокосо същество да е изключителният учен, описан в личното досие, и все пак беше така. Бердичев не беше единственият, повярвал, че това момче е наистина нещо особено.

Шпац се разсмя.

— Това някаква шега ли е, маршале?

Толонен усети, че го побиват студени гневни тръпки. Хвърли яден поглед към Шпац и забеляза как онзи пребледня.

Шпац се изправи бързо и се поклони толкова дълбоко, че почти удари чело о бюрото.

— Простете, маршале, не исках да...

— Грижи се за него, Шпац! — злъчно го срязва Толонен. — Прикрепи към момчето някого, който да се грижи за него през следващите няколко дни, докато пристигне възпитателят му, Тай Чо. — Потрепери и остави гнева си да се уталожии. — А ти ще отговаряш нищо лошо да не му се случи!

Забеляза как Шпац преглътна сухо и кимна доволен, че го е сплашил достатъчно.

— Добре. Оставям го под твое попечителство.

* * *

Шпац наблюдаваше как Толонен се отдалечава, после насочи вниманието си към момчето. За миг остана безмълвен, все още твърде смаян, за да успее да асимилира всичко това, после се отпусна тежко на стола си, наведе се напред и натисна копчето.

— Докарайте тук Хамънд! — забеляза как помощникът му крадешком гледаше момчето. — Веднага!

Облегна се назад, склучи длани и се втренчи в момчето. После се разсмя и разтърси глава.

— Не...

Когато първоначалният шок затихваше, започваше да чувства раздразнение; ядосваше се заради положението, в което го бяха поставили. Сега щеше да се наложи да върне парите, които му бяха дадени, за да посочи кандидатури за свободните места. И не само това — вместо истински учени му бяха натресли някакъв бездарник и някакво хлапе! С какво го беше заслужил?! Кого беше разгневил?!

Втренчи се в бюрото и подсмръкна силно.

— Значи ти си учен, а, Уард? Така ли?

Момчето не отговори. Той вдигна глава — в очите му пламтеше ярост.

— Виж сега какво ще ти кажа. Не знам какви игрички си играят онези горе, но не вярвам нито на думица от онази папка, разбра ли ме?! И нямам намерение да те допускам да припарваш до нищо, което е важно! Щом трябва да те бавя — добре, ще те бавя, но проклет да съм, ако те оставя да ми се бъркаш в работата!

Млъкна. На вратата зад момчето беше застанал някой.

— Викали сте ме, *ши* Шпац?

— Влизай, Хамънд. Запознай се с новия колега, Ким Уард.

Забеляза погледа, който Хамънд хвърли на момчето.

— Искаш да кажеш... *ти* си Уард?! — Хамънд не можеше да скрие изненадата си. — Е, тогава боговете да ни пазят! — разсмя се и

протегна ръка. — Аз съм Джоел Хамънд, главен техник на Проекта.

Щом Шпац забеляза как момчето се втрени в ръката на Хамънд, преди плахо да му протегне своята, как внимателно наблюдава докосването на дланите им, сякаш това беше нещо съвсем ново за него, той разбра. Момчето никога досега не беше живяло сред обществото. Никой не го бе учил на обноски. Това накара Шпац да се замисли. Да види в нова светлина написаното в папката. Или по-скоро онова, което не го пишеше там. Ала все пак не можеше да повярва. Ами че това момче изглеждаше най-много на девет години! Не би могъл да направи толкова много за толкова кратко време!

— Искам да се грижиш за това момче, Хамънд. Докато пристигне неговият... пазач.

— Пазач ли? — Хамънд отново погледна Ким и присви очи.

— Тай Чо — обади се Ким, преди Шпац да успее да обясни. — Той ми беше възпитател в Проекта за възстановяване. Той ми е като баща!

Богове, помисли си Шпац, по-убеден от всякога, че някой от горните нива си прави гавра с него, че иска да го провали. Хлапето и неговият „баща“ — точно това им трябваше! Отново се наведе напред — тонът му изведнъж стана по-хладен, по-делови:

— Виж, Хамънд. Настанни го. Покажи му кое къде е. После се върни. До един час. Искам да те инструктирам по-пълно, разбра ли?

Хамънд пак погледна момчето. На устните му трепна усмивка. Върна погледа си върху Шпац и наведе глава.

— Разбира се, директоре. Както кажете.

* * *

— Е, Юан, мога ли вече да я сваля?

Той я обърна с лице към себе си, после развърза копринената превръзка на очите ѝ и я пусна на земята. Тя го погледна с широко отворени очи, неуверено, след това се засмя тихичко, нервно.

— Виж там — той посочи зад нея и цъфна в усмивка.

Тя се обърна и заоглежда конюшните. Конярите се размотаваха лениво, забравили за миг работата си — наблюдаваха младия принц и

булката му, всичките ухилени до уши. Наясно бяха какво ѝ е приготвил Ли Юан.

Тя се намръщи — не знаеше какво да търси. После отново се обърна към него.

— Давай — подкани я той. — Там долу, в крайната ясла. Тя продължаваше да се колебае, сякаш се боеше. Това го накара да се разсмее.

— Подарък, глупачето ми! — снижи леко глас. — Моят начин да ти се извиня.

— Там долу ли?

— Да. Ела, ще ти покажа...

Хвана я подръка и я поведе към яслата.

— Виж! — гледаше я.

Тя погледна. Там, в полумрака на яслата, стоеше конят, който ѝ беше купил. Бавно пристъпи крачка напред, втора... конят извърна дългата си бяла муцуна и я погледна. Огромните тъмни очи сякаш я галеха. Изпръхтя тихичко, след това сведе глава, като че ли ѝ се кланяше.

Видя я как потръпна едва забележимо и замря, щом тя се приближи до коня и започна да го гали по главата, по хълбока. Известно време само го галеше. После се обърна към съпруга си — очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— Прекрасен е, Юан. Наистина е прекрасен! — отново погледна към коня и потръпна. Ръката ѝ беше отпусната върху гривата му. След това леко склони глава. — Не трябваше, любов моя. Нали си имам кон!

Юан преглътна трогнат.

— Знам, но исках да е твой. Още щом го видях, разбрах, че страшно ще ти хареса! — той навлезе в полумрака, застана до нея и нежно опря длан о хълбока на коня.

Тя вдигна очи към него — усмихваше се през сълзи.

— Има ли си име?

— Има си. Но ако искаш, можеш да го прекръстиш. Тя отново погледна към арабския жребец.

— Не. Погледни го, Юан. Той си е той, не мислиш ли? Танг сред конете!

Юан се усмихна.

— Такъв е, любов моя. Император. А името му е *Тай Хуо*.

Тя остана загледана в жребеца, после извърна глава и отново срещна погледа на Ли Юан.

— Велик Огън... Да, това име напълно му отива! — погледът ѝ се плъзна по лицето на Ли Юан — явно подаръкът я изпълваше с благоговение. След това тя неочаквано падна на колене и се поклони толкова ниско, че челото ѝ докосна коленете.

— Съпругът ми ме удостоява с чест, която не заслужавам...

Той веднага я изправи на крака.

— Не, Фей Йен. Съпругът ти те обича. Аз, Юан, те обичам. Останалото... — той сви рамене. — Е, сбърках. Не бях прав да...

— Не — тя поклати глава, след това вдигна очи. — Аз се държах неподобаващо. Сега го разбирам. Не е моя работа да се разпореждам с твоето домакинство. Не и без твоего разрешение...

— Тогава имаш разрешението ми.

Думите му я изненадаха.

— Разрешаваш ми?! Да управлявам домакинството ти?

Той се усмихна.

— Разбира се. Много съпруги го правят, нали така? Защо и моята да не го прави? В края на краищата имам умна съпруга!

Усмивката ѝ бавно се разшири, след което съвсем внезапно тя се хвърли на врата му, събори го на земята и го покри с целувки.

— Фей Йен!

От близките ясли се чу смях, после — шумолене на слама — конярите бързаха да се отдалечат.

Той се надигна и я погледна смаяно, след това се разсмя, притегли я към себе си и я целуна. От близките ясли се разнесоха ръкопляскания и тихи окуражителни подсвирквания. Той се наведе напред и прошепна в ухото ѝ:

— Нека довършим това при закрити врати, бива ли?

В отговор тя го притегли върху себе си.

— Ти си принц, любов моя — прошепна тихо. Дъхът ѝ опари ухото му. — Ти заповядваш.

* * *

Джоел Хамънд беше застанал на вратата и наблюдаваше как момчето разопакова багажа си. Още не бяха разменили и дума, но той вече осъзнаваше, че това момче е по-различно от всички хора, които някога бе срещал. Не беше само бързината, а имаше и нещо неопределимо: нещо, което онзи глупак Шпац не беше доловил. Сякаш в момчето бликаше някаква мощна, ала прикрита жизненост. Хамънд се усмихна и кимна. Да, това момче приличаше на малка компактна батерия, изпълнена с енергията на *познанието*; светлина, закрыта с воал, която чакаше своя миг, за да заблести ярко и да освети света.

Ким се обърна и го погледна — сякаш изведнъж бе усетил погледа му.

— С какво се занимавахте, преди да дойдете тук, *ши* Хамънд?

— Аз ли? — Хамънд се отмести от вратата и вдигна картата, която Ким беше оставил на масата. — Работех над различни неща, но причината, поради която съм тук, е, че прекарах пет години в „Сим Фик“, където участвах в създаването на изкуствен разум.

Очите на Ким леко се разшириха.

— Но това не е ли незаконно? Не престъпва ли Едикта?

Хамънд се разсмя.

— Ами и според мене е така... Но имах късмет. Тангът умее да прощава. Или поне в моя случай беше милостив. Опростиха ме. И ето ме тук.

Той отново погледна картата.

— Това е звездната карта Тун Хуан, нали? Виждал съм я преди години. В колежа. Интересуваш ли се от астрономия?

Момчето се поколеба.

— Интересувах се преди... — после се обърна към Хамънд. Тъмните му очи гледаха предизвикателно. — Шпац каза, че ще ме държи настрана от Проекта. Би ли могъл?

Хамънд се сепна.

— Аз...

Момчето се извърна; плавността на внезапното му движение изненада Хамънд — така не приличаше на нищо, което беше виждал дотук. Вълна от страх пропълзя надолу по гръбнака му. За миг остана там със зяпнала от смайване уста, а след това изведнъж откритието се стовари отгоре му като гръм. Той потръпна. Думите едва излизаха от гърлото му — почти шепнеше:

— Ти си роден в Глината, нали?

Ким извади няколко книги от сака си и ги сложи върху купчината на бюрото, после отново вдигна очи.

— Да, живях там до шестгодишна възраст.

Хамънд отново потръпна — това го караше да вижда момчето в съвсем нова светлина.

— Съжалявам. Сигурно е било ужасно.

Ким сви рамене.

— Не знам. Не си спомням. Но сега съм тук. Тук е моят дом.

Хамънд огледа голите бели стени на стаята, след което кимна.

— Да. Предполагам, че да — той остави картата и взе една от книгите. Беше „*Чуу Чан Суан Шу*“ от Лю Хуй — „Девет глави върху математическото изкуство“ — знаменитият трактат от III век, от който започваше цялата наука на хан. Той се усмихна и го отвори. Нова изненада — книгата беше на оригинален мандарин. Запрелиства страниците и забеляза, че по полетата имаше бележки — мънички, изящно изрисувани йероглифи в черно, червено и зелено.

— Говориш ли *куо-ю*, Ким?

Ким подреди книгите, обърна се и погледна Хамънд. Известно време се вглежда в него напрегнато, почти яростно, после посочи камерата над главите им.

— Това нещо работи ли?

Хамънд погледна нагоре.

— Още не. Ще ги пуснат два-три дена преди да инсталират системата.

— Ами Шпац? Той говори ли *куо-ю*... мандарин?

Хамънд се замисли, след това поклати глава.

— Не съм сигурен. Според мене — не, но лесно мога да проверя. Защо?

Ким го гледаше втренчено — откритият му поглед караше Хамънд да се чувства обезоръжен.

— Не съм наивен, *ши* Хамънд. Разбирам какво е положението ви тук. Тук вие сте нежелан. По това си приличаме. Правим каквото ни се каже или сме нищо. *Нищо*.

Хамънд потрепери. Никога не си го беше помислял точно по този начин, но беше вярно. Той остави книгата.

— Да. Но все пак не мога да те разбера. Накъде биеш?

Ким взе книгата, отвори я наслуки и я подаде на Хамънд.

— Прочетете първия пасаж.

Хамънд го прочете — произнасяше думите на мандарин с лек южняшки акцент. След това пак погледна Ким.

— Е?

— Така си и мислех. Видях как я гледахте. Веднага се сетих, че сте разбрали коя е книгата.

Хамънд се усмихна.

— Е, и?

Ким взе книгата и я остави на рафта при другите.

— Добра памет ли имате?

— Доста добра, бих казал.

— Достатъчно добра, за да запомните шифър?

— Шифър ли?

— Когато се върне, Шпац ще ви нареди да не говорите с мене за нищо, свързано с Проекта. Ще ви инструктира да ме държите далече от всичко освен от най-безобидните съоръжения.

— Сигурен ли си?

Ким се огледа.

— Така ме заплаши малко преди да дойдете. Но тези хора ги познавам. Срещал съм се с такива и преди. Ще направи всичко възможно, за да ме дискредитира.

Хамънд се разсмя и заклати глава, после млъкна — беше забелязал как го гледа Ким. Сведе очи.

— Ами ако аз не му се хвана на играта? Ако откажа да те държа настрана?

— Тогава ще дискредитира вас. Вие сте уязвим. Той знае, че сте длъжен да изпълнявате каквото ви нареди. Освен това ще прикрепи към вас някого, който да ви наблюдава. Някой, когото мислите за приятел.

— И какво *мога* да направя тогава?

— Да си водите дневник. На личния си комсет. Нещо, което при проверка би се сторило на Шпац напълно невинно.

— Разбирам. Но ти как ще имаш достъп до него?

— Оставете това на мене — и Ким се извърна, за да извади и последния предмет от сака, и го остави на нощната масичка.

— Ами шифърът?

Ким се разсмя.

— А, това ще ви хареса. Ще станете поет, *ши* Хамънд. Направо цял Ван Вей!

* * *

Де Вор седеше зад бюрото си в малката стаичка в сърцето на планината. Вратата беше заключена, в стаята не светеше — само малкият екран встрани на бюрото излъчваше леко сияние. Беше късно, почти два сутринта, а все пак не усещаше и следа от умора. Спеше малко — два, най-много три часа на денонощие — но сега не можеше дори и да мисли за сън.

Беше прекарал следобеда, преподавайки Сун Цу на висшите си офицери: последната глава — за използването на тайни агенти. Точно тази част от произведението на Сун Цу повечето войници намираха за противна. Общо взето те бяха хора директни — като Толонен. Смятаха подобни методи за необходимо зло, което нямаше как да избегнат, но мислеха, че е под достойнството им да ги използват. Обаче грешаха. Сун Цу неслучайно беше оставил темата в края на книгата от тринайсет глави. Там беше ключът към всичко. Както казваше Сун Цу, причината един просветен принц или добър генерал да възтържествува над врага си при всеки свой ход беше предварителното знание. И както бе коментирал много векове по-късно Ча Лин: „Армия без агенти е като човек без очи и уши.“

Така си беше. И колкото повече знаеше човек, толкова повече беше способен да надделее над обстоятелствата.

Усмихна се. Днес беше хубав ден. Беше му се отплатил за месеците труд. Нещата се бяха свързали и добили нова форма — форма, която предвещаваше добро бъдеще.

Загубата на агентите му сред *Пин Тяо* беше сериозна пречка, а хората, които бе подкупил сред тях, се оказаха незадоволителни почти във всяко едно отношение. Имаше съвсем бегла представа какво кроят висшите кръгове на *Пин Тяо*. Тоест до днес, когато внезапно бяха пристигнали две съвсем различни информации.

Първата беше просто кодова дума, на която се бе натъкнал един от платените му агенти: един-единствен йероглиф на мандарин,

надраскан в изхвърлен от Ян Мах бележник. Йероглиф, който приличаше на галопирац кон с четири крака. Йероглифът ю, думата на хан за риба, символът на *Пин Тяо*. Отначало не му говореше нищо, но после се сети да се опита да го използва като входен код към някоя от тайните компютърни мрежи на *Пин Тяо*, които беше открил още преди седмици, но в които не можеше да проникне.

При третия опит влезе. Ю беше кампания за набиране на нови попълнения; призив за сбор; дума, предавана от уста на уста. Де Вор бързо бе прегледал информацията, смаян от прочетеното. Ако това беше вярно...

Но разбира се, че беше вярно. Имаше смисъл. Мах се чувстваше нещастен заради ставащото в *Пин Тяо*. Чувстваше се омърсен от общуването с хора, които бяха същите като танговете, и с ренегати. Каква по-добра причина от това, да основе ново движение? Отцепническо движение, което след време щеше да се докаже като по-ефективно от *Пин Тяо*. Движение, което не сключва сделки, не прави компромиси. Това движение беше Ю.

Ю. Самата дума преливаше от двусмисленост, защото беше фонетично идентична с думата на хан със значение „изобилие“. Тя беше самият символ на богатството и все пак в традицията рибата да плува срещу течението нагоре по реката на големи пасажки беше сигурен признак за социални вълнения. По този начин Ю ставаше самият символ на граждански безредици.

Второто беше попаднало на Фишер в Александрия. Съобщението беше кратко — минута и три четвърти защитен от подслушване сигнал — и все пак потенциално достатъчно в разшифрована форма, за да разтърси самите основи на Седмината.

Наведе се напред и отново пушна филма.

Първите трийсет секунди бяха доста неубедителни. Виждаше се Ван Со-леян със своя канцлер, Хун Миен-ло. Щом Фишер влезе, тангът леко се извърна и излезе от кадър. Капитанът се поклони.

— Тук ли са? — попита Ван и лицето му отново влезе в кадър, когато Фишер се изправи.

— Четирима от тях, *чие хсия*. Бяха претърсени и сканирани заедно с подаръка, който носят.

— Добре — тангът се извърна и възбудено погледна канцлера. — Доведете ги тогава.

— *Чие хсия...*

Де Вор докосна копчето и спря кадъра. Ван Со-леян все още се виждаше в цял ръст пред тайната камера на Фишер. Бузестото му лице бе разцепено от усмивка, разкриваща неочаквано хубави зъби. Беше грубиян, но интересен. Въпреки всичките си наклонности, Ван Со-леян имаше остър ум; вероятно по-остър от умовете на Седмината, с изключение на младия принц, сина на Ли Шай Тун, Юан.

Облегна се назад и известно време оглежда двамата мъже — чувстваше се нещастен от това, че не е запознат с разговорите им преди и след тази важна среща. Цена нямаше да има, ако знаеше какво всъщност искат от връзките си с *Пин Тяо*. Но спокойната мисъл на Фишер му беше осигурила поне прозрение за причините, които се виждаха на пръв поглед.

Отново пушна филма, докато стигна до един по-късен момент, когато Фишер бе прекъснал разговора, за да съобщи на танга за пожара.

В обектива си камерата беше хванала шестима души: отляво Ван Со-леян, точно зад него Хун Миен-ло, а Гезел, Мах и двамата им придружители — отдясно. Това беше важен момент — можеше да бъде използван срещу танга на Африка. Но също толкова важен беше и моментът точно преди Фишер да почука и да разтвори вратите с трясък; в този момент гласът на Ван беше прокълтял ясно:

— Надявам се разбирате, *чун цу*, че не мога да ви осигуря подкрепа, без по някакъв начин да изразите добрите си намерения. Очаквам например мирис на горящо жито или новина за похабена реколта поради случайно замърсяване на водоизточника. Сигурен съм, че няма да ми се наложи да ви давам разяснения.

Де Вор се усмихна. Не, нямаше нужда Ван Со-леян да казва нищо повече. Беше ясно за какво говори. В замяна на средства искаше *Пин Тяо* да му вършат мръсната работа — да запалят Източноевропейските плантации и да разстроят снабдяването с храна на Град Европа, като по този начин дестабилизируют Града на Ли Шай Тун. Но биха ли предприели *Пин Тяо* подобни радикални действия? В края на краищата от последвалия недостиг на храна най-много щеше да пострада техният народ. Биха ли рискували да настроят срещу си общественото мнение толкова скоро след като то беше започнало да гледа с добро око на тях?

Знаеше отговора. Щяха да го направят. Защото Мах беше готов *Пин Тяо* да бъдат дискредитирани. Той би бил щастлив да види как Ю заема празното място, оставено от смъртта на *Пин Тяо*. Беше му омръзнало да отстъпва пред Гезел. Омръзнало му беше да гледа как пренебрегват съветите му.

„Е — помисли си Де Вор и отново спря кадъра. — Може би можем да използваме тези напрежения, да ги пренасочим и да ги контролираме. Но още не. Още не му е дошло времето.“

Временно бяха прекъснали съвещанието, докато се овладее пожарът, но когато Фишер се върна, *Пин Тяо* си бяха тръгнали. Въпреки това обаче последните четирийсет секунди от записа бяха очарователна малка ода на всичко останало.

Ван Со-леян седеше в далечния ъгъл на стаята и въртеше в ръце подаръка, който му бяха връчили *Пин Тяо*. Беше мъничката нефритова скулптура на Куан Ин, която Де Вор беше дал на Гезел само преди седмица.

— Невероятно — обади се Ван. — Откъде, според тебе, са я задигнали?

Хун Миен-ло, застанал на няколко крачки от него, вдигна поглед.

— Извинете, *чие хсия!*

— Това — той вдигна малката статуйка така, че съвсем ясно се виждаше в обектива. — Бих казал, че е автентична. От династията Тан. Откъде, да ги вземат дяволите, са я докопали, според тебе?

Хун Миен-ло сви рамене, после се приближи до танга и сниши глас:

— Да се върнем към обратното, *чие хсия* — откъде знаете, че ще изпълнят онова, което искате от тях?

Ван Со-леян продължаваше да оглежда статуйката, след това погледна канцлера си и се усмихна.

— Защото искам от тях да правят само онова, което е в техен собствен интерес — той кимна и погледна право в обектива. — Е, капитан Фишер, угасихте ли го?

Филмът свършваше тук — с поклона на Фишер, — но това беше достатъчно. Де Вор имаше за какво да мисли — и то много. И какво да използва — то също беше много.

И това не беше всичко. Предишният ден беше пълен с изненади. Беше пристигнал запечатан пакет от Марс: копие на файловете, които

Кар бе взел от личния секретар на Бердичев.

Де Вор се усмихна. Същия следобед беше разказал на висшите си офицери онази история — приказката за Цао и тангутите. Тангутите били врагове на хан от север и Цао, командир на хан, помилвал един осъден с уговорката, че ще глътне топка восък, ще се облече като монах и ще отиде в царството на тангутите. Онзи се подчинил и бил хванат от тангутите и хвърлен в тъмница. При разпита им разказал за восъчната топка и когато най-накрая я изсрал, те я разрязали и намерили вътре писмо. Писмото било от Цао до главния им стратег. Тангутският крал се разгневил и заповядал да екзекутират и фалшивия монах, и собствения си главен стратег. Така Цао се отървал от най-способния човек в лагера на врага само с цената на един осъден на смърт.

Същото беше и с момчето. То щеше да стане средството, чрез което Седмината щяха да бъдат унищожени. Не както си го беше представял Бердичев отвън, а отвътре. Седмината щяха да предизвикат собственото си унищожение. Защото момчето им носеше не восъчна топка, а идея. Една-единствена идея, способна да преобрази всичко.

Де Вор се облегна назад. Да, а Ли Юан щеше да се бори да запази момчето, защото искрено вярваше, че може да го контролира. Но Ли Юан нямаше ни най-малка представа какво е това момче. Дори и самото момче все още не го разбираше. Но той го беше забелязал веднага — още когато Бердичев му бе показал файла „Аристотел“ за първи път. Файлът беше забележително постижение и все пак не беше нищо в сравнение с онова, на което е способно момчето. Потенциалът му беше смайващ. Със същия успех Ли Юан би могъл да се опита да обуздае самата Промяна, пробваше ли да принуди таланта на момчето да се подчини на нуждите на Държавата.

Ли Шай Тун беше прав, когато беше подписал смъртната присъда на момчето. Вътрешният инстинкт на стареца никога досега не го бе подвеждал. Де Вор имаше късмет, че Войната беше подкопала увереността му. Едновременният Ли Шай Тун би действал без колебание. Но старият танг на практика всъщност беше мъртъв — убит заедно със сина си, Хан Чин, преди осем години.

Де Вор кимна и прогони тези мисли от ума си — трябваше да се заеме и с последната си задача. Докладът беше кратък — не повече от

единствено кодирано съобщение — и все пак важен. Тъкмо него чакаше.

Извади малкото омачкано листче от горния си джоб и го разгъна. Беше предавано от ръка на ръка по верига от доверени хора, докато стигне до него, но беше разбираемо само за неговите очи. „Тигърът е неспокоен“ — гласеше то. Усмихна се. „Тигър“ беше кодовото име на Ханс Еберт. Почеркът беше на неговия човек, Одън.

Бе вербувал Одън отдавна — години преди да го назначат за сержант под началството на Еберт — но Хамърфест се оказва възможност, изпратена му от небесата. Одън беше спасил живота на Еберт през онзи ден преди осем години и Еберт никога не забрави това. Ханс Еберт беше себичен млад мъж, но по странен начин лоялен към онези, които го обкръжаваха. Или поне към онези, които заслужаваха лоялността му, а Одън беше от тях. Но не вярваше да използва едновременно всичките си козове. В това отношение всичко беше като в *уей чи*: майсторът избираше играта на изчакването, на предварителното планиране. Така играеше и той с Одън.

Но сега дългата и търпелива подготовка вървеше към края си. Например, за Одън се беше оказало лесно да убеди Еберт да предприеме преждевременната атака над онази клетка на *Пин Тяо* — атака, която беше попречила на Кар да открие връзките между терористите и самия Де Вор. Но това беше само началото: проверка на потенциала на младежа. Сега щеше да доведе нещата много по-далече и да провери дали можеше да преобрази припряността на Еберт в нещо по-полезно. По-градивно.

Да, но не чрез Одън. Щеше да остави Одън в неведение, истинската му природа щеше да остане скрита за Еберт. Имаше и други начини да стигне до Еберт, и други хора, на които той се доверяваше, макар и не чак толкова много. Например чичо му Луц.

Де Вор сгъна листчето и го пхна обратно в джоба си. Не. Одън беше част от много по-дълга игра: част от план, който засега съществуваше само в главата му.

Усмихна се, после се изправи и се протегна. Преливаше от доволство. Засмя се. След това се сепна: „Внимавай, Де Вор. И не се отпускай. Това е просто план. Не е действителност. Все още не. Не и докато не го превърнеш в действителност.“

— Но аз ще го направя! — каза той тихо и си позволи лека усмивка. — Само почакайте!

* * *

Сводникът спеше с по едно момиче от всяка страна. Стаята тънеше в полумрак, стенна лампа точно до вратата хвърляше зелени сенки върху спящите тела. Четвъртият звънец беше ударил, а последният гост за вечерта си беше тръгнал преди час. Сега тишината се нарушаваше само от хъркането на спящите.

Чен тихо плъзна вратата и се промъкна в стаята. И веднага сякаш се сля с осветените в зелено плътни силуети. Поколеба се за миг, докато очите му свикнат с едва забележимата промяна в осветлението, после бързо и тихо прекоси стаята и застана до леглото.

Сводникът лежеше по гръб, с глава, килната на една страна, и със зяпнала уста. От него лъхаше силен мирис на вино и лук: острата миризма, от която на човек му се повдигаше, се смесваше с тежкия дъх на мухъл в стаята.

„Да — помисли си Чен. — Той е. Винаги бих познал това лице.“

Извади ивицата лейкопласт от кесията, обели две къси парчета и ги лепна леко над ръката си близо до рамото. Хвърли лейкопласта и извади пистолета. Наведе се над момичето и опря дулото о дясното слепоочие на сводника.

— Лю Чан — прошепна той, щом сводникът се размърда. — Лю Чан, слушай ме много внимателно. Прави точно каквото ти казвам, иначе ще ти пръсна мозъка по дюшека, разбра ли?

Лю Чан не помръдваше. Очите му се стрелнаха встрани — напругаше се да различи пистолета — след това се приковаха в надвесилата се маскирана фигура. Преглътна, после кимна страхливо.

— Какво искаш? — изхъхри той и млъкна, щом Чен притисна още по-силно пистолета към главата му.

— Млъквай, Лю Чан! — скара му се Чен тихо, но твърдо. — Аз ще ти кажа кога да говориш.

Сводникът отново кимна — очите му бяха широко отворени, цялото му тяло — напругнато, свито от страх пред въоръжения.

— А така. Ето какво ще направиш: надигаш се много бавно. Много бавно, разбра ли ме? Само да си мръднал рязко и край с тебе! — Чен се усмихна жестоко. — Не си играя игрички, Лю Чан. По-скоро бих те застрелял, но моите хора искат да им отговориш на няколко въпроса. Разбра ли ме?

Лю Чан отвори уста, сякаш за да попита нещо, после пак я затвори. Преглътна силно. По врата му се стичаше пот. Кимна.

— Добре. А сега ставай.

Сводникът се надигна бавно на лакти. Чен продължаваше да притиска дулото към слепоочието му.

Чен кимна доволно, след това бутна дясната си ръка в лицето на сводника.

— Вземи сега единия лейкопласт и залепи устата на ей това момиче тук. А сега направи същото и с другото. И хич не си мисли да ми скачаш, Лю Чан. Единственият ти шанс да останеш жив е да правиш каквото ти казвам.

Лицето на сводника отново трепна въпросително. После той кимна.

Чен се наведе напред и леко побутна сводника с пистолета, за да му напомни за присъствието си, но това беше само за всеки случай — ако написаното в досието беше вярно, този тук нямаше да му причини никакви неприятности. Лю Чан, преди да стане сводник, беше работил като актьор в хан-операта и беше известен повече с издръжливостта си в леглото, отколкото със способностите си да върти ножа. Но все пак би било умно от негова страна да внимава.

Лю Чан се дръпна назад, след това пак се наведе и залепи устата на спящото момиче с лейкопласта. Тя се събуди и започна да се бори. Вдигна ръце към лицето си и се опита да го отлепи. После забеляза Чен и пистолета и замря неподвижно, широко отворила очи от страх.

— А сега другата.

Забеляза лекото колебание на Лю Чан и го побутна с пистолета.

— Действай!

Сводникът взе и другия лейкопласт и залепи устата и на другото момиче. Тя също се събуди и след кратка съпротива притихна.

„Добре — помисли си Чен. — А сега да се залавяме за работа.“

— Чудиш се какво искам от тебе, нали така, Лю Чан?

Лю Чан закима.

— Да, ами то е много просто. Преди месец-два едно от твоите момичета е било убито тук. Сигурен съм, че си го спомняш. Когато е станало това, тук е имало млад офицер. Той мисли, че я е убил. Но ти по-добре знаеш, нали, Лю Чан? Знаеш какво е станало всъщност.

Лю Чан сведе поглед, после го отмести встрани; всичко само и само да не срещне погледа на Чен. Заклати отрицателно глава, но Чен го блъсна с дулото и му разкърви слепоочието.

— Това тук, дето го държа, не е играчка, Лю Чан. Ако се опиташ да ме излъжеш, ще се убедиш. Знам, че ти си изиграл лейтенант Хаавикко. Дори знам и как. Но искам да узная точните детайли. И кой е дал заповедта.

Лю Чан сведе поглед с нещастен вид. Сърцето му биеше лудо, целият се беше изпотил. Поколеба се още миг, след това отново вдигна глава и погледна Чен в очите.

— Добре, Лю Чан, говори. Разкажи ми какво стана.

Сводникът преглътна, след което му дойде глас:

— И като ти разкажа, какво после?

— Ще те оставя жив. Но само ако ми разкажеш всичко.

Лю Чан потрепери.

— Добре.

Но от начина, по който погледна момичетата, Чен разбра какво си мислеше. Ако той оживее, момичетата трябваше да умрат. Защото бяха чули. И защото Лю Чан не можеше да рискува те да разкажат каквото и да било на когото и да било. В случай че някой има да си отмъщава.

Но нямаше значение, помисли си Чен, щом сводникът започна да разказва. „Ти вече и без това си мъртъв, Лю Чан. Заради онова, което си направил. И заради онова, което ще направиш, ако те оставя да живееш.“

* * *

Домът на Херик се намираще на четирийсет *ли* източно от дома на Лю Чан — малко, претъпкано място на самото дъно на Града, под Мрежата.

Не беше изминал и час, откакто Чен бе излязъл от публичния дом; съвсем недостатъчно време, за да открие някой труп на Лю Чан или пък момичетата да успеят да се развържат. Въпреки това той вървеше с бърза крачка по коридорите — опърпани, зле осветени сокаци, които дори и в този ранен час бяха оживени. Знаеше, че с всяка минута нараства шансът вече да са предупредили Херик.

Бяха изминали две години от последния път, когато беше слизал под Мрежата, но първоначалният дискомфорт бързо отшумя и старите му навици надделяха. Походката му, осанката му се промениха. Той отново беше *куай*, доверяваше се на инстинктите си като *куай*; всички мъже сякаш усещаха това и се отдръпваха, когато минаваше.

Това тук беше лабиринт — планът, по който бяха построени горните нива, отдавна беше унищожен. Самоделни бариери преграждаха коридорите и маркираха териториите на съперническите си банди; вратите на аварийните изходи бяха извадени навсякъде, а през едновременната жилищна площ бяха прокарани нови коридори. За друг всичко това би изглеждало пълна бъркотия, но Чен беше роден тук. И знаеше, че всичко беше въпрос на това, да следваш дадена посока в главата си като стрелката на компаса.

Въпреки това чувстваше отвращение. Самият мирис на това място — един и същ навсякъде под Мрежата — отново го връщаше към кошмара, който представляваше животът тук. Докато вървеше, се оглеждаше, ужасен от омерзението и грозотата на всичко, което го обкръжаваше. Чудеше се как ли го е понасял.

На следващото кръстовище се прилепи о стената отляво и надникна зад ъгъла в левия коридор. Беше точно така, както беше казал Лю Чан. Там, малко по-нататък, на стената в зелено беше нарисован дракон. Но не какъв да е дракон: този дракон имаше човешко лице. Мършаво, изпито лице на хун *мао* с яркосини очи, с уста с тънки устни, свити почти презрително.

Ако Лю Чан беше прав, сега Херик беше там и работеше. Като мнозина под Мрежата и той беше нощна птица и будуваше в часовете, които в големия Град там горе бяха смятани за неподходящи за общуване. Тук нямаше полицейски час, нямаше периоди на мрак. Тук винаги цареше сумрак — коридорите бяха осветени или не в зависимост от това, дали местните бандитски босове бяха сключили

сделки с онези Горе, които контролираха такива неща като осветление, канализация и вода.

Подобни мисли го изнервиха. Той работеше за Седмината — а тъкмо те, неговите господари, бяха позволили съществуването на това място. Поради случайността, че се беше родил тук, те го бяха направили онова, което беше — *куай*, наемен нож, убиец. Те имаха богатството и властта да променят това място и да го направят годно за обитаване за онези, които искаха да живеят тук — и все пак не правеха нищо. Защо? Той дълбоко си пое въздух — знаеше отговора. Защото без всичко това на дъното не можеше да съществува и останалото. Това тук трябваше да го има — тази яма на беззаконието — под всичко онова горе. За да бъдат държани онези Горе нащрек. За да бъдат обуздавани ексцесиите им. Или поне така твърдяха.

Отхвърли тези мисли. Това, което правеше сега, не го правеше заради Седмината. Правеше го заради Аксел. И заради самия себе си — Кар беше прав. Ако Еберт бе платил, за да лепнат убийството на Аксел, то имаше големи шансове той да стои зад смъртта на момичето.

— Има си начини — беше казал Кар, — да накараш човек да мисли, че е направил нещо, което не е направил: начини за насаждане на фалшиви спомени.

Имаше и места, където можеш да си купиш такава техника. Като магазина на Херик.

Чен се усмихна. Сега беше почти сигурен, че Кар е прав. И Лю Чан го беше потвърдил, но трябваше да се увери. Трябваше да се сдобие с доказателство, с което да убеди Аксел, че не е виновен за убийството на момичето.

Бързо и безшумно заобиколи ъгъла, спусна се по коридора и спря пред вратата до дракона. Една камера горе моментално се завъртя и се насочи към него.

Последва леко жужене, а после от високоговорителя до камерата се чу глас — кънтящ и изкривен:

— Какво искаш?

Чен погледна нагоре и направи с ръце знака, на който го беше научил Лю Чан. Това беше решителният момент, знаеше. Ако Лю Чан го беше излъгал или го бе научил на сигнал, който щеше да предупреди Херик...

Последва пауза.

— Кой те изпраща?

— Сводникът — отговори Чен. — Лю Чан.

Херик въртеше бизнес предимно с тези от Горето. Незаконни сделки. Имплантите на Херик можеха да се използват по хиляди начина, но повечето ги използваха по начина, по който ги бяха използвали и при Хаавикко — да направят някого уязвим, като го накарат да повярва, че е сторил нещо нередно. Това беше идеалният начин да приклещиш някого. Идеалното оръжие за изнудване. Чен наведе глава, за да прикрие избухналия вътре в него гняв. Чудеше се колко ли невинни хора са умрели или са загубили всичко, което имат, заради магиите на Херик.

— Как се казваш?

— Тон Чу — отговори Чен. Това бе псевдонима, който беше използвал, когато работеше в плантацията; знаеше, че ако проверят, ще намерят досие с такова име и изображение, което съвпаднаше с неговото. Очевидно точно това и направиха — защото последва дълга пауза, преди вратата да се отвори със съскане.

В коридора зад вратата го чакаше дребен мъж. Хан.

— Влезте, *ши* Тон. Извинете ни, но трябва много да внимаваме с кого си имаме работа тук. Казвам се Лин Хен, помощник на *ши* Херик — той се усмихна и се поклони леко. — Простете, но съм длъжен да ви помоля да оставите всички оръжия тук, във външния офис.

— Разбира се — Чен извади пистолета от вътрешния джоб на самото си и му го подаде. — Ще ме претърсите ли?

Лин Хен се поколеба, после поклати глава.

— Не, *ши* Тон. Задръжте ги засега. Просто исках да бъда сигурен, че разбирате какви са правилата тук. Виждам, че Лю Чан ви е информирал напълно. Ние не работим на кредит. Плаща се веднага, но и получавате стоката си бързо. Гарантираме имплант — специална изработка според вашите спецификации — в срок от три дена.

— Три дена? — обади се Чен. — Надявах се...

Лин леко сведе глава.

— Е... Елате. Нека за това да поговорим вътре. Сигурен съм, че ще достигнем до някакво споразумение; нали, *ши* Тон?

Чен му върна поклона и го последва по коридора към друга врата. Стражът се дръпна и ги пусна да минат. Щом се приближиха, вратата се отвори със свистене.

Всичко беше много изтънчено. Херик беше положил големи усилия да подsigури безопасността си. Но това и трябваше да се очаква тук долу. В този свят режеха гърла. Сигурно за да стигне дотук, беше сключвал сделки с многобройни дребни босове и все пак нямаше гаранции срещу алчността на Триадите. Под Мрежата параноята си беше нещо необходимо.

Пристъпиха в хладния полумрак на вътрешната светая светих. Тук единственият звук беше лекото жужене на въздушните филтри над главите им. След вонята на коридорите беше хубаво да диша чист, хладен въздух. Чен дълбоко си пое дъх и огледа редовете монитори, които изпълваха всички стени на огромната шестоъгълна зала. Въпреки всичко гледката го впечатляваше. Екраните сияеха в пастелни цветове и по тях играеха хиляди разнообразни образи. Загледа се в най-близките. Опита се да долови някакъв смисъл в сложната верига от символи, после сви рамене: това беше някакъв чужд, непознат език и все пак той имаше чувството, че всичките тези форми — спирали, разклонени дървета, гроздове, неправилни пирамиди — бяха свързани по някакъв начин със сложната химия на тялото.

Погледна към централното бюро. Висок, кльоцав човек се беше прегърбил над един от контролните панели и не помръдваше. Вниманието му беше изцяло погълнато. Огромен тюрбан караше главата му да изглежда гротескно голяма.

Лин се обърна към него с приглушен глас:

— Изчакайте само момент, *ши* Тон. Господарят ми тъкмо довършва нещо. Моля, седнете, той ей сега ще дойде.

Чен се усмихна, но не помръдна. Наблюдаваше как Лин се приближи към фигурата до контролния панел. Ако Кар беше прав, Херик пазеше копия от всичките си произведения — за всеки случай. Но къде? И къде ли се помещаваше охраната?

За миг наведе замислено глава. Възможностите бяха твърде много и това не му харесваше, но вече се беше хванал. Трябваше да бъде дързък.

Отново вдигна глава и видя, че Херик е махнал тюрбана и го гледа. На светлината на екраните лицето му изглеждаше много помършаво и костеливо, отколкото на драконовия портрет на външната стена.

— *Ши Тон*... — Херик се приближи. Гласът му беше силен, плътен и прокрадващ се. Такова беше и ръкостискането му. Чен погледна ръката, която толкова здраво стискаше неговата. Издължена, умна ръка, като уголемена версия на ръката на мъртвия му другар, Джиян. Вдигна очи, срещна погледа на Херик и се усмихна на спомена.

— Какво има? — попита Херик. В ястребовия му поглед просветна забавление.

— Ръката ви — отговори Чен. — Напомня ми за ръката на един приятел.

Херик едва-едва сви рамене.

— Разбирам — той се извърна и погледна през рамо към голямото гнездо от екрани и апарати. Е... значи вие имате някаква работа за мене. Знаете ли цената?

— Да... Преди няколко месеца при вас е идвал един мой приятел. Ставало е въпрос за нещо съвсем просто, както разбрах. И аз искам нещо подобно.

Херик отново го погледна, после сведе очи.

— Просто? — той се разсмя. — Аз не правя прости неща, *ши Тон*. Точно затова вземам толкова много пари. Онова, което правя, е форма на изкуството. Нали разбирате, не са много тези, които го умеят. Липсват им талант и технически способности. Тъкмо затова хората идват при мене. Хора като вас, *ши Тон* — той вдигна очи и срещна погледа на Чен. Неговият беше студен и твърд. — Така че не ме обиждайте, приятелю.

— Простете — побърза да се извини Чен и сведе глава. — Не исках да омаловажавам труда ви... просто така бях чувал.

— Чувал какво? — Херик отново се взираше някъде встрани, сякаш отегчен.

— Че сте способен на чудеса.

Херик се усмихна.

— Така си е, *ши Тон*. Но дори и вашите „прости неща“ не са по силите на повечето хора — той подсмръкна, после кимна. — Добре тогава, обяснете ми какво точно съм правил за този ваш приятел и аз ще ви кажа дали ще ви направя „нещо подобно“...

Чен се усмихна наум. Да, сега знаеше как да се справи с Херик. Беше напипал слабото му място. Херик беше суетен, прекалено се

гордееше със способностите си. Е, това можеше да му влезе в работа. Би могъл да се заиграе с това и да го накара да говори.

— Както аз го разбрах, моят приятел имаше неприятности с един войник. Млад лейтенант. Причинявал големи неприятности на приятеля ми и затова, за да го накара да млъкне, ви поръчал да изготвите имплант, който да го убеди, че е убил младо момиче *хун мао*.

Херик кимаше.

— Да, разбира се... Спомням си го. В някакъв бардак, нали? Е, сега разбрах връзката с Лю Чан. Той ви е запознал, нали?

Чен усети как замира неподвижно. Значи онзи път Лю Чан не е идвал тук. Той просто е насочил някого. Защо тогава не го беше казал?

— Значи капитан Одън ви е добър приятел, *ши Тон*? — Херик отново го погледна.

Одън...? Чен се поколеба, после кимна.

— Знаем се от десет години.

Усмивката на Херик се сви и по лицето му се изписа недоверие.

— Колко странно. Мислех си, че *хан* никак не му допадат. И все пак...

— Мислите ли, че бих могъл да видя предишния имплант? Той ми разказа, обаче... е, ще ми се да видя дали наистина е точно такова нещo, каквото искам.

Херик се почеса по бузата.

— Много необичайна молба, *ши Тон*. Обичам да бъда дискретен относно клиентите си, разбирате ли ме? Би било много неприятно за капитан Одън, ако разбере, че съм ви показал импланта, който съм разработил за него.

— Разбира се — Чен веднага разбра какво се иска от него и извади от джоба си един от чиповете. — Това достатъчна гаранция ли е, че ще си мълча, *ши Херик*?

Херик пое чипа, известно време го разглежда под светлината на близката настолна лампа, после се обърна към Чен и се усмихна.

— Според мене — да, *ши Тон*. Чакайте да намеря моето копие.

Херик се върна при централния пулт и се заигра с клавиатурата, след това пак дойде — между пръстите на лявата си ръка внимателно държеше квадратче тънък прозрачен филм.

— Това ли е?

Херик кимна.

— Това е просто аналогово копие. Или поне визуалният му елемент. Истинското нещо е много по-сложно. Имплантът е нещо много повече от прост визуален компонент — той се разсмя със студен смях, после мина покрай Чен и пхна картата в процепа под един празен екран. — Ако беше просто визуален компонент, надали щеше да бъде убедително, нали така?

Чен сви рамене и се обърна — точно навреме: екранът току-що светна.

— Не — продължи Херик. — Нали разбирате, тъкмо тук е изкуството! Да създадеш цялостно преживяване. Да накараш жертвата да *се почувства* така, сякаш е извършила акта, какъвто и да е той. Мирисът, вкусът, докосването — страхът, омразата и просто насладата от това, да вършиш нещо незаконно.

Той пак се разсмя и се обърна към Чен. Очите му горяха с нездрав блясък.

— Тъкмо това е, което всъщност ме очарова. Което ме кара да продължавам. Не парите, а предизвикателството да изработвам по мярка преживяванията на човека. Вземете този Хаавикко например. От данните, които ми предоставиха за него, беше толкова лесно да конструирам нещо въз основа на чувството му за вина, за самодеградация. Беше лесно да го убедя, че нищо не струва — да го накарам да повярва, че е способен да извърши нещо подобно. И това е част от моето изкуство, нали разбирате. Аз правя така, че подобно аномално поведение изглежда като кохерентна част от действителността на жертвата.

Чен потрепери. Херик говореше така, сякаш нямаше представа какво всъщност върши. За него то беше просто предизвикателство — фокус на извращения му гений. Липсваше му всякакво чувство към онези, чийто живот погубваше. Нещастията и болката, които причиняваше, за него бяха просто измерение на успеха. Това беше зло. Истинско зло. Чен усещаше желание да протегне ръка, да сграбчи Херик за гърлото и да го удуши, но първо трябваше да се сдобие с копието и да се измъкне оттук с него.

На екрана започна да се оформя образ. Неподвижният образ на момиче, проснато на някакво легло. Тя се дърпаше назад, лицето ѝ беше разкривено от страх.

— Има едно нещо обаче, което не разбирам, *ши* Херик. Моят приятел ми каза, че Хаавикко е пил нещо. Някакъв наркотик. Но как имплантът е бил поставен в главата му? Той е просто младши офицер — няма никакви вградени устройства. Как тогава са го направили?

Херик се разсмя.

— Така грубо си представяте нещата, *ши* Тон. Имплантът не е физически предмет — не и в смисъла, който имате предвид. Той не е тази карта. Тя служи за съхранението му — постоянен запис. Не, имплантът е именно наркотикът. Много сложен наркотик, изработен от цяла серия химикали с различно време на реакция, разработен така, че да възбужда определени синапси в самия мозък — ако щете, да създаде фалшива картина на нещо преживяно. Анимирана картина заедно с предварителна последователност от събития.

Чен поклати глава.

— Не разбирам как става това.

Херик отмести поглед и се втренчи в някаква въображаема далечина.

— Защото не разбирате как функционира мозъкът. Всичко в крайна сметка се свежда до химикали и електричество. Всяко преживяване. То влиза чрез нервните окончания и се преобразува в химично-електронни реакции. Аз просто преминавам покрай нервните окончания. Създавам сънища. Но сънища по-реални и по-образни от самата действителност!

Чен се вторачи в него — за миг силата, която владееше този човек, го беше стреснала. После отново погледна към екрана. Не искаше да гледа как убиват момичето. Инстинктивно се наведе напред, извади картата и я пъкна в джоба си.

Херик зяпна насреща му.

— Какво, мамка му...

Чен сграбчи Херик за врата, измъкна ножа от ботуша си и го опря о гърлото му.

— Чух достатъчно, *ши* Херик. Повече от достатъчно, ако трябва да съм по-точен. Но вече получих онова, за което бях дошъл, и сега ще си ходя.

Херик преглътна.

— Няма как да излезеш оттук. Имам дузина телохранители.

Чен рязко натисна острието и разряза плътта под брадичката на Херик. Херик изкрещя и се замята, но Чен затегна хватката си.

— По-добре прави каквото ти казвам, *ши* Херик, и ме изведи оттук. Иначе си мъртъв. А си казал още някоя лайняна думичка и ще ти имплантирам този нож от другата страна на гърлото.

Очите на Херик обикаляха стаята. След това отново се насочиха към Чен.

— Добре. Но трябва да ми позволите да инструктирам хората си. Чен се разсмя.

— Кажи им само да отворят вратите и да ми се махнат от пътя! — той погледна нагоре към една от камерите на охраната и повиши глас: — Чухте ли ме, *ши* Лин? Ако искате пак да видите шефа си жив, правете каквото ви казвам! Само да сте се опитали да ми погодите някой номер, край с него — а вие къде ще отидете тогава? Ще станете охрана на някой бандитски бос и след най-много година ще сте труп!

Изчака, като оглеждаше стените — дали нямаше да забележи някакви технологични хитрости. После се чу свистене и вратата в дъното на стаята се отвори.

Притисна по-здраво ножа о гърлото на Херик.

— Кажи им, че искам да изляза, откъдето съм влязъл, *ши* Херик. Бързо, иначе умираш!

Херик преглътна, след това леко помръдна с глава.

— Правете каквото ви казва.

Бавно излязоха в коридора. Чен се оглеждаше, готов всеки миг да забие ножа в гърлото на Херик.

— За кого работиш?

Чен се изсмя.

— Защо трябва непременно да работя за някого?

— Тогава не разбирам...

„Не — помисли си Чен. — Не би и могъл да разбереш.“ Стигнаха до втората врата. Тя се отвори. Зад нея бяха застанали четирима телохранители с оголени ножове.

— По-нататък няма да отидеш! — показа се иззад тях Лин.

Чен го погледна в очите и още по-здраво стисна гърлото на Херик.

— Не ме ли чу, Лин? Искаш господарят ти да умре, така ли?

Лин се усмихна.

— Няма да го убиеш, Тон. Защото без него няма как да излезеш оттук.

Чен отвърна на усмивката на Лин с усмивка. После дръпна Херик към себе си. Ръката, която държеше ножа, се стегна.

— Това е за моя приятел Аксел. И за всички онези, чийто живот си съсипал.

Чу вика и вдигна поглед. Видя лицето на Лин, останало без капчица кръв, след това остави тялото да се строполи на земята.

— А сега... — той приклепна и вдигна ножа пред себе си. — Елате насам, *ши* Лин. Да видим на какво сте способен срещу един *куай*.

ГЛАВА 10

ОСТРОВИ

Джелка се наведе над борда и се облегна на парапета. Наблюдаваше как вълните се издигат и спускат, а лодката — старо, дълго трийсет стъпки корито — ги пори и се клатушка под краката ѝ, вятърът дърпа косата ѝ и я кара да се задъхва, солените пръски я шибат в лицето.

Водата беше вихър от стъкленозелено, набраздено с бели нишки от пяна. Тя пусна ръката си в мразовитата вода, после я вдигна към устните си. Плътта ѝ беше странно студена и твърда, устните ѝ не усещаха почти нищо. Засмука пръсти — соленият вкус в устата ѝ беше силен, съживителен. Див, дивен вкус.

Извърна се и погледна към континента. Високи стълбове от пепелявосива скала стърчаха над водата като костите на потънали гиганти. Зад тях се простираше Градът — високите му, гладки, подобни на канари стени бяха ослепително бели на утринната светлина — бяла лента, протегнала се от север на юг. Отново се обърна — внезапно беше усетила как силно се люлее лодката, как скърцат и стенат дъските, пронизителният вой на вятъра, който се мъчеше да надвие шума на мотора — приглушено постоянно боботене, отекващо в костите ѝ — и неспирното плискане на водата край борда.

Вдигна поглед. Откритото небе беше огромно. Грамадни облачни юмруци плуваха над главата ѝ. Белотата им беше набраздена от слънчеви лъчи и сенки, а морето се простираше пред нея и сякаш беше безкрайно. Неспокойната му повърхност блещукаше.

Морски птици ги следваха, кръжаха над лодката и кряскаха като измъчени души. Разсмя се — за първи път от седмици — присви очи и се загледа в блестящата под слънцето вода — опитваше се да съзре острова.

Отначало не виждаше нищо. Морето пред нея изглеждаше относително гладко. И после го видя — мъничко, смътно зелено-сиво петънце, което се сливаше със заобикалящото го море, сякаш то го заливаше. После бавно започна да расте и да се издига над водата, за

да я пресрещне. С всеки миг ставаше все по-голям, базалтовите му канари се надигаха над вълните, които връхлитаха и се разбиваха в основата им.

Джелка погледна баща си. Седеше там, без да помръдне, вкопчил ръце една в друга, напрегнал шия; и все пак погледът му беше зареян, почти мечтателен. Гледаше към острова, но очите му като че ли бяха обърнати навътре. Джелка се взираше в него, след това отмести поглед — знаеше, че си мисли за майка ѝ.

Лодката забави ход и се насочи към кея. Тя се загледа в земята отвъд пристанището. Покрай кея бяха пръснати стари каменни къщи — ниски, сивкави постройките с червеникави керемидени покриви. В далечната страна на кея в скалите свършваше бял полумесец от дъсчици. Вдигна очи над брега и над странните форми на къщите към хълмовете отвъд. Боровете покриваха стръмните склонове, а тук-там сред тях се показваха желязно-сивите грамади на скали. Потрепери. Всичко тук беше толкова сурово, толкова първобитно. Дори не си беше представяла нещо подобно.

Почувства как нещо се пробужда вътре в нея. Вдигна глава и вдъхна — силният мирис на бор се смесваше с миризмата на море, кожа и моторно масло и този характерен аромат изпълваше всичките ѝ сетива. Ароматът на острова.

Баща ѝ ѝ помогна да се изкачи на каменния кей. Тя се обърна и отново погледна към континента. Обвиваше го лека мъгла, стените от лед се виждаха, но оттук изглеждаха някак си не чак толкова внушителни. Беше все едно друг свят.

Морските птици крещяха и крясъците им отекваха меланхолично над водата. Погледна нагоре, проследи с очи крещящите им силуети, после пак сведе поглед точно когато една вълна се разби яростно в брега.

— Е... — обади се тихо баща ѝ. — Пристигнахме. Какво ще кажеш?

Тя потрепери. Сякаш се прибираше у дома.

Погледна към къщите — очите ѝ се местеха от една на друга и търсеха някакви признаци на живот.

— Коя е?

Баща ѝ се засмя.

— О, не, никоя от тези — обърна се, даде някакви заповеди на мъжете в лодката, след това отново се обърна към нея: — Ела, ще те заведа.

Там, където плочите на кея свършваха, завиха наляво по стар черен път. Той водеше през дърветата навътре, далече от къщите и брега.

Пътят извеждаше към широк перваз от гладък сив камък. Там дърветата отстъпваха и откриваха изглед към водата.

— Внимавай — предупреди я той и стисна по-силно ръката ѝ, щом се приближиха до ръба. — Можеш да се подхлъзнеш.

Отдолу се простираше малко заливче. Гъста борова гора го ограждаше от три страни. Но на едно място горската покривка беше разкъсана. Право пред нея над водата стърчеше голям каменен блок, а на върха му — тя така се сливаше по цвят и структура с камъка, че в първия миг Джелка не я забеляза — беше къщата.

Беше невероятно. Огромни, солидни каменни стени се издигаха направо от скалата и свършваха със стройни кули и назъбени бойници. Стръмен покрив — сив, с петна от лишеи — покриваше почти цялата къща. Само в далечния ѝ край, там, където морето я обкръжаваше от три страни, стръмният му наклон се прекъсваше. Два етажа над къщата се издигаше кула и завършваше с шпил, който сияеше с тъмен блясък на слънцето.

Тя гледаше всичко това със зяпнала уста. После отново погледна към баща си.

— Мислех си, че е къща...

Той се засмя.

— Но това е къща. Къщата на пралядо ми. И на неговия пралядо. Нашето семейство я е притежавало девет поколения.

Тя присви очи — не разбираше.

— Значи е наша, така ли?

— Била е наша. Предполагам, че и все още е. Но Ли Шай Тун определя дали можем да я използваме или не.

— Не е честно!

Той я погледна изненадано, след това заговори:

— Не. Така трябва да бъде. Селяните трябва да обработват земята. Те *трябва* да живеят навън. А Седмината — те носят тежко бреме, имат нужда от именията си. Но за всички онези, които искат да

живеят навън, земята не стига. Ако тази къща беше само наша, а другите нямат такива къщи, щеше да се надигне голямо брожение, разбираш ли?

— Да, но щом е наша, то...

Той твърдо поклати глава.

— Не. Светът вече е твърде малък за подобни луксове. Това е малка цена, която плащаме в името на мира и стабилността.

Продължиха да се изкачват нагоре. После той се обърна и посочи надолу.

— Трябва да слезем оттук. Има стъпала, издълбани в скалата. Стръмни са, затова по-добре пак ме хвани за ръката.

Остави го да ѝ помогне да слезе. Под скалата беше по-хладно и по-сенчесто, високите, стройни стволове на боровете — по-разредени.

— Там — посочи той между дърветата.

Тя погледна нататък. На около петдесет *чи* се виждаше сива каменна стена. Оттук беше трудно да се прецени колко е висока — беше почти два пъти по-висока от баща ѝ. Отляво завиваше и обгръщаше ръба на скалата, отдясно се губеше между дърветата. Малко по-нататък в нея имаше грамадна порта с колони, а зад нея — неподвижна и мълчалива на светлината на късното утро — се издигаше кулата.

Обърна се и забеляза, че баща ѝ се взира в къщата с отнесена усмивка. След това я погледна.

— Калевала — каза тихо той. — Пристигнахме у дома, Джелка. У дома.

* * *

— Знаеш ли какво ми липсва най-много?

Тай Чо вдигна поглед. Ким беше застанал на вратата и гледаше някъде встрани. Тай Чо се усмихна.

— Какво?

— Басейнът. Най-добре мислех в басейна.

Тай Чо се засмя.

— Е, не бихме ли могли да уредим нещо?

Ким кимна едва забележимо към камерите на тавана.

— Само ако *ши* Шпац е съгласен.

Тай Чо задържа погледа си върху Ким за миг, след това продължи да си разопакова багажа.

— Ще подам молба. — Той изпразни сака си и го напъха под леглото. — В края на краищата не може да се случи нищо по-лошо от това, да ни откаже — отново вдигна поглед и се усмихна на Ким. — Както и да е... как е тук? Интересна ли е работата?

Ким отмести поглед.

— Не — тихо отговори той.

Тай Чо се изправи изненадано.

— Наистина ли? Но ти нали каза, че ще е голямо предизвикателство?

— Така е. Обаче Шпац не ме пуска и да припаря до изследванията.

Тай Чо замря на място.

— Но той не може! Аз няма да позволя той да постъпва така с тебе, Ким. Ще се свържа с принца.

Ким поклати глава.

— Не. Не ми се иска да търча при принц Юан всеки път, когато имам проблеми.

Тай Чо се обърна ядосан.

— Но трябва! Принцът ще отстрани Шпац. Той ще...

Но Ким продължаваше да клати глава.

— Ти не разбираш, нали, Тай Чо? Мислиш си, че това е чисто научна разработка — но не е. Веднага го разбрах. Става въпрос за политика. И при това въпросът е много щекотлив. Практически всички, които работят по този проект, са уязвими по някакъв начин. През Войната са били на погрешната страна и сега нямат друг избор, освен да работят по този проект. Всички освен Шпац — а той не е учен. Или поне не е чак толкова добър учен, че да работи по проект от такъв характер. Той е тук, за да държи нещата под капак.

— Но това е скандално!

— Не. Ни най-малко. Разбираш ли, някой иска този проект да се провали. Тъкмо затова са назначили Шпац за шеф на администрацията, а Толонен — за глава на целия Проект.

— И ти ще го позволиш?

— Не зависи от мене, Тай Чо. Аз нямам никакъв избор. Правя каквото ми се нареди. Както винаги. Но всичко е наред. Можем да правим много неща. От нас се иска само да не клатим лодката.

Тай Чо го гледаше, присвил очи.

— Но това не е в стила ти, Ким. Да клекнеш и да не правиш нищо...

Ким сведе очи.

— Може би така е било в миналото. И докъде ме докара това? — Ким отново вдигна глава. Тъмните му очи пронизваха Тай Чо. — Пет години социализация. Брутално превъзпитание. Това беше наградата ми за това, че се защитих. Но следващия път хич няма да се церемонят. Просто ще ме отпишат като неоправдана инвестиция. Лош дълг — той горчиво се изсмя. — Аз дори не съм гражданин. Съществувам само защото Ли Юан го иска. Сам го чу какво каза, Тай Чо. Така стоят нещата. Тъй че недей да ми четеш лекции. Тук всичко е лесно. Защо да си създаваме проблеми?

Тай Чо отново зяпна насреща му — не можеше да повярва, че Ким му казва това.

— Е, ти по-добре върви — тросна се той. — Имам си работа.

— Съжалявам, Тай Чо, аз...

Но Тай Чо усърдно се зае да подрежда дрехите си в шкафа.

— Тогава ще се видим по-късно, нали? — обади се Ким, но Тай Чо дори не даде знак, че го е чул.

Щом се върна в стаята си, Ким седна зад бюрото и се зачете в първото стихотворение, което Хамънд беше написал за него.

Не беше лесно да накара Тай Чо да повярва, че се е предал. Болно му беше, че трябва да разочарова стария си възпитател, но нямаше как. Ако изобщо имаше някакъв начин да действа тук, то трябваше да приспи подозренията на Шпац. Да накара Шпац да повярва, че е послушно момче. А какъв по-добър начин да го убеди от това, да манипулира реакциите на някой свой близък? Негодуванието на Тай Чо, гневното му разочарование щеше да отклони Шпац от следата. И това щеше да подсигури на Ким пространството, от което се нуждаеше.

Но въпреки всичко болеше. И това учуди Ким, защото беше започнал да се пита останали ли са му някакви чувства след онова, което му бяха причинили по време на социализацията. Спомни си

всичките си срещи с Тай Чо оттогава — знаеше какво е бил за него този човек, ала не чувстваше нищо. Съвсем нищо. Съвсем нищо. Беше лежал буден по цели нощи, разтревожен от липсата в себе си — страхуваше се, че способността да обича вероятно му е отнета завинаги. И това — тази болка от това, че наранява друг — беше знак за надежда. Знак за промяна в самия него.

Погледна стихотворението и въздъхна. Онова, което влошаваше нещата, беше, че в казаното от него на Тай Чо имаше известна доза истина. Ако махнат Шпац, на негово място щеше да дойде друг Шпац. Така беше в живота. Нещо повече, и онова, което бе казал за себе си, беше вярно. По-вярно може би, отколкото имаше намерение да го каже.

Той цял живот беше нечия собственост. Нечие притежание не заради това, което беше, а заради онова вътре в него — неговия „талант“. Използваха го така, както биха използвали машина. И също като машина при повреда го поправяха — или го изхвърляха на боклука.

Разсмя се — изведнъж тази мисъл го беше развеселила. „*Да — запита се той, — но по какво се различавам аз от машините? Кои качества ме отличават от тях? И дали те са мои несъвършенства, слабости или ме правят силен? Трябва ли да се осланям на тях повече или по-малко?*“

Бяха го превъзпитали; бяха отделили миналото му със стена, бяха го научили да не се доверява на тъмната си страна; и все пак тъкмо в тази негова страна се коренеше всичко — тя беше първоизточникът на цялото му съществуване.

Мислещата част... те я надценяваха. Тя беше само процесор. Прозренията идваха от много по-дълбоко. Умът просто ги пречистваше.

Усмихна се — знаеше, че го наблюдават и подслушват. Е, нека си гледат и слушат. В тази игра той беше по-добър от тях. Много по-добър.

Наведе се напред и се зачете.

За онези, които го наблюдаваха, това стихотворение не означаваше нищо. На тях то би им се сторило безсмислена поредица от химични формули. Математически израз на сложна молекулярна верига. Но Ким виждаше под повърхността на страницата, съзираше

под всеки йероглиф на мандарин формулата, на която той съответстваше. Усмихна се — чудеше се какво ли щеше да си помисли Шпац. Под простия код 1:1, който Ким бе използвал за препредаване на информация от личните файлове на Хамънд, имаше и втори шифър, за който се беше договорил с Хамънд. И той беше доста прост — ключът към него беше идеалното владение на мандарин.

Самото стихотворение беше тромаво, с недодялани и клиширани образи — но това бе разбираемо. Хамънд беше учен, а не поет. И докато системата на образование настояваше да се изучава древната поезия, повечето хора с научни наклонности гледаха да се отърват от този изпит колкото се може по-бързо. Важното обаче беше информацията, която се съдържаеше в основните образи. Трите бели лебеда символизираха начина, по който Шпац беше разделил изследователите на три екипа. После с всеки от следващите три реда Хамънд уточняваше в подробности — чрез други образи — с коя точно област на изследването се е заел всеки от тях.

Беше грубо начало — не повече от основа — но показваше какво би могло да се направи. Хамънд постепенно щеше да набере увереност и да започне да се изразява по-изящно: това беше необходимо за времето, което идваше, защото информацията щеше да е от такава степен на сложност, че щеше да ги накара да напрегнат изобретателността си докрай.

Това означаваше, че най-трудният въпрос вече бе разрешен. Ким беше измислил и начин, по който да отговаря на Хамънд, Неговият съконспиратор трябваше само да докосне определен клавиш от клавиатурата на компютъра си и онова, което беше въвел Ким, щеше автоматично да се прехвърли в личните му файлове. Същото докосване щеше и напълно да блокира клавиатурата на Хамънд, да я направи безполезна, а отделните ѝ клавиши — несвързани с никаква редовна програма. Който и клавиш да докоснеше Хамънд, той щеше да извежда някой йероглиф от отговора на Ким, докато съобщението не се изпишеше напълно.

Този номер го беше научил по време на социализацията. Игра, която играеше тогава и вкарваше във файловете на другите тайнствени съобщения. И никой дори не беше и сънувал, че това е възможно.

Бързо набра своите въпроси — старееше се този първи отговор да бъде прост, моделираше стихотворението си по образец на едно

стихотворение на поета от IV век Тао Чиен. То се изписа на екрана като продължение на веригите от молекули. После, доволен от свършеното, вкара кода, за да го изпрати на Хамънд.

Изключи компютъра, облегна се назад и се протегна — изведнъж го беше обзела умора. След това неочаквано комсетът оживя и принтерът на бюрото затрака. Затаи дъх, докато наблюдаваше как бавно излиза разпечатката. Миг по-късно машината млъкна. Ким се наведе напред, откъсна листа, после се облегна назад и се зачете.

Съобщението беше от Шпац — информираше го, че му е дадено разрешение да използва спортната база на тукашната охрана.

Гледа го още миг, преди да се разсмее. Басейн! Шпац му беше дал басейн!

* * *

Чичо й Джон беше запалил голямата камина. Трепкащата светлина на огъня изпълваше голямата стая с висок таван и тя изглеждаше тайнствена, с различни форми, сякаш всеки миг стените щяха да се разтопят и да потекат. Баща й седеше до прозореца в голямо кресло с изправена облегалка и гледаше към морето. Тя беше застанала на вратата. Погледна баща си, после пак към огъня — той я омагьосваше. Никога досега не беше виждала нещо подобно. Не беше и предполагала, че ще го види. Навън, зад зарешетените прозорци, се свечеряваше — над морето се събираха тъмни облаци — но тук вътре грейналият огън изпълваше стаята с топлина.

Джелка коленичи до камината, протегна напред ръце и внезапно потръпна — не от студ, а от чувството, че всичко това й е познато отнякъде; от странното усещане, че е правила същото и преди, в някой друг живот.

— Внимавай — предупреди я баща й почти с половин уста. — Пари. Може би е по-горещ, отколкото ти се струва.

Тя стоеше на колене в полумрака, хипнотизирана от трепкащите пламъци, от яростната им горещина, от постоянно променящия се танц на формите. След това пак погледна към баща си. Светлината на огъня бе променила лицето му — то се беше превърнало в маска от черно и златно; очите му бяха като живи, течни скъпоценни камъни. Кой знае

защо гледката я трогна дълбоко и по гърба ѝ пролазиха тръпки. В този миг обичта ѝ към него сякаш беше нещо твърдо: можеше да я пипне, да я помирише; можеше да усети веществото ѝ осезаемо.

Огледа се. Стените бяха покрити с лавици с книги. Истински книги, като онези, които бе видяла веднъж в музея — с кожена подвързия. Обърна се, щом чу, че вратата изскърца, и погледна с усмивка чичо си. След него влезе и леля ѝ — носеше поднос с напитки.

— Какви са всичките тези книги?

Забеляза как чичо ѝ първо погледна към баща ѝ и чак тогава отговори; сякаш му искаше разрешение.

— Стари неща. История, митове...

— Митове ли?

Леля ѝ Хелга вдигна очи — погледът ѝ беше странен. След това отново наведе глава и се засуети покрай напитките. Чичо ѝ Джон отново неуверено хвърли поглед към брат си.

— Приказки, Джелка. Стари легенди. Отпреди Града. Понечи да добави и още нещо, но брат му го прекъсна:

— Има някои неща, които трябва да останат само тук. Не трябва да ги вземаш със себе си, разбра ли ме, дете? Дори не трябва да ги споменаваш. На никого.

Тя наведе очи.

— Защо?

— Бъди доволна от това, че ги има.

Тя отново го погледна. Гласът му беше суров, почти ядосан, но очите му като че ли бяха тревожни. Той отмести очи, след това я погледна отново и омекна.

— Докато си тук, можеш да ги разглеждаш, щом искаш. Но помни: в Града тези неща са забранени. Ако някой разбере...

Тя се намръщи — не разбираше. Забранени ли? Защо забранени? Щом са просто приказки...

— Джелка?

Тя погледна нагоре, после бавно пое чашата, подадена ѝ от леля ѝ Хелга.

— Благодаря...

Умълча се за миг, а след това погледна чичо си.

— Татко каза, че това място си има име — Калевала. Защо се казва така?

Джон се разсмя, после пое чашата от жена си, приближи се и седна на най-близкия до Джелка стол.

— Искаш да знаеш защо къщата се казва Калевала? Е... — той погледна към баща ѝ, след това — пак към нея. — Ето каква е работата...

Тя го слушаше като омагьосана — чичо ѝ говореше за някакво далечно минало, за някаква земя на герои, за народ — нейния народ — който живял по тези земи. За време преди хан и техния огромен Град, когато обширни гори покривали земята, а хората били малцина. Умът ѝ се разтвори пред свободата на това минало — на свят, много по-голям от този, който познаваше. Огромен безграничен свят, потънал в мъгли и построен върху нищото. Калевала, земя на герои.

Когато свърши, тя не помръдна — беше поразена. Не беше и докоснала питието си.

— Е? — обади се баща ѝ сред пукота на съчките. Гласът му беше странно натежал. — Сега разбираш ли защо това ни е забранено? Разбираш ли какви вълнения щяха да се надигнат, ако това беше известно на всички?

Тя го погледна, но в първия миг не го видя — видението все още изпълваше съзнанието ѝ, напълно я беше завладяло. После сведе очи и кимна.

— Да, мисля, че разбирам. И все пак...

Той ѝ се усмихна тъжно.

— Знам. И аз го чувствам, обична моя. То ни вика властно... Но днес е днес, а миналото си е минало. Не можем да го върнем. Този век е друг и героите са други. Няма я вече земята на Калевала. И не можем да я върнем.

Тя потрепери — искаше ѝ се да каже. — *„Тя е все още жива — в нас, в онази част от нас, която мечтае и търси сбъждане на мечтите си!“* И все пак той беше прав. Само това беше останало. Този блед, тъжен отглас от един по-велик и героичен век. Само това. А когато изчезнеше и то?

Затвори очи, потресена от внезапно връхлетялото я чувство на загуба. Загуба на нещо, което никога не беше познавала. Ала не беше

така — то все пак беше част от нея. Усещаше го — то беше в нейната плът, в нейните кости, в нейната кръв.

— Джелка?

Вдигна очи. Чичо ѝ беше застанал до рафтовете и я наблюдаваше загрижено. Болката в очите му беше отражение на нейната собствена.

— „Калевала“... Искаш ли да я прочетеш?

Той ѝ протегна един от дебелиите, подвързани с кожа томове. Джелка го погледна, после се приближи до него и взе книгата. Отначало просто я гледаше втренчено, смаяна. Проследи с пръст буквите, гравирани на корицата, след това се обърна към баща си:

— Може ли...?

— Разбира се. Но помни какво ти казах. Нейното място е тук и никъде другаде.

Джелка кимна, после отново погледна книгата. Отгърна корицата и прочете заглавната страница.

— Не очаквах, че... — започна тя, след това се разсмя.

— Какво не очакваше? — приближи се до нея чичо ѝ.

— Ами това — тя го погледна в лицето. — Дори не съм мечтала, че има такива книги!

— Не е било книга. Отначало — не. Били са песни, хиляди песни и са ги пеели селяните в нашата родна земя, Карелия. Един човек ги събрал и ги свързал в разказ. Но сега е останало само това. Това е последното копие. Останалото вече го няма — певците, песните, народът, страната — сякаш никога не ги е имало.

Тя го погледна отново, после се взря със страхопочитание в книгата. Последното копие. Това някак я плашеше.

— Тогава много ще се грижа за нея! — възкликна тя. — Като за родна сестра!

* * *

Чен се понадигна тежко от леглото, после дръпна одеялото и пак се настани удобно. Гърдите му бяха превързани, ръката — бинтована, но беше извадил късмет. Ножът се беше плъзнал по ребро и не беше засегнал нищо жизненоважно. Бе загубил много кръв, но щеше да

оздравее. Що се отнася до раната на ръката, тя беше повърхностна — такива получаваше и на тренировки.

Кар седеше срещу него намръщен. Огромното му тяло беше твърде голямо, за да се побере на болничния стол. Той се наведе напред ядосано и избълва всичко онова, което му се налагаше да съдържа, докато сестрата беше в стаята.

— Какъв глупак си, Чен! Трябваше да ме изчакаш!

Чен скръцна със зъби — заля го внезапна болка.

— Съжалявам, Грегор. Нямах време.

— Можеше да се обадиш! От Лю Чан! Можеше да ми кажеш какво си намислил! А то какво — допреди половин час въобще не знаех, че си ходил при сводника! Мислех си, че чакаме доклада на охраната за Лю Чан!

— Получих го, преди да тръгна. Потвърди онова, което си мислехме. Бил е актьор в операта, преди да стане сводник. Има и едно недоказано обвинение в убийство. Тъкмо затова е бил пратен под Мрежата.

Кар изсумтя нервно.

— И така да е, трябваше да изчакаш. Можеха да те убият!

Вярно беше. И той *трябваше* да изчака. Но не беше изчакал. Защо? Може би защото искаше да направи това сам. То някак си беше свързано с Павел — момчето от плантацията, убито от главорезите на Де Вор. Още изпитваше чувство за вина. Значи може би се беше подложил на риск, за да се самонакаже. Или пък имаше нещо повече. Може би беше свързано с риска. В края на краищата, беше му харесало. Беше му харесало обстоятелствата през цялото време да са срещу него.

Петима срещу един. И все пак беше жив. Беше ги надвил в ръкопашен бой. Той беше *куай*. Вече го знаеше, беше му по-ясно от всякога. *Куай*.

— Съжалявам — повтори той. — Сбърках.

— Да — Кар се облегна леко назад, после погледна Чен в очите и се разсмя. Гневът му беше преминал. — Ама си още жив.

На вратата се почука, след това вътре надникна една глава.

— Аксел! — Чен се опита да се надигне, после се отпусна назад и изстена.

— Какво е станало? Грегор ми каза, че си пострадал, но не ми каза как!

Чен болезнено си пое дъх, след което се усмихна на Хаавикко и стисна ръката му.

— Драскотина, нищо повече...

Кар се разсмя.

— Драскотина, няма що! Знаеш ли какви ги е вършил тоя приятел тук, а, Аксел?

Хаавикко поклати глава.

— Да му кажа ли, Чен, или искаш ти да си му го кажеш?

— Давай — болката в ребрата пресече дъха на Чен.

Кар посочи на Хаавикко един стол в ъгъла.

— Онова там са дрехите на Чен. Бръкни в горния джоб на туниката. Ще намериш нещо интересно.

Хаавикко погледна нататък. Туниката беше съдрана и по нея имаше петна от кръв, но джобът беше недокоснат. Бръкна вътре и извади една прозрачна карта.

— Това ли?

Кар кимна и загледа как Хаавикко я повъртя в ръце, а после го погледна с неразбиращо изражение.

— Е? Какво е това?

Кар се приближи и взе картата.

— По-късно ще ти покажа как точно работи. Засега ще трябва да се довериш на думите ми. Това се нарича имплант. Или поне запис на имплант. В тази карта се пази цялата необходима информация за съставянето на определен химикал. Такъв, който може да създава фалшиви спомени.

Хаавикко вдигна поглед озадачено.

— Е, и?

— Та информацията точно в тази карта е била разработена за определен човек. За тебе.

— За мене ли? — Хаавикко се разсмя. — Какво искаш да кажеш?

— Ами ето какво: Чен се поразрови малко в миналото на твоето приятелче Лю Чан. После му направи и визита. От нея получи потвърждение за нещо, което и двамата с него подозирахме от самото начало. Освен това се сдоби и с един адрес под Мрежата. На този адрес намерил мъж на име Херик, който прави тези работи. От Херик

взел тази карта — а тя е копие на фалшив спомен, имплантиран в мозъка ти. Споменът за това, че си убил млада проститутка.

Хаавикко беше пребледнял.

— Не... не е възможно. Спомням си... — гласът му потрепери, той сведе очи и навлажни устни с език. — Не може да е фалшив! Прекалено истинско беше! Твърде...

Кар го докосна по рамото.

— И все пак е вярно, Аксел Хаавикко. Не си я убил. Някой друг я е убил. Вероятно Лю Чан. Единствената ти грешка е, че си изпил наркотика, смесен с виното ти. Точно той те е накарал да си мислиш, че си я убил.

— Не...

— Вярно е — обади се Чен. — Изчакай да видиш копието. Не си я и докоснал. Не би могъл, разбираш ли? Не си такъв човек.

Гледаха го. Гледаха как гърдите му се надигат и спускат. После той отново ги погледна — в очите му неверието отстъпваше пред нова надежда.

— Значи *наистина* не съм го направил? Не съм убил онова нещастно момиче?

— Не си! — ревна Кар и сграбчи ръката му. — Не си, приятелю. Но аз знам кой я е убил. Все още не можем да го докажем, но ще го докажем. И тогава ще пипнем копелето и ще го разпънем на кръст. Заради всички, на които е съсипал живота.

* * *

Джелка извика и се надигна от леглото в тъмнината, все още скована от ужаса, който току-що бе сънувала. Виждаше ги съвсем ясно: високи, кльощави мъже, застанали на брега на езерото, които я наблюдаваха втренчено; очите им бяха като черни камъни, лицата — неестествено бели, от издължените им костеливи длани капеше кръв. И тя самата — там, в средата на езерото. Огромната каменна плоча бавно потъваше под краката ѝ, повлякла я към ледените дълбини.

Чу стъпки по коридора, после вратата на стаята ѝ се отвори със скърцане. Сърцето ѝ подскочи в гърлото — нямаше съмнение, бяха

дошли отново... но светлината на фенер обля стаята и тя видя, че това беше просто баща ѝ.

— Какво има, обична моя?

Той се приближи, остави фенера на нощната масичка и я прегърна. Тя затвори за миг очи, потръпна и се остави да я утешава, след това се дръпна назад леко и го погледна в очите.

— Пак същият сън. Но по-лош. Този път бях в Калевала... в земята на героите. Около мене се простираше единствено пустош, покрита с дървета, скали и плитки езера. И те ме настигнаха — бяха ме проследили сред дърветата. Сякаш бяха пътували назад през годините, за да ме намерят...

Лицето му се сгърчи в съчувствие и болка. Притегли я отново, притисна главата ѝ към гърдите си и я погали.

— Успокой се, обична моя. Всичко е наред. Аз съм тук. Никой няма да ти стори нищо лошо. Никой, обещавам ти.

Ръцете му я обгърнаха — силни, мощни ръце, като здрави каменни стени, които я закриляха, — но тримата убийци все още бяха пред погледа ѝ: виждаше усмивките им, беззъбите им, черни като въглища уста, докато тя потъваше в леденостудената вода.

Той се отдръпна назад и я погледна.

— Да повикам ли Хелга?

Тя се поколеба, след това кимна.

Баща ѝ тръгна към вратата, после се обърна и я погледна.

— Недей да се тревожиш. Тук никой няма да ти стори нищо лошо. Никой.

* * *

Рано на следващата сутрин тя изпрати баща си. После седна на кея и наблюдаваше как лодката бавно се скрива от погледа ѝ. Известно време се взира в нищото — копнееше баща ѝ да се върне; след това изведнъж рязко осъзна, че това „нищо“ беше пълно с живи същества; беше цяла вселена от цветове и форми.

Бавно тръгна към къщата. Постоянно се оглеждаше. Ерки, младият телохранител, за чието присъствие бе настоял баща ѝ, се влачеше след нея на разстояние двайсет *чи*. Тук имаше цял свят, който

й предстоеше да изследва, различен от меките, опърлени от слънцето острови Суматра, които бе опознала навремето, когато баща ѝ беше в изгнание. Не, тук дори и светлината беше по-друга; беше някак позната. Островът вече не ѝ се струваше чужд, а просто нещо отдавна забравено, нещо, което е познавала в друго време...

През следващите дни го кръстоса надлъж и нашир. Ден след ден опознаваше местностите и пътищата, тъмните езера и мъничките водопади, тесните фиорди и тихите кътчета, пещерите и поляните. И бавно, много бавно се влюби в острова.

А освен всичко друго имаше едно специално място...

Беше четвъртият ѝ ден тук, следобед, и тя слизаше от най-високата точка на острова. Ерки я следваше. Обикновено я следваше по-отблизо и я викаше, когато според него тя поемаше твърде големи рискове, но Джелка вече познаваше пътеката надолу по билото и той я беше пуснал спокойно напред.

Прекося покритото с лед било на хълма и стигна до място, където зейваше пропаст. Там, на ръба на скалата, имаше порутен параклис — покривът му зееше към небето, портата я нямаше. Беше мъничък. Подът вътре бе напукан и обрасъл с бурени, една от страничните стени се беше срутила и тежките камъни се бяха изсипали върху тревата. И все пак надписът, гравирани върху каменния трегер, още се разчиташе, както си личаха и символите, изрязани в камъка — риба, агне и кръст.

Беше попитала чичо си за думите — думи, които ѝ звучаха познато, въпреки че бяха толкова странни; думи, изписани на азбуката на собствения ѝ език и все пак чужди, — но той не знаеше какво означават. Знаеше само, че били на латински — древния език на *Та Цин*. Що се отнася до символите — познаваше ги, но не пожела да ѝ ги обясни.

За миг остана така, загледана към бездната под развалините, после продължи надолу по пътеката.

Пътеката беше стара, много нозе бяха стъпвали по нея и близо до дъното, там, където пътят ставаше стръмен, в скалата бяха изсечени стъпала. Пъргаво заизбира откъде да мине между скалите и надолу под корнизата. Там, от другия край на широкия скален перваз, беше пещерата.

Това беше тайното ѝ място — мястото на гласовете. Тук островът ѝ говореше на хиляди древни езици.

Тръгна по перваза, стигна до средата и спря. Приклекна и се загледа надолу през пукнатината в огромната сива плоча. Там, под нея, надигащият се прилив се втурваше през една цепнатина в скалите. Известно време наблюдава как водата се пени и вълнува в тесния канал, после погледна към младия телохранилел и забеляза как я гледаше — усмихваше се, беше му забавно да я наблюдава.

— Не го ли чуваш, Ерки? Той ми говори!

Той се разсмя.

— Това е просто шум!

Тя отново погледна надолу, след това вдигна глава и се заслуша в другите гласове — в шума на вятъра, в песента на клоните горе над главата ѝ, в крясъците на морските птици, които призовават морето.

— Не! — каза тя най-накрая. — Това са гласове! Но трябва да слушаш внимателно.

Той отново се разсмя.

— Щом казвате, ну *ши* Толонен... Но за мене е само шум. Май нямам уши да го чуя...

Тя впери поглед в него, след това се усмихна и извърна глава. Не, той нямаше уши за тези гласове — но в днешно време онези, които можеха да ги доловят, едва ли бяха много. Постоянната диета от шоута по тривизията и холодрами ги беше имунизирала; беше притъпила сетивата им и бе напълнила главите им с илюзии. Но тя ги чуваше — гласовете на нещата. Усещаше ги в кръвта си. Пулсът на големия свят — по-истински, по-жив от всичко на всички нива.

Изправи се, отри длани о бедрата си, после продължи, застана на ръба на скалата и се загледа в неспокойната повърхност на морето. Усещаше вятъра — като ръка, която докосва лицето ѝ, груба длан, която я гали; усещаше вкуса на сол по устните си. За миг затвори очи — представяше си, че стои на носа на грамаден кораб, който прекосява огромния океан на път към нови, неоткрити земи. След това се усмихна, обърна се и тръгна към пещерата. Наведе се, за да мине под ниския скален перваз, и потъна в мрака отвъд.

Спря, за да свикнат очите ѝ с тъмнината, и подуши въздуха. После се намръщи. Може би това беше само нейното въображение — но днес въздухът ѝ се стори по-различен, по-малко влажен, по-малко

спарен от обикновено, но може би това беше от времето. Чичо ѝ беше споменал, че идва буря. И я беше предупредил да се прибере вкъщи, преди тя да е започнала.

Усмихна се и се завъртя, като се оглеждаше. Там, на стената отзад, бяха изписани древните букви — високи педя, издълбани в стената и боядисани с горена охра на фона на бледокремавия камък. Приличните им на пръчки ъгловати форми ѝ напомняха за една игра, която беше играла със своята *ама* като малка със стъбълцата на бял равнец. По-навътре, там, където таванът се спускаше надолу и опираше о пода, беше намерила купчина костици и овъглените останки от древно огнище. Наведе се, присви очи и се взря в тъмнината, после набърчи чело. Някой беше пипал там.

По гръбнака ѝ полази лека тръпка на уплаха. И тогава го чу. Странен, хрущящ звук в дъното на пещерата.

— Ерки! — призова го с тих, напрегнат шепот.

След миг той вече беше при нея. Бе приклеknал на входа на пещерата, дулото на картечницата му търсеше в мрака.

— Какво има? — тихо попита той.

Тя затаи дъх. Може би ѝ се беше счуло. Но звукът отново се разнесе — този път по-близо. Потръпна, след това дъхът ѝ секна — от мрака в нея се взираха чифт очи. Тъмни, диви очи, които приковаваха нейните.

— Животно — прошепна тя. Страхът отстъпи място на учудване.
— Диво животно!

Чу как затворът на картечницата изцрака и махна на Ерки да не мърда.

Пристъпи бавно крачка назад, после втора и най-накрая застана до телохранителя.

— То няма да ни стори нищо лошо. Него го е страх от нас повече, отколкото нас — от него. Сигурно е спяло в дъното на пещерата и ние сме го разбудили.

Ерки потрепери.

— Мислех си, че всички животни са измрели...

„Да — помисли си тя. — Аз също. Но ето ти едно тук.“ А вероятно тук, на острова, имаше и още. Сега го виждаше по-ясно — виждаше тъмната му козина, малките му, ала мощни крачка. Беше ги

виждала на картинка в учебника. Това беше лисица. Истинска, жива лисица.

Ерки я докосна леко по ръката. Тя се обърна към него.

— Да донеса ли клетка? В къщата има една. Можем да го хванем и да го вземем с нас.

Тя поклати глава и отново погледна към лисицата.

— Не. Нека си живее свободно. Нейното място е тук, а не там. Виж я — тя не е създадена да живее в клетка.

„Нито пък ние“ — мина ѝ през ума. Зачуди се откога ли нейният собствен вид живееше в капана, обграден от всички страни с решетки. Но поне това можеше да направи: да остави тази мъничка частица от дивото тук, където ѝ беше мястото. Да я превърне в домашен любимец... тя потръпна. Лисицата щеше да умре, ако е затворена в клетка.

— Ела — повика го тя. — Хайде да се връщаме. Бурята идва.

Щом изкачиха билото, тя отново спря и се огледа. Над главата ѝ кръжаха чайки, крясъците им бяха сърдити и пронизителни. Уви се плътно в якето си. Вятърът ставаше все по-силен, все по-бурен. От североизток прииждаха буреносни облаци — черни и страшни — и се събираха над Града. Идваше буря — вярно беше казал чичо ѝ. Тя се разсмя. Нека дойде! Нека небесата се отворят! Щеше да ги поздрави оттук. Обърна се и забеляза, че Ерки я гледа.

— Добре, ей сегичка идвам! Само още малко...

Той кимна и тръгна полека надолу. Тя остана там горе още миг, огледа се — представяше си, че е господарка на всичко онова, което виждаше. После въздъхна и последва Ерки надолу по пътеката, към светещите прозорци на къщата.

* * *

Директорът Шпац се облегна в креслото си и посочи право към екрана.

— Е, Елис? Какво, в името на всички богове, е това?

Мъжът, застанал точно зад гърба му, сви рамене.

— Още не сме съвсем сигурни, директоре, но работим по въпроса. Отначало си мислехме, че е нещо като звездна карта, като се

има предвид интереса на момчето към астрономията, но като я прекарахме през компютъра, за да проверим с какво съвпада, нищо не излезе!

Известно време и двамата мъже мълчаливо се взираха в екрана. Точките бяха всичко четирийсет и шест, свързани с три-четири линии. На екрана образуваха стегнат „пачи крак“ с елиптична структура като горната половина на череп.

Шпац изпръхтя.

— Абсолютно сигурни ли сте, че това тук няма нищо общо с онова, над което работим?

— Абсолютно. Освен факта, че ние едва сме започнали работа по точното разположение на пластините, тези точки просто не съответстват на онези области в мозъка, които имаме намерение да използваме. По мое мнение подобната форма е чисто и просто съвпадение.

— Хммм... — Шпац се наведе напред и изключи екрана, след това се обърна и погледна помощника си. — Знам какво си мислиш, Елис, но не си прав. Той крои нещо. Сигурен съм. Така че не го изпускай от очи. Нека екипът ти изобщо не се отпуска, докато не открие какви ги е намислил!

Елис се поклони. Щом излезе от стаята, дълбоко си пое дъх, после поклати глава. Тази мания на директора по отношение на момчето граничеше с лудост. Беше убеден, че са докарали момчето тук по една или друга причина — или да го шпионира, или да осигури провала на проекта. И в двата случая се чувстваше заплашен. Но истината беше по-проста.

Наблюдаваше момчето вече от десет дни и беше убеден, че то е гений. Бе го гледал как работи над няколко собствени проекта и забеляза как подхожда към проблемите. Нямахше как нито да имитира, нито да подправи тази бързина на ума. Но Шпац не искаме и да знае. Самият той беше второразреден учен и не можеше да приеме, че някакво си хлапенце — при това родено в Глината — може да го превъзхожда интелектуално.

Но нямахше да я бъде неговата. Елис беше видял директивата, пристигнала само секунди преди да отиде при директора. И Шпац не можеше да направи нищо.

Той се засмя и продължи по коридора. Не, дори и директорът на Проекта Шпац не би имал наглостта да се противопостави на пряка заповед от принц Юан.

* * *

Ким лежеше по гръб в басейна със затворени очи. Беше късно и в басейна нямаше никого, но от спортната зала в съседство се чуваше дрезгаво съскане и сумтене на мъже, които тренираха на уредите.

Известно време просто плуваше във водата — за първи път през този ден се беше отпуснал да си почине. После се преобърна и зарита с крака, като поглеждаше към камерите горе.

Дори и тук ли го наблюдаваха? Усмихна се и потопи лице във водата, след това вдигна глава и над водата се разхвърчаха пръски. Почти сигурно. Дори и като пикаеше, го следяха с камера. Такъв си беше Шпац — изобщо не беше нетипичен случай. Мнозина бяха като Шпац. Градът ги отглеждаше със стотици хиляди.

Придърпа се нагоре, седна на перваза и лениво замаха с крака във водата. Откакто се помнеше, беше под наблюдение — това беше кажи-речи задължителното условие за съществуването му, но никога не му беше харесвало. В най-добрия случай го използваше, както и сега, като стимул, опитвайки се да преодолее ограниченията, които му налагаше.

В това отношение докладваното за него беше вярно. Именно в това отношение Глината *наистина* го беше оформила — беше хитър. И не само хитър, но и изобретателен в своята хитрост, сякаш самата прямота на ума му — онази негова страна, която веднага схващаше същността на дадено нещо и я използваше — се нуждаеше от тази другата, „изкривената“ част, за да може да функционира. Усмихна се и се загледа надолу — отново, както винаги, се зачуди как ли тълкуват усмивките му, какво ли си мислят, като го видят да се усмихва ей така... или ей така... Вдигна очи; погледна право в камерата. „Какво виждате, *ши* Шпац? Дали представата ви за мене има някаква връзка с онова, което наистина представлявам?“

„*Не* — отговори си. — *Изобщо няма връзка.*“ Но Шпац нямаше представа какво щеше да представлява Чун Куо, ако Проектът

успееше. Него го беше грижа единствено за собственото му положение на голямата обществена стълба и дали се издига или слиза надолу. Нищо друго нямаше значение.

Ким протегна врат, след това се прозина. През последните няколко нощи беше спал малко — опитваше се да се добере през мрежата от подробности до сърцето на проблема.

Какво щеше да представлява Чун Куо, ако всички имаха жици в главите?

Беше прекарал през ума си най-различни сценарии. Например: Седмината можеха да ограничат използването на жици до известни престъпници и политически дисиденти. Или другата крайност: да сложат жици в главите на всички, дори и на жените и братовчедите си. И не само това. Какво точно щяха да представляват жиците? Щяха ли да се задоволят с това, да ги използват като метод за наблюдение над огромното население на Чун Куо или щяха да се опитват да променят поведението му чрез тях?

Тази, последната мисъл доста го тормозеше, защото жицата имаше много по-голям потенциал за манипулация, отколкото си представяше Ли Юан. Щом някой започнеше да бърника в човешкото съзнание, нямаше граница за незабележимите промени, които можеше да направи в него. Беше възможно — дори беше съвсем просто — то да бъде отвличано и отклонявано, да се създадат милиони личности въз основа на един-единствен ментален модел и целият човешки вид да бъде направен послушен, плах, лишен от творческо въображение. Но това по-лошо ли беше от онова, което и без това ставаше? Можеше да се спори дали Чун Куо — огромният град-утопия на Цао Чун — е било създадено тъкмо с тази цел: да скопи Човечеството, да държи този страшен звяр зад решетките си. В тази светлина и тази последна крачка — планът да се сложи жица в главата на всеки индивид — беше просто усъвършенстване на същата тази идея. Само ограниченията се бяха оказали недостатъчни. Решетките не стигаха. Сега трябваше да поставят решетките — стените — вътре в хората, иначе щяха да станат свидетели на това, как рухва цялото огромно здание. Тази мисъл го тревожеше.

Срещу това поставяше три неща: „дългът“ си към Ли Юан, увереността си, че с него или без него това ще стане, и последно — чисто и просто предизвикателството.

Беше се опитал да се убеждава сам, че на никого нищо не дължи, но истината беше друга. Съдбата му досега винаги беше в ръцете на другите. И не беше ли така с всички? Не зависеше ли дори най-основното нещо — съществуването на човека — от разбирателството на онези, с които живееше; от тяхното съгласие той да *съществува*! Не беше ли го научил още в Глината? Нито един човек не беше истински свободен. Никой нямаше никакви други права освен тези, които му даваха околните. Трябваше да се признае на Ли Юан това, че принцът поне беше прозрял колко е ценен той и му беше дал възможност. Не заслужаваше ли някаква отплата?

Що се отнася до второто, вече беше сигурен, че само световна катастрофа би попречила на плана на Ли Юан да се превърне в действителност. И наистина, сега катастрофата изглеждаше естествена алтернатива на Проекта „Жица в главата“. Фитилът беше запален отдавна, още с отказа на Седмината да се заемат с проблема за огромното увеличение на населението. Отказът им да се заемат с този фундаментален проблем — решение, основано на почитта им към семейството и на правото на всеки мъж да има синове — беше осакатило всякакви опити да се уравни бавното нарастване на ресурсите с потресаващото нарастване на търсенето и Чун Куо да се превърне в утопията, която е трябвало да бъде. Но това не беше нищо ново; беше си проблем, съществувал от векове — проблем, с който древните императори на Чун Куо са били принудени да се сблъскат още преди 2 000 години. Цената на това неравновесие беше глад, чума и революции и те пак щяха да връхлетят — освен ако не успеяха да възпрат вълната и да обуздаят дегенеративните сили. Но това нямаше да стане без еволюционна промяна в самия вид. Междувременно този изкуствен начин трябваше да свърши работа. Седмината нямаха избор. Или трябваше да сложат жиците, или да рухнат.

А предизвикателството? И него виждаше от гледна точка на морала. Както го схващаше сега, планът представляваше предимно технически проблеми — проблеми, които изискваха не точно онази изобретателност, в която беше добър, а усъвършенстването на вече съществуващи системи. В много отношения това беше въпрос от чисто организационна сложност: да се разглоби Проекта на съставните му части и да се сглоби отново. Можеше да го каже на принц Юан още при първата им среща, но предизвикателството — истинското

предизвикателство — беше в насочването на изследванията, в определянето. Не на *качеството* на евентуалната жица, а на това, *какво ще представлява* тя.

И тъкмо тук може би той беше престъпил указанията, дадени му от Ли Юан, защото никой не го беше молил да мисли над това, на какво би могла да бъде способна една такава жица; бяха го помолили просто да реши дали планът става за работа. Отново той щеше да бъде просто средството — машината — за удовлетворяване на нечии други нужди; инструментът, чрез който мечтите им щяха да се превърнат в действителност. Както винаги, се предполагаше, че той няма думата по въпроса. И все пак *щеше* да си каже думата.

Ким спря да цапа с крака във водата и се огледа.

— Джоел!

Хамънд беше застанал от другата страна на басейна.

— Ким... точно тук си мислех, че ще те намеря.

Ким се изкачи на перваза, заобиколи басейна и протегна ръка на Хамънд.

— Откога си тук?

— Тъкмо влизам. Нещо много се беше умислил. Неприятности ли имаш?

И двамата знаеха, че камерите ги наблюдават. Ким сви рамене, усмихна се и мина покрай по-възрастния. Взе хавлията си от закачалката, обърна се и погледна към мъжа.

— Какво те води насам?

Хамънд му подаде тъничък като вафлена кора лист с разпечатка.

— Виж какво дойде.

Ким взе листа. Миг по-късно вдигна глава — тъмните му очи се бяха разширили от изненада.

— Това истинско ли е?

— Абсолютно. Директор Шпац провери — обади се на секретаря на принц Юан и той потвърди. Аз ще те придружавам. Ще те пазя да не се забъркаш в някакви неприятности.

Ким се засмя, после му върна листа и метна хавлията на раменете си.

— Ама това е невероятно! Обсерватория! Това значи ли, че ще летим в космоса?

Хамънд поклати глава.

— Не. Точно обратното всъщност. Обсерваторията в Хайлброн се намира на дъното на минна шахта на повече от три *ли* под земята.

Ким отмести поглед, след това се засмя.

— Разбира се. Има смисъл — и отново погледна Хамънд. — Кога тръгваме?

— Утре. Веднага след като станем.

Ким се усмихна, после се долепи до него и му прошепна:

— Шпац ядосан ли беше?

Хамънд се наведе и пошушна на ухото на Ким:

— Ядосан ли, казваш? Беше бесен!!!

* * *

Джелка се събуди. Бурята във бушуваше и хвърляше дъжд срещу прозореца. Метна нощницата си и тръгна по коридора. Нощта ръмжеше и ревеше зад дебелиите каменни стени. За миг се поспря и се заслуша, после трепна, щом прозорецът в дъното на коридора блесна ослепително в тъмнината. Секунди по-късно мощна гръмотевица разтресе къщата.

Тя потрепери, след това се разсмя — вълна от възбуда помете страха ѝ. Бурята! Бурята беше връхлетяла!

Спусна се по голямото стълбище и спря сред мрака на фойето. Плочките под голите ѝ стъпала бяха студени. Отново проблесна светкавица и оцвети ослепително огромния прозорец с тъмни стъкла в дъното. Последва мрак — гъст, криещ заплахи — който се изпълни с яростния тътен на мощна гръмотевица.

Продължи — вървеше опипом към вратата в дъното на фойето. Обикновено я държаха заключена, но точно сега беше отворена. Спря се. Трепереше. Тук, зад дебелия каменен зид на външната стена, беше спокойно и почти тихо — само приглушеният тътнеж на далечни гръмотевици тревожеше тъмнината. Когато блесна нова светкавица, тя отвори вратата и се заизкачва нагоре към кулата.

Шумът на бурята веднага се засили. Изкачваше се по тясното вито стълбище в мрака, протегнала напред лявата си ръка, подпираше се на стената. Стигна до стая, каквато не беше виждала никога преди. Запристъпва сляпо към средата, далеч от дупката в пода, после застина

на място, щом тесният прозорец отляво светна и стаята се обля в ослепителна светлина. Гръмотевицата избухна в тясното пространство и на мигновената ярка светлина на светкавицата успя да мерне оскъдна мебелировка.

Забеляза за миг образа си в огледалото отсреща — мъничка фигурка сред почти празната стая. Силуетът ѝ се очерта в изгарящата светлина — плътна сянка покриваше лицето ѝ; беше вдигнала едната си ръка, сякаш за да се защити от гръмотевицата, а черният квадрат на дупката в пода — там, където излизаше стълбището — беше точно зад нея.

Тръгна нататък, напипа стъпалата в мрака и изведнъж отново подскочи, щом една внезапна светкавица освети стълбището.

Приближи се до прозореца и долепи лице о стъклото. Беше студено, осеяно с прозрачни капки като мъниста. Дървените дъски под стъпалата ѝ бяха гладки и хладни. Вятърът и дъждът трополяха по стъклото. После сякаш огромна ръка стисна сградата и я разтресе. Кулата като че ли оживя. Жива, както беше жива и тя. Притисна ръце към дървената рамка на прозореца и се втренчи навън — чакаше всеки удар на светлината, всяко изръмжаване на стихийната ярост.

Щом прозорецът светна отново, тя се извърна и се огледа. В другия край на стаята в стената беше вградена метална стълба. Над нея имаше капандура — квадратна, здраво вкопана в тавана. Втренчи се в нея за миг, след това се дръпна от прозореца.

Спъна се и падна във внезапно нахлулия мрак, после пак се изправи на крака и тръгна с протегнати напред ръце. Най-накрая дланите ѝ опряха о гладкия, студен камък. Заопипва сляпо стената, ругаейки тихичко под нос, след това ръцете ѝ напипаха метал и тя се заизкачва по стълбата.

Беше се изкачила доста високо, когато блясъкът на нова светкавица освети стаята. Бутна с длани огромната капандура и тя изтрака, а гръмотевицата разтресе къщата. Потръпна — мощта на бурята я беше уплашила. После подпря с едното си рамо капандурата и натисна, докато капакът най-накрая поддаде.

Изведнъж се намери навън. Дъждът се изливаше върху ѝ, вятърът скубеше жестоко косата ѝ. Тънката ѝ нощница подгизна.

Измъкна се на покрива, в полумрака, и тръгна към парапета. Резкият студ, бесният гняв на вятъра я сковаваха. Ръцете ѝ се вкопчиха

в металната релса. Небето блесна и тя погледна надолу. Долу под нея морето сякаш се гърчеше и кипеше, после изхвърли огромен прозрачен воден юмрук към скалите в основата на кулата. Разхвърчаха се пръски и се вдигнаха чак до нея, сякаш по сигнал яростен стихийен рев изпълни въздуха и я разтrese до кости. И след това мрак. Гъст, тежък мрак, изпълнен с яростта на бурята.

Сега дишаше дълбоко, на пресекулки. Сякаш бурята беше част от самата нея. Всеки път, когато светкавица блеснеше и разцепеше небето, усещаше как през нея преминава трепет — от главата до петите, остър като разцепен лед. А когато проехтеше гръмотевицата, отекваше в костите ѝ и избухваше така внезапно, че я караше да трепери в трескава наслада.

Потръпна — челюстите ѝ бяха здраво стиснати, очите — разширени, ръцете и краката ѝ трепереха от някаква странна, неочаквана радост. Вода се стичаше на талази по лицето и врата ѝ, миеше я, пречистваше я, а отдолу морето ревеше и бушуваше, вреше и се пенеше покрай скалите. Гласът му — писък на неизказана болка — се сливаше с небето.

— Джелка!

Чу, че някой далече долу я вика. Ревът на бурята почти го заглушаваше. Обърна се и погледна към отворения капак. В първия момент не можа да разпознае силуета, после дойде на себе си. Чичо ѝ Джон...

Викът отново се разнесе — този път по-близо. Идваше точно под нея.

— Джелка? Горе ли си?

Тя се обърна и изкрепя — едва успяваше да надвика тътена на бурята:

— Тук съм! Всичко е наред!

Погледна отново към морето — трепереше, цялото ѝ тяло се тресеше. Чакаше следващия проблясък, следващия внезапен, разтърсващ взрив. И щом го дочака, се обърна и го видя — главата му се подаваше от отвора с разширени от страх очи.

— Какво, в името на небесата, правиш тук, Джелка?! Слизай веднага! Опасно е!

Тя се разсмя — бурята я беше обзела цялата.

— Прекрасно е!

Забеляза как той потръпна. Гледаше я умолително.

— Слез! Моля те, Джелка! Много е опасно!

Вятърът виеше и караше дъха ѝ да секва, заливаше кулата с огромни вълни от дъжд. А след това избухна мощен гръм — по-силен от всички предишни — и хълмът отдысно избухна в пламъци.

За миг отблясъкът на светкавицата продължи да трепти пред очите ѝ. Потръпна — гледката пред погледа ѝ я изпълваше със страхопочитание.

Седем бора бяха пламнали! Огромни криле от пламък се издигаха в мрака, съскаха, там, където се срещаха и се бореха с изливащата се от небето вода, виеше се дим. Скръцна със зъби. Полазиха я студени тръпки. Ала огънят все така си бушуваше — сякаш дъждът нямаше сила да го овладее.

Обърна се, втренчи поглед в чичо си, а след това изтича към него залитайки и се остави да ѝ помогне да слезе долу. Той я притисна към себе си и здраво я прегърна. Тя усещаше как той трепери. После се наведе, вдигна халата, който беше донесъл, и наметна раменете ѝ.

— Мокра си до кости! — гласът му беше измъчен. — Богове, Джелка, какво си мислеше, че правиш?! Не знаеш ли колко е опасно?!

Гледката на горящите дървета я беше отрезвила.

— Не — отговори тя тихо. Сега я тресеше — току-що бе осъзнала колко ѝ е студено всъщност. — Беше толкова...

Млъкна и се остави да я поведе надолу, като я обсипваше с упреци.

Помогна ѝ да слезе, после се дръпна и тръгна след нея по коридора. Лампите светеха. В далечния му край, в основата на голямото стълбище, чакаше леля ѝ. Загриженият ѝ поглед сякаш отразяваше погледа на съпруга ѝ.

— Всичко е наред — обади се Джелка. — Не можех да заспя. Бурята... исках да я видя.

Джон кимна. Спогледа се с жена си. След това прегърна Джелка през раменете.

— Разбирам, миличка, но наистина беше опасно. Ако беше паднала?

Но Джелка мислеше само за могъществото на бурята, за това, как сякаш се беше сляла с нея, как всяка внезапна ослепителна светкавица и всеки разтърсващ гръм я караха да се чувства жива, до болка жива.

Още беше пред очите ѝ — яростно разпененото море там долу, огромното небе, простряло се горе като гигантска синева, въздухът, тръпнеж от гласове.

— Има чисти дрехи в банята — обади се тихо чичо ѝ и я стисна за рамото. Тя се отърси от своя унес. — Иди да се преоблечеш и идвай в кухнята. Ще ти препека филийки и ще сложа ча. Ще поседим, ще си поговорим.

Погледна към жена си и лекичко я подкани с жест да ги остави сами. След това отново погледна Джелка и се усмихна.

— Хайде, отивай. Виждам, че няма да заспиш, докато тази буря най-после не утихне.

Тя го послуша. Щом се върна в кухнята, застана до прозореца и се втренчи през стъклото в разлюлените от бурята води на пристанището. Чичо ѝ се суетеше около чая.

— Заповядай — той ѝ подаде стара пръстена чаша, пълна догоре с ча. От чашата се вдигаше пара. След това застана до нея, втренчи се навън и се засмя тихичко.

— И аз съм го правил, знаеш ли — когато бях много по-млад. И майка ти беше като тебе, Джелка. Кнут така и не успя да го проумее. Щом се надигнеше буря, той се завиваше през глава и се опитваше да я проспи — сякаш не беше нищо повече от някаква досада. Но тя беше същата като тебе. Искаше да види. Искаше да бъде там, навън, в самото сърце на бурята. Според мене сигурно би се хвърлила във водата, ако не знаеше, че със сигурност ще се удави.

Пак се засмя и я погледна. Джелка го слушаше като омагьосана.

— Каква беше тя? Искам да кажа, що за човек беше всъщност?

Той кимна към голямата маса, скована от бор. Седнаха — той — на огромния стол в селски стил, тя — на пейката до него. Тежкият халат се диплеше по раменете ѝ.

— Така е по-добре. Направо се просмуква в костите ми! Влагата. Промените в налягането... — той се усмихна и сръбна от чая. — Но не за това искаше да ти говоря, нали? Искаше да ти разкажа за майка ти...

Той поклати бавно глава.

— Ех... откъде да започна? Какво да вземем за начало? — погледна я и очите му се натъжиха. — О, тя много приличаше на тебе, Джелка. Съвсем същата като тебе беше... — дълга въздишка се отрони от устните му, след това той се наведе напред и сплете едрите си,

широки длани върху масата. — Ще започна с първия миг, когато я видях — там, на скалите в устието на пристанището...

Тя седеше и го слушаше със зяпнала уста. Почти не смееше да си поеме дъх. Ча в чашата ѝ изстина, но тя продължаваше да слуша, сякаш гледаше през някаква врата към миналото.

Към друг свят. Към някакво време, преди тя да е съществувала. Към място, едновременно познато и напълно чуждо. Онзи свят, който всяко дете можеше само да си представя, без да бъде част от него. И все пак — как копнееше да види всичко онова, за което говореше чичо ѝ; как копнееше да се върне във времето и да види онова, което беше видял той.

Почти можеше да го види. Майка ѝ, която бавно извъръща глава на светлината на камината, танцува в такта на песен, която чува само тя и никой друг, на пръсти, разперила ръце, и мечтае... Или по-късно — майка ѝ в напреднала бременност — носи самата нея в утробата си — застанала е на вратата на същата тази кухня и се усмихва...

Обърна се — ала там нямаше никого. Само празната врата. Затвори очи и продължи да слуша, но там отново нямаше нищо — нищо освен бурята вън. Не можеше да го види — не и така, както е било. Дори и със затворени очи вече не виждаше нищо.

Призраци. Миналото беше пълно с призраци. Образи от тъмната страна на съзнанието.

Минаха часове. Бурята утихна. А след това бледа зора озари далечния край на морето, отвъд пристанището и хълмовете. Тя гледаше как светлината ѝ става все по-ярка. Вече се чувстваше уморена, доспиваше ѝ се.

Чичо ѝ стана и леко я докосна по рамото.

— Лягай си, детето ми — подкани я тихо. — Баща ти пристига утре.

* * *

Дълбоко разположеният телескоп в Хайлброн беше на повече от сто и петдесет години. Големите сателитни обсерватории в края на Слънчевата система го бяха превърнали почти в ненужен, ала той все още беше популярен сред много астрономи, защото в идеята да се

навлиза дълбоко в земята, за да се наблюдават звездите, имаше някаква любопитна, парадоксална привлекателност.

— Странно е — Ким се обърна към Хамънд. Двамата слизаха с асансьора надолу, дълбоко под земята. — Сякаш се връщам.

Хамънд кимна.

— Но не се притесняваш, надявам се?

— Не... — Ким се загледа замислено нанякъде, после се усмихна. — Просто ми е странно и това е. Все едно ме спускат в кладенец.

Асансьорът забави ход, подскочи и спря. Обезопасените врати се отвориха със свистене и те излязоха навън. Двамата униформени стражи ги поздравиха.

— Влизайте там — единият посочи надясно. Влязоха. Беше помещение за обеззаразяване. Десет минути по-късно излязоха — кожата ги смъдеше, специалните дрехи, прилепнали към тях, ги притесняваха. Един служител ги посрещна и ги поведе по тесен, ярко осветен коридор към комплекса от лаборатории и наблюдателници.

В шахтата Хайлброн имаше четири телескопа, но само един можеше да се използва по всяко време — огромна въртележка, вградена в скалата, върху която бяха монтирани четири огромни лещи. Един от учените изследователи — младеж на двайсет и няколко години — им служеше за гид: разведе ги из комплекса, като през цялото време развълнувано говореше за последните открития. Сега в Хайлброн се правеха малко открития — обсерваториите в края на Слънчевата система бяха пионерите на новите изследвания — но въпреки всичко Хайлброн вършеше добра работа. Тук се проверяваха и се обобщаваха подробностите, сверяваха се всички онези данни, които в крайните лаборатории нямаха време да обработват.

Хамънд слушаше учтиво. Ентусиазмът на младежа му беше забавен. Но за Ким всичко беше по-различно: той споделяше вълнението на младежа. За Ким думите бяха живи, кипящи от покълващ живот. Докато го слушаше, се усети, че иска да знае много повече от онова, което беше научил досега. Искаше да го проумее в цялост.

Най-накрая гидът им ги въведе в една от полусферичните наблюдателни зали, настани ги в кресла и им демонстрира как се използва изследователската апаратура.

След като приключи с обяснението, той се поклони и ги остави да работят.

Ким погледна към Хамънд.

— Не, Ким. Принц Юан уреди всичко това заради тебе.

Ким се усмихна, наведе се напред, дръпна контролното табло в скута си и загаси осветлението.

Чувстваше се така, сякаш бе вън, в откритото пространство. Плаваха високо над света и нощното небе ги обгръщаше отвсякъде. Но това беше само началото. Компютърната графика преобразяваше наблюдателната зала в каюта на космически кораб с кресла. Оттук можеха да пътуват накъдето си поискат сред звездите: към далечни галактики в другия край на Вселената или към по-близките, по-добре изучени звезди; заобикаляха ги, движеха се из техните планетни системи. Разстоянието почти нямаше значение, а релативните закони на физиката нямаха власт. Можеше да прекосиш небесата за секунда. Беше потресаващо да гледаш как звездите се втурват покрай теб с такава невероятна скорост и как проблясват в ъгълчето на окото ти като пращинки. Отначало просто се втурваха ту насам, ту натам със смях и се радваха на шеметните гледки в залата. После се върнаха на Земята — в нощното небе.

— В живота ни има и загуби — замислено промълви Ким. Хамънд изсумтя в съгласие.

— Знаеш ли, това ме кара да се чувствам... ами... незначителен. Искам да кажа... само погледни! — той посочи нагоре. — Толкова е огромно. Такава сила има в него! Толкова много светове! И всичките — толкова стари! Не можем да си представим колко стари! — разсмя се притеснено и отново отпусна ръка на облегалката. — Кара ме да се чувствам толкова малък!

— Защо? Това са просто звезди!

— Просто звезди?! — Хамънд се разсмя. Такова подценяване! — Как можа да го кажеш?

Ким се извърна в креслото си. Мъничката му фигурка беше неразличима в тъмното — само мократа, изпъкнала повърхност на очите му отразяваше звездната светлина.

— Това е просто вещество, материя, която се държи по предсказуем начин. Физически предмети, обкръжени отвсякъде с

физически предмети. Но я се погледни, Джоел Хамънд! Ти си човек. Хомо сапиенс. Животно, което мисли. Което чувства.

— Четири кофи вода и торба сол, това сме ние.

Ким поклати глава.

— Не. Ние сме нещо повече от химикали. Дори и най-долните от нас.

Хамънд сведе поглед.

— Не знам, Ким. Всъщност аз не гледам на нещата по този начин. Никога не съм можел да погледна така на себе си.

— Но трябва! Ние сме нещо повече от пръст, Джоел. Нещо повече от проста глина за мачкане.

В последните му думи се долови намек за тъга, която накара Хамънд да вдигне глава и да погледне момчето в очите.

— Какво има? — попита той тихо.

— Нищо. Спомних си нещо...

Беше странно. Всъщност досега не си бяха говорили. О, да, стихотворенията — препредаване на научни данни, но нищо лично. Приличаха на две машини, които си разменят информация. Като хора тепърва щяха да се опознават.

Хамънд се поколеба — усещаше неохотата на момчето. След това заговори, като внимателно следеше как ще се приемат думите му:

— Искаш ли да си поговорим за това?

Ким го погледна.

— Тук сякаш съм си у дома.

— У дома?

— Дълбоко долу. Под земята.

— А-ха... Глината.

Ким се усмихна тъжно.

— Трябваше да ме видиш тогава, Джоел. Преди осем години. Бях едно такова дебнещо мъниче. Кльощав-кльощав... като мъртвец — въздъхна, отметна глава назад и започна да си спомня. — Кльощаво мъниче с огромни опулени очи. Такъв ме видя за първи път Тай Чо.

Разсмя се — по-тихо, по-напрегнато отпреди. Прозвуча по-скоро като хълцане от изненада, отколкото като смях.

— Чудя се какво ли видя тогава в мене. Защо просто не ми пусна газта? Аз си бях един... — сви рамене и погледна по-възрастния в

очите. Внезапна, полузабравена болка изпълваше тъмните му ириси. — ... един израстък. Буца пръст. Късче от мрака долу.

Хамънд дишаше леко и напрегнато слушаше всяка дума.

— Два пъти извадих късмет. Ако не беше Тай Чо, сега щях да съм мъртъв. Той ме спаси. Когато съм превъртял, той се спазарил за мене. Заради онова, което видял в мене. Прекарах пет години „социализация“. За наказание. Обучаваха ме отново, изграждаха ме отново. Укротяваха ме.

Хамънд вдигна поглед — изведнъж беше разбрал. Ето значи защо е бил заложен животът на Ким.

— И за какво са те наказали?

Ким отмести поглед. Въпросът увисна във въздуха. След малко заговори пак. Този път по-бавно. Въпросът на Хамънд може би беше твърде пряк, защото Ким говореше така, сякаш говореше за някой непознат, а не за себе си — за времето на социализацията, за униженията и гадостите, за смъртта на приятели, неуспели да се справят. И за други, още по-мрачни неща. Как ли беше успял да оцелее сред всичко това? Да излезе от него такъв, какъвто беше?

Ким се извърна, наведе се напред и включи визьора. Около тях бавно се завъртя звездното полукълбо.

— Говорехме си за звездите, Джоел. За огромността и значението. — Той се изправи, приближи се до стената и опря ръка о извития таван. — Изглеждат толкова самотни — мънички островчета в огромния океан на космоса, разделени от милиарди *ли* нищо! Ярки горещи точки сред безкрайния студ. Но я ги погледни пак! — той свърза с линия две звезди, после — още две. — Виж как всички те са свързани! Всяка една е свързана с милиарди милиарди други. Огромна паяжина от светлини, обгърнала галактиката.

Приближи се, застана до Хамънд и го погледна.

— Това е важното, Джоел. Не огромността, не силата, а как е свързано всичко! — усмихна се, хвана ръката на Хамънд и я стисна силно. — „Отделна част“ или „отделна част от нещо“. Винаги може да се погледне по два начина.

— Паяжина... — намръщи се Хамънд, после разтърси глава, разсмя се и стисна ръката на Ким в своята. — Паяжина, надявам се. Ти си луд — случайно да го знаеш, Ким Уард? Луд!

— Не съм луд, Джоел. Може да съм малко тра-ла-ла, но не съм луд.

* * *

Беше последният ѝ ден на острова. Спа до късно и се събуди гладна. Сега се разхождаше по обраслите с дървета склонове около къщата, а Ерки я следваше като сянка. Денят беше хладен и свеж. Бурята беше измила въздуха и небето, което надничаше през високите черни стволове на боровете, беше идеално синьо, без нито едно петънце.

В края на полянката се обърна и погледна младия телохранител. Той вървеше разсеяно, забил поглед в земята, пушката му висеше отпусната от лявото рамо.

— Чу ли я?

Той вдигна поглед усмихнат.

— Кое да съм чул?

— Бурята...

Той сви рамене.

— Май съм я проспал.

Тя се вгледа в него за миг, после се обърна. Точно пред нея пожарът беше прогорил голям кръг сред дърветата. Навсякъде бяха разпръснати овъглени клони. На не повече от крачка от нея земята беше черна. Тя вдигна поглед. Дърветата, които ограждаха черния кръг, до едно бяха опърлени от пламъците, клоните им се бяха съсухрили. Погледна надолу и пристъпи напред, в кръга.

Тъмният слой от въглени изхрущя и се разсипа в прах под подметките ѝ. Направи още една крачка — усети как чернилката поддаде леко под тежестта ѝ, след което тя спря и се огледа. Ако затвореше очи, картината веднага щеше да се появи — пламъците, които се издигаха нагоре в мрака толкова ярки, че сякаш подпалваха нощното небе, димът, който се виеше над тях, съскането там, където се сблъскваха с леещите се потоци вода.

Сега тук имаше само пепел. Пепел и овъглените пънове на седемте дървета, които оформяха разкривено „Н“ в средата на кръга.

Приблѳжи се до най-близкото и го побутна леко с върха на ботуша си. То се разпадна и след него не остана нищо.

Направи пълнен кръг, като се оглеждаше, после потръпна благоговейно пред покоя, пред пустинността, обзели това място. Беше видяла яростния блясък и рев на божиеото докосване; сега тя беше застанала вътре в отпечатъка му. Унищожителната сила на бурята ѳ бе напомнила за собствената ѳ незначителност. И все пак за миг се беше сляла с нея; мислещото ѳ „аз“ се беше разтворило изцяло в бушуващата около нея стихийна ярост.

Приклезна, протегна ръка и докосна с пръст черната мека разпадаща се повърхност, след това го вдигна към устните си и близна мрака. Имаше кисел, неапетитен вкус. Избърса пръсти в коляното си, изправи се и продължи, докато най-накрая се намери в самия център на огромния кръг.

— *Куан Ин!* Какво се е случило тук?!

Тя се обърна и погледна към Ерки. Той беше застанал в края на кръга с очи, разширени от учудване.

— Светкавицата — обясни тя просто, но веднага забеляза, че той не я разбира. „Естествено — помисли си, — че ти я проспа, нали? Същият като баща ми... като всички — носиш Града вътре в себе си, където и да се намираш.“

Обърна се и погледна надолу. Тази вечер след вечеря баща ѳ се връщаше да я прибере. Въздъхна. Радваше се, че ще види баща си, и все пак мисълта да се върне в Града внезапно беше започнала да ѳ се струва истинска анатема. Огледа се — отчаяно се стремеше за последен път да обхване с поглед всичко, да го запази в паметта си, в случай че...

Потръпна, но след това доведе мисълта докрай. В случай че никога не се върне тук.

Кошмарите вече не я преследваха, тримата мършави мъже вече не идваха на брега на езерото и не впиваха подигравателни погледи в нея. Но въпреки това заплахата си оставаше. Тя беше дъщеря на маршал и докато той беше важен за танга, животът ѳ оставаше в опасност.

Сега го разбираше: виждаше го съвсем ясно, сякаш умът ѳ се беше прояснил също като небето. Те не бяха дошли за баща ѳ. Не. Бяха

дошли за нея. Защото смъртта ѝ щеше да остави баща ѝ опустошен, емоционално непълноценен, мъртвец в униформа на маршал.

Да, сега го виждаше ясно. Виждаше как смъртта ѝ би предизвикала рухването на баща ѝ. А ако рухнеше най-важният камък, кой щеше да поддържа арката?

Познаваше слабостите на баща си; знаеше, че той притежава четири-пет качества, които Сун Цу смята за опасни в характера на един генерал: храбростта му често граничеше с безразсъдство; беше импулсивен, бързо се палеше и ако го провокираха, се захващаше с дадено нещо, без да обмисли трудностите; чувството му за чест беше деликатно и го оставяше открит за фалшиви обвинения; и последно — беше способен на дълбоко съчувствие. Срещу тях тя изправи силните му качества, главното от които беше верността, която внушаваше на подчинените си. Както беше казал Сун Цу в десетата книга на *изкуството да се води война*: „Тъй като такъв генерал смята войниците си за свои деца, те биха тръгнали след него към най-дълбоките долини. Той ги смята за свои собствени любими синове и те са готови да умрат с него.“

Кимна. Да... слабостите понякога бяха сила, а силата — слабост. Да вземем например Ханс Еберт. Можеше и да е прекрасен, храбър войник, пък и хубав и любезен, но очите на баща ѝ виждаха съвсем различен човек от онзи, който беше видяла онзи ден в имението на Еберт. За баща ѝ той беше синът, който никога не бе имал, и затова — роден за другар в живота на дъщеря му. Но това означаваше, че забравя самата нея — изцяло изключва собствените ѝ чувства в тази връзка.

При тази мисъл я полазиха студени тръпки. Обърна се и погледна към младия телохранител.

— Хайде да се връщаме, Ерки. Трябва да си стягам багажа.

Докато вървеше, се оглеждаше — сякаш всичко вече си отиваше от нея. Но сега никога нямаше да го загуби докрай. Тук беше намерила себе си — в този строг, груб пейзаж бе открила отражението на вътрешното си „аз“, на *истинското* си „аз“; и след като веднъж се беше събудила за него, беше сигурна, че никога вече няма да вижда своя свят по същия начин. Мирият на бор и пръст, соленият привкус на морето по устните ѝ — всичко това беше вече част от нея, неделима като гласовете на острова. Преди тя беше само сянка на себе си, омагьосана от съня, който представляваше Градът, неосъзнаваща

вътрешната си празнота. Но вече беше будна; вече беше тя — тя напълно и докрай.

* * *

Сервитьорът в столовата постави чашите на масата пред двамата мъже, поклони се прилежно и излезе.

— *Кан пей!* — Толонен вдигна чаша срещу бъдещия си зет.

— *Кан пей!* — вдигна чаша в отговор Еберт. После се огледа и се усмихна. — Тук е хубаво, сър. Много е приятно.

— Да... — Толонен се разсмя. — Маршалски привилегии. Но един ден ти ще станеш маршал, Ханс, и тази стая ще е твоя.

— Може и така да стане... — Еберт остави чашата си на масата. — Но се надявам, че няма да продължи дълги години.

Толонен се усмихна. Младият Еберт странно му харесваше. Знанието, че Джелка ще попадне в такива добри ръце след сватбата си, му вдъхваше увереност. Точно сега обаче имаше работа за вършене — други неща, за които да се притеснява.

— Идвам от танга — той се облегна назад. — Трябваше да занеса междинен доклад за масовите убийства — той млъкна и изсумтя. Лицето му се сбърчи. — Ли Шай Тун не беше доволен, Ханс. Според него досега все трябваше да сме стигнали донякъде и може би е прав. Но самият факт, че разкрихме толкова много бели петна, ме убеждава, че зад всичко това по някакъв начин стои Де Вор.

— Смятате ли, сър? — Еберт отмести поглед, сякаш го обмисляше, след това отново погледна Толонен в очите. — Но без съмнение досега *цялме* да сме намерили нещо, което да води към него. Би било твърде хитро от негова страна — не мислите ли? — да не остави никъде никаква следа! В края на краищата са замесени толкова много хора...

— Хммм... — Толонен отпи от питието си — плодов ликьор — после отново остави чашата си. — Може би. Но има още нещо, Ханс. Нещо, за което не знаех, докато тангът днес не ми го каза. Май при нападението над Хелмщат е било отвлечено и още нещо освен парите на гарнизона. Преди всичко бижута, но и няколко по-специални неща.

Били са в сейфа, откънат от *Пин Тяо*. Три предмета от керамиката на танга. Предмети, които струват Бог знае колко на антикварния пазар.

Толонен бръкна в джоба на туниката си и измъкна оттам три дебели квадрата черен лед. Това бяха „плочки“ — холографски снимки.

— Вземи — подаде ги на Еберт.

Еберт ги взе, погледна ги, след това остави едната на масата до питието си и натисна идентификаторната ивица покрай единия ръб. Над „плочката“ моментално се появи холограма.

Той разгледа всичките подред, после ги подаде обратно на маршала.

— Красиви са. И както казахте, биха стигнали астрономически цени. — Той се поколеба, след което сведе поглед. — Разбирам, че е нелепо, но... ами мога ли да попитам какво са търсели в сейфа в Хелмцат?

Толонен прибра плочките и отново вдигна чашата си.

— Имам разрешение от танга да разговарям за това с тебе, Ханс. Но запомни — да си остане между нас.

Еберт кимна.

— Добре. Е, изглежда Ли Шай Тун е бил замислил някакъв експеримент. Статуетките е трябвало да бъдат продадени, за да се финансира експериментът.

— Експеримент ли?

— Да. Имало е преговори — строго секретни преговори, нали разбираш, между личния състав на танга и неколцина от най-големите босове на Триадата в Мрежата.

Еберт се дръпна назад и го погледна изненадано.

— Разбирам. Но за какво?

Толонен изсумтя.

— Май Ли Шай Тун е искал да завладее някои части от Мрежата. Да ги върне обратно в кошарата, така да се каже. Той да гарантира основни услуги и ограничено пътуване из долните нива, както и мощни финансови инжекции, за да се възстанови всичко по стандарта. В замяна босовете на Триадата да гарантират да поддържат мира в рамките на съществуващия закон.

Еберт сведе поглед.

— Като че ли... — той въздъхна и отново вдигна очи. — Простете за откровеността, сър, но бих казал, че този проект е бил твърде оптимистичен, не мислите ли?

Толонен снижи глас:

— Както и да е, май загубата на трите статуетки засега е вкарала нещата в руслото им. Тангът не желае да се разделя с нищо повече от съкровищата си, докато не открие какво е станало с тези три статуетки. Ако Триадите са замесени — ако *се опитват* да се докопат до баницата и да я изядат — Ли Шай Тун иска да го знае със сигурност. Това би отговорило и на други въпроси. Известно време имахме подозрения, че *Пин Тяо* са работили заедно с друга групировка при нападението над Хелмщат. Ако са действали в съюз с някой от босовете на Триадата, това би обяснило много неща. Може би дори би ни дало ключ към убийствата.

— Разбирам. И искате да разследвам случая?

— Точно така, Ханс. Разбираш ли — някои от украшенията вече са се появили на черния пазар. Искам да откриеш кой търгува с тях. След това искам да проследиш предметите и да получиш някои отговори.

Еберт се умълча за момент — мислеше; после вдигна очи и срещна погледа на маршала.

— Защо не Кар?

— На майор Кар вече му се е струпало достатъчно — Толонен се наведе напред и постави длан върху дланта на Еберт. — Не, Ханс, хайде ти да се погрижиш за това, а? Намери ми отговори, от които тангът да остане доволен. Няма да ти се случи нищо лошо, аз ти гарантирам. Убийствата са едно. Но това... ами може да се окаже много по-важно в далечна перспектива.

Еберт се усмихна.

— Разбира се. Кога желаете да ви докладвам?

— Тангът ми е дал три дена.

— Значи три дена. Каквото и да ми струва, ще открия кой стои зад всичко това.

— Добре! — Толонен грейна в усмивка. — Знаех си, че мога да разчитам на тебе, Ханс!

Трийсет минути по-късно той тъкмо се приближаваше към апартамента си, когато онази жена го настигна, вкопчи се в ръката му и кресна в лицето му:

— Копеле недно! *Купи* я, нали? За да ме унижиш!

Еберт се обърна и я отблъсна.

— Не зная за какво говорите, мадам Чуан. Кого да съм купил?

— Знаеш много добре кого, мамка ти мръсна! — лицето ѝ беше бледо, очите ѝ — потъмнели от безсъние, а дрехите ѝ...

— Богове! Жено, я се погледни на какво приличаш! Ужас! И що за език! Забравяте се, мадам Чуан. Жена на министър!

Погледна я с отвращение и понечи да се обърне, но тя отново се вкопчи в него. Обърна се ядосано, сграбчи ръката ѝ и я стисна болезнено.

— Защо не мирясаш... — каза той тихо, но заплашително. Тя се изтръгна, след това се наведе към него и се изплю в лицето му.

Той изруга, избърса се, изгледа я кръвнишки и ѝ обърна гръб. Но веднага щом се обърна, тя измъкна от дупките на дрехите си нож, нахвърли се върху му и го одра по ръката.

— Мамка му!

Обърна се точно когато тя замахваше за втори път и се опита да я отблъсне с ранената си ръка. Тя изсумтя и замахна с ножа. Отпусна цялото си тяло върху него. Дивашка омраза беше изкривила лицето ѝ. Този път ножът засегна тила му и го събори на четири крака. Но оръжието отскочи и издрънча на пода.

Мадам Чуан го погледна ужасена. Там, където ножът го беше ударил, кожата бе раздрана и под нея лъщеше метална пластина. Той извърна леко глава и я погледна — зашеметен от силата на удара, но все още жив. Тя изпищя и понечи да се хвърли върху него, но чифт силни ръце я сграбчиха, дръпнаха я назад и я тръшнаха грубо на земята. Миг по-късно тя усети как грубо притискат нещо твърдо към слепоочието ѝ и осъзна, че е пистолет. Затвори очи.

— Не! Остави я! — гласът беше на Еберт. Той застана на колене и се опита да се задържи. — Остави я...

Одън погледна майора, после леко сви рамене, отдръпна пистолета и го прибра обратно в кобура.

— Тя щеше да те убие, Ханс!

Еберт погледна нагоре и се усмихна през болката.

— Знам. Има дух в тая жена, ей! Истински дух. Не ти ли се ще да я изчукаш?

Одън извърна поглед.

Еберт се разсмя.

— Не. Може би не. Но може би трябва да я поуплашим малко, а? В края на краищата нямам очи и на гърба си, нали? Има моменти, в които... — той се разсмя отново, след това протегна ръка и леко се пипна по тила.

— Какво предлагаш? — попита го Одън.

— Гърдите — лицето на Еберт се сгърчи в гримаса. — Винаги се е гордяла с тях. Накълцай ѝ гърдите.

Одън се обърна, блъсна жената на пода, грубо разкъса копринените ѝ дрехи и разголи гърдите ѝ. После се наведе над нея, притиснал ръцете ѝ надолу.

Тя го погледна ужасена. Гласът ѝ се беше превърнал в едва доловим шепот:

— Не можете...

Удари я яростно с opakото на ръката си и разцепи устната ѝ, след това измъкна ножа от колана си. Поколеба се за миг, после я дръпна назад за косата и заби ножа в гърдите ѝ — веднъж, дважд, три пъти — без да обръща внимание на писъците ѝ. Острият като бръснач нож разцепваше кожата ѝ.

Изправи се и прибра ножа в ножницата, след това погледна към обезумялата жена, обърна се и веднага забеляза как го гледаше Еберт — как очите му се бяха разширили от възбуда, как гърдите му се надигаха и спускаха.

— Благодаря — обади се тихо Еберт. — Ще се погрижиш ли за нея?

Одън кимна, после се наведе и вдигна пакета, който беше изпуснал, преди да се втурне на помощ на Еберт.

— Виж — и го подаде на Еберт. — Дойде тази сутрин.

Еберт погледна към него, след това — отново към жената.

— Кой би повярвал, а?! Кой би си помислил какво крие в себе си тая дъртата? — той се разсмя, после се изправи несигурно на крака. Залитна и затвори за миг очи. Одън се приближи и го прегърна през раменете.

— Сигурен ли си, че си добре? Да повикам ли лекар?

Еберт бавно поклати глава и се усмихна, макар очевидно го болеше много.

— Не. Ще си почина малко и ще се оправя.

Одън се обърна и погледна към жената на министъра. Беше се обърнала настрани, бе се свила и хленчеше, притискайки окървавената коприна към накълцаните си, съсипани гърди.

— Ще се погрижа за нея, не се притеснявай. Ще кажа, че някаква банда я е нападнала в коридора. Фест ще ме подкрепи.

Еберт преглътна, след това постави ръка на рамото на Одън.

— Става. Хайде, давай тогава. Аз ще се прибера и ще си полегна. Вътре имам лекарства, ако стане нужда.

Гледаше как Одън отиде до жената, приклекна и заговори в устройството на китката си — викаше помощ; после се обърна. Всичко щеше да е наред. Одън щеше да се оправи. Докосна ръката си. Раната беше повърхностна, но този удар по главата... Е, може би пък Одън беше прав. Може би трябваше да извика медицински екип. Та нали му беше цепнала главата! Можеше да има сътресение.

Обърна се към вратата.

— Само си го представи... — прошепна той и постави дланта си на ключалката, вдигна глава и погледна право в камерата. Вратата веднага се отвори. — Тая можеше да ме убие! — възкликна той и влезе. — Тая шибанячка можеше да ме убие!

* * *

Голямата зала на терминала Якобстад беше странно тиха. Чакалнята беше празна, нямаше ги обичайните тълпи, вратите бяха залостени и ги охраняваха войници. Щом малката групичка влезе, стъпките им отекнаха в огромното пространство. От мястото за приземяване до платформата се простираше кажи-речи цяла *ли* разстояние, но Толонен махна с ръка на колоната и я поведе пеша с

бърза крачка. Дъщеря му вървеше точно зад него, а елитният корпус от дванайсет души се беше подредил около тях ветрилообразно, готов за всякакви изненади.

Маршалът беше взел необикновено строги мерки. Нещата отново бяха потръгнали и ако враговете им решаха да ударят, щяха да ударят точно тук, в някой от терминалите. Ето защо беше решил да не рискува.

„Светкавицата“ ги чакаше. Нормално обслужващият я екипаж от осемдесет души беше съкратен на десет, на които имаше доверие, а обичайният брой на пътниците — сто и петдесет — точно за този полет беше сведен до четиринайсет. Това беше бърза монорелса, която минаваше направо през Града, на юг през Турку и после на изток към терминал Хелзинки. Оттам щяха да сменят транспорта и да излетят направо за Данциг.

Толонен се огледа — беше напрегнат въпреки взетите мерки. Този път бе решил да не се доверява на никого — планът беше известен само и единствено на него самия. Но въпреки това за враговете му нямаше да е трудно да се досетят за това и онова. Щом и в дома му влязоха, какво не им беше по силите?

Щом стигнаха до „светкавицата“, той се поколеба, огледа внимателно перона и в двете посоки и се качи. Джелка вече се беше настанила, протегнала напред дългите си крака. Той се усмихна, докато я оглеждаше — забеляза как се е зачервило лицето ѝ от чистия въздух, как косата ѝ изглеждаше като че ли по-руса от всякога. Седна срещу нея и се наведе напред, стиснал ръце в скута си.

— Е?

За първи път си почиваха заедно. Докато летяха обратно от острова насам, той беше постоянно зает — приемаше рапорти, даваше заповеди... Но сега имаше време да си поговорят. Попита я дали е прекарала добре.

Тя го погледна и се усмихна. Очите ѝ искряха.

— Беше прекрасно, татко. Просто прекрасно!

— Значи ти хареса? — той се засмя. — Това е хубаво...

Изглеждаше съвсем добре. За миг в очите ѝ трепна странен копнеж — копнеж, който той споделяше и разбираше.

Известно време само я гледаше, осъзнавайки колко му е свидна. Сега тя толкова приличаше на майка си. На жената, която беше обичал.

— Изглеждаш изморен — гласът ѝ беше загрижен.

— Така ли? — той отново се засмя, после кимна. — Е, значи сигурно съм — усмихна се и отново се наведе напред. След това я хвана за ръцете. — Чуй ме сега: докато пътуваме, трябва да се отбием на едно място, но после цяла вечер съм свободен. Какво ще кажеш да те заведа на опера? Запазил съм ложа. Личната трупа на танга! Игрят „Южната клонка“.

Тя се засмя зарадвана — за миг ѝ беше олекнало на сърцето. Винаги беше обичала операта и макар „Южната клонка“ да не беше възможно най-развлекателната постановка, все пак си беше опера.

— Къде ще ходим преди това?

Той се облегна назад и пусна ръцете ѝ.

— По работа. Няма да се забавим много. Най-много половин час. После се връщаме и се преобличаме, нали така?

Усетиха как „светкавицата“ трепна и потегли, като страшно бързо набираше скорост. Джелка се загледа през прозореца — драконовият орнамент навън затрака, след това се замъгли и накрая се превърна просто в седем ивици в червено, зелено и златно.

— Чичо Джон каза ли ти за бурята?

— Не... — той се засмя. — Значи е имало буря, така ли?

— Да — тя отново се обърна към него. — Толкова беше силна! Толкова...

Той сведе очи, сякаш нещо го беше разтревожило.

— Да — каза тихо. — Бях забравил.

Тя се вгледа в него, учудена от внезапната промяна в настроението му.

— Какво има?

Той я погледна и се насили да се усмихне.

— Нищо... просто изведнъж си спомних за майка ти.

— А-ха... — тя кимна. Значи наистина беше така, както бе казал чичо ѝ. Да, сега го виждаше — колко различни бяха майка ѝ и баща ѝ и все пак колко силно се бяха обичали.

Тя извърна глава, забеляза отраженията в стъклото и тъжно се усмихна. Сигурно му е било трудно — може би по-трудно, отколкото по време на изгнанието.

Прогони тази мисъл от главата си и се опита да се ободри, като си мислеше за предстоящата вечер, но щом вдигна ръка и докосна

бузата си, внезапно усети мириса на изгорял бор по пръстите си и се скова.

— Какво има? — баща ѝ не я изпускаше от поглед.

— Нищо — тя се обърна и пак му се усмихна. — Няма нищо.

* * *

— Кой е онзи там?

Толонен обърна гръб на еднопосочното огледало и се взря в дъщеря си.

— Онзи там ли? О, ами че това е Уард. Ким Уард. Странна птица. Разправят, че умът му бил по-бърз от машина.

Тя учудено се разсмя.

— Искаш да кажеш, че е член на екипа?!

— Да, и вероятно най-добрият. Направо да се смаеш като се има предвид...

Джелка го погледна.

— Като се има предвид какво?

Баща ѝ отмести поглед, сякаш темата беше срамна.

— Роден е в Глината. Не го ли виждаш? Този мрак в очите. Превъзпитаван е, но въпреки всичко никога не може да бъде същото, нали? В тях винаги остава някаква частица от дивака. — Той я погледна отново и се усмихна. — И все пак... Хайде да си тръгваме, а? Тук приключих, а къщи ни чака Ханс.

Тя кимна едва-едва и се загледа пак в момчето, притиснала лице до стъклото. Когато той се обръщаше към нея, сякаш я гледаше някой друг — не момчето, а нещо друго. Нещо диво, расло извън клетка, което не дължеше нищо на този свят от нива. Потръпна — не от страх, а от чувството, че го разпознава. Засмя се тихичко, учудена, че го намира тук — а си беше мислила, че го е оставила там, на острова. После сякаш дойде на себе си и се дръпна уплашено от стъклото.

И все пак беше истина. Виждаше го там, в очите му. Роден в Глината — така беше казал баща ѝ. Но в него имаше и нещо повече.

— Хайде, Джелка. Да тръгваме.

Тя се поколеба още миг, вперила очи в момчето, след това се обърна и тръгна след баща си. И едва сега до ума ѝ стигна онова, което

беше казал преди малко.

— Опазили ни боговете... — прошепна тя почти беззвучно. — Ханс Еберт! Само това ми липсваше!

* * *

Ким се обърна и погледна Хамънд, който беше застанал от другата страна на масата.

— Коя е тя?

— Коя коя е?

— Момичето. Дето беше тук с маршал Толонен.

Хамънд се разсмя.

— О, тя ли... Дъщеря му — не я ли знаеш?

— А... — Отначало си беше помислил, че може да е жена му. В края на краищата тези хора си го имаха този навик — да се женят за млади момичета. Или поне така беше чувал. Но кой знае защо това, че не беше познал, го зарадва.

— Чухте ли какъв слух се носи? — обади се един от мъжете. Говореше съвсем тихо. — Казват, че *Пин Тяо* се опитали да я убият.

Ким се намръщи.

— Не са го съобщавали по новините.

— Не — обади се друг със заговорнически глас. — Няма и да го съобщят. Точно сега искат всички да вярват, че всичко е съвсем спокойно и е под техен контрол. Обаче чух, че... ами разправят, че цял техен отряд нападнал апартамента на маршала. Убила шестима от тях, преди да се намеси баща ѝ!

Ким усети как по гръбнака му пролази странна тръпка на вълнение — а може би беше страх? Погледна Хамънд.

— Как ѝ е името?

Хамънд се намръщи.

— Не съм много сигурен... Май Джукка или нещо такова...

— Джелка — поправи го един от мъжете. — Джелка Толонен.

Джелка. Той потръпна и заби поглед в земята. Да, името много ѝ отиваше. Като име на митична героиня...

— Какво става тук?

Ким погледна Шпац в очите.

— Нищо — отговори той. — Съвсем нищо.

— Добре. Отивай си тогава, Уард. Засега не ми трябваш повече.

Той се поклонил леко, като се мъчеше лицето му да не изразява абсолютно нищо, но вътрешно беше обзет от въодушевление. Шпац нямаше друг избор, освен да го доведе в лабораторията, докато маршалът беше на посещение, и Ким се възползва по възможно най-добрия начин — извикваше файлове, задаваше въпроси и накрая успя да се информира възможно най-пълно за целия ход на разработката. И все пак докато вървеше по коридора към стаята си, той усети, че мисли не за Проекта, а за момичето. Коя беше тя? Що за човек беше? Как ли звучи гласът ѝ, когато говори? Как ли се променя лицето ѝ, когато се смее?

Спря на вратата — спомняше си как тя стоеше там, до баща си, и жадно оглеждаше всичко с дълбоките си сини очи. А после за миг очите им се бяха срещнали и тя се бе намръщила. Като че ли...

Той потръпна, след това поклати глава, опря длан о ключалката и прекрачи прага. Не, не беше възможно. Беше само неговото въображение. И все пак... ами за един съвсем кратък миг тя като че ли го беше *видяла*. Не само такъв, какъвто изглеждаше — а неговото най-вътрешно „аз“.

Усмихна се — сигурно си въобразяваше. После седна на леглото и се огледа. „Как би ти се сторило това, Джелка Толонен? — зачуди се. — Ще ти се стори твърде чуждо, сигурен съм. Твърде безцветно. Твърде затворено.“

Да, тя не беше като него. Беше от Първо ниво: влиятелна, изтънчена, богата. Без съмнение беше влюбена във фините дрехи, в танците, в операта и в галантните млади офицери. Беше абсурд дори да си мисли, че...

И все пак *си го мислеше*.

Затвори очи и отново я видя: толкова висока, изправена, съвършено сложена, кожата ѝ — толкова чиста и бяла, косата ѝ — златна, очите ѝ... Щом си спомни очите ѝ, дъхът му секна. Да. Като очи на митична героиня.

ГЛАВА 11

ГОСПОДАР НА СВЕТА

Цу Ма се бе изправил на тревистия хълм, загледан на юг. Над него, зад гърба му, беше разрушеният манастир. Виждаше я в далечината — мъничка фигурка под огромното безоблачно небе. Пришпорваше коня си по тесния път между скалите. За миг я изгуби от поглед — беше се скрила зад огромната канара на входа на долината — после се появи отново — сега беше по-близо. Черната ѝ коса беше разпусната и се ветрееше зад нея. Тя се приведе напред на седлото и се заизкачва по дългия стръмен път.

Цу Ма погледна надолу и въздъхна. През последните седмици се бяха срещали няколко пъти тук и всеки път правеха любов въпреки решимостта му да я отхвърли и всичко отново да бъде както трябва. Но този път беше по-различно. Този път трябваше да сложи край. Да се раздели с нея, преди някой да ги беше разкрил.

Все още беше влюбен в нея — нямаше как да го отрече. Но само любовта не стигаше, сега го знаеше; защото тази любов — любов, започнала със страст и объркване — се беше превърнала в мъчение, разсейваше го всеки миг и накрая той усети, че или трябва да сложи край, или да полудее. Не можеше да срещне Ли Юан или баща му, без да изпита желание да се хвърли в краката им и да моли за прошка за греха, който имаше пред тях двамата.

Значи край. Докато все още беше във властта му да сложи край.

Гледаше я как се приближава, вече я чуваше как подвиква на коня; видя я как се изправи на седлото и започна да се оглежда за него, после вдигна ръка за поздрав. Той неуверено ѝ върна жеста и се стегна при връхлетялата го мисъл. Последния път се бяха изкачили на хълма заедно, ръка за ръка, след това бяха влезли в разрушения храм и бяха лежали върху наметалото му голи, а ръцете и устните им пируваха. Сега сладостта на този спомен го измъчваше като захар върху болен зъб. Изстена и сви юмруци. Но въпреки всичко членът му се размърда, а сърцето заблъска в гърдите му.

Никога не беше предполагал колко ужасна може да бъде любовта.

Тя се приближи — конят ѝ се беше запъхтял и се напрягаше при стръмното изкачване. Гледката му напомни за онзи, първия път, когато тя го беше надминала и бе пренебрегнала предложението му за помощ. Тогава дързостта ѝ го беше развълнувала, но сега това нейно неспокойствие му изглеждаше по-малко привлекателно. Може би именно то беше онова, което му вдъхваше решителност да сложи край на всичко това.

— Цу Ма!

Тя скочи от коня, спусна се към него, обгърна го с ръце, устните ѝ потърсиха неговите, но той остана неподвижен, сякаш беше от камък. Тя се отдръпна стреснато. Очите ѝ бяха разширени. Погледна го.

— Какво има, любов моя? Какво е станало?

Той я погледна — ръцете му бяха започнали да треперят. Красотата ѝ, топлината на ръцете ѝ там, където го докосваха, караха сетивата му да немеят. Парфюмът ѝ го опияняваше, очите ѝ бяха като два океана, в които мъжът можеше да се удави.

— Обичам те... — цялата дълбочина на чувствата му към нея се беше съсредоточила в тези две думи.

— Зная — прекъсна го тя. Притисна се към него, по лицето ѝ се разля облекчение. — Имам новини...

— Изслушай ме! — настоя той рязко, после се смекчи. Докосна лицето ѝ с длан, гласът му стана по-тих. — Моля те, любов моя, изслушай ме докрай. И без това ми е трудно...

Лицето ѝ отново се промени. Опита се да се усмихне, след това се намръщи.

— Трудно?

— Да. Аз... — той преглътна. Никога досега не му бе било толкова трудно. Дори и смъртта на баща му и ритуалното убийство на „копието“ не бяха успели да го подготвят за този толкова тежък момент.

— Аз...

Млъкна. Дори и сега не можеше да го каже. Искаше да я вдигне на ръце, да я отнесе в храма и да я положи върху наметалото си. Тялото му желаше да вкуси сладостта ѝ за последен път.

Но не. Ако това станеше, щеше да я иска завинаги. А това беше невъзможно. Не и докато ги имаше Седмината. За да притежава Фей Йен, трябваше да рухне самото Чун Куо.

Сведе поглед — болката почти го беше обезсилила.

— Искаш да сложиш край? Това ли е?

Гласът ѝ беше странно тих, изпълнен с учудващо спокойствие. Вдигна очи и видя как го гледаше — видя собствената си болка, отразена в лицето ѝ. Видя как сълзите започнаха да се събират в ъгълчетата на очите ѝ и да се стичат надолу бавно, толкова бавно, по порцелановото съвършенство на бузата ѝ.

— Фей Йен... — гласът му се беше превърнал в шепот. — Знаеш, че те обичам.

— И аз те обичам... — тя потръпна, след това се отдръпна от него. — Сънувах сън. Сънувах, че съм свободна и мога да стана твоя жена.

Той се разтрепери, ужасен от думите ѝ.

— Невъзможно е.

Очите ѝ го молеха.

— Защо? Аз бях жена на брат му. Знаеш законите.

— И все пак се омъжи за него. Седмината подпечататаха специален едикт. Съвршено е. Не може да се върне обратно.

— Защо не? Веднъж законът беше променен — може да се промени пак!

Той поклати глава. Не можеше да се поправи стореното. Един ден Ли Юан щеше да стане танг. От любовта им би произлязла само катастрофа. Краят на всичко.

Сега заговори ясно — произнасяше внимателно всяка дума:

— Бих искал и двамата да бяхме свободни, Фей Йен. За това бих се отказал от всичко. Но оттук би произлязло само зло — огромно зло. А тази... тази игра помежду ни... трябва да свърши. Никога повече не трябва да се срещаме така. Никога.

Тя смръщи лице.

— *Никога вече?!*

Сладостта на думите, болката, молбата късаха сърцето му, ала той остана непреклонен — знаеше, че ако се размекне, щеше да провали всичко.

— Никога вече. Разбираш ли ме, съпруго на Ли Юан? Оттук нататък ние сме само... познати, които се срещат при официални случаи. Всякакви други мисли трябва да се отхвърлят.

— Можеш ли да забравиш...? — започна тя, после млъкна и сведе глава, защото той я гледаше с яростен поглед.

— Стига, жено!

— Не!!! — думата беше просто въздишка, шепот.

— Върви си! Веднага!

Тя се поклони покорно — в този миг така приличаше на негова съпруга, че дъхът му секна. Болеше го — нямаше лекарство за тази болка, която го обземаше, докато я гледаше такава — пречупена, победена от собствената му решителност да я отхвърли.

А след това тя си отиде и той отново остана сам. Отпусна се тежко на земята — изведнъж се беше почувствал кух, изпразнен от всичко освен от мъката — и зариди.

* * *

Фей Йен скочи от коня и без да изчака коняря да дойде и да отведе коня, се втурна към двореца. Докато тичаше през двора на конюшните, конярите и прислужниците ѝ се кланяха ниско, после се изправяха и вперваха озадачени погледи в нея. Никой не посмя да каже и дума, но си размениха красноречиви погледи. Бяха забелязали съсипаното ѝ лице и бяха разбрали — те се досещаха какво става между принцесата и хубавия млад танг.

А сега изглежда всичко беше свършило.

В коридора Нан Хо понечи да я поздрави, но тя изтича покрай него, все едно го нямаше там. Обърна се намръщено подире ѝ и реши да не я догонва, а да отиде до конюшните и да проучи случая. В края на краищата беше негов дълг да служи на своя принц. А как по-добре да му служи, освен да разбира и преценява променливите настроения на най-близката му жена?

Самата Фей Йен се втурна в покоите си, затръшна вратата и я заключи, след това се хвърли на леглото и се остави най-накрая огромната вълна на случилото се да я помете. Яростни ридания разтресоха мъничкото ѝ телце.

Заспа и се събуди след час — целият ѝ гняв, цялата ѝ болка се бяха уталожили. Изправи се и заоглежда украсата, богатата мебелировка на стаята си. Намръщи се — толкова чужда ѝ се видя; не намираще никаква връзка между себе си и всичко това. Сякаш беше умряла, а после се бе съживила отново: не чувстваше нищо. Единствено огромна празнота там, където трябваше да има чувства.

Обърна се и мярна собственото си отражение в огледалото в дъното на стаята. Пристъпи към него, спря и рязко наведе глава.

Нейната новина... тя изобщо не успя да му я съобщи.

Остана на място. Трепереше. Една-единствена сълза се стичаше по бузата ѝ. След това вдигна дръзко глава — отново се беше овладяла, знаеше какво трябва да направи.

Изкъпа се, после извика прислужниците си и ги накара да ѝ направят косата и да я облекат в просто *чи пао* — коприната беше бледолавандулова на цвят, поръбена със синьо. След това, за да изглежда съвършено, махна всички пръстени освен венчалния, всички огърлици. Тогава застана пред огледалото и се заоглежда щателно.

Да. Искаше да изглежда точно така. Не разкошна и изтънчена, а обикновена, почти земна — като селско момиче. Дори и гримът ѝ беше съвсем лек.

Усмихна се, обърна гръб на огледалото и излезе в коридора.

— Майстор Нан! — извика, щом мярна вътрешния шамбелан в далечния край на коридора.

Нан Хо се обърна, поздрави я, после се поклони леко на мъжа, с когото говореше, и забърза към нея. На четири крачки от Фей Йен спря и се поклони ниско, отклони поглед.

— Майстор Нан, съпругът ми върна ли се вече?

Нан Хо остана със сведена глава.

— Да, господарке. Преди двацет минути.

— Добре — тя извърна лице настрани. — Тогава иди при него, майстор Нан, и му кажи, че съпругата му жадува да ѝ отдели няколко мига от времето си.

Нан Хо вдигна изненадано поглед, след това бързо сведе очи.

— Простете ми, господарке, но принцът помоли да не го безпокоят. Има да довършва важни дела.

— Значи е в кабинета си?

Нан Хо леко сведе глава.

— Да, господарке. Заедно с личния си секретар Чан Ши-Сен.

— Тогава няма нужда да се притесняваш, Нан Хо. Сама ще отида при него.

— Но, господарке...

— Свободен си, Нан Хо.

Той се поклони съвсем ниско.

— Както желае господарката.

Наблюдаваше го как се отдалечава, след това се обърна и бързо се отправи към кабинета на съпруга си.

Пред вратата се поколеба. Стегна се и почука.

Последва тишина, после се чуха стъпки. Секунда по-късно вратата се откряна и отвътре надникна секретарят Чан.

— Господарке... — той се поклони, след което отвори вратата и отстъпи встрани, като в същото време погледна към Ли Юан.

— Съпругата ви, господарю, принцеса Фей.

Ли Юан се изправи зад бюрото си. Щом я видя, лицето му грейна.

— Фей Йен... мислех си, че си излязла на езда.

— Аз... — тя се поколеба, после тръгна напред и застана пред бюрото. — Истината, съпруже, е, че не можах да се успокоя, докато не те видя. Майстор Нан ми каза, че си се върнал...

Ли Юан погледна секретаря си.

— Можеш да си вървиш, Ши-Сен. Ще довършим това по-късно. — След това се усмихна, заобиколи бюрото, прегърна я и повдигна лицето ѝ, за да я целуне по устните. — Нетърпението ти да ме видиш ме сгрыва, любов моя. И на мене ми липсваше.

Тя отпусна глава на гърдите му за миг, после отново го погледна.

— Да, и ти ми липсваше, но не заради това ви прекъснах... Той се разсмя тихо.

— Нямах нужда от причина, за да ме прекъсваш. Ти сама по себе си си достатъчна причина.

Тя се усмихна и сведе поглед.

— Въпреки това не е само заради нетърпението ми да те видя. Имам новина.

— Новина? — той се отдръпна леко от нея, прихвана раменете ѝ и се вгледа в лицето и. След това пак се усмихна. — Е, нека тогава да

излезем в градината. Ще седнем един до друг на пейката като два гълъба и ще ми кажеш своята новина.

Тя му се усмихна в отговор и се остави да я поведе към огряната от слънцето градина. Някъде съвсем близо се обади птичка. После изчурулика отново. Седнаха на стоплената от слънцето пейка с лице един към друг.

— Красива си, любов моя! — каза той възхитено. — Не зная какво си направила, ала така ти отива! — Протегна ръка, докосна с пръсти бузата ѝ и погали голата, неукрасена с нищо плът на шията ѝ. — Но хайде, любов моя, каква новина имаш да ми казваш?

Очите ѝ се втренчиха в неговите за секунда-две, сякаш проверяваха дали не подозира какво има да му казва. Но горкото момче изобщо не се досещаше.

— Какво би казал, ако ти съобщяx, че съм трудна?

Той се разсмя, след това озадачено поклати глава.

— Трудна ли?!

Тя се усмихна, след което хвана ръцете му.

— Да, мой мъдри и все пак глупави съпруже. *Трудна*. Лекарите го потвърдиха тази сутрин. — Забеляза как очите му се разшириха — изведнъж беше схванал за какво му говори. Разсмя се и закима с глава. — Да, любов моя. Точно така. Ще имаме дете.

* * *

Беше късен следобед и Офицерският клуб в Бремен беше почти празен. Неколцина мъже бяха застанали между колоните в дъното на обширната шестоъгълна зала и лениво си приказваха, но само една от масите беше заета.

Един прислужник *хан*, навел бръснатата си глава, вървеше през ширналия се синьо-зелен килим към масата, понесъл с лекота отрупан поднос на една ръка. Докато лъкатушеше между мъжете и съвестно се стараеше да не ги допре и дори да не ги докосне, когато нареждаше пред тях питиетата, той се опитваше да не чува подигравателния смях и да не обръща внимание на това, което си говорят.

Един от тях — висок мъж с мустаци на име Скот — се наведе напред, както се смееше, и угаси цигарата си в една празна чаша.

— Така разправят Горе — каза той, облегна се назад и огледа останалите офицери. После добави с по-сух глас: — Нещо повече, вече се ловят на бас кой ще наследи тоя дъртофелник на поста министър.

Смехът се разля в празното и накара неколцината хан зад бара да вдигнат очи. След това веднага пак забиха погледи надолу.

И по-рано същия ден бяха говорили за сватбата на министър Чуан. Дъртият беше разкарал първата си жена и си беше взел нова — младо момиче, едва четиринайсетгодишно! Точно по неин адрес Скот бе изприказвал доста солени приказки.

— Е, аз да ви кажа, дано дъртият има късмет — обади се друг, Паншин, и вдигна чаша. Отново избухна смях. Едва след като смехът утихна, Ханс Еберт леко се наведе напред и заговори. Досега беше потих от обикновено, беше предпочел по-скоро да седи и да слуша, отколкото да бъде фокус на разговора им; но сега всички погледи се впериха в него.

— Тъжна история... — започна той. — Само да бях знаел какво ще излезе, хич нямаше да се забърквам в тази работа.

Разнесе се съчувствено мърморене. Мъжете се спогледаха и закимаха.

— Ами то... всички можем да си извадим поука, нали така? — продължи той и се огледа. Срещна откровено погледите им. — Тази жена си беше превъртяла още преди аз да се натъкна на нея.

Сега никой не се опитваше да търси в думите му някакъв втори смисъл. Всички разбираха колко важно беше случилото се. Да се забъркаш с някоя жена бе едно — това беше друго. Събитията бяха излезли извън контрол, а жената беше престъпила чертата, като нападна Еберт.

— Не — продължи Еберт. — Тъжно ми е да го казвам, но наистина вярвам, че мадам Чуан щеше така или иначе да свърши в санаториум, независимо дали аз ѝ се бях изпречил на пътя или не. Що се отнася до съпруга ѝ, убеден съм, че той си е много по-добре със своята *тиан-фан* — той се усмихна и погледна към Скот, — дори и ако това момиченце вземе, че го умори от удоволствия.

Последваха усмивки, но не и гръмогласен смях. Въпреки това настроението им изведнъж се разведри. Проблемът беше присъствал неизказано зад всичките им приказки по-рано и бе потискал духа им. Но сега беше огласен и на всички им беше поолекнало.

— Никой не те обвинява, Ханс — Паншин се наведе напред и го докосна по рамото. — Както казваш, то така или иначе щеше да си стане. Просто ти извади лошия късмет.

— Точно така — Еберт вдигна чашата към устните си и я пресуши на една рязка, дивашка глътка. — Има и утешения. *Муѝ цай* например.

Фест се наклони напред и се ухили. Преплиташе език.

— Това значи ли, че си охладнял към другата, Ханс? — в смеха му се долавяше неприличен намек. — Нали се сецаш, оная жълтата курвичка... Златно Сърце.

На Фест никога не му се беше носила славата на особено дискретен, но този път думите му явно бяха обидили Еберт. Той изгледа Фест кръвнишки.

— Това си е моя работа! — отрязва го. — Не си ли съгласен?

Усмивката на Фест замръзна. Той се облегна назад и поклати глава — изведнъж като че ли беше поизтрезнял.

— Прости ми, Ханс. Не исках да... — млъкна и наведе глава.

Еберт го гледа втренчено още миг, после се огледа и се усмихна.

— Извинете приятеля ми, *чун цу*. Мисля, че е попрекалил — и отново погледна към Фест. — Според мене е най-добре да се прибиращ, Фест. Одън може да те заведе до вас, ако искаш.

Фест преглътна и поклати глава.

— Не, ще се оправя. Не е далече — той пак погледна Еберт в очите. — Наистина, Ханс, изобщо не съм искал да те обидя.

Еберт се усмихна пресилено.

— Всичко е наред. Разбрах. Просто си пил прекалено много, това е.

— Да... — Фест остави чашата си и със залитане се изправи на крака. Отдръпна се назад почти театрално и се поклони на всички подред.

— Приятели...

Когато Фест си тръгна, Еберт се огледа и леко снижи глас:

— Простете ми, задето бях толкова рязък с него, но той понякога забравя къде му е мястото. Предполагам, че е въпрос на произход. Баща му се е изкачвал сам по нивата и понякога маниерите му... — той разпери ръце. — Е, знаете как е.

— Разбираме — Паншин го докосна по рамото. — Но се боя, че дългът зове и мене, колкото и да ми се иска да седя тук с вас цял следобед. Може би не би имал нищо против да ми се обадиш някой път, Ханс? Да вечеряме заедно?

Ханс пусна широка усмивка.

— С удоволствие, Антон. Уговори се с моя адютант. Тази седмица съм зает, но следващата...

Постепенно компанията се разпадна — всички офицери хванаха своите си пътища и накрая на масата с Еберт остана само Одън.

— Е? — попита Одън след малко, щом забеляза как се е умислил Еберт.

Еберт вдигна глава, загризал нокът.

— Подразни се, нали?

— Много си прав, мамицата му! Това копеле не знае кога да си държи езика зад зъбите! Не стига, че министърът си прати жената в лудницата, ами... Никак не ми се ще да ставам за посмешище на всички!

Одън се поколеба, после кимна.

— И какво искаш да направя?

Еберт се облегна назад и се загледа в морето от празни маси, ширнало се към бара. След това пак погледна Одън. Трепереше от гняв.

— Искам да си получи урока — това искам. Искам нещо, което ще му припомни, че трябва да си държи шибаната уста затворена и да пие по-малко.

— Значи предупреждение?

Еберт кимна.

— Да. Но нищо прекалено драстично. Малко поступване, това е.

— Добре. Отивам още сега, ако искаш — Одън се поколеба, после добави: — Ами снимките?

Еберт се втренчи в него. Одън говореше за пакета, който му беше оставил в деня, когато онази лудата го нападна. Пое си въздух и се разсмя.

— Бяха интересни, Уил. Много интересни. Откъде ги докопа?

Одън се усмихна.

— Да кажем, от един приятел. Една от свързките ми в Мрежата.

Еберт кимна. Голямо съвпадение си беше. Само половин час преди това беше говорил с маршал Толонен за липсващите скулптури и ето ти го Одън с пакет холограми на съвсем същите нещица, които му бяха наредили да открие.

— Та какво искаш да правиш? — подкани го Одън.

— Нищо — Еберт се усмихна загадъчно. — Освен ако приятелят ти няма и още нещо за мене.

Одън срещна погледа му и извърна глава. Значи беше разбрал най-накрая. Но щеше ли да захапе?

— Имам писмо за тебе — извади плика от туниката си. — От чичо ти Луц.

Еберт взе плика и се разсмя.

— Знаеш ли какво е това?

Одън вдигна рамене.

— Аз съм само куриерът, Ханс. Не върви да знам какво става.

Еберт се вгледа в приятеля си, след това бавно кимна.

— Не, не върви, нали? — погледна плика и се усмихна. — Ами това? И това ли е работа на приятеля ти?

Одън се намръщи.

— Не зная за какво говориш, Ханс. Както казах...

Еберт вдигна ръка.

— Няма значение. — Наведе се напред и хвана Одън за ръката. Лицето му изведнъж беше станало сериозно. — Вярвам ти, Уил. Сред цялата тази тълпа от лайнари и кибици ти си единственият, на когото мога да разчитам безрезервно! Знаеш го, нали?

Одън кимна.

— Знам го. И затова никога не бих те издънил.

— Не — Еберт му се усмихна напрегнато, после се облегна назад и пусна ръката му. — Давай тогава да движим, Уил. Преди онова копеле, дето не внимава какви ги дрънка, да е заспало. Междувременно ще разбера какво иска чичо ми.

Одън стана и се поклони.

— Внимавай, Ханс.

— Ти също, Уил. Ти също.

* * *

Фест се наклони към идентификатора в стената, заключи вратата след себе си и хвърли туниката си на пода. Еберт беше прав. Беше пил прекалено много. И какво от това, да му се не види? Като опреше до пиене, и Еберт не беше света вода ненапита. Много нощи беше падал от стола като дърво. Пък и тази работа с онова момиче, с онази жълтата курвичка, Златно сърце. Фест се разсмя.

— Настъпих те по мазола, а, Ханс, стари друже? Големичък мазол, а? Нещо не ти хареса, а?

Разтресе се, после пак се разсмя. Еберт щеше да му е бесен ден-два, но само толкова. Ако се държеше настрана известно време, щеше да се разнесе. Ханс щеше да забрави и после...

Оригна се и се подпря с ръка на стената.

— Време за пиш...

Изправи се над мивката и се разкопча. Беше незаконно да се пикае в мивката, но какво толкова, майната му? Всички пикаеха в мивката. Не можеше да се очаква от човек да търчи по коридора до писоарите всеки път, когато му се припикае.

Тъкмо привършваше и си мислеше за онази малката, Златно Сърце, и какво би искал да й направи, звънецът на вратата иззвъня. Извърна се и си опика ботушите и крачола, след това погледна надолу и изпсува.

— Кой, мамицата му...?

Загаци се и без да си прави труда да се закопчава, тръгна залитайки към стаята.

— Кой е? — извика и се сети, че не е поставил ръка на интеркома.

„И какво толкова, майната му?“ — помисли си. Сигурно беше Скот — идваше да му разкаже какво е станало после, след като си е тръгнал. Приблужи се и фрасна с длан ключалката, след това се обърна и се наведе да вдигне туниката си от пода.

Точно се изправяше, когато един ритник в задника го запрати по очи на пода. После някой изви ръцете му рязко назад и ги завърза с ремък.

— Какво, да го вземат дяволите...? — задъха се той. Опитваше се да извие врат и да види кой е, но силен удар отстрани на главата го зашемети. Усети вкуса на кръв. Онзи тежеше — беше го яхнал и му пречеше да стане.

Изхленчи, след това усети раздвижване в гърлото си.

— Ох, мамка му... Ще драйфам...

Тежестта се надигна от гърба му и му позволи да се изправи на четири крака и да се прегърби. Опря чело о пода и започна да бълва. Накрая свърши. Известно време стоя така, с отворени очи. Пот покриваше челото му. Вонята от повръщано изпълни стаята.

— Богове! Отвращаваш ме, Фест, знаеш ли?

Изкриви поглед настрани — беше му трудно да фокусира. След това преглътна нескопосно.

— Ама кой си ти бе, да ти го начукам?

Мъжът студено се разсмя.

— Не ме ли позна, Фест? Толкова отдавна ли беше, че малоумният ти мозък вече се е отгървал от спомена?

Фест отново преглътна.

— Хаавикко. Ти си Хаавикко, нали?

Мъжът кимна.

— А този тук е моят приятел Као Чен.

Второ лице — лице на *хан* — се появи до лицето на Хаавикко, после се отдръпна. Това лице му беше странно познато, макар че Фест не си спомняше защо. А й това име...

Фест затвори очи — главата го цепеше — след това отново бавно ги отвори. Това копеле го беше фраснало яко. Много яко. Щеше да си плати за това.

— Какво искате? — разцепената устна го смъдеше.

Хаавикко приклепна до него и го дръпна за косата.

— Справедливост, бих казал преди време, но това вече не е достатъчно — не и след всичко онова, което ми мина през главата. Не. Искам да те мъча и да те унижавам, Фест, точно както мене ме мъчеха и унижаваха.

Фест бавно заклати глава — другият го стискаше здраво.

— Не разбирам. Аз не съм ти направил нищо, Хаавикко. Нищо.

— Нищо?! — Хаавикко се разсмя кисело, презрително. Дръпна рязко Фест за косата и го накара да изкрещи от болка.

— Значи това, дете застана на страната на Еберт и опозори честта ми пред генерала, било нищо, а? — изсумтя и грубо блъсна главата на Фест. Изправи се. — Ах ти, лайно с лайно! *Нищо* било, а?!

Лицето на Фест се изкриви.

— Предупреждавах те. Казвах ти да си траеш, ама ти... Само да си беше замълчал...

— И си мислиш, че ще се отървеш с това?

Беше онзи *хан* — бе притиснал лице о лицето на Фест. Фест усещаше киселия му дъх на бузата си.

— Виждаш ли това? — той дръпна един нож в полезрението на Фест. Ножът беше зловещ, по-дълъг и по-широк от стандартния, с ръб, остър като бръснач.

— Виждам го — Фест се мъчеше да се пребори с внезапно обзелия го страх.

— Добре. Тогава значи, приятелче, дръж се възпитано и не ни обяснявай какво можем да правим и какво — не.

В този *хан* имаше нещо хладно и фанатично. Нещо странно. Сякаш цялата му омраза беше отделена от него. Това го правеше много по-опасен от Хаавикко въпреки всичките му заплахи. Фест отмести поглед. Побиха го студени тръпки.

— Какво ще правите?

Мъжът *хан* се разсмя. Отново студено, безлично.

— Не ние, Фест. Ти. *Ти* какво ще правиш? Ще ни помогнеш ли да ковнем онова копеле Еберт или ще ни се правиш на корав?

Фест замря. Значи беше това. Еберт. Искаха да докопат Еберт. Обърна се назад и пак срещна очите на *хана*.

— Ами ако не ви помогна?

Ханът се усмихна. Усмивка на убиец.

— Ако не ни помогнеш, тогава и ти отиваш заедно с него. Защото ние ще го докопаме, бъди сигурен. И като го докопаме, ще те ковнем и тебе, капитан Фест. Заради всичките лайна, които си изсрал по негова заръка.

Фест преглътна. Вярно беше. Ръцете му далеч не бяха чисти. Но усещаше и неизказаното в думите на този *хан*. Ако не помогнеше... Извърна глава — сигурен беше, че *ханът* ще го убие, ако откажеше. И тогава изведнъж нещо в него се скъса и той се разрида, притисна лице о пода. Миризмата на собственото му повръщано нахлуваше в ноздрите му.

— Мразя го! Не го ли разбирате? *Мразя го!!!*

Хаавикко изсумтя презрително.

— Не ти вярвам, Фест. Ти си негово творение. Правиш каквото ти каже. Забравяш, стари приятелю — виждал съм те по време на работа.

Но Фест клатеше глава. Погледна Хаавикко с изкривено от болка лице. Гласът му се беше пречупил.

— *Нямаше как!* Не разбираш ли, Хаавикко? Тогава, пред Толонен... трябваше да излъжа! Защото иначе...

Ханът погледна Хаавикко. Нещо премина между тях, после Чен отново погледна към Фест.

— Продължавай! — изкомандва му с още по-твърд глас. — Разкажи ни. Какво *можеше* да ти направи *той!* Трябваше просто да кажеш истината.

Фест затвори очи и се разтресе.

— Бонове, как исках да е така! Но ме беше страх!

— Ти си позор... — започна Хаавикко, но Фест го прекъсна.

— Не! Ти пак не разбираш! Не *можех!* Аз... — той впери безнадежден поглед в пода, след това главата му отново се разтресе. — Аз... аз убих едно момиче и...

Хаавикко се хвърли към него.

— Копеле лъжливо!

Фест впери в него ужасен поглед, поразен от реакцията му. Не разбираше какво означава тя.

— Вярно е! Убих едно момиче! Нещастен случай... в един публичен дом... И Еберт разбра и...

Хаавикко се извърна побеснял.

— Лъже, Чен! Подиграва се с мене!

— Не! — Чен положи ръка на рамото на Хаавикко. — Изслушай го. И се замисли, Аксел. Помисли си. Еберт няма чак толкова богато въображение. Каква по-добра гаранция за това, че номерът ще мине, ако вече не го е виждал и преди?

Хаавикко зяпна насреща му, след това кимна. Обърна се и погледна към Фест изтрезнял.

— Разкажи ни, Фест. Разкажи ни какво стана.

Фест потръпна, погледна първо единия, после — другия, наведе глава и започна да разказва.

* * *

Портиерът се поклони ниско, после отстъпи встрани. Пръстите му сърчно мушнаха сгънатата банкнота в задния му джоб.

— Ако господинът е съгласен да почака, ще уведомя *ши* Еберт, че е дошъл.

Де Вор влезе вътре, седна и се огледа. Фоайето на клуб „Абакус“ беше обширно, с висок таван, сумрачно осветено и мебелирано с ниски, тежки на вид кресла. В средата на залата имаше малък шадраван на издигната платформа. В него шумолеше фонтан, а тук-там из залата бяха поставени огромни бронзови урни като коремести борци, чиито ръце се бяха превърнали в извити дръжки, а главите — в плоски капаци.

Стената срещу него беше покрита с един-единствен огромен goblen. На него бе изобразено древно тържище — пространството под гредите кипеше от живот — хора, заети с трескава дейност; всяка сергия беше отрупана с монети, банкноти, свитъци с документи. Най-отпред един явно преуспяващ търговец се пазареше с клиент, а счетоводителят зад него с хищен израз местеше топчетата на сметалото. Всичко това без съмнение трябваше да илюстрира принципите на честната търговия и здравата самоувереност, но на безпристрастния наблюдател то внушаваше просто алчност.

Де Вор се усмихна и вдигна поглед, щом Луц Еберт се появи в долния край на фоайето. Стана и го пресрещна.

Луц Еберт беше много по-различен от брат си, Клаус. Беше с десет години по-млад и бе наследил малко от огромното състояние на баща им и, както му се струваше, дори още по-малко от отличителните му външни белези. Луц беше висок, строен тъмнокос мъж с по-приятливи маниери от тези на брат си — продукт на втория брак на баща им с известна оперна звезда. Преди години Де Вор беше чул някой да казва, че Луц има „меден език“, и това си беше вярно. За разлика от брат му, на него му се беше наложило сам да си проправя път в света и този опит го бе белязал. Той никога не отклоняваше поглед встрани, докато ти говореше, не стискаше ръката ти прекалено силно, за да подчертае колко приятелски е настроен към тебе. Рязката прямота от типа „не на мене тия“, която беше характерна за брат му,

нему не беше позволена и той го знаеше. Той не му беше същински брат — нито по власт, нито пък му приличаше като човек — макар че нямаше нищо против да използва роднинството при възможност и да оставя другите да си правят изводи за връзката му с един от най-могъщите мъже в Чун Куо. Много сделки беше осъществил по този начин — сделки, които, ако трябваше да разчита само на силата на собствената си личност и на ограничените обстоятелства, може би никога нямаше да успее да сключи. Тук, в клуб „Абакус“, обаче той беше в стихията си — сред свои.

Луц се усмихна топло за поздрав и направи лек, уважителен поклон.

— Какво неочаквано удоволствие, *ши* Льор. Надявам се да вечеряте с мене. Частният ми кабинет е в дъното. Ще можем да си поговорим там, без никой да ни безпокои.

— Разбира се.

Стаите бяха малки, но разкошно мебелирани по последната мода на Първо ниво. Де Вор разкопча туниката си, огледа се и забеляза спалнята от едната страна. Без съмнение голяма част от бизнеса на Еберт беше осъществяван, като се отдаваше на разврат заедно с други такива като него. Де Вор се усмихна отново, после вдигна ръка, учтиво отказвайки подадената от Еберт чаша, — Не, благодаря. Уморен съм от пътуването и ми предстоят още няколко срещи до края на деня. Но ако има плодов сок например...

— Разбира се — Еберт отново се засуети около барчето.

— Много е хубаво тук, приятелю. Много хубаво наистина. Мога ли да запitam какъв наем плащаш за тези стаи?

Еберт се засмя, обърна се и подаде чаша на Де Вор.

— Номиналът е само 20 000 на година, но в действителност стават горе-долу три-четири пъти повече.

Де Вор кимна и вдигна чаша в мълчалив тост. Беше разбрал. Всичко в този свят си имаше две цени. Едната — официалната, регулирана цена: цената, която би платил, ако всичко беше нормално и не се налагаше да буташ на чиновници. Другата беше действителната цена — която се получаваше, след като бутнеш на този и на онзи, за да получиш онова, което искат и хиляди други.

Еберт се настани срещу него.

— Както и да е, сигурен съм, че не идваш при мене за това.

— Не. Идвам по повод племенника ти.

Еберт се усмихна.

— И аз така си помислих.

— Писа ли му?

— Писах му каквото ми предложи. Поканих го утре вечер на вечеря тук.

— Ще дойде ли?

Еберт се усмихна, после извади от горния си джоб плик и го подаде на Де Вор. Вътре имаше кратка бележка, написана на ръка от Ханс Еберт, с която съобщаваше, че с най-голямо удоволствие би вечерял с чичо си.

Де Вор му върна писмото.

— Знаеш ли какво да говориш?

— Не се безпокой, Хауард. Знам как да го привлека. Казваш, че вече си му променил настроението — е, така си е, но познавам племенника си. Той си е горд. Ами ако той не иска тази среща?

Де Вор се облегна назад и се усмихна.

— Ще я поиска, Луц, гарантирам ти. Но ти трябва да му изясниш, че никой не му оказва никакъв натиск или принуда. Искам да се видя с него, това е — да имам възможността да си поговорим.

Забеляза колебанието на Еберт и се усмихна вътрешно. Еберт знаеше какъв риск беше поел, но всъщност нямаше друг избор. Последното му бизнес начинание се беше провалило безславно и го бе оставило затънал в дългове. За да разчисти тези дългове, се налагаше да влезе в комбина с него — без значение дали го иска или не. Във всеки случай посредническите услуги му се плащаха много добре — четвърт милион юана — плюс обещанието, ако работата стане, да получи и още.

На вратата се почука. Беше икономът, дошъл да вземе поръчката им за вечеря. Еберт се справи с него и пак се обърна към Де Вор усмихнат. Сега, след като въпросът беше повдигнат и приключен, той се бе поотпуснал.

— Сигурен ли си, че не мога да ти помогна с още нещо, Хауард? Не бих ли могъл да уредя нещо?

Де Вор се облегна назад и кимна.

— Като го каза, Луц... има една дреболия, за която можеш да ми помогнеш. Търся купувач за един предмет. Става въпрос за статуетка...

* * *

В транспортъора по обратния път за Пустошта Де Вор се отпусна назад със затворени очи — мислеше за работата, която бе успял да свърши през деня. Беше започнал рано — първо бе слязъл в Мрежата да се срещне с Гезел и Мах. Срещата беше трудна, но бе успял да надделее. Както и подозираше, Ван Со-леян ги беше убедил — особено Гезел — да нападнат плантациите на Ли Шай Тун в Източна Европа. След като вече им бяха насадили тази идея в главите, се оказа трудно да бъде изкоренена оттам, но най-накрая той успя, като убеди Мах, че едно нападение срещу Бремен би било къде-къде по-съкрушителен удар срещу танга и къде-къде по-малко съкрушителен за собствените му хора. Уговорката му да предаде останалите карти и да спонсорира и обучава специални отряди на *Пин Тяо* го затвърди още повече. Направо ги виждаше как се спогледаха в края на срещата, сякаш бяха отбелязали точка срещу него, а всъщност той поръчваше музиката.

После бе отишъл да обядва с чичото на Еберт, след това — на последната си среща за деня. Усмихна се. Ако животът беше една голяма игра на *уей чи*, направеното от него днес можеше да се обобщи по следния начин: в преговорите си с *Пин Тяо* бе продължил линията си и беше превърнал отбранителната позиция в нападателна. Като даваше аванси на Ханс Еберт чрез чичо му, целеше да обкръжи и по този начин да премахне една от потенциално най-силните групи на противника. Това бяха два усъвършенствани хода на играта, която беше започнал много отдавна; но последният беше съвсем нова игра — първият камък, поставен в друга част на дъската; първата сянка на изцяло нова формация.

С учения се беше оправил лесно. Беше точно така, както му бе съобщил информаторът му: човекът беше недоволен и корумпиран. Заради първото се разбра лесно с него, второто му даваше възможност да го купи. И го беше купил, като му бе изяснил съвсем точно какво иска срещу тези пари.

— Направете това за мене — беше казал, — и ще ви направя толкова богат, колкото не сте и сънували! — И като доказателство му бе дал чип за 20 000 юана. — Но само да се провалите — по-добре ще

е да имате очи на гърба си и някой приятел, който да ви пази, докато спите. Ще си имате проблеми и ако изпуснете и една-единствена дума за онова, за което ви помолих днес. — И той се наведе заплашително напред. — Аз съм щедър човек, *ши* Бариш, но ако ме ядосат, убивам, без да ми мигне окото.

Бе забелязал какъв ефект имаха думите му върху учения и беше останал доволен, че това се оказа достатъчно. Но просто за да се подсигури, беше купил и втори човек, който да следи първия. Защото от подсигуряване глава не боли.

И така, той беше положил камъка там, където противниците му най-малко очакваха да го положи — в сърцето на собствената им формация, в проекта „Жица в главата“. Защото момчето, Ким, щеше да бъде негово. Междувременно щеше да го държи под око и да се грижи нищо лошо да не му се случи. Бариш щеше да бъде очите и ушите му и щеше да му докладва.

Когато дойдеше времето, щеше да отведе момчето от тази планета. На Марс. И там щеше да започне нова кампания срещу Седмината. Кампания с такова въображение и такъв размах, че мерките им за сигурност щяха да изглеждат като невежите охранителни постове на пещерни хора.

Засмя се, изправи гръб и през портала вляво мерна планините. Летателният апарат заобиколи базата и започна да се приземява.

Но първо щеше да ги подкопае. Първо щеше да смачка увереността им — да счупи *Юе лун*, огромното колело от дракони, и да ги накара да поставят под въпрос всичко, което предприемат. Щеше да ги насъсква един срещу друг, докато най-накрая...

Отново се разсмя. Докато и последният дракон изяде собствената си опашка. А после нямаше да остане нищо. Нищо — освен него самия.

* * *

Ханс Еберт се усмихна и прегърна Фест през раменете.

— Не се тревожи, Едгар. Въпросът е приключен. Кажи сега какво ще пиеш. Имам бутилка от най-добрия *шен* на самия танг, ако

искаш. Ще бъде хубаво да подновим дружбата си с едно толкова хубаво вино, не смяташ ли?

Фест леко наклони глава — все още му беше притеснено въпреки очевидното дружелюбие на Еберт. Когато получи бележката на Еберт, с която го викаше в апартамента си, първо му се искаше да побегне — но къде ли щеше да избяга? Във всеки случай това беше само пристъп на параноя, предизвикан от посещението на Хаавикко и онзи хан в стаята му — всъщност нямаше истинска причина да се страхува от Еберт. Що се отнася до другото — до онази работа със Златно Сърце — Еберт не само му беше простил, но и го бе шашнал, като му бе предложил да се възползва от момичето.

— На мене ми е омръзнала — беше му казал Еберт, застанал до него на вратата, докато гледаха спящото момиче. — Подозирам, че съм я обучил прекалено добре. Твърде е покорна. Не, предпочитам жените с повече дух. Като онази муй цай.

Фест се беше огледал за нея, но Еберт бе побързал да му обясни, че я бил отпратил за ден-два.

И пак се беше разсмял.

— Не върви да се пресищаме, нали? Няколкодневното въздържание изостря глада, не мислиш ли?

Фест бе кимнал. От шест дни не беше лягал с жена и собственият му глад беше остър като бръснач. Оттук виждаше голите гърди на момичето, извивката на корема ѝ там, където се беше отвила в съня си. Преглътна. Колко често си го беше представял. Още от онзи първи ден при Му Чуа.

Еберт се обърна към него и срещна погледа му.

— Е, Едгар? Искаш ли я?

Той кимна бавно, неохотно и Еберт, сякаш доволен, се усмихна и го дръпна назад, а после затвори вратата.

— Е, може пък и да я имаш. Може пък и да ти я пусна.

Сега стояха насред хола и пиеха за дружбата си. Фест, който се беше страхувал от най-лошото, започна да се отпуска.

Еберт се обърна, огледа се, седна и му се усмихна.

— Много лоша синина имаш на бузата си, Едгар. Как стана?

Въпросът изглеждаше невинен — чиста любезност — и все пак Фест усети как се стяга. Но Еберт като че ли не го беше грижа. Той

погледна надолу и сръбна от пиетието си, сякаш отговорът нямаше никакво значение.

— Паднах — заобяснява Фест. — Истината е, че пикаех в мивката и взех, че се подхлъзнах. Фраснах се по бузата и за малко да се нокаутирам.

Еберт го погледна.

— Ами приятелите ти... те как са?

Фест се намръщи.

— Приятели ли? Кой, Скот ли? Или Паншин? Еберт поклати глава.

— Не. Другите ти приятели.

— Не знам за какво ми говориш. Какви други приятели?

— Новите ти приятели. Които си намери вчера.

Фест преглътна. Значи знаеше. Или пък не знаеше? А ако знаеше — защо досега се правеше на приятел? Защо му предложи момичето? Освен ако не беше някаква игра, с която да го забаламоса и да го дръпне към себе си.

Реши да продължи да се прави на ударен.

— Пак не те разбирам, Ханс. Нямам нови приятели.

Еберт изскочи от стола толкова бързо, че го смая. Фест залитна назад и разля чашата си.

— Ти, шибан лъжец! Ти, гадно лъжливо дрънкало! Само като си помисля, че съм ти се доверявал!

Фест потръпна. Промяната в Еберт го плашеше. Усмивката му се беше превърнала в озъбване. Очите му бяха разширени от гняв.

— Това са лъжи, Ханс! Някой те е лъгал!

Еберт отново разтърси глава — очите му бяха пълни с презрение. Изплю думите:

— Искаш да чукаш момичето, а? Е, аз по-добре да я видя умряла! Що се отнася до лъжите, тук има само един лъжец и това си ти, шибаняк такъв! Виж тук!

Той грабна снимката, която Одън беше направил пред апартамента на Фест, и му я подаде. На снимката се виждаше как Фест се сбогува на вратата с Хаавикко и с онзи хан. И тримата се усмихваха.

— Е? Какво ще кажеш сега, а? Посочи ми една що-годе свястна причина, която да ме спре да не те погна с ритници оттук до Пей Чин!

Фест остана така още миг, втренчен в снимката, после тя падна от ръката му. Погледна Еберт и се усмихна — за първи път от толкова отдавна се чувстваше свободен, незадължен с нищо на този човек.

— Върви да си го начукаш, Ханс Еберт.

Това беше искал да каже повече от петнайсет години, но чак сега бе събрал куража. Забеляза как очите на Еберт пламнаха при тези думи и се разсмя.

— Ах ти, лайненце такава...

Реагира бавно. Дланта на Еберт се стовари върху ухото му и го накара да залитне назад. Чашата падна от ръката му. Той приклепна срещу Еберт и извади ножа.

— Само да си се опитал пак и ще те разпоря!

Еберт застана срещу него и започна да обикаля бавно. Усмихна се презрително.

— Ти винаги си бил един малък пръдльо и нищо повече, Фест. Че тебе никога не те е бивало с ножа! Как щеше да станеш сержант, ако не бях аз! За капитан да не говорим!

Фест се метна напред, но пак се оказа твърде бавен — Еберт беше отскочил. Ножът на Фест разпра единствено въздуха. Но Еберт сграбчи ръката му, притисна я като в менгеме и го накара да се строполи на колене.

Фест изкрещя, но викът му секна, щом Еберт размаза лицето му с коляно. После извади ножа си и го заби веднъж, дваж, три пъти в корема на Фест, сумтейки тежко. Забиваше го и го въртеше в меките тъкани, докато не опря о кост.

Бутна Фест, след това захвърли и ножа си. За миг очите на Фест се втренчиха в него с ням ужас, после го разтресе спазъм и погледът му се изцъккли. Коремът му беше разпран.

Еберт остана там още известно време — от стореното го побиваха тръпки. След това се обърна и се отдалечи. Надникна в стаята, където лежеше Златно Сърце. Сега се беше обърнала настрани с гръб към него, но си личеше, че спи. Потръпна, затвори вратата и я заключи отвън.

Обърна се. От трупа продължаваше да блика кръв — пръскаше от прерязаната артерия като малко фонтанче и се събираше в локва на пода до тялото. Взря се в нея като омагьосан, после се приближи до комсета и набра кода на Одън.

Лицето на Одън се появи след миг.

— Какво има, Ханс?

Еберт се поколеба, след това се усмихна.

— Имах малко неприятности с нашето приятелче, страхувам се. Ами... положението излезе извън контрол. Можеш ли да дойдеш?

— Разбира се. Веднага идвам. И... Ханс?

— Какво?

— Да не забравиш. Днес вечеряш с чичо си. Измий се, оправи се. С останалото ще се заема аз.

* * *

Златно Сърце лежеше и почти не смееше да диша. Още трепереше от онова, което беше видяла през тесния процеп на вратата. Бе видяла как Еберт извади ножа и наръга другия — не веднъж, за да го обезвреди, а цели три пъти...

Беше го чула как идва до вратата и поглежда вътре; после се напрегна — чу как ключалката изцрака. Не смееше да погледне дали той е в стаята или не — очакваше сега да дойде и редът на самата нея. Но след това чу гласа му — говореше по комсата отвън — и така й олекна, че за малко да се разридае.

И все пак, когато затвори очи, продължаваше да го вижда — лицето му, изкривено от яростен гняв; как сумти, докато забива ножа в плътта на другия и го разпаря. *Убива го.*

Потръпна и придърпа чаршафа плътно около себе си. Да, Еберт беше убил Фест. Фест пръв беше извадил нож, но Еберт го бе обезоръжил, преди сам да извади нож. А онова, което последва, беше грозно, брутално убийство — ни повече, ни по-малко.

Само да знаеше... Нито за миг той не подозираше, че тя го е видяла.

Продължи да лежи и да се вслушва — той шеташе из съседната стая и се подготвяше за срещата си; след това стана, влезе в малката баня и тихо затвори вратата зад себе си, а после коленичи над мивката и отново и отново започна да плиска лицето си с чиста студена вода, сякаш за да измие ужасния образ от очите си.

* * *

На западната тераса в Тонджиян беше ранна вечер. Дълги сенки се простираха през огрените от слънцето градини под балкона. Над ливадите край езерото се разнесе вик на паун и наруши тишината.

На самата тераса масите бяха отрупани с ястия и напитки. В единия ѝ край до стената на двореца бе издигнат златен балдахин; платформата му беше леко повдигната. Там, на трона с драконите, седеше тангът — Ли Шай Тун. Принц Юан и лейди Фей бяха застанали от едната му страна под яркочервения навес.

Тангът беше извикал на терасата всички прислужници, които не бяха заети с нищо друго. Стояха там, скупчени пред балдахина — на брой над шестстотин. Мълчаха с чаши в ръка и чакаха тангът да заговори.

От едната страна сред конярите беше застанал вътрешният шамбелан, Нан Хо. Бе прекарал цял ден в опити да разбере какво беше разтревожило лейди Фей същата сутрин — разпитваше прислугата, разнищваше плетеницата от слухове и контраслухове, отделяше фактите от въображението. И сега знаеше.

Погледна я, видя колко сладко се усмихва на съпруга си, колко топло я гледа той в отговор; потръпна — усещаше, че идва нещо лошо. В топлото сияние на късния следобед тя изглеждаше особено красива; простотата на облеклото ѝ я обгръщаше, както черупката обгръща стридата. И все пак тази красота беше покварена. С времето маската щеше да падне и всички щяха да я видят такава, каквато той я виждаше сега — със знаещи очи. Забеляза как принцът я хвана за ръката и сведе поглед — знаеше какъв е неговият дълг.

Едно беше по-важно от всичко, едно-единствено нещо — щастието на господаря му. И ако щастието на принца зависеше от тази слаба, глупава жена, то така трябваше да бъде — не му беше работа да насочва сърцето на господаря си, а просто да го пази от най-лошото, което можеше да му стори светът. По тази причина беше дал специални инструкции на всички, с които бе разговарял по въпроса, и ги беше предупредил, че отгук нататък и най-дребният намек по темата — дори и най-повърхностната мисъл — ще бъде наказван с уволнение на мига. Или с нещо още по-лошо. Защото той беше решен

нито една дума никога да не стигне до ушите на Ли Юан или на баща му. Не. Нямахте да позволи на нищо да се изпречи между принца и неговото щастие.

Въздъхна, огледа се и точно тогава великият танг заговори. Радостта осветяваше мъдрите му черти като зимно слънце. Но за Нан Хо тази радост беше куха. Също като зимните лъчи тя само привидно топлеше. Под плътта костите му бяха студени, чувствата му — напрегнати.

Син! Навсякъде около него се разнесе възбудена врява и той също възкликна; но чуваше — усещаше — фалша в гласа си.

Странно — сети се за Перлено Сърце. „Да — помисли си той, — Перлено Сърце би била по-добра, по-мила съпруга от онова фалшиво същество там. Вярна. Когато станеш танг, тя щеше да те направи силен. Щеше да те направи властелин над властелините.“

Да, но Перлено Сърце беше само прислужница — животно, което да ти топли леглото и да те учи на маниери в спалнята. От какъв произход беше — произхождаше от неизвестни родители... Можеше ли да се мери по произход с онази курва там!

Нан Хо отново вдигна поглед и пак забеляза колко радостен беше принцът. Това поне не беше фалшиво. И точно затова щеше да си държи езика зад зъбите и да удържа тази крехка лодка на вода. Не заради нея — че какво беше тя сега освен една изрисувана кукла с маска, която скриваше покварата ѝ? — а заради Ли Юан.

И после — кой знае каква промяна можеше да предизвика едно дете?

Вдигна глава и се заслуша. В далечината се дочуваше слаб моторен шум, който се приближаваше все повече. Обърна се към залязващото слънце и ги видя — два кораба, които се снижаваха там, на запад. За миг се уплаши, но после погледна своя танг, забеляза погледа на Ли Шай Тун и кимна мълчаливо, сякаш и той очакваше тъкмо тези два кораба.

— Да прием за здравето на сина ми и неговата съпруга! — Ли Шай Тун се усмихна и вдигна чаша. — И за моя внук. *Кан пей!*

Благословията отекна по терасата, а корабите продължаваха да се приближават.

Ли Шай Тун поспря сред хладния следобед и се огледа. Не беше сигурен, че ще дойдат, но ето — бяха се отзовали на молбата му. Без съмнение това само по себе си означаваше нещо. Без съмнение означаваше, че са склонни да предприемат първата стъпка.

„Проклети да са! — изведнъж го обзе гняв. — Проклети да са, че трябва да влизам в подобни пазарлъци с такива като тях!“ После погледна надолу и усети докъде са го довели мислите му — в края на краищата и двамата мъже бяха тангове, независимо от личните си недостатъци.

Тангове! Той потръпна — чудеше се какво ли би си помислил дядо му за Ван Со-леян. След това прочисти главата си от подобни мисли, влезе в кабинета си, седна зад бюрото, стегна се и зачака неговият канцлер, Чун Ху-ян, да ги доведе.

След дълги размишления беше решил да изпревари събитията: да се помири, преди разцеплението в Съвета да премине във враждебност. И ако това означаваше, че трябва да преглътне гордостта си и да посрещне Ван Со-леян и Ху Тун-по, щеше да го направи. За да има равновесие. И за да спечели време, за да могат Седмината отново да станат силни.

Ху Тун-по не беше проблем. Младият танг на Южна Америка просто беше попаднал под харизматичния чар на приятеля си. Не, единствената му грешка беше, че е слабоволев и безхарактерен. Истинската причина за междуособиците беше четвъртият син на Ван Хсиен, Ван Со-леян, сегашният танг на Африка.

Изсмя се отчаяно. Колко жестоко се бяха подиграли с тях времената — подобен човек да стане танг! Човек, чието място беше единствено под Мрежата! Цели два цикъла бяха силни, целта им — ясна, единството им — извън всякакви съмнения, но сега...

Поклати глава, след това докосна с пръсти двата документа, които беше подготвил. Ако всичко минеше добре, след час щяха да бъдат накъсани на парченца. Единственото им значение щеше да бъде в жеста на унищожаването им.

Но щеше ли това да бъде достатъчно? Щеше ли да задоволи танга на Африка?

Отвън в коридора звъннаха две камбанки — едната — ниска, другата — висока. Миг по-късно на вратата се появи Чун Ху-ян с наведена глава.

— Гостите ви пристигнаха, *чие хсия*.

— Хубаво — той стана и заобиколи бюрото си. — Покани ги вътре, Чун. После донеси вино и мезета. Може и да се позабавим тук.

Канцлерът се поклони и отстъпи назад — по лицето му личеше, че разбира каква трудна задача предстои на господаря му. След миг се върна, пак приведен, и въведе в стаята двамата тангове.

— Добри ми братовчеди — обърна се към тях Ли Шай Тун и се ръкува и с двамата. — Благодаря ви, задето успяхте да отделите от така ценното си време и толкова бързо се отзовахте на поканата ми.

Забеляза как Ху Тун-по веднага погледна приятеля си, за да разбере какво да направи; как усмивката му се стопи, щом забеляза непроницаемия израз на Ван Со-леян.

— Нямаше да дойда, ако не смятах, че е важно да те видя, Ли Шай Тун — отговори Ван Со-леян, забил поглед някъде зад него.

Ли Шай Тун се скова — беше разгневен не само от враждебността, която излъчваше младият танг, но и от онова, което се подразбираше от думите му — че на един танг може да му мине през ума да не се отзове на спешно повикване от страна на негов братовчед! Но въпреки всичко потисна гнева си. Този път нямаше да се остави на младия танг да го подведе.

— Точно така е — усмихна се той любезно. — Въпросът е от най-голяма важност.

Ван Со-леян се огледа с вид на човек, който размишлява дали да купи нещо или не, после пак погледна към Ли Шай Тун.

— Е? Слушам те.

Беше толкова грубо, така неочаквано, че Ли Шай Тун за миг загуби ума и дума. След това се разсмя. *„Така ли искаш да бъде наистина? — помисли си. — Или това също е поза — с цел аз да бъда изкаран от релси и ти да спечелиш предимство?“*

Той замислено докосна брадата си.

— Ти си като баща си, Со-леян. И той при нужда я караше направо.

— Баща ми беше стар глупак!

Ли Шай Тун се вцепени, шокиран от онова, което беше казал младият. Погледна към Ху Тун-по и забеляза как се беше извърнал засрамено, после поклати глава. Пое си дъх и отново заговори:

— Онзи ден в Съвета...

— Лекция ли ще ми четеш, Ли Шай Тун?

Ли Шай Тун усети, че го побиват студени тръпки. Този младок нямаше ли да го остави да довърши поне едно изречение?

Той леко склони глава и сниши глас:

— Бъркаш, добри ми братовчедо. Не търся нищо друго освен разбирателство помежду ни. Май започнахме зле — ти и аз. Исках само да поправа това. Да намеря някакъв начин да компенсирам притесненията ти.

Забеляза как Ван Со-леян леко се поизправи, сякаш усещаше, че е готов да му направи отстъпка. Отново се ядоса — инстинктът го тласкаше не да се приспособява, а да смачка демонстративната му наглост; но не позволи гневът да му проличи.

Ван Со-леян се обърка и го погледна право в очите.

— Значи сделка, така ли?

Той се вгледа в младия танг, после извърна поглед встрани.

— Разбирам, че ние двамата искаме различни неща, Ван Со-леян, но няма ли начин и двамата да останем доволни?

Младият се обърна и погледна към Ху Тун-по.

— Нали ти казах, Ху? — той посочи към Ли Шай Тун. — Този *лао джен* тук иска да откупи мълчанието ми. Да ми сложи юздите в Съвета.

Ли Шай Тун наведе глава, обзет от студен гняв. *Лао джен* — старец — беше уважително обръщение, но не и по начина, по който го беше използвал Ван Со-леян. Презрителната интонация го превръщаше в обида — обида, която не можеше да бъде пренебрегната току-така.

— Не трябва да плюеш протегнатата ръка...

Ван Со-леян го погледна — по лицето му се четеше открита враждебност.

— И какво можеш да ми предложиш ти — такова, че да е вероятно и аз да го искам, *лао джен*?

Ли Шай Тун беше свил юмруци. Сега ги отпусна и въздъхна леко.

— Защо, в името на всички богове, си толкова твърдоглав, Ван Со-леян? Какво искаш от нас?

Ван Со-леян пристъпи крачка напред.

— Твърдоглав ли? Не бях ли „гъвкав“, когато синът ти се ожени за жената на брат си? Или под „гъвкав“ ти всъщност разбираш „безпринципен“ — човек, склонен да върши онова, което искаш ти?

Ли Шай Тун рязко извърна лице към него. Сега не криеше гнева си.

— Отиваш твърде далече! Дявол да го вземе, момче!

Ван Со-леян се усмихна кисело.

— Момче... това съм аз за тебе, нали? Момченце, на което да му се дърпат ушите или да му се угажда. Или пък да го заключат някъде може би...

— Не си прав... — възрази Ли Шай Тун, но младият танг отново го прекъсна с тих, ала заплашителен глас:

— Времената са други, старче. В света стават нови неща. Седмината трябва да се променят според времето или да паднат. И ако аз трябва да пречупя силата ти в Съвета, за да докарам тази промяна, то ще го направя! Но недей да си мислиш, че можеш да ме купиш или да ме накараш да млъкна, защото това е невъзможно!

Ли Шай Тун не помръдваше — беше смаян, леко отворил уста. *Да го пречупи? Да пречупи силата му?* Но преди да успее да отговори, на вратата се почука.

— Влез! — почти машинално каза той, без да откъсва очи от младия танг.

Беше Чун Ху-ян. Подире му влязоха четирима прислужници с подноси.

— *Чие хсия...* — обади се той, след това бързо се дръпна назад: Ван Со-леян се втурна покрай него и разбута прислужниците. Те припряно се мъчеха да отстъпят и да му направят път. Подносите издрънчаха на пода.

Ху Тун-по се помота още малко, явно смутен от случилото се. Пристъпи към Ли Шай Тун, поклони се, обърна се и се спусна подир приятеля си.

Ли Шай Тун остана така още миг, след това махна на канцлера да си върви, приближи се до бюрото си и вдигна единия документ. Взря се в него — ръцете му трепереха от гняв. После започна да отлепва

парчетата восък едно по едно и да ги пуска на пода, докато най-накрая остана само неговият собствен печат в долния край на страницата.

Днес щеше да им предложи това. Щеше с радост да скъса този документ на парченца, за да подкрепи мирното споразумение. Но онова, което бе станало току-що, го беше убедило, че това е невъзможно. Ван Со-леян нямаше да го позволи. Е, тогава щеше да действа сам.

Обърна длан и прилепи тъжния матов метал на пръстена си към вдлъбнатината в края на бюрото. Усети как се стопля, после вдигна ръка и натисна печата върху восъка.

Готово. Беше го направил. Бе дал хода на плана на сина си. Беше му вдъхнал живот.

Остана така, втренчен в документа — в шестте празни места там, където трябваше да бъдат восъчните печати — след това се извърна. Гневът му още не се беше уталожил. Заговори сам на себе си — думите му бяха ехо на онова, което му беше казал младият танг:

— Времената са други, старче. В света стават нови неща. Разсмя се.

— Да, така е, Ван Со-леян. Точно така. Но ти няма да ме пречупиш. Не и докато дишам.

* * *

Кар се намираще в планината, закрил очи, оглеждаше се наоколо по пустите склонове. Беше студено, много по-студено, отколкото си бе представял. Вдигна яката на якето до ушите си и потрепери; все още претърсваше начупения пейзаж за някакъв знак, някакъв ключ за това, къде да търси.

Проблемът беше, че мястото беше твърде огромно. Някой можеше да скрие сто армии и те никога да не бъдат намерени.

Погледна надолу, докато духаше на ръцете си, за да ги стопли. Колко лесно беше тогава да скриеш тук една-единствена армия?

Беше започнало преди два дена, след като бе отишъл да се срещне с Толонен. Докладът му за масовите убийства му беше отнел почти час. Дори и така, все още не се бяха приближили до разкриването на онзи, който стоеше зад серията убийства.

Официалната версия беше тази. За себе си обаче беше сигурен кой стои зад тях и знаеше, че и тангът, и Толонен са съгласни — Де Вор. Трябваше да е той. Всичко беше твърде изпитано, твърде добре организирано, за да е дело на друг.

Но ако беше Де Вор, защо тогава в Града нямаше и следа от него? Защо не бяха видели лицето му никъде по нивата? В края на краищата всяка камера на сигурността, всеки отделен войник и служител в целия огромен Град търсеше това лице.

Това отсъствие не му даваше мира седмици наред, докато на връщане от срещата си с Толонен беше осъзнал значението му. Ако Де Вор не можеше да бъде намерен вътре, тогава може би просто не беше вътре — може би беше вън? Кар се бе върнал в кабинета си и там се изправи пред картата на Град Европа, втренчи се в нея, погледът му отново и отново минаваше по дългото, неравно пространство в центъра на Града — Пустошта — докато със сигурност разбра, че точно там би намерил Де Вор. Там, някъде из този малък отрязък.

Но онова, което на картата изглеждаше дребно, в действителност беше гигантско. Планините бяха прекалено могъщи — и по размер, и по брой. Изпълваха небето от единия до другия хоризонт и когато се обърна, пак видя тях — разпростираха се в далечината, целият свят приличаше на дълга планинска верига, а Градът — на нищо.

Така, откъде да започне? Откъде да започне сред този хаос от скали и лед? Как да търси това изоставено от боговете място?

Още разсъждаваше, когато видя втория кораб да се издига над хребета и да изчезва, за да се приземи до неговия, в долината далеч надолу. След малко от кораба се подаде фигура и започна да си проправя път към него, изкачвайки се по хълма. Беше Чен.

— Грегор! — поздрави го Чен. — Търсих те навсякъде.

— Какво има? — попита Кар и се повлече през снега, за да го пресрещне.

Чен спря, после повдигна защитните си очила и погледна нагоре към него.

— Донесох нови заповеди. От танга.

Кар се взря в него, след това взе запечатания пакет и го отвори.

— Какво се казва в тях?

— Че сме твърде близо до досиетата на убийците. И не само това, но трябва да спрем търсенето на Де Вор — поне засега — и да се

концентрираме върху проникването в организацията на *Пин Тяо*. Изглежда планират нещо голямо.

Чен видя как здравенякът кимна на себе си, сякаш въвеждаше тази нова информация, после се огледа и се разсмя.

— Какво има? — попита, изненадан от смеха на Кар.

— Само това — отговори Кар и вдигна заповедите на танга. — И това — добави, посочвайки планините навсякъде около тях. — Мислех си... два пътя, но целта е една. Де Вор.

— Де Вор?

— Да. Тангът иска да разследваме *Пин Тяо* и така и ще направим, но когато повдигнем този камък, можеш да се обзаложиш какво насекомо ще изприпка изпод него.

— Де Вор — каза Чен с усмивка.

— Да, Де Вор.

* * *

Ханс Еберт стоеше на дървената веранда на къщичката, взираше се в стръмния, покрит със сняг склон, а дъхът му се кълбеше в хрущящия въздух. Докато се вглеждаше, тъмната сянка горе на хълма се разтвори бавно, приближи се, порасна — вече се различаваше човешка фигура. Приближаваше се бързо по зигзагообразна пътека, която щеше да го изведе до къщичката.

Еберт плесна с облечените си в ръкавици ръце и се извърна да погледне вътре в къщичката. С него имаше още трима мъже, негови другари по оръжие. Хора, на които можеше да се довери.

— Той е тук! — извика им. — Сега бързо! Знаете какво да правите!

Те веднага станаха от масата и свалиха оръжието си от пирамидата до вратата, преди да заемат местата си.

Когато скиорът се приближи до верандата, къщичката изглеждаше празна с изключение на фигурата, облежната на терасата. Скиорът заби щеките си в снега, след това вдигна защитните очила и свали ръкавиците си.

— Приятно ми е да те видя, Ханс. Не бях сигурен, че ще дойдеш. Еберт се изпъна, после погледна надолу по стълбите.

— Чичо ми е настоятелен човек, *ши* Де Вор. Не знаех, че е ваш стар приятел.

Де Вор се засмя и се наведе да разкопчае обувките си. Щракна със закопчалките и отстъпи от ските.

— Не е. Не и официално. Нито ще бъде.

Срещна се с по-младия мъж в подножието на стълбите и разтърси двете му ръце уверено, топло — плът до ръкавици.

— Сега го разбирам.

— Разбираш какво? Хайде, Ханс, да влезем вътре. Въздухът е твърде студен за подобен разговор.

Ханс позволи да го въведат в къщичката. Когато седнаха с питие в ръка, той продължи:

— Онова, което имах предвид, е, че сега разбирам как успяваше да ни избягаш през всичките тези години. Още стари приятели, а?

— Един-двама — тайнствено каза Де Вор и се засмя.

— Да — замисли се Еберт. — Ти си истински член на фамилията, нали? — Изучаваше Де Вор и се опитваше да отгатне дали е въоръжен или не.

— Забравяш колко полезен бях на баща ти веднъж.

— Не... — Еберт подбра следващите няколко думи по-внимателно: — Просто се сещам колко вреден стана впоследствие. Колко опасен. Дори тази ми среща с тебе е...

— Изпълнена с опасност? — Де Вор отново се засмя — сърдечен, искрен смях, който странно раздразни по-младия.

Де Вор се огледа из стаята. В единия ъгъл имаше дъска за *уей чи*, седем черни камъка образуваха буква Н върху иначе празната мрежа.

— Виждам, че си помислил за всичко — като той и пак се усмихна. — Искаш ли да поиграем, докато разговаряме?

Еберт се поколеба, после кимна. Де Вор изглеждаше твърде спокоен, за да му хареса.

Двамата мъже се изправиха и отидоха до масата в ъгъла.

— Къде да седна? Тук ли?

Еберт се усмихна.

— Ако желаш. — Беше точно мястото, на което искаше да е Де Вор. Точно там го покриваха и тримата въоръжени мъже, скрити горе. Ако се опиташе да направи *нещо*...

Де Вор седна съвсем спокоен, вдигна капака на съдчето, после постави първия си камък в *цу*, Север. Еберт седна с лице към него, за момент го заразглежда, след това вдигна капака на своя съд и хвана между пръстите си един от черните камъни. Беше подготвил хората си предварително. Ако играеше на едно конкретно място — в средата на дъската, на границата с *шан*, юг, в интерсекцията до собствения си централен камък — тогава трябваше да открият огън и да убият Де Вор. Иначе щяха да стрелят само ако животът на Еберт беше в опасност.

Еберт се пресегна, игра на върха на *шан*, през две места от ъгловия си камък и на два реда от края на дъската.

— Е? — погледна към Де Вор през дъската. — Не си тук, за да ме питаш за здравето ми. Какво искаш?

Де Вор разглеждаше дъската, сякаш можеше да види предстоящата игра — фигурите от черните камъни и от белите, формата и взаимодействието им.

— Аз? Не искам нищо. Поне не от тебе, Ханс. Не затова съм тук. — Постави на дъската бял камък близо до последния на Еберт, после вдигна поглед и пак се усмихна. — Тук съм, защото има нещо, което ти *може* да искаш.

Еберт се втренчи в него удивен, след това се изсмя.

— Какво бих могъл да искам от тебе? — Плесна нов камък, почти безгрижно, през три квадратчета от първия.

Де Вор прецени хода, после поклати глава. Извади камък от съда си и го постави в средата между ъгъла и центъра, сякаш за да раздели някаква бъдеща формация от камъните на Еберт.

— Значи имаш всичко, което ти е нужно, Ханс?

Еберт присви очи, след това раздражено плесна нов камък върху дъската. Беше през две квадратчета от центъра, между този на Де Вор и неговия собствен, така че сега петте камъка образуваха прекъснат диагонал от ъгъла до центъра — два черни, един бял, после още два черни.

Де Вор се усмихна широко.

— Това е интересна формация, не мислиш ли? Но е слаба — като Седмината. Черните може да имат числено преимущество над белите, но белите не са обкръжени.

Еберт се отпусна назад.

— Какво искаш да кажеш?

Де Вор постави друг камък, като го избута към чу, запад. Сега триъгълник от три бели камъка се намираще вдясно от триъгълник от черни. За момент Еберт се вгледа в позицията, после пак вдигна очи към лицето на Де Вор.

Де Вор го наблюдаваше отблизо, погледът му изведнъж беше станал остър, буден, усмивката — изчезнала от устните му.

— Искам да кажа, че служиш на господар, когото презираш. И съответно играеш лошо. Дали печелиш или губиш, за себе няма значение. Не е *интересно*.

Еберт докосна с език горните си зъби, след това взе нов камък и го остави в *шан* — осем надолу, шест навън. Беше необходим ход; засилващ позицията. Щеше да попречи на Де Вор да прекъсне линията му, докато се разпростира в територията, която сега обкръжава. За него играта вървеше добре.

— Значи ми четете мислите, *ши* Де Вор? И знаете как разсъждавам?

— Знам, че си човек със забележителен талант, Ханс. И знам, че си отегчен. Мога да го видя в нещата, които правиш, в решенията, които вземаш. Мога да видя как постоянно спъваш по-голямата част от себе си. Да не би да греша? Да не би това, което виждам, да е най-доброто, на което си способен?

Де Вор сложи нов камък. Неочаквано той преряза формацията, която Еберт току-що беше направил, и проби в територията, която бе оградил. Изглеждаше абсурден, слаб ход, но Еберт знаеше, че Де Вор е майстор в тази игра. Не би направил такъв ход без сериозна причина.

— Изглежда искаш да те отрежа. Но ако го направя, това означава да се инфилтрираш в този район тук — и той го очерта с ръка.

— А ако не го направиш?

— Е, очевидно е. Ти ме отрязваш. Разделяш групите ми.

Де Вор се усмихна.

— Така. Дилема. Какво да се избере?

Еберт отново вдигна поглед и срещна очите му. Знаеше, че чрез играта Де Вор иска да му каже нещо. Но какво? Дали Де Вор не го караше да направи избор? Седмината или той. Дали не го караше да излезе на открито и да обяви с кого е?

Остави камъка си, като отрязва Де Вор, а своите линии остави открити.

— Казваш, че Седмината са слаби, а ти — ти си по-силен?

— В момента не. Погледни ме, аз съм като тези пет бели камъка тук, на дъската. Отрязан съм, разпръснат и числено по-слаб. Но съм добър играч и заровете са по-добри от момента, когато започнах. Тогава бяха седем срещу едно. Сега... — той постави шестия си камък — шест надолу, четири вън — в *шан*, заплашвайки ъгъла, — са само две срещу едно. И всеки ход подобрява шансовете ми. Аз ще спечеля. Накрая.

Еберт постави нов камък в диагоналната линия, за да попречи на Де Вор да се свърже с останалите си камъни, но това отново даде на Де Вор пространство в собствената му територия и той усети, че там Де Вор ще направи жизнена група.

— Знаеш, че винаги съм ти се възхищавал, Хауард. Със сигурност щеше да станеш маршал. Щеше да ръководиш нещата за Седмината.

— Така е... — засмя се открито Де Вор, показвайки малките си, но свършени зъби. — Но не обичам да се подчинявам някому. Нито пък ти. Ние разбираме, че е трудно да се кланяш на по-дребни хора.

Еберт се разсмя, след това осъзна колко далече го е отвел Де Вор. Но беше вярно. Всичко, което той каза, беше вярно. Наблюдаваше как Де Вор поставя пореден камък, който засенчи собствената му линия, оформи територия вътре в неговата, открадна му онова, което си беше мислил, че е сигурно негово.

— Ясно... — каза той; имаше предвид и двете неща. После за известно време просто играха. След четирийсет хода можа да види, че е загубил. Де Вор беше взел пет от камъните му от дъската и бе формирал жизнена група в половината *шан*. И още по-зле: той беше изтикан към *чу* и надолу в *пин*. Сега малка група от четири негови камъка бе застрашена в центъра и имаше само един начин да я спаси: да играе в пространството на *шан* до централния камък — сигналът хората му да открият огън по Де Вор. Еберт се отпусна назад с черен камък между пръстите си, след това се разсмя.

— Изглежда ме принуждаваш да взема решение.

Де Вор му върна усмивката.

— Чудех се какво би направил.

Еберт го изгледа остро.

— Чудеше се?

— Да. Първо не бях сигурен. Но сега знам. Няма да изиграеш този ход. Вместо това ще играеш тук — пресегна се през дъската и докосна интерсекцията с върховете на пръстите си. Беше ходът, който даваше само временен отдиш. Но не спасяваше групата.

— Защо трябва да го правя?

— Защото не искаш да ме убият. И защото си сериозно заинтересован от предложението ми.

Еберт се засмя удивен.

— Ти знаеше!

— О, знам, че си довел трима от най-добрите си щурмоваци тук, Ханс. Наясно бях с рисковете, които поемам. А какво да кажем за тебе?

— Мисля, че знам — рече Еберт, по-предпазливо този път. След това, като тихо и възхитено се позасмя, постави камъка там, където беше посочил Де Вор.

— Добре — Де Вор се наведе напред и остави бял камък в специалното пространство на ръба на *шан*, до централния камък на Еберт, после пак се облегна назад. — Сигурен съм, че си преценил и потенциалните предимства. — Усмихна се и сведе поглед към ръцете си. — Господар на света, Ханс. Ето това можеш да станеш. Танг на цяло Чун Куо.

Еберт се взря в него с отворена уста.

— Но не без мене — Де Вор вдигна поглед към него — очите му го пронизваха. — Не без мене. Разбираш ли това?

— Можех да накарам да те убият. Точно сега. И да бъда провъзгласен за герой.

Де Вор кимна.

— Естествено. Наясно бях какво *правя*. Но приех, че ти знаеш защо съм тук. Че знаеш колко много можеш да спечелиш.

Беше ред на Еберт да се засмее.

— Това е лудост.

Де Вор го наблюдаваше спокойно, сякаш сега знаеше как ще се преобърнат нещата помежду им.

— Лудост? Не. Не е по-голяма лудост от управлението на Седмината. И колко дълго може да продължи това? След десет години, може би и след по-малко, каквото и да се случи, цялата колода карти

ще се пръсне надолу. Повечето хитреци от Горе го осъзнават и искат да направят нещо в тази връзка. Искат да контролират процеса. Но имат нужда от водач. Някой, от когото се възхищават. Някой от собствената им среда. Някой, способен да властва и на властна позиция.

— Не подхождам на описанието ти.

Де Вор се разсмя.

— Може би не сега. Но ще подхождаш. След една година, смятано от този момент.

Еберт сведе поглед. Знаеше, че моментът е да се вземат решения, а не да се извърта.

— И когато стана танг?

Де Вор се усмихна и погледна към дъската.

— Тогава звездите ще са наши. Свят за всеки от нас.

„Свят за всеки от нас.“ Еберт го осмисли за момент. Тогава наистина ставаше дума за това. Експанзия. Да свалят капака от Града Земя и да се измъкнат. Но къде щеше да го отведе това?

— Обаче — продължи Де Вор, — ти не искаше да кажеш това, нали? — Изправи се и отиде до барчето с напитките, за да си налее втора чаша бренди. Обърна се и погледна право в по-младия мъж. — Онова, което искаше да кажеш, е „аз какво общо имам с това“?

Еберт твърдо срещна погледа му.

— Естествено. Какъв друг мотив може да има тук?

Де Вор се усмихна ласкаво. Еберт беше плитък, себичен млад мъж, но беше полезен. Никога нямаше да стане танг, естествено — щеше да бъде грешка да се даде *реална* власт на такъв човек — но засега можеше да му остави тази красива илюзия.

— Брендите ти е отлично, Ханс. — Де Вор отиде до прозореца и погледна навън. Планините бяха прекрасни. Можеше да види Матерхорн от мястото, където се намираше, и върха му като пречупено острие. Зимата идваше.

Еберт мълчеше и го чакаше.

— Питаш какво общо имаш ти с това. Този свят. Да правиш с него каквото си поискаш. Какво повече можеш да искаш? — извърна се с лице към по-младия и веднага прочете пресметливостта върху физиономията му.

— Ти се провали — след малко каза Еберт. — Имаше много като тебе. Сега си само ти. Защо трябва този път да успееш?

Де Вор отметна глава, след това се разсмя.

— А, да...

Еберт се намръщи и остави чашата си.

— А и те са силни.

Де Вор го прекъсна:

— Не. Грешещ, Ханс. Те са слаби. По-слаби откогато и да било.

Ние почти спечелихме...

Еберт се поколеба, после кимна. Така беше. Знаеше колко много са се разпръснали фамилиите сега; колко много зависеха от добрата воля на онези от Горе, на които бяха останали верни. Хора като баща му.

А когато баща му починаше?

Рязко вдигна поглед — беше взел решението си.

— Е? — подсказа Де Вор. — Ще станеш ли танг?

Еберт се изправи и протегна ръка.

Де Вор се усмихна и остави питието си. След това пристъпи напред и пренебрегвайки ръката му, прегърна младия мъж.

ЧАСТ IV: ПРОЛЕТТА НА 2207 Г. ИЗМАМНА НЕВИННОСТ

„Колкото по-абстрактна истина искаш да проповядваш, толкова повече трябва да търсиш смисъла в нея.“

Фридрих Ницше

„Набери ми тинтява, подай ми светлина!

Остави ме да се понеса със синия остър мирис на това цвете надолу по тъмните и все потъмни стъпала,

където синевата синьото потъмнява

дори когато Персефона тръгва, точно като сега,

от премръзналия септември към невидимото царство, където мракът бди над тъмнината и самата Персефона не е друго — само глас

на мрак, невидимо прегънат в най-тъмно тъмно

в обятията на Плутон и проникнат от страстта на плътна тъмнина

сред великолепните факли на мрака, разпръскващи тъма

*над изгубената невеста и
нейния съпруг.“*

Д. Х. Лоурънс,
„Баварски тинтяви“

ГЛАВА 12

ПРАЗНИКЪТ НА МЪРТВИТЕ

Осем екрана светеха в дъното на стаята със смътна светлина — четири по дължина, два в дълбочина. На всеки от тях имаше екипиран образ на кух череп. В стаята имаше и други форми — смътни и неясни, осветени само донякъде от сиянието. Под екраните беше натикан тумбест, обемен механизъм, целият в копчета и скали. До него се виждаше метална рамка — мъничък четириъгълник, целият кръстосан от жици. В левия ъгъл имаше тясна количка, върху която бяха подредени купчини касети. Тъничките им горни краища проблясваха в сумрака. До тях се виждаше смътен човешки силует, проснат върху легло. Лицето му нямаше черти. Най-накрая, в самия център на стаята, се мъдреше специален монитор за графики — тънката му повърхност беше матова и гладка, светлината на осемте екрана се фокусираше във вдлъбнатата му повърхност.

Беше късно — минаваше три през нощта — и Бен Шепърд беше уморен, но преди да заспи, трябваше да довърши това последно нещо. Приклекна до количката и взе да прехвърля записите. Намери каквото му трябваше, отиде до графичния монитор и постави касетата. На мига се появи образ на птица. Застопори го и започна да го обръща, да го разглежда от всички възможни ъгли, сякаш търсеше някакъв недостатък, после го пусна доволен — птицата изпърха с крила и се стрелна във въздуха. Той отново застопори образа. Сега крилете на птицата бяха изтеглени назад и мощно я изтласкваха напред.

В много отношения това беше прост образ. Идеализиран образ на птица, създаден във вакуум.

Пак започна да прехвърля записите, извади три касети, след това се върна при графичния монитор и върна обратно първата. После постави в гнездото трите нови касети и синхронизира и четирите по предварително определен сигнал, след което ги пусна.

Този път птицата беше кацнала на прът в клетка, подобна на пагода. Докато гледаше, вратичката на клетката се отвори, птицата подхвъркна и се стрелна през тесния отвор.

Застопори образа и го завъртя. Този път птицата изглеждаше като в капан — човката и част от гладката ѝ, горда глава се подаваха навън, останалото беше зад решетките. Отзад се различаваше познатата гледка на площада. Докато сложният образ се извърташе, се показаха и масите на кафе „Бургундия“. Видя се седнал на една от близките маси с онова момиче до него. Гледаше право към обектива и сочеше — сякаш ѝ сочеше как птицата внезапно се е стрелнала, — но тя беше извърнала лице към него; червената ѝ като пламък коса беше ярко контрастно петно на фона на богатата надвиснала Зеленина.

Усмихна се неуверено и пусна записа на скорост 1/50. Наблюдаваше как главата ѝ се извърта бавно с лице към птицата. В този миг, когато лицето ѝ се обърна анфас, птицата изскочи и прехвъркна над главите им. Тук записът свършваше.

Беше кратък отрязък, с продължителност не повече от девет секунди, но за да го сглоби, му трябваша седмици упорит труд. Сега обаче беше намислил да го зареже изцяло.

От цялата композиция това беше любимият му момент — ключовият образ, с който бе започнал — и все пак, след като произведението се беше разраснало, този мъничък фрагмент се беше оказал още по-проблематичен.

За останалата част от произведението гледната точка си съществуваше в главата на наблюдателя — зад очите — ала точно в този кратък момент той се откъсваше изцяло от нея. При друга форма на изкуството това не би предизвикало проблеми — всъщност дори би засилило ефекта, — но тук създаваше какви ли не нежелани трудности. Когато човек го съпреживяваше вътре в Черупката, изглеждаше така, сякаш за тези девет кратки секунди наблюдателят излиза извън черепа си. Беше странно, дезориентиращо преживяване и колкото и да си играеше с образите на фона, не можеше да заглуши ефекта, нито пък да поправи вредата, която това нанасяше на произведението като цяло.

Във всички Черупки, които беше съпреживял досега, подобна рязка смяна на гледните точки служеше на целта на разказаната история: използваша се заради ценността на внезапния шок. Но пък и всички форми на Черупката преди неговите собствени бяха наблягали върху рисуваната версия на реалността, а той искаше да постигне самата реалност. Или да се приближи максимално близо до нея. Подобни резки смени нарушаваха търсеното от него равновесие —

подкопавах всеки негов опит да създаде илюзия за нещо наистина истинско.

Едва сега беше започнал да осъзнава цената — в художествен смисъл — на подобен реализъм: ограничаващите фактори, засегнатите дисциплини. Не беше достатъчно да се създаде съвършената илюзия — беше необходимо и да се поддържа цялостна последователност в съзнанието на съпреживяващия. Илюзията зависеше от това, той да остане вътре в собствения си череп, зад собствените си очи, а историята да се разгръща в реално време.

Разбира се, имаше и прост отговор — да се зарежат всички пречки, които поставя последователността. Но това ограничаваше по вид историите, които можеха да се разкажат. Това беше усмирителна риза от най-гадния вид, ограничаваща въображението му при създаване на накратко разказаната винетка. Беше го осъзнал веднага и това го измъчваше от толкова време, но дългите седмици борба с проблема не бяха довели до никакъв отговор.

Сигурно заради това всички, които досега се бяха упражнявали в тази форма, се бяха придържали към псевдореализма на анимацията и оставяха съпреживяващото въображение да потисне невярата и да изгради мост между представяното и реалността. Може би някои от тях дори бяха се опитали да направят онова, което сега и той се опитваше да направи — бяха експериментирали с „усъвършенстваните“, реалистични форми и се бяха сблъскали със същите ограничаващи фактори. Може и така да беше, но той бе поставен пред избор: да преследва идеала си за съвършена художествена форма или да направи компромис в полза на отявлено синтетичната форма — разкрасена версия на старата. Всъщност това изобщо не беше истински избор, но все пак той увърташе.

Върна записа и го пусна пак, този път със скорост 1/10 — пет кадъра в секунда; загледа как птицата бавно се измъква от клетката сред експлозията на внезапен, златен, жив огън; виждаше отвъд лицето на момичето, отвъд белотата му, оброчена от ален пламък, когато се обърна към екрана.

Застопори образа и затвори очи. Това беше най-хубавото му произведение досега. Нещо живо и красиво — съвършено произведение на изкуството. И все пак... Той потръпна, после натисна клавиша за изтриване. След миг вече нямаше нищо, лентите бяха

празни. Остана дълго така, приведен над машината, абсолютно неподвижен, със затворени очи. После леко трепна и се извърна. Поне това го имаше — беше там — *винаги* беше там — в главата му.

Отиде до леглото и седна — не можеше да определи какво чувства, вираше се втрещено, почти маниакално в тънката резка, обрамчваща лявата му китка. След това стана и отиде в другата стая.

Известно време седя там, в средата на стаята — проблемът не оставяше ума му на мира; ала точно сега умората го надвиваше. Изискванията, които си беше поставял през последните седмици, го размазваха. Виждаше само проблеми, но не и решения.

Пое си дъх продължително, на пресекулки.

— Малки стъпки — измърмори едва-едва различимо в мрака. — Отговор има — добави след известно време, сякаш за да се убеди сам. И все пак далеч не беше сигурен.

Обърна си и разтърка очи — беше твърде уморен, за да преследва тази мисъл, сега не копнееше за нищо друго, освен за пречистващата забрава на съня. А на сутринта?

На сутринта щеше да започне отново.

* * *

Площадът беше огромно, просторно пространство на върха на кантон Оксфорд; най-горното ниво на сложен лабиринт от колежи, които се простираха дълбоко надолу. За вечна радост на всяко поколение студенти обаче Площадът изобщо не беше квадратен — беше шестоъгълен, цяла палуба, открита за забавления. Дълги, отворени балкони висяха над обширната Зеленина на пет огромни амфитеатрални реда, а отгоре огромният купол със звезди се въртеше бавно, имитирайки съвършено небето отвъд купола.

Тук преди около седемнадесет години, както твърдяха слуховете, Бердичев, Леман и Уайът се бяха срещнали и сформирали партията на дисперсионистите, решена да донесе промяна в този свят на нива, но независимо дали този слух беше верен или не, това беше място, притеглящо младата интелигенция от всичките седем Града. Ако светът на мисълта беше колело, то това беше неговата главина, а Зеленината — неговият фокус.

Редица от дъбове обрамчваше Зеленината — хибридни, вечнозелени, произведени във ваните на „Син Флор“ — а в центъра ѝ имаше птичарник: висока, прилична на пагода клетка на тринадесет етажа, оформена по модела на *Лю хе та*, Пагодата на шестте хармонии в Хан Чоу. Както винаги, млади мъже и жени се разхождаха, хванати подръка, по обширната поляна или се събираха покрай долния етаж и разглеждаха яркоцветните птици.

Площадът беше гордостта на кантон Оксфорд и мястото, където се събираха десетте хиляди студенти, учещи тук. Елитът на Горните нива изпращаше децата си в Оксфорд, също както елитът на една малка държава-нация го беше правил още преди векове. Това беше място, където културата процъфтяваше, а за децата от фамилиите на Първото ниво — гаранция за приемственост.

Самата Зеленина не беше осеяна с големите екрани на „Мед Фак“, но в хладните коридори под горните етажи малки екрани излъчваха местните кабелни канали пред клиентела, чиито интереси и вкусове се различаваха значително от тези на останалата част от Горните нива.

По етажите горе бяха разположени кафенета и ресторанти, бутици на „Кул Вид“ и син-салони. Това беше любопитна смесица от ново и старо, от безвреме и фина изработка, от чистота и декаданс; шизофреничното му лице беше отражение на всички онези, които му бяха предани.

В кафе „Бургундия“ купонът течеше оживено. Това беше любимото място на студентите от Факултета по изкуствата, които по това време заемаха всички възможни маси, разговаряха, пиеха, ръкомахаха лудо със страстта и пламъка на младежта. Самите маси — повече от двеста на брой — се простираха чак до ръба, гледащ към Зеленината. Отгоре мрежа от жици, увити покрай здрави подпори, поддържаше великолепна плетеница от цъфтящи увивни растения. Цветът им беше наситен, почти ослепително зелен, украсен с ярки пурпурни, жълти, червени и оранжеви петна — огромни зейнали цветя с тичинки в контрастни цветове като безгласни глави на чудовища. Масите и столовете под тях до един бяха старинни — дървото беше излъскано, с петна. Те си бяха характерна особеност на кафенето, тема за разговор, макар че през някой по-ранен век сигурно са минавали за съвсем обикновени.

Келнери *хан* сновяха между претъпканите маси с подноси и приемаха поръчки. Бяха облечени в простите роби с кръгли якички и тесни ръкави на династията Тан; дългите ризи от ер-коприна бяха тъмnozелени на цвят, с оранжева лента под коляното: дрехи от един по-ранен и по-прост век.

На една маса близо до парапета бяха седнали четирима студенти. На масата им нямаше нищо освен три чаши и бутилка. Вече бяха яли и привършваха третата си бутилка отлично бургундско вино, от което кафенето беше получило името си. Между двете момчета от компанията имаше свободен стол — сякаш чакаха още някого. Но не беше така. За всички места се плащаше и те си бяха платили мястото, за да го запазят празно.

На масата се смееха. Младеж с тъмна коса и с маслинен цвят на кожата разказваше нещо, облегал се назад с чаша в ръка. Напевният тон на гласа му беше доста приятен, добре модулиран. Беше хубав, аристократичен мъж с изразен орлов профил, изящно оформени устни и тъмни, почти цигански очи. Със силни крайници и широки рамене, той повече приличаше на спортист, отколкото на художник, макар че изисканото му облекло донякъде смекчаваше това впечатление. Докато говореше, свободната му ръка извайваше форми във въздуха. Движенията му бяха сръчни, отработени. Беше по-голям от другите с около четири-пет години — факт, който в много отношения ги правеше доста по-различни от него — и често, както и сега, той монополизираше разговора и го насочваше натам, накъдето той искаше.

Името му беше Сергей Новачек и правеше магистратура по скулптура. Баща му, Лубош, беше заможен търговец, който по молба на жена си беше купил на единствения им син място в Оксфорд. Не че Сергей не беше интелигентен. Съвсем лесно можеше да спечели стипендия. Беше просто въпрос на престиж. На статут. Цената на акциите на Лубош Новачек беше такава, че не вървеше да приема държавни подаяния.

Точно сега Сергей им разказваше за церемонията, на която беше присъствал предния ден — церемония, на която бяха изложени и шест негови скулптури. Отскоро изпълняваше подобни поръчки, ала говореше така, сякаш имаше голям опит в тези неща. Но той си беше

такъв и приятелите му се възхищаваха заради това, макар че другите го намираха донякъде за арогантно.

— Отначало всичко тръгна много добре — за миг красивите му черти станаха сериозни. — Всички се държаха много уважително. Храниха ме, поиха ме, стараяха се всякак да се държат любезно и да крият и от себе си факта, че нито съм от семейството, нито съм хан — той се засмя. — Боя се, не твърде успешно. Но както и да е... Гробницата беше великолепна. Намираше се сред своя собствена, оградена от стени градина точно до къщата. Масивно нещо на два етажа, цялото облицовано с мрамор, а през портата можеш да вкараш впряг от четири коня! — Сергей отпи от виното и се разсмя. — Всъщност гробницата, да ѝ се не види, беше съвсем мъничко по-голяма от къщата!

Избухна смях.

— Толкова е типично за тях — обади се другият младеж, Волф, и вдигна чаша към устните си. Той беше по-висок и с по-яко телосложение от своя приятел, а идеалните му северноевропейски черти бяха обрамчени с подстригана по войнишки гъста пепеляворуса коса. — Страшно *си падат* по смъртта.

Сергей вдигна чаша.

— Хубава работа свърших, а?

— Точно като за тебе — подхвърли закачливо едното от момичетата, Лоте, и сините ѝ очи светнаха. Беше вярно. Повечето от поръчките на Сергей бяха погребални — статуи за гробници на Низшите фамилии.

Лоте беше момиче с бледа кожа и големи гърди, което носеше русата си коса, противно на модата, дълга и сплетена на две плитки. Като не броим това, тя изглеждаше точно такава, каквато си и беше — близначка на брат си Волф. До нея в мълчание седеше четвъртият член на малката група — Катрин. Тя беше по-дребничка от другите, с по-крехко телосложение: стройно червенокосо момиче със славянски черти и зелени очи.

Сергей се усмихна.

— Както и да е. Както вече казах... всичко си вървеше съвсем добре, а после започна и самата церемония. Знаете как е — един куп неоконфуциански свещеници нареждат за душите на починалите. След това отпред излиза най-големият син и пали свещ за предците. Е...

тъкмо се беше стигнало дотук, когато — ще ми повярвате ли? — най-големият син се спъна в своето *пао*, прекатури се напред и се стовари право върху листчетата със заклинания.

— Не! — и тримата се наведоха напред. На Волф му беше забавно, двете момичета бяха ужасени.

— Лош късмет, бихте си казали, пък и срамно, но не и катастрофа. Така и сигурно щеше да бъде, ако не беше повлякъл със себе си и горящата свещ! — Сергей се изсмя и закима. — Да бяхте видели само! На тия връвчици висяха поне две-три хиляди заклинания, сухи като кокали, и чакаха само някой да им драсне клечката. Тъкмо така и стана. Естествено, на най-големия син не му стана нищо. Прислужниците веднага го измъкнаха. Но преди който и да било да успее да реагира, пламъците задействаха пръскалките отгоре. И още по-зле: никой не знаеше комбинацията, с която да ги спре, нито пък как се превключва на ръчно управление. Водата си се лееше и това си е. Всички подгизнахме. Обаче най-лошото тепърва предстоеше. Тъй като градината беше оградена със стени, водата нямаше как да се оттече. Накваси се тънкия слой почва, скоро той се разкашка и после водата потече по стълбите право в гробницата. Само след минути водата заля горното стъпало. И точно тогава стана...

Той се наведе напред, напълни чашата си, огледа се, изпълнен с доволство — знаеше, че изцяло е завладял вниманието им.

— Е? Какво смятате, че стана?

Волф поклати глава.

— Знам ли... Сигурно най-големият син е паднал вътре, а?

Сергей присви очи.

— О, да, щеше да е гот, нали? Не, стана нещо още по-готино. Много по-готино. Само си представете. Седим ние всичките там и чакаме някой да вземе и да ги изключи тия тъпи прахосмукачки, отидоха ни скъпите дрехи, земята под краката ни — абсолютно блато и никой не иска да проявява неуважение, като напусне градината, преди да е свършила церемонията. И какво да стане освен най-немислимото! Та ковчегът изплува навън...

— Куа Ин да ни пази! — възкликна Волф. Очите му се бяха окръглили като монети.

— Горкичкият! — измърмори Катрин, забила поглед в земята.

Сергей се разсмя.

— Горкичкият — цуни ме отзад! Че той беше умрял! Не, трябваше да им видите физиономиите на ония хан. Все едно им бяха забили нажежени пръти отзад! Имаше хър-мър, после пляс-пляс и... проклет да съм, ако не е вярно — опитаха се да натикат ковчега обратно в гробницата срещу течението! Да бяхте видели най-големия син — шляпаше в калта като смахнат!

— Боговете ни опазили! — обади се Волф. — И успяха ли?

— На третия път успяха. Но тогава пръскачките вече бяха изключили, а прислужниците изгребваха водата кой с каквото завари.

Двамата мъже отметнаха глави и оголиха зъби в гръмогласен смях. Лоте, която седеше точно срещу Волф, се усмихна широко — смехът на брат ѝ я радваше. Само Катрин не участваше във веселбата — по-скоро изглеждаше притеснена. Сергей го забеляза и леко се наведе към нея.

— Какво има?

Тя вдигна очи.

— Нищо...

Той вдигна вежди и тя се засмя.

— Добре — смили се тя. — Просто си мислех за картината, над която работя.

— Проблеми ли ти създава?

Тя кимна.

Волф се наведе и смушка Сергей.

— На твое място не бих се тревожил. Тя не е истински художник.

Катрин го изгледа гневно и извърна лице. Волф вечно се заяждаше с нея заради това, че работеше с маслени бои, при положение че, както той казваше, всеки художник, който искаше да си изкарва с този занаят купичката ориз, работеше с акварели. Но тя не признаваше мнението му. Беше виждала работите му. Бяха технически съвършени, ала им липсваше живот. Той можеше да копира, но не и да създава.

Отново погледна към Сергей.

— Мислех си днес следобед да отида на лекцията...

Той леко вирна брадичка.

— Лекция ли?

Тя се усмихна.

— О... забравих. Тебе те нямаше, когато дойдоха чиновниците от колежа, нали? — тя затършува из чантата си, след това извади на масата малка шестоъгълна пластина. Леко притисна длан към нея, затопли повърхността ѝ и отдръпна ръката си. Във въздуха веднага се оформи малък триизмерен образ, който заговори.

— Това е Фан Лян-вей, нали? — Волф се наведе и отново напълни чашата си.

— Шшшт! — Сергей го докосна по рамото. — Я да видим какво ще ни каже този дъртак.

Фан Лян-вей беше един от най-уважаваните художници в жанра *шаншуи* в Град Европа. Картините му висяха в домовете на повечето Низши фамилии. Дългата бяла коса и сплетената на три плитки брада на Великия бяха обичайна гледка за онези, които следяха канала „Арт Вид“ и дори за онези, чиито вкусове не бяха чак дотам изтънчени, Фан Лян-вей беше самото въплъщение на *вен фен*, учения художник.

Стандартна практика на професорите в колежа беше да рекламират лекциите си по този начин, тъй като хонорарите им зависеха от броя на присъстващите. Всъщност беше обичайно да раздават на студентите рушвети, за да посещават лекциите им — тогава първите няколко реда в залата се изпълваха със спящи. За Великден обаче подобна реклама не беше чак дотам необходима. Хонорарът беше твърд, независимо колко души щяха да дойдат на лекцията. Въпреки всичко обаче това си беше въпрос на его — въпросът беше да докаже превъзходството си над колегите академици.

Мъничката фигурка се поклони на невидимата публика и започна да говори за лекцията, която щеше да изнесе същия следобед. Вграденият таймер коригираше речта му така, че когато спомена за лекцията, той напомни на слушателите си, че „до началото ѝ остават по-малко от два часа“. Лекцията щеше да бъде за двама художници в жанра *шаншуи* — Тун Чи-чан и Чен Ро — и беше озаглавена „Спонтанност и добросъвестност“. Сергей задържа погледа си върху фигурката още секунда, после се усмихна и захлупи с длан пластината. Образът угасна.

— Може и да е забавно. Разправят, че си струва да чуеш дъртака.

— Ами Хен Чан-йе? — обади се Волф. — Забрави ли за играта на карти?

Сергей погледна към Катрин и забеляза, че тя ядосано гледа встрани. Знаеше колко силно я дразни от тази му страна — хазартът и запоите до малките часове — но това само го подтикваше към още по-големи ексцесии, сякаш за да подложи любовта ѝ на изпитание.

Усмихна се и се обърна към Волф:

— Точно така. Казах му, че ще се видим в четири, но ще оставя това малко жълто копеле да ме поизчака. Тъкмо ще се нахъса повече.

Волф се разсмя.

— Ти все още ли имаш намерение да го предизвикаш? Говорят, че бил добър играч!

Сергей вирна брадичка и впери замислен поглед в пространството.

— Да. Но Хен е нагъл млад глупак. Твърдоглавец! Дори още по-зле — когато е подложен на натиск, започва да действа, без да мисли. Също като всичките тези хан, него го е грижа повече да запази достойнството си, отколкото богатството. И тъкмо това ще го закопае, обещавам ви. Така че да, ще го предизвикам. Крайно време е някой да се прицели в младия Хен.

Сергей се наведе напред и погледна Лоте.

— Ами ти, Лоте? Идваш ли?

И отново думите му, начинът, по който се наведе към Лоте, бяха нарочно замислени с цел да разстроят другото момиче. Всички знаеха колко много си пада Лоте по хубавия млад скулптор. Това беше шега, която от време на време дори и тя вдяваше. Но това не намали пристъпите на ревност, които връхлитаха Катрин.

Както винаги преди да отговори, Лоте погледна към брат си и леко се изчерви.

— Е, трябваше, знаех си, обаче...

— *Трябва* — Сергей протегна ръка и покри дланта ѝ със своята.
— Настоявам. Ако не видиш Великия, няма да си го простиш никога.

Вместо нея отговори Волф:

— Щяхме да ходим по магазините... Но съм сигурен, че...

Волф погледна Лоте, усмихна ѝ се насърчително и тя кимна. Волф все още хранеше надежди сестра му да се ожени за Новачек. Не че това засягаше връзката му с Катрин. Или поне не я засягаше съществено.

— Добре — Сергей се облегна назад и огледа приятелите си. —
А после ви черпя всичките.

* * *

Банките в аудиторията бяха така претъпкани, че чак преливаха. Прислужници търчаха насам-натам по пътеките и се чудеха къде да настанят тълпата, която напираше. Явно съвсем се бяха шашардисали. Обикновено залата изглеждаше просторна и кънтяща, но днес приличаше на бръмчащ кошер.

Точно в три лампите угаснаха и залата замлъкна. На леко издигната платформа пред залата един-единствен прожектор освети катедра. Известно време на подиума не помръдваше нищо, после една фигура пристъпи напред от мрака. По банките се понесе изненадано мърморене. Беше Чу Та Юн, министърът на образованието. Той застана от едната страна на катедрата с леко наведена глава, скръстил ръце на корема си.

— Чун цу — започна със смирен глас. — Имам огромното удоволствие и високата чест да ви представя една от най-забележителните фигури на нашето време; човек, чиито отличителни белези са твърде многобройни, за да мога да ги изброя тук, и чиито постижения го поставят сред най-първите художници. Човек, който, когато бъдещите поколения съставят историята на нашата култура, ще бъде смятан за въплъщение и мерило за нашето изкуство. Чун цу, моля ви да приветствате с „добре дошъл“ в нашия колеж почитаемия Фан Лян-вей, придворен художник на негово най-ведро величество, Ли Шай Тун.

Щом министърът се върна обратно в мрака с наведена глава, в светлината на прожектора се появи Фан Лян-вей. Той облегна леко длани на ръба на катедрата, после слабо се поклони на публиката. Претъпканите редове също склониха глави в знак на почит към Великия — разнесе се тих шум от пристъпване от крак на крак.

— Чун цу — започна той със същия тон като на министъра, след това се усмихна и добави: — Приятели...

Сред банките избликна вълна на лек смях. Ледът се беше пропукал. Но лицето му веднага стана пак сериозно. Той вирна

брадичка — жест екстравагантен и в същото време замислен. Гласът му изведнъж придоби непосредствен авторитетен тон:

— Дошъл съм тук днес, за да ви говоря за изкуство и в частност за изкуството на картината *шаншуи* — за което, както се самозалъгам, поназнайвам нещичко.

Из залата отново се понесе вълна от смях, но както и преди, в смеха се долавяше най-дълбоко уважение. Там нямаше човек, който да не смята Фан Лян-вей за най-големия експерт по древния жанр *шаншуи* в цяло Чун Куо.

Великия огледа банките, сякаш търсеше приятели сред тълпата, и отново заговори:

— Както може би знаете, озаглавил съм днешната лекция „Спонтанност и добросъвестност“ и именно върху тези две крайни проявления на изразността желая да поразмишлявам, като взема за пример произведенията на двама велики творци, изявили таланта си в жанра *шаншуи* — Тун Чи-чан, художник от времето на династията Мин, и Чен Ро, художник от времето на Сон. Но преди да се обърна към тях и някои специфични примери за техни произведения, бих искал да се възползвам от тази възможност, за да ви напомня Шестте принципа на Хсие Хо, защото тъкмо към тях ще се връщаме отново и отново по време на тази лекция.

Фан Лян-вей млъкна и се огледа. Точно когато отново отвори уста и понечи да заговори, вратата отдясно рязко се разтвори. В залата влезе младеж, без да обръща внимание на приглушените възражения на разпоредителя. Разпоредителят го последва две-три крачки навътре в залата, после се отдръпна с наведена глава и извинително погледна към катедрата, преди да затвори вратата зад себе си. Междувременно младият подмина катедрата и се заизкачва по стълбите. Тъкмо беше преполовил стълбището, когато Великия се прокашля.

— Простете, млади майсторе... прекъснах ли нещо?

Младежът се извърна леко, погледна го, след това, без да каже и дума, продължи да се изкачва по стълбището и седна на горната площадка.

По съседните банки се разнесе смаяно мърморене. Чуха се дори и няколко високо прошепнати критики, но младежът като че ли не чуваше нищо. Седеше и се взираше в катедрата. Странната му напрегнатост го караше да изглежда мрачен, почти злонамерен.

— Настанихте ли се удобно? — в гласа на Великия се долавяше съвсем слаба следа от раздражение.

Младежът едва забележимо кимна.

— Добре. Следователно, вероятно можем да продължим. Както вече казах... Хсие Хо в своето класическо произведение от V век „Ку Хуа-пин-лу“ е установил за всички времена Шестте принципа, по които можем да познаем великия художник. Когато говорим за това, трябва обаче да помним, че макар Хсие Хо да настоява, че в едно велико произведение на изкуството трябва да бъдат представени всичките шест, въпреки това те оформят един вид йерархия; Първият принцип — този за духовното съзвучие, за хармонията между духа и движението на живота — когато ни се струва, че сякаш една картина оживява чрез хармонизирането на жизнената сила, свързва *ки* на художника с *ки* на изобразявания предмет — оформя първия ред, Първото ниво, ако щете.

Играта на думи на Великия предизвика нова вълна от лек смях. Той побърза да продължи — гневът му от грубото прекъсване от страна на младежа за момент беше забравен:

— Като имаме това наум, виждаме как Вторият принцип, скелетът на рисунката с четка и неговата сила в пренасянето на *ки*, или жизнената енергия — израства от Първия и всъщност е зависим от него, както един министър е зависим от благоволенieto на своя танг. По същия начин Третият принцип — предаността, или верността на художественото представяне на предмета — зависи от горепосочените два. И така натагък...

Той се поколеба, после погледна право към младежа, седнал на върха на стълбището.

— Разбрахте ли ме, млади майсторе?

Младежът отново кимна.

— Добре. Тогава нека да не се бавим. Четвъртият от Шестте велики принципа е подобие в цветовете. Петият е подходящото подреждане на различните елементи в плана на картината. А Шестият, последният в нашата велика йерархия, е запазването на опита от миналото, като включваме в картината намеци за велики класически картини.

Фан Лян-вей се усмихна, огледа се, след това се дръпна встрани и се извърна леко, щом екранът зад него светна. На него се появи

изображение на древна картина.

— Разбира се, съществува още едно качество, което Хсие Хо е изисквал от великия художник — качество, което, тъй като е присъщо на изкуството, се съдържа във всеки един от Шестте велики принципа: *чин*. Точността и добросъвестността на детайла.

Той посочи картината.

— Това, както вероятно се досещате, е „Сенчеста постройка сред потоци и планини“ на Тун Чи-чан, едно от великите произведения на изкуството от периода Мин. Този свитък...

Великия се извърна и погледна публиката си и изведнъж млъкна и зяпна: младежът беше станал и сега бавно слизаше по стълбите.

— Простете — обади се той натъртено; търпението му всеки миг щеше да се изчерпи, — но... длъжен ли съм да изтърпя да ме прекъснете още няколко пъти?

Младежът спря. На устните му играеше едва забележима усмивка.

— Не. Чух достатъчно.

— Чухте достатъчно... — за миг гняв разкриви лицето на Фан. После се овладя и се приближи до края на катедрата с лице срещу младежа. — Какво искате да кажете с това, че сте чули достатъчно?

Младежът невъзмутимо впери поглед във Фан Лян-вей — очевидно нито твърдият му тон, нито репутацията му му правеха някакво впечатление.

— Точно това, което казах. Чух достатъчно. Няма защо да чакам какво ще кажете по-нататък — вие вече го казахте.

Фан се разсмя смаяно.

— А-ха...

Младежът вдигна ръка и посочи към екрана зад гърба на Фан.

— Това, например, е пълен боклук.

Залата зяпна от изумление; след това по редовете се разнесе приглушено мърморене. Фан Лян-вей обаче се усмихваше.

— Боклук, така ли? Това е окончателното ви мнение, нали, ши...?

Младежът пренебрегна подканата да съобщи името си, както пренебрегна и смеха, който бликна от всички страни в залата.

— Да! — и той бавно пристъпи две крачки по-нататък. — То е мъртво. Всеки, който има две очи, ще го види. Но вие... — поклати

глава. — Да наричаш тази безжизнена гадост там „едно от великите произведения на изкуството от времето на Мин“ е обида за интелигентността!

Фан настръхна, изпъчи рамене и се изсмя отсечено.

— Значи вие изучавате живопис, млади майсторе?

Младежът поклати глава.

— О, разбирам. Но тогава с какво точно се занимавате? Вие *сте* студент в колежа, както предполагам, нали?

Смехът се усили — вече беше по-груб, по-жесток. Спорът бе разгорещил студентите.

Младежът беше прекалил. Сега Великия щеше да го постави на място.

— Аз съм учен...

— Учен? А-ха, разбрах.

Този път вълната от смях беше огромна и се плисна от единия до другия край на огромната зала. Фан Лян-вей се усмихна и се огледа — предусещаше победата.

— Значи имате някаква представа от *картини*!

Младежът стоеше там. Смехът в залата го обливаше, а той го чакаше да утихне.

— Достатъчна, за да знам, че Тун Чи-чан е бил задъненият край на процес на бавен упадък на една някога жизнена форма на изкуството.

Великия кимна.

— Разбрах. А Чен Ро... Предполагам, че той е велик художник... според вашата преценка?

Смехът отново се разля, но този път по-напрегнат. Атмосферата се беше променила, беше наелектризирана от очакване. Миришеше на кръв.

Младежът сведе поглед. После неочаквано се разсмя.

— Знаете ли какъв е вашият проблем, Фан Лян-вей? — и погледна предизвикателно стареца. — Вие сте роб на конвенциите. На изкуството, което изобщо не е истинско изкуство, а само имитаторско занаятчийство!

При тези думи по редовете се разнесе приглушено неодобрително мърморене. Що се отнася до самия Фан, той

продължаваше да се усмихва, но усмивката му беше напрегната маска, зад която вреше и кипеше.

— Но нека да отговоря на въпроса ви — продължи младежът. — Да, Чен Ро е велик художник. Той притежава лус — това безценно качество да можеш да създадеш нещо ей така, почти нехайно. Рисунката му с мастило на дракони...

— Стига! — ревна Фан и затрепери от негодувание. — Как *смеете* да ми изнасяте лекции за изкуство, невежа такъв! Как *смеете* да заставате срещу мене и да ме обиждате с тенденциозните си дрънканици!

Младежът изгледа дръзко Фан.

— Смея, защото съм прав! Защото разбирам, когато слушам, че ми говори глупак!

Залата беше потънала в мъртва тишина. Фан, застанал в края на катедрата, не помръдваше. Усмивката беше изчезнала от лицето му.

— Глупак? — попита той най-накрая с хладен глас. — А вие се мислите за по-добър, така ли?

Младежът се поколеба за миг. След това за всеобщо учудване кимна и без да откъсва очи от очите на Фан Лян-вей, заслиза надолу по стълбището.

* * *

Кафе „Бургундия“ беше пламнало от новината.

На една маса близо до парапета четиримата приятели бяха доближили глави и оживено разговаряха. Волф беше пропуснал лекцията, но Сергей беше ходил заедно с Лоте и бе видял как младежът се беше изкатерил на катедрата.

— Трябваше да го видиш! — очите на Сергей блеснаха. — Един такъв абсолютно невъзмутим и се качва там и застава зад катедрата, сякаш от самото начало е възнамерявал да говори!

Волф поклати глава.

— Ами Фан какво каза?

— Че *какво* да каже? Беше се шашнал толкова, че само стоеше там с увиснало чене и зяпаше като някой шаран. После стана червен като рак и започна да крещи на Шепърд да си сяда. А, странна работа.

„Това е моя лекция!“ — само това си повтаряше, дъртакът му с дъртак. А пък Шепърд, един такъв наперен, се обръща и му вика: „Тогава бихте ли били така любезен да говорите смислено?“

Всички ревнаха от смях — всички освен Катрин, която наведе глава.

— Аз май съм го виждала — обади се тя. — Тук.

Сергей кимна.

— Няма как да не го забележиш. Голям самохвалко. Знаеш ли какво прави? — той се огледа, след това се облегна назад и вдигна чашата си. — Идва, когато е най-претъпкано, и си взема маса сам. Плаща и за петте места! И после си седи там и си пие кафето, залък не кусва, курдисал пред себе си джобен комсет. — Сергей презрително вирна нос и пресуши чашата си.

Волф се наведе напред.

— Ами какво стана после? Какво каза Фан?

Сергей се изкикоти.

— Ами да ви кажа, странно си беше. Шепърд сякаш го бе предизвикал. Знам ли. Предполагам, че вече беше въпрос на достойнство... Както и да е — вместо да повика разпоредителите да го изхвърлят, Фан го подкани да продължи.

— На бас, че това му е затворило устата!

— Не. И точно това е най-невероятното. Разбирате ли, Шепърд всъщност почна да ни чете лекция!

— Не! — Волф се изцъкли от изумление. Катрин впери поглед в чашата си.

— Да... дудна сума ти време. Един куп глупости за художника и обекта и за това, че имало два вида зрение. О, и сума ти дивотии на висок стил.

— Не дуднеште, Сергей. Говореше добре. Много добре. Сергей се разсмя, наведе се през масата и се усмихна на червенокосото момиче — негова любима вече почти от две години.

— Кой ти го каза? Лоте ли? — той отново се закиска. — Е, който и да ти го е казал, не е познал. Жалко, че го пропусна, Катрин. Шепърд правеше доста силно впечатление с дрънканиците си, но... — той сви рамене и вдигна длан с широко разперени пръсти. — Е, ами всъщност това си беше и нищо друго. Дрънканици.

Катрин го погледна — както винаги, беше успял да я сплаши с маниерите си. Вдигна чаша и я допря до бузата си — студеното червено вино хвърляше розови отблясъци по лицето ѝ.

— Не са ми го *казали*. Бях там. В дъното на залата. Просто закъснях, това е.

— Значи знаеш, че говори глупости.

Тя се поколеба — чувстваше се неловко. Не обичаше да му възразява, ала този път той не беше прав.

— Не... не съм съгласна.

Той се разсмя.

— Не си съгласна ли?!

Искаше ѝ се да спрат дотук, но той настоя.

— И защо така?

Тя си пое дъх.

— Ами искам да кажа, че той беше прав. Наистина във всичко това има нещо много повече от онова, което разправя Фан Лян-вей. Шестте принципа... те задушават изкуството! Защото то *не* е само въпрос на избор и интерпретация! Както каза Шепърд, има и други фактори — неща, които са невидими.

Сергей изсумтя.

Тя потръпна раздражено.

— Знаех си, че точно така ще реагираш. И ти си същият като Фан Лян-вей: щом не си съгласен, пускаш презрителната усмивчица. А и двамата... ами и двамата виждате само материалната страна на изкуството, неговата структура и пластични елементи, ала не виждате...

Сергей беше започнал да клати глава — на устните му се бе изписала търпелива, снизходителна усмивка. Сега обаче я прекъсна:

— Че какво *друго* има? Има само светлина и сянка, текстура и цвят. Това можеш да положиш на едно платно. То е двуизмерно. А пък онова за невидимите неща, то е... — той махна леко с ръка.

Тя разтърси глава — наистина му се беше ядосала.

— Не! Ти говориш за велик дизайн, но не и за велико изкуство! Шепърд беше прав. Онази картина например — на Тун Чи-чан — тя *си* беше боклук!

Сергей изсумтя отново.

— Така казваш ти. Но всъщност това няма нищо общо с изкуството, нали? — той се усмихна и се облегна назад. — Падаш си по онзи тип, нали така?

Тя тресна чашата си о масата. Виното плисна и се разля по тъмнозелената покривка.

— Сега *ти* говориш глупости!

Той поклати глава.

— Моят приятел Амандсун ми каза, че той дори въобще не учел в нашия факултет. Той *наистина* се занимава с някакви науки. *Техник*.

Произнесе последната дума, като подчертаваше всяка сричка и ѝ придаваше отчетливо презрително значение.

Катрин го изглежда гневно, после извърна лице към клетката и пъстрите ѝ обитатели. На един от високите пръти голяма златна птица изпърха с криле, сякаш се готвеше да полети. Дългите копринени пера под крилете ѝ бяха черни като нощ. Тя отвори човка и отново клекна на пръта, без да издаде и звук.

Сергей задържа поглед върху момичето — очите му бяха полупритворени. След това продължи, предусещайки победата:

— Да, ловя бас, че нашата скъпа Катрин не би имала нищо против той да се побъзика и с *нейните* неща, които не се виждат...

Това преля чашата. Тя се обърна, грабна своята и лисна виното в лицето му. Той изруга и се надигна, търкайки очи, но Волф се наведе и го стисна за рамото.

— Прекали, Сергей. Просто прекали... — обади се той и погледна към Катрин.

Катрин остана на мястото си още секунда — отметнала глава, яростна, горда; лицето ѝ пламтеше от гняв. После извади пет монети от портмонето си и ги хвърли на масата.

— За сметката!

И след това си тръгна. Вървеше по главната пътека между масите, без да обръща внимание на главите, които се извъръщаха след нея.

Сергей бършеше очите си с покривката.

— Пари! Пари, мамицата му!

— Изпроси си го — обади се Лоте, докато следваше с поглед приятелката си. Гледаше замислено — нещо необичайно за нея. — Ти винаги трябва да прехвърлиш границата, нали?

Сергей я изгледа ядосано, после омекна. Бретонът му се беше слепил от виното, по яката му имаше петна. След миг се разсмя.

— Но аз бях прав, нали? Уцелих. Право в десетката.

Волф се разсмя и погледна сестра си.

— Да... — усмихна се той и видя срещу себе си отражението на своята усмивка. — Никога не съм я виждал толкова бясна. Ама всъщност кой е този Шепърд?

Сергей сви рамене.

— Май никой не знае. Не е от някоя известна фамилия. И няма приятели, това го знам със сигурност.

— Някое парвеню, а? — Лоте се наведе, събра монетите и ги подреди в спретнато стълбче.

— Предполагам — Сергей прокара пръст по ръба на чашата си, след това го облиза. — Хммм... Ще е интересно да разберем, не мислите ли? Да се опитаме да изровим нещо за него.

Волф се разсмя.

— Да изровим? Това ми хареса. Мислиш ли, че...?

Сергей набърчи нос, после поклати глава.

— Не. Твърде едър е, за да идва от Глината. Ония си личат от десет *ли* разстояние. Не. Бих казал Средните нива.

Лоте се усмихна.

— Е, откъдето и да идва, според мене не му липсва нахалство.

Сергей се замисли, след това недоволно се съгласи.

— Да. Прави впечатление — по един такъв недодялан, необработен начин. Ала няма никакви маниери! Искам да кажа, горкичкият Фан направо в чудо се видя. Можете да бъдете сигурни, че *той* няма да се успокои, докато не намери начин да си оправи сметките с нашето приятелче.

Волф кимна.

— Това им е проблемът на тия от по-долните нива — той се загледа в ръцете на сестра си, които си играеха с монетите. — Няма никакво чувство за това, кое е правилно, кое — не. Никакво чувство за *ли*. За уместност.

— Или за изкуство — добави Сергей.

— Не, не... — и смехът им се разнесе над масите.

* * *

Бен отново се скри в сенките и продължи да наблюдава. Двамата старци бяха коленичили пред импровизирания олтар. Листчетата дарове и купата с храна бяха поставени пред тях. Започнаха да се кланят едновременно, мърморейки молитва за духовете на починалите. После единият се изправи и отстъпи крачка назад, като държеше главата си наведена, а другият извади от вътрешния джоб на самото си метличка и като повдигаше купичките подред, започна да мете пред плочиците.

Двамата мъже бяха на не повече от десет-петнайсет крачки от Бен и все пак като че ли ги отделяше огромна пропаст — бездна от разбиране. Забеляза банкнотите, които бяха поднесли на мъртвите, пластмасовите „върбови“ клонки, които висяха от кокчетата на главите им, и се намръщи — не разбираше.

Когато си отидоха, той се приближи и заоглежда стената и даровете. Беше проста квадратна стена, препречваща една от многото задънени улички, пресичащи Главната — и все пак преобразена. Там, където човек не очакваше да намери нещо, се натъкваше на стотици малки плочици, изписани с имената и датите на раждане и смърт на починалите. Прочете няколко, след това се наведе и вдигна една хартиена банкнота. Беше красиво направена, както и всички останали дарове, но не беше истинска. Тези дарове бяха за мъртвите.

През последния час просто се разхождаше тук, из най-долните нива на Оксфорд, и се опитваше да разбере случилото се в лекционната зала. Носеше се из коридорите като призрак — без цел и посока.

Или поне така си мислеше.

Смехът им изобщо не го беше засегнал. Беше празен, безсмислен звук — рев, с който изпълваха вътрешната си пустота. Не, но именно тази празнота — напрегнатостта, която беше видял зад погледите на всички, докато говореше — *тя* го тревожеше. Сякаш говореше на мъртъвци. На орди от гладни призраци, лишени, както вярваха *хан*, от корени, които да ги привържат към този свят — живи потомци, които да задоволяват твърде човешките им нужди. Бяха изгубени и

изглеждаха изгубени. Дори и водачът им, Великия. Той — повече от всички.

Тези мисли го изпълваха и помрачаваха настроението му. И после — да се натъкне точно на това...

Бен чу някакъв шум зад гърба си и се обърна, но беше само един старец. Две гърнета висяха от кобилицата на раменете му — едното уравниаваше другото. Щом се приближи, забеляза Бен и спря. Старото му лице се набърчи — сякаш се чудеше какво ли прави тук това момче.

Бен се изправи.

— Простете, не исках да ви стряскам. Просто гледах... — усмихна се. — Да не би да сте продавач на ча?

— Ча ли? — старецът озадачено се вторачи в Бен, след това погледна едното от гърнетата и се изкиска. — Не, господарю. Грешите. Това... — той отново се изкиска и се видяха счупените му зъби. — Това тук не е ча, господарю. Това е пепел.

— Пепел?

Старецът се ухили.

— Разбира се. Аз съм *лу нан джен* на този район.

Пещарят!. Разбира се! Значи пепелта... Бен се разсмя изненадано.

— Ами това? — той посочи светилището, хартиените дарове, купичката с храна.

Старецът нервно се разсмя.

— Странен сте, господарю. Не знаете ли какъв ден сме днес? Днес е *Сао му*, празникът на мъртвите.

Очите на Бен се разшириха. Естествено! Петнайсетият ден от третия месец по стария календар. Чин мин, празникът на светлината и чистотата, когато се метат гробовете и се поднасят дарове на мъртвите.

— Простете — намеси се бързо той. — Аз съм студент. Ученето... бяха доста зает напоследък.

— А, *студент*... — старецът се поклони уважително. Кобилицата на врата му се залюля нагоре-надолу. После вдигна поглед — старите му очи блещукаха. — Боя се, че не мога да ви предложа от тази пепел, господарю, но чайникът с ча ври на печката и ако ме почетете с присъствието си...

Бен се поколеба, след това върна поклона на стареца.

— За мене ще е чест, *лу нан джен*.

Старецът му се усмихна радостно и закима с глава, после тръгна към една врата в дъното на коридора. Бен го последва. Заоглежда мъничката стаичка, а старецът остави гърнетата на пода и се освободи от кобилищата.

— Длъжен съм да ви се извиня, че заварвате дома ми така, господарю. Малцина ме посещават. Малцина *живи* — разбирате ли ме?

Бен кимна. В другия край на стаята имаше още една врата с табела, на която на мандарин пишеше „Вход забранен“. До нея на стената се виждаше тясна лавица с мижава дузина книги-записи — от онези, които се задействат чрез докосване. Освен нея тук имаше само легло, малка табуретка, ниска масичка с чайник и една-единствена купичка. Гледаше как старецът налива *ча*, а след това му подава купичката.

— Ще пийнете с мене, надявам се? — срещна той погледа на дядото.

— Аз... — старецът се поколеба, после леко се поклони. Личеше си, че не е очаквал подобна любезност.

Бен отпи от *ча* и предложи купичката на стареца. Отново се поколеба, но след това, насърчен от топлата усмивка на Бен, пое купичката и шумно отпи глътка.

— Сигурно е странен животът ви, *лу нан джен*.

Пещарят се разсмя и се огледа, сякаш подобна мисъл за първи път му идваше наум.

— Не по-странен от този на всеки човек.

— Може би. Но що за живот е?

Старецът приседна, после се наведе напред с купичката в ръка.

— Искате ли да поработите на моето място?

Бен се разсмя.

— Не, имам си достатъчно работа, *лао джен*. Но вашата работа... тя ме привлича.

Старецът леко присви очи.

— Работата ми или онова, с което работя?

— Толкова лесно ли разделяте двете неща?

Пещарят сведе поглед. На устните му заигра странна усмивка. След това пак вдигна глава и подаде купичката на Бен.

— Като че ли знаете доста, млади господарю. Какво изучавате?

— Живота — отговори Бен. — Или поне така казва баща ми.

Старецът задържа поглед върху него — сериозността, изписана на лицето на младежа, го беше впечатлила.

— Самотен живот е това, млади господарю! — той се изкиска и потърка леко брадясалата си буза. — О... много хора виждам, но малцина от тях са склонни да приказват.

— Винаги ли сте бил сам?

— Винаги? — старецът подсмръкна. Тъмните му очи изведнъж загледаха напрегнато. — „Винаги“ е много време, господарю, всеки от клиентите ми би ви го казал, стига да можеше. Но как да ви кажа... Не, имал съм жени — една-две, когато бях по-млад. Господарю, в това отношение и аз съм същият като другите мъже. Възрастта не намалява мерака, а едно добро чукане си е добро чукане, нали?

Бен не каза нищо и старецът сви рамене.

— Както и да е... Имаше една-две. Но не се задържаха много. Не и след като разбраха какво става в другата стая.

Бен се извърна, погледна към вратата и вдигна вежди.

— Искате ли да погледнете?

— Ще ми позволите ли?

Остави купичката и последва стареца, без да знае какво ще види там. Пещ? Стая, пълна с черепи? Пресни трупове, отчасти разчленени? Или нещо още по-зловещо? Усети как го побиват тръпки на очакване. Но онова, което се изпречи пред очите му, беше съвсем неочаквано за него.

Приблужи се, после се разсмя развеселен.

— Но това е... красиво!

— Красиво?! — старецът се приближи и застана до него. Опитваше се да види това така, както го виждаше Бен — с нови очи.

— Да... — Бен докосна едната от малките фигурки. След това дръпна пръста си и го близна. Вкусът беше странен и все пак познат. — Какво сте използвали?

Старецът посочи встрани. Там, на една малка масичка, бяха наредени неговите чинийки и гърненца с бои, а до гърненцата имаше гърне като онези, които носеше, когато срещна Бен. Гърне, пълно с пепел.

— Разбрах — кимна Бен. — И смесвате пепелта с бои? Старецът кимна на свой ред.

Бен погледна стенописа. Почти покриваше стената — бяха останали само няколко празни места тук-там по ръбовете и в горния ляв край на картината, където композицията не беше довършена. Бен гледаше ли, гледаше... после изведнъж се сети какво беше казал старецът.

— Откога, казахте, сте започнали да го рисувате?

Старецът приклепна и заразглежда нещо в долния край на картината.

— Не съм го започнал аз.

— Но... — Бен се извърна леко и забеляза по лицето на стареца нещо, които беше пропуснал да отбележи досега. — Искам да кажа, като казахте това за жените, когато сте били млад... Имаше ли го тогава?

— Това ли? — старецът се разсмя. — Не, нямаше го. Или поне не беше цялото. Имаше една съвсем малка част. Ето това тук... — той очерта мъничка част от композицията в долния край на стената, в средата.

— Да. Разбира се — сега Бен забеляза. Фигурите там бяха много по-груби от другите. Когато вече му бяха обърнали внимание, забелязваше как композицията се е разраствала от центъра настрани. Пещарят се беше учил на своето изкуство бавно, търпеливо, добавяйки година след година, увеличавайки уменията си. Докато най-накрая...

Бен отстъпи назад и за първи път огледа цялата композиция.

Това беше танцът на смъртта. В далечния ляв край една гигантска фигура — огромна в сравнение с другите, много по-дребни — водеше хорото. Беше висока, мършава фигура с кожа, бледа като стъкло, с тяло като на недохранен боец — голите ръце — със стегнати мускули, дългите крака — изпънати като на бегач. Тялото беше извърнато наляво — на запад и към мрака отвъд — но приличната на конска бръсната глава бе завъртяна неестествено назад върху дългата шия, втрещена безстрастно в голата тълпа зад гърба, която ръка за ръка се нижеше по пътя сред дърветата.

В дългите си кльоцави ръце Смъртта държеше флейта — тръстиката беше прилепнала към лишената от устни уста. От другия край на флейтата излиташе ято мънички птички, черни като гарвани,

ала свирепи; кръглите им очички бяха като млечнобели мъниста. Те връхлитаха върху тълпата и кълвяха очи и крайници.

Дърветата бяха отдясно. Върби, ясени, кленове. Под тях вляво, в средата на стенописа, между камъните течеше поток, повлякъл жълтата пръст на Северен Китай. Това бяха Жълтите извори, под които, както разправят, била Долината на мъртвите, *ти ю*, „земният затвор“. Забеляза как неколцина в тълпата — и *хан*, и *хун мао* — гледаха към златния разлив отчаяни, без да виждат нищо от сияйната му красота.

Това беше сцена на мъчение, но имаше място и за съчувствие. Под едно от дърветата двете фигури, които беше забелязал отначало, се прегръщаха за последен път, преди да се заловят на хорото. Бяха майка и дете — майката надвиваше страха си, за да утеша разплаканата си дъщеря. А по-нататък, под най-голямата върба, двама влюбени за последен път бяха притиснали лица в последна, отчаяна целувка, преди да се разделят завинаги.

Гледаше и гледаше, изпиваше картината с очи. После кимна — беше разпознал стила. Беше *шаншуи* — „планини и реки“. Но това тук нямаше нищо общо с безжизненото съвършенство в картините на Тун Чи-чан. Тези планини бяха живи, в движение, водата кипеше, разпенена от падащите отгоре камъни.

Това беше картина на всичко последно. На смъртта не на един-единствен човек, а на цял един свят. На самото Чун Куо.

Отстъпи назад. Трепереше. Отдавна нищо не го бе разтърсвало толкова дълбоко. Пещарят не беше велик художник — поне не в техническо отношение — и все пак умението му да вижда надалече не само компенсираше липсата на техника. Тази картина беше истинска. В нея имаше *ки* — жизненост. Имаше я в изобилие.

— Разбирам защо са ви напуснали, *лу нан джен*. Сънували ли сте това?

Старецът се извърна и погледна към Бен. Изведнъж нещо в него се беше променило. Нямаше как да го сбъркаш с прост продавач на *ча*.

— Значи разбирате?

Бен го погледна в очите.

— Кога сте го сънували?

— Когато бях десетгодишен. Животът ми... — той сви рамене и се извърна. — Май след този сън вече не можех да стана друго освен

лу нан джен. Нямах друго училище за мене.

— Да... — Бен се обърна и погледна картината отново. Благоговееше пред простата ѝ сила. — Всичко това... вашата работа... Сигурно сте много зает.

— Зает? — старецът се разсмя. — Няма по-зает човек в седемте Града от пещаря, освен акушерката. Казват, че по осемстотин милиона умирали всяка година. И все повече ще умират. В земята няма място за толкова народ. И затова идват в моите пещи — той се разсмя; лицето му изведнъж придоби странен замислен израз. — Това притеснява ли ви, млади господарю?

— Не — честно отговори Бен, ала това му напомни за баща му. Колко още време оставаше до мига, когато Хал щеше да е мъртъв — жив само в спомена? И все пак той поне щеше да легне в земята. Бен се намръщи. — Имате забележителен поглед, лу нан джен. И все пак, когато говорите, всичко изглежда толкова... толкова прозаично. Толкова безсмислено.

— От нищото идват. В нищото се завръщат.

— В това ли вярвате?

Старецът сви рамене. Очите му се втренчиха в мрака в левия край на стенописа, отвъд фигурата на Смъртта.

— Да вярвам в нищото — това вярва ли е? Ако е така — да, вярвам.

Бен се усмихна. В този старец имаше повече разум, повече мъдрост, отколкото в хиляда Фан Лян-вей. А той самият? В какво вярваше? В нищото? Мракът само мрак ли беше? Или там вътре в него имаше нещо? Също както зад светлината имаше някаква сила. Нямах ли сила и зад мрака? Може би дори беше същата сила?

Старецът въздъхна.

— Простете ми, млади господарю, но трябва да ви оставя. Трябва да се погрижа за пещите. Но моля ви, ако искате да поостанете тук...

Бен наведе глава.

— Благодаря ви, лу нан джен. За мене е чест, че ми показахте творението си. Не всеки ден се натъквам на нещо толкова истинско.

Пещарят се поклони и пак погледна Бен в очите.

— Радвам се, че дойдохте, млади господарю. Не всеки ден срещам някого, който да разбира тези неща. Сънят ни използва — не е

ли така?

Бен кимна, трогнат от смиреността на стареца. Да създадеш *това* и все пак да знаеш колко много общо имаш самият *ти* с творението. Това беше истинското познание.

Поклони се отново и се отправи към вратата. След това изведнъж спря.

— Едно последно нещо — обърна се той. — Вярвате ли в призраци?

Пещарят се разсмя и се огледа.

— Призраци ли? Че има ли тук нещо друго освен призраци?

* * *

— Катрин? Вътре ли си?

Тя затвори очи и опря чело о гладката, хладна повърхност на вратата — искаше да си отиде и да я остави на мира, но гласът му отново прокънтя — по-силен и по-настоятелен:

— Катрин? Там си, нали? Пусни ме да вляза!

— Върви си — в гласа ѝ се долавяше умора. — Имаш среща с младия Хен, нали? Защо просто не отидеш на срещата и не ме оставиш на мира?

— Пусни ме! — настоя той. — Хайде де! Трябва да поговорим.

Въздъхна, отстъпи назад и докосна ключалката. Вратата веднага се плъзна настрани.

Сергей се беше преоблякъл. Облякъл бе дрехите си за хазарт — тъмни коприни, които му придаваха твърдо, почти злокобно излъчване. Никога не ѝ бяха харесвали — най-малкото пък сега, когато му беше сърдита.

— Още ли се цупиш? — попита я той и влезе в стаята.

Тя беше метнала върху статива чаршаф, за да скрие онова, над което работеше в момента, но той отиде право при него и отметна покривалото.

— Това тук ли е причината за всички проблеми?

Тя нервно докосна ключалката. Вратата се затвори и тя се обърна.

— Какво искаш?

Той се разсмя и се приближи до нея.

— Така ли ме посрещаш?

Опита се да я прегърне, но тя го отблъсна.

— Много бързо забравяш — подхвърли му тя и метна чаршафа обратно върху статива.

— Пошегувах се... — подхвана той, но тя ядно се нахвърли върху му.

— Ти си хлапе! Случайно да го знаеш?!

Той сви рамене.

— Тъкмо това си мислех, че харесваш в мене. Освен това на тебе не са ти плиснали вино в лицето. Заболя ме.

— Много добре.

Тя се извърна, но той я улови за рамото и я дръпна.

— Пусни ме! — каза тя студено, вторачила поглед в ръката му.

— Не и преди да се извиниш.

Тя смаяно се разсмя.

— Аз?! Да се извиня? След онова, което каза? Ще отидеш да гниеш в ада, преди да съм ти се извинила!

Той затегна хватката си. Тя извика и се изтръгна.

— Копеле... Нямах право...

— Нямам *право* ли? — той се приближи и заплашително се надвеси над нея. — След онова, което бяхме един за друг през последните две години, имаш наглостта да ми разправяш, че нямам право? — гласът му беше твърд; никога не го бе чувала да говори така. Изведнъж се уплаши от тази му страна.

Винаги ли го беше имало това у него — под повърхността на чара? Да. Винаги го бе знаела. Може би тъкмо това я бе привлякло към него. Но вече й беше омръзнало. Омръзнало й беше това безмозъчно господарско чувство. Нека се пропие до смърт, нека се хване с курви, нека си проиграе всичките пари — тя вече нямаше да го търпи.

— Просто си върви, Сергей. Сега, преди окончателно да си заприличал на глупак.

Забеляза как очите му се разшириха от гняв и разбра, че е казала не каквото трябва. Той замахна, стисна грубо шията й и я дръпна към себе си.

— Глупак, а?!

Въпреки страха ѝ хрумна, че тонът му странно прилича на този на Фан Лян-вей, когато говореше на Шепърд. После започна да се бори, за да се измъкне — удряше го по раменете, по гърба, докато той насила вдигна брадичката ѝ и притисна устни към нейните. Едва тогава я пусна и я отблъсна от себе си, сякаш тя вече не му беше нужна.

— А сега вече ще отида на среща с Хен.

Тя потръпна и несъзнателно избърса уста.

— Копеле... — отрони. — Нагло, противно копеле... Сълзите ѝ напиреха; изведнъж болка и обида изместиха гнева. Как *смееше* той да постъпва с нея по този начин? Да се държи така, сякаш тя му е играчка?

Но той само поклати глава.

— Време е да пораснеш, Катрин. В името на всички богове, трябва вече да пораснеш!

— Аз...?! — но негодуванието ѝ вече беше безполезно. Той ѝ беше обърнал гръб. Фрасна с юмрук ключалката и се измъкна през вратата — едва я изчака да се поотвори. И вече го нямаше.

Тя остана на място, втрещена в отворената врата. Вътре в нея бушуваха страх, болка и гняв. После автоматичната ключалка се включи и вратата се затвори. Тя се обърна и тръгна към кухнята. Извади бутилката прасковена ракия и си наля голяма чаша. Ръцете ѝ трепереха. После стисна чашата с две ръце и отпи голяма, продължителна глътка. Затвори очи. Тъмната течност опари гърлото ѝ.

Потръпна. Копеле с копеле! Как *смееше*?!

Върна се в другата стая, остави чашата на пода, отметна покривалото от статива и се загледа в картината. Трябваше да бъде двоен портрет — тя и Сергей. Смяташе да му го подари след две седмици — за втората годишнина от запознанството им. Но сега...

Погледна картината — вече я виждаше с нови очи. Беше пълен боклук. Безжизнен боклук. Лоша като пейзаж на Тун Чи-чан. Натисна бутона за изтриване, отстъпи назад и загледа как лицата избледняват и шареният, набразден с линии екран се превръща в гладък девствено бял копринен четириъгълник.

Известно време не усещаше нищо, после коленичи, вдигна чашата си, допря я до бузата си, след което я поднесе към устните си и отпи.

Вдигна очи — изведнъж беше решила. Майната му! Ако той я смяташе за такава — ако възнамеряваше да се отнася с нея така — то тогава тя нямаше да го търпи. Край. Дотук.

Преглътна и усети в гърлото си измамната топлина. Сълзите заплашваха да потекат всеки миг, въпреки че беше твърдо решила да не се разплаква. Подсмръкна и вдигна чашата си в наздравица към мълчаливата врата.

Върви на майната си, Сергей Новачек! Да гниеш в ада дано!

* * *

Сергей беше застанал на горната стълбищна площадка и оглеждаше огромната, мижаво осветена игрална зала на „Нефритовия божур“. Лампите над масите осветяваха играещите, а в дъното барът пресичаше залата отляво надясно, осветен отзад, извит като полумесец. Залата беше препълнена. Хората се тълпяха около няколко маси, той чуваше възбуденото им мърморене.

Във въздуха витаеше сладък, почти пиперлив аромат като канела, смесена със сливи и жасмин, странно женствен, ала твърде силен, за да бъде приятен. Беше техният мирис — на синовете на Низшите фамилии и приятелите им. Отличителният белег на елита на хан — като феромонна окраска. Сергей се усмихна. На теория „Нефритовия божур“ беше смесен клуб и членството се определяше не от расата, а от препоръки и избор, но на практика единствените хун мао тук бяха гости като самия него.

Ян куей цу — така наричаха такива като него. „Океански дяволи“. *Варвари*.

Дори и портиерът хан на вратата го беше погледнал надутото. Виждаше презрението под повърхностната маска на учтивост. Беше го чул как, след като го подмина, се обърна и измърмори нещо на своя език на другия портиер. После ги чу да се смеят — знаеше, че се смеят на него.

Е, тази вечер щеше да изтрие някоя и друга усмивка от някое и друго лице. Ами Хен? Усмивката му се разшири. Да, Хен известно време няма да може да се усмихва — той щеше да се погрижи за това.

Слезе по покритото с плюшен килим стълбище, подмина огромната драконова глава в долния му край и тръгна към бара.

Гледаха го с неприкрита враждебност.

Хен Чан-йе беше там, където му беше казал, че ще го намери — на една маса в дъното вляво, близо до бара. Голяма шестоъгълна маса, покрита с яркочервена коприна. По ръба ѝ минаваше бордюр с изображения на *ву фу*, петимата богове на късмета — мънички зелени силуети.

Усмихна се и се поклони.

— Хен Чан-йе... Получили сте съобщението ми, надявам се.

Хен Чан-йе беше седнал на отсрещната страна на масата. Пред него имаше чаша и бутилка вино. От двете му страни седяха негови приятели — всичко четирима — млади *хан* на по двайсет-двайсет и една години със свежи лица. Дългият им маникюр и сложно избродираните коприни им бяха като визитни картички. Гледаха Сергей студено, сякаш гледаха непознат. Хен се наведе напред. На устните му заигра усмивка.

— Добре дошли, *ши* Новачек. Получих съобщението ви. Въпреки това се чудех дали тази вечер ще се появите — за миг усмивката му се разшири, сякаш за да подчертае шегата. — Но така или иначе вие сте тук, нали? Така че... седнете, моля. Ще помоля келнера да ви донесе питие.

— Само вино — отговори той на негласния въпрос, седна и се усмихна на останалите за поздрав; вътрешно ги презираше.

Усмихна се, извади копринената кесия от джоба на самото си и я хвърли на масата. Тя тупна право пред Хен Чан-йе. Направи го нарочно — не толкова за да го обиди, колкото за да демонстрира недодяланост. В кръговете, в които се движеше Хен, не беше необходимо да доказваш, че разполагаш със средства, преди да започнеш играта. Предполагаше се, че щом си седнал на игрална маса, значи можеш да си платиш дълговете. Така беше между *чун цу*. Само *хсияо джен* — малките хора — действаха така, както постъпваше сега Сергей.

Забеляза как Хен и приятелите му се спогледаха и се усмихна вътрешно. Арогантността им, вътрешното им убеждение, че го превъзхождат — това бяха слабости. И колкото повече подхранваше

тази тяхна арогантност, толкова по-слаби щяха да стават. А колкото по-слаби бяха те, толкова по-силен щеше да е той.

— Какво е това? — Хен попипа връвчицата на кесията, сякаш беше нещо мръсно.

— Залогът ми — Сергей леко се наведе напред, като че ли притеснен. — Погледнете, вижте. Според мене ще е достатъчно.

Хен се разсмя и поклати глава.

— Наистина, *ши* Новачек. Ние тук не правим така.

Сергей вдигна вежди, все едно беше озадачен.

— Значи не искате да играем? Но аз си мислех...

Хен се усмихваше напрегнато. Говореше английски отсечено, пресилено любезно.

— Не исках да кажа това — той вдигна с два пръста кесията и я хвърли обратно през масата. — Нямахте да сте тук, ако... ако се съмнявах в способността ви да си платите.

Сергей се усмихна.

— Простете — огледа се, после прибра кесията в джоба си. — Не исках да ви обидя.

— Разбира се — отвърна усмихнато Хен, ала по начина, по който се спогледа с приятелите си, пролича какво всъщност си мислеше. — Разбирам, *ши* Новачек. Възпитани сме различно. Но играта...

Сергей леко кимна, сякаш признаваше мъдростта на казаното.

— Играта си е игра. Една и съща и за *хан*, и за *хун мао*.

Хен едва-едва кимна.

— Така е. Е... ще играем ли?

— Само аз и вие ли, Хен Чан-йе? Или и *чун цу* ще се присъединят към нас?

Хен погледна хората около себе си подканващо.

— Чан Вен-фу? Цан И? Ще играете ли?

Двама от четиримата *хан* кимнаха, другите двама — сякаш по условен знак — се изправиха и оставиха четиримата да се подредят около масата.

— Вие сте Запад, *ши* Новачек, аз — Изток. Моите приятели ще бъдат Север и Юг.

Сергей се облегна назад и пое чашата вино от сервитьора, който беше изникнал до него.

— Чудесно. Имате ли нови карти?

Хен вдигна брадичка, сякаш даваше сигнал на келнера. Миг по-късно мъжът се върна със запечатан пакет и го подаде на Сергей. Той го взе, претегли го на ръка и го остави на масата.

— Донесете друг.

Хен се усмихна напрегнато.

— Нещо не е наред ли, *ши* Новачек?

— Съвсем не, Хен Чан-йе. Моля ви, изтърпете ме. Това ми е слабост... *суеверие* — той изрече последната дума тихо, сякаш засрамен, и забеляза как трепнаха очите на Хен; как стрелна с поглед Север и Юг, като че ли да наблегне върху това на приятелите си.

— Много суеверия ли имате, *ши* Новачек?

— Не са много. Но това... — той сви рамене, обърна се, взе новия пакет от келнера и го остави до другия. След това за изненада на Хен хвана първия и счупи печата.

— Но аз си мислех, че...

Сергей сведе поглед, пренебрегвайки забележката му, и разстла огромните карти пред себе си като ветрило. В пакета Чу, „Държава“, имаше сто и шейсет карти, подредени в девет нива или групи. Начело на всичко беше императорът, седнал на трон, облечен в златни одежди. Под него бяха неговите седем министри — с побелели бради и прости дрехи, сякаш за да му контрастират. Третото ниво бяха главите на фамилии — двайсет и девет карти, богато украсени, всяка една — съвсем различна от другите. Следващото ниво надолу включваше четиримата генерали, съвсем еднакви на пръв поглед — и все пак твърдите *хун мао* лица на старците се различаваха значително. След тях идваха четирите съпруги на императора според ранга им в домакинството, а под тях, на шесто ниво — двете наложници; оскъдното им облекло ги правеше най-привлекателни сред картите. След това бяха осмината синове — приликата със съответните им майки си личеше в чертите на лицата и беше хитро подчертана чрез цветовете и украшения. После, на осмото ниво на тази сложна йерархия, идваха осемдесет и един чиновници, подредени в девет нива по девет — огромните им емблеми *чи лин* бяха пришити към гърдите на бледосините им одежди. И най-накрая, на девето ниво — последно в огромния, разнообразен ред на Държавата — бяха двайсет и четиримата глави на компании. Символите на фирмите им — едни — отдавна забравени, други — днес също толкова познати, колкото и по

времето, когато играта е била играна за първи път преди сто и двацет години — бяха изрисувани върху свитъците с копия на Едикта, които всеки от тях държеше.

Обърна една от картите и внимателно огледа гърба ѝ за някакви специални белези, след това я сравни с друга. Гърбовете на картите бяха в ярко, копринено червено, а в центъра им бяха изрисувани три концентрични кръга — три пръстена от дракони: двацет и девет черни дракона във външния кръг, седем по-големи — в средния и в самия център един-единствен златен дракон, по-голям от всички. Огромните му челюсти бяха захапали опашката му.

Сергей се усмихна и вдигна поглед.

— Прекрасни карти, Хен Чан-йе. Лицата им... изглеждат така, сякаш са извадени от живота!

Хен се усмихна.

— Така и си е било, приятелю. Това са копия на най-първата колода Чу, нарисувана от ръката на Тун Мен-тяо.

Сергей погледна картите с ново уважение. Значи това бяха малки портрети на истински хора, изпълнявали тези роли. Мъже и жени, които великият художник и сатирик Тун Мен-тяо беше познавал в живота. Усмихна се. Това придаваше на играта допълнителна острота.

— Да започваме ли? — попита Хен. — Ако разбъркате картите, ние ще цепим, за да видим кой ще раздава.

През първите няколко часа той се опитваше да поддържа нещата горе-долу в равновесие, като отдаваше победите си на късмета, а пораженията — на собствената си глупост. Ала през цялото време зорко следеше играта им — беше видял как другите двама играят така, че да печели Хен, макар и привидно да го извъртаха, за да изглежда все едно ги е грижа само за собствения им интерес. Беше хитро, ала прозрачно и сега той виждаше как това би измамил другия, но самият той не беше кой да е. Беше отличен играч на Чу. Беше се усъвършенствал още от дете — надиграваше баща си и чичовците си и така си печелеше джобните пари.

В последната игра бе изтеглил императора и въпреки че му се беше паднала силна ръка, продължи така, че загубата му да е сигурна: вместо да затвърди позицията си, натика в ръцете на Хен три карти с министри. Бунтът на Хен успя и в резултат на това Сергей изгуби хиляда юана. Беше забелязал как блеснаха очите на Хен, щом прибра

печалбата, и разбра, че моментът беше назрял. Хен бе спечелил последните две игри. Сигурно вече си мислеше, че върви към победа. Какво по-добро време тогава за увеличаване на залозите?

Сергей сведе поглед и се престори, че не забелязва как Хен поглежда Цан И отляво — знаеше какво ще стане.

— Простете, *чун цу* — започна *ханът*, изправи се на крака и се поклони първо на приятелите си, а после — и едва-едва на Сергей. — Но трябва да тръгвам. Баща ми...

— Разбира се — обади се Хен мазно, преди Сергей да успее да възрази. — Разбираме, нали, *ши* Новачек?

Така е, помисли си той и се усмихна вътрешно. Друг мъж от кръга на Хен седна на мястото на Цан.

— Ще откупя Цан — обади се *ханът* и за миг засече погледа на Сергей. После се обърна към Хен и продължи: — Но виж, Чан-йе, защо да не направим играта по... вълнуваща?

Хен се разсмя — престори се, че не разбира приятеля си.

— Как така, И Шан-чи? Последната игра не беше ли вълнуваща за тебе?

И Шан-чи леко наклони глава.

— Прости ми, но не това исках да кажа. Самата игра беше хубава. Беше толкова приятно да я гледаш, колкото, сигурен съм, е било приятно и да я играеш. Но една такава игра има нужда от допълнителна острота, не мислите ли? Ако вдигнем мизата на десет хиляди *юана* за игра...

Хен се разсмя и погледна към Сергей.

— Може би. Но нека да попитаме нашия приятел. Е, *ши* Новачек, какво ще кажете? Бихте ли искали да увеличим мизата или и така е добре?

Поднесе го деликатно. Почти прекалено деликатно — така, че да може да отстъпи, без да губи достойнството си. Но далеч не беше толкова просто. Той не беше от тях, макар и да седеше на тяхната маса. Той беше *ян куй цу*. Чуждестранен дявол. *Варварин*. Наведе глава и набърчи чело, сякаш обмисляше, след това пак вдигна очи.

— Десет хиляди *юана*... — изсмя се нервно. — Това е повече от всичко, което загубих за цялата вечер досега. И все пак... И Шан-чи е прав. Играта *ще стане* по-интересна.

Хен се спогледа с двамата си приятели, после пак погледна към Сергей.

— Не бихме искали да ви насилваме...

— Не — Сергей разтърси глава, сякаш вече беше взел твърдо решение. — Десет хиляди юана — десет хиляди юана. За добро или за зло.

Облегна се назад и започна да гледа как И раздава картите. Както винаги, Хен веднага обръщаше всяка карта, а лицето му красноречиво отразяваше късмета му. От своя страна Сергей изчака да получи всичките си седемнайсет карти и изчака и другите двама да подредят картите си, преди да обърне своите.

Докато ги подреждаше, се сети за последния път, когато беше победил Хен. Целта на Чу беше пряка и можеше да бъде изразена съвсем просто: да имаш най-много точки в ръката в края на последната игра. За това обаче човек не трябваше само да засили собствената си ръка, но и да отслаби противниковите. Сложната система на играта на чистене и размени, теглене на сляпо и открити предизвикателства беше разработена така, че да стимулира този аспект: да се изправиш срещу лепкавата паяжина на интригата, оплела всичко подмолно. За Хен сякаш имаха значение само относителните нива на картите — положителните им атрибути. Целта му беше да напълни ръката си със силни карти и бонус-комбинации — министри, глави на фамилии и генерали — и като толкова други като него не можеше да схване другата страна на нещата — мощния деструктивен потенциал на наложниците и синовете.

В Чу стойността на една карта невинаги изразяваше състоянието на нещата. Така беше с наложниците. В края на играта те носеха само 8 точки — 56 по-малко от глава на фамилия и 120 по-малко от министър. Освен...

Освен ако императорът беше останал без съпруга. В този случай наложницата придобиваше негативен аспект и не се брояха не само собствените ѝ точки, но и 256-те, които иначе би донесъл императорът.

Същото беше и със синовете. Накрая те носеха само по 4 точки, но в компанията на съответните си майки се превръщаха в пасив и не се брояха не само собствените им точки, но и тези на всеки министър в ръката.

Ето защо умелите играчи се опитваха да комбинират съпруги и синове и да не допускат съпруги да отиват при този, който държи императора; а после, при последното раздаване, се освобождаваха от чифтовете и наложниците в замяна на заложници. Побеждаваха, като подкопаваха противника.

Сергей забеляза двете наложници в ръката си и се усмихна. Е, добре. Този път щеше да ги задържи. Щеше да извърти играта така, сякаш ги е изтеглил по-късно, преди да успее да ги пробута на някой друг.

Половин час по-късно беше загубил.

— Още една игра, чун цу? — предложи Хен, отбелязвайки победата на И. Сергей погледна. Беше изгубил единайсет хиляди, Чан — девет, Хен — осем, а И, който беше преодолял дефицита от две хиляди на Цан, сега беше с плюс двайсет и осем хиляди.

Този път картите раздаде Хен.

— Някой има ли император? — попита той, след като разгледа своите.

Сергей го постави пред себе си и посегна да изтегли нова карта. Да имаш император — това те поставяше в силна позиция. Но и те правеше уязвим — за наложниците и за строежите на синовете на съпругите.

Усмихна се пак. Беше му се паднала добра — не, отлична ръка. Три съпруги и трима министри и накрая, в далечния ляв край, една наложница. Онази дребничката, с очи на кошута.

Наведе глава и за момент мислите му се откъснаха от играта и се насочиха към караницата с Катрин по-рано същата вечер. Досега беше успял да не мисли за това, но сега то се връщаше. Той беше виновен. Сега го разбираше. Но защо тя трябваше вечно да го провокира по този начин? Защо не приличаше повече на другите жени, които познаваше? Държанието ѝ го дразнеше. Защо трябваше вечно да си показва ината? Не знаеше ли какво му причинява? И цялата тази работа с този „техник“ Шепърд. Защо го беше направила — освен за да го ядоса? Знаеше колко е ревнив. Не можеше ли да се държи малко по-разбрано? Но пък духът ѝ му харесваше. Толкова по-различна беше от Лоте и подобните ѝ.

Разсмя се тихо, щом осъзна това противоречие.

— Добра ръка ви се е паднала, а, *ши* Новачек? — Хен му се усмихваше напрегнато. Беше схванал погрешно причината за смеха му.

— Според мене — да, Хен Чан-йе — отговори той и постави двама министри с лицата надолу върху купчината с изчистените карти. — Според мене — да.

Два часа по-късно беше на минус шейсет и една хиляди. Разбира се, не беше единственият на минус. Срещу името на Чан беше отбелязан дефицит от деветнайсет хиляди. Но И беше с плюс осемнайсет хиляди, а Хен, победителят от последните четири игри, имаше в актива си шейсет и две хиляди.

Вървеше прекрасно. Точно според плана му. Вдигна поглед. Хен Чан-йе се усмихваше широко. През последния час пиеше яката, сякаш за да успокои нервите си. Всъщност беше изпил толкова много, че за малко да допусне една съвсем проста грешка и да се освободи не от тази карта, от която трябваше. Тази грешка можеше да му струва всичко. Само бързата реакция на И я беше предотвратила, а Сергей се беше направил, че не забелязва нищо.

Значи сега беше моментът. Докато Хен е на върха на гордостта си. Но трябваше да дойде от страна на Хен. В компания като тази трябваше да изглежда така, сякаш не той, а Хен е вдигнал залозите втори път.

През последния час около масата се беше събрала малка тълпа, заинтригувана от гледката на хун мао, играещ Чу в „Нефритовия божур“. Сергей беше забелязал вълната от задоволство, която се надигаше сред тях всеки път, когато загубеше, и усети как дълбоко вътре в него нещо се втвърдява. Е, сега щеше да им покаже.

Облегна се назад и се престори, че потиска прозявка.

— Уморих се — обади се той. — Май прекалено до късно се заседавам напоследък. — Усмихна се на Хен. — Може би трябва да спра сега, докато са ми останали някакви пари.

Хен погледна приятелите си, после — пак него.

— Искате да ни напуснете ли *ши* Новачек?

Той изправи гръб и дълбоко си пое дъх, сякаш се опитваше да се разбуди.

— Ами май трябва...

— Късметът ви може и да дойде...

— Ами?! — той рязко се изсмя, после като че ли се смекчи. — Е, кой знае...

— В такъв случай... — Хен се огледа и отново се наведе към Сергей. — Може би ще ви хареса шансът да си върнете обратно всички пари, а, приятелю? Една игра. Само вие и аз. Играем за шейсет и една хиляди.

Сергей наведе глава. След това каза изненадващо:

— И дума да не става! Дори и да побежда — все едно няма да сме играли... — той вдигна глава и срещна погледа на Хен. — Не, приятелю. Трябва да има победители и победени в този свят, нали така? Ако ще играем, нека да е за... за седемдесет и пет хиляди. Така ще имам поне малък шанс да ви изпреваря.

Хен се усмихна и бързо стрелна с поглед приятелите си. Около масата цареше изчакващо мълчание.

— Нека да са сто...

Сергей направи замислена физиономия, след това сви рамене.

— Добре. Така да е — обърна се и повика келнера. — Донесете ми кафе. Черно, с две бучки захар. Този път хитростта ми ще ми потрябва.

Отне му двацет минути.

— Май късметът ме споходи — обади се той и срещна погледа на Хен. Веднага забеляза колко му беше ядосан, макар че бе извъртял нещата така, сякаш победата до последно беше на страната на хана и той му я беше измъкнал в последния момент. — Имах късмет тази последна карта да се падне на мене.

Виждаше какво му струва на Хен да съдържи думите, които му идваха на устата, и разбра, че онзи е вече готов.

— Както и да е... — добави той бързо. — Сега наистина трябва да вървя. Благодаря ви за гостоприемството, Хен Чан-йе. Обадете се, когато поискате. Знаете как да ме намерите — той дръпна стола си и се изправи.

— Чакайте!

Хен се беше навел напред, протегнал ръка към Сергей.

— Не, вие няма да ни оставите така, нали, *ши* Новачек? Както сам казахте... късметът ви споходи. Защо тогава бягате от него? Не сте се уплашили, нали, приятелю?

Сергей се втренчи в него.

— Да съм се уплашил?

Хен се облегна назад. На устните му се изписа бледа усмивка.

— Да. Уплашил... — той се поколеба. — Нека изиграем още една игра, *ши* Новачек. Една последна игра. Но нека този път залогът да си струва. Двеста хиляди. Не. Двеста и петдесет хиляди.

Сергей огледа зяпачите — на всяко лице се беше изписало напрежение. Сега вече не ставаше въпрос за пари; за Хен това вече беше въпрос на гордост, на *достойнство*.

Седна, опря твърдо длани на масата и впери поглед в Хен. Изведнъж държанието му се беше променило — беше станал по-твърд, почти брутален в предизвикателството.

— Добре. Но не и за двеста и петдесет. Нека не си играем на половинки и четвъртинки, Хен Чан-йе. Ако ще играя срещу вас, нека да бъде за милион. Разбирате ли ме?

Наоколо се разнесоха ахкания, после — смаяно мърморене. Но Хен като че ли не забелязваше надигналата се суматоха.

Седеше там, втренчил поглед в Сергей с опулени сякаш от шок очи. Ръцете му трепереха, по челото му беше избила пот.

— Е?

Хен беше онемял. Кимна.

— Добре — Сергей се наведе напред, взе картите и след това за всеобща изненада ги подаде на И.

— Вие раздавате, И Шан-чи. Не искам никой после да разправя, че играта не е била честна.

Забеляза как се разшириха очите на Хен. Как на уплашеното му лице изведнъж просветна разбиране.

Значи разбра.

Задържа безизразната маска на лицето си, но вътрешно ликуваше.

„*Хванах ли те, копеле? Хванах те точно както исках.*“ Милион. Да, беше повече, отколкото имаше Хен Чан-йе. Повече, отколкото можеше да вземе назаем от приятелите си. Нямахше алтернатива. Ако загубеше, трябваше да отиде при чичо си.

* * *

Хен Ю се обърна на стола си, махна на прислужника да си върви и се отправи към антрето. Там, в дъното, беше коленичил Хен Чан-йе с ниско наведена глава — челото му почти докосваше плочките на пода. Прекоси стаята, после се изправи над младежа.

— Какво има, братовчеде?

Хен Чан-йе не помръдна.

— Прости ми, чичо Ю, но имам много сериозна молба...

Хен Ю, министър на транспорта на Ли Шай Тун и глава на фамилията Хен, подръпна брадата си. Чан-йе беше по-млад от него с четиринайсет години, най-младият син на чичо му, бившият министър Хен Чи-по, починал преди единайсет години. За последните пет години неведнъж му се беше налагало да плаща гаранция за момчето, когато се забъркваше в неприятности, ала всичко се беше променило преди шест месеца, когато Чан-йе беше поел наследството си. Откакто си имаше свой собствен доход, Чан-йе започна да посещава рядко дома на „чичо“ си Ю.

— Сериозна молба? По това време, Чан-йе? *Знаеш* ли колко е часът? Не можа ли да изчакаш до сутринта?

Хен Чан-йе едва-едва кимна нещастно.

— Нямахте да дойда, чичо, ако въпросът не беше извънредно спешен.

— Какво е станало, Чан-йе? Да не би някой да се е разболял?

Но макар че го каза, знаеше, че не е това. С такава новина би дошъл Фу Хен, не Чан-йе. Освен ако... Усети как го полазват студени тръпки.

— Не е Фу Хен, нали?

Хен Чан-йе вдигна съвсем незабележимо глава.

— Не, почитаеми чичо. Никой не се е разболял. Аз...

Хен Ю въздъхна облекчено, после се наведе по-ниско.

— Пил ли си, Чан-йе?

— Аз... — и тогава най-неочаквано Чан-йе избухна в сълзи. Чан-йе, който нито веднъж не беше произнесъл и дума на разкаяние за безпътния си живот, плачеше! Хен Ю погледна надолу — ръката на Чан-йе се беше вкопчила в полите на неговото *пау* — и поклати глава. Изведнъж гласът му доби твърдост — глас на министър, заповядващ на по-низш от него.

— Хен Чан-йе! Спомни си кой си! Я се погледни! Ревеш като четиригодишно дете! Не те ли е срам?

— Прости ми, чичо! Не мога да се сдържа! Опозорих благородното ни семейство! Загубих един милион юана!

Хен Ю занемя. След това се разсмя невярващо.

— Грешно съм те чул, нали, Чан-йе? Един милион юана?!

Но лекото кимване на Чан-йе го потвърди. Беше загубил един милион юана. Вероятно на игралната маса.

Хен Ю огледа студената официалност на антрето, фалшивите колони и мъничките бронзови статуетки на богове в нишите и от двете страни. Нереалността на всичко го поразя. После поклати глава.

— Не е възможно, Чан-йе. Дори и *ти* не можеш да профукаш толкова много пари?!

Но знаеше, че е точно така. Нищо по-малко не би довело тук Чан-йе. Нищо не би го докарало до подобно състояние.

Хен Ю въздъхна — раздразнението му изведнъж се смени с отчаяние. Никога ли нямаше да се освободи от грешките на чичо си? Първо цялата онази работа с Лу Кан, а сега и това. Сякаш бащата се беше преродил в своя син пройдоха, за да продължи да пилее богатствата на фамилията със същото нехайство и себичност.

Защото сега щеше да му се наложи да взема заеми, за да осъществи плановете си. Да приеме онзи заем с висока лихва, който му предлагаше *ши* Сакстън. Един милион юана! Изруга тихичко, след това се дръпна назад и раздразнено изтръгна полите на своето *пау* от хватката на племенника си.

— Да влезем в кабинета, Чан-йе. Ще ми разкажеш какво е станало.

Седна зад голямото си министерско бюро и изслуша историята на Чан-йе със сурово лице. Когато той млъкна, не каза нито дума и се замисли. Най-накрая погледна към Чан-йе и поклати глава.

— Държал си се като глупав младок, Чан-йе. Първо си се надценил. Това само по себе си е достатъчно лошо. Но после... Е, да обещаеш нещо, което не е по силите ти, това е... непостиимо.

Забеляза как Чан-йе се изчерви и наведе глава. Значи все пак имаше някакво чувство за порядъчност, помисли си. И за срам.

— Както и да е — продължи той, окуражен от явния признак на срам у племенника си. — Ти си ми роднина, Чан-йе. Ти си *Хен* —

произнесе името с гордост, която накара племенника му да вдигне глава и изненадано да срещне погледа му. — Да. Хен. А думата, дадена от Хен, трябва да се изпълнява — независимо дали той е сгрешил или не.

— Искаш да кажеш...

Тонът на Ю стана твърд.

— Искам да кажа, че ще мълчиш и ще ме *слушаш!*

Хен Чан-йе отново смирено наведе глава. Сега целият беше покорство и послушание.

— Както казах, един Хен трябва да държи на думата си. Така че, Чан-йе, ще изпълня условията на *ши* Новачек. Ще му дам бронзовата статуя *Комин*, за да уредим дълга ти. Що се отнася до исканата от него информация — можеш сам да уредиш това още сега. Терминалът е ето там, в ъгъла. Обаче... има две неща, които ще трябва да направиш за мене.

Чан-йе изведнъж леко надигна глава.

— Първо, ще подпишеш половината от годишния ти доход да бъде поставен под попечителство чак докато навършиш трийсет години.

Чан-йе се поколеба, след което кимна неохотно.

— Добре. И, второ, ще се откажеш от членството си в „Нефритовия божур“.

Хен Чан-йе вдигна поглед смаян.

— Но, чичо...?! — после забеляза гневната решителност, изписана на лицето на Хен Ю, и сведе очи. — Както кажеш, чичо Ю.

— Добре — обади се Хен Ю вече с по-мек глас. — Върви тогава при терминала. Знаеш как се действа. Кодовете са отбелязани отдясно. Но ако трябва, питай. Ще бъда тук още няколко часа — трябва да подготвя докладите си.

Проследи с поглед Чан-йе, след това се облегна назад, приглади брадата си с лявата си ръка, а дясната отпусна върху бюрото. Един милион *юана!* Това наистина би било катастрофа. Но това... тази сделка. Усмихна се. Да, това беше възможност, дадена му от боговете, за да сложи юздата на безпътния си братовчед — да го научи на самодисциплина. Ами цената? Една грозна бронзова статуя, която струваше най-много двеста *юана*, и някакви си сведения за негов състудент!

Кимна — беше странно доволен от хода на нещата. После отново се върна към доклада. Тъкмо понечи да го пъхне в процепа зад ухото си и Чан-йе се обърна към него:

— Чичо Ю?

— Да, Чан-йе?

— Май той няма досие?

Хен Ю се засмя, след това се изправи и заобиколи бюрото си.

— Разбира се, че има, Чан-йе. Няма човек в Чун Куо без досие.

Сигурно погрешно си набрал кода.

Погледна към екрана. На него беше изписано:

НЯМА ИНФОРМАЦИЯ.

— Чакай — той взе листчето от ръката на братовчед си. — Я да видим сега.

Щом видя името, изписано на листа, се сепна, след това притеснено се разсмя.

— Нещо не е наред ли, чичо Ю?

— Не... нищо. Аз... — усмихна се окуражително, после въведе кода и получи същия отговор, както и Чан-йе преди това. — Хммм... Сигурно на този терминал му има нещо. Ще извикам някой да го провери.

Хен Чан-йе го гледаше със странен поглед.

— Да почакам ли, чичо?

В първия миг той не отговори — в ума му напиреха въпроси. След това разсеяно поклати глава.

— Не, Чан-йе... — после си спомни кой ден беше и го погледна в очите. — Знаеш ли кой ден сме днес, Чан-йе?

Младежът поклати глава.

— Значи си си губил времето в хазарт, а гробът на баща ти си е останал непометен?

Чан-йе преглътна и засрамено наведе глава.

— *Сао му...* — измърмори той.

— Да, *Сао му...* или поне ще бъде още три четвърти час. Сега върви да изпълниш дълга си, Чан-йе. До утре ще разполагаш със сведенията — обещавам ти.

Когато Чан-йе излезе, той заключи вратата и отново отиде до терминала.

Бен Шепърд... Е, за какво ли му трябваше на *ши* Новачек информация за момчето на Шепърд? В едно беше сигурен — това не е безобидно любопитство. Никой — нито *хан*, нито *хун мао* — не би хвърлил цял милион за такава дреболия, освен ако няма някакъв скрит смисъл.

Извърна се и погледна към малкия чип с доклада на бюрото си, после се обърна обратно — беше взел решение. Докладът можеше и да почака. Това беше много по-важно. Каквото и да беше то.

ГЛАВА 13

КАТРИН

— Имаш ли нещо против да седна при тебе?

Той я погледна и се усмихна — сякаш я виждаше — *създаваше* я — за първи път. Беше толкова напрегнат, че изглеждаше неочакван, неестествен. И все пак той се усмихваше.

— При мене ли?

Изведнъж усети неувереност. На масата му имаше само един стол. Келнерите бяха махнали другите и го бяха изолирали. Така че никой да не може да го доближи.

Тя усети, че се изчервява. Шията и бузите ѝ пареха, а след онзи първи поразителен контакт погледът ѝ избягваше неговия.

— Е? — попита той и се облегна назад. Пръстите му бяха леко отпуснати върху кутията на поставения на масата пред него комсет.

Изглеждаше недостъпен и все пак се усмихваше.

— Аз... аз исках да... — очите ѝ отново срещнаха неговите. Бяха дълбоки като пропаст. Задържаха погледа ѝ, караха я да губи самообладание, — ... да поседя при тебе.

Но изведнъж я обзе страх; тялото ѝ се напрегна.

— Да седнеш? Къде? — той посочи с ръка празнотата. Усмивката му се разшири. После се смили. — Добре. Донеси си стол.

Тя донесе стол и го постави срещу него.

— Не. По-близо — той посочи мястото до себе си. — Не мога да говоря през масата.

Тя кимна и постави стола там, където ѝ сочеше.

— Така е по-добре.

Продължаваше да я гледа. Очите му не се откъсваха от нейните от мига, в който го беше заговорила за първи път.

Отново я обля вълна от страх. Той не приличаше на никого от познатите ѝ. Значи... Едва-едва поклати глава и усети как по гръбнака ѝ полази тръпка. Не, никога досега не се беше чувствала толкова... безпомощна.

— С какво се занимаваш?

Не „Коя си?“. Нищо подобно на официално запознанство. Вместо това направо, без никакво стеснение: „С какво се занимаваш?“ Обелвайки всякаква повърхност.

Тя му се усмихна за първи път.

— Ами... рисувам.

Той кимна и за миг сви устни. После протегна ръце и хвана нейните. Заоглежда ги, заобръща ги в шепите си.

Толкова твърди, топли, изящни бяха ръцете му. Собствените ѝ ръце сякаш бяха в клетка; пръстите ѝ бяха по-тънки, по-бледи от онези, които ги държаха.

— Хубави ръце — отбеляза той, без да ги пуска. — А сега ми кажи за какво искаше да говориш с мене.

За ръце може би. Или за милион други неща. Но топлината, простата топлина на ръцете му, сгушили нейните, я беше лишила от дар слово.

Той отново сведе очи, проследявайки погледа ѝ.

— Какво има, Катрин?

Тя рязко вдигна поглед и се втренчи в него — чудеше се откъде знае името ѝ.

Той задържа взора си върху нея и лекичко се разсмя.

— Като седне човек тук, почти нищо не пропуска. Всичко се чува.

— И ти го чуваш? Всичко? И помниш?

— Да.

Сега погледът му не беше толкова напрегнат, толкова хищен и все пак все още ѝ се струваше, че я гледа твърде втренчено — с толкова разширени очи, сякаш беше дрогиран. Но това вече не я плашеше; погледът му вече не я приковаваше там като вързана, с разголена душа и уязвима.

Страхът ѝ се уталожваше. Топлината на ръцете му...

— Какво рисуваш?

Допреди миг това ѝ се беше струвало важно. По-важно от всичко. Но сега? Тя наклони глава и впери поглед покрай него — забелязваше формата на главата му, начина, по който бе седнал — толкова отпуснат, толкова удобно му беше в собствената му кожа. Отново толкова неочаквано.

Той се разсмя. С прекрасен, открит смях. Радваше се на мига. Тя не мислеше, че е способен на такъв смях.

— Ама ти много приказваш, нали? И толкова *красноречиво*...

При последната дума вдигна глава — произнесе я отсечено, изтънчено, личеше си, че иска да я развесели.

Тя се разсмя — меката му ирония ѝ харесваше.

— Имаш си причина да дойдеш при мене, сигурен съм. Но сега просто си седиш тук няма, сияйна и... прекрасна.

Гласът му беше по-тих. Беше полупритворил очи — като черни, премрежени слънца.

Обърна дланите ѝ и ги стисна, докосна китките ѝ, проследи ускоряващия се пулс на кръвта.

Погледна го изненадано, после отново погледна лявата му ръка — беше забелязала ръбчето. Ясна, определена рязка, която описваше китката му.

— Ръката ти...

— Ръка — той я вдигна към лицето ѝ, за да може тя да я огледа по-добре. — Нещастен случай. Когато бях дете.

— О... — пръстите ѝ проследиха рязката и тя потръпна. Беше хубава, силна ръка. Захлупи с длан неговата, преплете пръсти с неговите и го погледна.

— Може ли да те нарисувам?

Очите му се разшириха — като че ли търсеше някакви значения в погледа ѝ. След това ѝ се усмихна — усмивката му беше като цвете, което бавно се разтваря под слънцето.

— Да — каза той. — Ще ми хареса.

* * *

Не беше най-добрият портрет, който някога беше правила, но го биваше — композицията беше стройна, седналата фигура — като жива. Тя отмести поглед от платното към реалността, седнала на леглото ѝ, и се усмихна.

— Свърших.

Той я погледна разсеяно.

— Свърши ли?

Тя се разсмя.

— Портретът, Бен. Завърших го.

— А... — той стана, протегна се и пак я погледна. — Бързо се справи.

— Бързо — едва ли. Позираш ми вече горе-долу три часа.

— Три часа? — той се разсмя невярващо. — Съжалявам. Бях на километри оттук.

— „Километри“ ли?

Той се усмихна.

— Нищо, нищо. Просто стара дума, това е.

Тя се отмести и го пусна да застане пред платното — нямаше търпение да разбере какво мисли. Опита се да погледне картината с нови очи, сякаш я вижда за първи път — така, както я виждаше той. После го погледна отново.

Той се мръщеше.

— Какво има? — тя усети, че пулсът се качва в гърлото ѝ. Той несигурно посочи платното.

— Аз къде съм?

Тя се изкиска.

— Какво искаш да кажеш?

— Това... — той вдигна картината от механичния статив и я хвърли на пода. — Пълен боклук, Катрин. Безжизнен боклук.

Тя замръзна на място — твърде шокирана, за да може да каже нещо — не можеше да повярва, че той беше способен да се държи толкова лошо, толкова... *просташки*. Побесняла го изгледа на кръв, след това се наведе и вдигна картината. Рамката се беше счупила и долният край на картината се беше повредил. Беше невъзможно да се поправи.

Тя притисна картината към себе си — дълбоката обида подхранваше изпълващия я гняв.

— Махай се! — кресна му тя. — Хайде, разкарай се, измитай се веднага!

Той се извърна, привидно незасегнат от избухването ѝ, след това се наведе над леглото и взе папката си. Тя го наблюдаваше в очакване да напусне, да си тръгне, без да ѝ каже и дума повече, но той се обърна към нея и ѝ подаде папката.

— Вземи — срещна погледа ѝ спокойно. — Ето какво искам да кажа. Това трябва да правиш, а не онзи боклук, който бъркаш с изкуство.

Тя се разсмя невярващо. Не, той беше просто невероятен.

— Нагло копеле такова!

Щеше ѝ се да го плесне. Да го тресне с платното по самодоволната, безучастна физиономия.

— Вземи! — изведнъж тонът му беше станал по-настоятелен, бе придобил заповеднически нотки. После той странно се смекчи, гласът му омекна. — Просто погледни, това е. А след това, ако не разбираш за какво ти говоря, ще си отида. Просто си мислех, че ти си по-различна от останалите. Мислех си, че...

Той сви рамене и пак погледна към папката. Беше най-обикновена папка за картини — от онези, в които хората си носят холограмите. Черната ѝ повърхност беше гладка.

Тя се поколеба. Очите ѝ преминаваха по лицето му и търсеха други признаци на обида, но се виждаше само, че той е потиснат, разочарован от нещо. Тя се намръщи и остави картината.

— Добре де! — тросна му се и взе папката. — Не ти липсва нахалство, това го признавам.

Той не каза нищо. Гледаше я очаквателно; тъмните му очи сякаш улавяха и задържаха всеки един атом на нейното съществуване. Погледът му я смущаваше.

Тя приседна на края на леглото с папката в скута си и го погледна с полупритворени очи.

— Какво е това?

— Отвори и виж.

Тя мълча дълго с наведена глава; пръстите ѝ проследяваха формите и силуетите, които я гледаха от листовите в папката. После го погледна с широко отворени очи. Целият ѝ гняв си беше отишъл.

— Кой ги е рисувал?

Той седна до нея, взе папката и прелисти първите няколко репродукции.

— Това тук е от Караваджо — „Вечеря в Емаус“, рисувана преди повече от шестстотин години. А това... това е Вермеер, рисувана е почти шейсет години по-късно. Кръстил я е „Ателието на художника“. А това... е от Рембранд, неговата „Аристотел съзерцава бюст на

Омир“, рисувана десет години по-късно. А това е „Лаокоон“ на Ел Греко...

Тя го хвана за ръката и му попречи да преобърне репродукцията. Взря се в разпрострелите се върху страницата бели силуети.

— Аз... аз никога не съм виждала нищо подобно! Те са...

Тя потръпна, след това го погледна — изведнъж я обзе страх.

— Защо никога не съм ги виждала? Искам да кажа, те са прекрасни! Някак истински...

Млъкна, изведнъж засрамена — беше се сетила за какво ѝ намекуваше той. Тя го беше нарисувала по традиционния начин — единствения, който ѝ беше известен — но той беше виждал по-хубави неща.

— Какво означава това? — попита тя. Пръстът ѝ обходи бледите, продълговати форми. — Кои са те?

Той се разсмя и поклати глава.

— Старецът в средата — той е Лаокоон. Той е бил жрецът, предупредил троянците да не вкарват в Троя дървения кон.

Тя поклати леко глава, после се разсмя.

— Троя ли? Къде е била тази Троя? И какъв дървен кон?!

Той се разсмя — отново същата онази откритост, странна естественост, внезапно изплува на повърхността.

— Това е древна легенда. За война, състояла се преди три хиляди години между две нации-държави. Война, която избухнала заради една жена.

— Заради жена ли?

— Да — той отмести поглед. На устните му играеше лека усмивка.

— Колко странно. Война заради жена! — тя преобърна листа. — Ами това?

Известно време Бен мълча, взрян в картината, след това я погледна.

— Ти как го схващаш?

Тя леко сви рамене.

— Не знам. По-различна е от другите. Те всичките са толкова... толкова тъмни, напрегнати, мрачни. Но тази... в нея има такава ведрост, такава познание има в тези очи...

— Да... — той се разсмя тихо; беше го изненадала. — Красива е, нали? Художникът се е наричал Модилиани и картината е рисувана около триста години след онези другите. Нарича се „Последна любов“. Момичето е неговата любима, жена на име Жана Ебютен. Когато той умрял, тя се хвърлила през прозореца от петия етаж.

Тя го погледна рязко, после отново наведе очи към картината.

— Горката! Аз... — поколеба се, след това го погледна в очите. — Но защо, Бен? Защо аз не съм чувала за нито един от тези художници? Защо не учим за тях в колежа?

Той я погледна.

— Защото не съществуват. Поне не официално.

— Какво искаш да кажеш?

Той се умълча, после поклати глава.

— Не. Опасно е. Не трябваше да ти ги показвам. Дари и да знаеш за тях, това е...

Понечи да затвори папката, но тя го спря и прелисти останалите репродукции. Най-накрая, малко преди да свършат, се спря на още една.

— Това — посочи тя. — Защо никога досега не съм го виждала?

Бен се поколеба, загледан в репродукцията, която тя му подаваше. Нямахше нужда да я поглежда — толкова силно беше отпечатана в паметта му — но въпреки това я гледаше и се опитваше да я види отново, освободена от контекста — така, както я виждаше тя.

— Това е Да Винчи — обясни той. — Леонардо да Винчи. Картината се нарича „Девата и младенца заедно със света Ана и Йоан Кръстител“ и е нарисувана точно преди седемстотин и осем години.

Известно време мълча и разглежда репродукцията, след това отново го погледна — сега очите ѝ бяха пълни с болка и настоятелност.

— Да, Бен, но защо? И какво искаш да кажеш с това, че не съществували? Тези картини съществуват, нали? Ами хората, които са ги нарисували — и те са съществували, нали? Или всичко това е някаква шега?

Той поклати глава — изведнъж се беше изморил. Той ли беше виновен, че тези неща бяха изчезнали от света? Той ли беше виновен, че криеха от тях истината? Не. И все пак усещаше ужасна вина само защото го знаеше. Но вина ли беше? Нямахше ли нещо общо с онова чувство, което имаше, откакто беше дошъл тук, в Града? Това чувство,

че само *той* е реален? Това ужасно чувство за отдалеченост от всичко и всички — сякаш ако протегнеш ръка да докосне каквото и да било, то щеше да се разпадне и да го остави там, сред нищото, да пропада към Земята.

Чу гласа на стареца да отеква в главата му:

— *Призраци ли? Че то тук няма нищо друго освен призраци.* — и потръпна.

Защо ѝ ги беше показал? За да направи някаква връзка? За да се увери, че не е единственото живо и дишащо същество сред този огромен мираж, тази къщичка от карти?

Може би. Но сега разбираше какво е направил. Беше я посветил. Беше я съблазнил, като ѝ даде да съзре един друг свят. И сега какво? Да отстъпи и да ѝ каже, че трябва да забрави всичко, което е видяла, или да я отведе още една крачка по-нататък?

Погледна я, хвана я за ръката — в този кратък миг беше в точката на равновесие между двата курса, които можеше да поеме. Тогава се усмихна и стисна ръката ѝ.

— Чела ли си „Брулени хълмове“?

Тя се поколеба, после кимна.

— Добре. Искам тогава да я прочетеш отново. Но този път оригиналната версия. Така, както е била написана за първи път преди триста и шейсет години.

— Но това е... — тя се разсмя, след това сведе очи. Всичко това я тревожеше. — Какво правиш, Бен? Защо ми показваш всичко това?

— За да те събудя. За да те накарам да видиш всичко така, както го виждам аз — и отмести очи. Погледът му отново се плъзна към повредената картина на статива. — Вчера срещнах един човек. *Лу нан джен*. Нали знаеш кого наричат пещарят. И той рисуваше. Не като тебе. Нямахте твоите умения с четката, окото ти за класическа композиция. Но притежаваше нещо, което ти не притежаваш — което цялото изкуство на *хан* не притежава: поглед. Той виждаше ясно под повърхността на нещата. Чак до костите. Разбираше какво кара дадено нещо да цъка и го изобразяваше — ясно, силно. За себе си. Така, че да може да го разбере докрай. Когато ти дойде при мене в кафе „Бургундия“, аз си мислех точно за него — за онова, което беше направил; как бе прекарал живота си в опити да изобрази прозренията си, *съня* си. И изведнъж се зачудих какво ли ще е да събудиш *това* у

някого. Да го накараш да разцъфти в душата на някого, който има таланта да го изобрази така, както трябва да бъде изобразено. А после се появи ти и аз си помислих...

Сега тя го гледаше втренчено, изпълнала шия, с очаквателно разтворени устни.

— И си си помислил какво?

Той се обърна и я погледна.

— Какво смяташ да правиш днес следобед?

Тя се отпусна назад разочарована.

— Нищо. Защо?

— Би ли искала да дойдеш с мене някъде? Някъде, където никога досега не си била?

Тя присви очи.

— Къде?

— Някъде, където никой никога не ходи. Там долу. В Глината.

* * *

Бен беше наел човек да върви на десет крачки пред тях — държеше високо издигнат фенер, чиято яростна бяла светлина осветяваше фасадите на стари сиви каменни сгради. Острите им форми стърчаха сред дълбокия сумрак.

Бен държеше друг, по-малък фенер: лека лампа с дълга, тънка дръжка. Светлината ѝ беше по-мека и хвърляше малка локва от перлени отблясъци около разхождащата се двойка.

Катрин стискаше ръката му, очарована и уплашена. Не знаеше нищо за това. Мислеше си, че всичко е било разрушено. Но то си беше тук — запазено, изоставено, зарязано в мрака; изолирано от дивата пустош, която го заобикаляше.

Докато вървяха, гласът на Бен изпълваше кухия мрак — говореше по памет, разказваше ѝ историята на това място:

— За разлика от всички предишни архитекти, човекът, разработил Града Земя, не е оставил никакво място за старото. Новото е било всичко за него. Разбира се, най-високите сгради са били унищожени, но останалото е било просто застроено отгоре, сякаш миналото вече изобщо не им е трябвало.

— Той се обърна и я погледна. — Онова, което имаме сега, е не толкова нова форма на архитектура, колкото нова геологична епоха. С Града Земя ние влязохме в технозоя. Всичко друго е останало назад, в Глината.

Той млъкна и посочи кръгъл купол, който фенерът на водача беше осветил.

— Забелязала ли си, че в нашия Град няма куполи — дори и в именията на Първото ниво? Не. Има копия на архитектурата на хан, разбира се, макар че това са скорошни тенденции — неща от последните петдесет-шейсет години. Но от Стария Запад не е останало нищо. Цялата елегантност на линията е била заменена с по-твърди форми — шестоъгълници, осмоъгълници, преплитания на сложни кристални структури, сякаш светът е замръзнал.

— Но това... — тя посочи изпъкналата извивка на купола. — Това е красиво!

— Да, нали?

Тя поклати глава — не разбираше.

— Но защо?

— Желание за уеднаквяване, както предполагам. Неща като купола ни внушават чувство за индивидуалност. А те не са го искали.

Тя сви рамене.

— Не те разбирам.

Бен се огледа. Кръгът от светлина се простираше съвсем наблизо. Зад него огромната каменна сграда сякаш се разтваряше в първичния мрак. Сякаш те нямаха никакво друго съществуване освен онова, което им даваше светлината при преминаването си през царството им. При тази мисъл Бен се усмихна — разбираше, че тук е ключът към онова, което правеше той самият. Защото той, художникът, беше светлината, създаваща малкия кръг от подобие на реалност навсякъде, където минаваше.

Обърна се и погледна момичето.

— Когато всичко се е разпаднало малко преди да бъде построен Градът Земя, е било време на огромни ексцесии — на израз на индивидуалността, който няма равен на себе си в човешката история. Архитектите на Града Земя — Цао Чун, министрите му и техните слуги — идентифицирали симптомите като причина. Виждали в ексцесиите и екстравагантността, красотата и изразителността

културни вируси и искали да ги унищожат. Но имало твърде много за унищожаване. По-лесно щяло да им бъде да унищожат човешкия вид. Твърде дълбоко е било вкоренено. И вместо това те се опитали да го замаскират — да го погребат под нови форми. Градът Земя е трябвало да бъде място, където никой да няма нужда от нищо. Където всичко, нужно на физическото „аз“, да бъде осигурено. Трябвало е да бъде Утопия — светът отвъд реката с прасковени цветове.

Тя се намръщи — това определение ѝ беше непознато — но сега той почти не забелязваше присъствието ѝ. Бавно я поведе през лабиринта от улици — двойната светлина се отразяваше горе в тавана като слънцето и луната.

— Но Градът бил клетка. Той се грижел само за земното, за физическото съществуване. Но не се грижел за висшето, за душата — за душата с криле, която искала да лети.

Тя учудено се разсмя. Но, разбира се, птиците се държаха в клетки. Че кой беше чувал за птица, която свободно да хвърчи насам-натам?

Стените се затвориха от двете им страни. Сега вървяха по тясна задна уличка — водачът беше само на няколко крачки пред тях, лампата му разсейваше мрака с ярката си бяла светлина. За миг им се стори, че се намират в Града.

Освен ако не погледнеш нагоре; освен ако не спреш и не се вслушаш в тишината; ако не усетиш мрака, който те заобикаля отвсякъде.

Бен мълчеше, вперил поглед встрани. После се обърна към нея:

— Трябвало е да бъде пейзаж, лишен от всякакво значение. Пейзаж от несвързани с нищо форми.

Спря и тя също бе принудена да спре. Но сега тя вече искаше да се измъкне оттук — въпреки цялата странна красота на това място. Тук се чувстваше притеснена. Уплашена и уязвима.

— Ние сме земни създания, Катрин — очите му сезираха в нещо сред мрака отвъд яркия кръг светлина. — Земни създания... и все пак... — той се поколеба, сякаш го беше заболяло. — И все пак искаме да летим. Според тебе не е ли странно?

Тя погледна зад него, към дебелия тухлен зид — геометричен орнамент сам по себе си.

— Не знам — обади се тя. — Може би винаги сме търсили начин да създадем нещо като Града. Може би той е само съвършеният израз на нещо, което винаги сме носили в себе си.

Той я погледна яростно и разтърси глава.

— Не! Той е смърт — това е той! Смърт!

Потръпна. Тя го усети с дланта си — тръпка на отвращение. Досега не го разбираше, но вече го прозря — защо се беше изолирал. Защо винаги изглеждаше толкова враждебен.

— Говориш така, сякаш не си от Града — обади се тя. — Сякаш... — но не довърши мисълта си. Ако искаше, той щеше да ѝ го каже.

— Ние пазим имената — продължи той, — но те вече не означават нищо. Отрязани са. Както и повечето от нас са отрязани.

— Но не и ти — обади се тя след малко.

Той се разсмя, ала не каза нищо.

Тази негова загадъчна страна вече я дразнеше. Измъкна ръката си от неговата и тръгна напред. Той я последва — светлината на лампата му хвърляше бледи сенки върху едната страна.

Беше ядосана. Обидена, че той не ѝ прави никакви отстъпки. Сякаш тя не означаваше нищо за него.

Спря и се обърна с лице към него.

Той стоеше там, вдигна високо фенера; светлината чертаеше странни линии по лицето му; сенките го караха да изглежда объркано — наполовина в светлина, наполовина в мрак.

— Да продължаваме ли? — попита той. Но тя не можеше да разчете нищо по лицето му. Чертите му бяха строга маска от сенки и светлина.

— Тук е ужасно!

Той се обърна, пак се огледа — светлината трепна при движението му и хвърли прозрачни ярки отблясъци по стъклата на прозорците. Мъртви, черни стъклени очи, в които се отразяваше нищото.

Тя протегна ръка и докосна рамото му.

— Да се връщаме, Бен. Моля те. Нека да се върнем в Оксфорд.

Той се усмихна горчиво, после кимна. Значи обратно в Оксфорд. Името не значеше нищо за нея в края на краищата. Но през последните два часа те се намираха именно в Оксфорд. Място, което не приличаше

на ярката нереалност, изградена върху него. Истинско място. Въпреки всичкият мрак.

* * *

В съня си се видя как върви до него. Той държеше фенера високо над главите им, потъналият в сумрак дъвен град ги обкръжаваше. Подът на Града се губеше в мрака над тях.

Пак видя лабиринта; видя тъмните му, тайни реки Изида и Чаруел, които течаха по вените на земята тихо като кръв. Думите му. Неговите образи. В съня си стоеше заедно с него на стария каменен мост, а плътта ѝ беше свързана с неговата чрез дланите. И когато той вдигна фенера, водата засия. Сияеше във виненочервено, а дълбините под повърхността бяха черни като мастило.

Събуди се — беше ѝ горещо, тресеше я. Светна нощната лампа. Беше четири сутринта. Надигна се, разтри длани и ги погледна учудено и облекчено. Толкова истинско беше. Беше усетила как плътта ѝ потъва в неговата и как двете пулсираха в един ритъм, беше видяла тъмното като вино течение на водата под каменната дъга на моста...

Толкова истинско, че събуждането сякаш беше стъпка надолу.

Известно време седя така и трепереше — не от студ, а от сюрреалистичното усещане за нейното друго „аз“. Нейното спящо, сънуващо „аз“, което също като онази фигура от съня вървеше през мрака и не разбираше нищо.

Затвори очи — опитваше се отново да хване образа, но той избледняваше бързо, а чувството ѝ се изплъзваше. После и пулсът му заби на пресекулки и замря.

Стана и се приближи към платното, след това седна на стола пред него — с голите си хълбоци усети студената седалка. Пръстите на краката ѝ обгърнаха кръглата греда. Тялото ѝ беше извито и слабо като тяло на котка, а красивата ѝ, прилична на пламък коса падаше надолу по гърба ѝ. Плътта ѝ беше като слонова кост между живите ѝ кичури.

Взря се в картината и внимателно я заоглежда.

Беше тъмна. Във визуалната структура преобладаваха нюанси на червеното и зеленото, ярко контрастиращи, очертани от черното, което

кървеше от краищата на картината. Остри, ъгловати форми — боята беше дебело напластена по платното с ръбове и сенки като пейзаж.

Лицето му я гледаше отсреща. Петънца от червено и зелено като стъкълца оформяха плътта му. Зеленото на очите му беше толкова ярко, че сякаш сияеше и потапяше всичко останало в мрак.

Беше го изобразила седнал на стол, с леко приведени напред рамене, с напрегнати ръце, сякаш аха-аха щеше да се надигне. Дългите му възлести пръсти бяха вкопчени едни в други здраво, почти любовно.

В композицията имаше рязкост, абстрактност, в които никой от приятелите ѝ не би разпознал нещо, присъщо на нея — и все пак отдолу прозираше нещо по-меко: вторично присъствие, което в един момент започваше да доминира, след като онова първоначално чувство за ъгловатост и мрак се уталожеше.

Картината живееше. Тя се усмихна — знаеше, че тук беше надминала себе си. Това беше пробив. Нов вид изкуство. Не мимикрията, която толкова отдавна бе приела за свое изкуство, а нещо ново, различно по вид от всичко, правено от нея досега.

Зад твърдостта на формите се долавяше аура. Светлина зад тъмнината. Нежност зад онези резки, остро скулптирани форми. Тъмното му изсечено лице ставаше все по-меко, колкото повече го гледаше; очите — все по-малко яростни и все по-нежни.

Протегна ръка и докосна долната повърхност. Пръстите ѝ проследиха бялата черта там, където фигурата се сливаше с мрака. Под тази черта онова, което на пръв поглед изглеждаше просто черта, приемаше нови форми, нови структури — крехки вариации на сивото и черното.

Сгради. Странни архитектурни форми. Призрачни образи, които беше видяла насън. Всичко се тълпеше там: уловено в капан, притиснато долу под тънката бяла линия. Като белег върху тъмната плът на платното.

Наведе глава и присви очи. Фигурата беше вдървена, почти безжизнена на стола и все пак в нея се долавяше намек за чиста сила, за напрегната, почти плашеща жизненост. Двойственост във всичко: нещо, което не бе осъзнавала, докато той не ѝ го показва.

Отпусна се доволна, изправи гръб и положи длани на коленете си. После се протегна, ръцете ѝ се извиха нагоре, след това — назад,

малките ѝ твърди гърди се надигнаха. Стисна юмруци във въздуха, прозя се и се засмя. Чувстваше се добре.

Наведе се напред и включи графичната клавиатура под долния край на картината, след това натисна един клавиш и накара платното да се завърти на 360° в пространството.

Фигурата се извъртя бавно и представи на наблюдателя лявото си рамо. Лицето премина в профил.

Натисна „пауза“, после се облегна назад и се загледа във фигурата. Беше хубав. Не, нещо повече: беше красив. И тя бе успяла да улови нещо от това. Някакво качество, което се беше борила да хване от самото начало. Бяс — който той едва удържаше вътре в себе си.

Премести фокуса към китката, към мускулите там. Наведе се напред, вгледа се, докосна твърдите ръбове на повърхностите — забеляза какво беше извлякла машината от нейните намерения.

Взира се още известно време, след това се захвана за работа — примъкна палитрата в скута си и заработи над проекта с леките скалпели. Нанасяше почти незабележими промени, после отново премести фокуса, без да откъсва поглед от платното — челото ѝ се пресичаше от бръчка на напрегнато съсредоточаване, тялото ѝ беше прегърбено, надвесено над картината. Дланите ѝ работеха върху пластичната повърхност, придаваха ѝ дълбочина.

Когато свърши, беше почти осем часа и изкуствената зора на ранните часове се промъкваше между процепите на щорите. Но всичката умора беше изтекла от костите ѝ.

Искаше ѝ се да го види.

Робата ѝ беше метната на стола до леглото. Навлече я, приближи се до комсата и набра кода му по памет. След миг лицето му се появи на плоския екран до ръката ѝ. Тя го погледна и се усмихна.

— Трябва да те видя.

Усмихна ѝ се нежно в отговор.

— Тогава ще дойда.

Екранът потъмня. Тя поседя пред него още малко, след това се извърна. Наведе се и вдигна книгата, която беше пуснала до леглото си само преди часове. Известно време се взира в обложката ѝ като омагьосана, после я отвори, избра наслуки пасаж и се зачете.

Потръпна. Беше точно така, както бе казал Бен. Нямаше място за сравнения. Беше толкова странна и толкова прекрасна книга. Почти

неприлична и все пак прекрасна. Нямахме как да се отрече — прекрасна.

Романът, който си спомняше, беше тъп и кратък поучителен разказ — историята на някакво момче от Глината, взето за отглеждане от фамилия от Първо ниво, което се беше отплатило за доверието им, като се бе опитало да поквари достойната дъщеря на дома. В тази версия синовната преданост надвиваше страстта. Но това...

Поклати глава, после остави книгата. Въпреки всичките ексцесии беше толкова по-реална, толкова *по-истинска* от другата. Но какво означаваше тя? Какво значеха всички тези неща? Картините, странните сгради под Града, а сега и това... този разказ за диви мочурища и дивашки страсти. Какво беше всичко това?

Къде беше намерил Бен всички тези неща? И защо тя не беше чувала за тях досега нищо?

Защо!

Седеше на леглото, а по гръбнака ѝ пълзеше лека тръпка — като последица от шок. Неща, които съществуваха — и все пак не съществуваха. Неща, за които, ако Бен беше прав, беше опасно човек дори да знае. Защо съществуваха тези неща? Какво означаваша?

Затвори очи, съсредоточи се, замря неподвижно, успокои вътрешните гласове, след това пак се наведе напред и се опря на лакти.

Той идваше. Точно в момента идваше насам.

— Тогава ще дойда.

Чуваше гласа му; виждаше го ясно с вътрешния си взор. Усмихна се и отново отвори очи. Още дори не я беше целунал. Не беше преминал отвъд тази първа дребна крачка. Но, без съмнение, и това щеше да се случи. Без съмнение? Иначе защо да започва?

Изправи се, огледа се, след това се разсмя. През нея премина лека тръпка. Не, още не я беше целунал. Но може би този път... *Може би.*

* * *

Бен беше застанал на вратата отпуснат — едната ръка небрежно бе хванала ръба на плъзгащия се панел, а с другата пригладваше косата си.

— Наистина... — обади се той. — По-скоро бих искал да те заведа на закуска.

Изглеждаше въодушевен, странно доволен — но от себе си, а не от нея. Почти още не я беше погледнал.

Почувства се отхвърлена. Нищо.

— Ще ми се да ти приготвя нещо... — пак подхвана тя. Знаеше, че вече го е казала. Той отново поклати глава. Такова отчетливо движение. Безкомпромисно. Оставяше я като в небрано лозе. Горчива болка сви мускулите на корема ѝ. Но беше забелязала как очите му неуморно щъкат из стаята, без да се спрат нито за миг върху нещо. Плъзгаха се по повърхността, сякаш не забелязваха нищо.

Сякаш онова, което виждаше *наистина*, не се намираше в стаята.

Обърна се и забеляза, че той гледа покритото платно. Но в очите му нямаше любопитство. Сега изглеждаше откъснат от света, а не притиснат с лице към него. Никога досега не го беше виждала такъв — толкова възбуден и все пак толкова откъснат от всичко.

Погледа го още миг, след това сви рамене и метна изящната си чанта на рамо.

— Добре, готова съм.

Намериха тихо местенце от другата страна на Зеленината срещу кафе „Бургундия“. Отначало се хранеха мълчаливо; завесата ги ограждаше в тясното сепаре и създаваше илюзия за уединеност. Но въпреки това и от двете им страни се носеха гласове. Ведри утринни гласове. Гласовете на онези, които досега бяха спали и вече посрещаха деня свежи и бодри. Дразнеха я също толкова, колкото и неговото мълчание. Нещо повече, той я дразнеше. Дразнеше я с начина, по който я беше довел тук, а след това бе престанал да ѝ обръща всякакво внимание.

Погледна към ръцете му, положени на масата — видя колко небрежно бяха отпуснати там, от двете страни на плитката опразнена купа. През прозрачната повърхност виждаше призрачните им образи — бледи, ала отчетливи, изкривени от двойната плътност на леда. Беше толкова вгълбен в себе си. Така изолиран от света. Сякаш в този миг ѝ беше по-лесно да проникне зад тази повърхност и да хване призрачните ръце, отколкото да протегне ръка и да сграбчи топлата реалност.

Усети странен натиск — нещо притискаше главата ѝ и ѝ пречеше да срещне очите му. И все пак нищо реално. Това беше призрак, който сама бе измислила — слабост на собствената ѝ структура.

Отмести очи; втренчи се в недокоснатата си закуска. Не беше казала нищо за новата си картина. Нито пък беше питал за какво се е обаждала. За всичко, което бе почувствала, докато се взираше в ожесточените черти на лицето му. Беше я отрязал. Пресякъл всички пътеки помежду им. Беше ѝ запушил устата. Бе премахнал всички пътища между тях. И докато тя седеше там, ѝ се искаше да притежава силата да се изправи и да го остави да се взира в празната си купичка.

Като че ли това беше възможно.

Усети как вътрешното ѝ напрежение се натрупва, докато накрая не можа да го понесе. После той протегна ръце, хвана нейните и заговори. Топлината им разсейваше всичката нервна енергия, разрушаваше призраците, станали огромни от мълчанието.

— Опитвала ли си някога истинска храна, Катрин?

Вдигна озадачен поглед и срещна очите му.

— Как така *истинска*!

Той се разсмя и посочи купичката ѝ.

— Знаеш ли, никога не съм те виждал да ядеш. Дори и една хапка — ръцете му държаха нейните здраво, но без никакъв натиск. В очите му просветваше палаво пламъче. Досега не го беше виждала такъв.

— Ям — обади се тя и отново го накара да се разсмее на нападателния тон, с който го произнесе. — Но продължавам да не те разбирам.

— А — обади се той. — Значи отговорът е „не“.

Тя поклати глава — пак я беше ядосал, но по различен начин. Дразнеше я. Не беше честно.

Той наведе глава.

— Странно е какво става важно. Без никаква видима причина. Нещата те грабват. И не те пускат.

Пак вдигна поглед — от очите му беше изчезнала цялата закачливост. Онази напрегнатост се бе върнала. Онази трескавост.

— Ами твоята мания каква е? Храната ли?

Забеляза веднага, че шегата ѝ не беше на място. В това той изглежда беше уязвим. Широко отворен.

Може би тъкмо това беше манията. Нещо, срещу което той не можеше да се защити. Дори с хумор.

„Значи така — помисли си тя. — А твоята мания е истинското.“

Известно време той не каза нищо. Тя наблюдаваше движението на черните му изразителни очи. Настроенията на морето под яркозеленото. Повърхността и подвижните течения. След това я погледна и заговори:

— Ела с мене. Искам да ти покажа нещо.

* * *

Апартаментът на Бен се намирал в северната част на кантон Оксфорд, в края на модерен студентски район. Катрин стоеше сред голямата стая и се оглеждаше.

— Никога не съм си представяла... — измърмори тя на себе си; след това се обърна и го забеляза на вратата с две пълни с вино чаши.

— Ти си привилегирована — обади се той и ѝ подаде чаша. — Обикновено не пускам никого тук.

Тя се почувства едновременно и зарадвана, и раздразнена. Трудно беше да разбере какво точно искаше да каже с това.

Стаята беше дълга и просторна, оскъдно мебелирана. На средата на плюшения килим беше поставено ниско канапе, а до него — мъничка масичка за кафе с проста форма. За разлика от апартаментите на приятелите ѝ обаче тук нямаше картини по стените, нито разни дреболии и статуетки по масата. Беше спретнато, почти празно.

Огледа се разочаровано. Очаквала бе нещо повече. Нещо като апартамента на Сергей.

Бен я наблюдаваше. Срећна погледа му и забеляза, че той се усмихва, сякаш чете мислите ѝ.

— Много е голо, а? Като декора на някоя драма, поставена с ужасно много вкус!

Тя смутено се разсмя.

— О, не се безпокой. Това е — той описа голям кръг с ръка — един вид маска. Параван. За в случай че се наложи да покания някого.

Тя отпи от виното и го изгледа рязко — опитваше се да схване какво иска да ѝ каже.

— Е? — попита тя най-накрая. — Какво щеше да ми показваш?

Той посочи през стаята с чашата. На далечната стена имаше панел. Плъзгащ се панел с лек намек за ключалка, която се задейства с палец.

— Мистерията е разбудена — обади се той. — Ела.

Последва го — чудеше се защо ли той играе тези игри.

Във всичко друго беше толкова директен. Толкова самият себе си. Защо тогава всички тези номера и заобикалки? Какво криеше? От какво се боеше?

Пръстите му набраха някаква комбинация на ключалката. Тя светна и той натисна вдлъбнатината с десния си палец. Вратата изсъска и разкри втора стая — също толкова голяма, колкото и онази, в която се намираха.

Тя пристъпи вътре, впечатлена от контраста.

Защото въпреки размерите си стаята беше претъпкана с какво ли не. Стените бяха покрити с полици. Между тях висяха картини и репродукции. До отсрещната стена имаше малко единично легло — чаршафите бяха омачкани, покривката — дръпната встрани. На нощната масичка стоеше купчина книги, на пода до леглото — също. Истински книги, не касети. Също като онази, която ѝ беше дал. Устните ѝ се разтвориха в изненадана, радостна усмивка. Но онова, което наистина грабна вниманието ѝ, беше апаратът в средата на стаята.

Тя прекоси стаята и застана до него.

— С това ли се занимаваш? — попита. Усети, че машината трепери; щом я докосна, деликатните ѝ крайници се люшнаха.

Скелето на машината беше покрито с тънки жички като люлка. Вътре имаше марионетка в цял ръст — подобие на човек с лице без черти, с гладки длани, без нито една бразда. Формата беше като машината — почти жива — откликна с трепет на докосването ѝ. Белите ѝ, почти прозрачни повърхности отразяваха светлините от тавана в проблясъци и искри.

Беше прекрасно. Само по себе си това беше произведение на изкуството.

— Прави ли нещо?

— Сама не. Но да, в известен смисъл аз се занимавам тъкмо с това.

Тя го погледна бързо, после пак отмести поглед към машината. Спомни си какво беше казал Сергей — че бил техник, учен. Но дали това отговаряше на всичко, което той знаеше за изкуството? На цялото това интуитивно, дълбоко, спечелено познание? Намръщи се — опитваше се да разбере, да нагласи нещата така, че да се връзват едно с друго. Погледна основата на машината и забеляза плътната ширина на лентите, намотани около ролките като някаква груба останка от технологичното минало. Никога досега не беше виждала нищо подобно.

Заобиколи машината — опитваше се да схване за какво служи. Не можа.

— Какво е това? — попита тя най-накрая.

Той застана от другата страна на машината и я погледна през крехкото скеле и през тънката паяжина на жичките.

— Тъкмо затова те доведох тук — да го видиш.

Усмиваше се, но зад усмивката тя усещаше колко е напрегнат. Това беше важно за него. По някаква причина беше много важно.

— Ще ми се довериш ли, Катрин? Ще направиш ли нещо за мене?

Тя се втренчи в него — опитваше се да го разгадае, но беше невъзможно. Той не беше като другите. Трудно беше да се каже какво иска и защо го иска. За миг се поколеба, после едва-едва кимна — виждаше колко е напрегнат, как беше очаквал друг отговор.

Извърна се за миг, след това пак се обърна към нея — вълнението, което беше мярнала по-рано, отново светеше в очите му, ала този път я обгръщаше, омагьосваше я.

— Прекрасно е. Най-хубавото нещо, което съм правил. Ти само почакай. Ще видиш колко е прекрасно. Колко е *истинско*.

В гласа му се долавяше нещо странно, почти детско — някаква невинност, която я шокира. В този миг той беше толкова открит. Така изцяло уязвим. Погледна го с очи, току-що отворени за сложността на този странен млад мъж. За силите, които се бореха помежду си да надделеят в природата му.

Странно, искаше й се да го притегли към гърдите си — така, както майката би притегвила детето си. И все пак в същото време го

желаеше така яростно, че потръпна, уплашена за себе си.

* * *

Бен се изправи до рамката и я погледна. Катрин лежеше по гръб — гола, със затворени очи, клепачите ѝ трепкаха. Гърдите ѝ се надигаха и спускаха леко, сякаш спеше; червената ѝ коса беше разпиляна на красиви златисто-червени кичури по бузите и шията ѝ.

Подпори крепяха тялото ѝ, но шията ѝ беше скована от твърда поставка, обградена от чувствителни ледени нишки — сякаш главата ѝ беше затворена сред стъклени отломки. Фина мрежа от жици се разпростираше от тясната лента под тила ѝ и се спускаше надолу по цялото ѝ тяло. Ивици лента прикрепяха мъничките, чувствителни на допир датчици към плътта ѝ на равни интервали. Всичко осемдесет и една свързки, повече от половината — директно с черепа.

Формата лежеше на леглото, без да помръдва. Бен погледна познатия ѝ силует и се усмихна. Моментът почти беше дошъл.

Взря се в контролното табло. Осем малки екрана се тълпяха в левия край на дисплея, на всеки се виждаше скица на череп. Просветнаха в ярка последователност от първични сигнали, някои части от всеки образ се разраснаха, после се свиха.

Под рамката една лента се завъртя бавно между ролките. Беше стандартна изработка — оригинално *пай пи*, но разцепено в края. Над това работеше — това беше новото нещо, което така го вълнуваше. Наблюдаваше как образите трепкат, лентата се навива и пренавива. След това погледна отново към момичето.

Крайниците ѝ трепнаха леко — мускулите се съкратиха там, където датчиците се свързваха с нервните центрове. Беше рудиментарно, но се виждаше. Такова движение седмици наред би причинило увреждания, някои от които — необратими. А някога пристрастените бяха прекарвали месеци в Черупките си.

Сигналят за проследяване се появи на всеки от осемте малки екрана. Петнайсет секунди до свързването. Наблюдаваше как на шестте екрана се струпват тъмнобежови петна; после те изчезнаха — композицията беше свършила. За миг не последва нищо, след това дойде свързването, внезапно на всички екрани.

Според екраните някога се беше събудила. Очите ѝ бяха отворени, беше се надигнала и се оглеждаше. Ала момичето в рамката продължаваше да спи; затворените ѝ очи не трепваха, гърдите ѝ се спускаха и издигаха леко. Едва забележимият тремор в крайниците беше престанал. Сега тя беше неподвижна, напълно отпусната.

Секундите се точеха бавно — един брояч в горния десен екран показва кога свърши свързването.

Усмихна се — гледаше я как отваря очи. После тя разтърси глава и вдигна ръце. Жиците ѝ пречеха и я спираха. Изглеждаше объркана и притеснена. След това го видя и се отпусна.

— Как си? — попита я той.

Очите ѝ се втренчиха в него въпросително. Зелени очи — същият дълбок нюанс на тъмнозеленото като неговите собствени. Изглеждаше много красива, полегнала така. Странно как досега не го беше забелязал. Бе го *видял*, ала не го беше забелязал.

— Не разбирам... — започна тя. — Събудих се и ти седеше до мене в кафе „Бургундия“. Бях пила много и заспах. И... сънувах. Говорехме... нещо за цветове... После се обърнах и погледнах към пагодата. Ти каза нещо от типа, че всички птици щели да избягат, и наистина, щом погледнах Зеленината, го видях. Навсякъде летяха птици. Бяха избягали от клетката. А после една литна право към мене, крилете ѝ докоснаха лицето ми, макар че се дръпнах. Ти се смееше. Обърнах се и видях, че си хванал птицата в ръце. Протегнах ръка и...

Тя млъкна и набърчи чело. Очите ѝ се замъглиха — опитваше се да проумее какво се беше случило.

— И?

Тя го погледна право в очите.

— И след това пак се събудих и бях тук — опита се да поклати глава и отново се изненада, щом усети, че вратът ѝ е закопчан, а движенията — ограничени. Втренчи се в мрежата, която се разпростираше от шията ѝ нататък, сякаш очакваше да се разпадне, после се обърна и го погледна. — Не трябва да бъда тук, нали? Искам да кажа, вече се събудих веднъж, нали? Така че това... — на лицето ѝ трепна объркване, гласът ѝ се снижи до несигурен шепот, — ... това трябва да е запис.

Той се усмихна.

— Добре... точно това ми се искаше да чуя.

Той я заобиколи и започна да разкопчава свръзките. Работеше бързо, методично, с докосвания, леки и уверени като на хирург.

— Не мога да схвана, Бен. Кое какво беше — искам да кажа, това сега е истинско, нали? Но онова в кафето...

Той я погледна в лицето — само на педя разстояние от неговото.

— Онова беше запис. Моят запис. Нещото, над което работя от четири месеца насам.

Тя се разсмя — продължаваше да не разбира.

— Как така „твоят запис“?

Той разкопча лентата и освободи шията ѝ.

— Ами точно така, както го казах — започна да разтрива мускулите на врата ѝ — от опит знаеше какво ѝ е, след като беше махнал коланите. — Аз го направих. Всичкото онова за кафе „Бургундия“.

Погледна го — извърна се така, че да може да го вижда както трябва. Набърчи носле.

— Ама не може! Хората не правят записи. Или поне не такива. Не сами. Онова преди... дете приличаше на анимация. То беше *пай пи*, нали? Чувала съм за тях. Едно време над тях са работили десетки хора. Стотици понякога.

— И на мене ми казаха така.

Застана зад нея и започна да натиска копчетата на подпорите. Бавно я спусна на земята. После се качи отгоре на рамката и отлепи жиците и датчиците от плътта ѝ един по един, като масажираше освободената плът, за да стимулира кръвообращението — всяко негово движение беше методично, като че ли отдавна отработено.

— Не обичам екипи — обади се той, без да я поглежда. След това приклепна, отлепи двойните датчици от зърната на гърдите ѝ и започна да ги разтрива нежно с палци. Те се надигнаха, възбудени от докосването му, но той беше продължил да работи нататък по тялото ѝ и да я освобождава от коланите.

— Поставих си задача. Още преди години. Бях чувал за *пай пи* и за ограниченията на формата, но може би още тогава съм осъзнавал, че не е трябвало да бъде така. Потенциалът им е бил далеч по-голям, отколкото някога е хрумвало някому.

— Но аз пак нищо не разбирам, Бен. Говориш несвързано. Сега тя се беше надигнала на лакти и се бе втренчила в него. Дланта му

беше отпусната върху топлата вътрешна повърхност на бедрото ѝ — пасивна, безразлична, както изглеждаше. Тя все още беше объркана. Беше толкова истинско. Събуждаш се — и после се събуждаш пак. А сега пък и това. Бен, наведен над нея с ръка на бедрото ѝ, дрънка тези глупости за нещо, за което всички знаят, че е било технологически задънена улица. Тя поклати глава.

Погледът му изведнъж стана съсредоточен.

— Какво има?

— Но аз продължавам да не разбирам нищо, Бен! Това *беше* истинско! *Знам* го! Птицата, която полетя към мене през Зеленината, ароматът на кафе и пури. Онзи лек ветрец, който се усеща винаги, когато седнеш там. Нали знаеш, от въздуха, който циркулира в задните тунели. А и други неща...

Тя затвори очи и започна да си спомня:

— Лекото жужене от разговорите по масите. Дрънченето на чаши и чинии. Слабото бръмчене на фабриките надолу по нивата. Това постоянно трептене на всичко — отвори очи и го погледна умолително. — *Беше* истинско, Бен! Каж ми, че беше!

Той поклати глава.

— Не. Всичко беше запис. До последната подробност.

— Не! — тя разтърси глава. — Искам да кажа — видях те там! Седеше там, срещу мене. *Ти* беше. Знам, че беше ти! И ти каза... — тя се напрегна да си спомни, след това кимна. — Ти каза, че не трябва да ме е страх от тях. Каза ми, че летенето е органичен инстинкт.

— Да, казвал съм го. Но не на тебе. И не в кафе „Бургундия“.

Тя се надигна и се вкопчи в раменете му — усети гладката текстура на плата — после протегна ръка и докосна лицето му. Усети грапавината на бузите — имаше нужда от бръснене. Той отново се разсмя, но този път тихо.

— Не можеш да ги различиш, нали? Кое е истинското — това или онова, другото? И все пак ти си тук, Катрин. Тук, с мене. Сега.

Тя задържа погледа си върху него, след това го откъсна уплашена и объркана.

— Онова преди — продължи той. — Онова, което си мислиш, че се е случило. То беше измислица. Моя измислица. То никога не се е случвало. *Аз го направих.*

Протегна ръка, повдигна брадичката ѝ и нежно извърна лицето ѝ отново към своето.

— Но това... това е истина. Това сега — той склони лицето си към нейното и докосна устните ѝ с устни.

Очите ѝ се разшириха — на лицето ѝ се изписа смътно разбиране.

— Значи... — но сякаш тъкмо беше протегнала ръка да хване нещо и то бе изчезнало пред очите ѝ. Лицето ѝ помръкна. Тя сведе очи и поклати глава.

Той се изправи и пристъпи извън рамката. Взе от леглото синьото си копринено *paу* и ѝ го подаде.

— Вземи, наметни го.

Тя пое дрехата — държеше я странно, взираше се в нея, сякаш не беше сигурна дали съществува или не; сякаш всеки миг щеше да се събуди и да открие, че всичко е сън.

Изправи се, загледан в нея. Очите му търсеха отговора в нейните. След това се извърна.

— Облечи го, Катрин. Облечи го, а аз ще направя кафе.

* * *

Лежеше на леглото му, обвита със синьото копринено *paу*, облегната на купчина възглавници, и отпиваше от кафето си.

Бен крачеше из стаята, от време на време спираше да я погледне, после продължаваше. Докато говореше, ръкомахаше — жестовете му бяха екстравагантни, експанзивни. Изглеждаше пълен с енергия; силното му атлетично тяло балансираше между естествена грация и неестествена напрегнатост като някой странен, великолепен звяр, чиято интелигентност се простира отвъд простото познание. Докато говореше, очите му блестяха, ръцете му се обръщаха във въздуха, сякаш го скулптираха, ваеха от него нови форми и силуети.

Гледаше го като омагьосана. Преди беше имала само бледа представа за това, което е той, но сега знаеше. Щом съзнанието ѝ се проясни, тя откри, че изпитва страхопочитание пред огромността на постижението му. *Толкова беше истинско...*

Той спря до празната рамка, отпуснал леко едната си ръка върху подпората.

— Когато си казах, че имам проблем, не разбирах колко погрешно е да мисля за това като за проблем. Нали разбираш — това не беше нещо, което можеше да се постигне с някой и друг технически трик — беше по-скоро въпрос на големи усилия. Въпрос, който да обуздае енергиите ми чрез насочване към него. Или да ме направи по-наблюдателен.

На това тя се усмихна. Ако някой можеше да бъде по-наблюдателен от него...

— Така... Започнах с нещо като анимация. Десет завъртания в секунда, суров образ. Това ми даде стъпката, формата на нещото. После го развих в следващия му стадий. Детайлизирах го. Записвах го с двайсет и пет в секунда. Накрая го изглаждах и полирах, докато всяка отделна нишка стане идеална; презаписах го с петдесет в секунда. Бавно го правех по-истинско.

Ръцете му извършваха леки деликатни движения, сякаш измъкваша най-фините жички из стегнато кълбо нишки.

— Стана ми ясно, че наистина няма друг начин да се свърши. Само трябваше да го направя толкова истинско, колко вероятно можех.

— Но как? Не мога да разбера как си го направил. То е... — тя потръпна, засмя се — той я забавляваше. — Не. Просто не е възможно. *Не може да си го постигнал!*

Но той вече го бе постигнал. И тя знаеше, че е така.

— Как? — той съвсем притихна. Слаба усмивка играеше по устните му, после изчезна. За момент тя не разбра какво прави той с тялото си, с изражението на лицето си. След това устата ѝ се отвори изведнъж, шокирана от точността на имитацията му — стойката му, целият му вид.

И тогава той заговори:

— Но как? Не мога да разбера как си го направил. То е... — той потръпна и се засмя — мек, изненадан и женствен смях. — Не. Просто не е възможно. *Не може да си го постигнал!*

Беше идеално. Не точно *тя*, но идеално копие на всичко останало — на жестовете ѝ, движенията на устата ѝ, гласа ѝ. Всеки нюанс и интонация бяха хванати точно. Сякаш говореше огледалото.

Тя се дръпна напред и разля кафето си.

— Това е...

Но не можа да го каже. Беше плашещо. Усети нервите ѝ да се опъват. За момент всичко около нея се забави. Имаше усещането, че пада; после се взе в ръце.

Той я наблюдаваше, видя я как изглежда: фокусираше я през цялото време като обектив на камера, отбелязваше и съхраняваше всеки най-нов нюанс в поведението ѝ.

— Трябва да прогледнеш, Катрин. Наистина да прогледнеш за нещата. Трябва да се опиташ да ги видиш от другата страна. Да навлезеш направо в тях и да разбереш как се чувстват. Няма друг начин.

Той спря — сега я гледаше по различен начин, сякаш преценяваше дали още следва мисълта му. Тя кимна, пръстите ѝ отсъстващо триеха разляното по робата му кафе, но очите ѝ бяха вече полузатворени, несигурни.

— Художникът — всеки художник — е и актьор. Функцията му е да мимифицира — дори и при най-голямата му изразителност. И като актьор трябва да се научи да играе с публиката си — той се усмихна, разтвори ръце, сякаш за да обгърне света, очите му блестяха тъмно от огромността на видението му. — Виждала си малка частичка от това. Поглеждала си към онова, което може да се окаже. Но то е по-голямо от това, Катрин. Много, много по-голямо. Това, което изживя днес, е просто най-слабо предположение за окончателната му форма.

Засмя се — кратка, остра експлозия от смях, която беше като вик от радост.

— *Изкуството* — за него говоря! Нещото, за което мечтаят всички истински артисти!

Бавно пусна ръцете си надолу. Усмивката изчезна от устните му и очите му внезапно станаха страшни. Сви юмруци, изви ги към гърдите си, тялото му се изви като на танцър. За момент остана така, напрегнат, цял концентриран там, в центъра.

— Не изкуството такова, каквото го познаваш сега. Не... — разтресе глава като при голяма болка. — Не. Това ще бъде нещо почти непоносимо. Нещо ужасно и все пак красиво. Твърде красиво, за да се изкаже с думи.

Засмя се студено, очите му сега горяха с интензивност, която я изплаши.

— Ще бъде изкуство, което плаши, Катрин. Изкуство толкова студено, че ще прободне сърцето със студа си, и все пак същевременно толкова горещо, че ще избухне като малко слънце, изгарящо в тъмнината на черепа. Можеш ли да си го представиш? Можеш ли да си представиш на какво ще прилича подобно изкуство? — смехът му избухна отново — безжалостен, ужасен звук. — Това няма да бъде изкуство за слабите. Не. Подобно изкуство би разрушило дребосъците!

Тя потрепери, неспособна да откъсне очи от него. Сега той приличаше на демон, очите му — като тъмни, тлеещи въглени. Тялото му изглеждаше преобразено — ужасно, почти чуждо.

Тя седна рязко напред, чашата падна от ръцете ѝ.

Срещу нея Бен видя падането ѝ и забеляза как лежи на земята; видя как съдържанието ѝ се разля по килима. Видя и го съхрани в паметта си.

Вдигна поглед към нея, изненадан видя как гърдите ѝ са се измъкнали от робата и лежат между богатите сини гънки на дрехата оголени, странно чужди.

И както гледаше, желанието запулсира в него страшно — като разпален огън.

Седна до нея, протегна се под робата, за да докосне нежно меката топлина на плътта ѝ, ръцете му бавно се плъзнаха нагоре, докато обхванаха гърдите ѝ. После наведе лице към нейното и устните му меко закачиха нейните.

Тя се напрегна, трепереца в ръцете му, след това изведнъж се притисна към него, устата ѝ трескаво търсеше неговата, ръцете ѝ се спускаха надолу по него. Той потрепери, удивен от внезапната промяна в нея, от глада в очите ѝ.

За момент се отдръпна, сведе поглед към лицето ѝ, изненадан от силата на онова, което изведнъж изпита. После я бутна назад меко, нежно, прие каквото тя му предлагаше, прогони ярката, страшна светлина, която го беше държала в обятията си само преди мигове, остави се да се плъзне в тъмнината ѝ като камък, падащ в сърцето на дълбок, тъмен кладенец.

ГЛАВА 14

ИЗГУБЕНАТА НЕВЕСТА

— Е, министър Хен, за какво искахте да ме видите?

Хен Ю беше коленичил, главата му докосваше студения каменен под. Сега се изправи и за първи път вдигна поглед към своя танг.

Ли Шай Тун седеше на държавническият си трон, високото му ъгловато тяло беше облечено в императорско жълто. Съветът на министрите бе свършил преди час, но Хен Ю бе останал с молба за частна аудиенция със своя танг. Три широки стъпала водеха нагоре към присъствената платформа. В подножието на тези стъпала стоеше канцлерът на танга, Чун Ху-ян. През последните няколко месеца старецът видимо беше отслабнал — върху плещите на способния и честен Чун се бяха стоварили още правомощия; именно при Чун беше отишъл Хен веднага след края на Съвета. Сега, когато погледна към танга, Чун се усмихна едва-едва.

— Благодарен съм за тази възможност да поговоря с вас, *чие хсия* — започна Хен. — Не бих молил, ако не ставаше дума за въпрос от най-голяма спешност.

Тангът се усмихна.

— Разбира се. Но моля ви, Хен Ю, бъдете кратък. Вече закъснявам за следващата си среща.

Хен се поклони отново, наясно със задължението, което имаше към канцлера, задето беше осигурил тази аудиенция.

— Става дума за младия Шепърд, *чие хсия*.

Тангът вдигна вежди.

— Момчето на Хал? Какво за него?

— Разбрах, че е в колеж, *чие хсия*.

Ли Шай Тун се засмя.

— Знаете го със сигурност, Хен Ю, иначе нямаше да го споменете. Но какво става? Да не би момчето да има неприятности?

Хен се поколеба.

— Не съм сигурен, *чие хсия*. Не изглежда да се намира в *непосредствена* опасност, но определени факти, предоставени на

вниманието ми, предполагат, че тя може и да му предстои през следващите дни.

Ли Шай Тун се наведе напред, лявата му ръка поглаждаше сплетената му брада.

— Ясно. Но защо идвате при мене, Хен Ю? Това не е ли работа за генерал Ноченци?

Хен се поклони ниско.

— Обикновено бих се съгласил, *чие хсия*, но като се имат предвид болестта на бащата и възможните бъдещи отношения на момчето с принц Юан...

Остави другото недоизказано, но Ли Шай Тун го разбра. Хен беше прав. Това беше много по-важно от всяка обичайна задача на сигурността. Каквито и да бяха намеренията на Бен точно в този момент, той беше възпитан за съветник на Ли Юан. А и гените му сигурно щяха да си кажат думата. Следователно, каквото и да ставаше с него сега, беше важно.

— Какво предлагате, Хен Ю?

Хен Ю се поклони в отговор, след това протегна ръка с предварително приготвения от него свитък. Чун Ху-ян го взе от него и го подаде на танга, който го разгъна и започна да чете. Когато свърши, отново погледна Хен.

— Добре. Имате позволението ми за това, Хен Ю. Ще го подпиша и ще дам на генерала потвърдително копие. Но не отлагайте. Искам това да стане веднага.

— Разбира се, *чие хсия*.

— И. Хен Ю...

— Да, *чие хсия*!

— Задължен съм ви за това. Ако има някоя дребна услуга, с която мога да ви се отплатя, известете Чун Ху-ян и ще бъде сторено.

Хен Ю се поклони ниско.

— Щедростта ви е прекалена, *чие хсия*, но, простете ми, няма да бъде правилно от моя страна да се възползвам от онова, което в края на краищата е просто дълг към господаря ми. Както винаги, *чие хсия*, не моля за нищо, освен да ви служа.

Докато се изправяше, видя доволната усмивка на устните на стария човек и разбра, че е постъпил мъдро. Имаше неща, които му бяха необходими — неща, за които тангът можеше да го улесни; но в

момента никое от тях не беше извън широкия му достъп. Да се ползва обаче с добрите чувства на танга беше съвсем различно. Поклони се за втори път, след това сведе глава пред Чун Ху-ян и се оттегли. Някой ден — сигурен беше — подобни временни жертви щяха да се отплатят — хилядократно да надхвърлят наградите, от които сега се отказва толкова лесно. Междувременно щеше да разбере за какво изобщо става въпрос в цялата тази история с Новачек. Щеше да стигне до дъното ѝ и после да се постарее той да е човекът, от когото първо ще я чуе тангът.

Когато огромните врати се затвориха зад него, се огледа с усмивка из големите зали и коридори на двореца. Да, сега дните на стария танг бяха преброени. И когато му дойдеше времето, принц Юан щеше да се нуждае от канцлер. По-млад от Чун Ху-ян. Човек, на когото абсолютно може да се опре.

Хен Ю продължи покрай кланящите се слуги; широка усмивка осветяваше чертите му.

И защо да не е той? Защо да не е Хен Ю, чието досие е неопетнено, чиито способности и лоялност са безспорни?

Когато ги приближи, огромните, тапицирани с кожа външни врати започнаха да се отдръпват, пропускайки ярка слънчева светлина сред сенките на широкия коридор с висок таван. Отвън стражите с обръснати глави от елитния взвод на танга се кланяха ниско, докато минаваше между тях. Възхитен от ситуацията, Хен Ю, министър на Ли Шай Тун, танг на Град Европа, слабо се засмя от удоволствие.

Да, помисли си с поглед, насочен нагоре към големия кръг на слънцето. Защо не?

* * *

Катрин стоеше на вратата и гледаше към него. Бен седеше на края на леглото — главата му беше вирната напред, раменете — наежени — и се взираше в рамката, без да вижда.

Цялата я беше събудил за живот; бе се усмихвал, бе я целувал нежно, говорил ѝ бе да почака, докато ѝ донесе закуска, но се беше забавил твърде дълго. Откри го в кухнята, отсъстващо втренчен в ръцете си; приборите за закуска бяха недокоснати.

— Какво има? — бе попитала. — Какво стана?

Но той мина покрай нея, сякаш тя не беше там. Прекоси стаята и седна на леглото. Толкова тих, толкова самовглъбен, че я беше изплашил.

— Бен? — повика го тя, докато оставяше подноса до него. — Пригответе закуска. Няма ли да я споделиш с мене?

Той вдигна поглед към нея.

— Какво?

— Закуска — усмихна се тя, после коленичи до него и положи ръка на коляното му.

— А... — усмивката му беше вяла — по-скоро знак за усмивка.

— Какво има, Бен? Моля те. Не съм те виждала такъв преди.

За момент той не направи нищо. След това бръкна в джоба на халата си, измъкна нещо и ѝ го подаде.

Беше писмо. Взе го от него, пипайки внимателно — усещаше нещо странно.

Седна на пода в краката му, внимателно разгъна писмото — сякаш беше старо и крехко като книгата, която ѝ бе дал — хвана прегънатите листове и ги изглади в скута си.

За момент се поколеба — заля я внезапно предчувствие. Ами ако има друга жена? Някоя бивша любовница, пишеща, за да си го върне — да ѝ го отнеме? Или е нещо друго? Нещо, което му е трудно да сподели с нея?

Погледна към него, после върна поглед и започна да чете.

След известно време вдигна очи.

— Сестра ти?

Той кимна.

— Искате ли да ми дойде на гости. Да види с какво се занимавам.

— А... — но странно, не се чувстваше успокоена. В тона на писмото имаше нещо, което я притесни. — А ти не го искаш?

Той кимна отново; устните му бяха здраво стиснати.

За момент се загледа покрай него в книгите по полицата до леглото. Книги, за които никога преди не беше чувала, със заглавия толкова странни, колкото и кожената подвързия на кориците им; книги като „*Ернест Берхтолд*“ на Полидор, „*Фермерът от Ингълудската гора*“ на Хелм, „*Елинора*“ на По, „*Силата на привличането*“ на Браун и „*Манфред*“ на Байрон. За миг се взря в тях, сякаш за да ги проумее,

после пак го погледна. Сгъна листовете, плъзна ги обратно в плика, след което му го подаде.

— Дойдох тук, за да се измъкна от всичко онова — каза той, докато взимаше писмото. За момент го погледна страшно, сякаш беше живо същество, след това го пхна обратно в джоба си. — Това тук... — посочи рамката, книгите и картините по стените, личните вещи, пръснати из цялата стая, после сви рамене. — Е, то е различно, всичко това.

Тя се сети за Лоте и Волф — започваше да разбира.

— В дома ти е различно. Това ли искаше да кажеш? И от това си се чувствал скован?

Той сведе поглед към ръката си — към лявата ръка, чиято китка беше отрязана — след това пак погледна към нея.

— Може би.

Видя го как се усмихна — слабо, вгледан навътре, сякаш искаше да събере в ръката си всички парчета наведнъж.

— Закуската ти — напомни му тя. — Трябва да я изядеш. Ще изстине.

Погледът му се върна, изведнъж отново фокусиран върху нея. После, като че ли беше решил нещо, се протегна, хвана ръката ѝ и я привлече към себе си.

— Зарежи закуската. Ела. Да се връщаме обратно в леглото.

* * *

— Е? Носиш ли досието?

Хен Чан-йе се обърна и щракна с пръсти. Слугата му веднага се приближи и с поклон му подаде завързан с коприна свитък.

— Мисля, че тук ще намериш всичко, което ти трябва — каза Хен и му го подаде. — Но кажи ми, Новачек, защо искаш да знаеш нещо за онзи? Да не би пътищата ви да са се кръстосали по някакъв начин?

Сергей Новачек погледна към Хен, след това сведе поглед към свитъка.

— Не е твоя работа, но не, пътищата ни не са се пресичали. Просто нашият приятел Шепърд е малко нещо загадка, а аз мразя

загадките.

За момент Хен Чан-йе се взря в Новачек, овладявайки студения гняв, който усещаше в негово присъствие. *Хун мао* нямаше представа в какви неприятности се е забъркал.

— Ако си си направил разследването, мога ли да го взема? — попита той — зададе поредния въпрос от онези, които чичо му беше настоял да зададе.

Новачек вдигна поглед и сви свитъка.

— Това ли е всичко?

Хен се усмихна.

— Знаеш как е: колкото по-богат е човек, толкова по-малко има в досието. Онези, които могат, си купуват анонимност.

— И ти мислиш, че и тук е станало така?

— Бащата на момчето е много богат. Достатъчно богат, за да му откупи пътя към Оксфорд без каквито и да било приемни изпити.

Новачек кимна; в думите му явно се усещаха следи от горчивина:

— Знам. Видях архивите на колежа.

— А... — Хен кимна едва-едва, отбелязвайки какво каза другият.

— А бронзът?

Хен Чан-йе леко се извърна. Слугата отново се появи до него — този път носеше проста обвита с лед торбичка. Хен я взе и се обърна с лице към Новачек. Изражението му изведнъж беше станало много потвърдо, очите му — студено враждебни.

— Това ми струва скъпо. Ако имаше някакъв начин да мога да взема назаем един милион *юана*, щях да постъпя по-скоро така, отколкото да моля за помощ чичо си. Но преди да ти го предам, бих искал да знам защо ти е. Защо си мислиш, че струва един милион *юана*?

За момент Новачек се взря в него — собствената му враждебност се срещна с тази на *хана*. После сведе поглед и се усмихна кисело.

— Вие ни наричате „големи задници“ зад гърба ни, но точно ти самият си задник, нали, Хен?

Очите на Хен проблеснаха от гняв, но той се овладя, спомняйки си какво му беше казал чичо му. В никакъв случай да не провокира Новачек.

— Ами ако ти кажа, че не можеш да го имаш?

Новачек се засмя.

— Хубаво. Можеш да ми платиш милиона. На вноски, ако искаш. Обаче едва ли ще имаш интерес. По сто и петдесет хиляди на година — пак вдигна поглед и срещна очите на хана. — Пък това е доста повече от онова, което получаваш, както чувам. Може да се окаже... *трудно* да свързваш двата края.

Хен преглътна, а след това почти грубо набута торбичката в ръцете на другия.

Сергей изгледа Хен — забеляза колко ядосан беше — и се зачуди, после погледна простата бяла торбичка, която държеше; напипа формата на бронза под тънкия като кожа плат. Обля го прозрачно, чисто чувство на задоволство — на удовлетворение.

— Добре — каза той. — На чисто сме, Хен Чан-йе. Аз бих казал, че дългът ти е уреден, а ти?

Хен Чан-йе се въртна и направи три гневни крачки, преди да се обърне отново. Лицето му беше почти почерняло от яд; пръстът му обвинително се насочи към неговия мъчител.

— Внимавай, Новачек. Следващия път може да нямаш толкова късмет. Следващия път може да срещнеш някого, за когото честта е нещо по-маловажно, отколкото за мене. И тогава ще разбереш какво всъщност мисли светът за боклуци като тебе.

Сергей му се усмихна нагло.

— Върви си го начукай, Хен Чан-йе. Ти имаш чест не повече от оная работа на някой бос от Триадата. Единствената причина да си платиш беше, че те е страх да не изгубиш достойнството си пред приятелите си. Но това си е твой проблем. Аз получих каквото исках.

Хен отвори уста, сякаш се готвеше да му отговори подобаващо, после промени решението си. Разсмя се и разтърси глава — изведнъж тонът му беше станал по-студен, по-овладян:

— Така ли, приятелю? Така ли?

* * *

Отидоха в кафе „Бургундия“, взеха маса близо до Зеленината и платиха, за да махнат останалите три стола. Катрин седна отдясно на Бен — многоетажната клетка на централната пагода беше зад гърба ѝ и оформяше рамка около бледата ѝ, прилична на огън красота.

„Птичката ми“ — така я наричаше той сега и това подходеше. Той се усмихна, разглеждайки профила ѝ, после се обърна и извика сервитьора.

Цяла вечер беше тих, мълчалив. Беше дошло второ писмо. Сега се намираще в джоба на якето му — неотворено. Усещаше нежния му натиск върху гърдта си, чувстваше скритата му форма.

И тя се беше умълчала, но по други причини. Нейното мълчание беше мрачно, ревниво — онова, което той бе опознал прекалено добре през последните няколко дена.

Сервитьорът дойде, наля им вино и остави наченатата бутилка в кофичка с лед помежду им. Бен се наведе и чукна чашата си о нейната.

Тя извърна глава към него.

— Какво иска тя?

Той едва не се усмихна — знаеше какво си мисли тя. Необяснимите му отсъствия. Писмата. Дори настроенията му. Знаеше, че тя възприема всичко това като признаци за изневяра. Но не е сигурно. Или поне не още. И оттук и мрачното ѝ мълчание.

Той отпи от виното и остави чашата си.

— Ето, виж — извади писмото от джоба си и ѝ го подаде.

Тя присви подозрително очи, после взе писмото. Известно време просто се взираше в него — не беше сигурна какво иска да ѝ покаже, като ѝ го дава. След това го вдигна към носа си и го помириса.

— Отвори го — колебанието ѝ го забавляваше. — Или ми го върни, аз ще го отворя. От сестра ми е, от Мег.

Тя кимна, убедена само наполовина, но му върна писмото. Наблюдаваше как той го отвори с нокътя на палеца си и извади четирите старателно сгънати листа хартия. Без дори да ги погледне, ѝ ги подаде.

— Ето, виж...

Тя наведе глава и се зачете — отначало неохотно, после — с все по-нарастващ интерес. Най-сетне отново вдигна поглед — лицето ѝ беше променено, по-открито.

— Но защо не ми каза? Беше жестоко от твоя страна, Бен — да ме оставиш в неведение. Аз си мислех, че...

Изчерви се и отмести поглед. Той се протегна и взе писмото.

— Не си ли доволен, Бен? Според мене е много мило от нейна страна, че се безпокои за тебе. Може да отседне при мене, ако искаш.

Имам походно легло. Може да спи на него.

Той я погледна, след това се върна към писмото. Дочете го, сгъна го грижливо и го пъхна обратно в джоба си.

— Е? — попита тя. — Ще е много хубаво да се запозная със сестра ти. Наистина.

Той си наля още вино, после изпразни чашата си на един дъх. Тя го наблюдаваше озадачена.

— Какво има? Защо не ми казваш?

Той поклати глава.

— Не се обичате, така ли? Това ли е?

Той се разсмя.

— Кой, ние с Мег ли? Не, тя... — той се усмихна със странна усмивка и се вторачи в празната чаша. — Тя е просто съвършена. — Погледна я, след това протегна ръка, вдигна нежно брадичката ѝ и се наведе, за да докосне устните ѝ със своите.

Тя се усмихна.

— Това ми хареса. Та какво тя?

— Тя ще отседне при мене — и с това реши да приключи въпроса. — А сега... какво да си поръчаме?

Тя се взря в него за момент, после също реши да смени темата.

— Все ми е едно. Изненадай ме.

Той се разсмя — изведнъж по необясним начин отново беше станал предишният Бен.

— Стриди. Нека си поръчаме стриди.

— Само стриди ли?

— Не. Не *само* стриди, а цяло плато стриди. От най-хубавите стриди. Повече, отколкото бихме могли да изядем — изпухтя и се облегна на стола си. Описа с ръце във въздуха огромно шкембе и наду бузи. Разсмя се, след това отново се изправи на стола, обърна се и щракна с пръсти на сервитъора.

Рязката трансформация ѝ беше едновременно и забавна, и я тревожеше. Намекваше за някаква негова страна, която тя не беше виждала досега, освен може би в онзи миг, когато я беше имитирал. Прехапа връхчето на езика си. На една от съседните маси избухна смях и я разсея за момент, като я накара да извърне глава. Когато отново го погледна, той я гледаше с лека усмивка на устните.

— Понякога си просто странен! — засмя се тя. — Като например цялата тази работа със семейството ти. Какво толкова лошо има в това, да ми разкажеш за тях? Никога нищо не ми казваш.

Той сви рамене.

— Не е важно. Там си е там, у дома. А тук си е тук. Харесва ми да разделям нещата.

Тя сведе поглед — чудеше се дали той разбира какво казва. Това, че я изключва така, я обиждаше. Някак я принизяваше.

— Тук е твърде тясно — продължи той. — Твърде... — разсмя се — къс, почти болезнен смях. — Твърде напрегнато. За тебе ще е трудно да разбереш, знам. Не че го мразя, но просто ми е необходимо да се държа на някакво разстояние от всичко това. Имам нужда от нещо по-различно от всичко, което получавам тук.

Беше оставил чашата си и пощипваше лявата си длан с дясната; погледна надолу, поглади и погали ръбчето.

— Ами мене тогава къде ме слагаш? Истинска ли съм за тебе, Бен, или съм просто част от онова, което получаваш тук?

— Може би — погледна я откровено в очите. — Може би цялата работа е тъкмо в това. Различни начини на получаване.

Тя понечи да каже нещо — нещо, за което щеше да съжالياва по-късно — когато смехът отново прокънтя — този път по-силно. Усети, че я побиват студени тръпки — беше смехът на *Сергей*...

Обърна се и веднага го видя. Беше седнал на не повече от двайсет *чи* от тях.

Той се извърна и се усмихна.

— Катрин! Колко се *радвам*, че те виждам!

Личеше си, че е пиан. Стана залитайки от стола си и се приближи, влачейки със себе си празен стол. Без да обръща внимание на Бен, седна и се наведе неприятно, почти заплашително към нея.

— Как си, Катрин, миличка? Доста време мина, откакто се видяхме тук, нали така?

Той се оригна, после се извърна с подозрителна усмивка на почервенялото си лице.

— Ами този тук кой е? — изимитира стресната изненада. — Мале, мале, ама това било нашето гениално приятелче! — поклони се подигравателно, но когато се изправи, чертите му се бяха вдървили, а в

очите му светеше студена злоба. — Щеше ми се да си поприказваме, приятелче.

В начина, по който натърти на последната дума, имаше нещо грозно. Намек за насилие.

Тя гледеше — раздражителността ѝ към Бен се беше превърнала в страх за него. Знаеше колко опасен може да бъде Сергей в подобно настроение.

Бен се усмихна и се обърна да повика сервитьора. Да, помисли си тя, така е най-добре. Но вместо да помоли келнера да отстрани Сергей от масата им, Бен поръча нова бутилка вино и още една чаша. После се обърна към противника си:

— Ще пийнеш с нас, надявам се?

Сергей се разсмя — изненадано, нервно.

— Не, наистина не мога да повярвам, Шепърд. Ама че си мазен боклук! Мислиш си, че можеш да купиш целия свят!

— Сергей... — започна тя, но той фрасна с юмрук по масата и я изгледа на кръв.

— Млъквай, Катрин! Може пък да понаучиш едно-друго за тоя тука, дето се хили.

Тя се извърна и стисна очи — искаше ѝ се всичко това да свърши. Беше прекалено.

Сергей се наведе напред — сега излъчваше открита враждебност.

— Ти не си оттука, нали така, Шепърд?

Бен остана мълчалив, замислен.

— Не си, нали така?

Катрин отвори очи и ги погледна. На устните на Бен играеше усмивка — зареяна, лека.

— Поизкопах това-онова — Сергей се наведе през масата към Бен. Дъхът му вонеше на вино. — И знаеш ли на какво се натъкнах? — засмя се студено. — Нашият приятел тука си е купил мястото в Оксфорд. Както си купува всичко. За да го приемат тук, са пристъпили правилата.

Катрин поклати глава.

— Не те разбирам, аз...

Сергей изпухтя — на лицето му беше изписано огромно отвращение.

— Тоя тука е шарлатанин, ето какво е. Не трябва да бъде тук. Той е като всички други паразити. Само дето не е хан — засмя се грубо, после се обърна и вече ядосано я погледна. — За разлика от всички нас, Шепърд няма никаква квалификация. Никога през живота си не се е явявал на изпит. А що се отнася до работата... — смехът му секна, презрението в тона му се изостри. По съседните маси хората бяха млъкнали и чакаха да видят какво ще стане. — Никога не е ходил и на една лекция! И едно есе не е предал! А пък за явяване на годишните изпити просто забрави. Ще си замине вкъщи още преди сесията. Той е над тези неща, нали разбираш. Или поне парите му са над тях.

Разнесе се смях. Но той не разсея Сергей. Сега се беше развихрил — докато говореше, сочеше мишената си с ръка:

— Да, странна птица е този тук. Богат е и очевидно има здрави връзки. С ония Горе, така разправят. Обаче тук има и една загадка. Той не е от Града. И точно затова ни презира.

Тя се втрени в Сергей — не разбираше нищо. Какво искаше да каже той? *Всички* бяха от Града. Нямаше откъде другаде да дойдат. Освен ако... сети се за ръкописните букви — за това, колко много неща, свързани с Бен, бяха странни — и за миг почувства как я облива несигурност. След това си спомни творението му — спомни си какво беше преживяла в рамката.

— Не си прав, Сергей. Не разбираш...

Сергей се надигна, заобиколи масата и се наведе над Шепърд.

— Не. Твърде добре разбирам даже. Тоя тука е шибана жаба, ето какво е. Буца кал.

Тя гледаше и двамата разтревожено, ужасена от онова, което щеше да се случи.

— Той е пиян! — възкликна тя умолително. — Не знае какво говори, Бен. Пиянски приказки! — но се боеше за него. Той не познаваше Сергей; не знаеше колко е проклет.

Бен я гледаше, без да обръща внимание на другия мъж. Изглеждаше спокоен, думите и физическото присъствие на онзи сякаш не го засягаха.

— Нека си каже приказката, любов моя. Това са само думи.

За първи път я беше нарекъл „любов моя“, но тя почти не го забеляза. Забелязваше само как самата кротост в думите на Бен възпламенява гнева на Сергей.

— Грещиш! — тросна се онзи ледено. — Не са само думи.

Бен се обърна и го погледна невъзмутимо.

— Когато глупак ти казва, че грещиш — радвай се!

Това дойде много на Сергей. Той се хвърли към него с протегнати ръце, мъчеше се да се вкопчи във врата му, но Бен го отблъсна и се изправи срещу му. Сергей дишаше тежко — беше бесен. Отново се хвърли към Бен, докопа дясната му ръка, опита се да я извие зад гърба му и да го събори на колене.

Катрин беше скочила на крака и пищеше:

— *Не!* Моля те, Сергей! Недей! Моля те, недей!

Келнерите тичаха към тях, опитваха се да си пробият път през тълпата и да ги разтърват, но блъсканицата около тяхната маса беше прекалено голяма.

С груба сила Сергей събори Бен на земята и изсумтя. После изведнъж Бен се претърколи напред и извади противника си от равновесие. Сергей се препъна и се тръшна върху един стол. Когато се изправи, от бузата му течеше кръв.

— Копеле недно...

С яростен рев отново се хвърли към Бен, но рефлексите на Бен бяха много по-бързи. Щом Сергей се метна към него, той се дръпна встрани, сграбчи дланта на Сергей и я изви.

Разнесе се хрущене на чупеци се кости. Сергей изпищя и падна на колене, притиснал към гърдите си безполезната си ръка.

Бен се наведе над него с разкрасени крака, здраво стъпили на земята. Гърдите му се надигаха на пресекулки. После сви рамене.

— Без да искам...

Но вече се беше свършило. Ръката на скулптора беше строшена и премазана. Започна да се надува. Сергей я побутна леко с пръст, изстена и се строполи в безсъзнание.

Бен отстъпи назад и огледа сцената. След това се обърна и погледна към Катрин. Тя стоеше там, притиснала длани към устата си, втренчена в ранения.

— Бен... — едва успяваше да овладее гласа си. — О, Бен, какво направи?!

* * *

Докато вървяха по Главната към транзитния изход, Мег се озърташе. Въздухът беше неподвижен като въздуха вътре в запечатана кутия. Това беше първото нещо, което забеляза. Въздухът дори не трепваше, нямаше шумолене на листа, тих плисък на вода, жужене на насекоми. Вместо това между саксиите се мотаеха момченца със спрейове и пръскаха цветята или пък поливаха огромните дъбове, посадени в грамадни ями в пода. По клоните им висяха клетки: огромни, живописни позлатени клетки, пълни с яркоцветни птици. Но тук нищо не летеше. Нищо не се огъваше и не танцуваше под открития вятър.

— Така им харесва — беше казал Бен, сякаш това обясняваше всичко. После се намръщи и я погледна. — Но не е достатъчно. Нищо тук не е достатъчно. Това са само повърхности. Тук няма никаква дълбочина. Никакви корени.

Това беше първата сутрин на Мег в Града, макар че тук „сутрин“ означаваше просто промяна в силата на осветлението. Отвън, зад стените на Града, беше все още тъмно. Но тук този природен факт нямаше никакво значение. Из целия Град Европа времето беше еднакво, управлявано не от местната смяна, а в съгласие с изгрева и залеза на слънцето над източния край на Града.

Сутрин. Още една несъвършена имитация. Също като дърветата, цветята, птиците думата губеше острата си отчетливост тук, където нямаше слънце, което да я направи истинска.

Качиха се петдесет нива нагоре. Това беше така наречената „открита палуба“ и тя наистина внушаваше чувство за пространство и откритост. Тук нямаше тесни коридори, нямаше таван, който да можеш да пипнеш с пръст; но въпреки това Мег се задушаваше. Не беше като да се намираш в къща, където можеш да отвориш вратата и да излезеш сред градинската свежест. Тук, накъдето и да погледнеш, човек се натъкваше на стени.

Беше ужасно. Все едно си в клетка.

— Как издържаш тук?

Той се огледа, после протегна ръка и хвана нейната.

— Знаеш ли, много ми липсваше. Тук ми беше... трудно.

— Трудно?

Бяха спрели сред централното шестоъгълно пространство. От всички страни плавно към тавана се издигаха огромни редове балкони;

прозрачните им повърхности отразяваха и изкривяваха светлината.

— Трябва да си дойдеш у дома, Бен. Всичко това... — тя се огледа и поклати глава. — Тук не ти е мястото.

Продължи да клати глава и да му напомня за дома, но след това се сепна. Не беше времето да му казва защо е дошла. Освен това ако му говореше за дома, щеше просто да го вбеси. А може би той беше прав. Може би наистина трябваше да се опита да разбере всичко това. Така, че да може да се върне доволен, че вече знае, че няма нищо друго — че там има само свят без сутрини.

— Виждаш ми се потиснат, Бен. Само заради мястото ли е? Или има и нещо друго?

Той се обърна полуусмихнат.

— Не. Права си. Не е само заради мястото — махна отчаяно с ръка, после се загледа в един от огромните редове с балкони. Зад подобните на стъкло стени се виждаха хора — десетки, стотици, хиляди. Хора, накъдето и да погледнеш. Човек никога не можеше да остане сам. Дори и в стаите усещаше натиска на хората през стените.

Погледна я пак — изведнъж лицето му беше станало оголено, открито.

— Тук се чувствам самотен, Мег. По-самотен, отколкото е възможно да се чувствам!

Тя се втренчи в него, след това наведе глава, разтревожена от внезапното прозрение за онова, което той чувстваше. Никога не би могла да се сети.

Продължиха нататък и докато вървяха, той ѝ разказа за боя. Когато свърши, тя го погледна ужасено.

— Но те не могат да те обвинят, Бен! Той те е провокирал. Ти просто си се защитавал, нали?

Той се усмихна напрегнато.

— Да. И властите го приеха. Няколко свидетели ме защитиха срещу обвиненията му. Но това само влошава нещата.

— Но защо? Ако е станало така, както ми го разказваш...

Той се извърна и се загледа в откритото пространство.

— Предложих да платя всичко. И новата протеза, ако е необходимо. Но той отказа. Май иска да разнася счупената си ръка като значка.

Отново я погледна — очите му бяха пълни с болка, обида и гняв. И с още нещо.

— Не трябва да обвиняваш себе си, Бен. *Той* е бил виновен, не ти.

Той се поколеба, после поклати глава.

— Така изглежда. Аз го направих да изглежда така. Но истината е, че ми хареса, Мег. Харесваше ми да го провокирам — докато стигне границата — и след това... — той лекичко тласна въздуха с ръка. — *Хареса* ми. Разбираш ли, Мег?

Тя гледаше брат си, без да разбира. Никога не беше виждала тази му страна и въпреки всичките му думи не можеше да му повярва докрай.

— Това е вина, Бен. Чувстваш се виновен за нещо, за което не си. Той се разсмя и отклони очи.

— Вина ли? Не, не беше вина. Прекърших ръката му като изгнила клонка. Знаех, че може да стане така. Не разбираш ли? Виждах го колко е пиян, колко лесно мога да го озаптя.

Извърна се към нея и приближи лице до нейното. Гласът му се снижи до шепот:

— Можех да се справя с него. Можех да го задържа, докато дойдат сервитьорите. Но не го направих. *Исках* да го нараня. Исках да разбера какво е. Аз подредих нещата така, Мег. Не разбираш ли? Аз ги нагласих.

Тя сви рамене, после поклати глава и впери напрегнат поглед в него.

— Не.

Но погледът му беше яростен, убедителен. Ами ако беше *вярно*?

— И какво разбра? *Как* беше?

Той погледна ръката ѝ, сгушена в неговата.

— Ако затворя очи, виждам всичко като на длан. Усещам го. Колко лесно се подведох. Тежестта му. Скоростта му. Колко натиск беше необходим — кост срещу кост — за да строша ръката му. И това знание е... — той сви рамене, пак я погледна и съвсем леко, нежно стисна ръката ѝ. — Не знам. Сила, предполагам.

— И ти хареса?

Сега го гледаше втренчено, потискайки отвращението си — опитваше се да му помогне, да го разбере.

— Може би си права... — той пропусна въпроса ѝ. — Може би трябва да се прибера у дома.

— Ала нещо те задържа тук...

Той кимна, без да откъсва очи от ръката ѝ.

— Така е. Нещо ми липсва. Знам го. Нещо, което не мога да видя.

— Но тук няма нищо, Бен! Само се огледай! Няма нищо!

Той се извърна и сви рамене — като че ли беше съгласен с нея, ала си мислеше за онзи *лу нан джен*, пещаря, и за Катрин. Тях не беше предвидил — те го бяха изненадали. Значи може би имаше нещо повече — много повече, отколкото си представяше.

Обърна се и я погледна.

— Както и да е. По-добре ще е да тръгваш. Срещата ти е след час.

Погледна го и тя — личеше си, че е разочарована.

— Мислех си, че ще дойдеш с мене.

Беше казал на Катрин, че ще се видят в единайсет — беше ѝ обещал да ѝ покаже още стари маслени картини — но щом забеляза как го гледаше Мег, разбра, че не може да я остави да отиде сама.

— Добре — усмихна се. — Ще дойда с тебе до клиниката. Но след това си имам работа. Важна работа.

* * *

Бен огледа богато украсеното фоайе и се намръщи. На това долно ниво този лукс беше съвсем неочакван. Като се прибавеше и строгата охрана, всичко това го караше да мисли, че има някаква помрачна причина от финансовите съображения клиниката „Мелфи“ да се намира на такова необичайно място.

Стените и таванът бяха в наситено синьо, а подът — застлан с килим в подходящ цвят, украсен с проста жълта лента по края. От едната страна имаше постамент, върху който се възправяше бронзова бременна жена — *хун мао*, а не *хан*. Голото ѝ тяло беше самото възплъщение на плодовитостта. Срещу нея висеше единствената картина в залата — огромно платно; лекотата му се открояваше на

фона на синьо-черната стена. На картината беше изобразен дъб, огромен дъб сред буйната зеленина на древна английска ливада.

Сама по себе си картината не изненадваше с нищо, но в този контекст отново стоеше неочаквано. Защо? — запита се той. Защо е тук?

Приблужи се, присви очи и се загледа в малкото жълдче на преден план вляво на композицията. Опитваше се да разчете двата мънички инициала, изписани върху него.

АШ. Като какво? — запита се той и се усмихна. Беше се сетил за всичките онези сравнения, които бе научил като малък. Силен като вол. Хитър като лисица. Надут като пуяк. Як като дъб.

И също толкова дълголетен. Втренчи се в него — опитваше се да разбере значението му в схемата на нещата — след това се обърна и погледна към Мег.

— Идвала ли си тук и преди?

Тя кимна.

— На всеки шест месеца.

— Ами мама? И тя ли идва тук?

Мег се разсмя.

— Разбира се. Когато дойдох за първи път, бяхме двете заедно!

Той я погледна учудено.

— Не знаех.

— Не се притеснявай, Бен. Женски работи, това е. Просто за тях е по-лесно да правят всичко тук, отколкото да идват в Имението. По-лесно и по-удобно.

Той кимна и извърна поглед, но това обяснение не го задоволяваше. Имаше нещо нередно във всичко това. Нещо...

Обърна се, щом вратата се приплъзна и през нея мина един мъж: висок, доста набит *хан* с широко, странно безлично лице; гладката му черна коса беше пригладена назад над лъскавото му чело. Дългият му ръждивокафяв халат беше поръбен с тъмнозелена копринена лента. Щом влезе, се усмихна, потри нервно ръце и леко се поклони на Мег, преди да се обърне към Бен.

— Простете, *ши* Шепърд, но не ви очаквахме. Аз съм старши консултант тук. Казвам се Тун Тан. Ако знаех, че възнамерявате да придружите сестра си, щях да ви предложа да... — той се поколеба, после, несигурен как да продължи, се усмихна и сведе глава. — Но

щом така и така вече сте дошли, най-добре ще е да заповядате вътре, нали?

Бен се втренчи в консултанта и онзи извърна очи. Човекът очевидно се притесняваше от присъствието му. Но защо, щом ставаше въпрос за редовен преглед? Защо присъствието му объркваше нещата, въпреки че става въпрос за „женски работи“?

— Мег — обърна се към нея консултантът, — радвам се да те видя отново. Разбира се, очаквахме те следващата седмица, но няма значение. Всичко ще е готово само за миг.

Бен се намръщи. Но тя беше казала, че... Погледна към нея — очите му настояваха да му обясни защо не му е казала, че трябва да се яви чак след седмица. Но погледът ѝ му подсказа, че трябва да потърпи.

Последваха Тун Тан в стаите — също толкова луксозни, колкото и фойето. Големи, просторни стаи, подредени така, сякаш тук беше Първо ниво, а не Средните. Тун Тан набра някаква комбинация на ключалката, след това пак се обърна към Бен — вече не толкова притеснен:

— Ако сте толкова любезен да почакате тук, *ши* Шепърд, ще се опитаме да не ви задържаме твърде дълго. Изследванията са съвсем рутинни, но отнемат известно време. Междувременно бихте ли желали някой от помощниците ми да ви донесе нещо?

— Искате да изчакам тук отвън?

— Бен... — очите на Мег го умоляваха да не създава проблеми.

Усмихна се.

— Добре. Бихте ли ги помолили да ми донесат кана кафе и бюлетина с новините?

Консултантът се усмихна и отиде да изпълнява поръчката на Бен, но сега Мег го гледаше странно. Познаваше брат си много добре. Достатъчно добре, за да знае, че никога не пипа бюлетина с новините.

— Какво си намислил? — прошепна му тя веднага щом Тун Тан излезе.

Той се усмихна — със същата онази привидно невинна усмивка, достатъчна, за да накара алармените звънци да зазвънят в главата ѝ.

— Нищо. Просто се грижа за малкото си сестриче, нищо повече. Грижа се да пристигне *навреме* в клиниката.

Тя сведе поглед — на Бен не му убягна как се опитваше да избегне прекия му поглед.

— Всичко ще ти обясня, Бен. Обещавам. Но не сега — погледна го и поклати глава. — Виж, *обещавам!* По-късно. Но докато си тук, се дръж прилично. Моля те, Бен. Ще се забавим само около час.

Той омекна и ѝ се усмихна.

— Добре. Ще слушам.

Младо момиче му донесе кафе и куп бюлетини, после заведе Мег да се преоблече. Известно време Бен се преструваше, че чете глупостите, изписани на страницата пред него, като през цялото време тайно се оглеждаше. Доколкото забелязваше, никой не го наблюдаваше. Външната охрана беше строга, но тук вътре нямаше нищо. Защо? Почти стандартна практика беше компаниите да държат вътрешността на сградите си под строго наблюдение.

Изправи се, протегна се, изимитира отегчение и тръгна да обикаля из стаята, като внимателно оглеждаше стените и отдушниците, за да се увери. Не, никой не го следеше. Беше почти сигурен.

Добре. Значи, щеше да задълбае малко повече. Да си отговори на някои от въпросите, които задръстваха главата му.

Излезе в коридора и се върна на кръстовището. От двете му страни имаше врати. Спря и се заслуша. Отдясно се дочуваше лек шум от гласове, но отляво нямаше нищо. Бутна дръжката на лявата врата и тя тихо се плъзна. Ако някой се натъкнеше на него, щеше да каже, че търси тоалетната.

В стаичката нямаше никого. Затвори вратата зад себе си и се огледа. Май и тук нямаше камери. Сякаш нямаха нужда от тях. И все пак, без съмнение, камерите им бяха нужни, щом имаха редовна клиента.

Прекося стаята с три бързи крачки и побутна отсрещната врата. И тя беше отворена. Оттатък имаше дълга тясна стая, осветена ярко. Стената отляво беше пълна с шкафчета с папки.

Еврика! — помисли си той и си позволи лека усмивка. И все пак беше странно, много странно, че толкова лесно успя да се добере до архивите им.

Сякаш не очакваха, че някой би се опитал.

Челото му се набърчи — опитваше се да схване, — след това заряза идеята и бързо тръгна покрай редицата от шкафчета, търсейки номера, който беше мярнал на картата, която Мег показва на портала. Намери го съвсем лесно и посегна към чекмеджето. То се отвори още щом го докосна.

Досието на Мег го нямаше. Разбира се... бяха го взели. Както в много частни клиники, повечето от извършваната тук работа беше от деликатен характер и досиетата бяха водени по старомоден образец — докладите се пишеха на ръка от консултантите, не се съхраняваха компютърни копия. Някак не вървеше...

Сепна се и замръзна на място, щом забеляза името, изписано върху папката, която беше извадил. Папка, на чийто етикет до познатото име беше изрисувано мъничко жълъдче.

Женски работи...

И тогава се разсмя — тихо, меко. Беше разбрал какво беше притеснило Тун Тан по-рано. *Те бяха тук! Всичките бяха тук!* Той прерови бързо папките и го намери. *Своето* досие — писано на ръка като всички останали, съдържащо пълни медицински данни, включително и копие от генетичната му таблица.

Потръпна — странна смесица от въодушевление и болка потече по вените му. Беше точно така, както си го беше мислил. Огъстъс беше прав. Експериментът на Еймъс продължаваше.

Втренчи се в генетичната таблица — сравняваше я с онази в паметта си, онази, която беше видял за първи път на гърба на дневника на прадыдо си онзи следобед в старата къща, в деня, когато беше изгубил ръката си.

Двете таблици бяха идентични.

Прегледа отново папките и намери тази на баща си. Известно време мълчаливо преглежда страниците, после вдигна глава и кимна. Ето го тук потвърждението. Малка бележка с дата 18 февруари 2185 година. Датата, на която баща му беше стерилизиран. Стерилизиран, без да го знае, под претекста, че това е обикновено медицинско изследване.

Горе-долу пет години, преди Бен да се роди.

Отново прехвърли папките — търсеше досието на майка си. Измъкна го. Сега знаеше какво да търси. И предчувстваше какво ще намери. Но дори и така остана изненадан от онова, което прочете.

Имплантът беше направен седем месеца преди раждането му, което означаваше, че е бил хранен някъде другаде, преди да бъде поставен в утробата на майка си. Докосна зъби с език — намираще мисълта странно объркваща. Естествено, имаше смисъл — за осем седмици можеха да кажат дали ембрионът е здрав или не. Тогава ембрионът му трябва да е бил — колко? — голям два и половина сантиметра. Крайници, пръсти и пети, уши, нос и уста трябваше да са се оформили. Да. За осем седмици трябваше да бъдат сигурни.

Имаше смисъл. Естествено, че имаше. Но мисълта за самия него вътре, поставен в машина, го притесняваше. Винаги си беше мислил...

Ръцете му почиваха на ръба на чекмеджето; внезапно беше завладян от реалността на онова, което беше открил. Беше знаел — някаква част от него беше го вярвала от деня, когато бе погледнал в дневника на Огъстъс; дори и така пак не беше подготвен. Изобщо не беше. Това бе ментално знание, откъснато от него. Досега.

Потрепери. Значи беше вярно. Хал не му беше баща, Хал му беше брат. Като така наречения му „прапрапрадядо“ Робърт, „прапрадядо“ му Огъстъс и „прадядо“ му Джеймс. Всички те бяха братя. Всеки един от тях роден от семето на стареца. Синове на Амос Шепърд и жена му Александра.

Потърси, докато откри досието ѝ, после се засмя. Разбира се! Трябваше да знае. Името на клиниката — „Мелфи“. Това беше моминското име на прапрапрабаба му. Моминското име на *майка* му.

Което означаваше...

Опита с друго чекмедже. То отново се отвори при докосването му, разкривайки ръбовете на папки — никоя от тях не беше маркирана с важния символ на жълда. Ами вътре? Вътре папките бяха празни.

— Всичко е само парчета — каза тихо и кимна на себе си. Всичко — част от огромната илюзия, която Амос беше създал около себе си. Като градчето в Имението, изпълнено с андроидни репликанти. Като Града, който синът му беше изградил по негова заповед. Всичко — огромна шарада. Игра, с която да увековечи *своето* семе, *своите* идеи.

И това тук беше центърът на всичко. Мястото, където се беше развил великият план на Амос. Ето защо беше скрито в Средните нива. Ето защо охраната беше толкова засилена отвън и толкова хлабава вътре. Никой друг не идваше тук. Никой освен жените от семейство

Шепърд. За да бъдат тествани и когато времето се окажеше подходящо и схемата го изискваше, да получат децата на Амос, имплантирани в утробите им. Нищо чудно, че Тун Тан се обърка, когато го видя тук.

Обърна се, като чу вратата да се плъзга зад него.

Беше Тун Тан.

— Какво, по дяволите...? — започна консултантът, после замълча, когато видя отворената папка върху чекмеджето пред Бен. Преглътна. — Вие не трябва да сте тук, *ши* Шепърд.

Бен се засмя.

— Не, не трябва. Но съм тук.

Мъжът направи крачка към него, след това спря намръщен, опитваше се, без да пита, да разбере колко знае Бен.

— Ако си тръгнете сега...

— Разбира се. Видях всичко, което трябваше да видя.

Лицето на хана се изкриви.

— Вие не разбирате...

Бен поклати глава.

— Съвсем не, Тун Тан. Вижте, аз знаех. Знаел съм го от известно време. Но не и как. Нито къде. Всичко това... — посочи папките. — Това просто потвърждава нещата за мене.

— Знаехте? — Тун Тан се засмя и поклати глава. — Знаехте какво, *ши* Шепърд? Няма какво да се знае.

— Както обичате, Тун Тан.

Видя движението в очите на мъжа — оценка и преоценка. След това Тун Тан кимна неохотно.

— Не е трябвало да виждате нищо от това. Защото...

— Защото държите мъжете от семейство Шепърд далеч отгук — усмихна се Бен. — Мъдро. За да изглежда всичко неважно. Женска работа. Но старият Амос не беше съвсем не на място тук, нали?

— Моля?

Бен поклати глава. Не, Тун Тан не знаеше нищо за това, колко последователен е можел да бъде Амос, когато го е искал. Старият град беше пример за това, изпълнен до съвсем последния детайл. Но това... В известен смисъл това беше разочароващо. Беше почти така, сякаш...

Засмя се — за първи път обмисляше идеята сериозно. Ами ако Амос *е искал* някой от тях да открие всичко това? Ами и ако и това също беше част от плана? Нещо като тест?

Колкото повече си мислеше за това, толкова повече намираще смисъл. Оградената стара къща, тайната стая, затворената градина, изгубеният дневник. Нищо от това не беше действително необходимо — освен ако не трябваше да подействат като ключове — врати, през които трябва да се мине, докато се отвори последната врата, докато се направи окончателното разкритие. Не. Човек не запазва онова, което иска да скрие. Той го разрушава. А тук...

А тук той се беше натъкнал на това случайно. Идването тук не беше негова работа, а на Мег. Освен ако...

Тя беше дошла по-рано. Защо? Каква причина можеше да е имала, за да го стори? Една седмица. Със сигурност не би имало някакво значение.

Тун Тан все още се взираше в него.

— Поставете ме в невъзможна ситуация, *ши* Шепърд.

— И защо така, *ши* Тун? Помислете за това. Не можете да изтриете онова, което видях, нито което зная. Не и без да ме унищожите. А и не можете да го направите — той се засмя. — В края на краищата нали всичко това тук е посветено на възпроизводството? Нямаме друга функция.

Тун Тан наведе глава.

— Дори и така...

Бен го прекъсна.

— Не е необходимо да казвате нищо, Тун Тан. Дори не и че съм бил тук. От своя страна аз ще се държа така, сякаш това място не е съществувало и не съществува. Разбирате ли ме? — приближи се поблизо до хана, със силата на волята си го принуди да вдигне поглед и да срещне очите му. — Никога не съм бил тук, Тун Тан. И този разговор... никога не се е състоял.

Тун Тан преглътна, изведнъж осъзнал харизматичната сила на младия мъж пред него, след това кимна.

— Добре. Тогава отивам да видя сестра си. Тя е като мене. Не й харесва да я карат да чака. Но вие го знаете, нали, Тун Тан? От всички хора вие най-добре трябва да знаете колко си приличаме ние от семейство Шепърд.

* * *

Мег седеше срещу Бен в седана и го наблюдаваше. Не беше проронил дума, откакто бяха излезли от клиниката. Беше по дирите на нещо. Видяла го бе да разговаря с Тун Тан, когато се беше върнал за нея. Когато го бе запитала, Бен отрече да се е случило нещо между него и Тун Тан, но тя разбра, че лъже. Двамата не бяха съгласни за нещо. Нещо важно, защото Бен все още се тревожеше за него.

Опита отново.

— Има ли нещо общо с мене?

Той вдигна поглед към нея и се усмихна.

— Не се предаваш, нали?

Усмихна се и тя.

— Не и когато те засяга тебе.

Той се наведе напред и взе ръцете ѝ в своите.

— Няма нищо. Наистина, сестричке. Ако беше важно, щях да ти кажа. Честно.

Тя се разсмя.

— Това няма смисъл, Бен. Ако не е важно, тогава няма причина да не ми го кажеш. А ако е — е, казваш, че би го споделил с мене. Тогава защо просто не ми кажеш, за да млъкна.

Той сви рамене.

— Добре. Ще ти кажа за какво си мислех. Мислех си за едно момиче, което срещнах тук. Момиче на име Катрин. Трябваше да се срещна с нея преди два часа, но тя вероятно вече ме е отписала!

Мег сведе поглед, станала изведнъж много кротка.

— Момиче?

Той нежно ѝ стисна ръцете.

— Моя приятелка. Помага ми за работата.

Мег вдигна поглед към него.

Той я наблюдаваше със слаба, почти напрегната усмивка на устните.

— Ревнуваш, нали?

— Не... — започна тя със сведени очи, бузите ѝ малко се позачервиха, ала след това се засмя. — О, ти си невъзможен, Бен. Наистина си невъзможен. Любопитна съм, това е всичко. Не мислех...

— Че тук имам някакви приятели? — Той кимна. — Не. Всъщност нямах. Не и допреди седмица. Тогава я срещнах. Беше странно. Виж, използвах я за модел за нещо, над което работех.

Използвах я, без тя да го знае. Винаги беше там, разбираш ли, в едно кафе, където ходех често. И после един ден тя дойде на масата ми и се представи.

На устните ѝ се върна усмивка.

— И кога ще ми я представиш?

Той погледна надолу към ръцете ѝ, след това ги вдигна до устните си и целуна дланите.

— Какво ще кажеш за довчера? В случай че тя все още ми говори след тази сутрин.

* * *

Когато Катрин влезе, Бен седеше с Мег в сепарето в края на бара. Разумно беше избрал място, където никой от тях не е бил преди — неутрална територия — и бе казал на Мег толкова, колкото сестра му да не се чувства не на място. Бен я видя пръв и се наведе, за да докосне ръката на Мег. Мег се обърна, видя как Катрин слиза между масите към тях — първо се почувства неудобно, после, когато разбра, че са я видели — По-самоуверена. Така беше вдигнала огненочервената си коса, че да изпъкнат острите черти на лицето ѝ.

Докато я разглеждаше в полумрака, Мег си помисли, че е твърде красива.

Бен се изправи и протегна ръка, но Катрин само му хвърли най-бегъл поглед.

— Ти трябва да си Мег — каза тя, заобиколи масата и седна до нея, загледана в лицето ѝ. — Очаквах да се срещнем — засмя се меко, после се пресегна и нежно докосна носа на Мег, проследявайки формата му и очертанията на устата ѝ. — Да — каза след малко. — Ти си като него, нали? — Обърна се, за да погледне към Бен. — *А ти* как си?

— Добре съм — отговори той свободно, седна на мястото си, след което се извърна да повика сервитьор.

Мег изучаваше профила ѝ. Бен не беше казал нищо, но тя разбра. Момичето беше влюбено в него.

Погледна, както я беше учил Бен, и видя няколко неща: фините и умни ръце, остротата на погледа, който пропускаше малко неща от

зрителното поле. Очи на художник. Видя и как момичето погледна към Бен; небрежна на повърхността, но под нея съвсем несигурна, уязвима.

Бен поръча, после се обърна с лице към тях.

— Това между другото е Катрин. Тя рисува.

Мег кимна доволна, че я беше разчала толкова добре.

— Какво рисуваш? Абстракции? Портрети? — почти щеше да каже „пейзажи“, но беше трудно да се повярва, че някой оттук би могъл да избере такъв обект.

Момичето се усмихна и бързо погледна към Бен, преди да отговори:

— Рисувам всичко, което ми хване окото. Дори нарисувах брат ти.

Бен се облегна на масата.

— Трябва да видиш, Мег. Някои от работите ѝ са твърде добри.

Мег се усмихна. Ако Бен казваше, че е „добра“, значи можеше да се приеме, че момичето е изключително. Отново погледна към Катрин и видя неща, които беше пропуснала първия път: стегнатите ѝ, почти животински мускули и начина, по който почти замира, когато те наблюдава. Като котка. Съвсем като котка.

Сервитьорът им донесе напитките. Когато се оттегли, Бен се наведе напред и вдигна тост за тях:

— За двете най-красиви жени в Града. *Кан пей!*

Мег погледна към момичето и забеляза червенината, появила се по страните ѝ. Катрин не беше сигурна какво цели Бен. Още не го познаваше достатъчно добре. Но в гласа му се появи леко дразнеща нотка, която не можеше да се сбърка, и очите му запроблясваха палаво. Настроението му се беше променило. Или по-точно: той беше променил настроението си.

— Онази рисунка... — попита Мег, — хубава ли е?

Катрин сведе поглед с усмивка. В жеста ѝ нямаше преструвка, само искрена скромност.

— Мисля, че е. — Вдигна очи, като внимаваше да не погледне към Бен, страните ѝ горяха. — Най-доброто, което съм направила. Първата ми истинска картина.

Мег кимна бавно.

— Бих искала да я видя, ако ми позволиш. Не си спомням някой да е рисувал Бен от години. Ако изобщо са го рисували.

Момичето леко наведе глава. За момент настъпи мълчание, после Бен прочисти гърло и се наведе към Мег.

— Тя е прекалено скромна. Чух, че смятат да направят изложба от творбите ѝ тук, в колежа.

Мег видя как при това момичето вдигна поглед, очите ѝ се разшириха и разбра, че това не е нещо, което е казала на Бен, а че той сам го е открил.

Отново погледна към Катрин.

— И кога ще се състои?

— През пролетта.

— Пролетта... — Мег го обмисли за момент, после се разсмя.

— Защо се засмя? — Катрин се взираше в нея озадачена, докато от другата страна на масата Бен ги гледаше — погледът му беше почти далечен.

— Защото е странно, това е всичко. Казваш „пролет“ и имаш предвид едно нещо, докато за мене... — тя се вторачи в питието си; беше наясно колко странно я гледа момичето. — Просто пролетта там е годишно време, а тук... — вдигна поглед и срещна тъмнозелените очи на момичето. — Тук изобщо няма сезони.

Катрин се взираше в нея малко по-дълго — търсеше, но не намираще онова, което искаше, на лицето ѝ. След това извърна поглед и леко сви рамене.

— И ти говориш като него. С гатанки.

— Това е просто защото за нас думите означават различни неща — обади се Бен и се облегна назад — тилът му се опираше о стената на сепарето. Беше коментар, който изглежда изключваше Катрин, и Мег видя как тя му хвърли бърз поглед, очевидно засегната.

Мег извърна очи, стомахът ѝ се сви от внезапен хлад. Беше повече от любов. Повече от обикновено желание. Момичето беше обсебено от Бен. Когато отново погледна към Бен, в главата ѝ ясно се беше оформила една дума: „трудно“. Това беше казал той по-преди. Сега започваше да разбира.

— Думите са само думи — каза тя, обърна се и се усмихна на момичето, като се пресегна да хване и да задържи ръката ѝ. — Да не правим кой знае какъв голям проблем от тях.

Шест часа по-късно Катрин приключи с увиването на подаръка, после изправи платното до вратата. Свършила това, си взе душ, след това се облече и гримира. Довечера щеше да го изведе. Сам, ако беше възможно; но и със сестра му, ако беше необходимо. За момент остана там, разглеждайки се във високото цяла стена огледало. Беше облечена в тъмнозелена, свободно падаща рокля, пристегната в кръста с колан. Усмихна се, доволна от онова, което видя — знаеше, че на Бен ще му хареса, — после погледна надолу, докосна с език горните си зъби и си спомни.

Този следобед беше дошла картичка. От Сергей. Сбита, горчива бележчица, пълна с отхвърляне и обвинения в предателство. Заболя я, когато това върна назад всичко, което беше изстрадала през тези последни няколко седмици. Но ѝ донесе и успокоение. Връзката ѝ със Сергей нямаше да може да просъществува. Той се беше опитал да я притежава, да я откъсне от самата нея.

Потрепери. Е, сега с това беше свършено. Сблъсъкът му с Бен се беше оказал неминуем и в известен смисъл необходим. Беше я принудил да избира. Сергей принадлежеше на миналото ѝ. Сега съдбата ѝ беше свързана с Бен.

„Светкавицата“ я поведе на север през суетнята на ранната вечер. Минаваше седем, когато стигна до терминала в края на Града. Оттам взе трамвая — шест спирки на изток, после още две на север. Там се поколеба, чудейки се трябва ли да му се обади и да му каже, че идва, после се отказа. Щеше да му даде по-малко възможности да се извинява. Сега имаше свой собствен ключ — щеше да го изненада.

С пакет под мишница взе асансьора до неговото ниво. Пакетът тежеше и тя копнееше да го остави на земята. Вътре го облегна на стената на дрешника, докато сваляше пелерината си. Ароматът на изкипяло кафе изпълваше апартамента. С усмивка влезе в кухнята — надяваше се да го намери там.

Кухнята беше празна. Остана там за момент, заслушана в звуците в апартамента, после продължи. В дневната нямаше никого. На масата стояха две празни чаши. За момент се огледа намръщена — реши, че е сгрешила и те са излезли. После си спомни за кафето.

Прекося стаята и се изправи там с ръка, леко облегната на вратата; заслуша се. Нищо. Или почти нищо. Ако се напрегнеше, можеше едва-едва да чуе дишане.

Опита вратата. Беше отключена. Премести панела, плъзна го бавно назад; сега сърцето ѝ биеше, ръцете ѝ започваха да треперят.

В стаята беше дяволски тъмно. Когато отмести панела назад, светлина от дневната заструи сред мрака и го разкъса. Веднага видя, че рамката е преместена от средата на стаята; беше избутана настрани, разкривайки единствено откритото пространство на килима и края на леглото.

Влезе вътре и сега го чуваше ясно — равномерно дишане. Първо ѝ се стори само едно, но после различи удвоеността му. Намръщи се и се приближи, взирайки се сред мрака.

Шепнеше.

— Бен? Бен...? Аз съм. Катрин.

Коленичи, пресегна се да го докосне, но после рязко отдръпна ръката си. Косата...

Момичето се претърколи и вдигна поглед към нея — очите ѝ бяха тъмни, разфокусирани от съня. Бен сумтеше меко до нея и се сгуши по-близо, дясната му ръка беше праметната през стомаха ѝ, а дланта почиваше на гърдите ѝ.

Дъхът ѝ заседна в гърлото. *Куан Ин! Сестра му!*

Мег въздъхна, после се обърна с лице към другото момиче.

— Бен? — запита дремливо; още не беше се събудила, когато една ръка мързеливо се плъзна към тъмните косъмчета на пола ѝ.

Катрин се изправи, силата ѝ внезапно я беше напуснала; от устните ѝ изскочи слаб стон на болка. Сега успя да различи как бяха преплетени крайниците им, как блестяха телата им от потта на правената любов.

— Аз... — започна тя, но думите ѝ се връщаха обратно. Нямаше какво повече да се каже. Сега не ѝ оставаше нищо друго, освен да се измъкне и да се опита да живее с онова, което беше видяла. Започна бавно да се оттегля.

Мег леко повдигна глава.

— Бен?

Катрин отметна глава назад, сякаш не можеше да я контролира, и я халоса в панела отзад. След това се обърна и се засуети с вратата;

препъна се — вълн на острата светлина в дневната — после падна върху масата. Полетя надолу, събори празните чаши, после остана легнала за момент, с чело, притиснато към крака на масата.

Чу панела да се плъзга назад и бързо се обърна, изправи се, избърса лицето си с длан. Беше Бен. Протегна ръце към нея, но тя го отблъсна, зъбите ѝ се оголиха като на притиснато в ъгъла животно.

— Ти, копеле... — изхленчи тя. — Ти...

Но тя само успя да поклати глава, лицето ѝ представляваше маска на мъката и горчивото разочарование.

Той отпусна ръка и склони глава. Беше несръчен, болезнен малък жест, който Мег, наблюдаваща сцената от другата стая, видя и разбра. Не ѝ беше казал. Катрин не знаеше как стоят нещата между нея и Бен.

Мег погледна зад брат си. Катрин се беше опряла с гръб о вратата. Остана там за момент разтреперана, бледото ѝ красиво лице беше мокро от сълзите, претоварено от мъка и гняв. После се обърна и вече я нямаше.

Ами Бен? Погледна към него — видя го как стои там, главата му — паднала напред, целият живот, цялата му великолепна жизненост изведнъж бяха изчезнали; той трепереше. Беше наранен. Тя можеше да види колко е наранен. Но щеше да се оправи. Веднъж само да свикне с нещата. А може би така беше най-добре. Да, може би беше предвид обстоятелствата.

Прекося стаята и го обгърна с ръце, притисна го плътно към себе си, гърдите ѝ се опираха о гърба му, бузата ѝ почиваше до врата му.

— Всичко е наред — меко каза тя и целуна голото му рамо. — Всичко ще бъде наред. Обещавам ти, че ще бъде. Аз съм Мег, Бен. Тук съм. Няма да те изоставя. Обещавам ти, че няма.

Но когато го обърна с лице към себе си, очите му изглеждаха слепи, а бузите му бяха мокри от сълзи.

— Тя си отиде — той се беше пречупил. — Не виждаш ли, Мег? Обичах я. Не го съзнавах досега, но я обичах. А сега нея я няма.

* * *

Много по-късно Мег намери пакета. Отнесе го в дневната, после го остави на пода, разопакова го и коленичи до него, за да го погледне.

Беше красиво. В това нямаше съмнение. Мег си беше мислила, че никой не е в състояние да ги види, но те бяха там, в картината на момичето — цялата сила на Бен; суровата му, безкомпромисна красота. И тя го беше виждала такъв смесен — колко нежно-страшен може да бъде.

Беше на път отново да го опакова, да го скрие някъде, докато си тръгнат отгук, когато Бен излезе от спалнята.

— Какво е това? — попита той и погледна към нея — в очите му едва-едва се четеше любопитство.

Тя се поколеба, след това вдигна картината и я обърна към него.

— Момичето трябва да я е оставило — каза тя, без да откъсва поглед от него; видя как очите му се разшириха от изненада; как картината сякаш го връщаше към живота.

— Катрин — поправи я той — очите му изобщо не се откъсваха от повърхността на картината. — Тя имаше име, Мег. Беше истинска. Истинска като това нещо.

Той се приближи, после се наведе надолу, като внимателно изучаваше платното, пресегна се, за да проследи с върховете на пръстите си линиите и текстурата на картината. И през цялото време тя го гледаше — видя как се промени лицето му, как върху него проблясваха мъчение, учудване и съжаление и разкриваха всичко.

Мег сведе поглед, през нея премина слаба тръпка. Преди животът им беше толкова невинен, толкова свободен от всичките тези усложнения. Но сега... Поклати глава, след това пак погледна към него. Той я наблюдаваше.

— Какво има? — попита.

Тя разтресе глава — не искаше да каже. Това достатъчно беше наранило и двамата. Думите ѝ само можеха да влошат нещата. Вече виждаше промяната в него. Беше разчела по лицето му онзи преходен, едва проблеснал момент, когато болката се бе преобразила в нещо друго — в смето на някаква огромна измама.

Тя потрепери, внезапно отвратена. Това ли беше всичко? Тази постоянна замяна на невинност с измама? Този дяволски пазарлък? Не можеше ли просто да бъде? Всичко, което изживяваше, всяка живителна глътка въздух, която си поемаше, ли трябваше да бъде пожертвано пред мрачния, безпощаден олтар на изкуството му?

Пожела да има и друг отговор — друг път — за него, но знаеше, че не е така. Той не можеше да *съществува*, без първо да запише съществуването си. Не можеше да бъде свободен, без първо да се плени. Нито пък имаше някакъв избор в това отношение. Беше като Икар — подтикван, предизвикващ боговете, обсебен от желанието си да се освободи от елемента, който го държи вързан.

Погледна го отново и срещна очите му.

— Трябва да тръгна след нея, Мег. Трябва.

— Не бива. Не разбираш ли? Тя ни *видя*. Никога няма да ти го прости.

— Но това... — той пак сведе поглед към картината, болката се върна на лицето му. — Тя ме е видяла, Мег. Видяла ме е ясно. Какъвто съм в действителност.

Тя потрепери.

— Знам. Но не бива. Твърде е късно, Бен. Не го ли виждаш?

— Не — той се изправи. — Не и ако отида сега и я помоля да ми прости.

Главата ѝ клюмна — изведнъж се почувства много уморена.

— Не, Бен. *Не бива*. Не сега.

— *Защо?* — сега гласът му беше гневен, предизвикателен.

— Посочи ми едно основание.

Тя въздъхна. Това не беше способна да му го каже преди — причината, поради която беше дошла тук седмица по-рано — но сега *трябваше* да се каже. Отново вдигна поглед към него; сега очите ѝ бяха влажни.

— Заради татко. Той е болен.

— Знам... — започна той, но тя го сръза:

— Не, Бен. *Не* знаеш. Докторите идваха преди три дена. В деня, когато ти писах — в гласа ѝ вече се усещаше слаб трепет. Пусна картината долу. Сега стоеше там с лице към него, първите сълзи се стичаха надолу по страните ѝ. — Той *умира* — изведнъж повиши глас, над думите ѝ изплува гняв. — По дяволите, Бен, дават му месец живот! Най-много шест седмици! — Преглътна, после разтресе глава; сега очите ѝ го умоляваха. — Не разбираш ли? Ето защо не бива да тръгваш след нея. Трябва да се върнеш у дома. *Трябва!* Мама се нуждае от тебе. Ужасно много се нуждае от тебе. И аз. И аз се нуждаю от тебе, Бен. Аз най-много от всички.

* * *

Меморандум: датиран 4 май 2207 г. от н.е.

До негово най-сияйно величество Ли Шай Тун, велик канцлер и танг на Чен У Чу (Град Европа)

Чие хсия,

Покорният ви слуга моли да ви информира, че въпросът, по който говорихме, сега се саморазреша задоволително. Въвлеченото момиче, Катрин Тисан (вж. приложения доклад, МинТран ПСек 435/55712), несъмнено се е върнало при предишния си любовник, Сергей Новачек (вж. приложения доклад, МинТран ПСек 435/55711), който под влияние на приятели, лоялни към ваше най-сияйно величество, е оттеглил гражданския си иск срещу момчето на Шепърд (вж. копията на приложените документи).

Самият Бен Шепърд, както вие несъмнено знаете, се завърна у дома си, за да се грижи за болния си баща, зарязвайки науките си в Оксфорд, като по този начин сам отстрани от себе си заплахата от възможно нападение или отвличане.

Като е наясно с това и от гледна точка на по-нататъшната значимост на семейство Шепърд за Държавните дела, вашият покорен слуга чувства, че е негов дълг да продължи да изяснява какво е всичко онова, появило се на повърхността на събитията — обикновен пример за съперничество в любовта или дали не е част от някаква по-дълбока, предварително обмислена схема за подкопаване на Държавата. Това разследване доведе до някои интересни, макар и неокончателни резултати, разкриващи природата на бизнеса на бащата, Лубош Новачек. Резултати, които, изяснени веднъж и ако имат съществена връзка с въпроса, ще бъдат представени на ваше най-сияйно величество.

Ваш покорен слуга, Хен Ю, министър на
транспортицията, Чен У Чу (Град Европа)

Хен Ю изчете най-горния екземпляр, после се пресегна доволен, измъкна четката си от мастилницата и със замах се подписа под всяко от трите копия. Едното щеше да отиде при Ли Шай Тун. Второто щеше да запази за собствения си архив. Третото... е, третото щеше да бъде предадено на принц Юан чрез неговия човек в двореца в Тонджиян, Нан Хо.

Хен Ю се усмихна. Нещата не можеха и да вървят по-добре. Момчето беше на сигурно място, тангът — доволен, а той — много по-близо до осъществяването на амбициите си. Какво повече можеше да иска човек? Естествено, не всичко беше споменато в документите. Историята с бронзовата статуя, например, бе останала извън доклада за Сергей Новачек.

Тя се оказа интересна малка приказка. Която въпреки всичко говореше добре за младия Новачек. Проучването на историята на бронзовата статуйка беше разкрило, че тя навремето е принадлежала на баща му, Лубош, който е трябвало да я продаде, за да освободи под гаранция свой стар приятел. Сергей Новачек бе научил това и чувайки Хен Чан-йе да говори за нея, беше подредил нещата така, че да може да си я върне. Историята с Шепърд, изглежда, се бе оказала вторичен въпрос, пръкнал се от ревност и скърпен допълнително. Статуята беше основният подтик на действията на момчето. Според данните, то я бе върнало на баща си на шейсетия му рожден ден.

Ами бащата? Хен Ю се отпусна назад и заглади брадата си. Като много от водещите търговци в Града Лубош Новачек беше уважаван човек. Търговията му обаче беше всичко друго, само не и уважавана, защото Лубош Новачек беше посредник между определени концерни от Първо ниво и Мрежата. Недодялано се справяше и като сводник на определени босове от Триадата, действаше в тяхна полза Горе, купуваше и продаваше по тяхна заповед и получаваше комисиона си.

Човек, когото е полезно да познаваш. И той щеше да се запознае с него.

Що се отнася до Великия — онзи помпозен полуумен Фан Лян-вей — Хен си беше доставил удоволствието да го извика в

министерството си и да му нареди да се откаже от опитите си да изхвърли Бен от колежа. Бе показал на Фан документа, подписан от самия танг, и го бе заплашил с бързо смъкване надолу по нивата — дори чак в Мрежата — ако до него достигне някоя дума, че Фан продължава да се занимава с това под каквато и да е форма или начин.

Да, беше изключително задоволително. Лицето на Фан представляваше прекрасна картина, когато се опита да преглътне значителната си гордост и да възприеме и изясни за себе си факта за влиянието на момчето. Почти беше получил апоплектичен удар, защото не можеше да изрази яда си.

Хен Ю се изкиска кратко, после се обърна с лице към младия си племенник.

— Нещо те забавлява ли, чичо?

— Да, Чан-йе. Една работа, която свърших по-рано. Но сега ела, искам да отнесеш тези документи вместо мен — той вдигна две от копията и му ги подаде. — Това първо копие трябва да бъде предадено направо на Чун Ху-ян и на никого друго, а това — на Нан Хо в Тонджиян. И двамата ще те очакват.

— Това ли е всичко, чичо Ю?

Хен Ю се усмихна. Сега беше моментът за проява на великодушие.

— Не, Чан-йе. Доволен съм от начина, по който ми служи през тази последна седмица. От тази гледна точка реших да преразгледам въпроса за издръжката ти. С оглед на миналата и бъдещата ти служба като мой личен помощник ще получаваш допълнителна сума от двайсет и пет хиляди юана годишно.

Хен Чан-йе се поклони ниско — изненадан, но и страшно доволен.

— Ти си най-щедрият човек, чичо Ю. Бъди сигурен, че упорито ще се стремя да оправдая доверието ти.

— Добре. Тогава тръгвай, Чан-йе. Тези документи трябва да се озоват в ръцете на уважаваните си получатели в рамките на следващите шест часа.

Хен Ю наблюдаваше как братовчед му излиза, после се изправи, протегна се и се прозина. Нямаше съмнение, че тази история — дреболия сама по себе си — му беше послужила изключително добре.

Засмя се, след това се огледа наоколо си, като за момент се зачуди какво ли би направил от това бащата на Чан-йе.

Ами въпросът с клиниката „Мелфи“?

И това също можеше да се използва. Но беше нещо, което трябваше да се запази, докато му дойде времето. Въпреки че чичо му, Хен Чи-по, беше алчен, продажен човек, в едно нещо беше прав. Информацията е власт. И онези, които я притежават, упражняват властта.

Да. И това никога не е било по-валидно, отколкото пред идващите дни. Защото Чун Куо се променяше бързо. От дълбините на Града се издигаха нови неща. Неща, които трябваше да опознае.

Хен Ю, министър на танга, кимна на себе си, после се пресегна и угаси светлината над бюрото си.

По тази причина беше уредил на сутринта да се срещне с търговеца, Новачек. Да му предложи нова сделка — нова стока, с която да търгува; такава стока, за която всеки би платил чудесно.

Информация.

Край на Книга втора

* * *

Историята на „Счупеното колело“ — за злочестото предателство на Фей Йен към Ли Юан и за убийствената битка между Седмината и техните врагове, Де Вор и Пин Тяо — продължава в третия том на ЧУН КУО, „Бялата планина“, с която завършва първата фаза на великата „Война на Двете направления“.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Транскрипцията на стандартния мандарин с европейска азбука се постига за първи път през XVII в. от италианеца Матео Рици, създал и ръководил първата йезуитска мисия в Китай от 1583 до смъртта си през 1610 г. Оттогава са били правени няколко дузини опити да се редуцират оригиналните китайски звукове, представени от десетки хиляди отделни пиктограми, в ясно разбираема фонетика за използване от Запада. Дълго време обаче доминират три системи — онези, използвани от трите най-големи западни сили, борещи се през XIX в. за влияние в корумпираната и разпадаща се Китайска империя: Великобритания, Франция и Германия. Тези системи са „Уейд-Джайлс“ (във Великобритания и Америка; понякога известна като системата „Уейд“), „Лекол франсе дьо л’екстрем ориент“ (във Франция) и „Лесинг“ (в Германия).

Но от 1958 г. самите китайци търсят начини да създадат единствена фонетична форма, основана на германската система, която наричат *ханю пинджин фанган* (Схема за китайска фонетична азбука), известна по-често като *пинджин*; *пинджин* се използва във всички чуждоезични книги, издадени в Китай от 1-ви януари 1979 г., както и се преподава в училище наред със стандартните китайски знакове. За това произведение обаче аз избрах да използвам по-старата и за моя разум далеч по-елегантна система за транскрипция „Уейд-Джайлс“ (в модифицирана форма). За вече привикналите към по-твърдите форми на *пинджин* по-долната таблица може да послужи като основно ръководство по транскрипция; първо е „Уейд-Джайлс“, после — *пинджин*:

п — б ч' — к
ц' — с дж — р
ч' — ч т' — т
т' — д ХС-КС
К — Г Ц — З
ч — дж ч — ж

Надявам се ефектът да е изобразяването на по-меката, поетична страна на оригиналния мандарин, който е увреден, по мое мнение, от модерния *пинджин*.

Преводите на „Импромптю“ от Мен Чао и на „стихотворението без заглавие“ от Ли Шан-Ин са дело на А. С. Грейъм в превъзходните му „СТИХОТВОРЕНИЯ ЗА ПОСЛЕДНИЯ ТАНГ“, издадени от Пенгуин букс, Лондон, 1965 г.

Преводът на „На Ли Чиен“ от По Чу-И е на Артър Уейли в „КИТАЙСКИ ПОЕМИ“, издание на Джордж Алън & Ънуин, Лондон, 1946 г.

Преводът на „Две бели гъски“ от Ву Ман-юан (песента на Фей Йен в Глава седма) е на Ан Бирел в „НОВИ ПЕСНИ ОТ НЕФРИТОВАТА ТЕРАСА. Антология на ранната китайска любовна поезия“, издадена от Джордж Алън & Ънуин, Лондон, 1982 г.

Цитатите от „ИЗКУСТВОТО НА ВОЙНАТА“ на Сун Цу са в превод на Самюел Б. Грифит, издание на Оксфорд юнивърсити прес, 1963 г.

Цитатът от „ТВОРЧЕСКИЯТ АКТ“ на Артур Кьостлер е от изданието на Хъчинсън & Ко, публикувано в Лондон, 1969 г., и е препечатан с тяхно позволение.

Преводите на произведенията на Ницше са на Р. Дж. Холингдейл и са взети от следните токове: „ТЪЙ РЕЧЕ ЗАРАТУСТРА (Книга за всички и никого)“, издадена от Пенгуин букс, Лондон, 1961 г.; „ОТВЪД ДОБРОТО И ЗЛОТО (Прелюдия към философията на бъдещето)“, издание на Пенгуин букс, Лондон, 1973 г.; „ЕССЕ НОМО (Как човек става онова, което е)“, издадена от Пенгуин букс, Лондон, 1979 г.

„Баварски тинтяви“ на Д. Х. Лоурънс може да бъде намерена в „ПОСЛЕДНИ СТИХОТВОРЕНИЯ“ (1932), но вариантът тук е взет от предишно издание на поемата.

Прекрасната рецепта за „Пролетното вино Ян Сен“, спомената в Глава първа, може да намерите на стр. 163 на „КИТАЙСКА БИЛКОВА МЕДИЦИНА“ от Даниел П. Райд, издание на Торсънс, Лондон, 1987 г.

Играта на *уей чи*, споменавана в този том, случайно е известна с японското си име *го* и е не само най-старата игра на света, но и най-елегантната.

Дейвид Уингроув, април 1990 г.

РЕЧНИК НА ТЕРМИНИТЕ НА МАНДАРИН

Повечето от понятията на мандарин в текста са обяснени в контекста. Тъй като няколко са използвани по-често обаче, реших, че е най-добре да дам кратко обяснение.

Ай я! — често възклицание, изразяващо изненада или слисване.

Ама — домашна прислужница.

Кан — китайската камина, служеща и като фурна, и през студените зими за платформа за спане.

Кан пей! — „добро здраве“ или „наздраве“ — тост.

Кан хси — император от династията Чин (или Манчу), чието дълго царуване (1662–1722) се смята за златен век за изкуството на порцелана. Глазираната в лавандулово купа в „Звукът на нефрита“ обаче не е *кан хси*, а *Чун чу* от периода Сун (960–1127) и се смята за едно от най-красивите (и редки) произведения на китайския порцелан.

Као лян — силен китайски алкохол.

Ко мин — „революционен“. „Тиен Мин“ е Мандатът на небето, предаден, както се приема, от Шан Ти, върховния предтеча, на земния му съдружник, императора (Хуан Ти). Този Мандат може да продължава само толкова, докато императорът е достоен за него, и въстанието срещу тирана, който наруши Мандата с липсата си на справедливост, добронамереност и честност, се смята не за престъпен, а за оправдан израз на небесния гняв. В този смисъл *ко мин* означава прекъсване на Мандата.

Куан ин — богинята на милосърдието. Първоначално будистки бодхисатва, Авалокитешвара (преведено на *хан* като „Този, който слуша звуците на света“ или „*Куан ин*“), китайците объркват добре развитата гърд на светеца с женски гърди и от IX век обожават богинята *Куан ин*. Изображенията на *Куан ин* обикновено я представят като източна Мадона, държаща дете в ръцете си. Понякога в нея виждат и съпругата на *Куан Кун*, китайския бог на войната.

Куай — съкращение от *куай тао*, „остър нож“ или „бърз нож“. Може и да означава да си остър или бърз (като нож). Асоциативно

значение е „буца пръст“. Тук се използва за означаване на класа бойци под Мрежата, чиито способности и самодисциплина ги отличават от обикновените наемници.

Куо-ю — мандарин, езикът, говорен в най-голямата част от континентален Китай. Известен още и като *куан хуа* и *пай хуа*.

Лао джен — „старец“ (също и *вен*); обикновено се използва като израз на уважение.

Ли — китайска „миля“, приблизително половин километър или една трета от милята. До 1949 г., когато в Китай са адаптирани мерките, ли може да варира на различните места.

Муй цай — сведено в Кантон до „*моой-джай*“. Може да означава или „малка сестра“, или „робиня“, но най-често, както е тук, последното. Други понятия на мандарин, използвани да назоват същия статус, са *пей-ну* и *яту*. Технически робството на момичето изисква законно подписан документ за предаване срещу парична сума.

Ну ши — неомъжена жена; понятието е адекватно на „госпожица“.

Пай пи — „стоте писалки“; понятие, използвано за експерименти с изкуствена реалност и преименувано Черупки от Бен Шепърд.

Пау — проста дълга дреха, носена от мъже.

Пин — изток.

Пин тяо — изравнявам; смъквам надолу или правя плосък.

Пи па — четириструнна лютня, използвана в традиционната китайска музика.

По — „животинската душа“, която след смъртта остава в гробницата с тялото и се храни от носеното на гроба. *По* се разлага с трупа, потъва надолу в подземния свят (под Жълтите извори), където продължава по някакъв начин съществуването си като сянка. Вярва се, че *по* започва да съществува от момента на раждането (вж. и *хун*).

Ту чи — *Glicine max*, или черни соеви зърна, използвани в китайското билколечение срещу безсъние.

Тян фан — буквално „заемам мястото на мъртвата съпруга“; използва се да означа издигането на наложница до по-уважаваната позиция на съпруга.

Уей чи — „обкръжаващата игра“, известна по-често на Запад с японското си име „Го“. Смята се, че тази игра е измислена от

легендарния китайски император Яо през 2350 г. пр.н.е., за да тренира ума на сина си, Тан Чу, и да го научи да мисли като император.

Фу джен — „мадам“; тук е използвано като антоним на тай тай — „госпожа“.

Хей — буквално „черен“ — китайската пиктограма за това представлява мъж, покрит с цветовете на войната и с татуировки. Тук се отнася до генетично създадените („Джен Син“) получовеци, използвани като щурмоваци за потушаване на въстания по долните нива.

Хо ѝе — *Nelumbo nucifera*, или лотос, чиито семена се използват в китайското билколечение срещу безсъние.

Хсиао джен — „човечец/хорица“. В книга XIV на „Диалекти“ Конфуций пише: „Джентълменът преминава през онова, което е горе над него; човечецът — през онова, което е долу под него.“ Разликата между „джентълмен“ (*чун цу*) и „човечец“ (*хсиао джен*), погрешна още по времето на Конфуций, е не по-малко значима в социалната перспектива на Чун Куо.

Хсиао чие — „госпожица“ или „неомъжена жена“; алтернатива на *ну ши*.

Хсиен — исторически административен район с променливи размери. Тук понятието се използва за означаване на съвсем специфична административна единица, състояща се от десет пирамиди (всяка пирамида пък се състои от десет палуби). Палубата е шестограмна единица за живеене от десет нива в диаметър две *ли*, или приблизително един километър. Пирамидата може да се представи като вертикална пчелна клетка в огромния кошер на Града.

Хун — „по-високата душа“ или духовната душа, която, както вярват китайците, се възнася на небето след смъртта, присъединява се към Шан Ти, върховния предтеча, и живее в двора му завинаги. Вярва се, че *хун* влиза в съществуването в момента на зачатията (вж. и *по*).

Хун мао — буквално „червени глави“, името, което китайците са дали на холандските (и по-късно на английските) моряци, които са се опитвали да търгуват с Китай през XVII век. Заради пиратската природа на действията им (често са били ограбвани китайски кораби и пристанища) името носи в себе си и значението „пират“.

Цу — север.

Ча — чай

Чи — китайският „фут“, приблизително равен на 14.4 инча, или 37 сантиметра.

Чие хсия — обръщение със значение „ваше величество“, произхождащо от израза „под стълбите“. Било е официален начин да се обърнеш към императора чрез неговите министри, които са стояли „под стълбите“.

Чи пао — роба от една част, обикновено без ръкави, носена от жените.

Чу — „държава“; тук име на игра на карти, основаваща се на държавната политика на Чун Куо.

Чу — запад.

Чун — порцеланова чаша за *ча*, обикновено с капаче.

Чун цу — древно китайско название от периода на Воюващите държави, описващо определена класа от благородници, подчинени на изискванията на благородството и морала, познати като *ли*, или обреди. Тук понятието се употребява свободно и понякога иронично; превежда се като „джентълмени“. *Чун цу* е много повече от образцово поведение — както е определено в „Аналекти“ от Конфуций; това е действителна класа в Чун Куо, смятана за необходима заради степента си на финансова независимост и високия си образователен стандарт.

Шан — юг.

Ши — „господар“. Тук се използва като уважително обръщение, еквивалентно донякъде на употребата на „господин“. Понятието първоначално е използвано за най-малките в йерархията цивилните служители, за да ги разграничи социално от обикновените „господа“ (*хсиан шен*) под тях и от джентълмените (*чун цу*) над тях.

Юан — основната валута на Чун Куо (и на съвременен Китай). Понякога (но не и тук) може да се нарича и *куай* — „парче“ или „бучка“. В един *юан* има сто *фен* (цента).

Юе лун — буквално „Лунният дракон“, колелото от седем дракона, което е символ на управляващите цялото Чун Куо Седмина: „В средата муцуните на царствените чудовища се срещаха и оформяха приличен на роза орнамент, а във всяко око ярко пламтеше по един огромен рубин. Стройните им, силни тела бяха извити навън като спиците на гигантско колело, а по ръба преплетените им опашки оформяха окръжността.“ (Из „Лунният дракон“, Глава четвърта от „СРЕДНОТО ЦАРСТВО“.)

Ян — „мъжкият принцип“ на китайската космология, който заедно със своята допълваща го противоположност, женския *ин*, образува *тай чи*, произлизащ от самата Първичност.

БЛАГОДАРНОСТИ

Още веднъж трябва да благодаря на всички онези, които четеха и критикуваха частите на „СЧУПЕНОТО КОЛЕЛО“ по време на дългото му раждане. На редакторите ми — Ник Сейърс, Брайън Дефиоре, Джон Пиърс и Алиса Даймънд — за търпението им, както и за ентузиазма им; на приятелите ми от писателския блок: Крие Еванс, Дейвид Гарнет, Роб Холдсток, Гари Килуърт, Боби Ламинг и Лиза Тътъл; на Анди Сойер за „външната гледна точка“, когато беше най-необходима, и както винаги на верния ми помощник и първи критик Брайън Грифин, задето ме държеше в правия път.

Благодаря и на Роб Картър, Ричи Смит, Пол Буги, Майк Кобли, Линда Шонеси, Сюзан и момичетата (Джесика, Ейми и малката Джорджия) и на И. и лунатиците (от Кентърбъри), които поддържаха духа ми по време на дългото, самотно писане на това. И на „баба и дядо“ Дейзи и Пърси Аудот, че помагаха, когато нещата не вървяха... и че правеха чая!

И накрая благодаря на „Магма“, „Ай кю“ и „Кардиакс“ за аудиоосигуряването на това нещо.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.